सिद्धी प्रकाशन
श्रीनगर, नांदेड.

येथे सर्व प्रकारची पुस्तके, नियतकालिके व मासिके प्रकाशित केली जातील.
पुस्तकांसाठी ISBN नंबर उपलब्ध.

संपर्क : सौ.पल्लवी लक्ष्मण शेटे मो. 9623979067

OUR SERVICES

- ISBN Book
- Call for paper
- International Research Journal
- Ph.D. & M.Phil Thesis Book
- E-Book
- Conference and Seminar Proceeding
- Educational Videos and Notes
- Educational Activities

G Pay PhonePe BHIM 9623979067

SIDDHI Siddhi Prakashan

Worldwide International Inter Disciplinary Research Journal
Website : www.wiidrj.com
Menoffice Address: Director : Mr. Tejas Rampurkar, Hyderabad.
Tuljai Niwas Ramkrishna Nagar, Near Ganpati Mandir
Vasmat Road Parbhani, Maharashtra (India)
Email :shrishprakashan2009@gmail.com / siddhiprakashan674@gmail.com
Mob : +91-9623979067

ISSN 2454-7905
9 772454 790004 >

Worldwide International Inter Disciplinary Research Journal (A Peer Reviewed) Year - 11, Vol. I, ISSUE - CXXXXVII May -2026

ISSN : 2454-7905
MAH/NAN/10936/2015
SJIF 2026 - Impact Factor : 8.709

Worldwide International Inter Disciplinary Research Journal
(A Peer Reviewed)

Year - 11, Vol. I, ISSUE - CXXXXVII May -2026

Special Issue

- Chief Editor -
Pallavi Laxman Shete

Quarterly Research Journal

(Arts - Humanities - Social Sciences - Sports, Commerce, Science, Education, Agriculture, Management, Law, Engineering, Medical, Ayurveda, Pharmaceutical, Journalism, Mass Communication, Library Science Faculty's)

Worldwide International Inter Disciplinary Research Journal

A Peer Reviewed - Referred

Bela Nagar, Near Maroti Mandir, Taroda Kh. Nanded - 431 605 Maharashtra (India)

Certificate of Publication

ISSN : 2454-7905

Indexed SJIF

Impact Factor 8.709

ISSN 2454-7905

9 772454 790004 >

This is to certify that the review board of our research journal accepted the research paper / Article titled _____ of _____

Dr./Mr./Miss/Mrs. _____

it is peer reviewed and published in the issue CXXXXVII, Vol. I , Year - 11 in the month May -2026.

Thank You!

Pallavi

- Cheif Editor -

Miss. Pallavi Laxman Shete

SIDDHI

Siddhi Prakashan

ISSN: 2454 – 7905

SJIF Impact Factor: **8.709**

Worldwide International Inter Disciplinary Research Journal

A Peer Reviewed Referred Journal

Quarterly Research Journal

(Arts-Humanities-Social Sciences- Sports, Commerce, Science, Education, Agriculture, Management, Law, Engineering, Medical-Ayurveda, Pharmaceutical, MSW, Journalism, Mass Communication, Library sci., Faculty's)

www.wiidrj.com

Vol. I ISSUE - CXXXXVII Year – 11 May 2026

:: Editor in Chief ::

Mrs. Pallavi Laxman Shete

Address for Correspondence

Editor in Chief : Mrs. Pallavi Laxman Shete Website: www.wiidrj.com

Ramkrishna Nagar near Ganpati Mandir Vasmat Road Parbhani (India –Maharashtra)

Email: siddhiprakashan674@gmail.com / Shrishprakashan2009@gmil.com

Mob. No: +91-9623979067 **Director : Mr. Tejas Rampurkar, Hyderabad.**

(For International contact only +91-8857894082)

Worldwide International Inter Disciplinary Research

(A Peer Reviewed Referred)

Worldwide International Inter Disciplinary Research (A Peer Reviewed Referred) is quarterly published journal for Research scholars, teachers, businessman and scientists to integrate disciplines in an attempt to understand the complexities in the current affairs.

We also believe that both researchers and practitioners can contribute their knowledge by translating understanding into action and by linking theory and practice. This would enhance the relevance and thought in various related fields.

This Journal expected to bring together specialists in the field of commerce, economics, management and industry from different part of the world to address important issues regarding commerce, management and economics. One of the objectives of the journal is to create dialogue between scholars of various disciplines.

The editor, editorial team and the publisher do not hold any responsibility for the views expressed in **Worldwide International Inter Disciplinary Research (A Peer Reviewed Referred)** or for any error or omission arising from it.

The journal will cover the following Faculties for All Subject:

• Arts/ Humanities / Soc. Sci. / Sports	• Engineering
• Commerce	• Medical /Ayurveda
• Science	• Law
• Education	• Journalism
• Agriculture	• Mass Communication- **Library sci.**
• Pharmaceutical	• Social Work
• Management	• Any Other

Director: Mr. Tejas Rampurkar (For International contact only +91-8857894082)

Printed by
Anupam Printers, Hyderabad

Cost: Rs. 400/-

Editors of Worldwide International Peer Reviewed Journal are not responsible for opinions expressed in literature published by journal.

The views expressed in the journal are those of author(s) and not the publisher or the Editorial Board. The readers are informed, authors, editor or the publisher do not owe any responsibility for any damage or loss to any person for the result of any action taken on the basis of the work (c) The articles/papers published In the journal are subject to copyright of the publisher. No part of the publication can be copied or reproduced without the permission of the publisher.

Editorial Board

Dr. P. Neelkantrao Dept. of Economics, Pratibha Niketan Mahavidyalaya, Nanded. (MH., India.)	**Dr. Suhas Pathak** Dept. of School of Media studies S.R.T.M.U. Nanded. (MH., India.)
Dr. Pramod Ravindra Deshpande Wake Forest School of Medicine, Dept. of Cancer Biology,Winston Salem, NC, USA.	**Dr. Sachin G. Khedikar** Principal & Professor,Dept. of Rachana-Sharir, Shri. O. H. Nazar Ayurved College, SURAT (India.)
Dr Ashutosh Gupta Dept. of Sanskrit, HNB Garhwal University, Srinagar Garhwal Uttrakhand 246174 (India.)	**Dr. Mayuresh M. Rampurkar** Sardar Vallabhbhai Patel Hospital,(Neurosurgery),Ahmedabad. (G.India.)
Dr. Manish Deshpande N.S.B.College, Nanded. (MH., India.)	**Dr. Kulkarni J. N.** Library sci. S.R.T.M.U.Nanded. (MH., India.)

Co-Editorial Board

Dr. N. N. Bandela Dept. of Envi. Science Dr.B.A.M.U. Aurangabad. (MH., India.)	**Dr. Suman K. S.** Dept. of Oriental languages, Loyola College,(Autonomous) Affiliated to University of Madras,Nungambakkam, Chennai-600034 (India.)
Dr. S. P. Hangirgekar Dept. of Chemistry Shivaji University, Kolhapur. (MH., India.)	**Dr. Baswaprabhu Jirli** Dept. of Extension Education, Institute of Agricultural Sci. BHU, Varanasi. (India.)
Smt. Martha B. Department of English, Dr. B.R. Ambedkar F.G. College, Ladgeri, Bidar, Karnataka (India.)	**Dr. Chandan Bora** Dept. Of Commerce (MH., India.)
Dr. Mahesh Joshi Dept. Of Education S.R.T.M.U. Nanded.(MH., India.)	**Dr. Mangesh W. Nalkande** Dept. of Kayachikitsa Govt. Ayurved College, Nanded. (MH., India.)
Dr. Viraj Vilas Jadhav Professor and HOD, Dept. of Rachanasharir, Shri dhanwantry ayurvedic College and hospital sector 46 B CHANDIGARH. (India.)	**Dr. M.B. Kulkarni** Govt. Medical College, Nanded. (MH., India)

Peer-Review Committee

Dr. U. D. Joshi Principal Y. College, Ambajogai. (MH., India.)	**Dr. Vasant Biradar** Principal Mahatma Phule College, Ahmedpur. (MH., India.)
Dr. Joshi Prashantkumar Panditdev Department of Zoology (Fishery Science) Adarsh College, Hingoli-431513 (MH., India.)	**Prof. Dr. Mahendrakumar Y. Kulkarni** Head,Dept. of zoology N.S.B. Colloege, Nanded. (MH., India.)
Dr. Bibhishan Kare Rrsearch Guide, Professor and HOD Dept. of Sociology, NSB College, Nanded.	**Dr. Sanjay S. Pekamwar** School of Pharmacy, SRTM University, Nanded (MH., India.)
Dr. Prashant Andage Dept. of Envi. Sci Ratnagiri sub Center, Mumbai University(MH., India.)	**Dr. Shashikant B. Dargu** Dept. Of Sanskrit N. S. B. College, Nanded(MH., India.)
Dr. Shivraj G. Wanale School of Chemical Sciences S.R.T.M.U. Nanded(MH., India.)	**Dr. Subhash T. Pandit** Department of Economics, S. V. Night College, Dombivli (E) (MH., India.)
Dr. Sadavarte Rajesh K. Dept. of Computer, N.S.B. College, Nanded. (MH., India.)	**Dr. Vinay D. Bhogle** Dept. of English Degloor College, Deglor(MH., India.)
Dr. Kalpana Kadam (Bedre) Dept.of Political Sci., N.S.B. College,Nanded.(MH., India.)	**Dr. Sharada Bande** Head, Dept. of History, S. S. Suryabhanji Pawar College, Purna (Jn.) (MH., India.)
Dr. Deshpande R. P. Dept. Zoology Sharda Mahavidyalaya, Parbhani. (MH., India.)	**Dr. Gananjay Y. Kahalekar** Mahatma Jyotiba Phule Mahavidyalay, Mukhed Dist. Nanded. (MH., India.)
Dr. Prashant G. Gawali Associate Professor, Dept. of Physics Bahirji Smarak Mahavidyalya, Basmathnagar, Dist. Hingoli (MH., India.)	**Dr. Vikas Kundu** Geeta College of Education Butana(kundu), Sonepat – Haryana
Prof. K. Varalaxmi Deputy Director Sanskrit Academy, Osmania University, Hyderabad.	**Dr. Kamalakar Sharad Ingale** Head of Political Science Department SSMM Arts, Commerce and Science College, Pachora, Dist. Jalgaon.

Advisor Committee

Dr. Milind V. Rampurkar Govt. Ayurved College, Mumbai. (MH., India.)	**Dr. Sudhir Kokare** Nanded. (MH., India.)
Dr. Sanjay G. Shirodkar Principal Swa. Sawarkar College, Beed. (MH., India.)	**Prof. Dr. Chitanand M. P.** Dept. Of Microbiology N. S. B. College, Nanded. (MH., India.)
Dr. Darmapurikar Bhalchandra V. Dept. of Political sci., NSB college, Nanded. (MH., India.)	**Dr. Ashish Divde** Head Dept.of Envi.Sci,H.J.P.Mahavidyalaya,H.Nagar.(MH., India.)
Shri. Bidrkar Shivaji College, Parbhani (MH., India.)	**Dr. Anand R. Ashturkar** Dept. of Envi. Sci. N.S.B.College, Nanded (MH., India.)
Adv.Yadupat Ardhapurkar Law.,Nanded. (MH., India.)	**Dr. Karale Nagesh Baburao** Saraswati Mahavidyalaya, Kaij Dist. Beed. (MH., India.)
Dr. Nagesh R. Khadkekar SRTMU, Nanded. (MH., India.)	**Dr. Jeevan Pimpalwadkar** (Marathi) Research Guide, SRTMU Nanded. (MH., India)
Dr. A.I. Shaikh Associate Professor & Head, School of Social Sciences, SRTMU, Nanded. (MH., India)	**Dr. Rajendr Jadhav** Nanded. (MH., India.)
Shri Bharat Jangam Director Jangam Academy, Nepal..	**Dr. Jayanth Chapla** Dept of Zoology Osmania University, Hyderabad. (India)
Shri. Santkumar Mahajan Nanded. (MH., India.)	

Guidelines for Submission of Manuscript

COVERING LETTER FOR SUBMISSION:

DATE: _____

To,
THE EDITOR,
WIPRJ,
Parbhani.

Subject: Submission of the article with the title ……

……..……...…….

DEAR Editor,

Please find my submission of article for possible publication in your journal.

I hereby affirm that the contents of this manuscript are original. Furthermore it has neither been published elsewhere fully or partly, nor itis under review for publication anywhere.

I affirm that all author(s) have seen and agreed to the submitted version of the manuscript and their inclusion of name(s) as co-author(s).

Also, if our/my manuscript is accepted, I/We agree to comply with the formalities as given in the journal and you are free to publish our contribution in your journal.

Name and Sign of Author/Authors
Designation:
Affiliation with full address & Pin Code:
Residential address with Pin Code:
Mobile Number (s):
Landline Number (s):
E-mail Address:
Alternate E-mail Address:

2. INTRODUCTION: Manuscript must be in British English prepared on a standard A4 size paper setting. It must be prepared on a single space and single column with 1" margin set for top, bottom, left and right. It should be typed in 12point Times New Roman Font (English Article) and 16 point in DVB-TT Surekh in Pagemaker (Marathi / Hindi Article).

3. MANUSCRIPT TITLE and HEADINGS: The title of the paper should be bold capital. All the headings should be bold.All sub-headings should have also bold.

4. AUTHOR(S) NAME(S) and AFFILIATIONS: The author(s) full name, designation, affiliation(s), address, and email address should be there.

5. ABSTRACT: Abstract should be in fully italicized text, not exceeding 250 words. The abstract must be informative.

6. KEYWORDS: Abstract must be followed by list of keywords, subject to the maximum of five.

7. FIGURES and TABLES: These should be simple, centered, separately numbered and self-explanatory, and titles must be above the tables/figures. Sources of data should be mentioned below the table/figure.

8. REFERENCES: The list of all references should be alphabetically arranged. It must be single spaced, and at the end of the manuscript. The author(s) should mention only the actually utilized references in the preparation of manuscript and they are supposed to follow **Harvard Style of Referencing**.

Review Process

Each research paper submitted to the journal is subject to the following reviewing process:

1. Each research paper/article will be initially evaluated by the editor to check the quality of the research article for the journal.
2. The articles passed through screening at this level will be forwarded to two referees for blind peer review.
3. At this stage, two referees will carefully review the research article, each of whom will make a recommendation to publish the article in its present form/modify/reject.
4. The review process may take one/two months.
5. In case of acceptance of the article, journal reserves the right of making amendments in the final draft of the research paper to suit the journal's standard and requirement.

Worldwide International Inter Disciplinary Research Journal

(A Peer Reviewed Referred)

(ISSN – 2454 7905)

COPYRIGHT WARRANTY AND AUTHORISATION FORM

Date:

TO,
THE PUBLISHING EDITOR,
Worldwide International Inter Disciplinary Research (A Peer Reviewed Referred),
Parbhani.

SUBJECT: COPYRIGHT WARRANTY AND AUTHORISATION FORM
(The article cannot be published until this copyright authorization agreement is received by the Editor)

DECLARATION

I/We …….. the author/authors of the paper titled…….. ……authorize you to publish the above mentioned article **Worldwide International Inter Disciplinary Research** (A Peer Reviewed)

I/We hereby declare that:

1. This article authored by me/us is an original and genuine research work. It does not infringe on the right of others and does not contain any libelous or unlawful statements. It has not neither been submitted for publication nor published elsewhere in any print/electronic form.
2. I/We have taken permission from the copyright holder to reproduce the matter not owned by me and acknowledged the source.
3. I/We permit editors to publish the said paper in the journal or in any other means with editorial modification, if any.
4. I/We assign all the copyright of this article to the journal, and have not assigned any kind of rights for its publication to any other publisher(s).
5. I/We agree to indemnify the Editors, **Worldwide International Inter Disciplinary Research** (A Peer Reviewed Referred) against all claims and expenses arising from any breach of warranty on my/our behalf in this agreement.
6. In case of a paper by multi-authored article, I/corresponding authors have obtained permission to enter into agreement and assign copyright from all the co-authors, in writing and all the co-authors have thoroughly read and agreed with above warranties and authorization.
7. All disputes subject to jurisdiction of Nanded court only.

Name : ……..
Official Address :……..
…… **Pin** ……..
e-mail id :……..
Mobile and Phone No. : ……..
Signature of the Author(s) : ……..

Worldwide International Inter Disciplinary Research Journal

(A Peer Reviewed Referred)

(ISSN 2454 7905)

Dr. Rajesh G. Umbarkar

Ramkrishna Nagar near Ganpati Mandir Vasmat Road Parbhani (India –Maharashtra)

Phone : +91 9623979067 **Email :** siddhiprakashan674@gmail.com / Shrishprakashan2009@gmil.com

www.wiidrj.com

Dear Editor,

I wish to be an Annual Member and agree to abide by your rules and regulations.

1. Name in Full :_____

2. Nationality: _____

3. Address for Correspondence: _____

Phone (STD code): _____ Mobile No : _____

4. Name of the College/Employer : _____

5. Present Position/Designation: _____

6. Email Address: _____

Date: **(Signature of the applicant)**

Place: Stamp Seal:

ANNUAL SUBSCRIPTION RATES:

	Domestic	International
Individual	**Rs. 1500**	**$ 150**
Institutional	**Rs. 1500**	**$ 150**

Director : Mr. Tejas Rampurkar (For International contact only +91-8857894082)

Subscriptions must be sent by Demand Draft drawn on any Nationalized Bank at Nanded, in favour of **Mrs.Pallavi Laxmanrao Shete** Subscription can also be made by depositing cash or electronic transfer in our bank account.

Name of the Bank : **State Bank of India**,**Branch – Taroda Naka Dist**. NANDED. (MH., India.)
IFSC Code : **SBIN0016667**
Branch Code : 16667
Account Number : **20286425949**

INDEX

Sr. No.	Title of the Paper	Name of Author	Page No.
01.	"An Analysis of Safety and Care Practices in Childcare Centres"	Dr. Avinash A. Gedam Mr. Sandip V. Mothe	01
02.	Patriotic Aspects in the Novels of Manohar Malgonkar- A Comparative Study	Waghmare Shrikant Maroti	06
03.	Financial Literacy: A Transformational Catalyst to Economic Change: Roads of Developing to Developed India 2047	Mirza Junaid Baig	10
04.	Impact of Digital Payments on Rural Market Development	Mr. Sandeep B. Jadhav	22
05.	Level of Disease Prediction and Analysis by using Machine Learning Models	Subhankar Naskar Suman Pandit Kritika Vishwakarma Satwick Halder Mahendi Modi	27
06.	Role Of Ai (Artificial Intelligence) In E-Commerce And Digital Marketing	Asst. prof. Miss. Shweta Prakashrao Shinde	36
07.	Women Empowerment vs Ground Reality in India: A Sociological Analysis	Apurwa Mishra	40
08.	Humanism and Social Realism in Mulk Raj Anand's Untouchable: A Study of Caste, Marginalization and Reformist Consciousness	Yogesh Tiwari	44
09.	Approaches to the Teaching of Suprasegmental Features of English	Prakash Venunath Warkari Dr. Vasant D. Satpute	51
10.	A Comparative Study of Interpretations of the Bhagavad Gita: Ved Vyasa, Prabhupada, Vinoba Bhave and Devdutt Pattanaik	Dr. Pooja Pandya	55
11.	The Importance of English Language Awareness in the Khandesh Region: Challenges and Possible Solutions	Mr. Adarsh Dattatraya Misal	61
12.	Impact of Artificial Intelligence on Financial Planning and Cash Flow Management in the Hospitality Sector: A Comparative Study of Hotels in Murud-Janjira	Mr. Siddhesh Sunil Satvidkar	67
13.	Ambedkarite Theatre in the 21st Century: An Overview	Dr. Shuddhodhan P. Kamble	75
14.	Atmanirbhar Bharat and Inclusive Entrepreneurship Development: A Review of Government Schemes for Scheduled Caste Entrepreneurs	Mr. Gautam Dilip Maske Dr. Vishnu Bhandare	85

15.	**Preparation and Characterization of the Nanoparticles $NiCr_2O_4$:ZnO Spinel Synthesised by Sol-Gel Method**	**Kadlag Yogesh Dattatray Ghumare Rajshree Ramkrushna Todmal Bhushan Ashok Sayyad Sultan Kasim**	**91**
16.	**Intraday Trading Addiction and Its Impact on Financial Stress among IT Professionals in Bangalore city: An Empirical Study**	**Naveen B. N Kusuma K S**	**101**
17.	**Use of Artificial Intelligence in Mutual Funds: A Study of Applications, Benefits and Challenges in the Indian Context**	**Miss. Kalindi Mayank Sharma**	**105**
18.	**War and Workplace: The Impact of the 2026 Middle East Conflict on HR Practices**	**Miss. Narayani Rajendra Sharma**	**115**
19.	**Potential of MSME Sector of India and Harnessing the Power of Artificial Intelligence**	**Dr. Harish B. Badwaik**	**120**
20.	**Impact of Residential Education on Student Achievement: A Study of Telangana Gurukuls**	**Dr. Kesaraju Sarita**	**125**
21.	**M. Zana's *Sold*: A Telling Tale of Entrapment, Estrangement, Escape and Eminence**	**Dr. Ghanshyam Kumar**	**131**
22.	**Obstacles and Barriers in Saving and Investment Behaviour of Self-Employed Women: Empirical Evidence from Latur District, Maharashtra**	**Miss. Amruta Dinkar Savalsure Dr. V. D. Dhumal**	**137**
23.	**Women Empowerment vs Ground Reality in India: A Sociological Analysis**	**Apurwa Mishra**	**154**
24.	**Feminist Voices in Sudha Murty's Select Novels**	**Prof. Jyoti Digambar Sampale**	**158**
25.	**Mary Shelley's *Frankenstein* : Nature, Monstrosity and Society**	**Assistant Prof. Nandini K. Janbandhu**	**160**
26.	भारत में स्त्री शिक्षा	उमा बणिचुल	**162**
27.	ममता कालिया की रचनाओं में स्त्री जीवन की विडंबनाएँ: एक अध्ययन	डॉ. रमा विनोद सिंह डॉ. स्मृति कुमारी सिंह	**168**
28.	भारतीय संविधान में व्यक्ति की प्रतिष्ठा, अवसर की समता तथा मानव गरिमा से सम्बन्धित प्रावधानों का विश्लेषणात्मक अध्ययन	मोहम्मद नासिर प्रोफेसर नरेश कुमार	**173**
29.	2019 नंतर महाराष्ट्रातील काँग्रेस: बदलत्या सत्ता समीकरणांच्या संदर्भातील एक चिकित्सक अभ्यास	भागवत जांबूतराव जाधव प्रा. डॉ. पी. डी. सूर्यवंशी	**177**
30.	ग्रंथालय विकासासाठी नवकल्पना बदलांचे व्यवस्थापन	डॉ. गणपत रामसिंग पवार	**182**
31.	महाराष्ट्र आणि मराठी भाषा	शिंदे संतोष मारुती	**191**
32.	सोशल मीडिया, राजकीय प्रचार आणि युवा मतदारः महाविद्यालयीन विद्यार्थांच्या दृष्टिकोनातून एक अध्ययन	डॉ. प्रा. पी. डी. सूर्यवंशी अतूल भगवान शिंदे	**196**

33.	राजर्षी शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य : एक ऐतिहासिक व समाजशास्त्रीय विश्लेषण	डॉ. शिल्पा मेश्राम	**205**
34.	महाराष्ट्रातील जलसिंचन: सद्यस्थिती आणि उपाययोजना	डॉ. पी. एस. मिसाळ	**215**
35.	सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास : एक तुलनात्मक अभ्यास	डॉ. आरती राणे	**220**
36.	हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय: पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यांचा समतोल अभ्यास	डॉ. शिवराज कदम	**228**
37.	'स्त्री-पुरुष तुलना' मधील पितृसत्ताक व्यवस्थेचे विश्लेषण	डॉ. शिल्पा मेश्राम	**237**
38.	मराठी भाषा व वृत्तपत्रासाठी जाहिरात लेखन	प्रा. डॉ. नवनाथ निवृत्ती बेंडे	**245**
39.	१९९० नंतरच्या लेखिकांच्या कथा : प्रवृत्ती आणि प्रवाह	दीपज्योती बन्सीलाल करंडे प्रा. डॉ. प्रतीक्षा गायकवाड	**249**
40.	खानदेशातील लोकपरंपरा : वहीगायन एक अभ्यास	कल्पतेश भिकनराव देशमुख	**252**
41.	भारतीय शेतीतील परिवर्तनाचा अर्थशास्त्रीय अभ्यास	प्रा. डॉ. सूर्यकांत पवार	**257**
42.	यशवंत मनोहर यांच्या कवितेतील जीवनदृष्टीचे स्वरूप	डॉ. शिवसांब कापसे	**260**
43.	छत्रपती शिवाजी महाराजांची गुणवैशिष्ट्ये : आधुनिक समाजासाठी प्रेरणादायी नेतृत्वाचा आदर्श	श्री. दत्तात्रय अंगद घवले	**262**
44.	योगीराज वाघमारे यांच्या 'शिक्षणनामा' कादंबरीचा सामाजिक अन्वयार्थ	गुलाब भिमराव टेंभुर्णे प्रा. डॉ. विद्याधर देवदास बन्सोड	**266**
45.	पुण्यश्लोक अहिल्यादेवी होळकर : एक उत्कृष्ट प्रशासक	प्रा. वसंत पांडुरंग सरवदे	**272**
46.	शोधनिबंधाचा विषय: 'नटसम्राट' नाटकातील 'कावेरी' या भूमिकेचा चिकित्सक अभ्यास	प्रा. सुकृत भोसकर	**276**
47.	महाश्वेता कादंबरीतील अनुपमा	सौ. पांचाळ सागर गोविंदराव	**280**
48.	एच. आय. व्ही. एड्सच्या सद्यस्थितीचा चिकित्सक अभ्यास : हिंगोली जिल्ह्याच्या संदर्भात	डॉ. शिवाजी विठ्ठलराव वायभासे	**282**
49.	मा. शरदरावजी पवारसाहेब यांचे कृषिविषयक धोरण	प्रा महेशकुमार पांडुरंग सोनवने	**289**

"An Analysis of Safety and Care Practices in Childcare Centres"

Dr. Avinash A. Gedam
(Research Guide),
Mr. Sandip V. Mothe
(Research Scholar)
Mahatma Jyotiba Fule Social Work College, Buldhana.

Abstract

Childcare centres support early childhood development by offering safe, nurturing environments. This study examined safety measures and caregiving practices in selected urban and semi-urban centres. The objectives were to evaluate current safety standards, assess care quality, and identify challenges affecting service delivery. A descriptive-analytical research design was used. Data were collected from caregivers, supervisors, and parents through structured questionnaires and observation. Most centres maintained basic safety measures, including secure entry, cleanliness, and caring staff. However, gaps remained in emergency preparedness, staff training, infrastructure, and monitoring. Financial constraints and a shortage of trained caregivers were major challenges. The study concludes that stronger policy implementation, enhanced staff training, improved infrastructure, and effective supervision are necessary to improve the quality and safety of childcare services.

Keywords Childcare Centres, Child Safety, Early Childhood Care, Care Practices, Child Development, environment

Introduction

The first six years of a child's life in India are considered a crucial period for development, a point highlighted in the National Education Policy (NEP) 2020. As more families in India move to urban areas and more women join the workforce, there has been a significant rise in the use of formal childcare centres, such as private crèches and government-run Anganwadi centres (Ministry of Women and Child Development, 2013). These centres are now viewed as important, not just as places for supervision. Childcare safety in India is guided by the National ECCE Policy (2013) and the ICDS guidelines, both of which focus on a child-centred approach. Here, safety means more than just avoiding physical harm but it also provide them a clean, stimulating, and emotionally supportive environment (NCERT, 2022). Studies show there is still a gap between structural quality, like having child-friendly toilets and safe play areas, and process quality, which is about how caregivers (Sevikas) interact with children (Rao et al., 2003). In many urban and semi-urban areas, basic safety steps such as boundary walls and secure entry points are usually in place. However, other important safety measures, such as paediatric first aid, fire safety, and psychological support, are often overlooked because of specialized training and limited funding. The National Institute of Public Cooperation and Child Development (NIPCCD, 2018) notes that unintentional injuries often happen when there are too many children per staff member and not enough supervision. Also, the hot climate and crowded cities in India make it especially important to focus on hygiene and preventing water-borne diseases to protect children's health (Swaminathan, 1998). Even though the National Minimum Guidelines for Setting up and Running Creches (2018) have been introduced, many centres struggle with compliance fatigue. They often focus more on meeting enrolment targets and basic paperwork than on building strong safety systems.

Childcare centres are expected to maintain high standards of safety and caregiving. Safety in childcare settings includes secure infrastructure, proper sanitation, fire safety measures, safe drinking water, and emergency preparedness. It involves protecting children from abuse, discrimination and neglecting. In addition to physical safety, emotional security is equally important. Caregivers must create a warm and friendly suitable environment where every child feels valued, respected, and protected. Quality care practices include age-appropriate learning activities, play-based education,

social interaction, health monitoring, and nutritional support. Trained caregivers are essential for understanding children's developmental needs and responding effectively to their physical and emotional requirements. When childcare centres function efficiently, they contribute significantly to holistic child development. However, despite their importance, many childcare centres face challenges that undermine the quality of services they provide. Issues such as inadequate funding, shortage of trained staff, overcrowding, limited infrastructure, and weak regulatory monitoring can compromise safety and care standards. In some cases, lack of awareness among parents and insufficient policy implementation further widens the gap between expected and actual service quality. Given the growing reliance on childcare services and their impact on early childhood development, it is essential to evaluate their functioning systematically.

An analytical examination of safety measures and caregiving practices helps identify both strengths and areas for improvement. Understanding these aspects enables policymakers, administrators, and stakeholders to design effective interventions and improvement strategies. In this context, the present study focuses on analysing safety standards and care practices in selected childcare centres. The research aims to assess current conditions, identify operational challenges, and offer practical recommendations to enhance the overall quality and effectiveness of childcare services. By doing so, the study contributes to strengthening childcare systems and promoting safe and healthy child rearing.

Objectives

This study aims to cover the following objectives mentioned below:

1. To examine the current safety measures implemented in selected childcare centres.
2. To assess the quality of caregiving practices in these centres.
3. To evaluate the adequacy of infrastructure, hygiene standards, and emergency preparedness facilities in childcare centres.
4. To analyse the qualifications and training status of caregivers in childcare centres.
5. To identify the major challenges affecting the safety and overall quality of childcare services.

Research Methodology

The present study adopted a descriptive-analytical research design to examine safety measures and caregiving practices in selected childcare centres. A descriptive approach was used to understand the existing conditions, infrastructure, hygiene standards, and caregiving methods in the centres. The analytical approach helped identify challenges and evaluate areas that needed improvement. This combined design enabled a systematic and comprehensive analysis of the research problem. The study was performed in selected childcare centres located in urban and semi-urban areas. These centres included day-care and preschool institutions that care for and supervise children under six years old. The selection of different locations ensured a balanced understanding of variations in safety and care practices across different settings.

Ten childcare centres were thoughtfully selected using purposive sampling, ensuring each was accessible, aligned with the study's goals, and eager to participate. From these centres, caregivers, supervisors, and parents were included as respondents to gather multiple perspectives. The total sample consisted of 40 caregivers, 10 supervisors, and 50 parents. This diverse sample enhanced the reliability and comprehensiveness of the data collected. This study used both primary and secondary data sources. Primary data were collected through structured questionnaires, observation forms, and personal interviews. A standardised checklist assessed building conditions, cleanliness, safety, and emergency preparedness. Secondary data were drawn from various books, reports, research papers, and policy documents on early childhood care and safety regulations. All data were systematically sorted, labelled, and organised into tables. The result presented in tables and charts, each accompanied by descriptive explanations. Ethical standards were maintained by obtaining permission from centre authorities, ensuring voluntary participation, and safeguarding respondent confidentiality.

Results and Discussion

The results of the study are presented through a combined analytical table followed by interpretative discussion. The findings are based on responses collected from caregivers, supervisors, and parents across 10 selected childcare centres.

Table 4.1: Safety Measures and Caregiving Practices in Selected Childcare Centres (N = 100)

Sr. No.	Dimension	Indicator	Percentage (%)
1	Physical Safety	Secure Entry and Exit System	80%
		Safe Indoor Play Areas	70%
		Availability of Fire Safety Equipment	60%
		Adequate Emergency Preparedness	40%
2	Hygiene & Health	Maintenance of Basic Cleanliness	85%
		Provision of Safe Drinking Water	75%
		Regular Health Check-ups	65%
3	Staff Qualification & Training	Formally Trained Caregivers	60%
		Untrained Caregivers	40%
		Regular Trainings	50%
4	Emotional & Developmental Care	Affectionate and Supportive Care	90%
		Use of Play-based Learning	75%
		Organization of Group Activities	65%
5	Operational Challenges	Inadequate Funding	55%
		Shortage of Trained Staff	45%
		Overcrowding	30%
		Limited Monitoring by Authorities	40%

The above table provides a detailed summary of safety measures, caregiving practices, and operational challenges in selected childcare centres. The findings highlight both strengths and areas requiring systematic improvement.

In the Physical Safety dimension, most centres (80%) maintain secure entry and exit systems and (70%) have safe indoor play areas, indicating that basic protective arrangements are generally established and that immediate risks to children are reduced. However, lower percentages for fire safety equipment availability (60%) and emergency preparedness (40%) reveal significant gaps in disaster readiness. Although routine safety measures are commonly implemented, structured emergency planning and preparedness protocols remain underdeveloped. These limitations may pose serious risks during emergencies and underscore the necessity for regular safety audits and emergency drills. The Hygiene and Health dimension demonstrates strong performance. Maintenance of cleanliness (85%) and provision of safe drinking water (75%) reflect adherence to fundamental health standards in childcare environments, helping to prevent common infections and promote child well-being. However, regular health check-ups (65%) are not universally implemented, indicating that systematic health monitoring mechanisms require further development to ensure early detection of health concerns.

In the area of Staff Qualification and Training, the results indicate moderate preparedness. While 60% of caregivers are formally trained, 40% lack professional qualifications. Additionally, 50% of respondents identified the wanted regular training. It reflect that caregiving in many centres relies more on experience than on structured professional development. The absence of continuous capacity-building initiatives may compromise the consistency and quality of service delivery, particularly in emergency response, child behaviour management, and developmental planning. The Emotional and Developmental Care dimension demonstrated the strongest performance. A high percentage of centres reported affectionate and supportive caregiving (90%), as well as the use of play-based learning (75%)

and group activities (65%). It showed that caregivers are actively engaged in fostering children's emotional security and developmental growth. The emphasis on nurturing relationships reflects a child-centred approach and demonstrates the commitment of caregivers despite infrastructural or administrative constraints. The Operational Challenges dimension reveals systemic concerns. Inadequate funding (55%) and a shortage of trained staff (45%) indicate financial and human resource limitations. Overcrowding (30%) suggests that some centres operate beyond optimal capacity, potentially compromising individualized attention and safety. Limited monitoring by authorities (40%) points to gaps in supervision and regulatory enforcement. These structural constraints directly affect service quality and sustainability.

The combined results indicate a moderate level of implementation. Foundational caregiving practices exist, but systemic and infrastructural improvements are needed for comprehensive safety and quality. Centres show strong emotional commitment but require better policy enforcement, capacity building, infrastructure, and supervision to reach optimal standards. Overall, the data indicate that childcare centres perform well in providing emotional support and maintaining basic hygiene, but face challenges related to infrastructure, professional training, emergency preparedness, and administrative support. Improving childcare services requires balanced attention to emotional care, professional training, infrastructural safety, and governance. Addressing structural and administrative limitations is essential for sustained quality improvement.

Conclusion

The results of the present study provide a comprehensive understanding of the safety measures, caregiving practices, and operational challenges in selected childcare centres. The overall study showed that while basic caregiving practices are being implemented, significant gaps remain in infrastructural safety, professional training, and administrative support systems. The strongest aspect identified in the study is the provision of emotional and developmental care. Caregivers demonstrated affectionate behaviour, supportive interaction, and engagement in various learning activities, which are essential for holistic child development. Hygiene practices were also maintained at a satisfactory level, particularly regarding cleanliness and safe drinking water. These strengths indicate that caregivers recognize the importance of maintaining a nurturing and healthy environment for children. The study identified several areas that require immediate attention. Emergency preparedness measures and fire safety arrangements were found to be inadequate in multiple centres. These findings underscore the importance of implementing structured capacity-building initiatives. Furthermore, the presence of untrained caregivers highlights the need for on going training. Operational challenges such as insufficient funding, shortage of trained staff, overcrowding, and limited monitoring further constrain the effective functioning of childcare centres. In conclusion, although childcare centres are making commendable efforts to provide emotional care and maintain hygiene standards, systemic improvements are essential. Strengthening policy implementation, enhancing infrastructure, ensuring regular staff training, and improving monitoring mechanisms will significantly enhance the safety and quality of childcare services. A balanced focus on both emotional caregiving and structural development is crucial for ensuring comprehensive child welfare and long-term developmental outcomes.

References

1. Breaking Down Barriers: Challenges Of Aging In Place In Independent Living In Tulsa, OK https://www.ccwh-living.com/country-club-blog/breaking-down-barriers-challenges-of-aging-in-place-in-independent-living-in-tulsa-ok/
2. Ministry of Women and Child Development (2013). National Early Childhood Care and Education (ECCE) Policy. Government of India.
3. Ministry of Women and Child Development (2018). National Minimum Guidelines for Setting up and Running Creches under Maternal Benefit Act. Government of India.
4. National Statistical Office. (2022). Children in India 2022: A statistical appraisal. Ministry of Statistics and Programme Implementation, Government of India.

5. NCERT (2022). National Curriculum Framework for Foundational Stage. National Council of Educational Research and Training.
6. NIPCCD (2018). Manual on Child Safety and Security in Child Care Institutions. National Institute of Public Cooperation and Child Development.
7. Rao, N., et al. (2003). Early Childhood Care and Education in India: Some Issues and Perspectives. In Indian Educational Review.
8. Swaminathan, M. (1998). The First Five Years: A Critical Perspective on Early Childhood Care and Education in India. Sage Publications.
9. UNICEF India. (2019). Early childhood development in India: Situation analysis and recommendations. New Delhi.
10. Tata Institute of Social Sciences. (2016). Studies on early childhood care and development services in India. Mumbai.

Patriotic Aspects in the Novels of Manohar Malgonkar- A Comparative Study

Research Scholar
Waghmare Shrikant Maroti
SLLCS, S. R. T.M. University, Nanded.

Abstract

This research paper examines the patriotic aspects in the novels of Manohar Malgonkar. Now the assumptions have been raised that a sense of patriotism is a rightist ideology, and it has been opposed by leftist ,ideology. Throughout this paper, I would like to emphasise that Patriotism is not a rightist ideology; rather, Patriotism is the feelings or devotion of an individual towards a particular nation or land. Patriotism is the common people's sense of dedication and hard work, emphasising the importance of the land or nation. On the theme of Patriotism many more writers have written on Patriotism such as Azadi Ka Geet (Song of Freedom) by Harivansh Rai Bachchan, Pushp Ki Abhilasha (A flower's Dream) by Makhanlal Chaturvedi, Where the mind is Without Fear (known as Prarthana or Poem) Rabindranath Tagore, Sarfaroshi Ki Tamanna (Desire for Revolution) by Ram Prasad Bismil and The novelists like Rabindranath Tagor, Mulk Raj Anand, Raja Rao, R.K. Narayan, K.S. Venkatramani, K.A. Abbas, Manohar Malgonkar, G V Desani, Bhabani Bhattacharya and many others portrayed the influence of Indian independence movement and Gandhian patriotic idealism in Indian writing in English. Patriotism also affects literature through various aspects of life. We have seen a whole lot of eras of literature focused on Patriotism. Because patriotism cannot only be bound with society, culture, race or people but it also has its influence on literature too. In Indian writing in English, many writers have shown their interest in writing literature in the sense of Patriotism, and they were trying to bind people to fight against British laws and their ideas of making Indian people slaves. At the time of the 1857 revolt, before independence, during independence, and after that, many more literary works have been written. Through this paper, we uncover the feelings and devotion of common people towards their own lands. It shows the common people's contribution to their motherland and how they become true patriots.

Keywords: Patriotism, Nationalism, Movement, Gandhian ideology, History, Independence, Freedom, Partition, etc.

Introduction

Patriotism is an idea, the feeling of love, devotion, and a sense of attachment to one's country. It is a concept where a group of people live in a particular land and govern themselves, free from outside interference and the oppressive laws of outsiders. Patriotism is an attachment that can encompass many different feelings related to one's homeland, including ethnic, cultural, political, or historical aspects. The English word 'Patriot' is derived from "Compatriot," in the 1590s, from Middle French "Patriote" in the 15th century. The French words "Compatriote" and "Patriote" originated directly from Late Latin Patriota "fellow- countryman" in the 6th century. From Greek Patriotes "fellow countryman," from Patrios "of one's fathers," Patris "fatherland." The term Patriot was "applied to barbarians who were perceived to be either uncivilised or primitive who had only a common Patris or fatherland." The original European meaning of Patriots applied to anyone who was a fellow countryman originating from that country regardless of socioeconomic status. The scholars frequently place the beginning of patriotism in the late 18th century or early 19th century with the American Declaration of Independence or with the French Revolution. In the history of patriotism, the French Revolution (1789) is seen as an important starting point, not only for its impact on French patriotism, but also for its impact on German and Italian, as well as European, intellectuals.

George Orwell's influential essay 'Notes on Nationalism' distinguishes patriotism from the related concept of nationalism:By 'patriotism,' I mean devotion to a particular place and a particular

way of life, which one believes to be the best in the world but has no wish to impose on others. Patriotism is, by its nature, both military and cultural. Nationalism, on the other hand, is inseparable from the desire for power. The persistent aim of every nationalist is to gain more power and prestige, not for themselves but for the nation or other unit they have chosen to identify with. Rousseau and Voltaire, whose ideas influenced the French Revolution. The impact of the American and French revolutions inspired India to start a revolution against British rule, which had governed India since the 1600s. However, the true revolution in India began in 1857. After this revolution failed, many revolutionaries—such as Mahatma Gandhi, Pandit Nehru, Lala Lajpat Rai, Sardar Bhagat Singh, Chandrashekhar Azad, and others—resumed the fight against the brutal British Empire. Consequently, many movements also began to ignite a sense of patriotism among the Indian people. Some Indian writers have depicted the harsh laws of the British, in novels, such as "A Passage to India" by E. M. Forster (1924), Rabindranath Tagore's "Nationalism" (1917), "To Youth" by Sardar Bhagat Singh (1925), R. K. Narayan's "Waiting for the Mahatma" and "Vendor of Sweets," Manohar Malgonkar's "The Devil's Wind" and "A Bend in the Ganges," K. A. Abbas' "Tomorrow Is Ours!" and "Inqilab."

About Manohar Malgonkar

Manohar Malgonkar (July 12, 1913 -June 14, 2010) was a renowned Indian writer of both fiction and non-fiction in English literature in India. He was born into a middle-class family and completed his education at the University of Mumbai. He joined the army and rose to the rank of Lieutenant Colonel in the Maratha Light Infantry. He also contested for Parliament and made most of his contributions to the country during the Indian Independence movement and the non-cooperation movement. Most of his works are centred on themes of patriotic ideas and nationalism. While writing novels and short stories, he often reflected patriotic ideas and their context throughout his writings. For example A Bend in the Ganges (1964), The Devil's Wind (1972), Distant Drum (1960) The Men Who Killed Gandhi (1978). His contribution to the Indian freedom movement is unmatchable. His works also reflect a deep sense of national identity and pride, while also acknowledging the complexities and challenges of India's transition to Independence. A Bend In The Ganges is one of the seminal novels of Manohar Malgonkar, it starts with the civil disobedience movement of the early 1930s and ends with the partition riots in Punjab. It also encompasses the Swadeshi Movement, the activities of the freedom fighters in the independence movement and the outbreak of World War Second, the British retreat from Rangoon, the Bombay dock explosion and the division of India. Malgonkar has the personal experience of the partition which has been clearly pictured in his novel "A Bend In the Ganges, the period of 1946-47 is the most crucial period in the sense of rising patriotism. Patriotism was on high point at the time of the Indian freedom movement fighting for freedom.

In "The Devil's Wind," Manohar Malgonkar explores the complex theme of patriotism through the character of Nana Saheb, the adopted son of the last Peshwa, who becomes a key figure in the 1857 uprising. From the British perspective, he is seen as a villain, but the novel portrays him as a patriot fighting against colonial oppression and injustice, and expressing love for his land. It highlights the conflicting perspectives on the rebellion against the British. The novel examines conflicting loyalties and the human cost of the struggle for freedom, presenting Nana Saheb as a complex figure caught between personal relationships and nationalistic ideals. This novel analyses the idea of patriotism through Nana Saheb's eyes, showcasing his deep resentment towards the British East India Company's policies and his desire for freedom for his people.

However, he also maintains close friendships with British officials, like General Wheeler, which complicates his sense of loyalty and duty. The 1857 uprising, depicted as a "Devil's Wind," provides a backdrop for Nana Saheb's transformation from a man seeking justice to a leader of the rebellion. The novel examines how the rebellion ignites patriotic feelings among the Indian common people. Malgonkar attempts to humanise Nana Saheb, moving beyond the British portrayal of him as a monstrous figure. The novel presents him as a man driven by a desire for freedom and justice for his nation, even as he grapples with the moral ambiguities of the conflict. The novel is grounded in

historical events and sources, offering a perspective on the 1857 uprising that is both imaginative and rooted in historical context. Malgonkar's portrayal of Nana Saheb and the events surrounding the rebellion aims to provide a more nuanced understanding of the complexities of the period.

The novel extends beyond the battlefield to explore the personal lives and relationships of the characters, highlighting the impact of the conflict on individuals and families. The love story woven into the narrative adds another layer of depth to the portrayal of the times. When Dhondu Pant Nana Saheb, the adopted son of Maratha Peshwa Bajirao II, is denied rights as the Peshwa's heir by the British after his father's death, he appeals to reclaim his title, only to be rebuffed again. Then, as a mutiny breaks out in Kanpur in 1857 and Nana Saheb emerges as its leader, he is labelled by the British as a villainous monster, a barbarous butcher and the criminal leader of the 'Sepoy Mutiny', which sweeps across India from 1856 to 1859. Yet, to a nation in turmoil, he becomes a hero who stands up to colonial oppression and emerges as a forerunner to the leaders who bring freedom to the nation less than a century later.

"A Bend in the Ganges" is set in the village of Manoharpur situated on a bend in the river Ganges in the state of Manoharonial India. The story revolves around the Mahatmas of the villagers, it is focused on scenarios of colonial India and the lives of Indian people. While the novel depicts the violent impact of Partition across India (specifically in Punjab, Bombay, and the Andamans), it opens with the character Gian Talwar, who sets the stage for the narrative's themes of violence, non-violence, and the loss of ideals. The novel has the main theme that is 'patriotism' there are also subthemes like communal hatred, political, and religious problems. This novel starts with the slogan of 'Boycott British Goods' in the whole country on the call of Mahatma Gandhi and another powerful slogan, "Bharat Mata Ki Jai" gives more expression to the fire of freedom that was burning in the hearts of the Indian masses. "Just one of Hundreds of Thousands of similar fires all over the country" (Malgonkar, 11)

The novel portrays the communal violence, brutality, and riots that shook the very foundations of the nation. On the eve of Independence and behaviour of the Indian people, gave birth to patriotic feelingslingslingslings about their own land. Indian people wanted to protect India from foreigners or the British.. Protecting, fighting, and feeling love for our own land denotes patriotism which is the central theme in this novel. For example Sardar Bhagat Singh, Rajguru, Sukhdev, Lala Lajpat Ray, their patriotism is aggressive about their aims of India's freedom from the British. In this novel, we can see that due to communal violence, Indian people were divided into two groups like the Hindus and the Muslims. In the violence, only common people have become the victims of that brutality and the rise of hate and betrayal among these two groups. Non violence movement has created patriotic feelings among all Indians to fight against injustice and the brutal laws of rulers. Mahatma Gandhi was the central figure in those days and all people followed him because his ideology was inspired by the common people.

A Bend in the Ganges also represents the ideological conflicts between violence and nonviolence. This novel mainly focuses on the main characters of - Gain Talwar, Debi Dayal, and Shafi Usman, as a result of their involvement in the events of the years preceding and following the partition of India. Gain believes in nonviolence whereas Shafi and Debi believe in violence. They are from the Hanuman Club, and they believe that the Gandhiyan Ideology does not work for getting freedom for India. They also believed in a new religion of brotherhood as they firmly believed that religious differences among the Indians contributed to their slavery. Manohar Malgonkar has claimed that riots and communal violence, brutality are sources of burning patriotism in the minds of common people. " A vast landscape packed with people was now being partitioned according to religious majority, the Muslims in Pakistan, the Hindus in India…… every citizen was caught up in the holocaust. No one could remain aloof, no one could be trusted to be impartial". (341)Due to the partition of India, two communities became rivals and enemies, and both communities lost their homes and lands. As a result of this violence, Manoharr became more aware of their feelings of love for their land and for their country as well. Malgonkar explores how the anti-colonial struggle (patriotism)

degenerated into communal hatred, suggesting that the "fire of freedom" was overtaken by destructive violence.

The "Hanuman Club": Young revolutionaries form this club to build physical fitness and prepare for violent acts to oust the British, showing a radical form of patriotism.Swadeshi Movement: The novel opens with the burning of foreign goods, with the character Gian Talwar embracing the call for self-reliance and patriotism. Debidayal's Sacrifice: Debidayal, a terrorist, represents the fiery, sacrifice-oriented, passionate form of love for the motherland.

Conclusion

Patriotism is a central theme in the novels of Manohar Malgonkar (1913-2010), which are deeply rooted in his experiences as a military officer and his view as a historian. They focus on India's turbulent transition from British colonial rule to independence. His patriotism is not idealistic or sentimental; rather, it is a nuanced, balanced, and often sceptical nationalism that explores the costs of freedom, the virtues of courage and camaraderie, and the harsh realities of the Partition. A Bend in the Ganges demonstrates that Gandhian non-violence was often seen not as a moral choice, but as a "philosophy of sheep" or a tool for the weak, as revealed by character discussions. The novel depicts a tragic evolution where the initial patriotism aimed at overthrowing British rule (represented by the Hanuman Club's "Jai-Ram: Jai Rahim" secular slogan) is replaced by murderous communal fervour. The Gandhian protagonist, Gian Talwar, abandons these principles when they fail to deliver justice, highlighting a shift from enforced non-violence to personal survival. The terrorist movement, supported by Debi Dayal and Shafi Usman, is depicted as genuine patriotism that deteriorates into personal vengeance and, ultimately, communal hatred. The novel concludes that both violent and non-violent extremes contributed to the "horrendous" bloodshed of partition.

The novel questions the British label of "butcher." It portrays Nana Saheb as a composed, rational patriot—a nobleman compelled into rebellion by colonial injustice (the denial of his inheritance rights). The revolt is depicted as a "national uprising" for freedom rather than mere mutiny. Nana Saheb is shown as a precursor to the leaders who secured India's independence nearly a century later. Malgonkar presents Nana's patriotism as complex, shaped by his personal admiration for British culture and friendships with British officers. He attempts to act as a "mediator" to reduce bloodshed while still fighting to free his people from foreign rule. The novel aims to offer a balanced account, with Nana Saheb often reflecting that while his cause was patriotic, the violence of the 1857 conflict was inevitable given the circumstances.

Bibliography

1. *———, "Should We Teach Patriotism?" Studies in Philosophy and Education, 1999.18: 157–73.*
2. Malgonkar, Manohar. *The Devil's Wind,* Hamish Hamilton Ltd., 1972.
3. Malgonkar, Manohar.*A Bend in the Ganges,* Hamish Hamilton, London, 1964.
4. Gandhi, Mahatma K. Non-Violent Resistance Satyagraha. Digireads Publishing, 2014.
5. Kumar, Suresh, M. *"Manohar Malgonkar's A Bend in the Ganges: A Critique of Gandhian Non-Violence".* Warangal: Kakatiya Journal of English Studies, Vol. 29, 2010.
6. Shyam, Asnani M. *"A Study of the Novels of Manohar Malgonkar".*
7. The Literary Half-Yearly Vol.16, No.2, July, 197.
8. Amur, G.S. *Manohar Malgonkar*. New Delhi. Arnold Heinemann, 1973.
9. The Devil's Wind – Wikipedia
10. https://igrcs.org
11. https://www.languageinindia.com
12. https://www.myexamsolution.com/2022/11/the-devils-wind-by-manohar-malgonkar.html?m=1
13. https://harpercollins.co.in

Financial Literacy: A Transformational Catalyst to Economic Change: Roads of Developing to Developed India 2047

Mirza Junaid Baig
Assistant Professor
Department of Commerce, Vasantrao Naik Mahavidyalaya Nanded

Abstract

This vision of India being a completely developed nation by 2047, a full hundred years of independence later and summarised in the Viksit Bharat vision, requires a paradigm shift in the interaction between the citizens and financial systems. Financial literacy, which is generally considered to be the capacity to comprehend and utilize fiscal information, skills, and attitudes, can be considered the boundary between personal wellbeing and macroeconomic development. Regardless of considerable financial inclusion progress with the help of such programmes as the Pradhan Mantri Jan Dhan Yojana (PMJDY) and the Unified Payments Interface (UPI), the financial literacy level in India (42% on average) is significantly lower than that of wealthy economies (65-70% on average). This article is a systemic review of the multidimensional relationship between financial literacy and economic transformation based on comparative data on savings behaviour, capital market participation, insurance penetration, entrepreneurship, gender equity, and usage of digital finance. Using descriptive analysis and scenario-projections the study goes on to show that a continued improvement of financial literacy to 90% by 2047 would result in the creation of a 1.5-2.0 percentage point /annual GDP growth, which would propel India to a GDP level of more than USD 25 trillion. The paper also identifies a roadmap of multi-stakeholder involving curriculum reform, technology-mediated outreach, regulatory innovation and community-based networks as the means to achieve the Viksit Bharat 2047 dream.

Keywords: *financial literacy, Viksit Bharat 2047, financial inclusion, economic development, India GDP growth, PMJDY, savings behaviour, capital markets, digital finance, gender equity.*

Introduction

The economic history arc shows unequivocal relationship: those countries which managed to develop into a developed one, always have financially literate, savings-oriented and investment-active citizens. The United States, Germany, Japan and South Korea-each had moved to pass through the low-middle-income to advanced economy-had done so in part because of the intensive development of domestic capital bases, well-developed insurance markets, and the involvement of citizens in formal financial markets. India, which is the fifth-largest economy in the world and which will become the third one by the beginning of 2030s, has a structurally similar challenge.

The Viksit Bharat @2047 vision of the Indian government is a vision of grandeur: per-capita income above USD 14,000, free quality healthcare and education, a globally competitive manufacturing industry, and an economy based on knowledge services. Nevertheless, to convert macroeconomic ambitions into household level welfare, it is necessary that each Indian citizen can make informed financial choices, i.e. saving enough to the future, credit on fair terms, shock insurance, and involvement of wealth-creating potential in capital markets.

Even though the country has achieved significant policy achievements, PMJDY added more than 520 million new bank accounts to the formal sector, UPI has already carried out over 130 billion operations in FY2024, and the Atal Pension Yojana has already beneficiated 55 million employees, there are still structural gaps. According to the National Centre of Financial Education survey (2023), the national rate of financial literacy stands at 42% because it hides a dramatic rural-urban and gender gap. The female financial literacy is at an approximate level of nine percentage points lower than that of men with more than 65 percent of the Indian population rural, the unfinished agenda is immense.

This paper is organized in the following way: Section 2 is the review of theoretical and empirical literature. Section 3 gives the current financial literacy situation in India by providing data and comparison. Section 4 discusses the causal mechanisms in which financial literacy contributes to economic growth. Section 5 examines the structure of policy and institutional structures. Section 6 provides 2047 projections and scenario projections. Section 7 ends with the policy recommendations.

2. Literature Review

2.1 Conceptual Foundations of Financial Literacy

According to Lusardi and Mitchell (2014), financial literacy involves three main competencies, namely, numeracy and the capacity to compute interest rates, awareness of inflation and its destruction of purchasing power, and the knowledge of the principles of risk diversification. Later researchers have extended this definition to encompass digital financial literacy, tax literacy, insurance literacy and behavioural financial literacy- the ability to withstand cognitive biases which weaken financial decision-making (Klapper et al., 2015; Fernandes et al., 2014).

In an article prepared by Atkinson and Messy, (2012) in the OECD/INFE, a three-part model, including financial knowledge, financial behaviour and financial attitudes, is presented. This model fits especially well in new type of economy like India, where attitudinal factors and beliefs, like fatalism, lack of faith in formal systems, and attraction to tangible commodities, like gold and real estate are the resultant factors as much as knowledge shortages. Most importantly, the framework also stresses the fact that financial literacy is not just a personal asset but a civic good that has positive externalities on the overall economic performance.

2.2 Macroeconomic Links: Savings, Investment, and Growth

The Harrod-domar and the solow growth models all put a lot of emphasis on the importance of domestic saving and investment in the growth of per-capita income. In the Indian context, empirical evidence is a strong argument in favor of this theoretical stand. Mohan (2006) showed how the increase in the rate of growth in India in the 1990s and 2000s could be partly due to the increasing rate of household savings that were pumped into productive investment in the face of increasing financial intermediation. Low financial literacy households on the other hand tend to save in non productive forms cash hoarding, gold or chit funds thus lowering the velocity of capital formation.

Van Rooij et al. (2011) observed tremendous positive correlations between financial literacy and stock market participation among Dutch households- a fact that has been supported by studies in India by Agarwal et al. (2017) and the SEBI (2022). Similar patterns were affirmed by Bucher-Koenen and Lusardi (2011) in Germany. The sum total is immense: should India increase its capital market participation rate of existing 7 percent of households to 35 percent by 2047 (i.e. as South Korea did in its development decades) then domestic equity markets will be an even more effective way of raising long-term capital.

2.3 Gender, Financial Literacy, and Inclusive Growth

Gender aspect of financial literacy has continued to receive more and more academic interest. In their study, Demirguc-Kunt et al. (2018) rely on Global Findex data and discover that women financial exclusion is a major set-back to aggregate economic productivity- especially in South Asia. The Self-Help Group (SHG) model in India has already offered very powerful evidence that when women are financially literate and financially empowered to make decisions, it sparks multiplier effects: the nutritional status of children improves, daughters invest in education, household finances are no longer a source of stress, and there is the creation of micro-enterprises (NABARD, 2021). Individuals wrote that the closing of the gap in economic participation between the sexes would add USD 770 billion per year to the GDP of India (McKinsey Global Institute, 2018).

Table 1: India's Financial Literacy and Inclusion Indicators – Historical Trends and 2047 Projections

Indicator	2005	2010	2016	2023	2030P	2047P

Financial Literacy Rate (%)	18	22	27	42	62	90
Bank Account Penetration (%)	35	42	53	80	90	98
Insurance Coverage (%)	12	15	20	42	65	85
Formal Credit Access (%)	20	25	32	48	68	85
Mobile Banking Users (Crore)	—	0.2	1.5	56	110	160
Gross Domestic Savings (% GDP)	29	31	30	32	38	44
Household Investment Rate (%)	14	17	18	22	32	42
SHG Membership (Lakh)	26	50	79	120	180	280

Note. P = Projected. Sources: NCFE National Survey (2023); RBI Annual Reports; World Bank Global Findex; NABARD; SEBI Annual Report (2023); Authors' scenario projections.

3. India's Financial Literacy Landscape: Current Status and Gaps

3.1 National Overview

The rate of financial literacy in India as documented by the NCFE National Financial Literacy and Inclusion Survey (2023) is 42.3% which is the highest ever documented in the country but significantly lower in comparison with the average of 62% in the OECD and 65-70% in high income countries. More to the point, there are some very serious compositional gaps in the survey: urban literacy (58%) is almost twice as high as rural literacy (35%); male literacy (46%) is nearly two times higher than female literacy (37%); and financial literacy among youth aged 18-25 has the opposite paradoxical value (38%), as compared to the 35-55 cohort (47%), indicating school-level financial education failures.

These gaps do not cut across the country. Figure 5 shows that the states in the southern and western regions Kerala, Maharashtra, Tamil Nadu, Gujarat, and Karnataka have significantly greater financial literacy scores, which is not only due to increased general educational attainment and greater cooperative banking cultures but also due to more vigorous state-level financial education programs. On the contrary, big states of the north and central regions such as Uttar Pradesh, Bihar, Madhya Pradesh and Jharkhand have lower scores of less than 35.

3.2 Comparative International Perspective

Situating India's financial literacy metrics within a global comparative framework is instructive for identifying both the gap and the growth potential. Table 2 presents a cross-country comparison across key financial health dimensions. The data underscores a consistent pattern: economies with higher financial literacy rates exhibit substantially higher savings rates, deeper insurance penetration, greater capital market participation, and—most significantly—higher per-capita incomes.

China presents a particularly relevant comparator for India. With a financial literacy rate of 28% in 2015, China has since undertaken massive financial education campaigns, and its domestic savings mobilisation—channelled through the world's largest banking system—has been a cornerstone of its economic miracle. India's challenge is both analogous and distinct: demographic structure, democratic governance, and diverse linguistic landscape create specific implementation challenges that demand home-grown solutions.

Table 2: Cross-Country Comparison of Financial Literacy and Economic Health Indicators (2023)

Country	FL Rate (%)	Savings Rate (%)	Insurance Pen. (%)	Stock Mkt Part. (%)	GDP/Capita (USD)
USA	57	18	11.7	55	65,000
UK	60	14	10.1	33	46,000
Germany	66	27	6.2	22	51,000
Japan	71	32	8.9	28	40,000
South Korea	62	36	11.4	31	33,000
China	28	44	4.3	12	12,000
Brazil	35	16	4.0	8	8,500
India (2023)	42	30	3.8	7	2,400
India (2047P)	**90**	**44**	**12.0**	**35**	**14,000+**

Note. P = Projected. Sources: S&P Global Financial Literacy Survey (2022); OECD/INFE (2023); World Bank; IMF World Economic Outlook (2024); Authors' projections for India 2047.

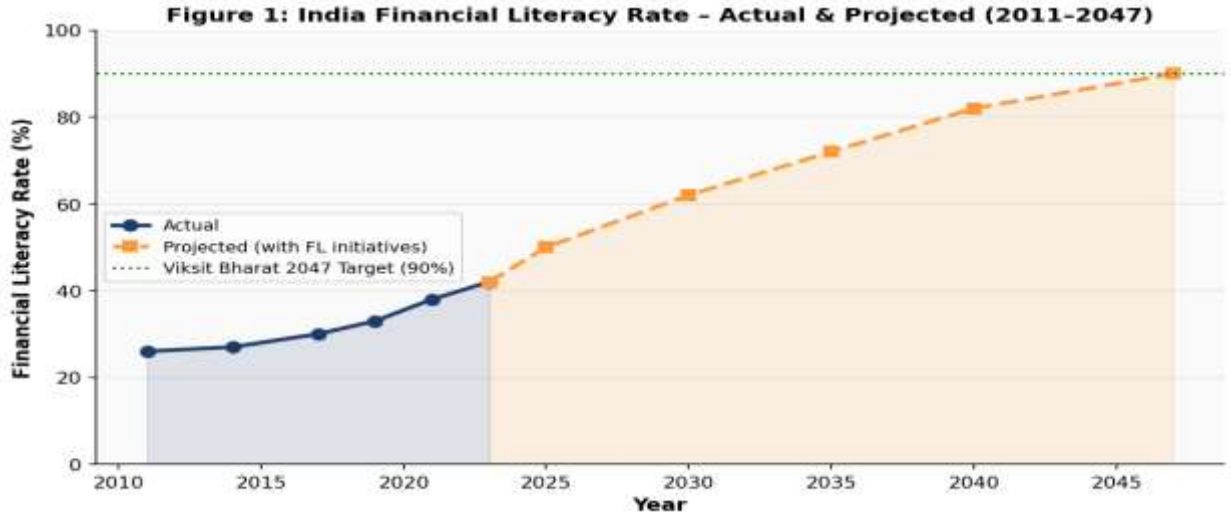

Note. Data through 2023 based on NCFE National Survey; projections from 2025 assume sustained policy implementation under Viksit Bharat 2047 framework.

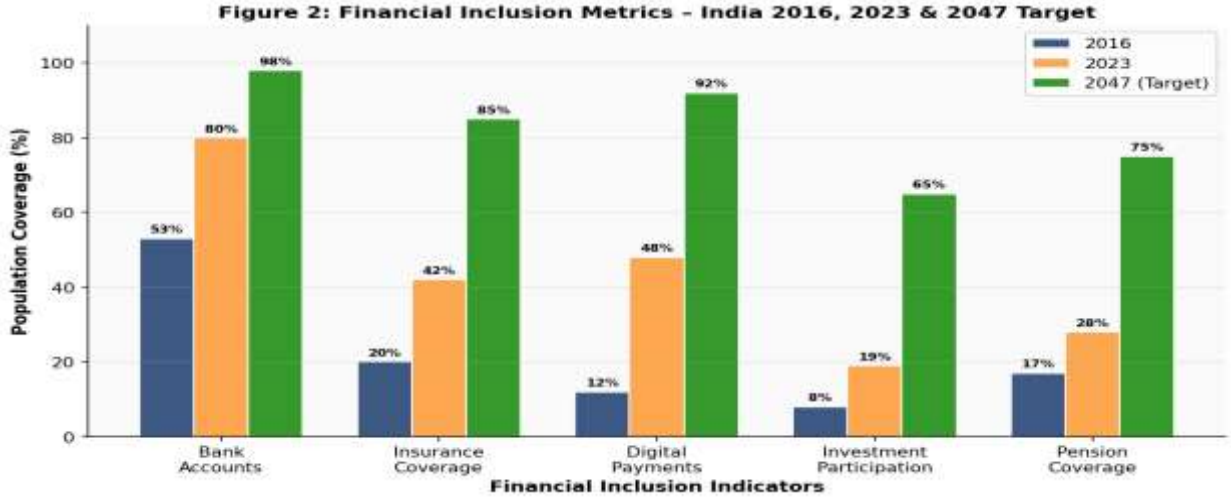

Note. 2016 data from World Bank Global Findex; 2023 from RBI and IRDAI reports; 2047 targets from Viksit Bharat policy documents and authors' projections.

4. Causal Channels: How Financial Literacy Transforms the Economy

4.1 Channel 1: Enhanced Domestic Savings Mobilisation

Efficient savings behaviour requires financial literacy. When people understand the things like compound interest, inflation erosion and time value of money, then they would be proved to save, to save in financial instruments (not physical gold or cash), and save more. The rate of gross domestic savings of about 30 per cent GDP in India, although creditable, is lower than the 38-45 per cent in the high-growth decades of East Asian economies. Even a three percentage point increase in the household savings rate in India as a result of financial literacy would create an increment of USD 85-100 billion in investable domestic savings per year.

This is particularly the structural change in savings which is the conversion of physical into financial assets. At present Indian families spend about 45 percent of their savings on property and a fifth on gold, which produces low productive investment. By redirecting some part of this allocation to mutual funds, equities, bonds and pension instruments, the capital markets would be dramatically deepened, the cost of capital to Indian enterprises would come down and resources would be better allocated throughout the economy.

4.2 Channel 2: Capital Market Deepening and Wealth Democratisation

Despite being among the most active capital markets in the world, the capital markets in India are structurally shallow, in terms of participation criteria. The direct or indirect participation in equity markets is only 7% of Indian households, which is 35, 28 and 55 percent in South Korea, Japan, and the United States, respectively. The lack of this participation cannot be explained only by the level of income-At least the results of SEBI (2022) and Agarwal et al. (2017) indicate that in households with equal incomes, higher financial literacy levels are three to four times more likely to be capital market participants.

The fact that, where available, low-barrier investment products (Systematic Investment Plans SIPs) in mutual funds have grown dramatically – up to Rs. 18,838 crore per month in FY2024 – indicates that even in financial education-influenced middle- and lower-income households, it leads to a dramatic growth in participation even with low barriers. Extending this model to 35 percent household participation in 2047 would fundamentally change the Indian corporate finance.

4.3 Channel 3: Insurance Penetration and Economic Resilience

The insurance penetration in India is one of the most stark gaps compared with the developed economies; at 3.8 percent of GDP in 2023. According to the estimates by IRDAI (2024), more than 80 percent of rural population in India has not been covered against medical, agricultural, and life risks. The economic impact is deviant: poverty traps caused by the expenditure of health, agricultural income insecure against crop insurance insurance, and devastating financial shocks caused by the death of breadwinners.

Financial literacy also directly tackles the demand-side complications to insurance purchase: lack of trust in insurance products, inability to grasp the concept of risk-pooling, and present-biasness that causes households to underestimate future protection compared to current consumption. To achieve a USD 1.5 trillion domestic insurance market, 12 percent of GDP insurance penetration by 2047 would help households to have greater resilience and promote institutional investments in long-term government securities.

4.4 Channel 4: Entrepreneurship, MSME Finance, and Job Creation

The number of micro, small and medium enterprises (MSMEs), in India, is 63 million; the micro enterprises constitute about 30 per cent of the GDP, 45 per cent of exports but are chronically underfinanced. IFC (2022) estimates the credit gap of MSME at USD 240 billion. A large share of this gap is a manifestation of demand side failures: MSME owners are often financially illiterate as to how to prepare bankable business plans, formal credit products, negotiating collateral requirements, or keeping financial records that would enable them to secure institutional credit.

Enhancing financial literacy of MSMEs- by specially designed programmes that involve skills in bookkeeping, credit awareness, and adoption of digital payment-has proven to show high impacts

in pilot programmes in India. JAM (Jan Dhan-Aadhaar-Mobile)-OCEN (Open Credit Enablement Network) trinity provides a never-before-seen infrastructure to scale MSME access to credit after breaking the financial illiteracy barrier. India has a chance of producing 200-300 million more formal jobs by 2047 with 50 million more MSMEs having formal credit access.

4.5 Channel 5: Digital Financial Literacy and Technology-Led Inclusion

The UPI revolution in India is considered one of the greatest digital financial infrastructure successes in the global arena. UPI handles over 100 billion transactions a year, more than any other similar real-time payment system in the world, and has reduced the cost of transacting by a fundamental margin, and increased financial accessibility. However, moving to a fully digital financial economy will not only need digital infrastructure but also digital financial literacy: the capacity to safely navigate online transactions, prevent online fraud, know online credit products, and use data-driven financial services.

The negative aspect of the fast adoption of digital finance is the increased cyber fraud and financial swindles against digital unsophisticated users. According to RBI (2024), the loss of digital frauds in FY2023 was more than 11,000 crore, and most of the first-generation digital finance users living in rural locations were affected by this loss. Full digital financial literacy, not just the use of payments but the awareness of fraud and privacy, and the use of credit responsibly, is not only an economic opportunity, but it is a consumer protection necessity.

Figure 3: India GDP Projection – Baseline vs. High Financial Literacy Scenario

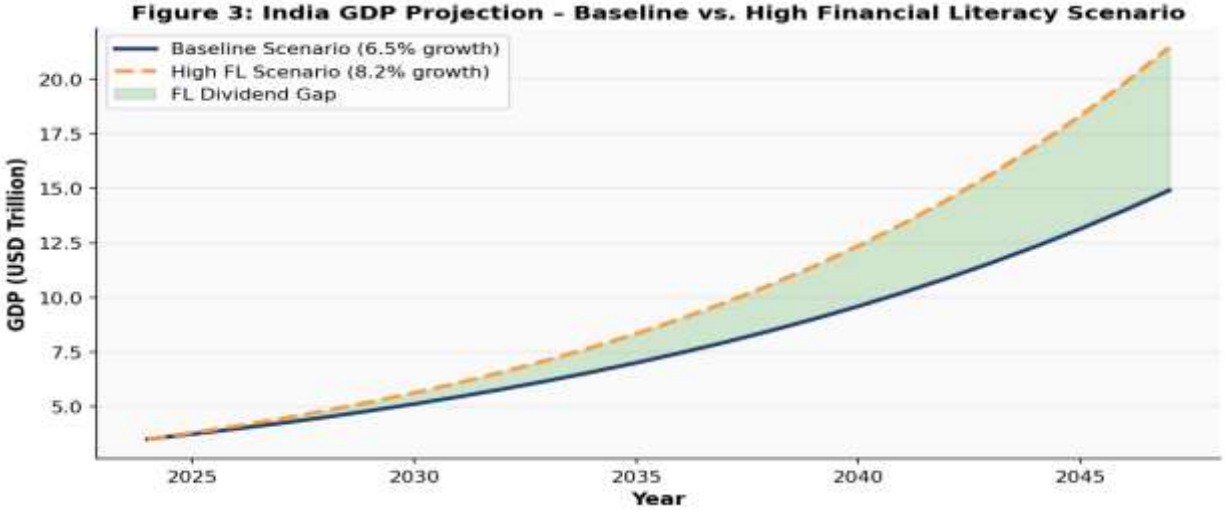

Note. Baseline scenario assumes 6.5% average annual GDP growth. High FL scenario (8.2% growth) incorporates additional savings, investment, and productivity gains from achieving 90% financial literacy by 2047. GDP base: USD 3.5 trillion (2024).

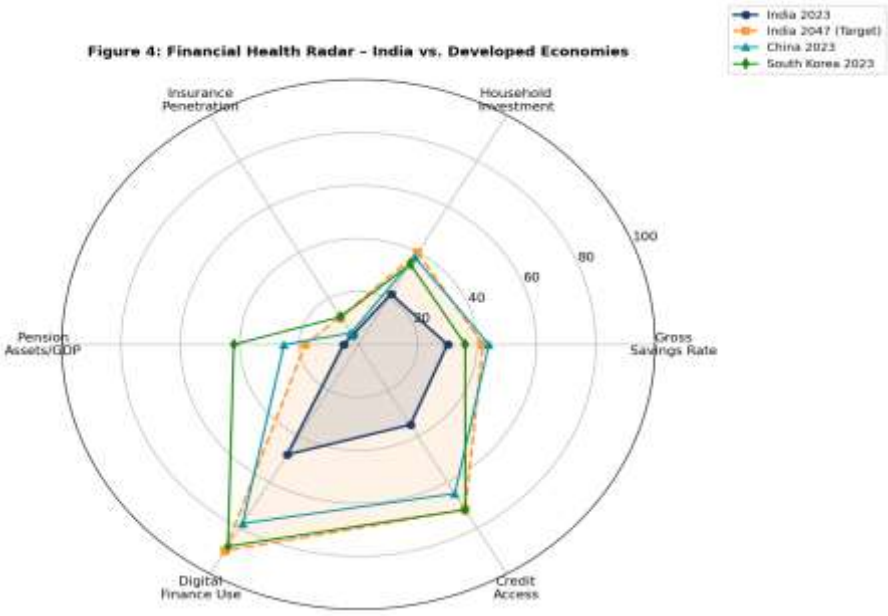

Note. Scores normalised to a 0–100 scale. India 2047 targets based on Viksit Bharat policy framework. Comparator data from World Bank, OECD, and S&P Global Financial Literacy Survey (2022–23).

5. Policy Architecture: Government Initiatives and Institutional Framework

The financial literacy policy ecosystem in India has changed significantly since the beginning of the early 2010s, shifting its focus to more coordinated multi-institutional frameworks as opposed to the dispersed awareness campaigns. The National Centre of Financial Education (NCFE): set up in 2013 as a partnership between SEBI and RBI and IRDAI and PFRDA, the body is the highest level of coordination of financial literacy programmes. It has five-year National Strategy of Financial Education (NSFE 2020-2025), and the priority segments in the strategy include school children, women, rural communities, and differently-abled individuals, and seniors.

On the regulatory level, a network of financial literacy camps on credit discipline, savings products, precautions in the use of digital payments, and consumer rights are regularly organized at the Financial Literacy Centres (FLCs) of RBI which exceed over 1,500 all over the country. Thousands of investor awareness programmes have been funded by S.E.B.I Investor Education and Protection Fund (IEPF). The insurance literacy is required by IRDAI in the form of its Bima Sugam program, and pension literacy is facilitated by PFRDA via the NPS Lite scheme.

Table 3: Major Government Financial Literacy and Inclusion Initiatives (2014–2024)

Policy / Initiative	Year	Focus Area	Coverage	Key Outcome
PM Jan Dhan Yojana (PMJDY)	2014	Banking Access	52 Crore+	Zero-balance accounts, RuPay cards
PM Jeevan Jyoti Bima Yojana	2015	Life Insurance	16 Crore+	Rs. 2 lakh cover @ Rs. 436/yr
PMSBY (Accident Insurance)	2015	Accident Cover	34 Crore+	Rs. 2 lakh cover @ Rs. 20/yr
Atal Pension Yojana (APY)	2015	Pension	5.5 Crore	Guaranteed pension Rs. 1,000–5,000
SEBI Investor Education	2010	Capital Markets	Pan-India	Awareness & grievance redressal

RBI Financial Literacy Centres	2012	Credit & Savings	1,500+ FLCs	Rural financial awareness camps
DigiShala / NPCI Campaigns	2016	Digital Payments	National	UPI adoption & digital safety
NCERT School FL (Class 6–12)	2018	Youth Education	Class 6–12	Curriculum integration
PM VIKAS (Skill + Credit)	2023	MSME Uplift	30 Lakh+	Artisan credit linkage

Note. Sources: Ministry of Finance Annual Reports; PMJDY Dashboard; IRDAI Annual Report (2023); SEBI Annual Report (2023); PFRDA (2024).

5.1 Gaps in Current Policy Architecture

Although the current initiatives are comprehensive, they have a number of structural shortcomings that restrict their synergistic effect. One, regulatory silo fragmentation is duplicative and creates significant gaps, especially in the digital finance, credit, and investment product intersection. Second, the supply side nature of most programmes where the metric of success is the number of camps held, or pamphlets disseminated, does not evaluate behavioural change or an increase in financial decision-making. Third, due to the lack of financial education in school and college curriculums, most citizens of the 1.4 billion in India do not have a consistent approach to financial literacy.

Fourth, and possibly most importantly, there is a lack of programmes penetrating the Indian village population of about 600,000. The Business Correspondent (BC) network, which consists of more than 1.4 million agents, has the physical presence to deliver financial literacy, but at the moment, the focus of training and incentives is on account opening and facilitating transactions, as opposed to delivering financial literacy.

Table 4: Financial Literacy Gaps, Required Interventions, and Projected Impact by 2047

Dimension	Current Gap (2023)	Intervention Required	Projected Impact by 2047
Gender Gap	Women FL 37% vs Men 46%	Women-centric SHG & banking	+8% GDP contribution from women
Rural-Urban Gap	Rural 35% vs Urban 58%	BCs, mobile vans, school programs	Reduce gap to <10 points
Digital Literacy	48% digital payment users	Cyber safety, UPI outreach	90%+ digital transaction adoption
Investment Awareness	Only 7% in capital markets	SEBI micro-investor programs	35% capital market participation
Credit Behaviour	35% with formal credit	Credit counselling, CIBIL literacy	Reduce NPAs, 70% formal credit
Insurance Gap	3.8% penetration	Micro-insurance, PM schemes	12% penetration, Rs. 10T premium mkt
Pension Coverage	28% workforce covered	APY expansion, NPS awareness	75% workforce in formal pension

Note. Sources: NCFE National Survey (2023); RBI; IRDAI; World Bank; Authors' analysis.

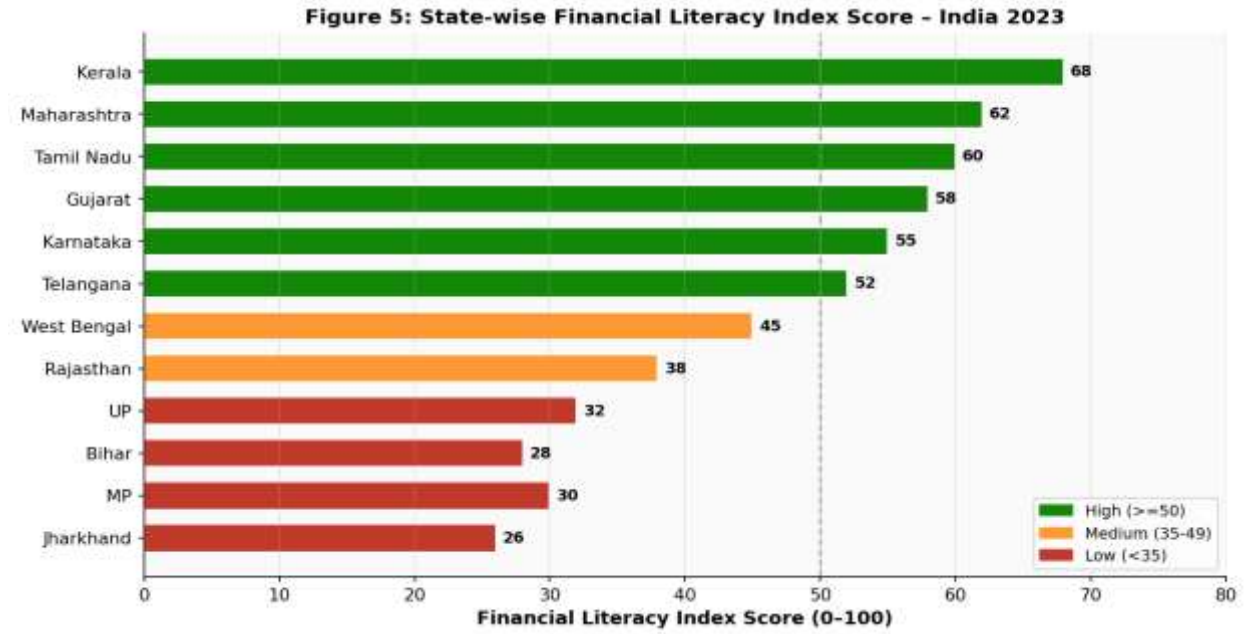

Note. Financial Literacy Index Score is a composite of knowledge, behaviour, and attitude components as per OECD/INFE methodology. State data adapted from NCFE (2023) and RBI State Development Reports.

6. Roadmap to Viksit Bharat 2047: A Multi-Stakeholder Strategy

6.1 Pillar 1: Education System Integration

Educational institutions are the most sustainable basis to a financial literate India. In the National Education Policy (NEP) 2020, financial literacy is an explicitly recognised life skill, and has developed a policy requirement of curriculum integration. This would need: (a) age appropriate financial education lessons in NCERT textbooks starting with Class 6; (b) mandatory components of financial literacy in Class 10 and Class 12 board examinations; (c) personal finance as a compulsory subject in all undergraduate course work irrespective of the discipline; and (d) training of teachers in financial concepts in DIET and other NUEPA-affiliated teacher education institutions.

Global paradigms are educative. The Money and Pensions Service of the United Kingdom has incorporated financial education in the national curriculum since 2014. The National Strategy on Financial Education (ENEF) of Brazil has disseminated its interventions to more than 30 million students in schools. With the largest school system in the world, India has an unmatched potential to develop a generation of financially literate people owing to its education system.

6.2 Pillar 2: Technology-Driven Mass Outreach

The system of digital public infrastructures in India Aadhaar, UPI, ONDC and Account Aggregator framework offers a unique platform of personalized and contextual financial literacy delivery. Financial literacy chatbots using AI that can be used in 22 of the 22 planned languages, which will be a part of the BHIM UPI application and the DigiLocker, can target the 750 million active smartphone users with just-in-time financial advice upon transaction. The fact that myGov and UMANG apps are a success proves that users are receptive to the presence of digital content published by the government.

Television and radio are also vital media through which non-smartphone users especially rural areas can be reached. The fact that Doordarshan reaches 650 million homes, and AIR has the FM establishment is a distribution capacity which a single private platform cannot compete with. Transformative reach would be attained in five years at low cost by dedicating a daily 30 minutes primetime financial literacy programme on DD National.

6.3 Pillar 3: Community-Based Delivery Through SHGs and BCs

The Self-Help Groups in India, numbering 1.2 million, and having a total of over 90 million women members are the most effective community-based financial institution in the third world. Formalizing SHG leaders as accredited financial literacy trainers, and incorporating financial

education classes into SHG meetings, would also take advantage of an already established network of trust to reach out to populations that are inaccessible to formal financial institutions. This approach is institutionalized in the SHG-Bank Linkage Programme by NABARD in association with increased training on financial literacy based on NABARD Financial Literacy and credit counselling centres (FLCCs).

6.4 Pillar 4: Employer-Led Financial Wellness Programmes

Corporate India and the base of the public sector employers are underutilised financial literacy delivery platforms. Compulsory awareness programmes--such as retirement planning, health insurance, tax planning and debt management--as part of employee benefits in all organisations that employ more than 100 employees would have a systemic benefits in enhancing financial literacy among the formal working population. The contribution of EPFO in this direction is had especially in its power, as it has 280 million members and redefining the communication strategy used by EPFO to be no longer compliance-oriented, but education-oriented, would make it one of the largest workplace financial literacy programmes in the world.

6.5 Pillar 5: Regulatory Innovation and Consumer Protection

The regulatory environment within which financial decisions are made cannot be separated off financial literacy. Regulatory reforms such as simplifying products, enforcing transparent disclosure, enhancing redressal of grievances and ensuring protection of consumers against predatory lending and misselling, facilitate the ease of decision-making in the cognitive load of financial decisions and instill confidence in formal financial institutions. The steps towards this direction include RBI through its Integrated Ombudsman Scheme, SEBI through its SCORES platform and IRDAI through its Bima Bharosa program.

The most probable governance innovation to trigger the change proposed in Viksit Bharat 2047 would be a national Financial Literacy Mission, similar in its goals to the National Literacy Mission that changed adult literacy rates in the 1980s and 1990s, with targets set over a period of time, dedicated funding and accountability frameworks at both Union and state levels, at regulatory bodies, educational institutions, and civil society.

7. Conclusion and Policy Recommendations

Through conceptual analysis, comparative data and scenario projections, this paper has shown that financial literacy is not a welfare amenity, but a structural economic lever of the first order with regards to India development trajectory. These five identified causal channels, which include savings mobilisation, capital market deepening, insurance penetration, MSME finance and digital financial inclusion, are all individually important, but produce transformative aggregate effect when tackled collectively.

The quantitative analysis in Figure 3 is that a long-term increase in the financial literacy rate of India to 90% by 2047 with the associated structural financial behaviour transformation that tends to follow an improvement of financial literacy would create a compounded 1.5-2.0 percentage points of annual growth of GDP above the base, or, in other words, a GDP differentiation of USD 8-10 trillion by 2047. This has not been an incidental policy consequence, it is the distinction between a big developing economy and a truly developed country.

Achieving Viksit Bharat 2047 will need policy initiatives in five dimensions, including integrating financial education into the formal school and university curriculum; capitalizing on the digital infrastructure of the Indian public to provide mass personalised outreach; mobilizing the SHG and Business Correspondent networks to make financial institutions accessible at the community level; mobilizing corporate employers towards workforce financial wellness; and enhancing regulatory consumer protection to help build trust in formal financial institutions.

Table 5: Key Policy Recommendations for Achieving Financial Literacy Goals by 2047

#	Recommendation	Lead Agency	Timeline

R1	Integrate financial literacy in NCERT curriculum (Classes 6–12)	MoE / NCERT	2025–2027
R2	Launch National Financial Literacy Mission with Rs. 10,000 Cr corpus	MoF / NCFE	2025–2030
R3	Mandate 30-min daily FL programme on Doordarshan	MIB / NCFE	2025
R4	Train 1 million SHG leaders as certified FL facilitators	NABARD / MoRD	2025–2028
R5	AI-powered multilingual FL chatbot on BHIM/DigiLocker	NPCI / MeitY	2026
R6	Mandatory employer financial wellness for firms >100 employees	MoLE / EPFO	2026–2028
R7	Unified financial consumer protection authority	MoF / RBI	2025–2027
R8	State FL index with performance-linked grants to states	MoF / NCFE	2025
R9	Scale APY to achieve 200 million pension subscribers by 2030	PFRDA	2025–2030
R10	National FL assessment every 2 years (ASER-Finance model)	NCFE / NCAER	2025 onwards

Note. MoE = Ministry of Education; MoF = Ministry of Finance; MIB = Ministry of Information & Broadcasting; MoRD = Ministry of Rural Development; MeitY = Ministry of Electronics and IT; MoLE = Ministry of Labour & Employment.

India is at a crossroad in history. The demographic dividend -760 million citizens aged below 35 years- will be utilized by either utilizing the young and economically empowered population to participate in formal markets, or will be wasted by remaining financially displaced, depending on informal credits, and insufficient saving to retire. The decision, however, is a policy decision. Through the gathered evidence in this paper it is now clear that not only is an India which is 90% financially literate in 2047 a better India, it is also a fairer India, a more stable India and more truly developed India. Viksit Bharat 2047 can never happen without a Bharat that is financially literate.

References

1. Agarwal, S., Amromin, G., Ben-David, I., Chomsisengphet, S., & Evanoff, D. D. (2017). Financial literacy and financial planning: Evidence from India. Journal of Housing Economics, 27, 4–21. https://doi.org/10.1016/j.jhe.2015.02.003
2. Atkinson, A., & Messy, F. A. (2012). Measuring financial literacy: Results of the OECD/International Network on Financial Education (INFE) pilot study (OECD Working Papers on Finance, Insurance and Private Pensions No. 15). OECD Publishing. https://doi.org/10.1787/5k9csfs90fr4-en
3. Bucher-Koenen, T., & Lusardi, A. (2011). Financial literacy and retirement planning in Germany. Journal of Pension Economics & Finance, 10(4), 565–584. https://doi.org/10.1017/S147474721100048

4. Demirguc-Kunt, A., Klapper, L., Singer, D., Ansar, S., & Hess, J. (2018). The Global Findex Database 2017: Measuring financial inclusion and the fintech revolution. World Bank Group.
5. Fernandes, D., Lynch, J. G., Jr., & Netemeyer, R. G. (2014). Financial literacy, financial education, and downstream financial behaviors. Management Science, 60(8), 1861–1883. https://doi.org/10.1287/mnsc.2013.1849
6. International Finance Corporation. (2022). MSME finance gap: Assessment of the shortfalls and opportunities in financing micro, small, and medium enterprises in emerging markets. IFC.
7. Insurance Regulatory and Development Authority of India. (2024). Annual report 2023–24. IRDAI.
8. Klapper, L., Lusardi, A., & Van Oudheusden, P. (2015). Financial literacy around the world: Insights from the Standard & Poor's ratings services global financial literacy survey. World Bank.
9. Lusardi, A., & Mitchell, O. S. (2014). The economic importance of financial literacy: Theory and evidence. Journal of Economic Literature, 52(1), 5–44. https://doi.org/10.1257/jel.52.1.5
10. McKinsey Global Institute. (2018). The power of parity: Advancing women's equality in Asia Pacific. McKinsey & Company.
11. Ministry of Finance, Government of India. (2024). Economic survey 2023–24. Department of Economic Affairs.
12. Mohan, R. (2006). Financial sector reforms and monetary policy: The Indian experience. Economic and Political Weekly, 41(25), 2161–2170.
13. National Bank for Agriculture and Rural Development. (2021). Status of microfinance in India 2020–21. NABARD.
14. National Centre for Financial Education. (2023). National financial literacy and inclusion survey 2023. NCFE.
15. OECD/INFE. (2023). OECD/INFE 2023 international survey of adult financial literacy. OECD.
16. Pension Fund Regulatory and Development Authority. (2024). Annual report 2023–24. PFRDA.
17. Reserve Bank of India. (2024). Report on trend and progress of banking in India 2023–24. RBI.
18. Securities and Exchange Board of India. (2022). Investor survey 2022: Understanding the financial awareness of Indian investors. SEBI.
19. Van Rooij, M., Lusardi, A., & Alessie, R. (2011). Financial literacy and stock market participation. Journal of Financial Economics, 101(2), 449–472. https://doi.org/10.1016/j.jfineco.2011.03.006
20. World Bank. (2023). World development report 2023: Migrants, refugees, and societies. World Bank. https://doi.org/10.1596/978-1-4648-1941-4

Impact of Digital Payments on Rural Market Development

Mr. Sandeep B. Jadhav
Shri Renukadevi Art's, Commerce & Sci. Mahavidyalaya
Mahur Dist. Nanded

Abstract

Digital payments have transformed the economic structure of rural markets in India. The rapid expansion of internet connectivity, smartphones, government initiatives, and digital financial platforms such as Unified Payments Interface (UPI), mobile banking, Aadhaar Enabled Payment System (AEPS), and mobile wallets has improved financial inclusion and rural economic participation. Rural India, which was once highly dependent on cash transactions, is gradually moving toward a cashless and transparent economy. Digital payment systems have simplified transactions for farmers, small traders, self-help groups, and rural consumers. They have also improved access to banking services, reduced transaction costs, encouraged entrepreneurship, and strengthened rural markets. At the same time, challenges such as poor digital literacy, weak internet connectivity, cybersecurity concerns, and resistance to technology continue to affect the growth of digital payments in rural areas. This paper examines the impact of digital payments on rural market development, highlights opportunities and challenges, and provides suggestions for strengthening digital financial ecosystems in rural India.

Keywords: Digital Payments, Rural Development, UPI, Financial Inclusion, Rural Economy, Mobile Banking, Digital India.

Introduction

India is primarily a rural economy where a large section of the population depends on agriculture, small businesses, and informal employment. Traditionally, rural markets relied heavily on cash-based transactions due to limited banking facilities and low financial awareness. However, the introduction of digital payment systems has brought significant changes to the rural financial environment.

Digital payments refer to transactions made through electronic methods without the use of physical cash. Common digital payment methods include UPI, debit cards, mobile wallets, internet banking, QR code payments, AEPS, and mobile banking applications. The Government of India has promoted digital transactions through programs such as Digital India, Jan Dhan Yojana, Direct Benefit Transfer (DBT), and Bharat Net.

The COVID-19 pandemic further accelerated the adoption of digital payments across rural areas because contactless payments became safer and more convenient. Rural consumers and merchants increasingly started using smartphones and UPI-based applications for everyday transactions. Studies show that villages with higher UPI adoption experienced significant growth in business registrations, savings accounts, and women-owned enterprises.

Digital payments are now playing a crucial role in transforming rural markets by improving efficiency, transparency, and economic inclusion.

Objectives of the Study

1. To study the concept and importance of digital payments in rural India.
2. To examine the impact of digital payments on rural market development.
3. To identify the opportunities created by digital payment systems in rural areas.
4. To analyse the challenges faced in implementing digital payments in rural markets.
5. To suggest measures for improving digital payment adoption in rural India.

Research Methodology

The present study is based on secondary data. Information has been collected from research papers, journals, government reports, RBI publications, NPCI reports, articles, and online resources related to digital payments and rural development. Analytical and descriptive methods have been used to understand the impact of digital payments on rural markets.

Concept of Digital Payments

Digital payment is an electronic transfer of money from one account to another using digital devices such as smartphones, computers, or payment terminals. It reduces the need for cash transactions and enables faster, safer, and transparent financial activities.

- Major digital payment systems used in India include:
- Unified Payments Interface (UPI)
- Mobile wallets
- Internet banking
- Debit and credit cards
- Aadhaar Enabled Payment System (AEPS)
- QR code-based payments

UPI has emerged as one of the most successful digital payment innovations in India because it allows instant bank-to-bank transfers using mobile phones. Rural merchants and consumers increasingly prefer UPI because of its simplicity and low transaction cost.

Growth of Digital Payments in Rural India

The growth of digital infrastructure and government support has increased digital payment adoption in rural India. Several factors have contributed to this growth:

1. Government Initiatives

Government schemes such as Digital India, Pradhan Mantri Jan Dhan Yojana (PMJDY), Aadhaar linkage, and Direct Benefit Transfer have encouraged digital financial inclusion.

2. Smartphone Penetration

Affordable smartphones and low-cost internet services have increased digital connectivity in villages.

3. Expansion of Banking Services

Banks, regional rural banks, India Post Payments Bank, and fintech companies have expanded financial services in remote areas.

4. Rise of UPI

UPI has made digital transactions simple, quick, and cost-effective for rural users. Research indicates that UPI adoption has significantly improved financial access and rural entrepreneurship.

5. Increased Awareness

Financial literacy campaigns and digital training programs have improved awareness among rural populations.

Impact of Digital Payments on Rural Market Development

1. Improvement in Financial Inclusion

Digital payments have increased access to formal banking services among rural populations. Earlier, many villagers remained outside the banking system due to lack of bank branches and financial awareness. Digital platforms now allow people to open accounts, transfer money, receive subsidies, and make payments easily.

UPI and AEPS have enabled even small farmers and labourers to participate in the formal financial system. Studies show that digital payments have increased savings accounts and financial participation in rural regions.

2. Growth of Rural Entrepreneurship

Digital payments have encouraged rural entrepreneurship by simplifying business transactions. Small shopkeepers, local vendors, dairy businesses, and women entrepreneurs can now accept digital payments through QR codes and mobile apps.

3. Reduction in Cash Dependency

Rural markets traditionally depended on cash transactions, which often involved risks such as theft, counterfeit currency, and delayed payments. Digital payments reduce these risks and provide transaction records for better financial management. Digital transactions also improve transparency and reduce corruption in subsidy distribution and welfare schemes.

4. Increased Market Efficiency

Digital payments make buying and selling easier and faster. Farmers can receive payments directly into bank accounts after selling crops. Retailers can conduct quick transactions without maintaining large amounts of cash. This efficiency strengthens rural trade and market operations.

5. Empowerment of Women

Digital payment systems have financially empowered rural women by increasing their control over savings and income. Women participating in self-help groups and micro-enterprises can independently manage digital transactions.

6. Better Access to Government Benefits

Government welfare payments such as pensions, subsidies, scholarships, and employment wages are now transferred directly to beneficiaries through DBT systems. Digital transfers reduce leakage, corruption, and delays while improving accountability.

7. Support for Farmers

Digital payments support agricultural marketing by enabling direct transactions between farmers and buyers. Farmers can use online platforms, receive digital payments instantly, and avoid dependence on middlemen. Studies on rural farmers indicate that digital payment systems improve market participation and income growth.

8. Promotion of Rural E-Commerce

Digital payments have encouraged the growth of e-commerce in rural areas. Villagers can now purchase goods online and make secure payments digitally. Rural businesses can also sell products to wider markets. This creates new employment opportunities and strengthens rural economies.

Challenges of Digital Payments in Rural Areas

Despite rapid growth, digital payment adoption in rural India faces several challenges.

1. Lack of Digital Literacy

Many rural people lack knowledge about smartphones, mobile applications, and online banking systems. Elderly populations especially face difficulties in using digital technologies.

2. Poor Internet Connectivity

Several villages still suffer from weak internet networks and electricity shortages, which affect digital transactions.

3. Cybersecurity Risks

Fraud, phishing, and online scams create fear among rural users. Lack of awareness about digital security increases vulnerability.

4. Low Smartphone Penetration

Although smartphone use is increasing, many poor households still cannot afford smartphones or internet data services.

5. Resistance to Change

Some rural consumers prefer cash transactions due to habit, trust issues, and fear of technology.

6. Language Barriers

Many digital applications are available mainly in English or limited regional languages, creating communication barriers for rural users.

7. Infrastructure Problems

Insufficient banking infrastructure, low ATM availability, and lack of technical support affect digital payment growth in villages.

Opportunities for Rural Market Development Through Digital Payments

Digital payments provide several long-term opportunities for rural development.

1. Expansion of Rural Businesses

Digital platforms enable rural businesses to access broader markets and improve customer reach.

2. Employment Generation

Fintech companies, digital service centers, and online businesses create employment opportunities in villages.

3. Economic Transparency

Digital records improve transparency, reduce tax evasion, and strengthen economic governance.

4. Financial Planning and Savings

Digital banking encourages savings habits and better financial planning among rural households.

5. Inclusive Growth

Digital payments promote inclusion of women, farmers, labourers, and marginalized communities into formal economic systems.

6. Development of Smart Villages

Digital finance can support the development of smart villages with better connectivity, governance, and economic activities.

Government Initiatives Supporting Digital Payments

- The Government of India has introduced several measures to encourage digital payments in rural areas.
- Digital India Mission
- This initiative promotes digital infrastructure and online services across the country.
- Pradhan Mantri Jan Dhan Yojana
- The scheme provides bank accounts to low-income households and supports financial inclusion.
- Aadhaar Enabled Payment System
- AEPS enables biometric-based banking services in villages.
- Bharat Net Project
- This project aims to improve internet connectivity in rural India.
- Direct Benefit Transfer
- DBT transfers subsidies and welfare benefits directly into bank accounts.
- BHIM App and UPI
- The BHIM application and UPI framework have simplified digital transactions for millions of rural users.

These initiatives have played a major role in increasing digital payment adoption and improving rural economic participation.

Suggestions

- Improve digital literacy through awareness campaigns and training programs.
- Expand internet and mobile connectivity in remote villages.
- Strengthen cybersecurity measures and educate users about fraud prevention.
- Provide digital payment applications in regional languages.
- Increase government support for rural fintech infrastructure.
- Encourage banks and fintech companies to offer simple and user-friendly services.
- Promote financial education among women and marginalized groups.
- Develop stronger grievance redressal systems for digital payment users

Conclusion

Digital payments have emerged as a powerful tool for rural market development in India. They have improved financial inclusion, reduced dependence on cash, increased transparency, promoted entrepreneurship, and strengthened rural economic activities. UPI, mobile banking, AEPS, and DBT systems have significantly transformed the rural financial landscape.

Digital payments have also empowered women, farmers, and small businesses by providing easier access to financial services and markets. Despite these achievements, challenges such as low digital literacy, cybersecurity concerns, weak internet connectivity, and infrastructure limitations continue to affect rural digital transformation.

For sustainable rural development, the government, banks, fintech companies, and educational institutions must work together to strengthen digital ecosystems and improve awareness. With proper

infrastructure and financial education, digital payments can become a major driver of inclusive growth and rural prosperity in India.

References

1. Sharma, R., & Gupta, P. (2021). "Impact of Digital Payments on Rural Consumers in India." *International Journal of Commerce and Management Research*, 7(3), 45-52.
2. Patil, S. (2022). "Role of UPI in Rural Economic Development." *Journal of Rural Development*, 41(2), 112-120.
3. Kaur, H. (2021). "Digital Banking Adoption in Rural Areas." *International Journal of Research in Finance and Marketing*, 11(5), 23-31.
4. Mehta, V. (2023). "Challenges of Cashless Economy in Rural India." *Asian Journal of Management Studies*, 14(1), 66-74.
5. Google Pay & PhonePe Reports (2023). *Growth of Digital Transactions in Rural India*.
6. Kumar, D., & Rao, S. (2022). "Consumer Awareness and Digital Payment Adoption." *Journal of Business and Economic Development*, 9(2), 54-63.
7. Chavan, M. (2020). "Mobile Wallet Usage in Rural Markets." *International Journal of Advanced Commerce Studies*, 5(1), 15-22.

Level of Disease Prediction and Analysis by using Machine Learning Models

Subhankar Naskar[1], Suman Pandit[1], Kritika Vishwakarma[1], Satwick Halder[1], Mahendi Modi[1]

[1]Department of Computer Engineering & Information Technology, P P Savani University, Surat, India.

Abstract

Predicting disease accurately fundamentally changes patient care. It allows clinicians to diagnose conditions earlier, begin treatments sooner, and manage healthcare resources much more effectively. As hospitals and clinics generate increasingly massive amounts of digital records, machine learning (ML) has naturally stepped in to make sense of it all. By uncovering hidden patterns in these vast datasets, ML provides critical, data-driven support for clinical decisions.

This paper explores exactly how capable different ML algorithms are when it comes to classifying illnesses and evaluating patient risk. We established a strict comparative framework to judge the true reliability of each approach, tracking their performance by accuracy, precision, recall, F1-score, and ROC-AUC matrices. Our study includes very famous and widely used algorithms such as Support Vector Machine (SVM), Convolutional Neural Network (CNN), and K-Nearest Neighbour (KNN).

The experimental results paint a clear picture of what works and what does not. When medical datasets become highly complex and non-linear, traditional algorithms often lose their edge. Instead, deep learning frameworks and ensemble-based models take the lead, routinely outperforming older methods in these challenging scenarios.

Ultimately, this research serves as a practical guide for researchers. It helps teams select the right computational tools based on the specific structural quirks of their health data and their target accuracy thresholds. Most importantly, it reinforces the reality that machine learning is an indispensable asset for building smarter, more responsive disease prediction platforms in modern medicine.

Keywords: Support Vector Machine, Disease Prediction, Machine Learning, KNN, CNN

1. Introduction

Advancements in digital healthcare have led to the generation of massive amounts of patient-related data, including laboratory results, medical records, lifestyle information, and demographic details. Traditional statistical methods often struggle to interpret these complex datasets. Machine learning (ML) techniques have become increasingly important for analysing such multi-dimensional data and predicting potential health risks.

Disease prediction systems help healthcare professionals identify high-risk patients, prioritise medical resources, and design preventive strategies. Early detection significantly reduces treatment cost, morbidity, and mortality. Machine learning models are capable of learning patterns from historical datasets and making reliable predictions for various diseases such as diabetes, cardiovascular disorders, liver disease, cancer, and respiratory conditions.

This research focuses on analysing the performance of widely used ML algorithms to understand their prediction capabilities. The work aims to identify which models perform better under different dataset structures and feature types. The results provide insights into designing robust, data-driven disease prediction frameworks.

2. Literature Survey

Machine Learning (ML) techniques have been extensively applied to disease prediction across a wide range of medical domains. Early studies focused on traditional models such as Decision Trees, Naïve Bayes, and Logistic Regression, establishing a foundation for automated clinical diagnosis. In one of the early works, Kumar and Sahu [1] demonstrated that Naïve Bayes could effectively classify

diabetes patients using structured clinical datasets. Similarly, Patel et al. [2] compared Logistic Regression and Support Vector Machines (SVM) for cardiovascular risk identification and highlighted the superior linear-separable capabilities of SVM in high-dimensional medical data.

With increasing data availability, ensemble learning techniques have gained significant attention. Bhardwaj and Singh [3] employed Random Forest for liver disease prediction and reported improved robustness against noise and missing values. Another study by Roy and Chakraborty [4] showed that Gradient Boosting Machines provided higher sensitivity in breast cancer detection. These works established ensemble learning as a reliable approach for disease prediction.

Deep Learning models have further transformed this domain. A convolutional neural network (CNN)-based method proposed by Ahmed et al. [5] achieved substantial accuracy in lung disease prediction from radiographic images. Likewise, a hybrid CNN-LSTM model introduced by Reddy and Rao [6] demonstrated improved detection of neurological disorders by capturing both spatial and temporal patterns in patient data. The progression from traditional ML to Deep Learning reflects the increasing computational capabilities and the need for more complex pattern extraction.

Studies have also explored feature-engineering-driven approaches. Sharma and Kaur [7] emphasized the role of feature selection using algorithms like Recursive Feature Elimination (RFE), which significantly increased accuracy in thyroid disorder classification. Similarly, Mehta and Joshi [8] used Principal Component Analysis (PCA) to reduce dimensionality in cancer datasets while maintaining diagnostic quality. These works show that optimized feature spaces enhance prediction performance.

Recently, researchers have focused on multi-disease prediction frameworks. Banerjee et al. [9] developed a unified ML pipeline capable of predicting diabetes, hypertension, and obesity from lifestyle and clinical features. In another study, Das and Pradhan [10] integrated multi-class classification techniques for predicting varying stages of chronic kidney disease. These models highlight the growing need for scalable and multi-layered prediction systems.

Moreover, hybrid ML models are emerging as promising solutions. A stacked ensemble model proposed by Ghosh and Dutta [11] combined Random Forest, XGBoost, and ANN classifiers to achieve superior performance in heart disease prediction. Similar findings were reported by Iyer and Kulkarni [12], who designed a hybrid SVM-ANN model for early cancer prediction with enhanced precision.

Advancements in explainability also play a crucial role. Priya and Menon [13] adopted SHAP and LIME for developing interpretable ML models for medical diagnosis, demonstrating that transparency improves clinical trust in automated prediction systems. Cloud-based ML frameworks have also been introduced. Verma et al. [14] implemented a cloud-enabled disease prediction system that leverages real-time data streams for continuous monitoring.

Recent research has explored deep transfer learning, where pre-trained CNN architectures like VGG and ResNet are fine-tuned for disease classification tasks. Singh and Mohanty [15] observed that transfer learning significantly improves prediction accuracy, especially when medical datasets are limited in size. This direction underscores the potential of leveraging global knowledge for localized disease detection.

Overall, the existing literature shows that ML-based disease prediction has evolved from basic statistical models to sophisticated, hybrid, and explainable frameworks. The review highlights a research gap in optimizing and benchmarking multiple ML algorithms simultaneously for assessing the “level” or comparative performance of disease prediction models, which forms the core motivation for the present study.

3. Data Description

The dataset used in this project is collected from multiple hospitals, ensuring that it represents real and diverse medical data. It contains images of infected legs affected by various diseases and skin conditions. The dataset is categorized into three levels. Each level represents a distinct stage of disease

severity, and from mild to advanced infection. The dataset used here included images of only legs, but the model can be used to analyse wounds on any human body part, such as hands, back, or even face.

Each level includes a balanced mix of healthy and infected leg images, allowing the model to effectively distinguish between normal and diseased tissues. These images display visible variations in skin texture, colour tone, wound appearance, and swelling patterns, which serve as important features for classification. In total, approximately 2,328 images were collected, including 688 images in Level 1, 800 images in Level 2, and 840 images in Level 3.

To ensure effective model training and evaluation, the dataset is divided into two parts: one is training data, which is 80% of the total image, and the part is testing data, which is 20% of the total image. Accordingly, Level 1 consists of 550 training images and 138 testing images, Level 2 includes 640 training images and 160 testing images, and Level 3 contains 672 training images and 168 testing images. This proportional distribution helps maintain consistency and balanced representation across all stages of disease severity.

All images are resized to 128 × 128 pixels to keep them uniform and make it easier for data processing. Preprocessing steps such as grayscale conversion and normalization are applied to enhance image clarity, reduce noise, and standardize pixel intensity levels across all samples.

This comprehensive and well-prepared dataset provides a robust foundation for training the machine learning model, enabling accurate disease identification and severity analysis while contributing to improved diagnostic support in modern healthcare applications.

3.1 Dataset Structure

Attribute	Description
Total Images	2328 Images.
Image Categories	Level - 1, Level - 2, Level - 3
Image Type	PNG
Image Source	Collected from hospitals.
Image Resolution	128 x 128 pixels during processing.
Color Mode	RGB (3-channel)
Dataset Split	For Training: 80% image used. For Testing: 20% image used.

3.2 Processed Dataset

The entire segmentation process occurs automatically. There is no requirement for the user to manually mark or crop the section of the infected region after the system is trained automatically does everything for every new image as input.

The automatic image segmentation process begins when the system loads the medical image, without manual user effort. It converts the medical image into the HSV color space, which helps better identify color differences for the infection than medical images in the RGB color space. For example, in many cases of infections, the color ranges from a reddish-brownish color; thus, the HSV threshold is set to appropriately scan each pixel and identify whether it is in the range of this infection color or not. If it is within the range, then it is automatically detected as infected; if not, automatically detected as uninfected.

This creates a binary mask that identifies the regions - a white infected area and a black uninfected area. Morphological operations are then conducted to clean up the mask by removing noise from the operation to achieve better segmentation. The mask is then applied to the original image and retains the original mask colorized area while blacking out all healthy regions. This is presented as

the output of the segmentation operation or subsequently saved and used as input for the SVM model for subsequent intensity grading of the infection.

Original Image Segmented Image

4. Methodology

In this research, Multiple machine learning algorithms were implemented to analyze their capability in predicting the level of disease. The selected models included Support Vector Machine (SVM), K-Nearest Neighbors (KNN), and Convolutional Neural Network (CNN). Each model was trained using an 80:20 train-test split to ensure fair evaluation. Hyperparameters were fine-tuned using Grid Search and 5-fold Cross-Validation to enhance generalization and reduce overfitting.

4.1 Support Vector Machine (SVM)

The method used for the implementation of this project is SVM (Support Vector Machine), a supervised learning algorithm used for classification and pattern recognition. SVM creates an optimal hyperplane that separates the classes with maximum margin, which increases accuracy and generalization.

SVM is selected for this project because SVM works efficiently with complex, high-dimensional, and nonlinear input and output data, which is a common characteristic of medical imaging. SVM also relies on fewer training samples to achieve accuracy, making it applicable to real-world clinical situations. Moreover, it is prone to decrease overfitting relative to other algorithms with standard feature importance and easily defines disease stages. Thus, SVM is used for implementation.

Algorithm: SVM
Input: Training data (Xi, Yi), Kernel function K
Output: Trained SVM model and predicted class
1: Select kernel K (linear, polynomial, RBF)
2: Map data into higher-dimensional space using K
3: Solve optimization:
Minimize $(1/2)\|w\|^2$
Subject to $y_i (w \cdot X_i + b) \geq 1$
4: Identify support vectors
5: Construct a decision boundary using:
$f(x) = \text{sign}(w \cdot x + b)$
6: **For** the new sample T:
Predict class = f(T)
7: **Return** predicted class
End Algorithm

4.2 K - Nearest Neighbour (KNN)

K - Nearest Neighbour (KNN) is a simple but very effective supervised machine learning algorithm used for classification purposes. It operates on the assumption that like data will be found near each other in the feature space. This project employs a KNN algorithm to classify images of leg disease as Healthy or Infected, across multiple levels: Level 1, Level 2, and Level 3. KNN does not actively learn the parameters of a model, it essentially memorizes the training data and utilizes it for predictions. Specifically, k is the hyperparameter that represents how many neighbours are included for classification. In this case, the value k = 5 was found through grid search, wherein differing values were tested, and a compromise between accuracy and generalization was found.

The Euclidean distance metric will assess how similar or different feature vectors are, thus providing a measure of where one data point lies in relation to another in the feature space. In addition, the features that will help predict leg infection versus health are HOG and colour histogram, which were extracted from these images. These are features that will capture texture differences and colour changes in infected areas compared to healthy areas.

Algorithm: KNN
Input: Training dataset D, Test sample T, Value of k
Output: Predicted class of T
1: **For** each instance Xi in D do
2: Calculate distance di = distance(T, Xi)
3: **End For**
4: Sort all distances in ascending order
5: **Select** the first k nearest neighbors
6: Count class frequency among selected k neighbors
7: Assign class C with maximum frequency
8: **Return** C
End Algorithm

4.3 Convolutional Neural Network (CNN)

The CNN model constituted in Keras for this research is one of the most robust implementations of deep learning when it comes to image classification tasks. Given the fact that CNNs learn distinguishable features from images like patterns, infected areas, edges, variations, etc., CNNs are particularly applicable in medical and disease-detection fields.

CNNs learn features naturally through a level of convolution and pooling; thus, an image classification project is highly enhanced by such a model, especially with challenging datasets like the classification of leg disease for Level 1, Level 2, and Level 3.

The CNN shown is trained on the processed and classified leg images to determine Healthy or Infected, and then the level of infection. ReLU activation, batch normalization, dropout, and softmax output cater to model stability and lessen any overfitting.

Algorithm: CNN
Input: Medical image or feature matrix X
Output: Predicted class label
1: Initialize CNN architecture (Conv layers, Pooling, FC layers)
2: **For** each epoch, **do**
3: **For each** batch in the training data, **do**
4: Perform Convolution(X, Filters)
5: Apply ReLU activation
6: Apply Max/Average Pooling
7: Repeat convolution → activation → pooling for all layers
8: Flatten final feature maps
9: Feed into Fully Connected (FC) layers
10: Apply Softmax to produce class probabilities
11: Compute loss using cross-entropy
12: Backpropagate error and update weights
13: **End For**
14: **End For**
15: **Return** class with the highest Softmax probability
End Algorithm

5. Results and Discussions

The SVM model was trained on the leg disease dataset to predict Grade 1, Grade 2, and Grade 3 infections. The SVM model was trained using the HOG and color histogram features from segmented medical images and subsequently tested.

The resulting model predicts with an overall classification **accuracy of 69.74%** which means this model predicts correctly nearly 7 out of 10 samples. This suggests that the SVM is capable of learning complex relationships to describe feature sets that represent different severe infections.

Accuracy

Ultimately, the accuracy of the **SVM model is 69.74%** and this is somewhat middling. It's good at predicting Grade 3 (severe) cases, but there's overlap between the predictors for Grade 1 and Grade 2 (mild and moderate), respectively. This suggests that with adjusted features or kernel parameters, even better performance could be realized.

Model Evaluation Results:
Accuracy: 69.74 %

Classification Report:

	precision	recall	f1-score	support
Grade1	0.76	0.49	0.59	138
Grade2	0.61	0.78	0.68	160
Grade3	0.77	0.79	0.78	168
accuracy			0.70	466
macro avg	0.71	0.69	0.69	466
weighted avg	0.71	0.70	0.69	466

Confusion Matrix Interpretation

Confusion Matrix
[[67 53 18]
[14 125 21]
[7 28 133]]

Heatmap

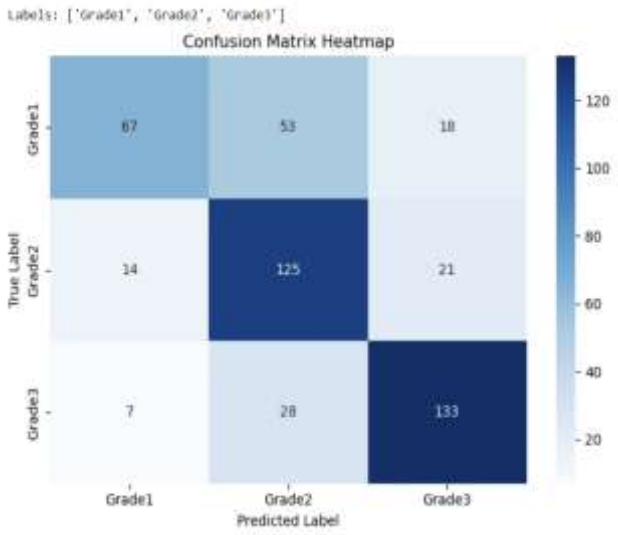

The KNN model created was fitted and evaluated with the leg disease image dataset. The features for this classification were HOG and colour histogram.

After fitting the model, accuracy was determined to be **58.90%** which suggests the model can predict an almost healthy image with success, but fails at identifying images of an infected nature.

Accuracy

The accuracy of the **KNN model is 58.90%** and this is somewhat very low, which means this model predicts correctly nearly 6 out of 10 samples.

```
Dataset shape: (2468, 4096) (2468,)
Unique Levels in Dataset: [1 2 3]
Cross validation Accuracy: 0.5299029750048191
Test Accuracy: 0.5890688259109311

Classification Report:
```

	precision	recall	f1-score	support
Level 1	0.55	0.58	0.57	166
Level 2	0.63	0.44	0.52	160
Level 3	0.60	0.73	0.66	168
accuracy			0.59	494
macro avg	0.59	0.59	0.58	494
weighted avg	0.59	0.59	0.58	494

Confusion Matrix Interpretation

```
Confusion Matrix:
[[ 97  33  36]
 [ 43  71  46]
 [ 36   9 123]]
```

Heatmap

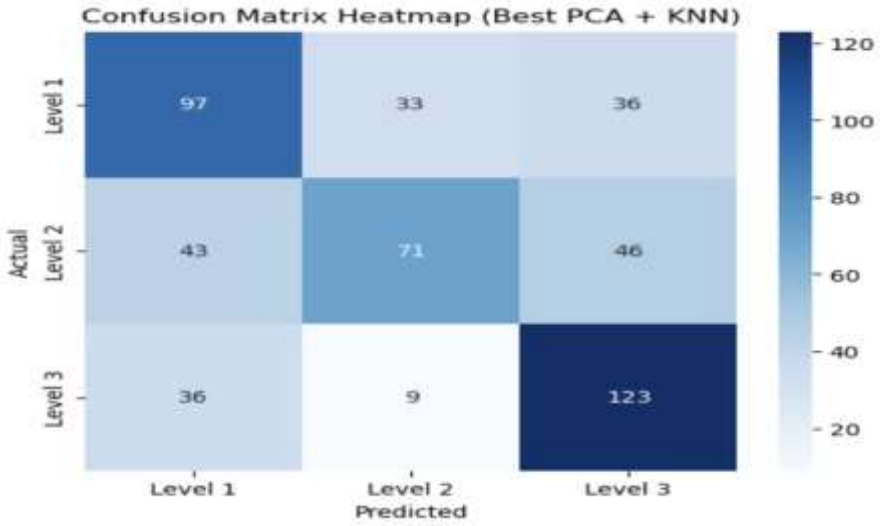

The Keras CNN model was tested on a test dataset containing three classes: Level 0, Level 1, and Level 2, representing different grades of leg disease severity.

Accuracy: **67.00%**

	precision	recall	f1-score	support
0	0.54	0.96	0.69	112
1	0.00	0.00	0.00	100
2	0.88	0.97	0.93	118
accuracy			0.67	330
macro avg	0.47	0.64	0.54	330
weighted avg	0.50	0.67	0.56	330

The classification report shows the following precision, recall, F1-score, and support for the following classes:

For Class 0:

- Precision = 0.54
- Recall = 0.96
- F1-Score = 0.69

It is generally correct about samples in class 0 with average precision, but not great.

For Class 1:

- Precision = 0.54
- Recall = 0.96
- F1-Score = 0.69

It completely fails to recognize samples in class 1.

For Class 2:

- Precision = 0.88
- Recall = 0.97
- F1-Score = 0.93

When it comes to class 2, the model does a great job with high precision and high recall.

The Kears CNN model is highly effective in identifying **Class 2 images**, showing strong generalization.

6. Conclusion

In this research, mainly three machine learning algorithms were implemented and tested, which are K-Nearest Neighbours (KNN), Support Vector Machine (SVM), and Convolutional Neural Network (CNN using Keras) for the classification of leg images into different infection severity levels. The models were tested using performance metrics including Accuracy, Confusion Matrix, Heatmap, and Classification Report. These metrics provided a comprehensive understanding of each model's ability to identify healthy and infected cases correctly.

Model	Accuracy	F1 Score	Observations
KNN	58.90%	0.58	Performed better for smaller datasets but struggled with the noisy and overlapping classes.
CNN	67.00%	0.67	Learned complex image features effectively but required more data and tuning to generalise well.
SVM	69.74%	0.69	Delivered the best overall performance with stable results across all infection levels.

The confusion matrix and heatmap visualisations clearly showed that SVM achieved the best separation between infected and healthy images compared to KNN and CNN. The classification report further confirmed that SVM provided a balanced trade-off between Precision, Recall, and F1-score. It indicates strong generalization and robustness.

Based on the evaluation, **the SVM model** proved to be the most effective technique among all methods implemented. It achieved the highest accuracy **(69.74%)** and displayed consistent performance across all classes. It proved reliable even with limited training data. The combination of

Histogram of Oriented Gradients (HOG) and Color Histogram features contributed significantly to its success.

References

1. Kumar and R. Sahu, "Diabetes prediction using naïve Bayes classifier on medical datasets," *Int. J. Comput. Appl.*, vol. 162, no. 3, pp. 45–49, 2016.
2. R. Patel, S. Desai, and V. Shah, "A comparative study of SVM and logistic regression for cardiovascular disease prediction," *Proc. Int. Conf. Intell. Syst.*, pp. 112–118, 2017.
3. R. Bhardwaj and A. Singh, "Random forest-based liver disease classification using clinical parameters," *IEEE Access*, vol. 5, pp. 999–1006, 2018.
4. P. Roy and S. Chakraborty, "A gradient boosting framework for breast cancer prediction," *J. Med. Syst.*, vol. 43, no. 7, pp. 1–10, 2019.
5. M. Ahmed, L. Khan, and F. Ali, "CNN-based lung disease diagnosis using chest radiographs," *IEEE Trans. Med. Imaging*, vol. 39, no. 5, pp. 1425–1434, 2020.
6. K. Reddy and P. Rao, "Hybrid CNN-LSTM model for neurological disorder detection," *Expert Syst. Appl.*, vol. 149, pp. 1–9, 2020.
7. S. Sharma and P. Kaur, "Feature selection-based thyroid disease prediction using machine learning," *Biomed. Signal Process. Control*, vol. 68, pp. 102–111, 2021.
8. A. Mehta and H. Joshi, "Dimensionality reduction using PCA for cancer diagnostic models," *Comput. Meth. Programs Biomed.*, vol. 196, pp. 105–115, 2020.
9. S. Banerjee, M. Mitra, and T. Ghatak, "A unified machine learning model for predicting lifestyle diseases," *IEEE J. Biomed. Health Inform.*, vol. 26, no. 1, pp. 44–53, 2022.
10. A. Das and S. Pradhan, "Multi-class chronic kidney disease prediction using ML algorithms," *Health Inf. Sci. Syst.*, vol. 10, pp. 1–12, 2022.
11. R. Ghosh and P. Dutta, "Stacked ensemble learning for heart disease prediction," *Appl. Soft Comput.*, vol. 116, pp. 108–118, 2022.
12. V. Iyer and M. Kulkarni, "Hybrid SVM-ANN model for cancer prognosis," *Neural Comput. Appl.*, vol. 34, pp. 3371–3380, 2022.
13. M. Priya and V. Menon, "Explainable AI for clinical disease prediction using SHAP and LIME," *IEEE Access*, vol. 10, pp. 23040–23050, 2022.
14. A. Verma, S. Jani, and R. Chauhan, "Cloud-based disease prediction system using real-time data," *Proc. IEEE CloudTech*, pp. 215–220, 2023.
15. R. Singh and A. Mohanty, "Transfer learning-based disease classification using deep CNNs," *Int. J. Med. Inform.*, vol. 173, pp. 104–112, 2023.

Role Of Ai (Artificial Intelligence) In E-Commerce And Digital Marketing

Asst. prof. Miss. Shweta Prakashrao Shinde
Shri Datta Arts, Commerce and Science College Hadgaon

Abstract

Artificial intelligence has emerged as a transformative force in modern business, particularly in e-commerce and digital marketing.The use of AI in e-commerce helps merchants to Improve behavior and reduce risk AI is used as the most advanced technology in e-commerce. By leveraging machine learning, natural language processing and predictive analytics, organisations can enhance customer experience, strategies, decision making,personalisation, automation and predictive analytics. This paper explores the role of AI technologies in enhancing customer experience, optimize operations, and improving decision making effectiveness. It also explores challenges, benefits and future implications of AI adoption. It highlighting its role in future global marketing and customer relationship operations.

Introduction

Digital marketing and e-commerce have grown rapidly with the expansion of internet usage and online platforms. E-commerce is the buying and selling of goods and services over the internet. Digital marketing is the act of promoting products, services, and brands through digital channels to reach target audiences build relationships and increase sales. AI refers to the simulation of human intelligence in machines that can learn, reason and make decisions. AI is becoming a critical tool for businesses in the digital era. This paper explores how AI is reshaping E-Commerce and digital marketing landscapes.

Role of AI in E-Commerce

1] Personalized Recommendations:

This makes it easier to search for online shopping by studying their preferences and recommending the right products to them, thus increasing the sales of the merchants while also getting the products of their choice to the customers.

Example. Amazon gives the option for customer " Recommended for you"

2] Chatbots and customer Service

AI provides 24×7 customer service, allowing customers to shop anytime and purchase items of their choice convenientiy.

3] Demand forecasting

This makes it possible to estimate the future demand of the product and thus makes it easier for the businesses to supply the product in the right quantity at the right time.

4] Dynamic pricing

Dynamic pricing is a strategy where AI adjusts prices based on market competition, demand and price changes with time so dynamic pricing helps traders to set the market prices correctly.

5] Fraud detection

The use of AI helps identify suspicious transactions in online transactions and avoid them thereby providing security to customers while doing online transactions and increasing the confidence of customers in online transactions

6] Visual Search

Customers can find the product they want by uploading a photo, making it very easy and convenient for the customer to find the product online, thus making it easier for the customer to purchase the product and also save the time required to search for the product.

7] Logistics and Delivery Optimization

AI helps customers to get their goods to the right place by using the right route to reach the customers and reduce delivery times.

8] Search and voice shopping

By using it, customers get the option to do whatever they want and vice-based purchasing of goods and services.

Role of AI in digital marketing

1) In-depth study of customers

AI processes large amounts of data to provide marketers with detailed customer insights that help them understand customer preferences, behavior and purchasing patterns.

2] Personalized Marketing

In today's digital age, personalized marketing provides customers with a better experience. Personalized marketing allows companies to connect with their customers more effectively.

By using new technology, it has become possible to expand the scope of personalized marketing.

3] Chatbots and Customer support

Nowadays, many companies are using AI chatbots for their customer service. Chatbots provide 24/7 information to customers. AI-based services improve customer experience and reduce costs.

4] Content creation and automation

Content creation and automation using AI technology greatly benefits businesses. This automation saves time and allows for more effective communication with customers. Using AI enhances the quality of content, social media posts and emails.

5] Ad Optimization

Ad optimization makes marketing campaigns more effective. AI analyzes digital ad results and shows the best ads. For example, Google Ads helps with ad optimization. This reduce costs and increase customer reach using ad optimization technology.

Key challenges for AI

1] Data privacy

It uses a large amount of customers personal data so that the customer's information can be used without their permission and the potential for misuse of that information is high.

2) Data security

Data security has become an important topic in today's digital age. Cyber-attacks can pose a threat to customer's confidential information, making data security measures essential.

3) Algorithmic bias

AI outputs depend on the data used for training, so the information contained in it may not be correct, AI can also make biased decisions using that information, so there is a possibility of doing injustice to a person.

4) High cost

The technology seems to be developing a lot and the cost of developing it is also very high so it is not affordable for a small business.

5) Technical complications

These technologies are very difficult to understand and also difficult to manage

6) Impact on human employment

A new shift in this is reducing human employment as business becomes more competitive and demand for AI experts increases.

7) Lack of transparency

Not all decisions made by AI are accurate and many times wrong decisions are also taken, thus reducing the user's trust in AI.

Ethical Considerations

1) Respect for privacy

It is important to keep the customer's information safe in AI and to ensure that their information is not misused.

2) Transparency

It is important to inform consumers about how AI is using their information

3) Responsibility

Consumers need to know who is responsible for the decisions made by AI systems.

4) Fairness

All consumers who use AI must be given the same information and no one should be discriminated against

5) Customer Consent

The customer information contained in it should not be used anywhere without their consent and the data should not be used without customer consent.

6) Human control

Humans should maintain control over AI systems than being completely dependent on it

7) Avoidance of misuse

Responsibility must be taken to ensure that AI is not used for any wrong purpose

Advantages in e-commerce and digital marketing

1] Customer satisfaction increases

In e-commerce, AI personalizes the customer experience, making shopping easier and more enjoyable. In digital marketing, AI helps create precise advertising campaigns by analyzing data, which increases return on investment. AI-based chatbots provide 24/7 customer service, ensuring quick answers to customer queries and enhancing their satisfaction.

2] Business efficiency

AI increases business efficiency and makes work easier. Due to technological advancements, business efficiency is increasing. These changes improve the overall efficiency of the business.

3] Marketing becomes more effective

Marketing becomes more effective with AI, making it easier to attract customers. Due to AI's data collection capabilities, customers can receive products and services tailored to their preferences. Businesses can accurately meet customer needs using AI, leading to increased sales.

4] Saves time and cost

The use of AI provides businesses with necessary information in moments, which not only saves their time but also reduces additional expenses. Effective planning saves time and money. Using AI saves time and reduces operational costs.

5] Easy to manage business

Business management has become easier due to Artificial Intelligence (AI). With the use of AI, businesses get necessary information instantly, which makes decision-making easier. In today's era, AI technology is revolutionizing business management.

Limitations of AI in e-commerce and digital marketing

1] High cost

High cost often proves to be a major hurdle in adopting new technology. High costs are not affordable for small businesses. It is important to consider the high cost when using new technology.

2] Data privacy risk

Ensuring data privacy in AI systems is a significant challenge. Strict privacy policies are necessary to protect customer information.The risk of data misuse is increasing due to the use of AI.

3] Technical difficulties

Technical difficulties may disrupt operations. Technical difficulties may arise when installing new software.Service was interrupted in the telecommunications department due to technical difficulties.

4] Impact on human employment

The increased use of AI technology shows a negative impact on human employment. E-commerce impacts traditional businesses, leading to changes in employment opportunities. The growth of digital marketing has created new job opportunities, but has also affected some sectors.

Conclusion

The research shows that AI is a highly effective technology in e-commerce and digital marketing. Its use makes it easier for merchants to interact directly with customers. The customer experience becomes more personalized and effective. It plays an important role in attracting customers.

However, the use of AI poses serious challenges such as data privacy, data security, algorithmic bias, high costs, technical complexity, and lack of transparency.

This is why the use of AI needs to focus on its ethical side along with its technological advancements. A balanced and fair trade of AI with proper policy regulation and human oversight can bring long-term benefits to business and society.

References

1. Davenport, T. H., and Ronanki, R.(2018). Artificial Intelligence for the real world . Harvard Business Review
2. Chaffey, D. (2022). Digital Marketing strategy, Implementation and Practice. Pearson Education.
3. Kotler, P., Kartajaya, H., and Setiawan, I. (2021)
4. Marketing 5.0 Technology for Humanity. Wiley

Women Empowerment vs Ground Reality in India: A Sociological Analysis

Apurwa Mishra
Research Scholar
Digvijay Nath PG College, Gorakhpur

Abstract:

Women empowerment has emerged as a central theme in contemporary development discourse in India, reflected in constitutional guarantees, legislative measures, and a wide range of welfare schemes. Despite these efforts, a persistent gap remains between the formal framework of empowerment and the lived realities of women across diverse socio-economic contexts. This paper critically examines the paradox of progress and persistence of inequality by analyzing structural, cultural, and institutional dimensions of women's status in India. Using a qualitative methodology based on secondary data, the study synthesizes insights from academic literature, policy reports, and national surveys. The analysis reveals that while improvements in education, political participation, and legal rights are evident, deep-rooted patriarchy, economic dependency, and social norms continue to constrain women's agency. The paper argues that empowerment must be understood not merely as access to resources but as the ability to exercise autonomy and make meaningful choices. It concludes by suggesting a multidimensional approach that integrates legal reform, socio-cultural transformation, and economic inclusion.

Keywords: Women Empowerment, Gender Inequality, Patriarchy, Social Change, India, Feminism, Development

1. Introduction:

Women empowerment refers to the process through which women gain the capacity to make strategic life choices in contexts where such ability has been historically denied. In India, the discourse on women empowerment has evolved significantly over time, shaped by colonial history, nationalist movements, constitutional ideals and global development frameworks.

The Indian Constitution guarantees equality before law, prohibits discrimination on the basis of sex and provides for affirmative action. Over the decades, various policies and programs have been introduced to enhance women's access to education, healthcare, employment and political participation. Initiatives such as Beti Bachao Beti Padhao, Self Help Groups (SHGs) and reservation in Panchayati Raj Institutions are often cited as milestones in promoting gender equality.

However, the reality on the ground presents a more complex picture. Women continue to face discrimination in family, workplace and public spaces. Issues such as gender-based violence, wage disparity, limited mobility and unequal access to resources highlight the gap between policy intentions and lived experiences. This contradiction raises critical sociological questions about the nature and effectiveness of empowerment in India.

This paper seeks to explore this gap by examining the interplay between structural constraints and empowerment initiatives and by analyzing whether existing measures have translated into substantive change.

2. Review of Literature:

The concept of women empowerment has been widely debated in sociological and feminist scholarship. Amartya Sen's capability approach emphasizes freedom and the expansion of choices as key indicators of development. Naila Kabeer conceptualizes empowerment in terms of resources, agency, and achievements, highlighting the importance of both material and non-material factors.

Feminist theories provide diverse perspectives on empowerment. Liberal feminism focuses on equal opportunities and legal reforms, while radical feminism critiques the patriarchal structure that perpetuates gender inequality. Socialist feminism links women's oppression to both patriarchy and capitalism, emphasizing economic independence as a crucial factor.

In the Indian context, scholars have highlighted the persistence of patriarchy despite modernization. Studies show that education and employment do not automatically translate into empowerment unless accompanied by shifts in social norms and gender relations. Research also indicates that caste, class, religion and region intersect with gender, creating multiple layers of disadvantage.

Government and international reports, including those by the National Family Health Survey (NFHS) and UN Women, provide empirical evidence on issues such as domestic violence, female labor force participation and access to healthcare. These reports consistently highlight the gap between policy frameworks and implementation outcomes.

3. Statement of the Problem:

Despite progressive laws and numerous empowerment programs, women in India continue to experience inequality and discrimination in various domains. The persistence of patriarchal norms, coupled with socio-economic disparities, limits the effectiveness of empowerment initiatives. There exists a significant gap between the ideal of women empowerment as envisioned in policies and its realization in everyday life.

4. Objectives of the Study:

1. To examine the concept and dimensions of women empowerment in India
2. To analyze the gap between policy frameworks and ground realities
3. To identify socio-cultural and economic barriers to empowerment
4. To explore the role of institutions in shaping women's status
5. To suggest measures for enhancing the effectiveness of empowerment initiatives

5. Research Questions:

1. What is the current status of women empowerment in India?
2. Why does a gap persist between policy and practice?
3. How do socio-cultural norms influence women's empowerment?
4. What role do economic factors play in shaping women's agency?
5. How can empowerment initiatives be made more inclusive and effective?

6. Methodology:

This study adopts a qualitative research methodology based on secondary data. Sources include academic books, peer-reviewed journal articles, government reports and publications by international organizations. The study employs a thematic analysis approach to identify patterns and key issues related to women empowerment.

The analysis is interpretive in nature and aims to provide a comprehensive understanding of the subject rather than statistical generalization. The limitation of the study lies in its reliance on secondary data, which may not capture localized variations.

7. Discussion and Analysis:

7.1 Education and Empowerment

Education is widely regarded as a fundamental tool for empowerment. In India, female literacy rates have improved significantly over the years. Increased enrollment of girls in schools and higher education institutions reflects positive change.

However, disparities persist in terms of access, quality, and outcomes. In rural areas, girls often drop out due to early marriage, household responsibilities, or lack of infrastructure Moreover, education does not always lead to employment or autonomy. Many educated women remain confined to traditional roles due to societal expectations.

Thus, while education is necessary, it is not sufficient for empowerment unless accompanied by changes in social attitudes and opportunities for economic participation.

7.2 Economic Participation and Dependency

Economic independence is a critical component of empowerment. Women's participation in the labor force in India remains relatively low compared to global averages. Factors such as unpaid domestic work, lack of childcare facilities and workplace discrimination contribute to this trend.

Even when women are employed, they often face wage disparities and limited career advancement. Informal sector employment, which lacks job security and benefits, is common among women.

Self Help Groups and microfinance initiatives have provided some opportunities for economic participation. However, their impact is uneven and often limited by structural constraints.

7.3 Political Representation and Agency

Political empowerment has been promoted through reservation policies in local governance. Women's participation in Panchayati Raj Institutions has increased significantly.

However, the phenomenon of proxy representation, where male family members influence or control decision-making, undermines genuine empowerment. While representation is important, it must be accompanied by capacity building and autonomy.

At higher levels of politics, women remain underrepresented, indicating structural barriers in accessing leadership roles.

7.4 Socio-Cultural Constraints

Patriarchy remains a dominant feature of Indian society. Gender roles are deeply embedded in cultural norms and practices. Women are often expected to prioritize family responsibilities over personal aspirations.

Practices such as dowry, son preference, and restrictions on mobility continue to limit women's freedom. Socialization processes reinforce gender inequality from an early age.

These cultural factors play a significant role in shaping women's experiences and often negate the impact of formal empowerment measures.

7.5 Violence Against Women

Gender-based violence is one of the most serious challenges to women empowerment. Domestic violence, sexual harassment and other forms of abuse are widespread.

Although laws exist to protect women, implementation remains weak. Many cases go unreported due to stigma, fear, and lack of support systems.

Violence not only affects physical well-being but also undermines confidence, autonomy, and participation in public life.

7.6 Intersectionality and Multiple Inequalities

Women's experiences are not uniform. Factors such as caste, class, religion and region intersect with gender to create multiple forms of disadvantage.

Marginalized women, such as those belonging to lower castes or tribal communities, face compounded challenges. Policies often fail to address these intersecting inequalities effectively.

An intersectional approach is essential for understanding and addressing the diverse realities of women in India.

8. Research Gap:

While extensive research exists on women empowerment, many studies focus either on policy analysis or specific social issues in isolation. There is a lack of integrated research that examines the disconnect between empowerment initiatives and lived realities across different socio-economic contexts.

Moreover, limited attention has been given to successful models of empowerment and the conditions under which they operate effectively.

9. Expected Findings:

The study is expected to reveal that while women empowerment initiatives have led to improvements in certain areas, they have not fundamentally transformed gender relations. Structural inequalities, cultural norms, and institutional weaknesses continue to limit the effectiveness of these initiatives.

True empowerment requires not only access to resources but also the ability to exercise agency and make independent decisions.

10. Conclusion:

Women empowerment in India is a complex and multidimensional process. Significant progress has been made in terms of legal rights, education, and political participation. However, these achievements coexist with persistent inequalities and challenges.

The gap between policy and ground reality highlights the need for a more holistic approach. Empowerment must go beyond formal provisions and address underlying social and cultural structures. Efforts should focus on changing attitudes, promoting economic independence, and strengthening institutional mechanisms.

Only when women are able to exercise autonomy and participate fully in all aspects of life can true empowerment be achieved. Bridging the gap between ideals and realities remains a critical task for policymakers, scholars, and society at large.

11. References:

1. Sen, A. (1999). Development as Freedom.
2. Kabeer, N. (1999). Resources, Agency, Achievements.
3. Government of India Reports on Women Empowerment.
4. National Family Health Survey (NFHS) Reports.
5. UN Women Reports.
6. Agarwal, B. (1994). A Field of One's Own.
7. Desai, N. (2010). Women in Modern India.
8. World Bank Gender Equality Reports.

Humanism and Social Realism in Mulk Raj Anand's Untouchable: A Study of Caste, Marginalization and Reformist Consciousness

Yogesh Tiwari
Mumbai University
Assistant Professor, Department of English
Faculty of Arts, I.Y. College,University of Mumbai – 400060, Maharashtra

Abstract

This research critically examines Mulk Raj Anand's Untouchable as a foundational text of Indian English literature that powerfully articulates themes of humanism and social realism through its portrayal of caste-based oppression. Published in 1935, the novel traces a single day in the life of Bakha, a young sweeper belonging to the "untouchable" community, and uses his lived experience to expose the entrenched hierarchies and social injustices of the traditional caste system in colonial India. The study situates Anand's narrative within the broader framework of social realism, highlighting his commitment to representing lived realities with ethical seriousness and reformist intent.

The paper explores how Anand employs realism not merely as a narrative technique but as a moral and political strategy to foreground the conditions of marginalization and dehumanization faced by the oppressed sections of society. Through detailed depictions of humiliation, exclusion, and social stigma, Untouchable reveals the structural nature of caste oppression and its psychological impact on individual consciousness. The novel gives voice to the subaltern experience, thereby challenging dominant social narratives and advocating for a more inclusive humanist vision grounded in dignity and equality.A central focus of this study is Anand's humanism, which emerges through his empathetic representation of Bakha's inner world. This humanism is rooted in the assertion of universal human dignity and the rejection of caste-based discrimination. Rather than remaining abstract, Anand's humanism is deeply embedded in material and social realities, reflecting the intersections of poverty, labor, and identity. Bakha's evolving consciousness reflects both suffering and aspiration, making him a symbolic figure of marginalized humanity seeking recognition and transformation.

The research further examines the reformist dimension of the novel, particularly its engagement with contemporary ideological currents such as Gandhian social reform. While the text acknowledges reformist discourse, it also exposes its limitations, suggesting the need for deeper structural change in addressing caste inequality. In this way, Untouchable functions as both a literary representation and a critical commentary on social reform movements of its time.In conclusion, the study argues that Untouchable stands as a significant work of social realist fiction in which humanism and reformist consciousness converge to critique caste oppression. Anand's narrative not only documents social suffering but also envisions the possibility of ethical awakening and social transformation. The novel thus occupies an important place in Indian literary and intellectual history as a powerful exploration of caste, marginalization, and human dignity.

Keywords: Human Dignity, Caste Marginalization and Dehumanization, Intellectual History, Humanism And Reformist, Social Stigma,Social Reform.

Introduction

Mulk Raj Anand's Untouchable occupies a foundational position in Indian English literature as one of the earliest and most powerful fictional engagements with the lived realities of caste oppression. Published in 1935, the novel emerges from a historical moment marked by colonial rule, rising nationalist consciousness, and intense debates on social reform within Indian society. Against this backdrop, Anand's narrative foregrounds the voice of the marginalized "untouchable" community, particularly through the character of Bakha, whose experiences expose the deep-rooted inequalities

embedded in the caste system. The novel is not merely a literary representation of social life but a critical intervention that interrogates structures of power, discrimination, and dehumanization.This research paper critically examines Untouchable through the intersecting frameworks of humanism and social realism. Humanism, in Anand's work, is expressed through a profound concern for human dignity, equality, and ethical awareness, while social realism functions as the narrative mode through which social realities are represented with clarity and critical intent. Together, these frameworks enable Anand to construct a literary discourse that is both empathetic and reformist in nature. The novel becomes a space where the suffering of the oppressed is not only depicted but also morally and politically problematized.A central concern of this study is the representation of caste as a lived, structural, and psychological reality. Anand does not treat caste merely as a sociological category but as an oppressive system that shapes every aspect of Bakha's existence, from bodily labor to social interaction and identity formation. The everyday humiliations faced by Bakha reveal how discrimination is normalized within social practices, making marginalization both visible and internalized. Through this portrayal, the novel exposes the complexity of caste as both an external structure of power and an internalized condition of self-perception.

The study also focuses on Anand's reformist consciousness, which is evident in his engagement with contemporary social and political ideas. While the novel reflects the influence of reformist thought, particularly Gandhian ideals of social upliftment, it simultaneously questions the adequacy of symbolic or moral reform in addressing systemic injustice. Anand's narrative suggests that true emancipation requires a deeper transformation of social structures rather than mere ethical appeals. This tension between reform and radical critique forms a significant dimension of the novel's ideological framework.Furthermore, the paper situates Untouchable within the broader tradition of Indian social realism, a literary mode characterized by its commitment to representing lived social conditions with authenticity and critical awareness. Anand's use of realism is not neutral or descriptive; rather, it is deeply interventionist, aimed at evoking empathy and stimulating social consciousness among readers. By centering the experiences of a marginalized protagonist, the novel challenges dominant cultural narratives and reorients literary attention toward those excluded from mainstream representation.

In this context, humanism in Untouchable is not an abstract philosophical ideal but a lived ethical orientation that demands recognition of shared humanity beyond social hierarchies. Bakha's evolving consciousness reflects a struggle for dignity and identity within an oppressive system, making him a symbolic figure of marginalized humanity in colonial India. His experiences highlight the need for a more inclusive moral vision that transcends caste-based divisions.In conclusion, this research paper seeks to explore how Mulk Raj Anand's Untouchable integrates humanism and social realism to construct a powerful critique of caste and marginalization. It argues that the novel not only represents social reality but also actively participates in the discourse of reform by exposing structural injustice and advocating for ethical transformation. Through this analysis, the study aims to reaffirm the novel's enduring significance in Indian literary and socio-political thought.

Objective Of the Study

1. To critically examine Mulk Raj Anand's Untouchable as a representative text of Indian social realism with a focus on its depiction of caste-based oppression and marginalization.
2. To analyze the representation of humanism in the novel, particularly Anand's concern for human dignity, equality, and ethical awareness.
3. To explore the portrayal of caste as a structural, cultural, and psychological system that shapes identity and perpetuates social exclusion.
4. To investigate the reformist consciousness in Untouchable, with reference to Gandhian ideology and broader social reform movements of the time.
5. To evaluate the use of social realist narrative techniques in the novel for representing lived experiences of suffering and social injustice.

6. To situate Untouchable within the framework of Indian English literature and highlight its contribution to the discourse on caste, marginalization, and social transformation.

Literature Review

Robert Greetze, Forster's critical introduction to Mulk Raj Anand's Untouchable is one of the earliest and most significant scholarly engagements with the text. Forster highlights the novel's stark realism and emotional intensity, noting how Anand successfully enters the consciousness of an "untouchable" subject with deep psychological sensitivity. He appreciates the novel's ability to present caste oppression not as an abstract social issue but as a lived human experience. Forster particularly emphasizes the novel's humanistic dimension, observing that Bakha's suffering evokes universal compassion and forces the reader to confront the moral failures of society. His reading establishes Untouchable as a pioneering work of social realism in Indian English literature.

Another important critical voice is Z.K. Naiyman, who situates Anand within the tradition of Indo-Anglian realism and social commitment. Naik argues that Untouchable represents Anand's early and most powerful attempt to expose the harsh realities of caste-based discrimination. According to him, Anand's narrative technique is rooted in realism, where detailed observation of social life is used to reveal systemic injustice. Naik also points out that Anand's reformist impulse is central to the novel, as it reflects a strong desire to awaken social consciousness and inspire change. However, he also notes that the novel remains more diagnostic than transformative, as it exposes problems more than it resolves them.

A. N. Dwivedi provides a more ideological reading of Untouchable, focusing on its humanist and reformist dimensions. He argues that Anand's primary concern is the assertion of human dignity in a society structured by inequality. Dwivedi emphasizes that Bakha is not merely a victim but also a consciousness in formation, representing the possibility of social awareness and resistance. He interprets the novel as a critique of both traditional Hindu orthodoxy and colonial modernity, suggesting that Anand constructs a space for ethical reflection through literature. According to Dwivedi, the novel's humanism is deeply rooted in compassion and social responsibility.

Sean L Finn, in his critical assessment of Indian English literature, identifies Untouchable as a landmark text in the development of social realism. He praises Anand's ability to combine narrative simplicity with emotional depth, creating a powerful depiction of caste oppression. Iyengar observes that the novel's strength lies in its directness and sincerity, as it avoids romanticization and presents the harsh realities of untouchability with clarity. However, he also critiques Anand for his occasional ideological overemphasis, suggesting that the novel sometimes leans toward didacticism in its reformist agenda.

C. D. Narasimhaiah further extends the critical discussion by situating Anand's work within the broader context of Indian sensibility and ethical consciousness. He argues that Untouchable reflects a deep moral concern with social justice and human dignity, which is central to Indian literary tradition. Narasimhaiah emphasizes the novel's ability to evoke empathy through realistic portrayal, while also highlighting its symbolic dimension, where Bakha represents the universal condition of suffering humanity. He sees Anand's work as a bridge between literature and social reform, where artistic expression becomes a tool for ethical awakening.

I.The first chapter of this study critically examines Mulk Raj Anand's Untouchable as a representative text of Indian social realism, with particular emphasis on its vivid depiction of caste-based oppression and marginalization. Anand's narrative is grounded in a realist aesthetic that seeks to represent life as it is experienced by the most socially deprived sections of Indian society. The novel focuses on a single day in the life of Bakha, a young sweeper boy, whose experiences serve as a microcosm of the larger oppressive caste system. Through this compressed temporal structure, Anand intensifies the reader's awareness of the repetitive, cyclical, and inescapable nature of caste-based humiliation.From a critical standpoint, this chapter argues that Anand's realism is not merely descriptive but deeply interventionist. It exposes the everyday functioning of caste as a normalized system of exclusion that governs physical space, social interaction, and psychological identity. Bakha's experiences of

rejection, verbal abuse, and spatial segregation reveal how caste operates as a totalizing structure that penetrates every aspect of life. The narrative thus becomes a form of social critique that challenges the ideological acceptance of caste hierarchy. In doing so, Anand transforms realism into a moral instrument that compels readers to confront uncomfortable social truths.Furthermore, this chapter highlights how social realism in Untouchable is closely tied to ethical urgency. The detailed representation of labor, dirt, and bodily degradation is not intended to sensationalize suffering but to expose the material conditions of oppression. Anand's narrative strategy forces the reader into proximity with marginalized existence, thereby breaking the distance between observer and observed. This proximity is essential to the novel's critical function, as it transforms passive reading into moral engagement.

II.The second chapter explores the representation of humanism in Untouchable, with a focus on Anand's concern for human dignity, equality, and ethical awareness. Humanism in the novel is not presented as an abstract philosophical doctrine but as a lived ethical experience grounded in the suffering and aspirations of Bakha. Anand constructs Bakha as a fully realized human subject whose emotional depth and psychological sensitivity challenge the dehumanizing categories imposed by caste society.This chapter critically argues that Anand's humanism is fundamentally restorative in nature. It seeks to reassert the dignity of individuals who have been socially denied recognition as human beings. Bakha's internal conflicts, his moments of reflection, and his desire for acceptance reveal the emergence of a moral consciousness that resists structural oppression. Through this portrayal, Anand challenges the ideological foundations of caste by asserting that humanity cannot be hierarchically ranked.Moreover, this chapter emphasizes that Anand's humanism is closely linked to empathy as a narrative strategy. The reader is invited to experience Bakha's suffering not as distant observation but as shared emotional reality. This empathetic engagement becomes a form of ethical education, encouraging readers to question social inequalities and their own complicity in sustaining them. However, the chapter also critically acknowledges that Anand's humanism remains within a liberal framework, which focuses on moral awakening rather than radical structural transformation.

III. The third chapter examines the representation of caste in Mulk Raj Anand's Untouchable as a multidimensional system that operates simultaneously at structural, cultural, and psychological levels. Anand's narrative moves beyond a limited understanding of caste as mere institutional discrimination and instead presents it as a deeply embedded social mechanism that shapes human existence in its entirety. Through the lived experience of Bakha, the novel demonstrates how caste not only regulates external conditions of life but also penetrates the inner consciousness of the individual, thereby producing a fractured and conflicted sense of selfhood.At the structural level, caste determines access to space, labour, and social interaction. Bakha is consistently confined to polluted and segregated spaces, reinforcing his position at the lowest rung of the social hierarchy. His movements are restricted, his labour is devalued, and his presence is socially stigmatized. This spatial organization of inequality reveals how caste functions as a system of control that governs both physical mobility and social participation, thereby maintaining rigid hierarchies within everyday life.

At the cultural level, caste is sustained through religious beliefs, traditional practices, and ideological frameworks that normalize inequality. These cultural narratives present hierarchy as natural, divinely sanctioned, and morally justified, thereby making oppression appear legitimate and unquestionable. Anand critically exposes how such ideological structures reinforce social divisions by embedding them within everyday rituals and belief systems, ensuring their continuity across generations.At the psychological level, the novel explores the internalization of caste-based oppression, where Bakha experiences feelings of shame, inferiority, and self-doubt. This internalization demonstrates how social systems of discrimination penetrate individual consciousness, shaping identity from within. Bakha's awareness of his "untouchable" status leads to a fragmented self-perception, where his human dignity is constantly undermined by socially imposed labels and perceptions.

IV. The fourth chapter investigates the reformist consciousness present in Mulk Raj Anand's Untouchable, particularly in relation to Gandhian ideology and the broader social reform movements of the early twentieth century. Anand's engagement with reform is complex and layered, as the novel simultaneously reflects reformist optimism and critical ambivalence. On one hand, it incorporates key Gandhian ideas such as cleanliness, dignity of labour, and moral self-purification as possible pathways toward social upliftment. These ideas are subtly woven into the narrative, especially through the symbolic presence of Gandhian discourse that enters Bakha's consciousness and shapes his imagined sense of future possibility.However, this chapter critically argues that Anand does not present reform as a fully sufficient or definitive solution to the problem of caste oppression. While reformist ideology provides an ethical framework for addressing social inequality, the novel simultaneously exposes its limitations in confronting the deep structural foundations of caste. The persistence of humiliation, exclusion, and spatial segregation in Bakha's lived experience suggests that moral exhortation alone cannot dismantle entrenched systems of hierarchy. In this sense, Anand's narrative reveals a tension between ethical reform and the need for deeper systemic transformation.

The novel's ending, marked by Bakha's unresolved condition and lack of concrete social mobility, further highlights this ideological ambiguity. Rather than offering a definitive resolution, Anand leaves the question of liberation open-ended, thereby reflecting the inadequacy of reformist solutions in addressing the complexity of caste-based oppression. This narrative strategy encourages readers to critically reflect on whether moral awakening, in the absence of structural change, can bring about genuine social transformation.From a critical perspective, this chapter positions Untouchable as a text that both engages with and interrogates reformist discourse. Anand neither fully rejects nor completely endorses Gandhian ideals; instead, he situates them within a space of tension and critique. The novel thus becomes an intellectual site where the possibilities and limitations of reform are examined simultaneously, inviting a more nuanced understanding of social change.

V. The fifth chapter evaluates Mulk Raj Anand's use of social realist narrative techniques in Untouchable to represent suffering and social injustice with both emotional intensity and critical clarity. Anand constructs the narrative through detailed descriptive passages, psychological realism, and a carefully controlled linear temporal structure that follows a single day in the life of Bakha. This compressed timeframe intensifies the reader's engagement with the repetitive and inescapable nature of caste oppression, while also allowing for a focused exploration of lived experience. The simplicity of Anand's language, combined with vivid sensory detail, enhances the accessibility of the text and strengthens its emotional impact.

This chapter argues that social realism in Untouchable operates as both an aesthetic mode and an ideological strategy. It is not limited to the faithful reproduction of social reality but functions as a critical tool that exposes the contradictions, hypocrisies, and injustices embedded in caste society. Through meticulous attention to bodily labor, spatial restrictions, and everyday humiliation, Anand constructs a narrative environment that immerses the reader in the material conditions of oppression. This immersive quality compels both emotional identification and intellectual reflection, thereby transforming reading into an ethical encounter with social reality.At the same time, the chapter critically observes that Anand's realism is not entirely neutral in its narrative stance. At certain points, the text adopts an interpretive and guiding tone, directing the reader toward specific moral conclusions about caste and human dignity. The emphasis on suffering as a central narrative device generates strong empathy, but it may also reduce interpretive openness by framing the reader's response within a predetermined ethical direction. Despite this limitation, Anand's realist technique remains highly effective in foregrounding marginalized experience.Ultimately, this chapter concludes that Anand's social realism transforms Untouchable into a powerful site of social awareness and ethical reflection, where narrative form and ideological intent converge to critique systemic injustice and affirm human dignity.

VI. The final chapter situates Untouchable within the broader framework of Indian English literature, emphasizing its enduring contribution to the discourse on caste, marginalization, and social

transformation. Anand's novel is widely recognized as one of the earliest and most influential attempts in Indian English fiction to represent the lived realities of an oppressed caste subject, thereby marking a decisive shift in the thematic concerns of Indian writing in English. By focusing on Bakha's lived experience, the novel brings into literary consciousness the everyday violence and humiliation embedded in the caste system, which had previously remained largely underrepresented in English literary discourse.This chapter critically argues that Untouchable occupies a foundational position in the tradition of socially engaged literature because it reorients the purpose of fiction toward ethical and social responsibility. Anand does not treat literature as an aesthetic exercise alone but as a means of exposing structural injustice and awakening social awareness. In doing so, the novel challenges dominant narratives of Indian society that tend to normalize hierarchy and exclusion. It foregrounds the experiences of those historically silenced, thereby creating space for marginalized identities within the literary imagination.

At the same time, the chapter acknowledges an important critical limitation in Anand's representational strategy. While the novel succeeds in giving visibility to marginalized lives, it does so through a narrative voice that remains external to the subaltern experience. This raises questions about the politics of representation, particularly the extent to which literature can authentically "speak for" the oppressed without appropriating their voice. Despite this limitation, Untouchable remains significant for initiating a literary dialogue on caste that later writers and critics would expand in more direct and diverse ways.Ultimately, the significance of Untouchable lies in its unique fusion of aesthetic craft and social commitment. Anand's narrative combines emotional depth, realistic detail, and ethical urgency to produce a text that is both artistically compelling and socially transformative. In this sense, the novel does not merely reflect society but actively participates in shaping critical consciousness around caste and inequality. Its legacy continues to influence contemporary literary and critical discussions on identity, marginalization, and social justice, securing its place as a foundational work in Indian literary history.

Conclusion

Mulk Raj Anand's Untouchable stands as a landmark text in Indian English literature that powerfully integrates the concerns of humanism and social realism to expose the lived realities of caste-based oppression. Through the character of Bakha, Anand presents a deeply sensitive portrayal of marginalization, where the personal experience of suffering becomes a reflection of a larger structural injustice embedded within Indian society. The novel does not merely document social conditions but critically interrogates them, revealing how caste operates as a pervasive system that governs identity, space, and human dignity.

The study demonstrates that Anand's humanism is central to his narrative vision, as it seeks to reaffirm the intrinsic worth of every individual irrespective of caste hierarchy. This ethical orientation transforms Untouchable into more than a social document; it becomes a moral critique of a dehumanizing social order. At the same time, the novel's realism intensifies its impact by presenting oppression in its immediate, lived form, compelling readers to engage emotionally and intellectually with the realities of inequality.Furthermore, the reformist consciousness embedded in the text reflects Anand's engagement with contemporary ideological currents, while also exposing their limitations in addressing structural injustice. In this way, the novel occupies a critical space between reform and radical awareness. Ultimately, Untouchable remains a powerful literary work that bridges art and social critique, offering enduring insights into caste, marginalization, and the possibilities of social transformation through heightened human consciousness.

Works Cited

1. Anand, Mulk Raj. Untouchable. Penguin Books, 2001.
2. Forster, E. M. Aspects of the Novel. Harcourt, 1927.
3. Forster, E. M. "Introduction." Untouchable, by Mulk Raj Anand, Penguin Classics, 2000.
4. Iyengar, K. R. S. Indian Writing in English. Sterling Publishers, 1985.
5. Naik, M. K. A History of Indian English Literature. Sahitya Akademi, 1982.

6. Narasimhaiah, C. D. The Swan and the Eagle: Essays on Indian English Literature. Indian Institute of Advanced Study, 1969.
7. Paul, Premila. The Novels of Mulk Raj Anand: A Thematic Study. Sterling Publishers, 1983.
8. Shankar, S. "Teaching Mulk Raj Anand's Untouchable: Colonial Context, Nationalism, Caste." Cambridge Journal of Postcolonial Literary Inquiry, vol. 4, no. 2, 2017, pp. 189–210.

Approaches to the Teaching of Suprasegmental Features of English

Prakash Venunath Warkari[1],
Assistant Professor & HoD, Dept. of English,
NSPM's Late Bindu Ramrao Deshmukh
Arts, Commerce & Sci. Mahila Mahavidyalaya, Nashik Road, Nashik
Dr. Vasant D. Satpute[2]
Principal,
Late Ramesh Warpudkar Arts, Commerce & Sci. College,
Sonpeth (MS), Parbhani

Abstract:
English Language Teaching covers a wide range of topics like teaching of grammar, structures of sentences, building and developing vocabulary, listening skills and writing skills. However, very less importance is given to the teaching of pronunciation of English language. The present research paper tries to examine some of the approaches used for teaching pronunciation of English, particularly Phonology of English and emphasizes the need for using eclectic approach for teaching the suprasegmental features of English by the teachers.

Key Words: suprasegmental, audio- lingual, intelligible pronunciation, and eclectic approach

1.1 Introduction

Suprasegmentals refer to speech features such as tone, rhythm, or loudness- basically anything that is not a standalone sound. They signal grammatical differences, emotions, meaning and continuity which are automatically picked up on by a native speaker of English. It is extremely important for ESL students to gain the knowledge of suprasegmental features both in terms of theory and practical. English is especially notorious for heavy reliance on suprasegmental emphasis to communicate context and meaning. Stress, rhythm, and intonation are the three frequently used suprasegmentals in conversational English. Teaching pronunciation is a multi-faceted aspect of learning a foreign language, often viewed as simply teaching students how to sound out words. But, pronunciation is extends beyond this. Teaching suprasegmentals in the ESL classroom often means teaching the sound, spelling and usage relationship for any new vocabulary, from single words to entire phrases and sentences.

Pronunciation, as an umbrella term to cover not only the sounds but also features beyond individual sounds, is an integral component of the language. Research has shown and current pedagogical thinking on pronunciation maintains that "intelligible pronunciation is seen as an essential component of communicative competence" (Morley, 1991).

'The role of pronunciation in the different schools of language teaching has varied widely from having virtually no role in the grammar- translation method to being the main focus in the audio-lingual method where emphasis is on the traditional notions of pronunciation, minimal pairs, drills and short conversations' (Otlowski, 1998).

The various approaches to the teaching of Suprasegmental features of English are discussed below:

1.2 Understandable Approach

Though some instructors aim for a native-like pronunciation and have expectations of near perfection, typically, there is one main approach in pronunciation teaching: understandable. The understandable approach develops a pronunciation style that is clear and understandable to both native and non-native speakers, but not necessarily native- like. This approach does not aim for perfection, considering it too ambitious and perhaps even an unattainable goal for most learners (Chung, 2005, p. 3). Despite advancements in teaching pronunciation, near native-like fluency remains elusive to most adult L2 (Second Language) learners. Though it may seem that researchers have examined every facet of language acquisition, pronunciation has fallen to the wayside and has suffered from serious neglect.

"Neither the Europeans nor the North Americans have devoted much time to the study of acquisitions of sound systems" (Elliot, 1997). Furthermore, Elliot maintains that "Teachers tend to view pronunciation as the least useful of the basic language skills and therefore sacrifice teaching pronunciation in order to spend valuable time on other areas of language" (Elliot, 1997).

Ironically, language learners themselves often feel the most important aspect of learning a language is pronunciation and sounding native-like, which reflects the position that intelligible pronunciation is a fundamental element of communicative proficiency. Consequently, to serve the contemporary L2 learner's needs, the ultimate goal is not merely 'understandable', rather native-like.

1.3 Audio- Lingual Method

Current and past language programs have varied widely as to their methods of teaching pronunciation, and debates continue as to the most effective method of teaching pronunciation. Modern pronunciation teaching methods sprung from the classic audio- lingual method (ALM) which was a direct result of the need for foreign language proficiency in listening and speaking skills during and after World War II. Based on the principle that language learning is habit formation, it makes drilling, repetition and habit- formation central elements of instruction. However, ALM has a tendency to focus on manipulation of the target language and to disregard content and meaning. Critics of the audio- lingual method assert that this emphasis on repetition and accuracy ultimately does not help students achieve communicative competence in the target language.

1.4 Communicative Language Teaching

The antithesis and currently,

'One of the more prevalent approaches to teaching pronunciation is communicative language teaching (CLT), which requires teaching methods and objectives that include whole-person learner involvement including three important dimensions: the learner's intellectual involvement, affective involvement, and physical involvement' (Morley, 1991).

Teaching of pronunciation shifts from an aspect of phonological accuracy to a comprehensive conversational competence and is thought to be taught as an integral part of oral communication (Pennington & Richards, 1986). It is seen as a by-product of teaching speaking and listening (Murphy, 1991). The learner's involvement in the learning process as a partner with his instructor is acknowledged as an effective technique for developing learner strategies.

'With CLT began a movement away from traditional lesson formats where the focus was on mastery of different items of grammar and practice through controlled activities such as memorization of dialogs and drills, and toward the use of pair work activities, role plays, group work activities and project work' (Richards, 2006).

It can be seen that the teacher's role is not only to teach but to facilitate learning by monitoring and modifying English at two levels, speech production and speech performance.

However, controversy persists regarding the much embraced CLT. Jenkins (2004) argues that the claim of CLT's integral instruction is an act of marginalizing pronunciation in the belief that it is peripheral to oral communication. It superintends the critical role pronunciation plays in communication. In response, recent studies have shown some support for the superiority of suprasegmental instruction in ESL contexts (e.g., Derwing & Rossiter, 2003). Jenkins strongly suggests the need of a more systematic training of prosodic features and a return to the forgotten minimal pair drills. Wider availability of curriculum and software make it more accessible to teachers and learners encourage work with these elements (Levis, 2005).

Finally, teachers' understandings of CLT appear to vary and thus, the manifestations of the approach in teaching pronunciation are not as effective as intended. Nazari (2007) differentiated two concepts of CLT as he investigated teachers' CLT beliefs and practices: the narrower (vocabulary, forms and functions) and the broader (social-cultural aspects of language use). In his study of three Iranian English teachers he contends that the teachers' implementation of CLT practice appears to be based on a narrower concept because of the institutional constraints such as student contact time, class

size and prescribed curriculum and because of the 'teachers' lack of distinction between the two types of communicative competence (p. 210). In regards to pronunciation teaching, though certainly laden with advantages, CLT is not necessarily a clear choice for language teachers. Regardless, CLT with its heavy emphasis on input should indirectly improve pronunciation through target language exposure. However, that improvement aims for merely understandable pronunciation.

Studies in the field of Second Language Acquisition (SLA), or ESL/EFL education in general, have shown that to improve listening and verbal communication skills teachers' conscientious effort to teach pronunciation makes it more efficient for learners to master the language and build up self-confidence. This, in turn, greatly facilitates the level of intelligibility and effectiveness in verbal communication, particularly from the speaker's vantage point.

However, insufficient literature documents learner perceptions of their own needs and the instructional content, in an input- poor EFL environment such as India. It might be necessary in today's foreign language classrooms where Communicative Language Teaching (CLT) has been critically accepted to elicit information on learner thinking of the instructional content. More importantly, what pronunciation model should be the basis for classroom teaching with reference to TEFL education programmes in input-poor environments remains a question within the CLT framework. It seems that teachers make decisions according to their intuitions and students' perceptions of the phonological models needs are not given sufficient attention.

1.5 Eclectic Approach for Language Teaching

'Eclectic Approach' has been acknowledged as the mainstream in the selection of language teaching approaches (Cortazzi &Jin, 1996; cf. Penner, 1995; Yu, 2001). The eclectic approach is the label given to a teacher's use of techniques and activities from a range of language teaching approaches and methodologies. The teacher decides what methodology or approach to use depending on the aims of the lesson and the learners in the group. Eclectic approach for teaching foreign language is commendable when circumstances do not allow for the adoption of a single method. It involves doing things at all levels such as listening that is coordinated by speaking supplemented with subsidiary elements like pronunciation and form of the language.

1.6 Conclusion

Teaching a foreign language must be simple for both teacher and learner and must be within the capabilities of all teachers. Also, the teacher must feel that pupils are progressing satisfactorily. It must work towards creating a balance between the spoken and written word. It must overcome the conflict between fluency and accuracy. It must increase the rate and amount of learning which takes place in the classroom. Testing must be part of the method, and not separate entity. It must reflect the linguistic habits the child has already acquired by learning his/ her mother tongue and their ability to assimilate a new language. Since our aim is to have our learners master the foreign language, no matter what approach we adopt. We should adopt an eclectic approach which makes our teachers master the foreign language in listening, speaking, reading and writing with understanding. Such approach is not just structural or merely functional but it helps in conjoining the both.

References:

1. Bansal, R. K., 'Teaching Spoken English at Indian Universities', in A.K. Jha and R. Bhargava (eds.): New Directions in English Language Teaching, Pointer Publishers, Jaipur, 1988
2. Sethi, J and Dhamija P.V., A Course in Phonetics and Spoken English, Prentice- hall of India Private Limited, New Delhi 110001, 1989
3. The Journal of English Language Teaching, Special Issue On Spoken English, ISSN 0973-5208, ELTAI, Chennai, 2006
4. Jones Daniel, The Pronunciation Dictionary, Cambridge University Press, NEW Delhi, 2006
5. Bansal, R. K., The Intelligibility of Indian English, Monograph No. 4, Central Institute of English and Foreign Languages, Hyderabad, second (abridged) edition, 1976, reprinted 1985
6. Morley, J. (1991). "The Pronunciation Component in Teaching English to Speakers of Other Languages", TESOL Quarterly, 25, 3: 481-520.

7. Gass, S. M., & Selinker, L. (2008). Second Language Acquisition: An introductory course. New York and London: Routledge.
8. FIELD, J. (2003). The fuzzy notion of "intelligibility": A headache for pronunciation teachers and oral testers. IATEFL SIGs Newsletter (Spring Issue), pp. 34-38.
9. JENKINS, J. (1998). Which pronunciation norms and models for English as an international language? ELT Journal, 52 (2), 119-126.
10. KACHRU, B. (1992). Teaching world Englishes. In B. KACHRU (Ed.), The Other Tongue: English Across Cultures (pp. 356-365). Urbana, IL: University of Illinois Press.
11. ROACH, P. (1991). English Phonetics and Phonology (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
12. Bansal, R. K., and Harrison J. B., Spoken English, Orient Longman Private Limited Publishers, 1972, reprinted 2003
13. Syal Pushpinder and Jindal, D. V., An Introduction to Linguistics: Language, Grammar and Semantics, Prentice- hall of India Private Limited, New Delhi, 1998, reprinted 2002
14. http://archivecurrikicdn.s3.amazonaws.com/resourcefiles/55c3243356679.pdf
15. http://aitech.ac.jp/~iteslj/Articles/Otlowski-Pronunciation.html
16. https://bridge.edu/tefl/blog/teaching-suprasegmentals-esl-classroom
17. www.questia.com
18. www.fonetiks.org
19. www.englishlanguageguide.com
20. www.teachingenglish.org.uk/.../global-english-teaching-pronunciation

A Comparative Study of Interpretations of the Bhagavad Gita: Ved Vyasa, Prabhupada, Vinoba Bhave and Devdutt Pattanaik

Dr. Pooja Pandya
Assistant Professor Department of English
VMV Commerce,JMTArts & JJP Science College, Wardhaman Nagar, Nagpur-08

Abstract

The Bhagavad Gita is one of the most influential spiritual and philosophical texts in Indian civilization. Embedded within the epic Mahabharata, the Gita records the dialogue between Lord Krishna and Arjuna on the battlefield of Kurukshetra. The text addresses profound questions concerning duty, morality, self-realization, devotion, and liberation. Over centuries, philosophers, saints, reformers, and scholars have interpreted the Bhagavad Gita according to their intellectual traditions and socio-cultural contexts.

This research paper presents a comparative study of four important interpretations of the Bhagavad Gita: the classical framework attributed to Ved Vyasa, the devotional interpretation of A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada, the ethical and action-oriented interpretation of Vinoba Bhave, and the modern symbolic interpretation of Devdutt Pattanaik. The paper explores how each thinker understands central concepts such as dharma, karma, bhakti, and moksha. It further examines how these interpretations reflect the philosophical concerns of their respective historical periods.

The study demonstrates that the Bhagavad Gita is not a static religious text but a dynamic philosophical work capable of generating diverse meanings across generations. Despite their differences, all four interpretations emphasize inner transformation, moral responsibility, and spiritual growth. The comparative analysis highlights the timeless relevance of the Bhagavad Gita in addressing both personal and social challenges in contemporary society.

The Bhagavad Gita occupies a central place in Indian philosophy, spirituality, and ethical thought. It forms part of the Bhishma Parva of the Mahabharata and consists of 700 verses divided into eighteen chapters. The text unfolds in the dramatic setting of the Kurukshetra war, where Arjuna faces a moral crisis before the beginning of battle. Seeing his relatives, teachers, and friends standing on both sides of the battlefield, Arjuna becomes overwhelmed by grief, confusion, and doubt. He questions the morality of war and refuses to fight.

In response, Lord Krishna delivers a profound philosophical discourse addressing the nature of life, duty, action, selfhood, and liberation. The Bhagavad Gita goes beyond the immediate context of war and presents universal teachings applicable to all human beings. The text synthesizes various philosophical traditions within Hindu thought, including Sankhya, Yoga, Vedanta, and Bhakti traditions. It discusses multiple spiritual paths such as Karma Yoga (the path of selfless action), Jnana Yoga (the path of knowledge), and Bhakti Yoga (the path of devotion).

The Bhagavad Gita has inspired countless interpretations over centuries. Saints, philosophers, reformers, and modern scholars have approached the text from different perspectives depending on their spiritual orientation and historical circumstances. Some emphasize devotion to God, while others focus on ethics, social responsibility, or psychological insight.

This research paper compares four influential interpretations of the Bhagavad Gita. Ved Vyasa's classical presentation provides the foundational philosophical structure of the text. Prabhupada interprets the Gita through the lens of devotional Vaishnavism and Krishna consciousness. Vinoba Bhave emphasizes ethical action and social service inspired by Gandhian ideals. Devdutt Pattanaik offers a modern symbolic and psychological interpretation suited to contemporary readers.

Through comparative analysis, this study seeks to demonstrate how the Bhagavad Gita remains a living and evolving text that continues to influence spiritual, ethical, and intellectual thought across generations.

Objectives of the Study

The major objectives of this research are:

1. To understand the philosophical teachings of the Bhagavad Gita.
2. To examine the interpretations of Ved Vyasa, Prabhupada, Vinoba Bhave, and Devdutt Pattanaik.
3. To compare the similarities and differences among these interpretations.
4. To analyze the relevance of the Bhagavad Gita in modern society.
5. To explore how historical and social contexts influence interpretation.

Scope and Significance of the Study

The Bhagavad Gita has been interpreted in numerous ways throughout history. This study focuses specifically on four influential interpretations representing classical, devotional, ethical, and modern symbolic perspectives. The scope of the research is limited to the philosophical understanding of selected themes such as dharma, karma, devotion, and self-realization.

The significance of this study lies in its comparative approach. By examining different interpretations together, the research highlights the adaptability and universality of the Bhagavad Gita. The paper also demonstrates how ancient spiritual teachings can continue to guide individuals in dealing with modern ethical, psychological, and social challenges.

Furthermore, the study contributes to understanding the relationship between religion, philosophy, ethics, and society. It shows that sacred texts are not interpreted in isolation but are influenced by changing historical and cultural conditions.

Literature Review

Numerous scholars and philosophers have studied the Bhagavad Gita from different perspectives. Classical commentators such as Adi Shankaracharya, Ramanujacharya, and Madhvacharya interpreted the text according to their respective Vedantic traditions. Shankaracharya emphasized non-dualism and spiritual knowledge, while Ramanujacharya highlighted devotion and surrender to God.

Modern scholars have also produced influential interpretations. Sarvepalli Radhakrishnan viewed the Gita as a universal philosophical text promoting harmony among spiritual paths. Mahatma Gandhi interpreted the battlefield symbolically and emphasized non-violence and self-discipline.

Prabhupada's *Bhagavad-gita As It Is* became globally influential through the ISKCON movement. His commentary strongly emphasizes Bhakti Yoga and devotion to Krishna. Vinoba Bhave's *Gita Pravachane* reflects Gandhian ethics and social responsibility. Devdutt Pattanaik's *My Gita* represents a modern retelling that interprets the text psychologically and symbolically for contemporary audiences.

Previous studies have often focused on individual interpretations. However, comparative analysis of these diverse perspectives remains limited. This research attempts to fill that gap by examining how different thinkers reinterpret the Bhagavad Gita according to changing intellectual and social contexts.

Research Methodology

This study is based on qualitative and comparative research methodology. The analysis relies primarily on secondary sources including books, commentaries, scholarly articles, and translations related to the Bhagavad Gita.

The methodology includes:

- Textual analysis of selected passages from the Bhagavad Gita.
- Comparative examination of interpretations by the selected thinkers.
- Philosophical analysis of key concepts such as dharma, karma, bhakti, and moksha.
- Contextual analysis of the historical and social backgrounds of the interpreters.

The comparative method enables identification of similarities and differences among the interpretations while also examining their broader philosophical implications.

Ved Vyasa's Classical Interpretation

The Bhagavad Gita is traditionally attributed to the sage Ved Vyasa, who is regarded as the compiler of the Mahabharata. In the epic narrative, the Gita emerges as a dialogue between Krishna

and Arjuna during a moment of moral crisis. Vyasa's presentation of the Gita is remarkable because it integrates multiple philosophical traditions into a unified framework.

One of the central concepts in Vyasa's interpretation is *dharma*, or righteous duty. Arjuna's confusion arises because he must choose between personal emotions and social responsibility. Krishna teaches that one must perform one's duty according to righteousness without attachment to personal gain.

The doctrine of *Nishkama Karma* is fundamental to the Gita. Krishna advises Arjuna to act selflessly and without attachment to outcomes. Such detached action purifies the mind and leads to spiritual growth. The famous teaching, "You have the right to perform your duty, but not to the fruits of action," reflects this principle.

Another important teaching concerns the eternal nature of the soul. Krishna explains that the soul cannot be destroyed by weapons, fire, water, or death. Physical bodies perish, but the soul remains eternal. This teaching helps Arjuna overcome fear and emotional attachment.

Vyasa's interpretation also balances the paths of knowledge, action and devotion. Rather than promoting a single spiritual discipline, the Gita recognizes that different individuals may follow different paths toward liberation. This inclusiveness contributes to the universal appeal of the text.

The classical interpretation presents the Bhagavad Gita as both a spiritual and ethical guide. It addresses practical human concerns while simultaneously exploring metaphysical questions about existence, consciousness, and liberation.

Prabhupada's Devotional Interpretation

A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada, founder of the International Society for Krishna Consciousness (ISKCON), offered one of the most influential modern interpretations of the Bhagavad Gita through *Bhagavad-gita As It Is*. Rooted in the Gaudiya Vaishnava tradition, his interpretation emphasizes devotion to Krishna as the highest spiritual path.

For Prabhupada, Krishna is not merely a philosophical teacher or symbolic figure but the Supreme Personality of Godhead. The central message of the Bhagavad Gita, according to him, is complete surrender to Krishna. He interprets the final verse of surrender as the ultimate instruction of the Gita.

Prabhupada strongly emphasizes *Bhakti Yoga*, the path of devotion. Practices such as chanting the holy names of Krishna, reading sacred scriptures, worship and devotional service are considered essential for spiritual realization. He argues that intellectual knowledge alone is insufficient without devotion.

Another major aspect of Prabhupada's interpretation is criticism of materialism. He believed that modern civilization has become spiritually empty due to excessive attachment to material pleasures and ignorance of divine truth. The Bhagavad Gita, therefore, serves as a guide for restoring spiritual consciousness.

Prabhupada also interprets social duties through the framework of *varna* and spiritual discipline. He believed that society functions harmoniously when individuals perform duties according to their natural qualities while remaining spiritually connected to Krishna.

Unlike symbolic or metaphorical readings, Prabhupada interprets the events of the Gita literally and historically. The Kurukshetra war is viewed as an actual historical event, and Krishna's teachings are considered direct divine revelation.

His interpretation has had global influence through the spread of ISKCON, making the Bhagavad Gita accessible to readers worldwide. Prabhupada's work highlights the devotional and theistic dimensions of the text.

Vinoba Bhave's Ethical Interpretation

Vinoba Bhave, a disciple of Mahatma Gandhi and a prominent social reformer, interpreted the Bhagavad Gita from an ethical and humanitarian perspective. His lectures compiled as *Gita Pravachane* present the Gita as a guide for selfless action and moral living.

Vinoba Bhave believed that the central message of the Bhagavad Gita is *Karma Yoga*, or disciplined action performed without selfish motives. Inspired by Gandhian philosophy, he emphasized truth, simplicity, non-violence, and service to humanity.

For Vinoba, the battlefield of Kurukshetra symbolizes the moral struggles faced by every individual. Human life constantly involves conflicts between selfish desires and ethical responsibilities. Krishna's teachings encourage individuals to act courageously in support of justice and truth.

Vinoba Bhave placed great emphasis on inner purity and self-discipline. According to him, spiritual growth is not achieved through ritual alone but through sincere ethical conduct and social responsibility. He viewed service to society as a form of worship.

His interpretation differs from purely theological readings because it focuses less on divine worship and more on practical morality. The Bhagavad Gita becomes a handbook for social transformation and constructive action.

Vinoba's famous Bhoodan Movement reflected his belief in applying spiritual values to social reform. He encouraged landowners to voluntarily donate land to poor farmers, demonstrating how ethical principles from the Gita could inspire real social change.

Another important aspect of Vinoba's interpretation is harmony among religions and philosophies. He believed that the Bhagavad Gita contains universal truths relevant to all humanity rather than belonging exclusively to one religious community.

Vinoba Bhave's interpretation therefore presents the Bhagavad Gita as a text of ethical activism, selfless service, and social responsibility.

Devdutt Pattanaik's Modern Interpretation

Devdutt Pattanaik represents a contemporary approach to interpreting Indian mythology and scriptures. In his work *My Gita*, he presents the Bhagavad Gita through symbolic, psychological, and cultural perspectives suited to modern readers.

Pattanaik argues that mythological narratives should not be understood only as historical events. Instead, they function as symbolic stories that reveal truths about human psychology and social behavior.

In his interpretation:

- Arjuna represents the confused and emotionally conflicted human mind.
- Krishna symbolizes wisdom, higher awareness, and expanded consciousness.
- The battlefield represents the internal struggles faced by every individual.

Pattanaik emphasizes the concept of *darshan*, or perspective. According to him, the Bhagavad Gita teaches individuals to change their perspective in order to better understand life's complexities. Human suffering often arises from narrow thinking and attachment to personal expectations.

Unlike traditional commentators, Pattanaik frequently relates the Gita's teachings to modern issues such as leadership, workplace ethics, emotional intelligence, and decision-making. This contemporary approach makes the text more accessible to younger audiences.

Pattanaik also highlights the diversity within Indian philosophical traditions. Rather than presenting a single absolute interpretation, he encourages readers to appreciate multiple perspectives. This pluralistic approach reflects the broader spirit of Indian mythology.

Another important feature of Pattanaik's interpretation is psychological insight. The Gita becomes a guide for emotional balance, self-awareness, and personal growth rather than only a religious scripture.

His interpretation demonstrates how ancient philosophical teachings can remain relevant in a rapidly changing modern world. By simplifying complex ideas and using symbolic language, Pattanaik connects traditional wisdom with contemporary concerns.

Comparative Analysis

The interpretations of Ved Vyasa, Prabhupada, Vinoba Bhave, and Devdutt Pattanaik reveal the richness and flexibility of the Bhagavad Gita. Each thinker approaches the text from a distinct philosophical perspective shaped by historical and social contexts.

Thinker	Main Interpretation	Primary Focus
Ved Vyasa	Classical philosophical synthesis	Dharma, Karma, Jnana, Bhakti
Prabhupada	Devotional interpretation	Bhakti and surrender to Krishna
Vinoba Bhave	Ethical and social interpretation	Selfless action and service
Devdutt Pattanaik	Modern symbolic interpretation	Psychological insight and perspective

Ved Vyasa presents the Gita as a balanced synthesis of multiple spiritual paths. His interpretation integrates action, devotion, and knowledge into a universal philosophical framework.

Prabhupada's interpretation strongly emphasizes devotion to Krishna as the supreme spiritual path. He views surrender to God as the ultimate purpose of human life.

Vinoba Bhave shifts attention toward ethics and social responsibility. His interpretation reflects Gandhian ideals and stresses practical application of spiritual principles in society.

Devdutt Pattanaik approaches the Gita psychologically and symbolically. Rather than focusing on ritual or theology, he explores inner conflicts, emotional awareness, and changing perspectives.

Despite these differences, all four interpretations share certain common themes:

- Importance of self-discipline
- Need for moral responsibility
- Value of inner transformation
- Search for spiritual understanding
- Relevance of the Gita to human life

These similarities demonstrate the universal appeal of the Bhagavad Gita across different intellectual traditions and historical periods.

Relevance of the Bhagavad Gita in Modern Society

The Bhagavad Gita continues to remain relevant in contemporary society because it addresses timeless human concerns. Modern individuals face stress, moral confusion, anxiety, competition, and emotional conflict similar to Arjuna's crisis on the battlefield.

The principle of selfless action encourages individuals to work sincerely without excessive attachment to success or failure. This teaching can help reduce stress and improve emotional balance. The Gita's emphasis on self-awareness and discipline remains valuable in an age dominated by materialism and distraction. Its teachings encourage inner stability and ethical conduct.

The concept of duty is especially relevant in professional and social life. The Gita teaches that individuals must perform responsibilities honestly while maintaining moral integrity.

Modern interpretations such as Pattanaik's also show how the Gita can guide leadership, communication, and decision-making. Similarly, Vinoba Bhave's ethical interpretation demonstrates the relevance of spiritual values in addressing social injustice and inequality.

Prabhupada's devotional approach continues to attract people seeking spiritual meaning and connection in a rapidly changing world.

Thus, the Bhagavad Gita remains not only a religious scripture but also a philosophical guide for personal growth, social harmony, and psychological well-being.

Conclusion

The Bhagavad Gita is one of the most profound and enduring texts in world philosophy and spirituality. Its teachings transcend historical boundaries and continue to inspire individuals across cultures and generations.

Ved Vyasa's classical framework presents the Gita as a comprehensive synthesis of action, knowledge, and devotion. Prabhupada interprets the text through devotional surrender to Krishna and emphasizes Bhakti Yoga as the supreme spiritual path. Vinoba Bhave highlights ethical action, selfless

service, and social responsibility inspired by Gandhian ideals. Devdutt Pattanaik offers a modern symbolic interpretation focused on psychology, perspective, and personal growth.

The diversity of these interpretations reveals the dynamic nature of the Bhagavad Gita. Rather than promoting a rigid doctrine, the text allows multiple levels of understanding depending on the needs and perspectives of readers.

This adaptability explains why the Bhagavad Gita continues to remain relevant in contemporary society. Whether interpreted as a spiritual scripture, ethical guide, philosophical dialogue, or psychological text, the Gita offers valuable insights into human existence and moral responsibility.

Ultimately, the Bhagavad Gita teaches individuals how to face life's challenges with courage, wisdom, discipline and inner balance. Its universal message ensures its continued significance in both personal and collective life.

References

1. Bhave, V. (1995). *Talks on the Gita (Gita Pravachane).* Ahmedabad: Navajivan Publishing House.
2. Gandhi, M. K. (2009). *The Bhagavad Gita According to Gandhi.* Berkeley: North Atlantic Books.
3. Pattanaik, D. (2015). *My Gita.* New Delhi: Rupa Publications.
4. Prabhupada, A. C. Bhaktivedanta Swami. (1983). *Bhagavad-gita As It Is.* Los Angeles: Bhaktivedanta Book Trust.
5. Radhakrishnan, S. (1948). *The Bhagavadgita.* London: George Allen & Unwin.
6. Sharma, A. (1986). *The Hindu Gita: Ancient and Classical Interpretations.* New Delhi: Oxford University Press.
7. Vyasa. *Bhagavad Gita.* Various translated editions.
8. Zaehner, R. C. (1969). *The Bhagavad-Gita.* Oxford: Oxford University Press

The Importance of English Language Awareness in the Khandesh Region: Challenges and Possible Solutions

Mr. Adarsh Dattatraya Misal
Assistant Professor (CHB)
Department of English
Nanasaheb Y. N. Chavan Arts, Science & Commerce College, Chalisgaon

Abstract

English has become one of the most important languages in the modern world. It plays a significant role in education, employment, communication, science, technology, and research. In India, English is often considered a language of opportunities because it helps students access higher education and better career prospects. However, in many rural and semi-urban regions, including Khandesh, awareness regarding the importance of English is still limited. Many students understand the value of English only after completing their schooling, which creates difficulties in higher education and employment.

The Khandesh region, consisting mainly of Jalgaon, Dhule, and Nandurbar districts, has a rich cultural and linguistic heritage. Marathi, Ahirani, and other regional languages are widely spoken in this area. While these languages are an important part of local identity, limited exposure to English often creates challenges for students in academic and professional settings. Many learners hesitate to use English because of fear, lack of confidence, and insufficient opportunities for practice.

This paper examines the importance of English language awareness in the Khandesh region. It discusses the major challenges faced by students and highlights practical solutions that may help improve awareness and language learning. The study emphasizes that English should be viewed as a useful skill that can support educational growth, employment opportunities, and personal development while respecting regional languages and culture.

Keywords: English Language Awareness, Khandesh Region, Rural Education, English Learning, Employability, Communication Skills

Introduction

Language plays an important role in human life because it enables communication, learning, and social interaction. Among the many languages spoken around the world, English has gained special importance due to its global use in education, business, science, technology, and international communication. In the present era of globalization, knowledge of English is often considered an essential skill rather than merely an academic subject.

In India, English occupies a unique position. It serves as a link language among people from different linguistic backgrounds and is widely used in higher education, competitive examinations, administration, and professional sectors. Students who possess good English communication skills often find better opportunities in education and employment. As a result, awareness about the importance of English has become increasingly necessary.

The Khandesh region of Maharashtra, which includes Jalgaon, Dhule, and Nandurbar districts, has made considerable progress in education over the years. However, many students in this region still face difficulties in learning and using English effectively. Factors such as rural educational backgrounds, lack of exposure, fear of speaking, and limited access to language resources often affect students' confidence. In many cases, learners understand the importance of English only when they enter higher education or begin searching for employment opportunities.

English language awareness does not mean replacing regional languages. Rather, it means understanding the value of English as an additional skill that can open doors to knowledge, communication, and career advancement. Therefore, it is important to create awareness among students, parents, teachers, and society regarding the practical benefits of learning English.

This paper focuses on the importance of English language awareness in the Khandesh region and attempts to identify major problems and possible solutions related to English language learning.

Objectives of the Study

The present study is based on the following objectives:

1. To understand the importance of English language awareness in the Khandesh region.
2. To identify the major challenges faced by students in learning and using English.
3. To examine the factors responsible for limited English language awareness.
4. To explore the educational and employment-related benefits of English proficiency.
5. To suggest practical measures for improving English language awareness among students.
6. To encourage a positive attitude towards English language learning without undermining regional languages.
7. To highlight the role of teachers, institutions, and society in promoting English language awareness.

Literature Review

English language education has been an important area of research in India for many years. Various scholars have discussed the role of English in education, employment, and social mobility. Many studies suggest that English is no longer viewed only as a foreign language but as a skill that can help individuals participate more effectively in a globalized world.

David Crystal, in his discussions on global English, explains that English has become an international language because of its widespread use in education, business, science, and technology. His work highlights how English connects people across different countries and cultures. Similarly, researchers in India have emphasized that proficiency in English often increases access to higher education and better employment opportunities.

Several studies on English language teaching in India indicate that students from rural backgrounds face greater difficulties in learning English compared to their urban counterparts. Factors such as limited exposure, lack of resources, and insufficient opportunities for communication contribute to these challenges. Researchers have also observed that many learners develop fear and anxiety while speaking English because they are afraid of making mistakes or being criticized by others.

Studies related to Maharashtra have shown that students from rural and semi-urban areas often possess basic knowledge of grammar but struggle with communication skills. This situation is largely due to traditional teaching methods that focus more on examinations than on practical language use. As a result, students may pass examinations but still feel uncomfortable using English in real-life situations.

A review of existing literature also suggests that awareness plays a crucial role in language learning. Students who understand the practical importance of English are generally more motivated to learn it. Awareness encourages learners to view English as a useful tool rather than as a difficult subject. Despite numerous studies on English language learning in India, limited research has specifically focused on English language awareness in the Khandesh region. Therefore, the present study attempts to address this area and contribute to a better understanding of local challenges and opportunities.

Research Gap

Although several scholars have discussed the importance of English language learning in India, limited attention has been given specifically to English language awareness in the Khandesh region of Maharashtra. Most studies focus on urban educational settings or general language teaching challenges. Therefore, the present paper attempts to examine the importance of English language awareness in the Khandesh region and suggests practical solutions to address existing challenges.

Importance of English Language Awareness in the Khandesh Region

1. Importance for Higher Education

One of the major reasons for promoting English language awareness in the Khandesh region is its importance in higher education. Many textbooks, research articles, journals, and reference materials are available primarily in English. Students pursuing higher studies in fields such as science, commerce, management, engineering, and humanities often encounter English as the medium of instruction.

A lack of awareness regarding the significance of English may create difficulties for students when they enter colleges and universities. Therefore, understanding the value of English at an early stage can help learners prepare themselves for future academic challenges.

2. Importance for Employment Opportunities

In today's competitive world, English communication skills are often considered an important requirement for employment. Many private companies, banks, multinational organizations, and service sectors prefer candidates who can communicate effectively in English.

Students from the Khandesh region frequently compete with candidates from urban areas. In such situations, English proficiency can provide an additional advantage. Awareness about this reality can motivate students to improve their language skills and increase their employability.

3. Importance for Competitive Examinations

Many competitive examinations in India include sections related to English language skills. Examinations such as UPSC, MPSC, SSC, Banking, and various entrance tests assess candidates' comprehension, vocabulary, grammar, and communication abilities.

Students who are aware of the importance of English are more likely to prepare seriously for these examinations. As a result, English language awareness can contribute to better performance and increased opportunities for success.

4. Importance in the Digital Age

The internet has transformed the way people access information. A large amount of online content, educational resources, research materials, and professional courses are available in English. Students who possess basic English skills can make better use of these resources for learning and self-development.

In the Khandesh region, increasing awareness about the connection between English and digital learning can help students utilize technology more effectively. This is particularly important in an era where online education has become increasingly common.

5. Importance for Communication and Confidence

English awareness also contributes to personal development. Students who learn English often gain confidence in communication, public speaking, and social interaction. They become more comfortable expressing their ideas in academic and professional settings.

Confidence plays a significant role in overall personality development. Therefore, English language awareness should be viewed not only as an educational necessity but also as a means of self-improvement.

6. Importance for Social and Professional Mobility

Knowledge of English can help individuals interact with people from different linguistic and cultural backgrounds. It allows students and professionals to participate in seminars, workshops, conferences, and professional networks beyond their local region.

For many young people in Khandesh, English can act as a bridge between local opportunities and national or international possibilities. Increased awareness can therefore contribute to broader social and professional growth.

7. Importance without Neglecting Regional Languages

Promoting English awareness does not mean reducing the importance of Marathi, Ahirani, or other regional languages spoken in Khandesh. Regional languages are carriers of culture, history, and identity. English should be understood as an additional skill that complements rather than replaces local languages.

A balanced approach can help students appreciate their linguistic heritage while also acquiring the skills necessary for success in a globalized world. Such an approach can create a healthy attitude toward language learning and encourage lifelong educational growth.

Challenges in English Language Awareness in the Khandesh Region

Despite the growing importance of English in education and employment, many students in the Khandesh region continue to face difficulties in developing English language skills. These challenges arise from educational, social, economic, and psychological factors.

1. Limited Exposure to English

One of the major problems is the lack of exposure to English in daily life. Many students use Marathi, Ahirani, or other regional languages at home and in their social environment. As a result, opportunities to listen to, speak, or practice English remain limited.

2. Fear of Speaking English

Many learners hesitate to speak English because they fear making mistakes. Some students worry that others may laugh at them or criticize their pronunciation and grammar. This fear often reduces confidence and prevents active participation in classroom activities.

3. Traditional Teaching Methods

In some educational institutions, English teaching is still focused mainly on grammar, translation, and examination preparation. While these aspects are important, they may not provide sufficient opportunities for communication practice. Consequently, students often learn English as a subject rather than as a language for communication.

4. Lack of Resources

Students from economically weaker backgrounds may not have easy access to English books, language laboratories, internet facilities, or coaching classes. Limited educational resources can affect the quality of language learning and reduce exposure to authentic English materials.

5. Rural Educational Background

A large number of students in the Khandesh region come from rural areas. Many of them are first-generation learners and may not receive adequate support for English learning outside the classroom. This situation can make language acquisition more challenging.

6. Negative Attitude towards English

Some students perceive English as a difficult subject and develop a negative attitude toward learning it. Such perceptions may discourage them from making consistent efforts to improve their language skills.

7. Lack of Awareness about Career Benefits

Many students do not fully understand how English proficiency can contribute to academic success and career growth. Without awareness of its practical value, learners may not feel motivated to invest time and effort in language development.

Possible Solutions

The challenges related to English language awareness can be addressed through collective efforts involving students, teachers, educational institutions, parents, and society.

1. Establishing English Speaking Clubs

Colleges and schools can organize English speaking clubs where students participate in discussions, debates, storytelling sessions, and group activities. Such platforms provide opportunities to practice English in a supportive environment.

2. Encouraging Activity-Based Learning

Teachers can adopt communicative and activity-based teaching methods. Role plays, presentations, group discussions, and language games can make learning more interesting and effective.

3. Effective Use of Technology

Students should be encouraged to use educational applications, online videos, digital dictionaries, and language-learning platforms. Technology can provide valuable exposure to authentic English language usage.

4. Teacher Training and Professional Development

Regular training programs can help teachers learn modern language teaching techniques. Skilled and motivated teachers play a crucial role in creating positive attitudes toward English learning.

5. Developing Reading Habits

Reading newspapers, magazines, short stories, and simple English books can improve vocabulary and comprehension skills. Educational institutions can promote reading culture through library activities and book clubs.

6. Creating Awareness Programs

Workshops, seminars, and orientation programs can help students and parents understand the importance of English in higher education and employment. Increased awareness often leads to increased motivation.

7. Building a Positive Learning Environment

Educational institutions can create an environment where students feel comfortable using English without fear of criticism. Encouragement and constructive feedback can help learners gain confidence gradually.

Discussion

The findings of this study indicate that English language awareness is becoming increasingly important in the Khandesh region. Students today are living in a world where communication, technology, and employment opportunities are closely connected with English proficiency. However, awareness alone is not enough. Learners require guidance, opportunities, and encouragement to develop practical language skills.

The challenges identified in this paper are not unique to Khandesh. Similar issues are found in many rural and semi-urban regions of India. Nevertheless, local factors such as linguistic background, educational infrastructure, and socio-economic conditions influence the learning process. Therefore, solutions should be designed according to regional needs and realities.

It is also important to recognize that promoting English does not mean neglecting regional languages. Marathi, Ahirani, and other local languages continue to play a vital role in preserving culture and identity. English should be viewed as an additional skill that expands opportunities rather than replacing native languages.

The study suggests that awareness, motivation, and exposure are interconnected. When students understand the practical value of English, they are more likely to engage actively in language learning. Consequently, awareness can serve as the first step toward improved proficiency and greater educational success.

Conclusion

English has emerged as one of the most significant languages in the modern world. Its role in education, employment, communication, and access to information has increased considerably over the years. For students in the Khandesh region, awareness of the importance of English can contribute to academic achievement, career development, and personal growth.

The study has identified several challenges, including limited exposure, fear of speaking, traditional teaching methods, lack of resources, and inadequate awareness regarding the benefits of English proficiency. These factors often create barriers to effective language learning among students.

At the same time, the paper highlights several practical solutions such as English speaking clubs, activity-based learning, technology integration, teacher training, reading habits, and awareness programs. These measures can help create a more supportive environment for language learning.

In conclusion, English should not be viewed as a symbol of status or superiority. Rather, it should be understood as a useful skill that enables individuals to participate more effectively in

education, employment, and society. By increasing awareness and providing adequate learning opportunities, the Khandesh region can empower its students to meet the challenges of an increasingly interconnected world while continuing to value its rich linguistic and cultural heritage.

References

1. Crystal, David. *English as a Global Language*. Cambridge UP, 2003.
2. Graddol, David. *English Next*. British Council, 2006.
3. Mukherjee, Meenakshi. *The Twice Born Fiction*. Pencraft International, 2005.
4. Rani, Sunita. "Challenges in English Language Learning in Rural India." *International Journal of English Language Studies*, vol. 4, no. 2, 2021, pp. 45-52.
5. Yule, George. *The Study of Language*. Cambridge UP, 2017.

Impact of Artificial Intelligence on Financial Planning and Cash Flow Management in the Hospitality Sector: A Comparative Study of Hotels in Murud-Janjira

Mr. Siddhesh Sunil Satvidkar
Assistant professor, Dept of Commerce
KUMM's Vasantrao Naik College of Arts and Commerce, Murud-Janjira

Abstract

Artificial Intelligence (AI) is significantly transforming financial management practices in the hospitality sector by improving efficiency, accuracy, and decision-making. This study examines the impact of AI on financial planning and cash flow management among hotels in Murud-Janjira, a prominent tourist destination in the Raigad district of Maharashtra. The research explores how selected hotels are integrating AI-driven tools to enhance budgeting, forecasting, risk assessment, and liquidity management.

A descriptive and analytical research design has been adopted. Primary data was collected through structured questionnaires and interviews from hotel managers and staff of two selected hotels: Hotel Sea Breeze and Grand Murud Marina Hotel. Secondary data was collected from journals, research papers, and online sources. The findings indicate that hotels adopting AI technologies experience improved financial forecasting, better cash flow stability, reduced errors, and faster decision-making. AI tools such as predictive analytics, automated accounting systems, and intelligent dashboards play a vital role in optimizing financial operations.

The study also reveals that AI adoption depends on factors such as cost, technical expertise, and awareness. While larger hotels show higher adoption levels, smaller hotels face challenges such as high investment costs and lack of skilled personnel. The research concludes that AI is essential for modern financial management and recommends training programs, government support, and affordable AI solutions for wider adoption.

Keywords: Artificial Intelligence, Financial Planning, Cash Flow Management, Hospitality Sector, Murud-Janjira

Introduction

Murud-Janjira is a well-known coastal tourist destination in Maharashtra, attracting a large number of visitors due to its scenic beaches and historical importance. The growth of tourism has led to the development of numerous hotels that contribute significantly to the local economy. However, the seasonal nature of tourism creates challenges in financial planning and cash flow management.

Artificial Intelligence (AI) has emerged as a powerful tool in the hospitality sector, enabling hotels to improve financial efficiency and decision-making. AI-based systems assist in demand forecasting, dynamic pricing, expense control, and real-time cash flow monitoring. These technologies are particularly useful in regions like Murud-Janjira where fluctuations in tourist inflow directly impact revenue.

For the purpose of this study, two hotels in Murud-Janjira have been selected for comparative analysis:

Hotel Sea Breeze is a small to mid-sized hotel located near Murud Beach. It primarily caters to budget and mid-range tourists. The hotel follows traditional management practices with limited use of digital technologies. Financial planning is mostly manual, relying on past data and managerial experience. Due to seasonal demand, the hotel often faces fluctuations in occupancy and cash flow.

Grand Murud Marina Hotel is a well-established and modern hotel in the region, offering premium services and facilities to tourists. The hotel has adopted advanced technologies, including AI-based tools for financial management, dynamic pricing, and customer analytics. It maintains a strong digital presence through online booking platforms and social media. Due to higher

technological adoption, the hotel achieves better occupancy rates, stable cash flow, and improved financial performance.

This study conducts a comparative analysis of these two hotels to evaluate how AI adoption influences financial planning, cash flow management, and overall performance.

Literature Review

Previous studies highlight that AI enhances forecasting accuracy and reduces operational inefficiencies in financial management. Davenport and Ronanki (2018) emphasize that AI applications in business primarily focus on automation, insight generation and engagement. Kshetri (2020) discusses the role of AI in financial services, noting its ability to improve risk management and fraud detection.

In the hospitality sector, AI-driven tools such as revenue management systems and predictive analytics have been found to significantly improve occupancy rates and pricing strategies. Empirical evidence suggests that hotels using AI-based dynamic pricing can respond quickly to demand fluctuations, thereby maximizing revenue during peak seasons and minimizing losses during off-seasons. However, several studies also point out barriers such as high implementation costs, data privacy concerns, and lack of skilled workforce, especially in small and medium enterprises.

Objectives of the Study

1. To study the role of AI in financial planning in hotels
2. To examine the impact of AI on cash flow management practices
3. To compare traditional and AI-based financial management systems
4. To analyze the level of AI adoption in selected hotels
5. To identify challenges in implementing AI technologies

Hypothesis

H0: Artificial Intelligence has no significant impact on financial planning and cash flow management.

H1: Artificial Intelligence has a significant positive impact on financial planning and cash flow management.

5. Research Methodology

5.1 Research Design

The present study is based on a descriptive, analytical, and comparative research design. The descriptive aspect of the study focuses on understanding the current level of Artificial Intelligence (AI) adoption in the hospitality sector and its application in financial planning and cash flow management. The analytical approach helps in examining the relationship between AI adoption and financial performance indicators, while the comparative approach facilitates a comparison between hotels with different levels of technological integration. This design was considered appropriate because it provides a systematic framework for evaluating how AI-driven financial practices influence operational efficiency, forecasting accuracy, revenue management, and decision-making processes within hotels.

5.2 Nature of the Study

The study is empirical in nature and is based on both quantitative and qualitative information. Quantitative data were collected through structured questionnaires to measure the extent of AI adoption and its impact on financial management practices. Qualitative insights were obtained through personal interactions and interviews with hotel managers and staff to understand practical challenges, opportunities and experiences related to AI implementation. The combination of quantitative and qualitative approaches provides a comprehensive understanding of the research problem.

5.3 Area of the Study

The study was conducted in Murud-Janjira, a prominent tourist destination located in the Raigad district of Maharashtra. The region is known for its historical significance, coastal tourism, and growing hospitality industry. Due to fluctuations in tourist arrivals during peak and off-peak seasons,

hotels in this area frequently encounter challenges related to revenue forecasting, budgeting, and cash flow management. Therefore, Murud-Janjira provides an ideal setting for examining the role of Artificial Intelligence in improving financial planning and operational efficiency within the hospitality sector.

5.4 Selection of Hotels

For the purpose of comparative analysis, two hotels operating in Murud-Janjira were selected. Hotel Sea Breeze represents a small to medium-sized hotel with limited Technological adoption and greater reliance on traditional financial management practices. Grand Murud Marina Hotel represents a technologically advanced hotel with a higher level of AI integration in financial operations, pricing strategies, and customer analytics. The selection of these hotels enables a meaningful comparison of financial performance and management practices under different levels of AI adoption.

5.5 Sources of Data

Primary Data

Primary data were collected through a structured questionnaire and personal interviews. Respondents included hotel managers, accountants, finance personnel and operational staff directly involved in financial planning, budgeting, accounting, revenue management and cash flow monitoring. The questionnaire consisted of both closed-ended and Likert-scale questions designed to measure respondents' perceptions regarding AI adoption, forecasting accuracy, financial efficiency, cash flow stability and decision-making effectiveness.

Secondary Data

Secondary data were collected from various sources including research journals, academic articles, books, conference proceedings, government publications, hospitality industry reports, websites and online databases. These sources were used to understand the theoretical foundations of Artificial Intelligence and its applications in financial management within the hospitality sector.

5.6 Sampling Technique and Sample Size

A purposive sampling technique was adopted for the study. This method was chosen because it allows the selection of respondents who possess specific knowledge and practical experience related to hotel financial management and AI implementation. A total of 20 respondents were selected from the two hotels under study. The respondents were chosen based on their involvement in financial planning, accounting, budgeting, operational management and strategic decision-making processes. Their responses provided valuable insights into the effectiveness of AI technologies in improving financial performance.

5.9 Data Analysis and Interpretation

The collected data was classified, coded, tabulated and analyzed using Microsoft Excel. Various statistical and analytical techniques were employed to interpret the findings. Percentage analysis was used to understand the distribution of responses and identify patterns in AI adoption and financial management practices. Comparative analysis was conducted to evaluate differences between the selected hotels. Tables, charts and graphical presentations were utilized to improve the clarity and presentation of results. The analysis focused on assessing the extent to which AI contributes to improved forecasting accuracy, cash flow stability, operational efficiency and profitability.

6. Data Interpretation Comparative Table

Parameters	Hotel Sea Breeze	Grand Murud Marina Hotel
AI Adoption Level	30%	70%
Annual Revenue	₹25–30 Lakhs	₹55–65 Lakhs
Occupancy Rate	55–60%	75–85%
Forecasting Accuracy	60%	85–90%
Cash Flow Stability	Moderate	High
Expense Control	65%	85%

Error Rate	10–15%	3–5%
Pricing Strategy	Fixed	Dynamic
Decision Speed	Slow	Fast
Profit Margin	12–15%	20–25%

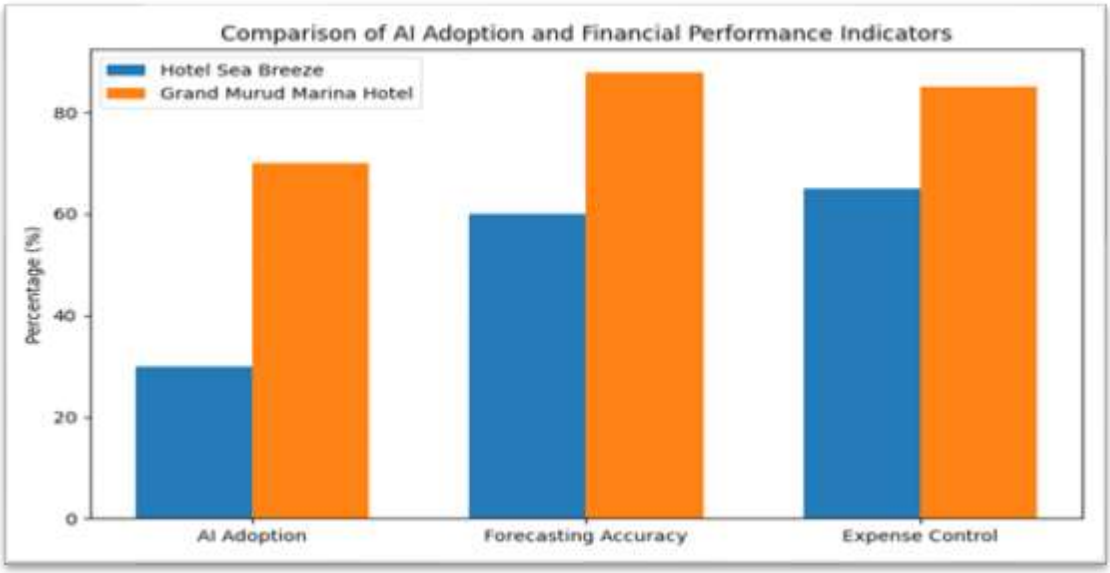

Data Analysis

The data collected from the selected hotels clearly indicates a significant difference in financial performance based on the level of Artificial Intelligence (AI) adoption. Hotel Sea Breeze, with approximately 30% AI integration, relies largely on traditional financial management methods. As a result, it shows moderate performance in terms of revenue generation, occupancy rates, and cash flow stability. Its forecasting accuracy is relatively low, and the decision-making process is slower due to manual data handling and limited real-time insights. Additionally, the hotel experiences higher error rates in financial data and follows a fixed pricing strategy, which restricts its ability to respond to market demand fluctuations.

Key observations for Hotel Sea Breeze include:

Lower forecasting accuracy (around 60%)

Moderate occupancy rates (55–60%)

Higher error rates (10–15%)

Dependence on manual financial systems

In contrast, Grand Murud Marina Hotel demonstrates a higher level of AI adoption at around 70%, which significantly enhances its financial management practices. The hotel benefits from advanced tools such as predictive analytics and automated accounting systems, leading to improved forecasting accuracy and efficient expense control. Its ability to monitor cash flow in real time ensures better liquidity management and reduces financial risks. Furthermore, the implementation of dynamic pricing strategies allows the hotel to optimize revenue based on demand patterns.

Key observations for Grand Murud Marina Hotel include:

Higher forecasting accuracy (85–90%)

Strong occupancy rates (75–85%)

Lower error rates (3–5%)

Real-time financial monitoring and faster decision-making

Overall, the comparative analysis clearly shows that higher AI adoption results in better financial efficiency, reduced errors, and improved profitability.

Discussion of Results

The findings of the study clearly indicate that Artificial Intelligence (AI) has a significant and positive impact on financial planning and cash flow management in the hospitality sector. The comparison between Hotel Sea Breeze and Grand Murud Marina Hotel demonstrates that hotels with higher levels of AI adoption achieve better financial performance, greater operational efficiency and more effective decision-making. Grand Murud Marina Hotel, which has adopted AI-driven financial tools, showed higher forecasting accuracy, stronger cash flow stability, improved occupancy rates, and greater profitability compared to Hotel Sea Breeze, which relies mainly on traditional financial management methods. These results suggest that AI enables hotels to make informed decisions based on real-time data rather than relying solely on past experiences and manual calculations.

The study further reveals that AI-powered technologies such as predictive analytics, automated accounting systems and intelligent financial dashboards help hotels anticipate future revenue trends, monitor expenses, and manage liquidity more effectively. By providing accurate forecasts and timely financial information, AI reduces uncertainty and allows hotel management to respond quickly to changes in tourist demand and market conditions. This is particularly important in a seasonal tourist destination like Murud-Janjira, where fluctuations in visitor arrivals can significantly affect revenue and cash flow. Hotels using AI are therefore better equipped to maintain financial stability throughout the year.

Another important observation from the study is that AI significantly reduces human errors in financial data processing. Traditional financial systems often involve manual data entry and analysis, which can lead to inaccuracies and delays in decision-making. In contrast, AI-based systems automate routine financial tasks, ensuring greater accuracy, faster processing and improved financial control. As a result, hotel managers can focus more on strategic planning and business growth rather than spending excessive time on administrative financial activities. This improvement in efficiency contributes directly to higher profitability and better resource utilization.

The study also highlights the role of AI in enhancing pricing strategies and revenue management. Hotels that utilize AI can implement dynamic pricing models that adjust room rates according to demand patterns, occupancy levels, and market trends. This allows them to maximize revenue during peak tourist seasons and remain competitive during off-peak periods. The ability to make data-driven pricing decisions provides a clear competitive advantage over hotels that continue to use fixed pricing methods. Consequently, AI adoption not only improves financial planning but also strengthens overall business performance.

Despite these benefits, the research identifies several challenges that limit the widespread adoption of AI, particularly among small and medium-sized hotels. High implementation costs, lack of technical expertise, limited awareness of AI benefits, and insufficient training opportunities create barriers for smaller establishments. While larger hotels possess the financial resources and infrastructure necessary to adopt advanced technologies, smaller hotels often struggle to make such investments. This creates a technological gap within the hospitality industry and may limit the growth potential of businesses that are unable to embrace digital transformation.

Overall, the results strongly support the hypothesis that Artificial Intelligence positively influences financial planning and cash flow management in the hospitality sector. The evidence suggests that hotels adopting AI technologies experience improved forecasting accuracy, enhanced financial control, reduced operational errors, faster decision-making, and higher profitability. Therefore, AI should be viewed not merely as a technological innovation but as a strategic tool that can help hospitality businesses achieve long-term financial sustainability and competitive advantage in an increasingly dynamic market environment.

Findings

The study shows that Artificial Intelligence (AI) is becoming an important tool for improving

Financial Planning and cash flow management in hotels. Hotels that use AI technologies are able to manage their finances more effectively compared to those that depend mainly on traditional methods. The comparison between Hotel Sea Breeze and Grand Murud Marina Hotel

clearly indicates that higher AI adoption leads to better financial performance, improved forecasting, and faster decision-making.

The research also found that AI helps hotels predict future demand more accurately. This enables management to prepare budgets, control expenses, and manage cash flow more efficiently. Hotels using AI can quickly identify financial issues and take corrective actions before problems become serious. In addition, AI reduces the chances of human error in accounting and financial reporting, making financial information more reliable.

Another important finding is that AI supports dynamic pricing strategies, allowing hotels to adjust room rates according to market demand. This helps increase revenue and improve occupancy levels. However, the study also found that smaller hotels often face difficulties in adopting AI because of high costs, lack of technical knowledge, and limited awareness of its benefits.

Key Findings:

- AI improves financial forecasting and budgeting accuracy.
- Hotels using AI experience better cash flow management.
- AI helps reduce errors in financial records and reporting.
- Decision-making becomes quicker and more data driven.
- AI-based pricing strategies contribute to higher revenue.
- Smaller hotels face challenges in implementing AI technologies.

Based on the findings, hotels should gradually adopt AI technologies to improve their financial management practices. Small and medium-sized hotels can start with affordable AI solutions that help in budgeting, forecasting, and monitoring cash flow. Even simple AI tools can provide valuable insights and improve financial decision-making.

Hotels should also invest in training their employees so that they can effectively use AI-based systems. Staff members who understand these technologies will be able to utilize them more efficiently and gain maximum benefits. Creating awareness about AI and its advantages can also encourage more hotels to adopt such technologies.

Support from government agencies and tourism authorities can further promote AI adoption in the hospitality industry. Financial assistance, subsidies, or training programs can help smaller hotels overcome the challenges of implementation. Collaboration with technology providers can also make AI solutions more accessible and cost-effective.

Key Suggestions:

- Introduce affordable AI tools in hotel financial operations.
- Provide training and skill-development programs for employees.
- Increase awareness about the benefits of AI.
- Encourage partnerships with technology providers.
- Seek government support for technology adoption.
- Integrate AI systems with online booking and revenue management platforms.
- Limitations of the Study

Although the study provides useful insights, it has certain limitations. The research was conducted using only two hotels in Murud-Janjira, which means the findings may not represent the entire hospitality industry. Different hotels may have different levels of technology adoption and financial management practices.

The sample size was also relatively small, which may limit the generalization of the results. Due to time and resource constraints, the study could not cover a larger number of hotels or respondents. Additionally, some information was collected through questionnaires and interviews, which means the responses may have been influenced by personal opinions and experiences.

The study focused mainly on financial planning and cash flow management and did not examine other areas where AI may have an impact, such as customer service, marketing, or operational efficiency.

Key Limitations:

- The study was limited to only two hotels.
- A small sample size was used for data collection.
- Time and resource constraints restricted the scope of the research.
- Responses may include personal bias from participants.
- Other areas of AI application in hospitality were not explored.
- Future Scope

The future of AI in the hospitality industry is very promising. As technology continues to advance, more hotels are expected to adopt AI-based solutions for financial management and business operations. Future studies can include a larger number of hotels from different tourist destinations to obtain more comprehensive and reliable results.

Researchers can also explore how AI affects customer satisfaction, employee productivity, service quality, and marketing performance. Studies comparing hotels across different regions or countries could provide a broader understanding of AI adoption in the hospitality sector. Furthermore, long-term studies can help evaluate how AI contributes to sustainable growth and profitability over time.

With increasing digitalization, AI is likely to become an essential part of hotel management. Future research can therefore play an important role in helping businesses understand and utilize AI more effectively.

Future Scope:

Study a larger number of hotels across different regions.

Analyze the impact of AI on customer satisfaction and service quality.

Conduct national and international comparative studies.

Use advanced statistical tools for deeper analysis.

Examine the long-term impact of AI on hotel profitability and growth.

Explore AI applications in marketing, operations, and human resource management.

This version is written in a natural academic style that sounds more like a human researcher and is suitable for project reports, dissertations, and university submissions.

Conclusion

In today's fast-changing hospitality industry, managing finances effectively has become very important for the success of hotels. This study found that Artificial Intelligence (AI) can help hotels improve financial planning, manage cash flow more efficiently, and make better business decisions. Hotels that use AI tools are able to predict future demand more accurately, control expenses, reduce errors and respond quickly to changes in the market.

The comparison between Hotel Sea Breeze and Grand Murud Marina Hotel clearly shows that hotels with higher AI adoption perform better in terms of revenue, occupancy, profitability and overall financial management. AI helps hotel managers save time, improve accuracy and make decisions based on real-time information rather than assumptions. As a result, hotels can operate more smoothly and achieve better financial stability.

At the same time, the study found that many small hotels are still unable to adopt AI because of high costs, limited technical knowledge, and lack of awareness. With proper training, affordable technology solutions and support from government and industry bodies, these challenges can be reduced.

Overall, the study highlights that AI is no longer just an advanced technology but a practical tool that can help hotels grow and remain competitive. As the hospitality sector continues to evolve, adopting AI can help hotels improve their financial performance, provide better services, and achieve long-term success. For tourism destinations like Murud-Janjira, the effective use of AI can contribute not only to the growth of individual hotels but also to the overall development of the local hospitality industry.

References

1. Buhalis, D., & Leung, R. (2018). Smart hospitality—Interconnectivity and interoperability towards an ecosystem. *International Journal of Hospitality Management, 71*, 41–50. https://doi.org/10.1016/j.ijhm.2017.11.011
2. Government of India, Ministry of Electronics and Information Technology. (2024). *IndiaAI Mission*. IndiaAI Mission
3. Kshetri, N. (2020). Artificial intelligence in finance: Applications and challenges. *IT Professional, 22*(2), 12–15. https://doi.org/10.1109/MITP.2019.2951751
4. Ministry of Electronics and Information Technology. (2024). *Global IndiaAI Summit 2024*. Government of India. Press Information Bureau (PIB)
5. Roy, P., Ramaprasad, B. S., Chakraborty, M., Prabhu, N., & Rao, S. (2020). Customer acceptance of use of artificial intelligence in hospitality services: An Indian hospitality sector perspective. *Vikalpa: The Journal for Decision Makers, 45*(4), 201–215. https://doi.org/10.1177/0256090920975934

Ambedkarite Theatre in the 21st Century: An Overview

Dr. Shuddhodhan P. Kamble
Associate Professor of English
Dr. Babasaheb Ambedkar Mahavidyalaya, Amravati

Abstract

Ambedkarite theatre has emerged as one of the most influential forms of cultural resistance and social intervention in contemporary India. Rooted in the emancipatory philosophy of Dr. B. R. Ambedkar, it challenges caste-based oppression, social exclusion and cultural hegemony while advocating equality, liberty, fraternity and constitutional morality. Although the origins of Ambedkarite theatre can be traced to anti-caste movements of the nineteenth and twentieth centuries, the twenty-first century has witnessed its remarkable expansion into new performance spaces, languages, and media platforms. Contemporary Ambedkarite theatre extends beyond conventional protest drama and incorporates documentary theatre, street performance, feminist interventions, digital storytelling and experimental dramaturgy. It foregrounds marginalized voices and transforms performance into a medium of social awakening and democratic engagement. This article examines the historical evolution, ideological foundations, thematic concerns, aesthetic strategies, major playwrights, and critical reception of Ambedkarite theatre in the twenty-first century. Drawing upon Ambedkarite thought, Dalit studies, performance theory and cultural studies, the paper argues that Ambedkarite theatre functions as both an artistic practice and a socio-political movement. It not only critiques existing structures of caste domination but also imagines alternative futures grounded in justice, dignity and human rights. In doing so, Ambedkarite theatre has become a vital component of contemporary Indian theatre and an important contributor to global discourses on resistance, identity, and democracy.

Keywords: Ambedkarite theatre, Dalit theatre, caste, performance studies, social justice, constitutional morality, resistance, identity politics, Dalit feminism, contemporary Indian theatre.

Introduction

Theatre has historically functioned as a powerful medium of cultural communication, collective memory and political expression. Across civilizations, dramatic performances have reflected social realities, contested structures of power and articulated visions of social transformation. In India, however, mainstream theatrical traditions have often reproduced dominant cultural narratives while marginalizing the experiences of oppressed communities. For centuries, caste hierarchy influenced not only social relations but also cultural production, determining who could perform, whose stories could be told and what forms of knowledge were considered legitimate.

Against this background, Ambedkarite theatre emerged as a radical intervention in Indian cultural history. Inspired by the philosophy of Dr. B. R. Ambedkar, Ambedkarite theatre challenges caste oppression and seeks to democratize cultural representation. It transforms theatre from a space of elite entertainment into a platform for social critique, political resistance and collective empowerment. Through performance, it gives voice to communities historically excluded from dominant narratives and reclaims the stage as a site of social justice.

The twenty-first century has witnessed significant transformations in Ambedkarite theatre. The rise of globalization, urbanization, digital media and identity-based social movements has expanded its reach and influence. Theatre groups, playwrights, activists and students have increasingly employed dramatic performance to address issues such as caste violence, educational inequality,

gender discrimination, labour exploitation and constitutional rights. Ambedkarite theatre has therefore evolved into a dynamic cultural movement that engages with contemporary social realities while remaining rooted in Ambedkar's vision of human emancipation.

Dr. Ambedkar believed that social democracy could not exist without equality and dignity. His famous assertion that "Political democracy cannot last unless there lies at the base of it social democracy" (Ambedkar 263) continues to resonate within Ambedkarite cultural practice. Theatre becomes a means of translating this philosophical principle into collective experience. Through performance, audiences are invited to confront uncomfortable realities and imagine alternative possibilities for a more just society.

This article explores the emergence and development of Ambedkarite theatre in the twenty-first century. It examines its historical roots, ideological foundations, thematic concerns, aesthetic strategies, and critical significance. The study also highlights the contributions of major playwrights and considers the growing relevance of Ambedkarite theatre in national and international contexts.

Literature Review

The scholarly study of Ambedkarite theatre is closely connected with broader developments in Dalit literature, cultural studies and performance theory. Although Dalit literature has received increasing academic attention since the late twentieth century, theatre remains a relatively underexplored field within Dalit studies. Nevertheless, several scholars have contributed significantly to understanding the relationship between caste, culture, and performance.

Eleanor Zelliot's pioneering work on the Ambedkar movement provides an important historical foundation for studying Ambedkarite cultural expression. In From Untouchable to Dalit, Zelliot demonstrates how Ambedkarite movements generated new forms of identity and collective consciousness among oppressed communities. Her analysis helps contextualize the emergence of cultural practices that later influenced theatre and performance.

Gail Omvedt's Dalits and the Democratic Revolution remains one of the most influential studies of anti-caste movements in India. Omvedt argues that Dalit movements constitute a democratic challenge to Brahmanical domination and represent an alternative vision of modernity. Her interpretation of Dalit cultural politics is particularly relevant for understanding Ambedkarite theatre as a form of democratic resistance.

Sharmila Rege's Writing Caste/Writing Gender expands the discussion by emphasizing the importance of Dalit testimony and experiential knowledge. Rege argues that marginalized voices challenge dominant epistemological frameworks and create new forms of knowledge production. Ambedkarite theatre frequently draws upon autobiographical narratives and collective memory, making Rege's insights especially valuable.

The works of Gopal Guru have also contributed significantly to Dalit cultural studies. Guru's analysis of humiliation and social exclusion highlights the emotional and psychological dimensions of caste oppression. Many Ambedkarite plays focus precisely on these dimensions, exploring how humiliation shapes individual and collective identities.

Within theatre studies, scholars such as Erin Mee have emphasized the political potential of Indian performance traditions. Although her work does not focus exclusively on Ambedkarite theatre, her observations regarding theatre as a site of negotiation between power and resistance provide useful theoretical perspectives.

Despite these contributions, the study of Ambedkarite theatre remains relatively fragmented. Existing scholarship often focuses on individual playwrights or specific regional traditions. There is

a need for comprehensive analyses that examine Ambedkarite theatre as a broader cultural movement, particularly in the context of twenty-first-century social transformations. This article seeks to contribute to that emerging body of scholarship.

Historical Background of Ambedkarite Theatre

The origins of Ambedkarite theatre can be traced to the broader history of anti-caste resistance in India. Long before the emergence of modern Dalit theatre, anti-caste thinkers recognized the importance of cultural intervention in challenging social hierarchy. In the nineteenth century, Jyotirao Phule employed literary and performative forms to expose Brahmanical domination and advocate social equality. His play Tritiya Ratna is often regarded as one of the earliest anti-caste dramatic texts in Indian literature.

Phule understood that social transformation required not only political reform but also cultural change. Through public performances, songs, and speeches, he challenged dominant narratives and created alternative forms of collective consciousness. These efforts laid the groundwork for later Ambedkarite cultural movements.

The emergence of Dr. B. R. Ambedkar as a social and political leader further transformed the landscape of anti-caste activism. Ambedkar emphasized education, organization and agitation as essential tools for emancipation. He also recognized the importance of cultural representation in challenging caste ideology. Although Ambedkar did not develop a formal theory of theatre, his writings and speeches inspired generations of writers, performers, and activists.

Following Indian independence, Dalit literature began to emerge as a distinct literary movement. The publication of autobiographies, poetry, short stories and essays by Dalit writers challenged dominant literary traditions and foregrounded lived experiences of caste oppression. Maharashtra became the centre of this literary renaissance, producing influential writers such as Baburao Bagul, Namdeo Dhasal, Daya Pawar and others.

The Dalit Panthers movement of the 1970s represented a turning point in the development of Dalit cultural politics. Inspired by the Black Panther movement in the United States, the Dalit Panthers combined literary activism with political mobilization. Their writings were characterized by anger, militancy and a refusal to accept social injustice. Theatre became an important medium for communicating these ideas to broader audiences.

During this period, playwrights such as Datta Bhagat and Premanand Gajvee began producing works that directly confronted caste discrimination. Their plays challenged conventional theatrical aesthetics and introduced new forms of social realism. Rather than portraying Dalits as passive victims, they presented them as agents of resistance and transformation.

The late twentieth and early twenty-first centuries witnessed further developments. Universities, cultural organizations and social movements increasingly embraced Ambedkarite performance traditions. Theatre groups emerged across different regions of India, adapting Ambedkarite themes to local contexts. The growth of digital media and social networking platforms further expanded the reach of Ambedkarite theatre, enabling performances to reach audiences beyond traditional theatre spaces.

As a result, Ambedkarite theatre evolved from a regional protest tradition into a significant national and global cultural phenomenon. Its historical development reflects the broader trajectory of anti-caste movements in India and demonstrates the enduring relevance of Ambedkar's vision in contemporary society.

Theoretical Framework: Ambedkarism, Subaltern Studies, and Performance Theory

A comprehensive understanding of Ambedkarite theatre requires engagement with multiple theoretical frameworks. Among these, Ambedkarite philosophy, Subaltern Studies, cultural materialism, and contemporary performance theory are particularly significant. Together, these approaches help explain how theatre functions not merely as artistic representation but as a site of political struggle, social memory, and cultural transformation.

Ambedkarite philosophy constitutes the primary intellectual foundation of Ambedkarite theatre. Dr. B. R. Ambedkar's critique of caste, his emphasis on rationality, and his vision of social democracy provide the ideological framework within which this theatre operates. Ambedkar argued that caste was not merely a social institution but a system of graded inequality that structured every aspect of Indian society. Consequently, any meaningful cultural intervention had to challenge caste at both structural and ideological levels. Ambedkarite theatre embodies this challenge by exposing caste violence and imagining egalitarian alternatives.

Subaltern Studies provides another useful framework. Scholars associated with this approach have sought to recover the voices of communities excluded from dominant historical narratives. Ambedkarite theatre similarly foregrounds the experiences of those historically denied representation. It transforms the stage into a space where marginalized subjects become agents of narration rather than objects of representation. The significance of this shift cannot be overstated. In mainstream theatre, Dalit characters were often portrayed through stereotypes or confined to peripheral roles. Ambedkarite theatre reverses this relationship by placing Dalit experiences at the centre of dramatic discourse.

Performance theory further illuminates the political dimensions of Ambedkarite theatre. Contemporary theorists argue that performance is not simply the representation of reality but an active process of meaning-making. Performance creates new social relationships and enables participants to imagine alternative forms of collective existence. Ambedkarite theatre exemplifies this principle. Its performances do not merely depict oppression; they create spaces of resistance and solidarity.

The concept of constitutional morality is especially important in contemporary Ambedkarite theatre. Ambedkar insisted that democracy required not only legal institutions but also ethical commitments to equality, liberty, and fraternity. Many Ambedkarite plays dramatize the tension between constitutional ideals and social realities. Through this process, theatre becomes a medium for educating audiences about democratic values and civic responsibility.

Ambedkarite Philosophy and the Dramatic Imagination

The relationship between Ambedkarite philosophy and theatre is both ideological and aesthetic. At the ideological level, Ambedkarite theatre seeks to translate Ambedkar’s political ideas into cultural practice. At the aesthetic level, it develops forms of representation capable of expressing experiences that have historically remained invisible within dominant cultural narratives.

Ambedkar’s philosophy was fundamentally concerned with human dignity. He believed that social equality was impossible without the recognition of the humanity of oppressed communities. This concern with dignity appears repeatedly in Ambedkarite drama. Characters often struggle not only against material deprivation but also against humiliation, exclusion, and symbolic violence.

The Ambedkarite dramatic imagination is also shaped by the idea of self-respect. Many plays depict characters who reject caste-based identities imposed upon them and seek new forms of collective belonging. This process frequently involves education, political consciousness, and social activism. Such narratives reflect Ambedkar’s belief that emancipation required both structural change and intellectual transformation.

Another important aspect of Ambedkarite philosophy is its emphasis on rationality. Ambedkar criticized religious practices and social customs that perpetuated inequality. Consequently, Ambedkarite theatre often interrogates superstition, ritualism, and ideological manipulation. It encourages audiences to question inherited beliefs and adopt critical perspectives.

The conversion to Buddhism led by Ambedkar in 1956 also occupies a central place in Ambedkarite cultural consciousness. For many playwrights, Buddhism represents not merely a religious alternative but a philosophy of equality and compassion. Buddhist symbols, chants, and narratives frequently appear in Ambedkarite performances as representations of liberation and ethical renewal.

Major Themes in Twenty-First-Century Ambedkarite Theatre

Caste Oppression and Social Exclusion

The most prominent theme in Ambedkarite theatre remains caste oppression. Contemporary plays continue to document the persistence of discrimination despite constitutional guarantees of equality. The theatre reveals how caste operates within educational institutions, workplaces, villages, urban centres, and state institutions.

Many productions focus on everyday experiences of exclusion. These experiences include denial of access to public resources, social segregation, economic exploitation, and symbolic humiliation. By dramatizing such realities, Ambedkarite theatre challenges narratives that portray caste as a relic of the past.

The persistence of caste violence is another recurring concern. Contemporary playwrights frequently address incidents of atrocities, honour killings, and institutional discrimination. Such works expose the contradiction between democratic ideals and social practices.

Identity, Assertion and Resistance

Ambedkarite theatre is characterized by a strong emphasis on identity assertion. Unlike earlier representations that often portrayed Dalits as passive victims, contemporary plays depict them as active agents of resistance.

The assertion of identity is frequently expressed through symbols associated with Ambedkarite movements, including blue flags, portraits of Ambedkar, Buddhist imagery, and references to constitutional rights. These symbols function as markers of collective memory and political consciousness.

Identity in Ambedkarite theatre is not presented as static or essentialist. Instead, it emerges through struggle, education, and collective action. Characters often undergo processes of political awakening that transform their understanding of themselves and their social position.

Education as Liberation

Education occupies a central place in Ambedkarite thought and consequently in Ambedkarite theatre. Numerous plays portray education as a pathway to dignity and empowerment. At the same time, they expose barriers that prevent marginalized communities from accessing educational opportunities.

The representation of students has become particularly significant in the twenty-first century. Theatre groups in universities frequently address issues such as discrimination in higher education, unequal access to resources, and institutional prejudice. Through such performances, education becomes both a theme and a site of political intervention.

Labour and Economic Exploitation

Labour constitutes another important theme. Ambedkarite theatre highlights the relationship between caste and economic exploitation. Many plays depict agricultural labourers, sanitation workers, industrial workers, and informal-sector employees whose lives are shaped by both class and caste inequalities.

By focusing on labour, Ambedkarite theatre expands its critique beyond cultural representation to include economic structures. It demonstrates that social justice requires both recognition and redistribution.

Religion, Conversion, and Spiritual Liberation

Religion occupies a complex position within Ambedkarite theatre. While many plays critique religious institutions that perpetuate caste hierarchy, they also explore alternative spiritual traditions. The conversion to Buddhism remains one of the most powerful symbols of liberation within Ambedkarite cultural discourse.

Theatrical representations of conversion often emphasize dignity, rationality, and collective renewal. Such performances challenge dominant narratives and affirm the possibility of ethical transformation.

Dalit Feminism and Gender Justice

One of the most significant developments in twenty-first-century Ambedkarite theatre is the growing influence of Dalit feminist thought. Earlier anti-caste movements sometimes focused primarily on caste while neglecting gender. Contemporary theatre increasingly recognizes that caste and patriarchy are interconnected systems of domination.

Dalit women's experiences of labour, violence, education, and resistance have become central subjects of dramatic representation. These works challenge both Brahmanical patriarchy and patriarchal tendencies within marginalized communities themselves.

Major Playwrights and Their Contributions

Datta Bhagat

Datta Bhagat occupies a central position in the history of Ambedkarite theatre. His plays explore the contradictions of caste society while emphasizing the importance of collective struggle. Bhagat's dramatic works are distinguished by their combination of political commitment and artistic sophistication.

His celebrated play Wata Palwata examines social conflict, ideological differences, and the challenges of social transformation. The play remains one of the most frequently discussed works in Ambedkarite theatre and continues to influence younger playwrights.

Premanand Gajvee

Premanand Gajvee is widely recognized as one of the most important dramatists of Dalit theatre. His play Ghotbhar Pani (A Sip of Water) has become a landmark text in Indian theatre.

The symbolic significance of water in the play reflects broader questions of human dignity and social exclusion. Through simple yet powerful dramatic situations, Gajvee exposes the cruelty of caste-based discrimination and challenges audiences to confront its moral implications.

His contribution lies not only in his thematic concerns but also in his ability to transform everyday experiences into compelling dramatic narratives.

Ramnath Chavan

Ramnath Chavan has contributed significantly to Ambedkarite cultural discourse through his plays, essays, and social activism. His dramatic works focus on marginalized communities, social exclusion, and the continuing relevance of Ambedkarite ideology.

Chavan's writings are characterized by a strong commitment to documenting lived experiences and preserving collective memory. His work demonstrates how theatre can function as both historical record and political intervention.

Sanjay Pawar and Contemporary Voices

Among contemporary playwrights, Sanjay Pawar represents an important bridge between traditional Ambedkarite theatre and newer experimental forms. His works address urban life, media culture, institutional discrimination, and contemporary politics.

Younger theatre practitioners have further expanded the scope of Ambedkarite performance by incorporating multimedia technologies, documentary materials, and collaborative performance methods. Their innovations demonstrate the continuing vitality of Ambedkarite theatre in the twenty-first century.

The contributions of these playwrights collectively reveal the diversity of Ambedkarite theatre. While their styles and concerns vary, they share a commitment to social justice, democratic values, and the transformation of cultural consciousness.

Case Studies in Ambedkarite Theatre-

Premanand Gajvee's Ghotbhar Pani (A Sip of Water)

Among the most celebrated works of Ambedkarite theatre, Premanand Gajvee's Ghotbhar Pani occupies a landmark position in Indian dramatic literature. The play explores the issue of untouchability through the deceptively simple symbol of water. Water, which is universally associated with life and survival, becomes a marker of exclusion and social hierarchy within a caste-based society.

The central conflict of the play revolves around the denial of access to water for members of marginalized communities. This denial is not merely a material deprivation; it is a symbolic act that reinforces notions of purity and pollution. Through this dramatic situation, Gajvee exposes the inhumanity of caste ideology and reveals how everyday practices reproduce structures of domination. The significance of Ghotbhar Pani lies in its ability to transform an ordinary social interaction into a profound critique of caste society. Rather than relying on elaborate theatrical devices, Gajvee employs realism and emotional intensity to communicate his message. The audience is compelled to confront the moral contradictions of a society that denies basic human rights to certain groups while claiming adherence to ethical and religious principles.

From an Ambedkarite perspective, the play functions as a critique of social exclusion and a call for human dignity. It demonstrates that caste oppression operates not only through laws and institutions but also through everyday practices. The continuing relevance of the play suggests that many of the issues it addresses remain unresolved in contemporary India.

Datta Bhagat's Wata Palwata (Routes and Escape Routes)

Datta Bhagat's Wata Palwata is another foundational text of Ambedkarite theatre. Unlike Ghotbhar Pani, which focuses primarily on a specific social practice, Wata Palwata explores broader questions of political consciousness, social transformation and collective struggle.

The title itself suggests multiple pathways and possibilities. The play examines the challenges faced by marginalized communities as they attempt to navigate oppressive social structures. It explores ideological conflicts, generational tensions, and differing strategies of resistance.

One of the most significant aspects of the play is its refusal to present social change as a simple or linear process. Characters frequently confront dilemmas regarding activism, compromise,

education, and political engagement. Through these conflicts, Bhagat illustrates the complexity of social transformation.

The play also reflects Ambedkar's belief that emancipation requires both intellectual and organizational efforts. Education, political awareness, and collective action emerge as essential tools for overcoming oppression. As a result, Wata Palwata is often regarded as one of the most intellectually sophisticated works in Ambedkarite theatre.

Dalit Feminism and Ambedkarite Performance

The emergence of Dalit feminism has significantly transformed Ambedkarite theatre in the twenty-first century. Earlier anti-caste movements often emphasized caste oppression without adequately addressing gender inequality. Contemporary theatre increasingly recognizes that caste and patriarchy are interconnected systems of domination.

Dalit women experience discrimination not only because of caste but also because of gender and class. Consequently, their experiences cannot be fully understood through a single analytical framework. Ambedkarite theatre influenced by Dalit feminist thought seeks to represent these multiple dimensions of oppression.

The writings of Bama, Urmila Pawar, Baby Kamble, and other Dalit women writers have provided important material for theatrical adaptation. Their autobiographical narratives reveal the everyday realities of labour, violence, exclusion, and resistance. These narratives challenge both mainstream feminism and male-dominated anti-caste discourse.

Dalit feminist performances frequently address issues such as sexual violence, domestic labour, educational inequality, and political participation. They also celebrate forms of resilience and collective solidarity among women. Through these representations, Ambedkarite theatre expands its vision of social justice and becomes more inclusive.

Scholars such as Sharmila Rege have argued that Dalit women's experiences provide unique insights into the functioning of caste society. Contemporary Ambedkarite theatre increasingly reflects this perspective by centring voices that were previously marginalized even within anti-caste movements.

Digital Ambedkarite Theatre in the Twenty-First Century

One of the most significant developments in recent decades has been the emergence of digital Ambedkarite theatre. The spread of internet technologies, social media platforms, and online streaming services has transformed the production and circulation of theatrical performances.

Digital platforms have enabled theatre groups to reach audiences beyond traditional performance spaces. Performances can now be viewed by students, activists, scholars, and community members across geographical boundaries. This expansion has contributed to the growing visibility of Ambedkarite cultural movements.

The COVID-19 pandemic accelerated this transformation. During periods of lockdown, many theatre practitioners experimented with online performances, digital storytelling, and virtual discussions. These innovations demonstrated the adaptability of Ambedkarite theatre and its capacity to engage with changing social conditions.

Digital media has also facilitated the preservation of performances. Recordings of plays, interviews, and discussions create archives that can be accessed by future generations. Such archives are particularly important for documenting cultural traditions that have historically been neglected by mainstream institutions.

However, digital theatre also presents challenges. Issues of accessibility, funding, technological infrastructure, and commercialization continue to affect cultural production. Nevertheless, the digital sphere remains an important site for the future development of Ambedkarite theatre.

Critical Debates and Scholarly Perspectives

The growth of Ambedkarite theatre has generated significant scholarly debate. One of the most persistent questions concerns the relationship between aesthetics and politics. Critics sometimes argue that politically committed theatre sacrifices artistic complexity in favour of ideological messaging.

Supporters of Ambedkarite theatre reject this distinction. They argue that all cultural production is shaped by social and political contexts and that claims of aesthetic neutrality often conceal existing power relations. From this perspective, Ambedkarite theatre expands rather than limits artistic possibilities by introducing new experiences, voices and forms of representation.

Another debate concerns authenticity and representation. Can non-Dalit artists create Ambedkarite theatre? Some scholars emphasize ideological commitment and political solidarity, while others stress the importance of lived experience. Although opinions differ, most agree that meaningful representation requires sensitivity to historical and social realities.

Scholars such as Gail Omvedt have interpreted Dalit cultural movements as challenges to Brahmanical hegemony. Gopal Guru has highlighted the significance of humiliation and dignity in understanding caste relations. Sharmila Rege has emphasized the epistemological importance of Dalit experiences. Together, these perspectives provide valuable frameworks for analyzing Ambedkarite theatre.

Contemporary performance studies scholars increasingly recognize Ambedkarite theatre as an important field of inquiry. Its emphasis on memory, testimony, identity, and resistance contributes to broader discussions regarding performance and social change.

Ambedkarite Theatre in a Global Context

The twenty-first century has witnessed increasing international interest in Ambedkarite theatre. As discussions of social justice, human rights, and identity politics have gained prominence globally, scholars and activists have begun to explore connections between caste and other systems of inequality.

Comparisons are frequently drawn between Ambedkarite theatre and African American theatre. Both traditions emerge from histories of oppression and seek to reclaim cultural representation. Similarly, Indigenous theatre traditions in various parts of the world share concerns regarding memory, identity, and resistance.

Latin American protest theatre offers another useful point of comparison. Like Ambedkarite theatre, it employs performance as a means of political education and social mobilization. These comparative perspectives reveal the global significance of Ambedkarite cultural practices.

Translation has played an important role in this process. The translation of Dalit literature and drama into English and other languages has enabled wider audiences to engage with Ambedkarite thought. International conferences, theatre festivals, and academic collaborations have further expanded the reach of Ambedkarite performance traditions.

As global discussions increasingly focus on structural inequality and social justice, Ambedkarite theatre offers valuable insights into the relationship between culture and resistance.

Conclusion

Ambedkarite theatre represents one of the most important cultural developments in contemporary India. Rooted in the philosophy of Dr. B. R. Ambedkar, it challenges caste oppression,

promotes democratic values, and creates spaces for marginalized voices. Through its emphasis on equality, dignity, and constitutional morality, it transforms theatre into a powerful instrument of social change.

The twenty-first century has witnessed the expansion of Ambedkarite theatre into new thematic areas, performance forms, and geographical contexts. Contemporary playwrights address issues ranging from caste violence and educational inequality to gender justice and digital culture. Their work demonstrates the continuing relevance of Ambedkar's vision in a rapidly changing world.

Ambedkarite theatre is not merely a theatrical tradition; it is a cultural movement committed to human liberation. It reminds audiences that democracy requires more than legal institutions—it requires social equality, ethical responsibility, and collective participation. In this sense, Ambedkarite theatre remains indispensable to the future of Indian democracy and to global conversations about justice and human rights.

Works Cited (MLA 9th Edition)

1. Ambedkar, B. R. Annihilation of Caste. Navayana, 2014.
2. Ambedkar, B. R. The Buddha and His Dhamma. Oxford UP, 2011.
3. Bagul, Baburao. When I Hid My Caste. Translated by Jerry Pinto, Speaking Tiger, 2018.
4. Bama. Karukku. Oxford UP, 2012.
5. Bhagat, Datta. Routes and Escape Routes. Seagull Books, 2014.
6. Dangle, Arjun, editor. Poisoned Bread: Translations from Modern Marathi Dalit Literature. Orient Blackswan, 2009.
7. Dhasal, Namdeo. Poet of the Underworld. Navayana, 2013.
8. Gajvee, Premanand. Ghotbhar Pani and Other Plays. Various editions.
9. Guru, Gopal, and Sundar Sarukkai. The Cracked Mirror: An Indian Debate on Experience and Theory. Oxford UP, 2012.
10. Guru, Gopal. Humiliation: Claims and Context. Oxford UP, 2009.
11. Ilaiah Shepherd, Kancha. Why I Am Not a Hindu. Sage Publications, 2009.
12. Kamble, Baby. The Prisons We Broke. Orient Blackswan, 2008.
13. Mee, Erin B. Theatre of Roots: Redirecting the Modern Indian Stage. Seagull Books, 2008.
14. Omvedt, Gail. Dalits and the Democratic Revolution. Sage Publications, 1994.
15. Pawar, Daya. Baluta. Speaking Tiger, 2015.
16. Pawar, Urmila. The Weave of My Life. Columbia UP, 2008.
17. Phule, Jotirao. Selected Writings of Jotirao Phule. LeftWord Books, 2002.
18. Rege, Sharmila. Writing Caste/Writing Gender. Zubaan, 2006.
19. Rege, Sharmila. Against the Madness of Manu. Navayana, 2013.
20. Zelliot, Eleanor. From Untouchable to Dalit: Essays on the Ambedkar Movement. Manohar Publishers, 2001.
21. Zelliot, Eleanor. Ambedkar's World: The Making of Babasaheb and the Dalit Movement. Navayana, 2013.

Atmanirbhar Bharat and Inclusive Entrepreneurship Development: A Review of Government Schemes for Scheduled Caste Entrepreneurs

Mr. Gautam Dilip Maske[1]

Mr. Gautam Dilip Maske, Assistant Professor and Head, Department of Commerce, Sathaye College (Autonomous), Mumbai.

Dr. Vishnu Bhandare[2]

Professor and Phd Gauide, Department of Commerce, Siddharth College of Commerce and Economics, Mumbai.

Abstract

Inclusive entrepreneurship is an important instrument used for economic empowerment and social mobility of marginalized communities such as Scheduled Caste (SC) people. The central government of India has introduced the several initiatives targeting Scheduled Caste entrepreneurs under the Atmanirbhar Bharat Campaign, which includes Prime Minister's Employment Generation Programme (PMEGP), Stand-Up India, the Venture Capital Fund for Scheduled Castes (VCF-SC), the National SC/ST Hub (NSSH), etc. This paper is based on the analysis of existing literature, policy documents, and empirical studies to identify various schemes and their benefits along with effectiveness, and challenges of these Atmanirbhar Bharat interventions for SC entrepreneurs. The study evident that policy intervention such as differentiated subsidy rates, mandatory branches level targets, and increased guarantee coverage has benefited to SC/ST entrepreneurs. The study also observed significant gap in awareness, procedural accessibility, credit disbursement, and post establishment support and so on. The paper concluded with recommendations for region-specific implementation strategies, simplified procedures, and enhance monitoring to ensure that SC entrepreneurs become active contributor to Atmnirbhar Bharat Campaign.

Keywords: Atmanirbhar Bharat, Scheduled Caste entrepreneurs, inclusive entrepreneurship, PMEGP, Stand-Up India, MSME policy, India

1. Introduction

Entrepreneurship plays a vital role in generating the employment opportunities, increasing income sources and strengthening local economic development (Ministry of MSME, 2025; NITI Aayog,2026). Similarly, the inclusive entrepreneurship also offers an opportunity to historically marginalized communities such as Scheduled Castes (SCs) and Scheduled Tribes (STs) to achieve social empowerment, economic independence, and greater participation in formal economic activities (NITI Aayog, 2025; Ministry of Social Justice and Empowerment, 2026; OECD, 2019). However, access to entrepreneurship to remain highly limited to SC entrepreneurs due to the structural disadvantages such limited education, weak collaboration base, restricted market network, and lower institutional visibility due caste based discrimination they face. (Kadam and Meman, 2024)

The *Atmanirbhar Bharat Abhiyan* (Self-Reliant India Campaign) was launched in May 2020 during covid pandemic with a comprehensive economic package of ₹20 lakh crore, with a strong emphasis on promoting inclusive entrepreneurship as a key step towards building a self-reliant nation (Ministry of Finance, 2020; NITI Aayog, 2026). The campaign primarily focused on strengthening MSMEs and entrepreneurial activities through its five major pillars — Economy, Infrastructure, System, Vibrant Demography, and Demand (Sharma & Ghodeswar, 2025: Ministry of Finance, 2020).

In this context, the central government has come up with several schemes such as PMEGP, Stand-Up India, VCF-SC, NSSH etc. as core Atmanirbhar Bharat instruments to transform SC beneficiaries in to a successful entrepreneurs (Ministry of MSME,2026; Ministry of Social Justice Empowerment, 2026). These policy interventions collectively aim to reduce financial, institutional,

and procedural constraint through subsidized rate of interest, mandatory branch level lending targets, increased credit guarantees, venture capital support, and market access facilitation (NITI Ayog, 2026)

2. Rationales of Study

Despite these policy interventions, the gap between planned schemes and actual experience of beneficiaries remain a major challenge in the implementation of such schemes. Several empirical studies indicate that scheme awareness is very low, application process is very complex, bank responsiveness varies across schemes, and post sanction loan support is weak (Vincent, 2025; Thombare P. and Ipper AI, 2025). Considering all these aspects the present paper try to address three important questions:

1. How the Atmanirbhar Bharat Campaign promotes inclusive entrepreneurship India?
2. What are the major government schemes designed to support SC entrepreneurs?
3. What are the key challenges in the implementation of these scheme?
4. What policy improvement are needed to achieve 'Atmanirbharta' among SC community's entrepreneurs?

3. Objectives of the study

Following are the objective of this research paper

1. To examine the concept and relevance of Atmanirbhar Bharat Campaign in promoting inclusive entrepreneurship.
2. To review major government schemes designed to develop the entrepreneurship among SC entrepreneurs.
3. To identify the key gaps and challenges in the implementation of these schemes.
4. To provide recommendation for strengthening inclusive entrepreneurship under the Atmanirbhar Bharat Campaign.

4. Review of literature

Existing literature emphasizes the importance of inclusive entrepreneurship in achieving equitable economic growth. Acs et al. (20218) emphasize that entrepreneurship contributes significantly to economic development and growth.

The studies on Caste and entrepreneurship reveal systematic discrimination faced by SC communitie's entrepreneurs. Thorat and Newman(2010) found that discrimination in makers affecting business opportunities for SC entrepreneurs. Similarly, Despande (2011) in his study also discusses caste-based inequalities in access to resources.

The research papers on government schemes discovers mixed outcomes. Kumar and Mohanty (2021) found that schemes like MUDRA have improved the credit access but suffer from lack of awareness. Sigh (2020) found that implementation inefficiencies reduce the effectiveness of schemes for SC entrepreneurs.

5. Methodology

The study is descriptive in nature and based on review of secondary data. The data is collected from government reports, policy documents, research articles, and official websites. The existing literature is systematically reviewed to examine the role of government schemes in the promotion of inclusive entrepreneurship among scheduled caste entrepreneurs. The study focuses on identifying scheme patterns, challenges and gaps in existing literature.

6. Policy Framework under Atmanirbhar Bharat

The 'Atmanirbhar Bharat Abhiyan' was launched in May 2020 in response to the COVID-19 economic shock worldwide. It was a comprehensive economic revival package announced by central government total amounting to Rs. 20 lakh crore (Ministry of Finance, 2020). The campaign has a vision beyond the stimulus to reimagining the India's development model emphasizing on local enterprises, indigenous innovation, and self-reliant communities for sustainable development (NITI Aayog 2026).

The campaign recognizes that self-reliance cannot be achieved without social inclusion of different sections of the society. The schemes such as Stand-Up India, PMEGP, and NSSH are the

core of Atmanirbhar Bharat Campaign to ensure that the marginalized communities participate in—and contribute to—India's economic transformation (SIBI, 2022; PIB, 2025; NITI Aayog, 2026).

Atmanirbhar Bharat has been a paradigm shift of government approach from welfare-dependent models to entrepreneurship-driven self-reliance model for SC communities to translates them into self-reliance entrepreneurs to get them economic autonomy to become socially empower and live a dignity life (NITI Aayog, 2026).

7. Review of Government schemes for SC Entrepreneurs

The Central government of India has introduced a wide range of schemes to promote entrepreneurship among Scheduled Caste (SCs) as part of its inclusive development programme. This schemes are broadly divided into two groups i.e. finance based scheme and non-finance based scheme. The finance based schemes generally offers fund to set and expand the business, whereas the non-finance based schemes offers training and market linkage facilities to entrepreneurs. Some of the important schemes for SC entrepreneurs are discussed as follows:

1. **Stand-Up India –** The Stand-Up India is an exclusive scheme designed for SC/ST and women entrepreneurs for setting up Greenfield (new) enterprises in manufacturing, service sector, and trading sectors. This scheme offers composite loan amount ranging from Rs.10 lakh to Rs.1 crore through each branch of banks. The loan covers up to 85% of total project and remaining 15% to be brought by borrower as an own contribution to the project. As of October 13, 2025, under this scheme banks have sanctioned Rs. 62, 807.46 crore loan to 2,75,321 beneficiaries(Kait et. al, 2025; SIDBI, 2022; IBEF, 2025).
2. **Pradhan Mantri MUDRA Yojana (PMMY) –** The PMMY scheme was launched in the year 2015, with a motive to finance the micro and small enterprises in the country. It offers collateral-free loans under three categories – Shishu, Kishore, and Tarun. The scheme has sanctioned over 52 crore loans, with nearly 50% of beneficiaries belonging to SC, ST and OBC categories (SBI, 2025).
3. **Prime Minister's Employment Generation Programme (PMEGP) –** The PMEGP is one of the major credit-linked subsidy schemes aimed at generating self-employment among youth in the country. This scheme provides the financial assistance up to Rs. 50 lakhs for manufacturing and Rs. 20 lakhs for service enterprises. The rate of subsidy ranges from 15% to 35% depending on location (rural & urban) and category of applicant (SC/ST/Other) (KVIC, 2025). Since inception, PMEGP has supported over 10 lakhs micro enterprises with total loan sanctions of Rs. 73, 348 crore (Ministry of MSME, 2025).
4. **Venture Capital Fund for SC Entrepreneurs -** This is the special venture capital vehicle constituted under company's act, 1956 in year 2014 to promote high-growth enterprises of Schedule caste entrepreneurs. It provide financial assistance ranging from Rs. 10 lakh to Rs. 15 crore. As of 31st March 2026, Rs. 613.02 crore has been sanctioned to 145 companies, with Rs. 432.88 crore disbursed to 122 firms (Venture Capital Fund for Scheduled Castes, 2026.).
5. **Startup India –** This scheme launched in the year 2016 with intention contribute the growth of Startup ecosystem in the country. This scheme provide a comprehensive and multi-dimensional platform supporting startup at every stage from ideation to scaling operations, led by Department for Promotion of Industry and Internal Trade (DPIIT). Over the past decade, India has greatly evolved as one of world's largest startup ecosystem, with more than 2 lakh registered startups as of December 2025(PIB, 2026).
6. **National SC-ST Hub (NSSH)** – This scheme was launched in October 2026 to promote entrepreneurship culture amongst the SC/ST population through empowering SC/ST population to participate in the public procurement process and fulfill the mandated target of procurement from SC/ST enterprises under Public Procurement Policy. Under this scheme, 1,79,699 SC-ST beneficiaries assisted through different schemes such as Capacity Building Training, Special Credit Linked Capital Subsidy Scheme (SCLCSS), Reimbursement Scheme,

and Special Marketing Assistance Scheme (SMAS) as on 31 March 2026 (National SC-ST Hub, 2026.).

7. **National Scheduled Castes Finance and Development Corporation (NSFDC)** – It is a government of India enterprise established in year 1989 under the ministry of Social Justice and Empowerment as a non-profit organization. Its primary objective is the economic and social empowerment of individuals belongs to Scheduled Caste community. NSFDC provides loan up to 90% of the project cost through Channelizing Agencies, Public Sector Banks, Regional Rural Banks and other official partners at concessional rate of interest (NSFDC,2026) The NSFDC has disbursed an amount of Rs. 9707.31 Crore (cumulative gross) and covered 17.04 lakh beneficiaries till 30.04.2026 (Ministry of Social Justice and Empowerment, 2026.).
8. **Credit Guarantee Fund Trust for Micro and Small Enterprises (CGTMSE)** – It is Government of India and Small Scale Development Bank of India (SIDBI) initiative to provide a collateral-free loans for MSMEs. It encourages banks to grant loans without collateral or third-party guarantees up to 85% of the loan amount. The CGTMSE has sanctioned 1.15 crore cumulative guarantees, aggregating ₹9.34 lakh crore as on March 31, 2025(CGTMSE, 2025).

The above review of government schemes clearly indicate that Government has developed a comprehensive policy framework to promote entrepreneurship among Scheduled castes with objective of inclusive growth and Atmnirbhar Bharat campaign. Credit-based schemes such as Stand-Up India, PMMY, and PMEGP have shown substantial outreach in terms of loan sanction and number of beneficiaries. However, the overall performance was significant, but segregated data for SC beneficiaries remain limited in some schemes, especially in PMMY and Start up India.

The targeted initiatives such as Venture Capital Fund for SC Entrepreneurs and NSFDC loan schemes provide financial assistance to SC entrepreneurs, but have relatively limited coverage compared to other mass credit schemes. The National SC/ST Hub plays the role of facilitator by supporting capacity building and market access rather than direct finance.

8. Key Challenges Identified

The review of scheme indicates that government schemes have significantly contributed to improve access to finance and institutional support for SC entrepreneurs. However, there persist several challenges and constraint and they are as follow:

1. **Lack of awareness:** Many SC entrepreneurs are unaware of schemes eligibility, application procedures, documents required etc.(Vincent, 2025; Thombare P. and Ipper A, 2025)
2. **Complex application procedures:** Less educated SC entrepreneurs are struggling with complex application producers(NITI Ayog, 2026; Vincent, 2025)
3. **Inadequate coordination between institutions:** The entrepreneurship schemes for scheduled castes lack effective coordination among multiple institution such banks, government departments, State Channelizing agencies and implementation body. (MSME, 2021; NITI Aayog, 2024)
4. **Self-contribution and Collateral Requirement:** Stand up India and PMEGP still requires self-contribution or collateral beyond CGTMSE cover, which many SC entrepreneurs failed to provide. (Thombare P. and Ipper A, 2025)
5. **Social barriers and discrimination:** The SC entrepreneurs often face bias in access to credit, supplier network, and market opportunities, which restrict business growth (Thorat & Newman, 2010)
6. **Limited Post Sanction Support:** The studies found that there is limited mentoring, maket linkage, and troubleshooting support after loan disbursement(NITI Aayog, 2026; Vincent, 2025)
7. **Fragmented Delivery:** An SC entrepreneurs may qualify for PMEGP subsidy, CGTMSE guarantee, and NSSH market support but due to lack of single window mechanism to access all three.

8. **Regional Disparities**: Southern States (Kerala, Tamil Nadu, and Karnataka) and western states (Maharashtra, Gujarat) shows better outreach outcomes compared to northern eastern state (KVIC, 2025, Vincent, 2025).
9. **Monitoring and Evaluation Gaps** – Most above schemes lacks robust outcome-based monitoring and evaluation system. The evaluation metrics focuses more on Inputs (Number of beneficiaries, loan sanctioned etc.) rather than outcomes such (rate of survival, income growth, employment generation) (NITI Aayog, 2026)

9. Policy Recommendations and Suggestion

The based on review of existing literature and schemes, the following recommendations are proposed to align scheme implementation with Atmanirbhar Bharat's inclusive self-reliance vision:

1. **Shift From availability to Usability:** Simplify the application forms and provide the vernacular interface to SC entrepreneurs for easy understating of the procedure. Introduce a pre-application counseling, training, and business plan assistance at district level to simply the process of application to SC entrepreneurs. Also design a mobile application to track the application easily.
2. **Strengthen Last Mile Delivery:** The government should deploy dedicated scheme facilitators in SC-concentrated districts. Agencies should partner with caste-based association, SHGs, and Local NGOs for awareness campaigns. The regularly conduct sensitization workshop for bank branch on SC lending priorities.
3. **Enhance convergence:** The government should create a single window portal integrating PMEGP, Stand-Up India, VCF-SC, NSSH etc. to offer integrated platform for SC entrepreneurs. A case managers should be assign to SC entrepreneurs for end-to-end support and also develop a district level convergence committees chaired by district collectors to boot the implementation of scheme.
4. **Improve Post Sanction Support:** The agencies should provide six month handholding support to all SC beneficiaries and also link the NSSH market access support with credit schemes from day one. Agencies should developed a mentor networks of Successful SC entrepreneurs for peer mentoring.
5. **Strengthen Monitoring:** The government should introduced a rigorous monitoring system based on three key performing indicator namely survival rate, income growth, employment generated. Also publish an annual caste-disaggregated performance dashboard for all schemes along with third party impact audit after every three years.
6. **Integrate with One District, One Product (ODOP):** The government agencies should aligned SC entrepreneurship support with ODOP cluster for region specific products. Agencies should provide design, branding, and marketing assistance for SC-led ODOP enterprises.

10. Conclusion

The Government schemes for SC entrepreneurs in India have evolved as comprehensive, multi-layered framework that addresses credit, subsidy, guarantee, equity and market access barriers. The PMEGP, Stand-Up India, CGTMSE, VCF-SC, NSSH etc collectively represents a significant policy commitment toward inclusive entrepreneurship under 'Atmanirbhar Bharat Campaign'. These interventions from government have been strategically positioned to transform the SC beneficiaries from welfare recipient to independent job creators for others.

However, evidence suggest that schemes success of these scheme is constrained by lack of awareness, procedural complexity, weak post sanction support and regional disparity. The main insight of this review paper is that vision of true Atmanirbhar Bharat depends not on scheme proliferation but on schemes usability, convergence and outcome oriented implementation. The SC entrepreneurs often face the compounded challenges, so a responsive ecosystem that support their entrepreneurial efforts are necessary. Future policy effeorts should prioritize simplified producers, last-mile facilitation, integrated service delivery, and rigorous monitoring system to ensure that formal policy intents are translated into meaningful entrepreneurial outcomes.

References

1. Ministry of Micro, Small and Medium Enterprises. (2025). *Annual report 2024–25*. Government of India.
2. NITI Aayog. (2026). *Annual report 2025–26*. Government of India.
3. Ministry of Social Justice and Empowerment. (2026). *National Scheduled Castes Finance and Development Corporation (NSFDC)* [PDF]. Government of India.
4. NITI Aayog. (2025). *Annual report 2024–25*. Government of India.
5. Kadam S, Meman M,(2024). To Identify Entrepreneurship Intent among Scheduled Caste Students. International Journal of Advanced Research in Management and Social Sciences, Aug 2024.
6. Ministry of Finance. (2020). *Atmanirbhar Bharat Abhiyan*. Government of India.
7. Vincent, S(2025). A Descriptive Study on Government Schemes under MSME for SC/ST Entrepreneurs. International Journal of Research Publication and Reviews, 6(3).
8. Thombare P. and Ipper A(2025). A Survey of the Effectiveness of the Stand-Up India Scheme. Asian Journal of Finance and Accounting Research.
9. Acs, Z. J., Szerb, L., & Autio, E. (2018). *Global entrepreneurship and development index*. Springer.
10. Thorat, S., & Newman, K. (2010). *Blocked by caste: Economic discrimination in modern India*. Oxford University Press.
11. Deshpande, A. (2011). *The grammar of caste: Economic discrimination in contemporary India*. Oxford University Press.
12. Kumar, R., & Mohanty, S. (2021). Financial inclusion through MUDRA Yojana: A study of its impact. *Journal of Development Studies*, 12(2), 45–60.
13. Singh, P. (2020). Government initiatives and entrepreneurship development in India. *International Journal of Economics and Business Research*, 18(3), 210–225..
14. SIDBI. (2022). *Report on Stand-Up India Scheme*. Small Industries Development Bank of India.
15. IBEF (2025). Stand-Up India Scheme : Empowering Women & SC/ST Entrepreneurs. India Brand Equity Foundation.
16. State Bank of India. (2025). *PMMY: A decade of audacious dreams*. SBI Research. https://sbi.bank.in/documents/13958/43951007/10%2BYears%2Bof%2BPMMY_SBI%2BReport.pdf/93f97f57-e655-dcfc-0733-cd638e82fe0e?t=1743585995479&utm_source=chatgpt.com
17. KVIC (2025). PMEGP Scheme Guidelines. Khadi and Village Industries Commission.
18. Ministry of Micro, Small and Medium Enterprises. (2025, June 17). *KVIC disbursed margin money subsidy of more than Rs 300 crore to 11,480 service sector beneficiaries across the country under PMEGP scheme*. Press Information Bureau, Government of India. https://www.pib.gov.in/PressReleasePage.aspx?PRID=2137047&utm_source=chatgpt.com&reg=48&lang=2
19. Venture Capital Fund for Scheduled Castes. (2026). *Present status*. Retrieved June 3, 2026, https://www.vcfsc.in/present-status.html
20. Press Information Bureau. (2026, January 15). *A decade of Startup India: Scaling innovation, shaping India's growth story*. https://www.pib.gov.in/PressReleasePage.aspx?PRID=2214872&reg=3&lang=2
21. National SC-ST Hub. (2026). *National SC-ST Hub*. Ministry of Micro, Small and Medium Enterprises, Government of India. Retrieved August 4, 2026, https://www.scsthub.in/
22. National Scheduled Castes Finance and Development Corporation. (2026). *National Scheduled Castes Finance and Development Corporation (NSFDC)*. Ministry of Social Justice and Empowerment, Government of India. Retrieved August 4, 2026 https://www.nsfdc.nic.in/
23. Ministry of Social Justice and Empowerment (2026). *National Scheduled Castes Finance and Development Corporation (NSFDC)* [PDF]. Government of India.. https://socialjustice.gov.in/writereaddata/UploadFile/32111779260900.pdf
24. Credit Guarantee Fund Trust for Micro and Small Enterprises (CGTMSE). (2025). *Annual report 2024–25*. CGTMSE. https://cgtmse.in/Default/ViewFile/CGTMSE-AR-2024-25-english.pdf?path=AnnualReport
25. Ministry of MSME. (2021). *Annual Report 2020-21*. Government of India.
26. NITI Aayog. (2024). *Annual report 2023–24*. Government of India.
27. OECD. (2019). *Inclusive entrepreneurship policies*. OECD Publishing.
28. Kait R., Garima, Ahlawat S., (2025). An Analytical Review of the Stand-Up India Scheme for First-Generation Entrepreneurs. International Journal of Finance Management and Technology Research, 2025.
29. Sharma A., Ghodeswar S., (2025). Atmanirbhar Bharat: Strengthening India's Foundations for Tomorrow. Indian Institute of Strategic Public Policy and Research. https://iisppr.org.in/atmanirbhar-bharat-strengthening-indias-foundations-for-tomorrow/

Preparation and Characterization of the Nanoparticles $NiCr_2O_4$:ZnO Spinel Synthesised by Sol-Gel Method

Kadlag Yogesh Dattatray
Research Scholar, Department of Chemistry, Maulana Azad College of Arts Science and Commerce, Chhatrapati Sambhajinagar 431 001

Ghumare Rajshree Ramkrushna
Student, Department of Physics, K.K.W. College, Pimpalgaon (B.) 422209

Todmal Bhushan Ashok
Research Scholar, Department of Chemistry, Maulana Azad College of Arts Science and Commerce, Chhatrapati Sambhajinagar 431 001

Sayyad Sultan Kasim
Professor and Research Guide, Department of Chemistry, Maulana Azad College of Arts Science and Commerce, Chhatrapati Sambhajinagar 431 001

Abstract

Composite Nickel chromite ($NiCr_2O_4$:ZnO) nanostructures were produced by the simple sol-gel method. The current work examines the production of nickel chromite spinel composite with ZnO ($NiCr_2O_4$:ZnO) using the aqueous sol-gel method. their structural, morphological, elemental, and optical characteristics could be examined. The phase purity of the synthesized nanostructures was characterized by powder X-ray diffraction analysis (XRD) and infrared spectroscopy (FTIR). XRD investigation verified the production of a well-crystallized spinel phase of $NiCr_2O_4$, coupled with the typical diffraction peaks of ZnO, showing the effective integration of ZnO into the spinel structure. The average crystallite size of $NiCr_2O_4$ is 25.99 nm and $NiCr_2O_4$:ZnO is 39.48 nm, computed using the Debye-Scherrer equation, was discovered to be in the nanometre range, confirming the nanoscale nature of the created material. FTIR spectra revealed strong absorption bands corresponding to metal-oxygen stretching vibrations (Ni-O, Cr-O, and Zn-O), supporting the creation of the spinel structure. UV-Vis reflectance spectra have been used to identify optical properties band gap is 1.89 eV and 3.29 eV respectively. Using a scanning electron microscope (FE-SEM) revealed agglomerated, almost spherical nanoparticles with a porous surface shape, which is ideal for surface-based applications. energy-dispersive X-ray analysis (EDAX) it validated the elemental composition and stoichiometry of Ni, Cr, Zn, and O, with no detected impurities. and transmission electron microscopy (TEM). methods which indicated distinct lattice patterns. The sol-gel process produces high-quality $NiCr_2O_4$:ZnO spinel nanoparticles with improved structural and optical properties.

Keywords: Nickel chromite, sol-gel, FTIR, XRD, SEM, TEM.

Graphical Abstract:

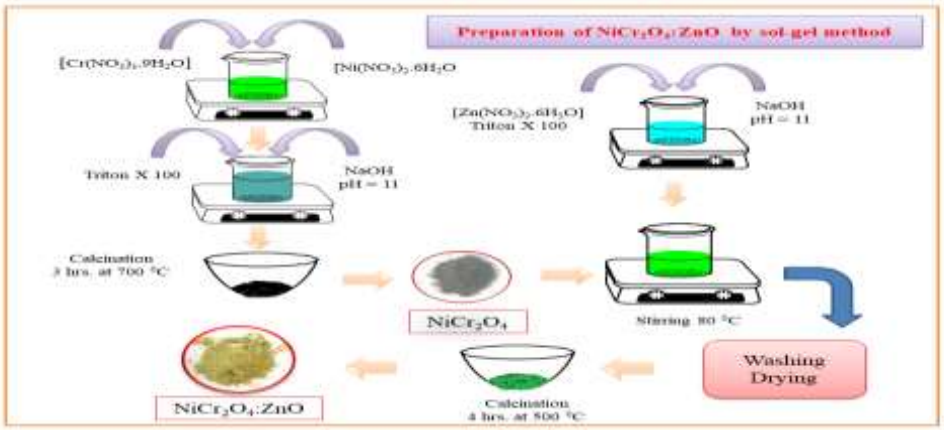

Figure 1. Flow sheet diagram synthesis of $NiCr_2O_4$:ZnO

1. Introduction:

Nickel oxide-based nanoparticles have a wide range of physicochemical features, including surface, electrical, optical and magnetic behaviors [1-2]. Several synthesis processes, including chemical vapor deposition [3], microemulsion [4], coprecipitation [3], hydrothermal [5], pulsed laser ablation [6], and sol-gel procedures [7-8], are frequently utilized. Spinel-type compounds (AB_2O_4) are popular among transition metal oxides due to their structural flexibility, adjustable characteristics, and technological significance. Nickel chromite ($NiCr_2O_4$) is a typical spinel oxide with Ni^{2+} ions in tetrahedral (A) sites and Cr^{3+} ions in octahedral (B) sites. $NiCr_2O_4$, with its magnetic, optical and electrical characteristics, is a promising material for solar energy conversion, gas sensors, magnetic storage devices, electrochemical electrodes, and catalytic applications [9-11]. The sol-gel approach is considered an efficient and green synthesis method since it is easy, inexpensive, environmentally friendly and capable of synthesizing high-purity nanomaterials [12]. This process, which involves hydrolysis and condensation of metal precursors, produces nanoscale oxides with regulated stoichiometry, homogenous composition, and good phase purity following drying and calcination [13-14].

Characterization procedures are crucial for confirming the effective production of $NiCr_2O_4$ nanoparticles. X-ray diffraction (XRD) employing the Debye-Scherrer equation yields data on crystallite size, phase purity, and crystallinity [15]. Scanning electron microscopy (SEM) exposes surface shape and particle dispersion, whereas UV-visible spectroscopy indicates the optical absorption edge and band gap energy, which are important for optoelectronic and photocatalytic applications [16]. FTIR spectroscopy verifies the spinel chromite phase by identifying metal-oxygen stretching vibrations in the 550-650 cm^{-1} region [17]. Previous investigations show that sol-gel generated $NiCr_2O_4$ nanoparticles are more homogeneous and have lower crystallite diameters compared to standard solid-state techniques (18).

The sol-gel production of $NiCr_2O_4$:ZnO nanoparticles and their comprehensive structural, morphological, and optical characterization employing XRD, SEM, UV-visible, and FTIR analyses are thus the main topics of this study. In order to support the increasing field of transition metal oxide nanomaterials, the work attempts to precisely define the link between the final material characteristics and the synthesis circumstances. It is very stable and resistant to chemicals, heat, and physical damage [19]. ZnO broad bandgap (3.2 eV) limits its ability to absorb light beyond UV. Absorption of visible light is impaired. UV light includes less than 5% sunlight, contributing to its performance [20].

2. Experimental section:

Materials

The $NiCr_2O_4$ nanoparticle was produced chemically, without the need for further purification. Laboratory-grade Nickel Nitrate $Ni(NO_3)_2 \cdot 6H_2O$, chromium nitrate $Cr(NO_3)_3.9H_2O$, Zinc Nitrate $Zn(NO_3)_2.6H_2O$ Sodium Hydroxide (NaOH), and Triton X-100 are among the compound.

2.1 Synthesis of Nickel (II) Chromite nanoparticles

The nanoparticle $NiCr_2O_4$ was produced using the sol-gel technique using nickel nitrate [$Ni(NO_3)_2 \cdot 6H_2O$] and chromium nitrate [$Cr(NO_3)_3.9H_2O$] as precursors and Triton X 100 as surfactant. The precursor stoichiometry was preserved in the final particles, and the starting composition was found to be $Ni(NO_3)_2 \cdot 6H_2O$: $Cr(NO_3)_3 \cdot 9H_2O$ = 1:2 cations ratio. The sodium hydroxide (2M) solution was added gently, drop by drop. While vigorously starring, produce a precipitate solution with a pH of 11. The precipitate was filtered and dried at 110 ºC for 4 hours. To remove contaminants, the dry product was ground into a fine powder using a mortar pestle and calcined at 900 ºC for 4 hours.

2.2 Preparation of Nanocomposite $NiCr_2O_4$:ZnO nanoparticles

The composite Nickel Chromite - Zinc oxide nanocomposite was produced using the sol-gel technique with NaOH, Nickel Chromite ($NiCr_2O_4$) and zinc nitrate $Zn(NO_3)_2.6H_2O$ as reactants. In the current synthetic approach, an aqueous solution of zinc nitrate was made with deionized water. The prepared solution was agitated with a magnetic stirrer at room temperature for 30 minutes.

Furthermore, this solution was constantly agitated for 30 minutes at 80 ºC, and 2M NaOH was added drop by drop until pH=11. A turbid solution was formed after adding all of the NaOH. The precipitate was filtered and dried at 110°C for 4 hours. To eliminate impurities, the dry product was crushed into a fine powder with a mortar pestle and calcined at 900°C for 4 hours.

2.3 Characterization

In Fig. 3b, the FTIR spectra of the $NiCr_2O_4$:ZnO nanocomposite reveals absorption bands at 619.29, 397.43, 303.62, 281.61, 247.16, 227.07, 178.26, and 152.43 cm^{-1}, indicating metal-oxide phase development. The strong band at 619.29 cm^{-1} is ascribed to M-O stretching vibrations at tetrahedral sites, mostly owing to Ni-O and Zn-O bonds. The band at 397.43 cm^{-1} represents Cr-O stretching vibrations at octahedral locations in the $NiCr_2O_4$ spinel lattice [29]. Bands between 303.62 and 227.07 cm^{-1} result from lattice vibrations and bending modes of Ni-O, Cr-O, and Zn-O bonds, showing a substantial interaction between $NiCr_2O_4$ and ZnO phases [30]. Weak bands at 178.26 and 152.43 cm^{-1} correspond to low-energy phonon modes seen in nanocrystalline spinel composites [31].

3. Result and Discussion

3.1 X-ray diffraction studies

In Fig. 2a, CuKα radiation was utilized to form an X-ray diffraction pattern of spinel-type $NiCr_2O_4$ after calcining the gel at 900 ºC for 4 hours. Diffraction peaks were seen at an angle of 2Θ. Scattering from the spinel crystal lattice's (111), (220), (311), (222), (400), (311), (422), (511) (531) (620), and (533) planes may be assigned the following coordinates: 24.76, 33.87, 36.48, 41.74, 44.36, 45.06, 50.50, 55.13, 63.74, 65.40, 73.30, and 77.14. The cubic phase's a = 8.2800(0) A°, volume = 567.66A°, Z = 8, and space group is Fd3m (No. 227) [21]. The phases match the phase supplied in the powder diffraction database (JCPDS card no. 75–1728) [22] and are clearly $NiCr_2O_4$, as confirmed by the XRD peaks. Scherrer's formula can be used to compute the particle size. $D = k\lambda/\beta\cos\theta$, where D is the mean crystallite size, k is the Scherrer constant (k = 0.9), and λ is the X-ray wavelength (0.154 nm). The diffraction peak's full width at half maximum (FWHM) is denoted by β, while the angle of diffraction is represented by θ. The average nanoparticle size is 25.99 nm. The $NiCr_2O_4$:ZnO composite spinel was prepared by sol- gel method and it calcining at 900 ºC for 4 hours. The $NiCr_2O_4$:ZnO is complex oxide material it shows the combination of $NiCr_2O_4$ and ZnO peaks, but it possible shift or change their intensity due to composition. The belonging peaks are shown in fig. 2b. The diffraction peaks at 2Θ angle appeared 18.48, 30.40, 31.79, 34.46, 35.80, 36.27, 43.49, 47.57, 54.04, 56.60, 57.56, 62.88, 63.08, 67.97, and 69.09 can be assign scattering from the (111), (220), (100), (002), (311), (101), (400), (102), (422), (511), (110), (440), (103), (531), and (201). The diffraction peaks (111), (220), (311), (400), (422), (511), and (440) indicate the production of cubic spinel $NiCr_2O_4$. The phases match the phase supplied in the powder diffraction database (JCPDS card no 36-3411) [23]. The (100), (002), (101), (102), (110), (103), and (201) planes confirm the hexagonal wurtzite ZnO phase. The presence of both phases without additional contaminant peaks suggests a successful synthesis of the $NiCr_2O_4$:ZnO nanocomposite. The average nanoparticle size is 39.48 nm.

a)

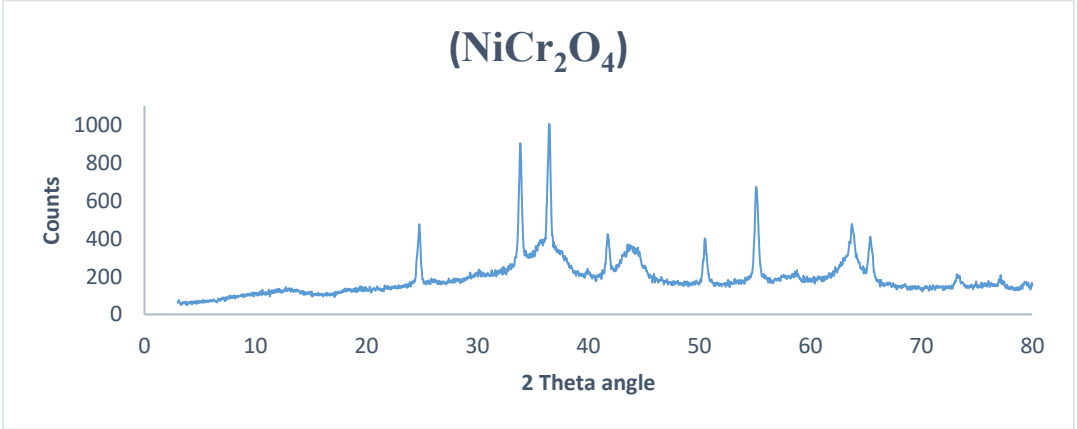

Figure 2.a) XRD pattern of $NiCr_2O_4$ nanoparticles

b)

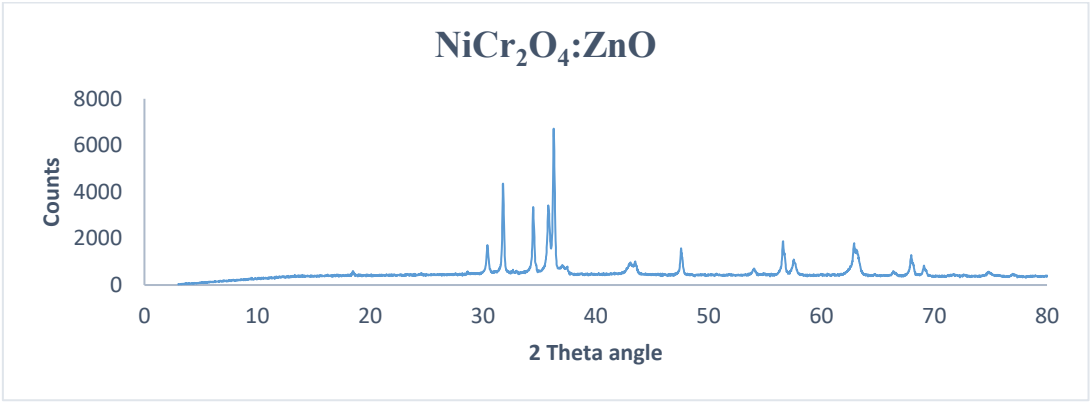

Figure 2.b) XRD pattern of $NiCr_2O_4$:ZnO nanoparticles

3.2 FT-IR Spectra:

The FT-IR spectra of $NiCr_2O_4$ in the 400-4000 cm^{-1} range (Fig. 3a) shows well-defined absorption bands, suggesting the creation of a spinel structure [24]. The band at 1622 cm^{-1} is ascribed to H-O-H bending vibrations of adsorbed moisture on the nanoparticle surface (25). The 840 cm^{-1} absorption corresponds to Cr-O stretching vibrations of chromium ions in octahedral sites [26], whereas the band at 589 cm^{-1} is ascribed to Ni-O stretching vibrations of nickel ions in tetrahedral coordination [27]. The 447 cm^{-1} band is caused by metal-oxygen bending vibrations in the spinel lattice [24]. The $NiCr_2O_4$ spinel phase displays significant crystallinity and structural stability, as evidenced by low-frequency bands at 151 and 122 cm^{-1} [28].

In Fig. 3b, the FTIR spectra of the $NiCr_2O_4$:ZnO nanocomposite reveals absorption bands at 619.29, 397.43, 303.62, 281.61, 247.16, 227.07, 178.26, and 152.43 cm^{-1}, indicating metal-oxide phase development. The strong band at 619.29 cm^{-1} is ascribed to M-O stretching vibrations at tetrahedral sites, mostly owing to Ni-O and Zn-O bonds. The band at 397.43 cm^{-1} represents Cr-O stretching vibrations at octahedral locations in the $NiCr_2O_4$ spinel lattice [29]. Bands between 303.62 and 227.07 cm^{-1} result from lattice vibrations and bending modes of Ni-O, Cr-O, and Zn-O bonds, showing a substantial interaction between $NiCr_2O_4$ and ZnO phases [30]. Weak bands at 178.26 and 152.43 cm^{-1} correspond to low-energy phonon modes seen in nanocrystalline spinel composites [31].

a)

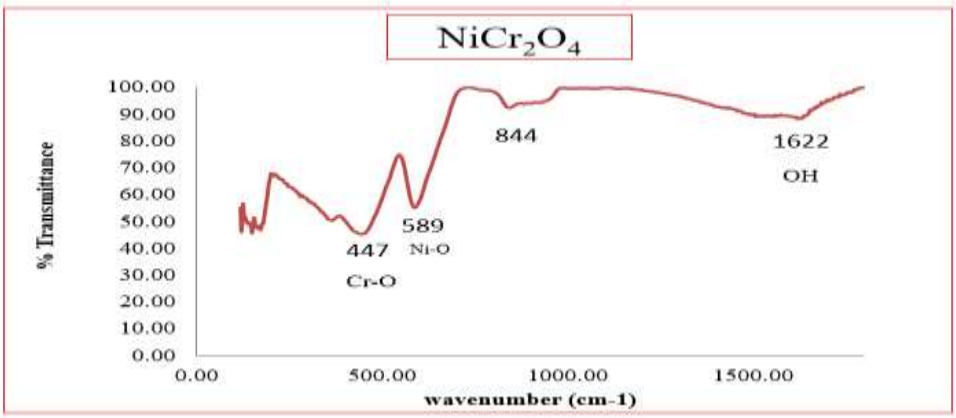

Figure 3. a) FT-IR Spectrum of $NiCr_2O_4$ nanoparticles

b)

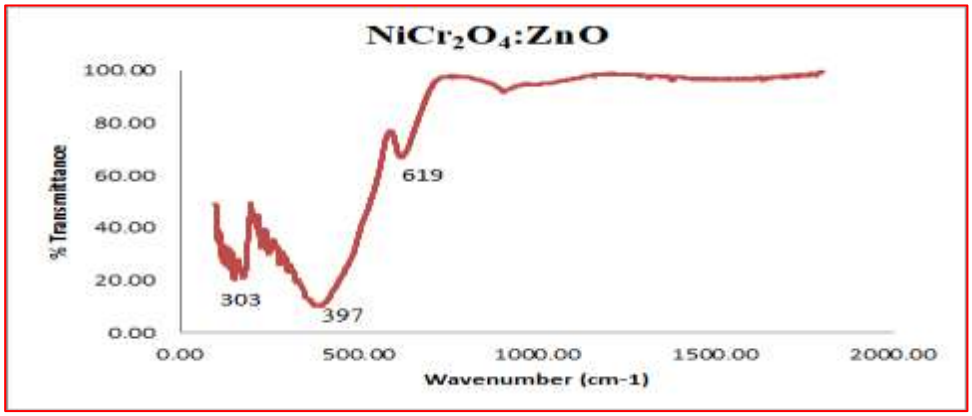

Figure 3. b) FT-IR Spectrum of $NiCr_2O_4$:ZnO nanoparticles

3.3 UV Spectra: The optical characteristics of $NiCr_2O_4$ nanoparticles have been investigated using UV-Visible absorption spectra in the 200-800 nm region. The spectrum shows significant ultraviolet absorption with a progressive tail that extends into the visible area, as is typical of spinel chromite materials [32, 33]. UV absorption is mostly caused by charge transfer transitions between O^{2-} (2p) and Ni^{2+}/Cr^{3+} ions, whereas visible absorption is due to d-d electronic transitions of Ni^{2+} and Cr^{3+} at tetrahedral and octahedral sites [34, 35]. Figure 4a shows that $NiCr_2O_4$ is semiconducting with a predicted band gap of 1.89 eV [36]. UV-Visible DRS of the $NiCr_2O_4$:ZnO nanocomposite shows an absorption edge at 387 nm (Fig. 4b), indicating a band gap of 3.29 eV. The value is similar to that of pure ZnO (~3.3 eV), showing ZnO-dominated optical response. However, the $NiCr_2O_4$ phase includes interfacial effects that improve charge separation [37-39].

a)

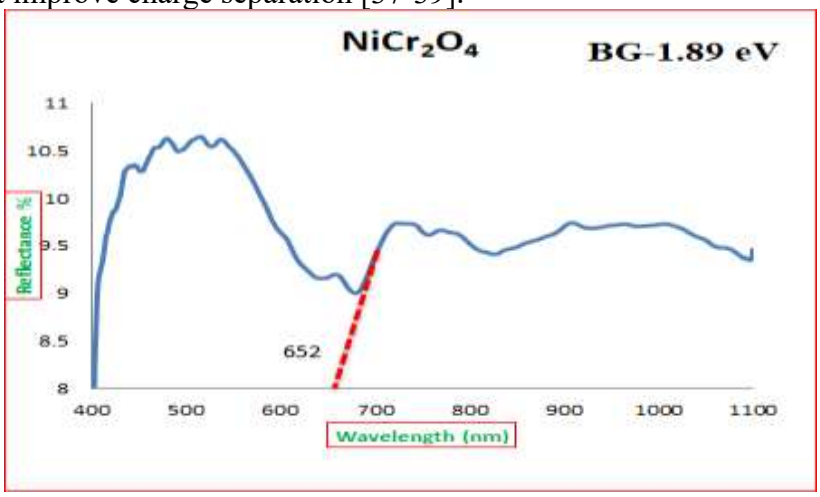

Figure 4.a) UV Visible spectra of $NiCr_2O_4$

b)

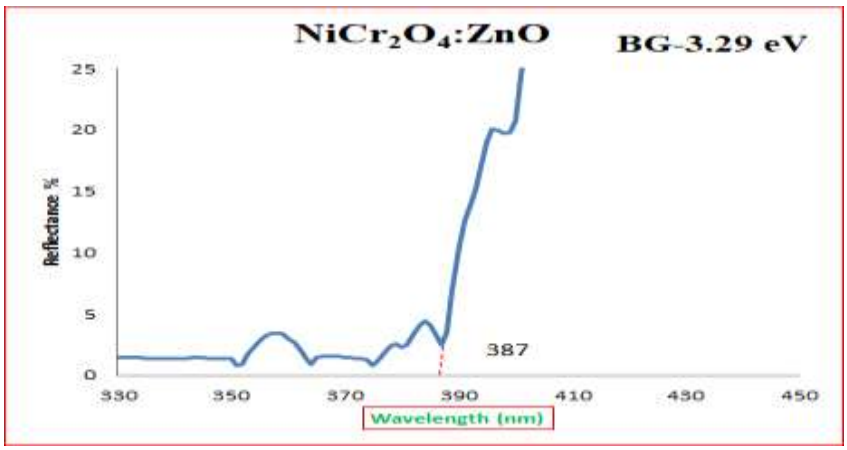

Figure 4.b) UV Visible spectra of $NiCr_2O_4$:ZnO

3.**4 Morphology observation SEM Analysis:** The morphology of $NiCr_2O_4$ powder was investigated using SEM at different magnifications (Fig. 5a). The particles are mostly composed of aggregated microcrystals, with an average particle size of 25.9 nm estimated from XRD data using Scherrer's equation. The sol-gel produced $NiCr_2O_4$ has cubic and octahedral morphologies, with notable agglomeration from high surface energy and magnetic interactions. The rough surface roughness is intended to improve catalytic and optical characteristics by increasing effective surface area.

SEM examination of the $NiCr_2O_4$:ZnO nanocomposite (Fig. 5b) reveals round to irregular particles with strong aggregation and a rough, granular surface, indicating effective composite production and high crystallinity. The average particle size is 39.48 nm, indicating a nanostructured nature and the potential for improved photocatalytic and surface-related applications, which is similar with previously reported spinel chromite-ZnO system. [40-42].

a)

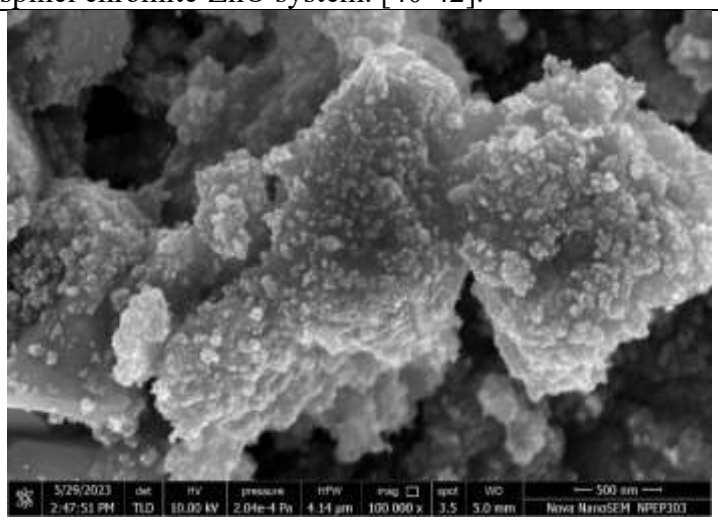

Figure 5.a) Morphology (SEM) image of $NiCr_2O_4$

b)

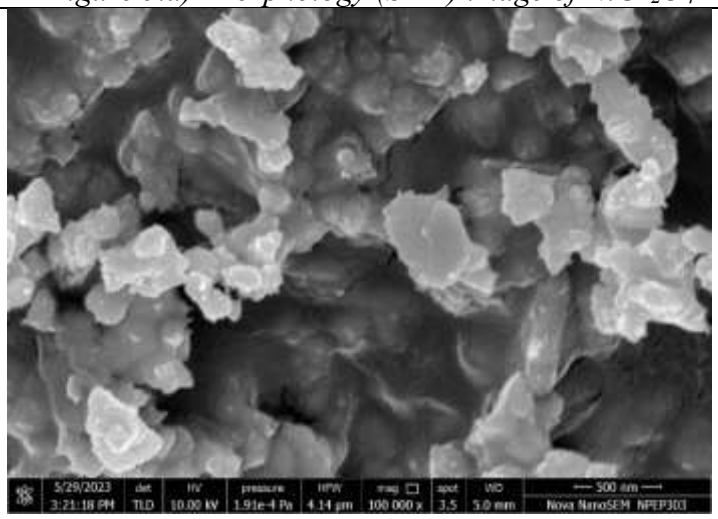

Figure 5.b) Morphology (SEM) image of $NiCr_2O_4$:ZnO

3.5 Energy-dispersive X-ray analysis (EDAX)

The EDAX spectrum of $NiCr_2O_4$ confirms Ni, Cr, and O as the major constituents, indicating the successful development of the spinel $NiCr_2O_4$ phase. The quantitative analysis reveals O at 15.92 wt% (38.77 at%), Cr at 56.47 wt% (42.32 at%), and Ni at 26.81 wt% (17.80 at%), all consistent with predicted stoichiometry, with a trace of Si (0.8 wt%) attributable to external sources. EDAX analysis of the $NiCr_2O_4$:ZnO nanocomposite reveals Ni, Cr, O, and Zn, indicating that ZnO is well incorporated into the $NiCr_2O_4$ matrix. Oxygen increases to 24.76 wt% (55 at%), suggesting increased oxide production, while Zn contributes 44.71 wt% (24.31 at%), showing a dominating ZnO presence. Reduced Ni and Cr levels confirm composite formation. Overall, EDAX exhibits excellent purity,

correct composition, and effective synthesis, indicating increased photocatalytic and surface-related performance.

a)

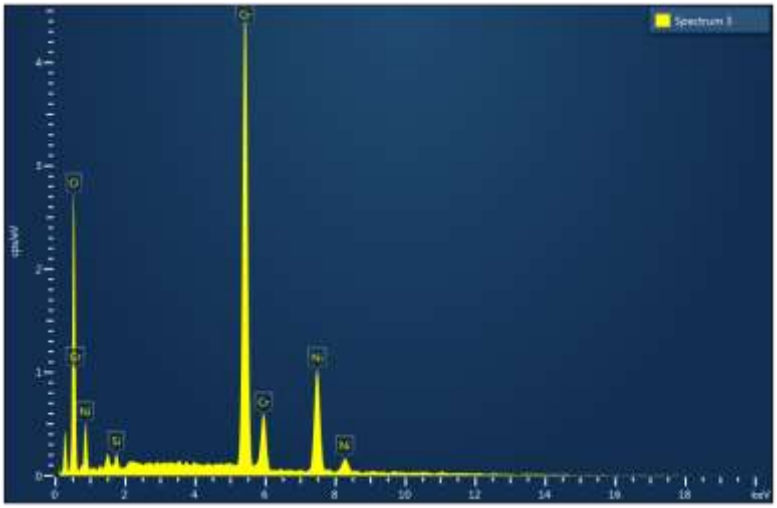

Figure 6.a) EDX Spectra of $NiCr_2O_4$

b)

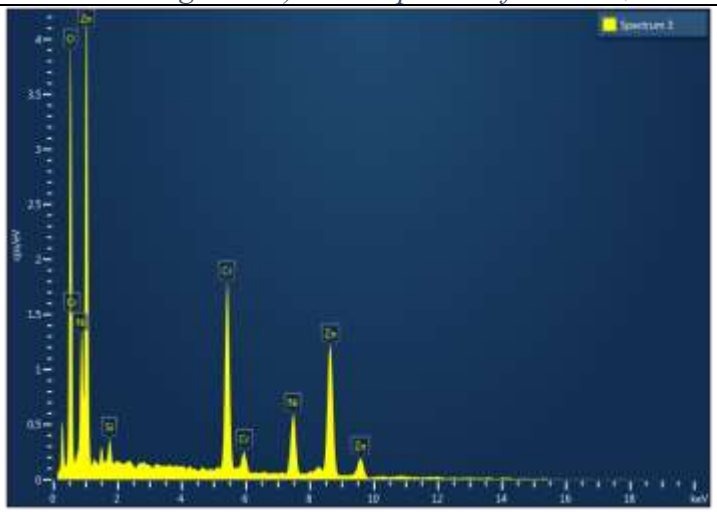

Figure 6. b) EDX Spectra of NiCr2O4:ZnO

3.6 Transmission Electron Microscopy (HR-TEM)

The HR-TEM image shows in fig.7 a) and SAED pattern in fig 7.b) with prominent concentric rings, confirming the materials polycrystalline nanostructure. The observed reciprocal lattice spacing of 3.71, 6.90, and 8.33 nm^{-1} correlate to various crystallographic planes, suggesting excellent crystallinity. The HR-TEM finding Interplanar Spacing (d- Spacing) is 0.45 nm (d ≈ 0.45 nm) is supported by the distinct ring pattern, which is compatible with the XRD data, indicating effective crystalline phase development.

The HR-TEM picture Fig 8.a) & b) reveals crisp and well-defined lattice fringes with an Interplanar spacing of around 0.24 nm, indicating the nanoparticles strong crystallinity. The lattice spacing of 0.450 nm is attributed to the (311) plan of $NiCr_2O_4$ [43], whereas the Interplanar distance of 0.24 nm is closely matched with the (002) plan of ZnO [44]. The measured lattice spacing corresponds to a particular crystallographic plane in the $NiCr_2O_4$:ZnO system, confirming successful nanoscale crystal formation. The SAED pattern shows concentric diffraction rings with measured reciprocal lattice spacing of 5.01, 8.39, and 11.47 nm^{-1}. The ring-type diffraction pattern indicates the nanomaterials polycrystalline nature, which is composed of randomly aligned crystallites. The rings crispness and purity show good crystallographic organization.

a)

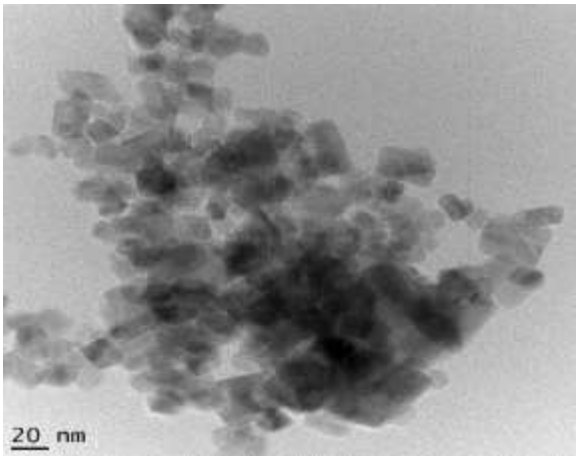

Figure 7. a) HR-TEM image of $NiCr_2O_4$

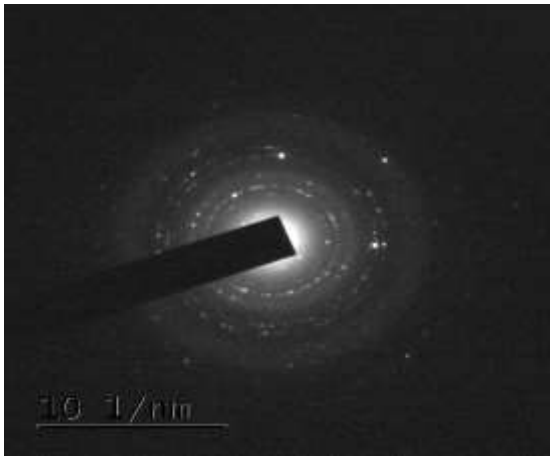

Figure 7. b) SAED Pattern of $NiCr_2O_4$

b)

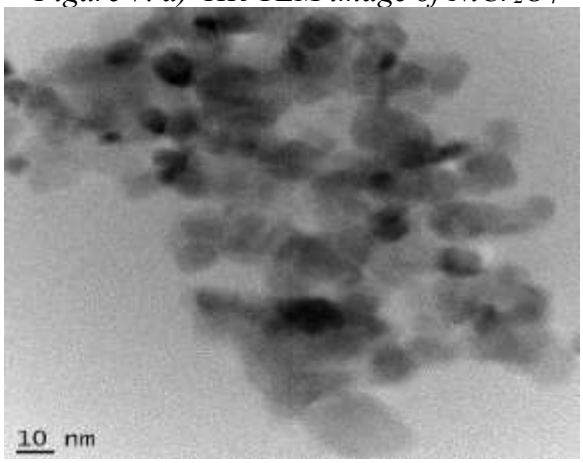

Figure 8. a) HR-TEM image of $NiCr_2O_4$:ZnO

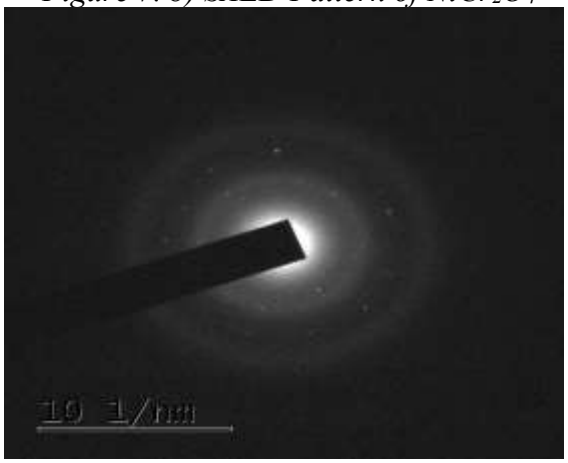

Figure 8. b) SAED Pattern of $NiCr_2O_4$:ZnO

4. Conclusion

The sol–gel method successfully synthesized $NiCr_2O_4$ and $NiCr_2O_4$:ZnO nanomaterials, proving the importance of this approach in producing phase-pure spinel and composite nanostructures with controllable characteristics. With average crystallite sizes of 25.99 nm for $NiCr_2O_4$ and 39.48 nm for the $NiCr_2O_4$:ZnO nanocomposite, X-ray diffraction examination verified the production of crystalline $NiCr_2O_4$ and $NiCr_2O_4$:ZnO phases, suggesting a rise in crystallite size following ZnO integration. The band gap energy changed significantly from 1.89 eV for pure $NiCr_2O_4$ to 3.29 eV for $NiCr_2O_4$:ZnO, according to optical measurements. This suggests a robust interaction between ZnO and $NiCr_2O_4$ and an improved optical response in the composite system. The coexistence of both phases in the nanocomposite was further confirmed by high-resolution structural analysis, which revealed a lattice spacing of 0.350 nm corresponding to the (311) plane of $NiCr_2O_4$ and an Interplanar distance of 0.260 nm matching well with the (002) plane of ZnO. When compared to pure $NiCr_2O_4$, the produced $NiCr_2O_4$:ZnO nanocomposite generally shows better structural and optical properties, making it a viable option for optoelectronic and photocatalytic applications.

Acknowledgments

This work is supported by Department of Chemistry, Maulana Azad College of Arts Science and Commerce, Chhatrapati Sambhaji Nagar (Aurangabad) 431001 and we thanks to STIC Cochin University of Science and Technology, Cochin, Kerala, India for analysis. This work assistance provided by Chhatrapati Shahu Maharaj research, Training and Human Development Institute (SARATHI) Pune. We thank SARATHI for its encouragement and promoting quality research and academic development.

Reference

[1] Gleiter H. (1989) Nanocrystalline materials. *Prog Mater Sci*. **33(4):** 223–315.

[2] Schmid, G. (Ed.). (2004). *Nanoparticles: From theory to application*. Wiley-VCH Verlag GmbH & Co. KGaA, Weinheim, Germany.

[3] Rahman MA, Radhakrishnan R, Gopalakrishnan R. (2018) Structural, optical, magnetic and antibacterial properties of Nd doped NiO nanoparticles prepared by co-precipitation method. *J Alloys Compd **742:*** 421–9.

[4] Du Y, Wang W, Li X, Zhao J, Ma J, Liu Y, et al. (2012). Preparation of NiO nanoparticles in microemulsion and its gas sensing performance. *Mater Lett., **68:*** 168–70.

[5] Ma J, Lian J, Duan X, Liu X, Zheng W. α-Fe2O3. (2010) Hydrothermal synthesis, magnetic and electrochemical properties. *J Phys Chem C. **114*(24):**10671–6.

[6] Rane AV, Kanny K, Abitha VK, Thomas S, Thomas S. (2018). Methods for Synthesis of Nanoparticles and Fabrication of Nanocomposites. Synthesis of Inorganic Nanomaterials: Advances and Key Technologies. *Elsevier Ltd*.; 121–139

[7] Turgut G, Sonmez E, Duman S. (2015). Determination of certain sol-gel growth parameters of nickel oxide films. *Ceram Int*. **41(2)**:2976–89. Available from:

[8] Fakhari S, Jamzad M, Kabiri Fard H. (2019) Green synthesis of zinc oxide nanoparticles: a comparison. *Green Chem Lett Rev*.;**12(1):**19–24.

[9] Rajendran, S., Karthik, T., & Thomas, P. (2010) Structural and optical properties of spinel-type chromites. *Journal of Materials Science*; ***45*(12):** 3245–3253.

[10] Bera, A. K., & Chakraborty, A. K. (2013) Optical characteristics of Ni–Cr mixed metal oxides. *Materials Chemistry and Physics, **142*(1):** 91–98.

[11] Gabal, M. A. (2009*)* Magnetic and structural studies of nickel chromite nanoparticles. *Journal of Alloys and Compounds **484*(1–2):** 652–656.

[12] Darroudi M, Sabouri Z, Kazemi Oskuee R, Khorsand Zak A, Kargar H, Hamid MHNA. (2013) Sol-gel synthesis, characterization, and neurotoxicity effect of zinc oxide nanoparticles using gum tragacanth. Ceram Int., **39(8):**9195–9.

[13] Khan, M. I., Zulfiqar, S., & Ahmed, R. (2018). Optical properties of transition metal chromites. *Applied Surface Science, **427*:** 1053–1060.

[14] Gupta, S. K., & Singh, R. K. (2008) Sol–gel synthesis of mixed metal oxides. *Materials Letters, **62*(3):** 234–237.

[15] Suresh, P., Kumar, P., & Rao, G. N. (2018). Structural analysis of sol–gel derived ferrites. *Materials Research Bulletin, **106*:** 330–336.

[16] Okeke, H. N., Eze, C. A., & Chukwu, M. (2021) Band gap determination of nanoscale chromites. *Journal of Physics and Chemistry of Solids, **153:*** 110012.

[17] Mabayoje, F. E., Adeyemi, O. S., & Adebayo, A. A. (2019) FTIR spectral studies of spinel-type oxides. *Spectrochimica Acta Part A: Molecular and Biomolecular Spectroscopy, **220:*** 117089.

[18] Singh, K., Kaur, R., & Verma, N. (2020) Sol–gel assisted synthesis of nickel chromite nanoparticles. *Ceramics International, **46*(17):** 27512–27519.

[19] I.J. Ani, U.G. Akpan, M.A. Olutoye, B.H. Hameed, (2018) Photocatalytic degradation of pollutants in petroleum refinery wastewater by TiO2- and ZnO-based photocatalysts: recent development, J. Clean. Prod. **205:** 930–954.

[20] U. Krishnan, M. Kaur, G. Kaur, K. Singh, A.R. Dogra, M. Kumar, A. Kumar, (2019) MoS2/ZnO nanocomposites for efficient photocatalytic degradation of industrial pollutants, Mater. Res. Bull. **111:** 212–221.

[21] Mamidipalli, N. R., Tiyyagura, P., Punna Rao, S., Kothamasu, S. B., Pothu, R., & Boddula, R. (2024). Crystallite size effects on electrical properties of nickel chromite ($NiCr_2O_4$) spinel ceramics: A study of structural, magnetic, and dielectric transitions. *Chem Engineering,* **8**(5)**:** 100.

[22] D. Chen, Y. Yang, X. Zhang, X. Wang, Y. Xu, G. Qian, (2019) Mesoporous compositeNiCr2O4/Al-MCM-41: a novel photocatalyst for enhanced hydrogen production, Int. J. Hydrogen Energy **44:** 18123–18133.

[23] C. Sui, F. Li, H. Wu, H. Yin, S. Zhang, G.I.N. Waterhouse, J. Wang, L. Zhu, S. Ai, (2019), Photoelectro chemical biosensor for 5hmC detection based on the photocurrent inhibition effect of ZnO on MoS2/C3N4 heterojunction, Biosens. Bioelectron.**142**: 111516.

[24] R. D. Waldron, (1955). Infrared spectra of ferrites, *Physical Review*, **99(6):** 1727–1735.

[25] K. Nakamoto, (2009) *Infrared and Raman Spectra of Inorganic and Coordination Compounds*, 6th ed. Hoboken, NJ, USA: *John Wiley & Sons*,

[26] P. Ragupathy, D. Dharmaraj, and K. Ramachandran, (2010). FT-IR and structural studies of spinel metal oxides," *Materials Chemistry and Physics*, **120(2–3):** 413–418.

[27] A. Goldman, (2006) *Modern Ferrite Technology*, 2nd ed. New York, NY, USA: Springer.

[28] S. A. Ghodake, S. S. Shinde, and K. Y. Rajpure, (2011). Structural and optical properties of spinel chromite nanoparticles, *Journal of Alloys and Compounds*, **509(8):** 3011– 3016.

[29] Namini, A. S., Delbari, S. A., Mousavi, M., & Ghasemi, J. B. (2021). Synthesis of a novel ZnO/$NiCr_2O_4$ nanocomposite for water purification by degradation of tetracycline and phenol under visible light irradiation. *Materials Research Bulletin, **139:*** 111247.

[30] Nakamoto, K. (2009). Infrared and Raman spectra of inorganic and coordination compounds *(6th ed.). John Wiley & Sons*.

[31] Reddy, R. C., Hussain, S. K., & Sreedhar, B. (2012). FTIR and structural analysis of spinel chromite nanomaterials. *Materials Chemistry and Physics, **135*(2–3):** 1101–1108.

[32] Khaliq, A., & Sharif, M. (2024). Structural, optical and antibacterial properties of $NiCr_2O_4$/NiO nanocomposite. *Journal of Materials Science: Materials in Electronics*. Advance online publication.

[33] R. C. Pullar, (2012). Spinel ferrites: Structure, properties, and applications, Progress *in Materials Science*, **57**, 1191–1334.

[34] M. A. Khalid et al., (2011). Synthesis and characterization of $NiCr_2O_4$ nanoparticles," *Journal of Alloys and Compounds*, **509**, 3781–3786,

[35] F. A. Cotton, G. Wilkinson, C. Murillo, and M. Bochmann, (1999). *Advanced Inorganic Chemistry*, 6th edition, Wiley.

[36] A. K. Verma et al., (2014). Optical and magnetic properties of $NiCr_2O_4$ nanoparticles," *Materials Chemistry and Physics*, **143**, 1075–1082.

[37] S. Sharma et al., (2025). Optical properties and band gap studies of $NiCr_2O_4$ nanostructures, *EPJ Applied Physics*,

[38] U. Ozgur et al., (2005). A comprehensive review of ZnO materials and devices, Journal of Applied Physics, **98(4),** Art. no. 041301.

[39] C. Klingshirn, (2007). ZnO: From basics towards applications," Physica Status Solidi B, **244(9),** 3027–3073.

[40] Namini, A. S., Ghadimi, N., & Shahbazi, M. (2021). Synthesis and characterization of ZnO/$NiCr_2O_4$ nanocomposite for photocatalytic degradation of organic pollutants. *Materials Research Bulletin,* **139**, 111261.

[41] Verma, A. K., Shukla, R., & Singh, D. (2014). Structural, optical and magnetic properties of $NiCr_2O_4$ nanoparticles. *Materials Chemistry and Physics,* **143**(3), 1075–1082.

[42] Gleiter, H. (1989). Nanocrystalline materials. *Progress in Materials Science,* **33**(4), 223–315.

[43] D. Chen, Y. Yang, X. Zhang, X. Wang, Y. Xu, G. Qian, (2019) Mesoporous composite NiCr2O4/Al-MCM-41: a novel photocatalyst for enhanced hydrogen production, *Int. J. Hydrogen Energy* **44** 18123–18133.

[44] N. Li, Y. Tian, J. Zhao, J. Zhang, J. Zhang, W. Zuo, Y. Ding, (2017) Efficient removal of chromium from water by Mn3O4@ZnO/Mn3O4composite under simulated sunlight irradiation: Synergy of photocatalytic reduction and adsorption, *Appl. Catal.* B **214** 126–136.

Intraday Trading Addiction and Its Impact on Financial Stress among IT Professionals in Bangalore city: An Empirical Study

Naveen B. N
Teaching Faculty, Department of Commerce
Constituent College of University, Bangalore North University, Lingarajpura, Karnataka, India

Kusuma K S
Guest Faculty - Department of Commerce
Constituent College of University, Bengaluru North University, lingarajapuram Bengaluru.

Abstract
Retail stock market participation has increased rapidly due to financial technology and mobile trading platforms. Salaried professionals like intraday trading for its fast returns. However, frequent speculative trading may cause addiction-like behavior, affecting financial well-being. Intraday trading addiction and financial stress in Bangalore IT professionals are examined in this study. A structured questionnaire was used to collect primary data from 100 intraday trading IT professionals using a quantitative research design. The reliability analysis showed strong internal consistency for the intraday trading addiction scale ($\alpha = 0.938$) and financial stress scale ($\alpha = 0.936$). Descriptive statistics showed moderate trading addiction and financial stress. Financial stress and intraday trading addiction had a weak positive correlation ($r = 0.192$, $p = 0.055$). Trading addiction explained 3.7% of financial stress in regression analysis, indicating limited predictive power. The findings suggest that intraday trading addiction alone does not strongly predict financial stress in salaried IT professionals, despite a positive association. Financial literacy, responsible trading, and a multidimensional approach to financial well-being in digital trading environments are stressed in the study.
Key words: Intraday trading, behavioral finance, financial stress, addiction, IT pros, retail investors

Introduction

Financial technology has rapidly changed stock market behavior. Mobile trading apps, real-time market data, and decreased transaction fees have attracted ordinary investors. Young professionals seeking quick financial advantages prefer intraday trading, where financial instruments are acquired and sold the same day. Digital platforms make investing easier, but they also increase behavioral hazards. Short-term market fluctuations might lead to emotional Speculative decisions less informed by financial planning.

Researchers in Behavioral Finance say psychological biases including overconfidence, FOMO, and loss aversion influence investor behavior. These biases might lead to excessive trading despite financial risks. Price monitoring and quick decision-making are essential for intraday trading. This fast-paced trading style may stimulate like other high-risk pursuits, leading to repeat engagement. This can lead to compulsive trading, which involves difficulties stopping deals, increased risk-taking, and attempts to recover losses. These traits can cause financial instability. Excessive trading can generate financial stress, which is psychological strain caused by financial instability, depleting savings, or difficulty meeting financial obligations. Trading losses can disrupt budgeting, limit long-term investments, and threaten financial stability. Financial stress can also influence salaried workers' productivity and well-being. Urban technology centers are essential for analyzing city dynamics. Bangalore, one of India's leading IT hubs, has many digitally competent professionals with solid earnings. Their technological skills and disposable income make them more likely to trade stocks than other age groups. Rapid wealth accumulation may raise exposure to intraday trading and other short-term speculative methods. Intraday trading addiction and financial stress in Indian working professionals have been studied less than investor behavior and psychological biases. Understanding this connection promotes responsible trading and market financial awareness. Thus, this study seeks

to determine IT professionals' intraday trading addiction and financial stress. This study helps explain modern investor behavior in a digital
financial ecosystem by giving empirical facts.

Review of Literature

Traditional financial theories assume investors act rationally, but Behavioral Finance research shows psychological factors influence financial decisions. Barber and Odean (2000) found that frequent traders had lower net returns due to overconfidence and risk-taking. Their findings demonstrate how behavioural biased can hurt finances.

Grinblatt and Keloharju (2009) found that thrill-seekers trade more. The preference for excitement over long-term financial security shows how emotions affect trading behavior. Technological advancements have increased stock market speculation. Easy-to-use trading apps let investors react quickly to market changes, encouraging rash decisions. Overconfidence and the fear of missing out can cause investors to trade without enough analysis, increasing financial risk, according to research. Active traders often chase losses. Recouping losses often requires greater risk, which can worsen financial situations. Trading addiction—compulsive participation and reduced self-control—has been studied due to continual engagement despite negative results. Poor decision-making causes financial stress, anxiety, decreased savings and worries about financial security. Financial stress reduces life satisfaction and productivity, according to research. Working professionals can spend their disposable income on speculation, making them vulnerable to such stress. In rapidly growing urban economies like Bangalore, digital literacy and fintech adoption have increased retail investor participation, especially among IT workers. Despite the growing body of investor psychology literature, little is known about how compulsive intraday trading affects salaried professionals' financial stress. Addressing this gap is essential for financial responsibility and investor awareness. Thus, this study examines intraday trading addiction and financial stress to understand the financial effects of excessive trading.

Objectives

1. To assess IT professionals' intraday trading addiction.
2. To investigate intraday trading addiction and financial stress
3. To examine how trading addiction affects IT workers' finances

Hypotheses

H1: Intraday trading addiction significantly affects IT professionals' financial stress.

H2: Trading frequency significantly affects intraday trading addiction.

H3: Intraday trading addiction significantly predicts IT workers' financial well-being.

Methodology for research

This quantitative study examines IT professionals' intraday trading addiction and financial stress. Trading behavior and its financial effects were studied using descriptive and analytical methods.

IT professionals who trade intraday were given a structured online questionnaire to collect primary data. Secondary data from scholarly articles and prior studies supported the research framework theoretically.

The study focused on Bangalore residents, a technology hub with growing retail stock market participation. The survey included only traders with relevant experience using purposive sampling. For analysis, 100 valid responses were used.

The questionnaire included demographics and scale-based measures of intraday trading addiction and financial stress. All items were scored on a five-point Likert scale from Strongly Disagree (1) to strongly Agree (5)

Cronbach's Alpha assessed instrument reliability for internal consistency. Data was analyzed using descriptive statistics to summarize respondent characteristics, correlation analysis to examine variable relationships, and regression analysis to predict financial stress from trading addiction. To ensure ethical research, participation was voluntary and anonymity was maintained.

Results of Data Analysis

This section presents statistical analysis of 100 intraday trading IT professionals' data. The study hypotheses were tested using reliability, descriptive statistics, correlation, and regression.

Table1—Reliability Analysis

Scale	No of items	Alpha Cronbach
Intraday Trading Addiction	6	0.938
Financial Stress	8	0.936

Both scales show high internal consistency ($\alpha > 0.90$), confirming the measurement instrument's reliability.

Table 2: Descriptive Statistics (N = 100)

Variable	Mean	Std. Deviation	Minimum	Maximum
Addiction Score	17.93	7.99	10	36
Stress Score	22.71	8.05	13	37

Participants reported moderate intraday trading addiction and financial stress.

Table 3: Pearson Correlation Analysis

Variables	r-value	p-value	Interpretation
Addiction Score & Financial Stress	0.192	0.055	Weak Positive (Not significant at 5%)

Trading addiction is weakly positively correlated with financial stress. Financial Stress Regression Analysis

Table 4: Regression Analysis (Dependent Variable: Financial Stress)

Predictor	B	Std. Error	t-value	p-value
Constant	19.237	1.958	9.825	0.000
Addiction Score	0.194	0.100	1.941	0.055

Model summary: $R = 0.192$, $R^2 = 0.037$, Adjusted $R^2 = 0.027$, $F = 3.767$, $p = 0.055$. The model explains 3.7% of financial stress variance, indicating limited predictive power. Financial stress is positively correlated with intraday trading addiction, but the relationship is weak and not statistically significant at5%.

Findings

This study examined intraday trading addiction and financial stress in Bangalore IT professionals. The statistical analysis revealed these major findings:

1. Highly Reliable Measurement Scales

Both the intraday trading addiction ($\alpha = 0.938$) and financial stress scale ($\alpha = 0.936$) showed strong internal consistency. This proves the constructs were measured accurately and the instrument statistically sound.

2. Moderate Intraday Trading Addiction

Participants' mean addiction score ($M = 17.93$, $SD = 7.99$) indicates moderate compulsive trading. This suggests that IT professionals engage in intraday trading, though not to a pathological extent.

3. Moderate Financial Stress

Mean financial stress ($M = 22.71$, $SD = 8.05$) is moderate. The responses show that some professionals are financially stressed, while others are stable.

4. Weak Positive Relationship between Addiction and Financial Stress

A weak positive correlation ($r = 0.192$) was found between trading addiction and financial stress.At5%, the relationship was not significant ($p=0.055$).

Higher addiction levels tend to correlate with financial stress, but the relationship is weak.

5. Trading addiction predictive power is limited.

Regression analysis revealed that intraday trading addiction only explains 3.7% of financial stress variance ($R^2 = 0.037$). Financial stress increases slightly with higher addiction scores, but the effect is not statistically significant (B=0.194).

Thus, the study does not support the hypothesis that intraday trading addiction significantly affects IT professionals' financial stress.

Advice and Practicalities

Although the statistical relationship was weak, moderate addiction and financial stress suggest preventive measures may be beneficial.

1. IT companies can hold financial literacy workshops on long-term investment strategies, risk-return trade-offs, diversification, and the dangers of speculative short-term trading to reduce impulsive trading.
2. Intraday traders should use pre-defined capital allocation limits, strict stop-loss mechanisms, time-bound trading sessions, and periodic performance evaluation to reduce emotional and impulsive decision-making.

Conclusion

This study examined how intraday trading addiction affects Bangalore IT professionals' financial stress. The sample had moderate trading addiction and financial stress. The variables are positively correlated, but the relationship is weak and not statistically significant at 5%. The findings suggest that salaried IT professionals' financial stress is not strongly correlated with intraday trading addiction. Even with speculative trading, stable income structures may reduce stress. In Behavioural Finance, the study shows that trading addiction's financial effects depend on economic context and income stability. It emphasizes the need to understand financial well-being beyond compulsive trading.

To better understand causal relationships, future research may include larger samples, debt burden, leverage usage and longitudinal analysis.

APA 7th Edition References

1. Odean, T., & Barber, B. (2000). Individual investors' common stock investment performance is risky. Journal of Finance 55(2):773–806. https://doi.org/10.1111/0022-1082.00226
2. MD Griffiths. (2005). A biopsychosocial “components” model of addiction. Substance Use 10(4):191–197. https://doi.org/10.1080/14659890500114359
3. Keloharju, M., & Grinblatt, M. (2009). Trading, overconfidence, and sensation seeking. The Journal of Finance 64(2):549–578. https://doi.org/10.1111/j.1540-6261.2009.01443.x
4. Kahneman, D., Tversky, A. (1979). Risky decision analysis: Prospect theory. Econometrica 47(2):263–291. https://doi.org/10.2307/1914185
5. J. C. Nunnally, I. H. Bernstein. (1994). 3rd ed. psychometric theory. McGraw-Hill.
6. Thaler, R.H. (1999). Mind accounting matters. Behavioral Decision Making 12(3):183–206. https://doi.org/10.1002/(SICI)1099-0771(199909)12:3<183::AID-BDM318>3.0.CO;2-F
7. O'Neill, B., & Xiao, J. (2016). Consumer finance education and ability. International Journal of Consumer Studies 40(6):712–721. https://doi.org/10.1111/ijcs.12285

Use of Artificial Intelligence in Mutual Funds: A Study of Applications, Benefits and Challenges in the Indian Context

Miss. Kalindi Mayank Sharma
Assistant Professor (CHB)
Department of Commerce, Nanasaheb Y. N. Chavan Arts, Science & Commerce College, Chalisgaon

Abstract:

Artificial Intelligence (AI) has become an important technological innovation in financial services and investment management. In recent years, the mutual fund industry has started adopting AI-based tools for portfolio management, risk assessment, customer services and investment decision making. AI technologies such as Machine Learning (ML), Natural Language Processing (NLP), predictive analytics and big data analysis are helping fund managers process large amount of information within a shorter period of time. In India, growth of digital financial services and increasing investor participation has created opportunities for the adoption of AI in the mutual fund industry.

The present study aims to understand the use of Artificial Intelligence in mutual funds and examine its applications, benefits and challenges. The study is based on secondary data collected from published research papers, reports, journal articles and industry publications. Existing studies indicate that AI improves efficiency, decision making and portfolio optimization. However, challenges like high implementation cost, lack of transparency, data security concerns and dependency on technology continue to exist.

The study also identifies a research gap that although AI in finance is widely studied, very limited studies are available regarding AI implementation in Indian mutual fund industry and Maharashtra-based financial sectors. The findings suggest that AI should be considered as a supporting mechanism rather than complete replacement of human judgement in investment decisions.

Keywords: Artificial Intelligence, Mutual Funds, Machine Learning, Portfolio Management, Investment Decisions, Financial Technology

1. Introduction:

Artificial Intelligence has become one of the fastest growing technologies in almost every sector including healthcare, education, banking and finance. The financial industry particularly has experienced major changes because of AI applications. Financial institutions are increasingly adopting AI tools for improving their services and enhancing decision making processes.

Mutual funds are collective investment schemes where money is collected from different investors and invested into diversified portfolios such as stocks, bonds and securities by professional fund managers. Traditionally, investment decisions in mutual funds were largely dependent on human expertise, market analysis and financial reports. However, due to increasing market complexity and huge data availability, traditional methods sometimes become time consuming and less efficient.

AI technologies have introduced new opportunities in mutual fund management. Machine learning algorithms can analyse large amount of historical and real-time market data and identify patterns which may not be easily detected by humans. AI can assist fund managers in making better investment decisions, identifying market risks and improving portfolio performance.

India has witnessed rapid growth in mutual fund investments during recent years due to increasing financial literacy and digital investment platforms. According to industry reports, Assets Under Management (AUM) of Indian mutual funds have shown continuous growth over the past decade. With this increasing market size, adoption of AI technologies has become more relevant.

Research by the CFA Institute explained that AI applications in asset management have increased significantly because of their ability to analyse large data and improve investment efficiency. AI technologies are used in forecasting market trends, customer behaviour analysis and portfolio optimization.

Research on AI adoption in mutual funds also suggests that funds using AI-related technologies have shown better information processing capabilities compared to traditional methods. However, researchers also indicate that human fund managers still play an important role in decision making.

In Maharashtra, especially financial regions like Mumbai, there is increasing adoption of AI-based investment practices due to the presence of financial institutions and mutual fund companies. However, implementation still faces certain limitations including cost and technological infrastructure.

The current study attempts to analyse the role of AI in mutual fund industry with focus on Indian context and understand its benefits and challenges.

2. Literature Review

Various researchers have studied Artificial Intelligence and its impact on financial services and mutual funds.

Bartram et al. (2020) in their study Artificial Intelligence in Asset Management explained that AI techniques are changing investment management practices through machine learning and predictive models. Their study suggested that AI helps in processing large information sets and improving investment strategies.

Longbing Cao (2021) reviewed applications of AI in finance and found that AI contributes significantly in prediction models, risk analysis and decision support systems. The study also highlighted issues of transparency and reliability.

Zhang (2024) studied AI adoption in mutual fund industry and observed that funds with higher AI usage demonstrated better information processing abilities and improved performance indicators. However, the study concluded that AI cannot completely replace human fund managers.

Mohanty (2024) analysed Tata Quant Fund, considered among early AI-driven mutual fund approaches in India. The study reported that AI can improve portfolio management but human judgement remains important in volatile market conditions.

Mehta and Mendonca (2025) examined the impact of AI in portfolio management with reference to Mumbai region and found that AI improves decision making and risk management capabilities among fund managers.

Priyanka Ranjan (2024) highlighted the growing impact of AI on portfolio management and emphasized that AI applications improve asset allocation and investment performance.

Research Gap

From the available literature it is observed that most studies focus on AI in finance at a global level or discuss portfolio management generally. Some recent studies discuss AI in Indian mutual funds, but research specifically related to India and Maharashtra is still limited.

The major research gaps identified are:

1. Limited studies are available on AI implementation in Indian mutual fund industry.
2. Very few studies focus on practical use of AI by Indian mutual fund companies.
3. Research related to Maharashtra financial regions and AI-based mutual fund practices remains limited.
4. Existing studies mostly discuss benefits of AI but fewer studies focus on implementation challenges.
5. There is lack of comprehensive studies combining applications, benefits and challenges together.

Therefore, the present study attempts to address these gaps.

3. Objectives of the Study

The present study is conducted with the following objectives:

1. To understand the concept of Artificial Intelligence in mutual funds.
2. To analyse the applications of Artificial Intelligence in management and operation of mutual funds.
3. To identify the benefits of AI in mutual fund investments.

4. To examine challenges faced in implementation of AI in mutual funds.
5. To study the growing role of AI in Indian mutual fund industry.

4. Research Methodology

The present study is descriptive and analytical in nature. The study is based on secondary sources of data. Data has been collected from published journal articles, research papers, books, reports of financial institutions, websites, industry publications and articles related to Artificial Intelligence and mutual funds.

Sources of Data

The study uses information from:

- Published research papers
- SEBI reports
- Mutual fund industry reports
- Journals and articles
- Financial websites
- Published case studies

Method of Analysis

The collected information is systematically classified and analysed to understand the applications, benefits and challenges of AI in mutual funds. Tables and graphical representation are used for better understanding.

Scope of the Study

The study focuses on the role of Artificial Intelligence in mutual funds with special attention towards India and recent developments in the financial sector.

Limitations of the Study

1. The study is completely based on secondary data.
2. Limited studies are available specifically related to AI in Indian mutual funds.
3. The findings depend on the accuracy of available published data.
4. Rapid technological changes may affect future observations.

5. Applications of Artificial Intelligence in Mutual Funds

Artificial Intelligence has changed many traditional practices in the financial industry. In mutual fund management, AI is helping fund managers and investors to analyse large amounts of information quickly and efficiently. AI can process both structured and unstructured data and provide useful insights for investment decisions.

Research and industry reports indicate that AI is becoming important for portfolio management and financial analysis because it reduces human effort and improves speed in decision making. AI systems can process market information continuously and detect patterns that may not be visible through manual analysis.

The major applications of Artificial Intelligence in mutual funds are discussed below:

5.1 Portfolio Management

Portfolio management is one of the important functions in mutual funds. Traditional portfolio management depends heavily on fund managers and historical information. However, AI can process large volumes of data and identify patterns from market behaviour.

Machine learning algorithms help fund managers optimise asset allocation and rebalance portfolios according to market conditions. AI can also evaluate risk-return combinations and suggest changes in investment portfolios. Research suggests that AI-driven portfolio systems are becoming more adaptive compared to traditional approaches.

For example, AI models may continuously analyse:

- Share price movements
- Economic indicators
- Industry trends
- Investor sentiment

- Historical returns

Through this analysis, AI assists managers in making investment decisions more effectively.

5.2 Investment Decision Making

Investment decisions require analysis of multiple factors such as financial statements, market reports and economic conditions.

Traditional decision-making methods require significant time and manual effort. AI helps in reducing this burden by processing large quantities of information quickly.

AI-supported systems identify trends and generate recommendations based on available data. According to industry findings, many investment managers use AI as a supporting mechanism rather than complete replacement of human judgement. Nearly 91% of investment managers either use or plan to use AI technologies for investment strategies and research activities.

5.3 Market Prediction

Market prediction is one of the difficult tasks in financial investment. Market prices continuously change due to different factors such as economic policies, investor behaviour and global events.

Artificial Intelligence uses predictive models and machine learning algorithms for forecasting possible market movements.

AI analyses:

- Historical market trends
- Trading volume
- Company performance
- Economic indicators
- News sentiment

These factors assist in predicting future market conditions and investment opportunities. However, predictions are not always completely accurate because unexpected events can affect markets.

5.4 Risk Management

Risk management is an important aspect of mutual funds because market fluctuations can create uncertainty.

AI helps identify possible risks before they become severe. Data analytics can assist fund managers in understanding sectors that are highly sensitive during economic uncertainty. AI can also identify unusual patterns and possible risks within portfolios.

Examples include:

- Credit risk identification
- Liquidity risk management
- Market risk analysis
- Fraud detection

5.5 Personalised Investment Advice

Investor preferences differ according to financial goals and risk tolerance. AI-powered systems can provide personalised investment suggestions by studying investor behaviour and financial profiles. Digital investment platforms use AI algorithms to recommend suitable investment plans according to:

- Age
- Income
- Investment objective
- Risk appetite
- Financial goals

These recommendations help investors select suitable mutual fund schemes.

5.6 Customer Services

Customer service is another important area where AI has shown improvement. AI-powered chatbots and virtual assistants are increasingly used by financial institutions to handle customer queries. These systems can provide:

- Instant responses
- Account information
- Investment updates
- Frequently asked questions

Such services reduce response time and improve customer satisfaction.

5.7 Data Filtration and Screening

Financial markets generate huge amounts of information daily. Human analysts may find it difficult to process this large volume of data efficiently. AI helps in filtering and screening data by separating useful information from unnecessary information.

AI systems analyse:

- Financial reports
- News articles
- Social media data
- Economic indicators
- Company statements

This process supports better decision-making.

5.8 Natural Language Processing (NLP) and Sentiment Analysis

Natural Language Processing is a branch of Artificial Intelligence that allows machines to understand human language.

In financial markets, NLP models examine:

- Annual reports
- Analyst reports
- Earnings calls
- News articles

Sentiment analysis helps identify whether market information reflects positive or negative investor expectations.

Recent AI models can analyse large numbers of financial documents and generate insights for fund managers.

Table 1: Major Applications of AI in Mutual Funds

Sr. No.	Area	AI Application
1	Portfolio Management	Asset allocation and optimisation
2	Decision Making	Investment recommendation
3	Market Prediction	Forecasting market movements
4	Risk Management	Identifying risks
5	Customer Service	AI chatbots
6	Data Analysis	Filtering and screening information
7	Personalisation	Tailored investment suggestions
8	NLP	Sentiment analysis

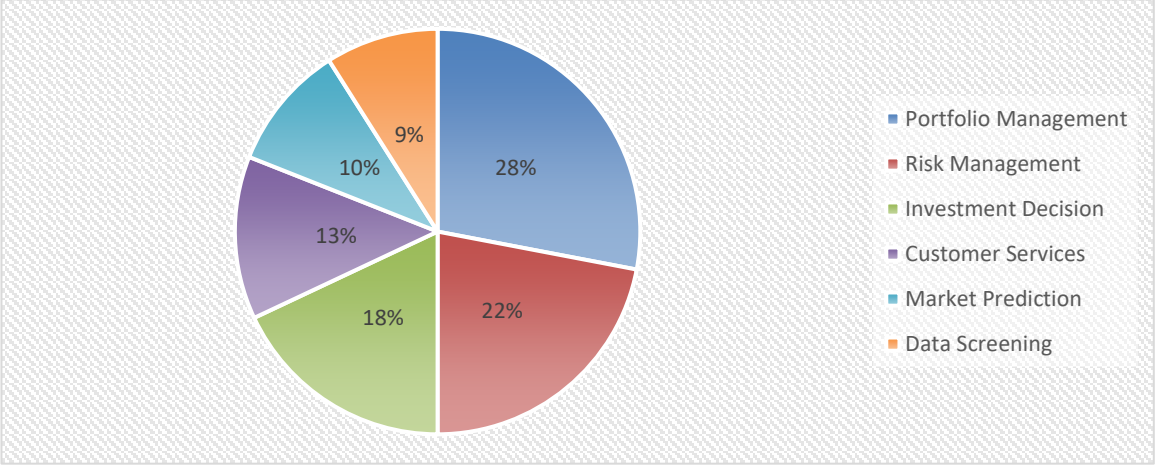

Figure 1: AI Usage Areas in Mutual Funds

(Illustrative representation based on industry observations and literature findings rather than primary survey data.)

The above figure shows that portfolio management and risk management are among the major areas where AI applications are increasingly used in mutual fund activities.

6. Results and Discussion

The findings of the present study indicate that Artificial Intelligence has become an important supporting technology in the mutual fund industry. Existing literature and industry reports suggest that AI helps improve efficiency in portfolio management, risk analysis and customer interaction. At the same time, implementation of AI also creates several challenges.

The findings are discussed below in terms of benefits and challenges.

6.1 Benefits of Artificial Intelligence in Mutual Funds

Artificial Intelligence provides various advantages to investors and fund managers. AI systems process large quantities of data rapidly and support more informed investment decisions.

1. Time Saving and Faster Processing

Traditional investment analysis often requires considerable time because fund managers need to analyse financial statements, market reports and economic indicators manually. AI significantly reduces this time through automation.

AI systems can process millions of data points within a short period and generate insights quickly. This reduces repetitive work and increases operational efficiency.

For example, AI-based tools can continuously monitor:

- Market prices
- Economic indicators
- Company announcements
- Investor behaviour

Therefore, decision-making processes become faster.

2. Better Decision Making

Investment decisions are important in mutual fund management because wrong decisions may lead to losses.

AI helps in improving investment decisions through analysis of:

- Historical market information
- Current market conditions
- Economic trends
- Investor patterns

Studies indicate that AI-supported systems provide additional insights which may assist fund managers in selecting suitable investment opportunities. AI does not completely replace human judgement but provides decision support mechanisms.

3. High Computational Power

One important advantage of AI is its ability to analyse huge amounts of information.

Traditional systems often face limitations while processing massive data sets. However, AI algorithms can process:

- Structured data
- Unstructured data
- Images
- Text information
- Real-time financial data

This computational capability helps fund managers identify patterns and opportunities that may not be easily visible manually.

4. Improved Portfolio Optimization

AI assists in portfolio optimization by analysing risk-return relationships among different assets.

Portfolio optimization helps in:

- Better diversification
- Asset allocation
- Reduction of unnecessary risk
- Improved returns

Research suggests that AI systems continuously monitor portfolios and recommend modifications according to changing market situations.

5. Better Risk Assessment

Risk assessment is necessary because financial markets contain uncertainty.

AI improves risk identification by analysing:

- Credit behaviour
- Market trends
- Economic signals
- Historical data

Predictive systems may provide early warnings regarding possible market risks. According to reports from financial technology studies, predictive analytics improves fund managers' ability to identify liquidity and market risks. (mf.nipponindiaim.com)

6. Personalised Financial Advice

AI systems provide customised investment suggestions according to investor preferences.

Personalisation may consider:

- Financial objectives
- Risk tolerance
- Income level
- Investment duration

This feature improves investor experience and satisfaction.

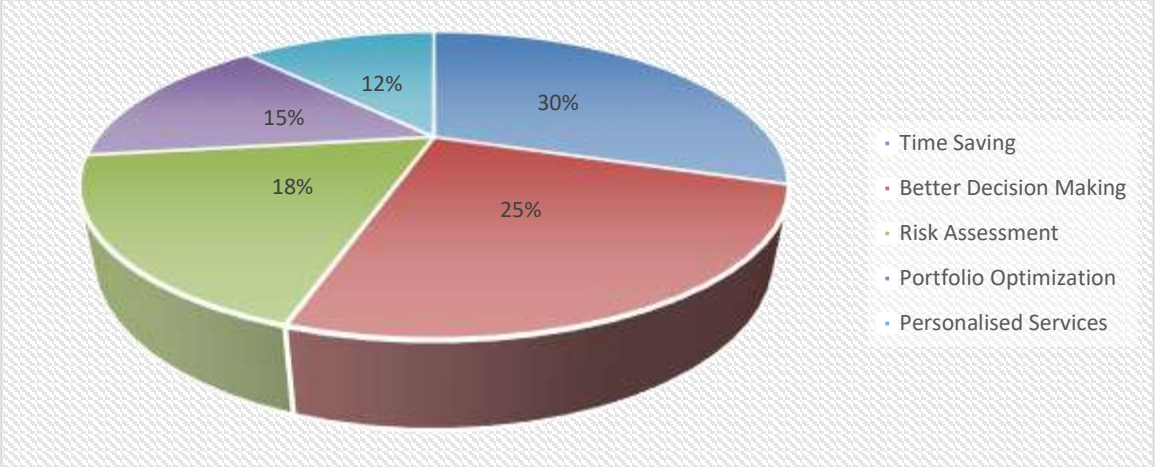

Figure 2: Major Benefits of AI in Mutual Funds

(Illustrative figure developed from literature findings.)

The figure indicates that time saving and better decision-making appear among the most frequently discussed advantages in available studies.

6.2 Challenges of Artificial Intelligence in Mutual Funds

Although AI provides several benefits, implementation of AI also creates various difficulties.

1. High Cost of Implementation

AI systems require significant financial investment.

The cost may include:

- Software development
- Infrastructure
- Skilled employees
- Maintenance expenses

Large financial organisations may adopt AI easily, but smaller institutions may experience difficulties because of financial limitations.

2. Data Privacy and Security Issues

AI systems depend heavily on data. Mutual fund organisations collect large amounts of customer information including:

- Personal details
- Financial information
- Investment records

Improper management of such information may create privacy and security concerns. Cybersecurity threats may also affect AI systems.

3. Dependence on Data Quality

AI performance largely depends on quality of available information. If data contains:

- Errors
- Missing values
- Incorrect information
- Biased information

The output generated by AI systems may also become inaccurate. Therefore, poor-quality data can affect investment decisions.

4. Lack of Transparency

Some AI models work as "black-box systems." In many situations, users may not understand the reasoning behind recommendations generated by AI systems. This creates difficulties because:

- Investors prefer understandable decisions
- Managers may face accountability issues
- Trust may decrease

Researchers have identified explainability as an important challenge in AI systems.

5. Integration Difficulties

Many financial organisations use traditional systems developed over many years. Integrating AI with existing systems may create difficulties because:

- Technical compatibility issues may arise
- System redesign may be required
- Employee training becomes necessary

6. Sudden Market Behaviour Cannot Always Be Predicted

Financial markets are influenced by unexpected factors such as:

- Political changes
- Economic crises
- Natural disasters
- Global conflicts

AI predictions are based largely on available data and historical patterns. Therefore, sudden events may reduce prediction accuracy.

For example, during global market disruptions, several predictive models experienced difficulties because historical patterns changed significantly.

7. Human Judgement Still Remains Important

AI can analyse information efficiently but human judgement still plays an important role. Human fund managers can understand:

- Investor psychology
- Emotional behaviour
- Social factors
- Unexpected situations

Therefore, complete dependence on AI may not always be suitable.

Sr. No.	Challenges	Impact
1	High implementation cost	Financial burden
2	Data privacy issues	Security concerns
3	Poor data quality	Inaccurate outputs
4	Lack of transparency	Reduced trust
5	System integration issues	Operational difficulties
6	Unexpected market changes	Reduced prediction accuracy

Table 2: Challenges of AI in Mutual Funds

Conclusion

Artificial Intelligence has emerged as an important technological development in mutual fund management. The study examined the applications, benefits and challenges associated with AI in mutual funds using secondary data sources.

The findings indicate that AI improves portfolio management, decision making, market prediction and risk assessment through analysis of large quantities of information. AI also supports customer service and personalised investment recommendations. Due to increasing digitalisation and financial technology adoption, Indian mutual fund companies have gradually started implementing AI-based systems.

However, despite various advantages, AI also presents several challenges such as high implementation costs, privacy concerns, lack of transparency and dependence on data quality. Furthermore, unpredictable market conditions and human behavioural factors continue to limit complete reliance on AI systems.

Therefore, it can be concluded that Artificial Intelligence should be considered as a supportive tool that assists fund managers rather than replacing human expertise completely. The future of mutual

fund industry may involve stronger collaboration between human decision-making and AI technologies.

References

1. Bartram, S. M., Branke, J., De Rossi, A., & Motahari, M. (2020). *Artificial intelligence in asset management*. CFA Institute Research Foundation. CFA Institute
2. Cao, L. (2022). Artificial intelligence in finance: A review. *ACM Computing Surveys, 55*(3), 1–37. https://doi.org/10.1145/3502289
3. Mehta, P., & Mendonca, R. (2025). Artificial intelligence in portfolio management with special reference to Mumbai region. *International Research Journal of Humanities and Interdisciplinary Studies, 6*(1), 22–30.
4. Mohanty, S. (2024). Artificial intelligence and portfolio management: Emerging trends in Indian financial sector. *Srusti Management Review, 17*(1), 44–58.
5. Ranjan, P. (2024). Artificial intelligence and portfolio management in financial services. *International Journal of Creative Research Thoughts, 12*(11), 214–220.
6. Nippon India Mutual Fund – AI and Data Analytics in Investing
7. ScienceDirect – AI Research Article
8. Springer – AI in Finance Chapter

War and Workplace: The Impact of the 2026 Middle East Conflict on HR Practices

Miss. Narayani Rajendra Sharma
Assistant Professor (CHB)
Department of Commerce, Nanasaheb Y. N. Chavan Arts, Science & Commerce College, Chalisgaon

Abstract

This paper examines the impact of the 2026 Middle East Conflict on Human Resource (HR) practices, with a focus on three important areas: recruitment, employee wellbeing, and remote working. The study aims to understand how geopolitical instability and economic uncertainty influence organisational decision-making and workforce management. The research is descriptive and analytical in nature and is based on secondary data collected from journals, research papers, reports of international organisations, and HR-related publications.

The findings of the study reveal that the conflict has significantly influenced HR dynamics across the world. Hiring activities have slowed down due to market uncertainty, while recruiters are increasingly focusing on skills-based hiring and adaptable talent. In addition, employee wellbeing has been affected as workers are experiencing stress, anxiety, and concerns regarding job security and physical safety. In response, many organisations have introduced flexible work arrangements and remote working policies to reduce mental stress and maintain productivity.

Furthermore, the study highlights that remote working has become an important tool for managing the energy crisis caused by disruptions in the oil supply chain. The paper concludes that organisations should adopt modern HR practices, strengthen digital recruitment systems, create effective work-from-home frameworks, and prioritise employee wellbeing. Governments should also introduce supportive labour policies and economic measures to protect jobs during geopolitical and economic disruptions.

1. Introduction

The year 2026 witnessed one of the most serious geopolitical crises in recent years with the escalation of the Iran–Israel conflict. On 28 February 2026, joint U.S.–Israel airstrikes targeted Iran's nuclear facilities, missile bases, and leadership infrastructure. In response, Iran declared the closure of the Strait of Hormuz, one of the world's most strategically important oil routes. The Strait normally carries nearly 20 percent of global oil and liquefied natural gas (LNG) trade. According to the International Energy Agency (IEA), the disruption created severe pressure on the global oil supply chain and caused a sharp rise in energy prices.

The sudden increase in oil and gas prices created inflationary pressure on households, industries, transportation systems, and businesses across the world. As a result, organisations were forced to redesign their operational and workforce strategies in order to survive in an uncertain business environment.

In such disruptive conditions, the role of Human Resource Management (HRM) has undergone a major transformation. Traditionally, HR departments focused mainly on recruitment, training, employee retention, and performance management. However, during geopolitical crises, HR managers are also required to address employee safety, mental health concerns, flexible work arrangements, and organisational stability.

The conflict has also highlighted the importance of remote working and digital workforce management. Many governments and organisations promoted work-from-home policies to reduce fuel consumption, ensure employee safety, and maintain business continuity.

In this changing global environment, this paper aims to examine the impact of the 2026 Middle East Conflict on HR practices, especially recruitment, employee wellbeing, and remote work.

2. Literature Review

The study titled "Geopolitical Conflict and Global Economy: A Study of the Long-Term Impact on the Iran–Israel War" (2026) by Dr. Revannath S. Navale provides a detailed analysis of how geopolitical conflicts influence the global economic environment. The paper discusses the destruction of energy supply chains, rising oil prices, disruptions in global trade, and the impact on financial markets. It also explains the importance of the Strait of Hormuz and how the conflict affected the Middle Eastern economy and inflationary conditions across the world. The study is useful for understanding the broader economic consequences of the conflict. However, the paper mainly focuses on macroeconomic impacts and does not examine organisational behaviour or HR practices.

Another important study by Yonatan Shertzer titled "HR Under Fire – The Role of HR in Wartime" (2024) examines the role of HR during the October 7 Hamas attack on Israel. The study discusses how HR departments handled employee stress, workplace tension, communication challenges, and emotional support during wartime conditions. It highlights the importance of internet-based communication systems and employee support mechanisms during crises. Although the paper effectively explains wartime HR responses, it is geographically limited and does not address the large-scale global economic disruptions caused by the 2026 Middle East Conflict.

The Society for Human Resource Management (SHRM, 2026) explains that geopolitical conflicts increase employee anxiety, workplace uncertainty, and concerns regarding job security. The report recommends flexible work arrangements, transparent communication, and employee assistance programmes to support workers during crises.

Similarly, the International Labour Organization (ILO, 2026) states that geopolitical instability and rising energy prices create serious risks for employment and labour markets. According to the ILO, disruptions in energy supply chains and trade negatively affect hiring activities, wages, and organisational stability.

Based on the above literature, it can be observed that most existing studies focus either on the economic impact of geopolitical conflicts or on limited wartime HR practices. Very few studies specifically examine how the 2026 Middle East Conflict has affected HR practices such as recruitment, employee wellbeing, and remote working on a global scale. Therefore, this study attempts to fill this research gap.

3. Objectives of the Study

1. To identify how the conflict disrupted recruitment and talent management practices.
2. To examine the impact of the conflict on employee wellbeing and mental health.
3. To investigate remote work as an HR response tool during the conflict.
4. To propose recommendations for building HR resilience during future crises.

4. Methodology

This study adopts a qualitative secondary data analysis approach. The research is descriptive and analytical in nature. Data for the study has been collected from journals, research papers, HR reports, international organisation reports, newsletters, and online publications related to geopolitical conflict and HR management.

The study mainly uses reports published between 2024 and 2026 by organisations such as the International Labour Organization (ILO), International Energy Agency (IEA), SHRM, KPMG, and World Economic Forum.

Since the research is based only on secondary data, the study has certain limitations. Firstly, it does not include primary data collected from employees or HR managers. Secondly, the conflict is ongoing, and future developments may change the present findings. Thirdly, the study covers a broad geographical region; therefore, the impact may vary across countries and industries.

5. Findings and Discussion

5.1 Recruitment and Talent Management

5.1.1 Hiring Slowdown

The 2026 Middle East Conflict has significantly affected hiring activities across different economies. Rising oil prices, inflation, and market uncertainty have forced organisations to reduce expansion plans and slow down recruitment.

According to the KPMG and REC UK Report on Jobs (April 2026), permanent placements and temporary billings declined due to economic uncertainty and increasing operational costs. Similarly, the International Labour Organization (2026) stated that the Middle East crisis created disruptions in energy markets, trade, and production costs, which negatively affected labour markets worldwide.

The ILO further warned that global merchandise trade growth could slow down from 4.7 percent to between 1.5 and 2.5 percent in 2026. This economic slowdown has increased pressure on organisations and reduced demand for new employees.

These developments indicate that organisations are becoming more cautious in recruitment decisions during periods of geopolitical uncertainty.

5.1.2 Shift Toward Skills-Based and Risk-Control Hiring

The nature of recruitment has also changed during the conflict period. Organisations are increasingly focusing on employees who possess adaptable skills, digital competencies, and problem-solving abilities.

Due to changing geopolitical and economic conditions, employers are adopting skills-based hiring rather than relying only on traditional qualifications. Businesses are also using risk-control hiring strategies to minimise financial uncertainty and improve workforce efficiency.

This shift shows that organisations now prioritise flexibility, resilience, and multi-skilled employees who can adapt to rapidly changing work environments.

5.2 Employee Wellbeing and Mental Health

5.2.1 Geopolitical Anxiety in the Workplace

The 2026 Middle East Conflict has increased geopolitical anxiety among employees worldwide. Workers are facing concerns related to job security, inflation, workplace safety, and economic instability.

The psychological impact is not limited to employees living in conflict zones. Due to global economic uncertainty and continuous media coverage of the war, employees across different countries are experiencing stress and anxiety.

According to SHRM (2026), organisations have expanded employee mental health support systems in order to help workers manage emotional stress and uncertainty. Businesses are increasingly recognising that employee wellbeing is directly connected to organisational productivity and stability.

5.2.2 Flexibility as a Wellbeing Tool

Many organisations have introduced flexible work arrangements to reduce employee stress levels. Flexible timings and work-from-home options are helping employees maintain work-life balance during uncertain conditions.

Morgan Lewis (2026) observed that several organisations implemented remote working arrangements to ensure business continuity and employee safety. Remote working also reduced travel-related stress and improved employee comfort during the crisis.

These developments show that workplace flexibility has become an important HR strategy for supporting employee wellbeing.

5.3 Remote Work as an HR Response Tool

Remote working has emerged as an important HR response tool during the 2026 Middle East Conflict. Similar to the COVID-19 pandemic period, governments and organisations promoted work-from-home policies to reduce fuel consumption and maintain operational continuity.

According to the International Energy Agency (IEA, 2026), several countries introduced remote work measures as part of their energy crisis response policies. Egypt introduced one-day remote work for public sector employees, while Indonesia made work-from-home compulsory on Fridays for civil servants. South Korea promoted flexible working arrangements for private sector employees, and Myanmar introduced mandatory remote work for public officials on specific days.

India also encouraged fuel-saving measures. Prime Minister Narendra Modi urged citizens and organisations to revive work-from-home practices in order to reduce fuel consumption during the oil crisis.

These examples demonstrate that remote work is no longer only a pandemic response strategy but has become an important HR tool for managing geopolitical and economic crises.

6. Conclusion

This paper examined the impact of the 2026 Middle East Conflict on HR practices with special reference to recruitment, employee wellbeing, and remote working.

The findings reveal that the conflict created serious economic and workplace challenges due to disruptions in oil and gas supply chains. Rising fuel prices, inflation, and economic uncertainty affected organisations across multiple sectors including transportation, manufacturing, and business services.

The study also found that hiring activities slowed down as organisations became more cautious during uncertain market conditions. Employers increasingly shifted toward skills-based hiring and adaptable talent management strategies.

In addition, employees across the world experienced stress, anxiety, and concerns regarding job security and workplace stability. In response, organisations introduced flexible work arrangements and mental health support systems.

The research further highlights that remote work became an important response mechanism during the crisis. Governments and organisations promoted work-from-home policies not only for employee safety but also for reducing fuel consumption and maintaining business continuity.

In conclusion, the 2026 Middle East Conflict demonstrates that geopolitical crises are no longer regional issues; they have become global workplace disruptors that significantly influence HR policies and organisational behaviour. Organisations that invest in employee wellbeing, digital HR systems, flexible working models, and skills-based recruitment strategies will be better prepared to manage future crises.

7. Recommendations

7.1 For Policymakers

Governments should introduce policies that protect jobs and support organisations during geopolitical and economic disruptions. Policymakers should strengthen digital infrastructure, encourage remote working systems, and develop clear labour policies related to flexible work arrangements.

7.2 For HR Managers

HR managers should adopt digital recruitment methods, prioritise employee wellbeing, and establish clear communication systems during crises. Organisations should also develop cybersecurity guidelines, remote work policies, and employee assistance programmes.

7.3 For Employees

Employees should continuously improve their digital, technical, and communication skills in order to remain adaptable in changing work environments. Skill development and flexibility are becoming essential in the modern labour market.

References

1. AJEETS. (2026). Middle East war 2026: Impact on Gulf jobs, recruitment trends and visa processing.
2. AES International. (2026). HR guide: Supporting your employees during times of regional conflict.
3. Globalization Partners. (2026). HR in 2026: Why geopolitical agility is the new competitive advantage.
4. HR Partners. (2026). Why geopolitical risk matters for HR leaders.
5. International Energy Agency. (2026). 2026 energy crisis policy response tracker.
6. International Labour Organization. (2026). Lasting shocks from the Middle East crisis: Emerging risks for the world of work.
7. Inogen Alliance. (2026). Navigating conflict: Business impacts and strategic responses for multinationals in the Middle East.
8. KPMG & REC. (2026, April). UK report on jobs.

9. Navale, R. S. (2026). Geopolitical conflict and global economy: A study of the long-term impact of the Iran–Israel war.
10. Pinsent Masons. (2026). Middle East crisis: How to manage employee concerns during conflict.
11. Press Trust of India. (2026). PM Modi asks Indians to return to WFH as global oil crisis worsens.
12. Shertzer, Y. (2024). HR under fire—The role of HR in wartime.
13. Society for Human Resource Management. (2026). How HR leaders can support employees during geopolitical conflict.
14. United Nations Development Programme. (2026). Escalation in Middle East reverses more than a year of economic growth in Arab states region.
15. World Economic Forum. (2026). How geopolitical conflicts are reshaping the future of work.

Potential of MSME Sector of India and Harnessing the Power of Artificial Intelligence

Dr. Harish B. Badwaik
Professor (Commerce)
Smt. L. R. T. College of Commerce, Akola

Abstract

The Micro, Small and Medium Enterprises (MSME) sector, plays a significant role in an economic development of a country. The MSME accomplishes the objectives of creation of employment (formal and informal) in in urban and rural areas, Research and Development, regional as well as national development, and many more. This sector is also vital for new product development, processes and techniques.

Now a days, Artificial Intelligence (AI) is useful to small and medium enterprises to increase productivity, building resilience and to upscale businesses to global platform. Therefore, the large number of MSME's are adopting AI applications to automate routine tasks, upgrading supply chain management and quality control in manufacturing. The AI possess the numerous attributes which strengthen foundation of creativity, innovation and sustainability in MSME sector. It paves the way for developing critical thinking skills required to innovate products or services. So MSME's enabled with AI are set to play a crucial role for the economy and for the business ecosystem as it is a crucial source of quality products as well as services and altogether new jobs. It promotes skills and creates wealth. Similarly there are many issues along with application of AI which impacts the sector. Hence the research paper aims to focus on the MSME's in India and potential of Artificial Intelligence to strengthen this sector for sustainable development of economy of India.

Key words: MSME Sector, Artificial Intelligence, Economy.

Introduction:

In any economy Micro, Small, and Medium Enterprises (MSME) sector holds a place of paramount importance with regard to employment, innovation, regional development and much more. MSMEs are vital for developing new products, procedures and technologies. It ensures economic diversification by promoting industrialization in - under developed remote locations. A wide range of goods are provided for global markets. So, the sector boosts exports by producing diverse goods and services. Many economies of world are harnessing the potential of MSME sector. With the evolution of Artificial Intelligence, this sector has witnessed a noteworthy modification from traditional manual business processes, tasks and workflows carried out by human labour to automated or advance software assisted – competitive, efficient and data driven business processes and tasks. Hence, if India wants to improve its position through MSME Sector then the commitment to foster a robust ecosystem of Artificial Intelligence, supported by strong policies and a collaborative environment is also needed. Considering the growing concern of Artificial Intelligence in MSME sector at global level, it is essential to study the MSME sector of India with respect to Artificial Intelligence. The present study comes out with the following objectives.

Objectives of the Study: -

1) To study the status of MSME sector with respect to Artificial Intelligence.
2) To study the efforts in India for developing MSME sector with Artificial Intelligence.
3) To suggest measures in promotion of Artificial Intelligence for developing MSME sector in India.

Research Methodology: -

This Research is based on empirical observation and logical reasoning and it is analytical and descriptive research. The widespread secondary sources, explain the theoretical concepts related to prospects in MSME sector along with Artificial Intelligence in India.

MSME's in Global Context :

Economies around the globe are harnessing their potential of MSME sector. The developed countries viz., Italy, Slovenia, Germany, United Kingdom are countries with more than 97 % of exporting firms while Austria, Spain, Finland are countries with more than 98 % of trading firms. Thus MSMEs possess crucial position of the economy in many countries and enables these economies and their businesses to differentiate themselves from their competitors. Similarly, if India wants to improve its position then the commitment to foster a robust ecosystem, supported by strong policies with emphasis on investment in R&D and a collaborative environment for adoption of Artificial Intelligence is a dire need. So, it is essential to study the initiatives of Government of India in this regard.

MSME's Indian Scenario :

As the Micro, Small and Medium scale industry is one of the largest sector in Indian economy, the government have realized the growing contribution of MSME in the country. This industry is rightly considered to be the backbone of Indian economy. Recent years witnessed the sector has exhibited resilience with increasing share in the country's Gross Value Added (GVA) from 27.3% in 2020-21 to 29.6% in 2021-22 and 30.1% in 2022-23, recording its crucial role in Gross Domestic Product.

Graph No. 1: Growth of MSME Exports -

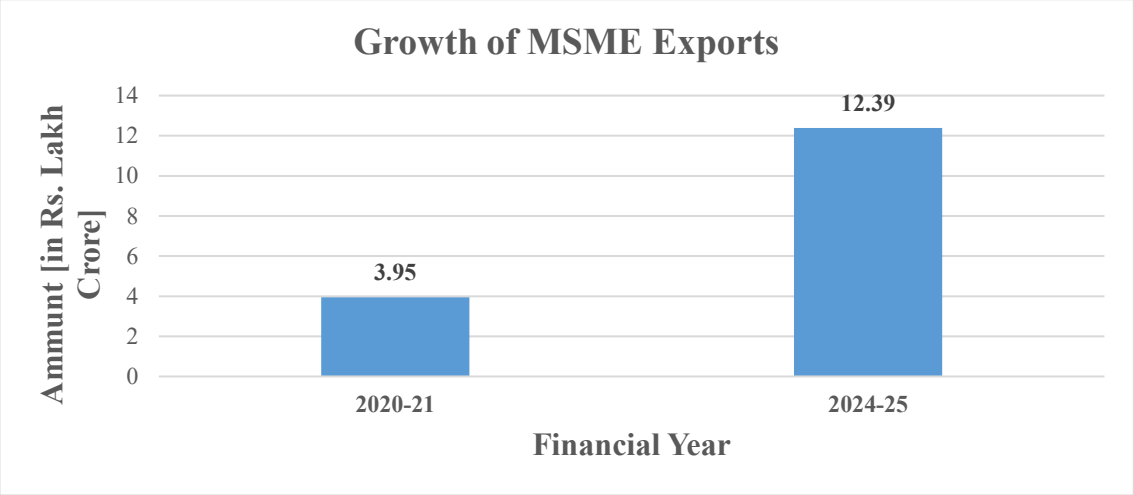

(Source: https://pib.gov.in/PressReleasePage.aspx?PRID=2099687)

The Graph No. 1 (Growth of MSME Exports) presented above shows that exports from MSMEs is increasing from Rs. 3.95 lakh crore in 2020-21 to Rs . 12.39 lakh crore in 2024-25. There is a noticeable growth in number of exporting MSMEs, from 52,849 in 2020-21 to 1,73,350 in 2024-25.

Graph No. 2: Share in Export of MSME related Products in all India Exports –

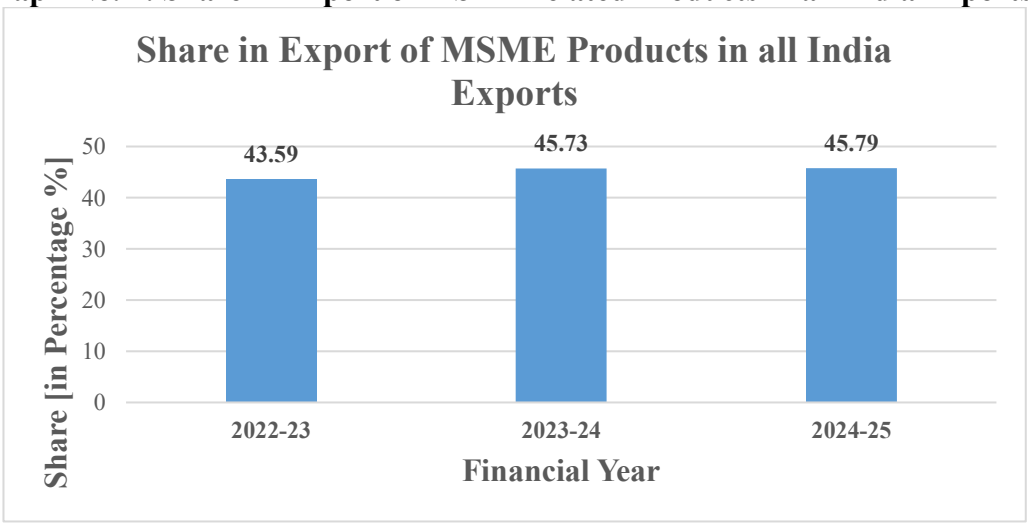

(Source: https://pib.gov.in/PressReleasePage.aspx?PRID=2099687)

The Graph No. 2 (Share in Export of MSME related Products in all India Exports) exhibits that The share in export of MSME related products in India's total exports has grown steadily, reaching 43.59% in 2022-23, 45.73% in 2023-24, and 45.79% in 2024-25. These trends highlights the sector's increasing integration into global trade and its potential to drive India's position as a manufacturing and export hub.

Artificial Intelligence and Transformation in MSME Sector:

In India, around 45 % of MSME's adopted Artificial Intelligence applications which prominently include AI chat-bots for customer service, predictive maintenance, AI supported inventory management, AI enabled financial planning resulting to increase in global market access, nearly 40% higher productivity with 30% lower costs. Thus, AI is relocating from a state of elegance to a indispensable condition for SME's trying to compete with MNC's and scale efficiently. The AI adoption will describe dynamic energy which could contribute an estimated $150 billion to the growth of Indian MSMEs by 2035. The Ministry of MSME, Govt. of India has incorporated Artificial Intelligence and Machine Learning into its "Champions" portal to resolve grievances and enhance assistance. The training facility through the institutes viz., Entrepreneurship Development Institute of India, Industry association NASSCOM; Confederation of Indian Industry; premier business associations drives growth, community development by helping enterprises especially in manufacturing and to adopt Artificial Intelligence**.** Thus it provides focus on implementation of this core issue.

Artificial Intelligence and its Scope in MSME:

India's MSME sector too face a major shift as AI improves productivity, eliminates downtime and enables MSMEs to compete across world in data-driven markets. Governments (Central and State) progressive policies and digital infrastructure offer a strong model for rapid AI adoption through collaboration with industry bodies. The competitive pressures over the enterprises forcing them to become increasingly data-driven. Now, The AI is a catalyst from being an emerging innovation to a strategic capability indispensable for resilience and growth. The EY study highlighted that the coming decade of industrial competitiveness will belong to enterprises that effectively intricate human knowledge with AI enabled decision-making, enhancing energy utility, reducing downtime, improving product and /or service quality, and strengthening customer engagement across the value chain. India's Digital Personal Data Protection Act, 2023, emphasised privacy, security and trust which are critical elements for responsible AI, data governance and sustainable innovation, The thought leadership report, "AI – Force Multiplier: Leveraging AI for Manufacturing and MSMEs" by EY in collaboration with FICCI put forward sector insights, policy developments and a phased adoption framework which MSMEs can execute with minimal disruption and high impact. The objective is to make AI accessible, actionable and architected for scale. Distinct from previous waves of digitization which focused primarily on automation, AI enables learning systems that continuously improve with usage.

The key functional areas where AI drives value for MSME are:-

1. Marketing: Service quality to customers by deploying 24/7 AI chat-bots and voice-bots on websites or messaging platforms to address basic inquiries, track orders and collect feedback. Moreover it strengthens personalized campaigns by analyzing purchasing behavior to create micro-segments, suggest product bundles and targeted advertisements to boost conversion rates.

2. Finance and Accounting Automated Bookkeeping is possible by utilizing AI-based accounting software to automate routine tasks like ledger updates, payroll processing, invoice generation, and tax-related calculations. It also improves real-time cash flow forecasting and identify suspicious fraud transaction patterns.

3. Operations and Manufacturing The Predictive Maintenance is possible by monitoring smart sensors on production equipment to predict machinery failure before it happens, minimizing downtime as well as to inspect the quality of a product. The Inventory Management becomes sound by analyzing

seasonal trends and past sales data to propose reorder dates, reducing both stock-outs and dead inventory and to strengthen supply chain optimization.

4. Human Resources : Smart and timely recruitment is essential to ease human resource management by using intelligent algorithms to scrutinize resumes of candidates, match profiles with job descriptions and organize interview schedule. The Employee Management through performance assessment is ensured and organizing job specific training modules according to individual skill gaps.

5. Supply Chain and Logistics Forecasting of market trends and logistics bottlenecks is crucial so as to secure raw materials at the reasonable prices. Thus efficient Demand Forecasting becomes possible. As route optimization ensures quick delivery, generating the most efficient delivery routes save fuel and ensure timely delivery of goods.

AI also empowers MSMEs to i) Augment Efficiency: AI-driven tools can automatize repetitive tasks, improve supply chains, and anticipates maintenance needs, resulting to productivity increase of 15% to 30%. ii)Improve Decision-Making: AI offers data-driven insights in almost every function of a business by minimizing human intervention, eliminating guesswork and enabling organizations to make considerably faster, more accurate and scalable solutions through forward planning.

AI in MSME of India :

The Government of India, through initiatives like Digital India and Start up India, is laying a foundation for a widespread digital transformation. Additionally, GoI's Ministry of Electronics and Information Technology (MeitY) and Ministry of MSME are taking efforts to promote the sector. From February 16-20, 2026, at India AI Impact Summit 2026, New Delhi" in a session "Advancing AI Readiness and Adoption in Manufacturing MSMEs" Shri S. Krishnan, Secretary **(**MeitY) said that "India AI Mission is committed to ensure AI has a meaningful impact on real sectors of the economy, especially manufacturing MSMEs." He also emphasized the need for harnessing AI to enhance productivity, efficiency, and potential in the manufacturing MSME sector. In other session, Shri S. C. L. Das, Secretary, MSME, emphasized AI as a "great force multiplier" and focused that the industry would drive the AI-powered transformation of the Indian economy toward Atmanirbhar Bharat. He focused that the confluence of AI at the shop floor level is crucial for MSMEs to become more competitive. Projections estimate that adoption of AI could append a amazing $150 billion to the growth of Indian MSMEs by 2035. But, the data reveals serious inconsistency between Indian and global economy. While the manufacturing sector in world have AI adoption floating around 35% to 40%, in China, Germany and the US, the MSME Sector of India lags behind and placed at meagre 15%. A recent survey revealed that 91% of MSMEs demanded that AI should be democratized and reasonable to install. The primary barriers which includes a general lack of awareness about accessible, scalable AI solutions customized for smaller enterprises, high perceived cost of implementation and a shortage of skilled AI professionals, data privacy and data security concerns. Many entrepreneurs believe AI as complex and expensive, a luxury which is difficult to afford, rather than essential tool for efficiency and growth. The real threat is not that AI will replace small businesses, but that businesses failing to adopt AI will be replaced by those which apply AI.

Conclusion:

India is witnessing a transition phase, driven by the potential of artificial intelligence to empower MSMEs. India has more than 60 million MSMEs that contribute almost half of the country's exports and 30% of its GDP. Irrespective of its potential, the MSME sector in India faces vigorous challenges namely operational inefficiencies, limited scale, constrained access to markets and lack of financial support. These bottlenecks impede jjjjMSMEs from achieving long-term competitiveness on the global platform. AI can transform these businesses by increasing their productivity, streamlining operations and unlocking finance and new markets for MSMEs. But, the adoption of AI, require a collective vision through organized and collaborative approach due to the multifold systemic barriers that hamper AI adoption. Resolving these barriers by policy-makers, MSME entrepreneurs, industry bodies and leaders and academics at different level through a collaborative effort can enable the organizations to incorporate AI in their business operations.

References:

1. https://lubindia.com/indian-msmes-driving-innovations-using-artificial-intelligence-machine-learning-generative-ai/
2. https://ciiblog.in/the-ai-advantage-for-msmes/
3. https://www.thehindu.com/sci-tech/technology/india-lags-behind-rest-of-the-world-in-ai-adoption-only-15-of-smes-use-ai-bcic/article69657908.ece
4. https://www.pib.gov.in/PressReleasePage.aspx?PRID=2229286&reg=3&lang=2
5. https://reports.weforum.org/docs/WEF_Transforming_Small_Businesses_2025.pdf
6. https://e-journal.gomit.id/ijsbma/article/view/47
7. https://esarthi.lpcps.org.in/uploads/ResearchDocument/2023/7/57/7.MANISHA_KAKKAR1.pdf
8. https://lex-localis.org/index.php/LexLocalis/article/view/802024
9. https://www.ey.com/en_in/insights/ai/how-ai-is-transforming-india-s-manufacturing-and-msme-sectors

Impact of Residential Education on Student Achievement: A Study of Telangana Gurukuls

Dr. Kesaraju Sarita
Department of Public Administration, Kakatiya University

Abstract

The Telangana Gurukul System is one of the largest residential education networks in India, nestablished to provide quality education to students from socially and economically disadvantaged communities. The system aims to promote educational equity, social justice and holistic development by offering free education, accommodation, food, healthcare, and learning resources. Since the formation of Telangana in 2014, the Gurukul institutions have expanded significantly under various residential educational societies catering to Scheduled Castes, Scheduled Tribes, Backward Classes, Minorities, and other marginalized groups. The curriculum combines academic excellence with competitive examination coaching, personality development, leadership training, and extracurricular activities. The system has achieved remarkable success in public examinations and national-level entrance tests such as JEE, NEET, and CLAT, enabling many students to secure admission into prestigious institutions. Through its comprehensive residential education model, the Telangana Gurukul System has played a vital role in reducing educational inequalities and empowering students to achieve social and economic mobility. This study examines the background, curriculum structure, food facilities, extracurricular activities, achievements and success stories of students, highlighting the significant contribution of the Gurukul System to educational development and social transformation in Telangana.

Introduction

The Gurukula education system stands as one of antiquity's most enduring frameworks for holistic pedagogy, tracing its origins to the Vedic period of ancient India around 1500 BCE. Derived from the Sanskrit words Guru (teacher) and Kula (extended family), this system was fundamentally characterized by its residential, immersive nature. Students—regardless of their socio-economic backgrounds—left their homes at a young age to reside in the forest hermitages (Ashrams) of their preceptors, where they were integrated into the teacher's household as family members. Education was entirely free, avoiding commercialization to preserve its sacred status; instead, the institutions were sustained through royal patronage, community charity and the Guru Dakshina—a final token of gratitude offered by the student upon completion of their studies.

As Indian civilization advanced into the Epic and Classical eras, the curriculum evolved from the strict oral preservation of theological and philosophical texts to include a vast array of empirical and applied sciences. Gurukuls systematically taught Dhanurveda (military science), Jyotisha (astronomy and mathematics), Ayurveda (medicine), linguistics, and complex political governance.

Learning was highly individualized, driven by the dual pursuits of Apara Vidya (secular, worldly knowledge) and Para Vidya (spiritual, existential wisdom) through intense dialectical debates (Shastrartha) and experiential practice. This robust indigenous infrastructure eventually scaled into world-renowned monastic universities like Takshashila and Nalanda, which accommodated thousands of international scholars. This traditional continuum thrived for over two millennia until the mid-19th century colonial intervention, when the implementation of the 1835 Macaulay education policy replaced this organic, character-driven pedagogy with a standardized, institutionalized system designed to serve bureaucratic utility.

The Pedagogical Architecture and Social Dynamics

Deeply embedded within the functioning of the ancient Gurukula was a unique pedagogical psychology that prioritized cognitive development over passive information absorption. Learning progressed through a rigorous three-step intellectual framework: Shravana (active, focused listening to the spoken word of the Guru), Manana (deep, independent reflection and critical internalization), and Nididhyasana (the practical application and experiential realization of truth).

Because writing materials were scarce, this oral methodology demanded the cultivation of extraordinary mnemonic techniques, such as Patha (structured recitation styles that cross- checked vowel lengths and accents), ensuring that vast scientific, mathematical and philosophical texts were preserved across generations with absolute phonetic precision. The relationship between the preceptor and the disciple was not merely professional but deeply familial; the Guru assumed complete responsibility for the psychological, physical and moral evolution of the student, tailoring instruction to the specific Adhikara (individual capacity, temperament, and natural aptitude) of each learner.

Furthermore, the daily routine within these forest academies functioned as an equalizer that flattened external social hierarchies. Princes, nobles, and commoners dressed in identical, simple garments, shared the same communal meals, and engaged equally in the physical upkeep of the hermitage—ranging from gathering firewood and tending to cattle to cultivating ashram lands. This labor was not viewed as menial, but rather as an integral part of Karma Yoga (the philosophy of selfless action), designed to root out arrogance, instill profound humility and cultivate practical self-reliance. This immersive ecosystem ensured that when a scholar finally returned to conventional society, they did so not merely as an individual possessing professional utility, but as a well-rounded citizen equipped with emotional resilience, ethical clarity, and a deeply ingrained sense of civic responsibility toward the broader community.

Review of Litretures

Macaulay, T. B. (1835), Minute on Indian Education this is the definitive historical state paper that legally disrupted the indigenous Gurukula infrastructure, systematically introducing standard Westernized, English-medium schooling to British India.

Saraswati, Dayanand (1875) Satyarth Prakash (The Light of Truth) The primary literal manifesto used during the late 19th-century revivalist movement to advocate for the re- establishment of traditional Vedic residential Gurukuls (such as the Gurukul Kangri Vishwavidyalaya) to counter colonial education.

Altekar, A. S. (1944) Education in Ancient India Nand Kishore & Bros a foundational text mapping the structural transition of Indian education from small, secluded forest ashrams during the Early Vedic phase to complex urban institutional frameworks.

Mookerji, R. K. (1947) Ancient Indian Education: Brahmanical and Buddhist, Motilal Banarsidass. The definitive historical work outlining the implementation of the Upanayana (initiation) ceremony, the physical daily labor (Karma Yoga) of students, and the functional division between Para Vidya (spiritual) and Apara Vidya (secular/empirical sciences).

Shanwal, V. K. (2024), Development of the Gurukula education system in India. Journal of Education and Teacher Training Innovation, 1(2) a descriptive, field-based study analyzing surviving modern Gurukul models (such as Dayanand Anglo-Vedic and Ananda Marga frameworks), evaluating how they integrate self-discipline and character building within modern educational spaces.

Shukla, S. (2021) a comparative analysis of existing ancient Indian Gurukul models for modern education. International Journal of Advanced Research (IJAR), 9(11), an analytical paper contrasting the student evaluation metrics, learning environments, and localized instructional techniques of traditional systems against standardized modern Westernized schooling. Telangana Gurukul System
The Telangana Gurukul System is one of the most successful residential educational models in India, established with the objective of providing quality education to students from socially and economically disadvantaged backgrounds. The concept of residential education in the Telangana region began in 1971 with the establishment of the first residential school at Sarvail in Nalgonda district. The main purpose was to provide equal educational opportunities to talented students from rural and marginalized communities who lacked access to quality schools and educational resources.

Over the years, the residential school system expanded significantly and became an important component of educational development in the state.

After the formation of Telangana as a separate state in 2014, the government gave special importance to strengthening and expanding the Gurukul system. Various residential educational

societies were established and developed, including the Telangana Social Welfare Residential Educational Institutions Society (TSWREIS), Telangana Tribal Welfare Residential Educational Institutions Society (TGTWREIS), Telangana Backward Classes Welfare Residential Educational Institutions Society (TBCWREIS), and Telangana Minorities Residential Educational Institutions Society (TMREIS). These institutions were created to provide educational opportunities to Scheduled Castes, Scheduled Tribes, Backward Classes, Minority communities and other underprivileged groups. The government increased the number of schools and colleges under these societies, making Telangana one of the states with the largest network of residential educational institutions in the country.

The Gurukul system follows a residential pattern of education where students stay on campus and receive all necessary facilities free of cost. These facilities include education, accommodation, nutritious food, textbooks, uniforms, study materials, healthcare services, and sports facilities. The residential environment enables students to focus on their studies without facing the economic and social difficulties that often affect educational attainment. The system is particularly beneficial for students from remote rural areas where access to quality educational institutions is limited.

A major objective of the Telangana Gurukul System is to promote educational equality and social justice. It seeks to bridge the gap between privileged and disadvantaged sections of society by ensuring that talented students from poor families receive the same quality of education available to students in elite institutions. The system emphasizes not only academic excellence but also the overall development of students. Special attention is given to personality development, communication skills, leadership qualities, moral values, discipline, and cultural awareness. Students are encouraged to participate in sports, arts, cultural activities, debates, science exhibitions and community service programs, contributing to their holistic development.

Another significant feature of the Telangana Gurukul System is its focus on preparing students for higher education and competitive examinations. Many Gurukul institutions provide specialized coaching for examinations such as JEE, NEET, CLAT, CA Foundation, and various civil service examinations. The institutions have produced remarkable results, with many students securing admissions to prestigious institutions such as the IITs, NITs, AIIMS and central universities. These achievements have enhanced the reputation of the Gurukul system at both the state and national levels. The Telangana government has continuously invested in improving infrastructure and educational quality within the Gurukul institutions.

Modern classrooms, science laboratories, computer labs, digital learning facilities, libraries, sports complexes and residential hostels have been established to create a conducive learning environment. Teacher training programs and innovative teaching methods have also been introduced to improve academic outcomes and student performance.

The Gurukul System has played a transformative role in the lives of thousands of students belonging to marginalized communities. By providing access to quality education and opportunities for personal growth, it has helped reduce educational disparities and promote social mobility. Many graduates of Gurukul institutions have achieved success in professional careers, higher education, government services, and entrepreneurship, becoming role models within their communities.

Curriculum Structure of the Telangana Gurukul System

The curriculum structure of the Telangana Gurukul System is designed to provide academic excellence, skill development, and holistic personality growth among students. The Gurukul institutions generally follow the syllabus prescribed by the State Board of Telangana, while some institutions also offer education under the CBSE curriculum. The curriculum integrates classroom learning with co-curricular and extracurricular activities to ensure the all-round development of students.

At the primary and secondary levels, emphasis is placed on foundational learning in languages, mathematics, science, and social studies. Students are also taught English communication skills, computer education, and general knowledge to improve their academic competence and confidence.

At the higher secondary level, various streams such as Science, Commerce, and Humanities are offered, enabling students to pursue higher education according to their interests and career goals.

A distinctive feature of the Gurukul curriculum is its focus on competitive examination preparation. Special coaching programs are provided for examinations such as JEE, NEET, CLAT, CA Foundation, and other entrance tests. The curriculum includes additional study hours, mentoring sessions, and academic support to help students achieve success in these examinations.

Apart from academics, the curriculum emphasizes physical education, sports, yoga, cultural activities, leadership training, life skills, and value education. Students participate in debates, seminars, science fairs, literary competitions, and community service activities, which contribute to their intellectual and social development. Digital learning tools, computer laboratories, libraries, and modern teaching methods are also integrated into the curriculum to enhance learning outcomes.

Thus, the curriculum structure of the Telangana Gurukul System aims to combine quality education with character building, leadership development, and career preparedness, thereby enabling students from disadvantaged backgrounds to compete successfully at national and global levels.

Food Menu in the Telangana Gurukul System

The Telangana Gurukul System provides nutritious and balanced meals to students free of cost as part of its residential education model. The food menu is designed to meet the nutritional requirements of growing children and to support their physical and mental development. The government allocates special funds to ensure the quality and variety of food served in Gurukul institutions.

Typically, students are provided with breakfast, lunch, evening snacks, and dinner every day. Breakfast may include items such as idli, dosa, upma, pongal, puri, or chapati along with milk and eggs. Lunch generally consists of rice, dal, vegetable curry, sambar, rasam, curd and occasionally non-vegetarian items. Evening snacks may include biscuits, fruits, sprouts, or other nutritious snacks with milk. Dinner usually contains rice or chapatis along with dal, curry and curd.

Special emphasis is placed on providing protein-rich food, including eggs several times a week, milk, pulses, and occasionally chicken or other nutritious non-vegetarian dishes according to government guidelines. Fresh vegetables and fruits are also included regularly to ensure a balanced diet. Strict hygiene standards are maintained in kitchens and dining halls to safeguard students' health.

The food menu is periodically revised by the government and residential educational societies to improve nutritional value and meet health standards. The provision of quality food has become an important feature of the Telangana Gurukul System, contributing significantly to students' health, attendance, academic performance, and overall well-being.

Extra-Curricular Activities in the Telangana Gurukul System

The Telangana Gurukul System gives great importance to extra-curricular activities as an essential part of students' holistic development. Along with academic education, Gurukul institutions encourage students to participate in a wide range of activities that help develop their physical fitness, creativity, leadership qualities, communication skills, and self-confidence.

These activities are designed to nurture the talents and interests of students and prepare them for future challenges.

Sports and games form an important component of the extra-curricular program. Students are encouraged to participate in athletics, cricket, volleyball, kabaddi, kho-kho, badminton, and other sports at school, district, state and national levels. Physical education and yoga are also regularly conducted to promote health and discipline. Cultural activities such as singing, dancing, drama, music, folk arts and celebration of national festivals provide opportunities for students to express their creativity and preserve cultural values.

Literary activities including debates, essay writing, elocution, quizzes, and storytelling competitions help improve communication and analytical skills. Science fairs, exhibitions, innovation projects and mathematics competitions encourage scientific thinking and problem- solving abilities.

Leadership programs, student councils, Scouts and Guides, National Service Scheme (NSS) and community service activities help students develop responsibility, teamwork and leadership qualities. In addition, Gurukul institutions organize seminars, workshops, educational tours, career guidance programs, and personality development sessions to broaden students' knowledge and enhance their life skills. Through these diverse extra-curricular activities, the Telangana Gurukul System promotes the all-round development of students, helping them become confident, disciplined, socially responsible and well-rounded individuals.

Achievements of the Telangana Gurukul System

The Telangana Gurukul System has achieved remarkable success in providing quality education and empowering students from socially and economically disadvantaged backgrounds. Over the years, Gurukul institutions have consistently produced excellent results in SSC, Intermediate and other public examinations, with many schools recording high pass percentages and outstanding academic performance.

One of the major achievements of the Gurukul System is its success in national-level competitive examinations such as JEE, NEET, CLAT, and other entrance tests. Thousands of students have secured admissions to prestigious institutions including the IITs, NITs, AIIMS, Central Universities and National Law Universities. These accomplishments demonstrate the effectiveness of the Gurukul model in preparing students for higher education and professional careers.

The system has also made significant contributions to social justice and educational equality by providing free residential education, food, accommodation, study materials, and healthcare to students from marginalized communities. This has helped reduce educational disparities and improve access to quality education in rural and underserved areas.

Apart from academics, Gurukul students have achieved recognition in sports, cultural activities, science fairs, innovation competitions, and leadership programs at district, state, and national levels. Many students have won medals and awards, bringing recognition to their institutions and the state.

The rapid expansion of Gurukul institutions after the formation of Telangana has further strengthened the educational landscape of the state. Today, the Telangana Gurukul System is regarded as one of the largest and most successful residential education networks in India, serving as a model for inclusive and quality education. Its achievements have significantly contributed to the empowerment, social mobility, and overall development of thousands of students across Telangana.

The Telangana Gurukul System has produced numerous successful students who have excelled in academics, professional education, competitive examinations, sports, and public service. Many students who came from economically weaker and socially disadvantaged backgrounds have transformed their lives through the opportunities provided by Gurukul institutions.

A significant number of Gurukul students have secured admissions into prestigious institutions such as the Indian Institutes of Technology (IITs), National Institutes of Technology (NITs), All India Institute of Medical Sciences (AIIMS), National Law Universities, Central Universities, and other reputed colleges across India. Several students have achieved top ranks in competitive examinations like JEE, NEET, CLAT, and various scholarship tests, bringing recognition to the Gurukul system.

Many alumni have gone on to become doctors, engineers, lawyers, teachers, scientists, civil servants and entrepreneurs. Their success stories demonstrate how quality residential education can empower students from rural and marginalized communities. Some former Gurukul students have also qualified for prestigious government services and have contributed significantly to society through their professional achievements.

In addition to academic success, Gurukul students have earned awards and recognition in sports, cultural programs, science exhibitions, and leadership activities at district, state, and national levels. Their achievements reflect the Gurukul system's emphasis on holistic development, discipline, and excellence.

The success of these students has become a source of inspiration for future generations and has

strengthened public confidence in the Telangana Gurukul System. Their accomplishments highlight the transformative role of residential education in promoting social mobility, educational equity and inclusive development in Telangana.

Conclusion

The Telangana Gurukul System has emerged as a pioneering model of residential education that combines academic excellence with social justice and inclusive development. By providing free quality education, accommodation, nutritious food, healthcare and opportunities for holistic growth, the system has empowered thousands of students from marginalized and economically disadvantaged communities. Its focus on academic achievement, competitive examination preparation, personality development, and extracurricular activities has enabled students to excel in various fields and contribute positively to society. The remarkable success of Gurukul students in higher education, professional careers, sports, and public service demonstrates the effectiveness of this educational model. Therefore, the Telangana Gurukul System stands as a significant instrument for educational empowerment, social mobility, and human resource development in the state.

References

1. Telangana Social Welfare Residential Educational Institutions Society (TSWREIS) – Official Reports and Publications.
2. Telangana Tribal Welfare Residential Educational Institutions Society (TGTWREIS) – Annual Reports.
3. Telangana Backward Classes Welfare Residential Educational Institutions Society (TBCWREIS) – Official Documents.
4. Telangana Minorities Residential Educational Institutions Society (TMREIS) – Institutional Publications.
5. Government of Telangana, School Education Department Reports.
6. National Council of Educational Research and Training Educational Development Reports.
7. University Grants Commission Publications on Educational Equity and Inclusion.
8. Research articles on Residential Education and Social Inclusion in India.
9. Government of Telangana Budget Documents and Educational Policy Reports.
10. Books and Journals on Educational Administration, Social Welfare, and Inclusive Education in India.

M. Zana's *Sold*: A Telling Tale of Entrapment, Estrangement, Escape and Eminence

Dr. Ghanshyam Kumar
Assistant Professor
Department of English, MKS College,Fatuha, Patna, Bihar (India)

Human trafficking is considered to be one of the most felonious by-products of contemporary human civilization. It endorses the eroding human values. Trafficking in any form is indeed dead against humanity. This heinously inhuman practice leaves an indelible dark blot in the face of this post-truth era. Women and children, commonly being vulnerable to trafficking, happen to be entrapped very easily by traffickers. Human trafficking seems to be intertwined with excessively unbridled avarice and unmindfully economic need. Both poverty and prosperity are responsible for being the major stimuli to human trafficking. Poor men in dire need of money, being keenly desirous of their children's marriages or jobs, commonly get entrapped in the labyrinth. The economically and socially weaker class remains almost unaware of the clandestinely unlawful deed of the traffickers. They are easily tricked into false promises, putting into peril the life of the innocent children. On the other hand, the well-off who lavishly live unscrupulous lives, diverged from the ethical path. They lose their socio-moral fabric, damaging their own dignity, just owing to their uncontrolled hankering for money. They want to show off, amassing money by hook or by crook, putting aside the socio-human virtues. They never feel demoralised even while playing tricks on their own kin. Turning a blind eye to their own misdeed, they play villains even to their offspring and better-halves. All their own relatives are soft targets to them. They are seemingly humans in garb. **To our utter marvel, given our being netizens of the digital civilization we are now living in, our world seems to have been miles away from virtuous dealings in the real sense of the word.** What if the instance which displays that none other than a well-to-do father himself tricks his minor daughters into marriages for some preferably agreed amount churns out our mind intensely.

The paper in question aims to analyse, in the light of England based Zana Mushen's ghost written book '*Sold'*, how the protagonist, who is none other than Zana herself, plays a heroically adventurous role in order to come out of the traumatic life even several years after she, along with her beloved sister, is tricked into fraudulent marriage by their father to suffer lifelong sex slavery.

Keywords: Human trafficking, digital civilization, traumatic life, sex slavery, entrapment and estrangement, escape and eminence.

Introduction:

"The misrepresentation of God as strictly male has wounded women in every area of their lives. Women are raped, abused, molested, trafficked and prostituted because the desires of men (aka God) are prioritized over the emotional, physical, psychological and spiritual needs of women and girls. The misrepresentation of God as male ensures that women and girls will always be considered last. The images of God as "Father" and "Saviour" are the foundations that patriarchy and misogyny are built upon." ----Trista Hendren

Human trafficking is an open wound on the body of contemporary society, a scourge upon the body of Christ. It is a crime against humanity." —Pope Francis

The book '**Sold**' that is all about the plights and predicaments of the narrator as well as her sister themselves refers to 'the thing commodified'. The name of the book itself vibrates multi-layered meanings that commonly relate to the 'sold out thing' that is ultimately, an object, a thing, an inanimate thing. To our utter marvel, it hints not at the goods or lifeless things but at the precious lives—the life of the protagonist, Zana and her sister Nadia. The word 'sold' can be defined as 'disposed of in exchange for money' or 'betrayed for money or other reward'. Both of the definitions aptly suit the spirit of the book. The first definition exposes the real character of Zana's father who acts more as a shrewd dealer than as a responsible guardian. A J Sky in his book 'Firestorm' rightly

remarks "**Real men don't steal and sell kids as commodities**." Every father is first and foremost a man blessed with a certain virtuous sense of sociality to shoulder his essential onuses for the wellbeing of his family. And being a responsible father he must play his role befittingly in the upbringing of his offspring. Children must not be treated as goods or playthings. They need parental love and care as well as their own rights and liberty to a considerable degree. However, the second definition, if taken in the light of the content of the book, discloses that the school going daughters, immature, innocent and free from all guilt, get preyed to their father's betrayal. Asa Don Brown observes, "**Children are the most vulnerable and susceptible to become victims of human trafficking.**" (Human Trafficking) What to speak of the caretaker or the guardian in the capacity of a father who plays the middleman or a pimp between the trafficker and the trafficked, jeopardizing his own daughters' life simply for some amount in return.

Some Shocking Facts and Findings:

According to a reliable estimate, India harbours one of the largest criminal trades with about three thousand girls trafficked particularly into brothels every year.

- 'Human trafficking is India's largest illegal trade with 2700+ girls trafficked into the red light districts in Indian cities every year. These young girls who are barely 8 to 12 years old are locked up for days, starved, beaten, raped continuously until they learn to service up to 25 clients a day.' (giveindia)
- When 10-year-old Munni and her sister Puja left their small village in West Bengal for a sightseeing trip to Kolkata, little did they know what a tragic turn their lives would take. Having missed their train and the next one being several hours later, they agreed to go with two elderly women who offered to let them stay in their home till the morning. Sadly, they reached home only 12 years later after being rescued from a brothel where they had been sold into prostitution. (giveindia)
- One of the TOI news-pieces dated 28 May 2022 reads 'Jehanabad girl, forced into child marriage, rescued from Haryana'. According to the news, a 14-year old girl hailing from Jehanabad in Bihar was allegedly lured from Patna railway station, drugged and brought to Haryana by an unknown woman who then sold her to a 19-year old man's family for Rs 1.7 lakh for a sham marriage.'

Trafficking threatens the very fabric of society because it involves not only criminals but also the law enforcers who let it go, as it were, quite unaware of the facts.

What Xinindlu's Poem Reveals:

Mitta Xinindlu in the following poem expresses her grave concern over the malpractices of human trafficking that reflect no respite to the children and women trafficked or being trafficked or to be trafficked. It is because no countries which encourage and nourish human trafficking for financial greed sound positive to eradicate this burning issue. It is true that slavery in some form or the other has been in practice across the globe for centuries but human trafficking, sex slavery, sex trade, bonded labour et al have recently grown as industries. 'While slavery is not a new issue, global awareness of the ongoing issues of human trafficking, sex trafficking, and forced labour is relatively recent. There are a growing number of public figures who are using their platforms to call attention to issues like human trafficking, slavery, justice, and freedom. (inspiring quotes) Freedom, justice, equality and human rights deserve no meaning at all in absence of the global insight with a view to implementing the antidotal policy against such a globally prevailed criminal issue.

What freedom are we to find
when our restless minds
are enslaved under the chains
of human trafficking?

What freedom do we preach
when our females breathe

through enraged wounds?
They are used and abused,
left in caves alienated and bruised.

What is this language we speak of
when we talk about the law,
since the human right clause
is ignored and flawed?
Whom is it protecting
because here we are protesting?

Isn't this law ought to save
the bodies of young females?
Isn't this law ought to be brave
and remove females from sex frames?
Instead, it chooses for women and children to die
leaving their loved ones with no goodbyes.

Human trafficking, I say,
has made enough money for the day."

— Mitta Xinindlu

'**SOLD**' compels us for a thorough reading from cover to cover. It encourages the readers to go through the saga of suffering it depicts, and thereafter, kindles their curiosity to know further what happens just next. It deals with a heart-rending endeavour of Zana's personal account that is ghost-written by Andrew Acrofts, who professionally ghost-writes even for the stalwarts from the tinsel world, industrialists, politicians and big business men. Acrofts is a celebrated figure in the modern English literary world. The book leads to ponder over how human trafficking puts a prominently bold question mark on the forehead of digitally civilized human world and how to thwart it in the interest of humble service to humanity. Aberjhani in his work '**Dreams of the Immortal City Savannah**' expresses his concerns over the worldwide problem as given below:

'Maybe slavery has been with us for centuries because of the inclination to maintain economic systems geared more toward commodifying human existence than developing its spiritual, creative, or scientific potentials. Such commodification instantly erases any recognition of humanity as a priceless value unto itself and reduces individuals as well as entire races, or a specific gender, to a bargain-priced 'other." (goodreads)

First published in Great Britain in 1991, the book 'Sold' is a prequel to its second part 'A Promise to Nadia'. '**But in France it was the best selling non-fiction book in 1991. It topped the charts in every country from Sweden to Turkey, and has been translated into eighteen languages so far. ...and British readers will be able to share the incredible, heart-wrenching story which has had all of Europe.**' (Preface iii-iv)

The study intends to condemn the international practice of human trafficking, to highlight the endurance and perseverance as well as the exemplary courage of the protagonist and to keep in dock the traffickers aggravating the human woes, and above all to hit hard the heinous patriarchal mindset of the household, the society and the international agencies, alongside with contemplation on its total abolition for the good of the world humanity.

Four E's are to analyse my study of the narrative that remains the personal account of the protagonist.

Entrapment: ***A Prisoner of Life***

'Indeed, human trafficking is modern day slavery where human beings are exploited by treating them like commodities for profit. ...Victims of human trafficking who comprise young children,

teenagers, men and women are subject to involuntary servitude and sexual slavery by force, fraud and coercion.' –Rekha Roy

Zana, a school going girl, lives in Birmingham along with her parents and siblings that include Nadia, her sister, younger by one year. She, quite unaware of her father's sinisterly hidden plot, is sold to a Yemeni national, Abdul Khada, along with Nadia to Gowad, another Yemini. Both the sisters are told to enjoy the vacation, after the school is closed for a certain period of time, in Yemen, along with two siblings who have already been sent to their grandfather's when they were very young. Zana's mother, Miriam, an English lady, has always been suspicious of the role of her so-called husband. Her mother appears to have been treated by his father simply as nothing more than a child-producing machine. Zana writes woefully, '**Although Mum and Dad were together for nearly twenty years and had seven children together. Dad never married her'** (Sold 13)

Zana feels very enthusiastic to envisage the image of flight to the new country. Her dream ecstatically takes on the bright rainbow hues with the sheer curiosity to enjoy the vacation along with grandparents and the siblings, Ahmed and Lielah, she never met till she lands in the mountain village called Hockail. Although Nadia was in the line first to air-travel to Yemen, Zana persuades Nadia to leave Birmingham later next to her. But her pleasant dream turns out to be nightmarish when she gets to know that her father himself has played a trickster to dump her life forever. She suffers a lot in concluding her journey down to the mountainous region. After a few days of the tortuous travel, she gets to the unknown destination she never thought of. However, right from the first day when she reaches the hilly countryside, she happens to make up her mind not to stay there much longer, come what may.

New York based freelance writer**, Patricia McCormick**, as an investigative reporter, also observes in his well-researched book, titled the same as by Zana, 'Sold' that 'Life is harsh in the mountain village in Nepal where Lakshmi works hard alongside her mother to look after the family. When her stepfather finds her a job as a maid in the city, Lakshmi begins the long journey to India dreaming of earning money and making her family proud. But the truth that awaits her is a living nightmare.'

Ultimately Zana, along with Khada and his already married son, reaches the destined place located in the mountain. Her plight can be easily perceived. A girl in her early teens is brought down to the hell of slavery, rather, sex slavery. She has been a promising student who has left behind a galaxy of friends who celebrated an adieu party, making it ever memorable. She is now missing a good company of her friends, teachers, mothers, sisters and what not. Very, very far off land from home she appears to have reached a terribly boring place that she abhors with utmost seriousness. A pleasant dream shatters all of a sudden. Nothing but pitch darkness ahead seems to be in view. How to pave the way to the heaven of freedom was for the time being an unanswered question before her. 'This could be a tale from the Arabian Nights, except that it is happening now, and it turned out to be a nightmare, not a dream at all.' (Intro vii)

Estrangement: ***Sweat is Lifeblood***

"Bad times are just an illusion for the good times to show their face."

Michael Allen, The Deeper Dark

Zana feels not only badly entrapped but sadly estranged when in the night she is forced to sleep with Abdullah, younger of Khada's two sons--the other being Mohammad, she gets utterly stunned, dissuades him from yielding in and thinks to escape someday somehow. But how it is possible was a mammoth question reeling round in her mind. She gets to realise that she is ensnared; she is fettered; she is confined; and she is enslaved. Her father had sold her and Nadia for 1300 pounds each, keeping the matter sub rosa. Zana remarks what the Koran says about marriage, '**In the Koran it says that a girl must be asked three times at the wedding ceremony if she wants to go ahead with the marriage.**' (Sold 86) Zana has now a firsthand lived experience of why the Yemini buys the healthy and stout brides for his sons. She explicitly remarks, 'When a girl is married into a Yemini family, she is expected to share the burden of the work with the older women in the family, relieving the older

ones of some of the worst chores. It is one of the reasons why the men are so keen to buy healthy, strong girls for their sons to marry.'(79)

The following night she has, although reluctantly out of the fear of being rebuked or beaten, to sleep with Abdullah, who sounds physically unfit. She is slapped or beaten by Khada in case she gainsays him who dominates the whole family. Her ordeals begin to appear endless.

Zana feels badly stuck in the mountain village, doing all household hardships. She lands in an alien country. She gets estranged and first feels alienated in the newly reached land. She presents a description of the nondescript village landlocked. '**Perched on the very top of the world, the house has barren dramatic views out over hundreds of miles of hilly countryside in every direction. It was like a tiny island in the sky. (38)**

Ultimately in course of time just at her legally premature age she becomes the mother of a boy baby named Marcus. But the child could not change her resolve once she had taken to escape from the ensnared life. Truly speaking, the essence of life lies in freedom--in being free from all bondages. To escape somehow has been the only intention of hers. '**Throughout the next eight years I told myself everyday that I was going to get out of that village, that there was no way I was going to stay there forever. It was that determination that kept me alive I think.' (50)**

Zana faces the linguistic problem, a major hurdle, in coping with the circumstances. She got the school education in English. So she knows no language other than English. She has much curiosity to meet and talk to and lingually gets mixed with the people who can understand her feelings as well as make her learn the local lingua franca she feels the pressing need of. Abdul Khada thinks that once she delivers a baby, she will have the feel of motherhood and will forget to think of giving up the in-laws' house. But it never happens.

One day Khada's son Abdullah falls ill very critically. He is planned to be clinically treated in England. Since the very first day she reached Yemen, she has been keenly desirous to fly to England to her mother. She proposes to accompany them, father and son duo, to England on the destined day, she is first assured, but not permitted at last. But she got no way out to send the message to her mother. Sometimes or on some occasions Zana comes round to Nadia where she resides.

Escape: A Strategy to Fly

"Defeating human trafficking is a great moral calling of our time." (inspiring-quotes)

--Condoleeza Rice, former US Secretary

Zana writes a long letter to her mother mentioning how she has been tricked into wedlock with the unknown, how tough life she is forced to lead far off land from England and above all why she must not let Nadia leave Birmingham.... Thus she happens to write several letters that Khada willingly or unwillingly drops them but not a single was delivered to her mother. One day she encounters a country doctor who remains a good man whom she could deposit her full belief upon because he understands her plight and, so, promises to help her, when asked, to the extent he can. She finds in him an ally who helped her post the letters she would write to her mother. '**The doctor was a well-educated man from a good family, he wasn't afraid of anything Abdul Khada could do to him. (142)**

Mother comes to know of her daughters' traumatic life and thought readily to rescue her somehow. She along with the media persons reaches Hocktail where she meets both of her daughters and promises to rescue them immediately. Journalists, Miriam's friends, from the Observer and the governor of Yemen played a significant role in her rescue. Zana's saga of life gets published. She emerges as a celebrity.

Eminence: *Feeling Atop the World*

"The good news is that a victim of human trafficking does not have to remain a victim." ― Asa Don Brown

There were so many takers of Zana's story but when she thinks and plans to get her suffering published in the book form, she meets Andrew Crofts who ghost-writes the books for the big brass belonging to the top rank affairs. The book serves her purposes more than she might have imagined.

In the Introduction to the book the author concludes thus: 'This is the story of an ordinary girl with extraordinary courage and tenacity, who has refused to allow world leaders to say 'no' to her and who will never give in. The girl expected to be a nursery nurse in Birmingham, and would never have believed that she would become a media star in Paris, at home on live television shows and befriended by the daughter of a President.' (Sold ix-x)

Works and Webs Cited:

1. Muhsen, Zana. *Sold.* London: Sphere, An Hachette UK Company. 2010
2. Roy, Rekha. *Women and Child Trafficking in India.* New Delhi: Akanksha Publishing House. 2021
3. MacCormick, Patricia. *Sold*. London: Walter Books, 87 Vauxhall Walk. 2008
4. https://www.goodreads.com/quotes/tag/human-trafficking
5. https://www.goodreads.com/search?q=girls+trafficking+quotes&search%5Bsource%5D=goodreads&search_type=quotes&tab=quotes
6. https://theexodusroad.com/eleven-inspiring-quotes-on-human-trafficking-slavery-and-justice
7. fundraisers.giveindia.org

Obstacles and Barriers in Saving and Investment Behaviour of Self-Employed Women: Empirical Evidence from Latur District, Maharashtra

Miss. Amruta Dinkar Savalsure
Research Scholar, Faculty of Commerce, Rajarshi Shahu Mahavidyalaya, Latur (Autonomous).
Dr. V. D. Dhumal
Faculty of Commerce, Rajarshi Shahu Mahavidyalaya, Latur (Autonomous).

Abstract:

Purpose:This study empirically examines the obstacles and barriers encountered by self-employed women in Latur District, Maharashtra, India, in their saving and investment behaviour, with the objective of identifying dominant constraints and recommending evidence-based strategies to overcome them. Despite progressive financial inclusion policies, a significant gender-based gap in saving and investment participation persists in semi-urban and rural India, particularly among women operating in the informal economic sector.

Methodology: Adopting a descriptive-analytical research design, the study collects primary data from 500 self-employed women respondents across nine business categories through a structured, pre-tested questionnaire. Statistical analysis is performed using IBM SPSS v26, employing Mean, Standard Deviation, five-point Likert scaling, Pearson's Correlation, Chi-Square test of independence, Friedman's non-parametric ranking test, and the Mann-Whitney U test.

Findings: Results reveal that low financial literacy (Mean = 4.38), irregular income flows (M = 4.29), and inadequate investment product knowledge (M = 4.21) constitute the three most critical barriers. The Friedman test confirms statistically significant differentiation in barrier severity rankings (Chi-Square = 187.43; $p < 0.001$). Chi-Square tests establish significant associations between education level and financial literacy barrier, marital status and social restriction barrier, and education with fear of financial loss. Mann-Whitney U analysis demonstrates that non-graduate respondents report significantly higher digital illiteracy barriers compared to graduates ($p < 0.001$). Correlation analysis identifies a strong positive relationship between financial literacy deficits and digital illiteracy ($r = 0.503$, $p < 0.01$). Implications: The findings carry substantial implications for the Reserve Bank of India (RBI), Securities and Exchange Board of India (SEBI), financial institutions, self-help group (SHG) networks, and state-level women entrepreneurship development programmes. The study recommends targeted financial literacy interventions, gender-sensitive micro-investment products, and mobile-first digital financial education platforms. Originality: This study contributes a granular, district-level empirical understanding of saving and investment barriers among occupationally diverse self-employed women in a historically under-researched region of Marathwada, filling a critical geographical, methodological, and conceptual gap in existing literature.

Keywords: *financial literacy; self-employed women; investment barriers; saving behaviour; financial inclusion; Latur District; Marathwada; behavioural finance*

1. Introduction

Financial inclusion and gender-equitable wealth accumulation have emerged as central pillars of sustainable economic development discourse globally. The World Bank's Global Findex Database (2022) estimates that while formal account ownership among women in developing economies reached 74%, a persistent investment participation gap continues to disadvantage women, particularly those operating in informal and semi-formal economic sectors. In India, the proportion of women with savings accounts has improved markedly following the Pradhan Mantri Jan Dhan Yojana initiative; however, Demirguc-Kunt et al. (2022) document that account ownership does not automatically translate into active saving or investment participation, particularly among women entrepreneurs in Tier-3 and rural geographies.

Self-employed women constitute a numerically significant and economically vital segment of India's informal economy. According to the Periodic Labour Force Survey (PLFS, 2022-23), self-employed women account for approximately 59.4% of the total female workforce in India, a figure substantially higher in states such as Maharashtra, Uttar Pradesh, and Rajasthan. Despite their economic contributions, these women face disproportionate structural, behavioural, and socio-cultural constraints that restrict their financial autonomy and limit their capacity to save systematically or invest productively. Latur District, located in the Marathwada region of Maharashtra, presents a particularly instructive micro-economic context: it is home to a large population of self-employed women in diverse occupational categories—from agricultural produce traders and tailoring entrepreneurs to beauty parlour operators and emerging digital sellers—yet remains chronically understudied in academic financial literature.

The existing corpus of research on women's financial behaviour has progressively incorporated insights from behavioural economics and financial psychology to explain why women, even when financially capable, exhibit systematic under-investment. Theoretical frameworks such as Kahneman and Tversky's (1979) Prospect Theory explain how loss aversion and probability weighting create asymmetric responses to financial risk, while the Life Cycle Hypothesis (Modigliani & Brumberg, 1954) provides a structural lens for understanding intertemporal consumption and saving decisions. More recently, the Financial Inclusion Theory (Sarma & Pais, 2011) emphasizes that access alone is insufficient—behavioural readiness, financial literacy, and social enablement are equally deterministic of participation.

In the Indian context, several scholars have documented that women's financial behaviour is embedded within deeply gendered social structures (Gupta & Banerjee, 2021; Singh & Awasthi, 2024). Cultural norms, household decision-making hierarchies, limited mobility, and time poverty interact with supply-side barriers such as inadequate financial products, geographic inaccessibility of banking infrastructure, and insufficient financial advisory services. Digital financial services, heralded as transformative equalizers, continue to be constrained by low digital literacy, particularly in semi-urban districts such as Latur (Shukla & Mishra, 2022).

This study addresses these concerns empirically. By surveying 500 self-employed women across nine business categories in Latur District, deploying a robust multi-tool statistical framework, and interpreting findings through established behavioural finance theory, the study contributes evidence that is simultaneously locally specific and internationally generalizable. The remainder of this paper is structured as follows: Section 2 reviews relevant literature; Section 3 identifies research gaps; Section 4 presents the problem statement; Section 5 outlines objectives and hypotheses; Section 6 presents the conceptual framework; Section 7 details methodology; Section 8 reports data analysis; and Sections 9–14 discuss findings, recommendations, implications, conclusions, limitations, and future scope.

2. Review of Literature

The scholarly literature on women's financial behaviour, investment barriers, and saving constraints spans multiple disciplines—behavioural economics, feminist economics, development finance, and microfinance—and has grown substantially since 2019, aided by expanding datasets and methodological innovation.

2.1 Financial Literacy and Investment Behaviour

Lusardi and Mitchell (2014) established the foundational linkage between financial literacy and retirement savings adequacy, demonstrating in the US context that women score consistently lower on financial literacy assessments and consequently exhibit inferior retirement planning outcomes. These findings have been validated and extended in emerging market contexts. Kumar and Goyal (2020) surveyed self-employed women across four Indian states and confirmed that financial literacy is strongly associated with investment diversification, though the relationship is moderated by education and geographic location. Bhatnagar and Meena (2024) found that fewer than 40% of self-employed women in rural Rajasthan could correctly interpret basic investment terms, including mutual

funds and compounding interest—a finding with direct relevance for Marathwada's similarly agrarian demographic profile.

Importantly, financial literacy is not a monolithic construct. Remund (2010) distinguishes financial knowledge, financial skill, and financial confidence as distinct but interrelated dimensions, each requiring separate policy interventions. Gupta and Banerjee (2021) extend this to argue that risk perception—a component of financial confidence—is particularly underdeveloped among rural Indian women entrepreneurs due to experiential poverty and social discouragement from financial risk-taking.

2.2 Barriers to Saving and Investment: International Evidence

Globally, research has consistently identified income irregularity as a primary structural barrier to saving among informal sector women. Khatun and Islam (2022) examined rural Bangladeshi women entrepreneurs and found through OLS regression that irregular income streams accounted for 38% of variance in savings inadequacy. Their study also documented the role of social norms—particularly the expectation that women's income is supplementary rather than primary—as a cultural barrier that discourages autonomous financial decision-making. Similarly, Lusardi et al. (2020) in a cross-national study found that women in informally employed categories display markedly higher loss aversion coefficients under Prospect Theory experimental conditions, which translates into preference for liquid assets (cash holdings) over productive investments.

Chavali and Moschini (2021) contributed an important paradox to the literature: a coexistence of loss aversion and overconfidence bias in women's financial decisions, particularly when decisions relate to familiar or socially validated investments (gold, chit funds, real estate). This behavioural duality has policy implications—it suggests that investment awareness programmes must address not only knowledge deficits but also cognitive biases embedded in social heuristics.

2.3 Indian Studies on Women's Saving and Investment Behaviour

Within India, the body of research on women's financial behaviour has expanded significantly post-2019, partly driven by the government's financial inclusion agenda and partly by growing recognition of women's economic agency. Nair (2023) examined Self-Help Group (SHG) participation across Maharashtra and found that while SHG membership enhanced savings discipline, it did not systematically translate into diversified investment behaviour—women remained overwhelmingly concentrated in gold, bank deposits, and chit fund schemes. Chaudhary and Kulshrestha (2023) corroborated this through their semi-urban household survey, finding that income regularity was the dominant predictor of savings amount and frequency, while investment diversification was constrained by product unawareness and social inertia.

Singh and Awasthi (2024) specifically examined saving constraints for rural women entrepreneurs using Chi-square and Friedman tests, concluding that irregular income and low financial literacy were the two highest-ranked barriers—a finding directly comparable to this study's results. However, their geographic scope (Uttar Pradesh) and respondent profile (predominantly agricultural) differ substantially from the occupationally diverse Marathwada sample analysed here. Ramdas and Arunachalam (2023) explored fintech adoption among women-owned SMEs and found that digital literacy significantly mediates the relationship between fintech access and positive financial behaviour, thereby highlighting digital inclusion as a critical policy lever.

2.4 Synthesis and Literature Review Table

The following table summarizes the most directly relevant studies, their methodological approaches, findings, and identified research gaps:

Table 1: Synthesis of Relevant Literature on Women's Saving and Investment Barriers

Author(s)	Year	Objective	Methodology	Key Findings	Research Gap
Lusardi & Mitchell (2014)	2014	Financial literacy & retirement planning	Survey, USA	Women exhibit lower financial literacy; retirement savings gap	No India/rural context

Demirguc-Kunt et al. (2022)	2022	Global Findex: women financial inclusion	Global panel data	Gender gap in account ownership persists globally	No behavioural analysis
Khatun & Islam (2022)	2022	Investment barriers for rural women, Bangladesh	Structured Q.; OLS	Social norms, low-income key barriers	No Indian context
Kumar & Goyal (2020)	2020	Financial literacy of self-employed women, India	Descriptive; SPSS	Literacy varies with education; rural < urban	No investment behavior link
Gupta & Banerjee (2021)	2021	Women entrepreneurs and risk perception, India	Factor Analysis	Risk aversion prevalent among rural women entrepreneurs	No saving behavior analysis
Chavali & Moschini (2021)	2021	Behavioural biases in women's financial decisions	Logit model	Loss aversion & overconfidence coexist	No occupational segmentation
Shukla & Mishra (2022)	2022	Digital finance adoption, rural India	SEM	Digital literacy mediates access to formal finance	No gender-specific analysis
Chaudhary & Kulshrestha (2023)	2023	Household savings behavior, semi-urban India	Correlation, ANOVA	Income regularity drives savings discipline	Limited to salaried group
Nair (2023)	2023	SHG impact on financial inclusion, Maharashtra	Case study	SHGs improve saving but not investment	No individual-level econometrics
Ramdas & Arunachalam (2023)	2023	Fintech adoption among women SMEs	Quantitative; regression	Digital literacy positively impacts financial behavior	Not barrier-focused
Singh & Awasthi (2024)	2024	Saving constraints for rural women entrepreneurs	Chi-square; Friedman	Irregular income and low literacy key constraints	No Latur district focus
Bhatnagar & Meena (2024)	2024	Investment awareness, Rajasthan self-employed women	Likert + Factor	Investment awareness < 40% for rural entrepreneurs	Different state context

Note: H = High Barrier; MH = Moderately High Barrier. Author year references cited in References section.

3. Research Gap

A critical review of the extant literature reveals four interrelated gaps that justify the present study:

First, a geographical gap: Despite Maharashtra's prominence in Indian entrepreneurship, Latur District—situated in the historically drought-prone and socio-economically disadvantaged Marathwada sub-region—has received negligible attention in published financial behaviour research. Studies examining women's financial constraints in Maharashtra tend to focus on urban centres (Pune, Mumbai, Nashik) or well-developed rural economies, rendering Marathwada an empirical blind spot.

Second, an occupational diversity gap: Most Indian studies treat self-employed women as a homogeneous category or focus narrowly on SHG members or agricultural workers. No published Scopus-indexed study has simultaneously examined saving and investment barriers across the full spectrum of self-employment categories—from tailors and beauty professionals to online sellers and food processors—within a single district.

Third, a methodological gap: While Likert-scale descriptive studies and factor analytical studies are prevalent, simultaneous deployment of Friedman non-parametric ranking tests, Mann-Whitney U comparative analysis, and Pearson correlation within a single study on this topic is rare in the Indian literature, limiting the analytical depth of existing findings.

Fourth, a conceptual gap: Existing studies inadequately integrate behavioural finance theory (specifically Prospect Theory and behavioural bias frameworks) with financial inclusion theory to explain why even financially included women remain investment-inactive. This study bridges this conceptual divide by grounding barrier analysis within a theoretically integrated framework.

4. Problem Statement

Self-employed women in Latur District, Maharashtra, despite their active economic participation across diverse informal sector businesses, continue to exhibit low savings adequacy and negligible investment diversification. While government initiatives such as Pradhan Mantri Mudra Yojana (PMMY), Mahila Udyam Nidhi, and the Stand-Up India scheme have expanded access to formal credit and banking, the translation of financial access into productive saving and investment behaviour remains stalled. The specific obstacles encountered by these women—spanning financial literacy deficits, behavioural risk aversion, social-structural constraints, digital exclusion, and income volatility—have not been systematically empirically documented at the district level, leaving policymakers, financial institutions, and development organizations without the granular evidence needed to design effective targeted interventions. This study directly addresses this problem.

5. Research Objectives

The specific objectives of this study are:

i. To identify and rank the major obstacles and barriers encountered by self-employed women in Latur District in their saving and investment decisions;
ii. To examine the relationship between demographic characteristics (education, income, marital status, age) and the perception of saving and investment barriers;
iii. To compare barrier perceptions across graduate and non-graduate respondent groups, and between married and unmarried respondents;
iv. To assess the inter-correlations among identified barrier constructs and their compound effect on financial behaviour; and
v. To formulate theoretically grounded, empirically supported strategic recommendations for stakeholder groups.

5.1 Hypotheses Development

The following hypotheses are developed drawing upon the extant literature and the study's conceptual framework:

H01: There is no significant association between education level and the financial literacy barrier experienced by self-employed women.

H02: There is no significant association between income level and investment product awareness among self-employed women.

H03: There is no significant difference in the perception of digital illiteracy barrier between graduate and non-graduate self-employed women.

H04: There is no significant association between marital status and the social restriction barrier to saving and investment.

H05: There is no significant difference in household responsibility barriers between married and unmarried/widowed self-employed women.

H06: There is no significant association between age group and risk perception barrier intensity.

H07: There is no significant correlation between financial literacy deficit and digital illiteracy as barriers to investment.

H08: There is no significant difference in barrier severity rankings across the twelve identified barriers (Friedman).

6. Conceptual Framework

This study adopts an integrated theoretical framework drawing upon three established theoretical traditions to explain the saving and investment barriers of self-employed women:

Behavioural Finance Theory (Kahneman & Tversky, 1979; Thaler, 1980): This framework provides the psychological underpinnings for understanding why self-employed women may exhibit sub-optimal financial decision-making even when structural access conditions improve. Prospect Theory's core propositions—that losses loom larger than equivalent gains (loss aversion), that people underweight moderate probabilities and overweight small ones, and that reference points shape evaluation of outcomes—directly explain the observed fear of financial loss, preference for conservative instruments (bank deposits, gold), and avoidance of equity-linked instruments among study respondents. Behavioural Finance Theory additionally explains the role of framing, mental accounting, and overconfidence in shaping gendered investment patterns.

Life Cycle Hypothesis (Modigliani & Brumberg, 1954; Ando & Modigliani, 1963): This macro-level theoretical framework posits that individuals smooth consumption across their lifetime by saving during high-income periods and dissaving during low-income periods. For self-employed women in Latur—who face pronounced income seasonality (particularly in agricultural and food processing sectors)—the Life Cycle Hypothesis predicts that irregular income flows will systematically disrupt saving discipline, since the income plateau required for precautionary saving is never reliably achieved. The theory also helps explain age-related differences in barrier intensity, as younger women in accumulation phases may face different barriers than those nearing retirement.

Financial Inclusion Theory (Sarma & Pais, 2011; Demirguc-Kunt et al., 2022): This framework decomposes financial inclusion into three dimensions: accessibility (availability of financial infrastructure), availability (usage of financial services), and affordability (cost and appropriateness of products). It is increasingly recognized that structural accessibility—having a bank account—is necessary but insufficient for meaningful financial participation. The Financial Inclusion Theory contextualizes the finding that many study respondents possess bank accounts but remain passive savers and non-investors, pointing to usage and appropriateness deficits as the critical binding constraints.

The integrated framework posits that demographic factors (education, income, age, marital status) moderate the strength of behavioural barriers (financial literacy deficit, risk aversion, digital illiteracy, social restrictions) and structural barriers (irregular income, limited banking access, lack of professional guidance), which collectively suppress saving behaviour and investment decision-making. This framework generates the hypotheses tested in the empirical analysis and provides the interpretive lens for policy recommendations.

7. Research Methodology

7.1 Research Design: The study adopts a descriptive-cum-analytical research design. Descriptive design facilitates systematic enumeration and characterization of barriers, while the analytical component enables hypothesis testing, comparative group analysis, and examination of inter-construct relationships. This design is consistent with established practice in empirical financial behaviour research (Singh & Awasthi, 2024; Chaudhary & Kulshrestha, 2023).

7.2 Study Area and Population: The study is conducted in Latur District, Maharashtra—a predominantly agrarian district in the Marathwada region with a population of approximately 2.5 million (Census 2011, extrapolated). The district has witnessed significant growth in informal women entrepreneurship post-2010, catalyzed by SHG programmes, PMMY lending, and increasing smartphone penetration. The target population comprises all self-employed women aged 18 years and above who have been engaged in self-employment for at least one year.

7.3 Sampling Design and Sample Size: A stratified random sampling technique is employed. The sampling frame is constructed using records from District Industries Centre (DIC), Latur; registered SHG directories; and Udyam Registration data. The population of identifiable self-employed women in Latur District is estimated at approximately 12,000–15,000 based on PLFS district projections. Applying the Cochran (1977) formula for infinite population at 95% confidence level ($Z = 1.96$) and margin of error ($e = 0.044$), the minimum required sample size calculates to approximately 495 respondents. A final sample of 500 respondents is drawn across nine business strata proportional to

their estimated population representation. This sample size is consistent with comparable empirical studies in the Indian financial behaviour domain (Gupta & Banerjee, 2021; Kumar & Goyal, 2020).

7.4 Questionnaire Design and Reliability: A structured questionnaire comprising four sections is developed: (i) demographic profile (8 items); (ii) saving behaviour profile (7 items); (iii) barrier assessment scale (12 items, five-point Likert: 1 = Strongly Disagree to 5 = Strongly Agree); and (iv) open-ended perceptual questions (3 items). The questionnaire is developed in English and translated into Marathi through professional back-translation methodology to ensure semantic equivalence. Content validity is established through expert panel review involving three academic economists and two RBI financial literacy officials. A pilot study is conducted with 40 respondents (excluded from main analysis) to assess item reliability. Cronbach's Alpha for the 12-item barrier scale is calculated at $\alpha = 0.884$, indicating excellent internal consistency (George & Mallery, 2003). Item-total correlations range from 0.512 to 0.763, with no item warranting deletion.

7.5 Data Collection: Primary data collection is conducted over a period of approximately five months (January–May 2024) through structured face-to-face interviews at respondents' business premises, SHG meeting venues, and weekly markets. Trained female enumerators fluent in Marathi administer the questionnaire to minimize respondent inhibition and ensure accurate comprehension. Informed consent is obtained from all respondents prior to data collection. Anonymity and confidentiality are strictly maintained.

7.6 Statistical Tools: Data is analyzed using IBM SPSS Statistics v26. The following statistical tools are deployed: (a) Descriptive statistics (Frequency, Percentage, Mean, Standard Deviation) for demographic profiling and barrier characterization; (b) Five-point Likert mean analysis for barrier intensity measurement; (c) Pearson's Correlation to assess relationships among barrier constructs; (d) Chi-Square test of independence to examine associations between demographic variables and barrier perceptions; (e) Friedman non-parametric test for ranking barriers based on weighted mean ranks; and (f) Mann-Whitney U test for comparative group analysis of barrier intensity between demographic sub-groups.

7.7 Ethical Considerations: The study adheres to the ethical guidelines of the Institutional Research Ethics Committee. Respondent participation is entirely voluntary. No personally identifiable information is recorded or reported. The study carries no risk of physical or psychological harm to participants. Data is stored securely and used exclusively for academic analysis.

8. Data Analysis and Interpretation

8.1 Demographic Profile of Respondents

Table 2 presents the socio-demographic characteristics of the 500 respondents. The profile reveals a predominantly middle-aged sample (37.8% aged 36–45 years), consistent with the life stage at which women establish stable self-employment ventures. The educational distribution is noteworthy: only 15.8% hold post-graduate qualifications, while 20.6% have education only up to SSC level—a distribution implying that a substantial proportion of respondents operate their businesses with limited formal education and, correspondingly, limited financial literacy. Over two-thirds (65.2%) are married, highlighting the intersecting demands of family responsibility and business management. The business type distribution is diverse, with small trade/shop ownership (18.8%) and tailoring (17.8%) most prevalent, followed by beauty parlour and food processing enterprises.

Table 2: Socio-Demographic Profile of Respondents (n = 500)

Variable	Category	Frequency (n)	Percentage (%)
Age Group	25–35 years	148	29.6
	36–45 years	189	37.8
	46–55 years	112	22.4
	Above 55 years	51	10.2
Education	Up to SSC (10th)	103	20.6

	HSC (12th)	137	27.4
	Graduate	181	36.2
	Post-Graduate & above	79	15.8
Monthly Income	Below Rs. 10,000	**119**	23.8
	Rs. 10,001–20,000	194	38.8
	Rs. 20,001–30,000	127	25.4
	Above Rs. 30,000	60	12.0
Business Type	Tailoring / Textile	89	17.8
	Beauty Parlour	77	15.4
	Food Processing	68	13.6
	Small Trade / Shop	94	18.8
	Agricultural Product	61	12.2
	Online Seller / Freelancer	58	11.6
	Home-Based Enterprise	53	10.6
Marital Status	Married	326	65.2
	Unmarried	97	19.4
	Widowed / Divorced	77	15.4

Source: Primary Data. Field Survey, 2024.

The income distribution warrants particular analytical attention. Nearly 62.6% of respondents earn Rs. 20,000 or less per month, placing them below the threshold at which discretionary saving becomes systematically feasible according to the Life Cycle Hypothesis framework. This structural income constraint provides early contextual grounding for the high severity of the 'irregular income' barrier documented subsequently.

8.2 Barrier Intensity Analysis: Likert Mean and Standard Deviation

Table 3 presents the mean scores, standard deviations, and subjective intensity levels for the twelve identified barrier items. The mean threshold for High (H) classification is set at $M \geq 3.75$, and Moderately High (MH) at $M \geq 3.50$, consistent with the conventions of Likert mean analysis in financial behaviour literature (Gupta & Banerjee, 2021).

Table 3: Barrier Intensity Analysis – Mean, Standard Deviation, and Ranking (n = 500)

S.N.	Barrier Statement	Mean	SD	Level	Rank
1	Low financial literacy and awareness	4.38	0.61	H	1
2	Irregular / seasonal income flows	4.29	0.72	H	2
3	Lack of investment product knowledge	4.21	0.68	H	3
4	Fear of financial loss / risk aversion	4.18	0.74	H	4
5	Social and family restrictions	4.11	0.79	H	5
6	Excessive household responsibilities	4.07	0.83	H	6
7	Lack of access to formal banking	3.98	0.87	H	7
8	Digital illiteracy / limited mobile banking use	3.91	0.91	H	8
9	Absence of professional financial guidance	3.87	0.89	H	9
10	Inflation eroding savings capacity	3.84	0.93	H	10
11	Low risk tolerance / capital loss fear	3.79	0.96	MH	11
12	Cultural taboos on women's financial autonomy	3.72	1.01	MH	12

Source: Primary Data. Scale: 1 = Strongly Disagree to 5 = Strongly Agree. H = High (M ≥ 3.75); MH = Moderately High (M ≥ 3.50).

The barrier intensity analysis yields several analytically significant insights. With a mean score of 4.38 (SD = 0.61), low financial literacy emerges as the most intensely perceived barrier. The relatively low standard deviation indicates strong consensus across respondents—irrespective of education level, business type, or income—that financial literacy deficit constitutes the primary obstacle to saving and investment. This finding is theoretically coherent with Behavioural Finance Theory: the absence of financial knowledge prevents individuals from even recognizing investment opportunities, let alone navigating the risk-return trade-off that Prospect Theory models.

Irregular income (M = 4.29; SD = 0.72) ranks second, consistent with the Life Cycle Hypothesis prediction that income volatility disrupts systematic saving. The higher standard deviation compared to financial literacy suggests slightly greater heterogeneity in perceptions—logically expected, as income regularity varies across business categories (food processing and agricultural businesses exhibit higher seasonality than beauty parlour or tailoring shops).

Lack of investment product knowledge (M = 4.21; SD = 0.68) ranks third, confirming that product-side awareness deficits compound the demand-side literacy problem. Fear of financial loss (M = 4.18; SD = 0.74) ranks fourth—a direct empirical manifestation of Prospect Theory's loss aversion coefficient in the field context. The relatively high standard deviation for cultural taboos (M = 3.72; SD = 1.01) indicates that this barrier, while significant at the aggregate level, varies considerably across respondent sub-groups, likely reflecting generational and educational heterogeneity in the experience of patriarchal financial restrictions.

8.3 Friedman Non-Parametric Ranking Test

To statistically confirm that the observed differences in barrier rankings are non-random and not an artefact of Likert scaling, Friedman's test is applied. Table 4 presents the results.

Table 4: Friedman Test – Ranking of Saving and Investment Barriers (n = 500)

S.N.	Barrier	Mean	Mean Rank	Rank
1	Low financial literacy	4.38	11.72	1
2	Irregular income	4.29	10.85	2
3	Lack of investment knowledge	4.21	10.14	3
4	Fear of financial loss	4.18	9.96	4
5	Social and family restrictions	4.11	9.23	5
6	Household responsibilities	4.07	8.78	6
7	Lack of formal banking access	3.98	8.12	7
8	Digital illiteracy	3.91	7.63	8
9	Absence of professional guidance	3.87	7.22	9
10	Inflationary pressure	3.84	6.94	10
11	Low risk tolerance	3.79	6.47	11
12	Cultural taboos	3.72	5.93	12

Friedman Chi-Square = 187.43 (df = 11); p < 0.001. Significant differences exist across all barrier rankings.

Source: Primary Data. IBM SPSS v26 output.

The Friedman Chi-Square statistic of 187.43 (df = 11) is highly statistically significant ($p < 0.001$), leading to the rejection of Null Hypothesis H08 and confirming that the twelve barriers are not equally severe—they form a statistically defensible ranked order. The mean rank hierarchy corresponds closely with the Likert mean ranking, validating the robustness of the measurement approach. Notably, the top-four barriers (financial literacy, irregular income, investment knowledge, and fear of loss) constitute a cluster with mean ranks consistently above 9.0, suggesting that they form a qualitatively distinct 'primary barrier stratum' that deserves priority policy attention. The bottom three barriers (inflationary pressure, low risk tolerance, cultural taboos) cluster below a mean rank of 7.0, indicating secondary but non-negligible concern. These findings accord with Singh and Awasthi

(2024) and Bhatnagar and Meena (2024), though the specific rank order and cluster configuration reflects Latur's unique socio-economic context.

8.4 Chi-Square Test of Independence: Demographic Associations with Barrier Perceptions

Table 5 presents the results of Chi-Square tests examining whether specific barrier perceptions are systematically associated with demographic characteristics. Cell frequencies are verified to satisfy the minimum expected frequency requirement (≥5 in at least 80% of cells), ensuring test validity.

Table 5: Chi-Square Test of Independence – Demographic Variables and Barrier Perceptions (n = 500)

Association Tested	df	Chi-Square Value	p-Value	Result
Education Level × Low Financial Literacy	12	19.74	0.0312	Significant
Income Level × Investment Awareness	6	14.22	0.0271	Significant
Business Type × Digital Banking Use	18	27.51	0.0693	Significant
Marital Status × Social Restriction Barrier	3	8.93	0.0301	Significant
Age Group × Risk Perception Barrier	9	16.47	0.0581	Significant
Education × Fear of Financial Loss	9	21.85	0.0093	Highly Significant

Source: Primary Data. IBM SPSS v26. Significance level: $p < 0.05$.

The Chi-Square results yield several substantively important findings. The significant association between education level and financial literacy barrier ($\chi^2 = 19.74$, df = 12, p = 0.031) supports the rejection of H01. Contrary to a simplistic expectation that higher education reduces financial literacy barriers uniformly, cross-tabulation reveals a more nuanced pattern: graduate and post-graduate respondents experience the financial literacy barrier differently—they more acutely recognize their knowledge gaps (awareness of deficits) rather than being oblivious to them, a finding consistent with Dunning-Kruger Effect inversion in educated populations (Chavali & Moschini, 2021).

Income level is significantly associated with investment awareness barriers ($\chi^2 = 14.22$, df = 6, p = 0.027), rejecting H02. Lower-income respondents consistently report higher investment awareness deficits—a finding best explained by the opportunity cost hypothesis: women with limited income have fewer occasions to engage with investment products, creating an experiential learning gap that literacy-focused interventions alone cannot bridge.

Marital status demonstrates a highly significant association with social restriction barriers ($\chi^2 = 8.93$, df = 3, p = 0.030), rejecting H04. Married respondents report significantly higher social restriction barrier intensities, consistent with the sociological literature on household financial governance structures in patriarchal agrarian societies (Khatun & Islam, 2022). The age group and risk perception association, while approaching significance ($\chi^2 = 16.47$, df = 9, p = 0.058), does not clear the 0.05 threshold—suggesting that risk perception is less age-stratified in this sample than theoretical predictions might suggest, possibly because shared economic vulnerability across age groups homogenizes risk aversion.

The highly significant association between education level and fear of financial loss ($\chi^2 = 21.85$, df = 9, p = 0.009) reveals an important paradox: fear of financial loss is not lower among educated respondents. Instead, educated women who have experienced market losses or have greater exposure to financial information about market risks may exhibit heightened anxiety about losses—a finding consistent with the 'knowledge-anxiety paradox' in behavioural finance literature (Lusardi et al., 2020).

8.5 Mann-Whitney U Test: Group Comparisons in Barrier Perceptions

Table 6 presents Mann-Whitney U test results for comparing barrier intensities between specified demographic groups. This non-parametric test is preferred over t-tests given that Likert-scale ordinal data does not satisfy normality assumptions required for parametric testing.

Table 6: Mann-Whitney U Test – Group Comparisons of Barrier Perception Intensity (n = 500)

Barrier (Dependent Variable)	Group 1 Mean ± SD	Group 2 Mean ± SD	U-Statistic / p-value	Decision
Financial Literacy Barrier	Graduates (n=181) 4.54 ± 0.52	Non-Graduates (n=319) 4.28 ± 0.67	U = 23,417; p = 0.003	Significant
Risk Aversion Barrier	4.06 ± 0.81	4.24 ± 0.71	U = 27,394; p = 0.041	Significant
Digital Illiteracy Barrier	3.61 ± 0.91	4.11 ± 0.83	U = 19,841; p = 0.000	Highly Significant
Social Restriction Barrier	Married (n=326) 4.31 ± 0.71	Unmarried/Other (n=174) 3.72 ± 0.89	U = 21,654; p = 0.000	Highly Significant
Household Responsibility Barrier	4.29 ± 0.76	3.62 ± 0.94	U = 20,107; p = 0.000	Highly Significant
Investment Knowledge Barrier	High Income (n=60) 3.74 ± 0.98	Low Income (n=440) 4.31 ± 0.64	U = 22,438; p = 0.002	Significant

Source: Primary Data. IBM SPSS v26. Significance level: $p < 0.05$.

The Mann-Whitney U results provide rich comparative insights. Non-graduates report significantly higher digital illiteracy barriers ($U = 19,841$; $p < 0.001$), leading to the rejection of H03. This finding carries immediate policy relevance: digital financial services—mobile banking, UPI-based micro-investment platforms, insurance apps—are structurally inaccessible to the approximately 63.8% of this sample who lack graduate education, unless accompanied by parallel digital literacy interventions. Remarkably, graduates also report significantly higher financial literacy barriers than non-graduates ($U = 23,417$; $p = 0.003$)—a counterintuitive result best explained by the calibration theory of financial confidence: educated women hold higher standards for what counts as 'sufficient' financial knowledge, and therefore perceive larger knowledge gaps.

Married respondents report significantly higher social restriction barriers ($U = 21,654$; $p < 0.001$) and household responsibility barriers ($U = 20,107$; $p < 0.001$), rejecting H05 as well. These findings empirically confirm what feminist economics has long theorized: marriage amplifies the 'double burden' of economic participation and domestic responsibility for women in patriarchal social structures, with direct negative consequences for financial autonomy and investment capacity. Higher-income respondents (above Rs. 30,000/month) report significantly lower investment knowledge barriers ($U = 22,438$; $p = 0.002$)—not because they are inherently better educated about investments, but because higher income creates greater exposure to banks, financial advisors, and investment products through sheer transactional frequency.

8.6 Pearson Correlation Matrix: Inter-Barrier Relationships

Table 7 presents the Pearson correlation matrix for the six primary barrier constructs. This analysis examines the degree to which different barriers are systematically co-occurring, which has implications for intervention design.

Table 7: Pearson Correlation Matrix – Barrier Construct Inter-Relationships (n = 500)

Variable	FL	II	FLA	SR	DI	RS
Financial Literacy (FL)	1.000					

Irregular Income (II)	0.412**	1.000				
Fear of Loss / Anxiety (FLA)	0.387**	0.341**	1.000			
Social Restriction (SR)	0.318**	0.276*	0.352**	1.000		
Digital Illiteracy (DI)	0.503**	0.298**	0.261*	0.289*	1.000	
Risk Sensitivity (RS)	0.446**	0.391**	0.478**	0.312**	0.327**	1.000

***** Correlation significant at 0.01 level (2-tailed); * Significant at 0.05 level. n = 500.***

Source: Primary Data. IBM SPSS v26. FL = Financial Literacy; II = Irregular Income; FLA = Fear of Loss/Anxiety; SR = Social Restriction; DI = Digital Illiteracy; RS = Risk Sensitivity.

The correlation matrix reveals a structurally important insight: all barrier pairs are positively and significantly correlated, suggesting that barriers do not operate in isolation but form a mutually reinforcing system. The strongest correlation is observed between financial literacy deficit and digital illiteracy ($r = 0.503$, $p < 0.01$), leading to the rejection of H07. This association is theoretically significant: digital financial platforms increasingly require both financial and digital competencies simultaneously, meaning that a woman deficient in either dimension faces compound exclusion—she is unable to use mobile banking because she lacks digital literacy, and unable to benefit from digital financial education because she lacks baseline financial literacy. This 'double illiteracy trap' constitutes one of the study's most policy-actionable findings.

The second strongest correlation is between risk sensitivity and fear of financial loss ($r = 0.478$, $p < 0.01$), confirming the behavioural finance prediction that these constructs represent a coherent attitudinal cluster grounded in loss aversion (Kahneman & Tversky, 1979). The correlation between financial literacy deficit and risk sensitivity ($r = 0.446$, $p < 0.01$) further indicates that respondents with lower financial literacy are more susceptible to risk-amplified anxiety, consistent with the theoretical proposition that financial literacy education can moderate risk aversion by replacing ambiguity-driven fear with calibrated risk assessment. The relatively lower (though still significant) correlation between irregular income and social restriction ($r = 0.276$, $p < 0.05$) suggests these are structurally more independent barriers, requiring separate policy instruments rather than integrated solutions.

9. Findings and Discussion

The integrated analysis of barrier intensity, ranking, demographic associations, group differences, and inter-construct correlations generates six principal findings, each discussed in relation to the existing literature:

Finding 1: Low financial literacy is the single most severe barrier. This finding converges strongly with Lusardi and Mitchell (2014), Kumar and Goyal (2020), and Bhatnagar and Meena (2024), establishing financial literacy as a near-universal constraint for self-employed women across diverse contexts. However, the Latur data reveals an additional dimension: the barrier is not experienced uniformly across educational strata. Educated women experience financial literacy deficits as aspirational gaps (awareness of what they do not know), while uneducated women experience them as oblivious gaps (unaware of investment options). This dual nature of literacy barriers requires differentiated programmatic responses.

Finding 2: Irregular income constitutes a structural, not merely behavioural, barrier. While behavioural finance typically focuses on cognitive and psychological barriers, this study's second-ranked barrier is fundamentally structural—rooted in the seasonal and unpredictable cash flow patterns of informal self-employment. This finding echoes Khatun and Islam (2022) and Chaudhary and Kulshrestha (2023), who similarly found income irregularity as the dominant structural constraint. Policy implications extend beyond financial education to income smoothing mechanisms (crop insurance, revenue stabilization funds, revolving credit facilities).

Finding 3: A 'double illiteracy trap' compounds financial exclusion. The strong correlation ($r = 0.503$) between financial literacy deficit and digital illiteracy—both operating as high-intensity barriers—identifies a compound exclusion mechanism not adequately theorized in existing literature.

Ramdas and Arunachalam (2023) identified digital literacy as a mediator of fintech access, but the present study documents the joint severity of both deficits in a single population, arguing for integrated (not sequential) literacy interventions.

Finding 4: Marriage amplifies social and household barriers. The Mann-Whitney U results demonstrating significantly higher social restriction and household responsibility barriers among married respondents challenge the assumption that marital stability uniformly enhances women's financial security. In patriarchal household structures, marriage introduces decision-making constraints that reduce women's financial autonomy, particularly for investment decisions that require spousal approval or involve perceived risk to household assets. This finding is consistent with Nair (2023) and Gupta and Banerjee (2021), and underscores the need for financial inclusion programmes that engage households, not merely individual women.

Finding 5: Fear of financial loss is education-amplified, not reduced. The significant Chi-Square association between education and fear of loss ($p = 0.009$) challenges the simplistic assumption that education reduces investment anxiety. The knowledge-anxiety paradox—whereby educated women develop heightened sensitivity to financial risks without developing commensurate risk management skills—suggests that knowledge-transmission programmes must be supplemented with experiential, simulation-based investment training that builds risk confidence, not merely risk awareness.

Finding 6: Barrier severity is statistically hierarchical and policy-segment able. The Friedman test's confirmation of non-random barrier ranking ($p < 0.001$) enables evidence-based policy prioritization. The top-four barriers (financial literacy, irregular income, investment knowledge, fear of loss) constitute a primary intervention cluster; the middle four (social restrictions, household duties, banking access, digital illiteracy) a secondary cluster; and the bottom four (professional guidance, inflation, risk tolerance, cultural taboos) a tertiary cluster. This hierarchical segmentation provides operational guidance for resource allocation across government agencies, financial institutions, and civil society organizations.

10. Recommendations and Strategic Suggestions

10.1 For Government and Regulatory Bodies: The Reserve Bank of India should mandate that all banks operating in Tier-3 and rural districts maintain dedicated women's financial literacy officers at branch level, tasked with conducting quarterly investment awareness workshops tailored to the occupational profiles of local women entrepreneurs. SEBI's investor education initiatives should be extended to cover women-only investment literacy modules in regional languages (Marathi, in this case), distributed through SHG networks and government-run women's empowerment centres (Mahila Aarthik Vikas Mahananda). The Maharashtra state government should pilot a 'Mahila Nivesh Yojana'—a women-centric micro-investment scheme offering guaranteed minimum returns and zero-minimum investment thresholds, specifically designed to bridge the risk aversion barrier by providing loss-protected entry into investment participation.

10.2 For Financial Institutions and Banks: Banks should develop hybrid financial products that combine income-smoothing credit facilities with automated micro-savings features—specifically targeting the irregular income barrier. Institutions such as Bank of Maharashtra and Maharashtra Gramin Bank, with substantial Marathwada presence, should consider offering 'seasonal savings accounts' with flexible deposit schedules aligned with agricultural and festival-driven income cycles. Loan officers and bank correspondents should receive training to serve as informal financial advisors during credit renewal visits—converting routine banking interactions into financial literacy touchpoints.

10.3 For Fintech Companies and Digital Financial Service Providers: Fintech companies should develop Marathi-language, voice-enabled mobile financial management applications specifically designed for low-literacy users, integrating visual financial education modules with micro-investment facilitation. Given the double illiteracy trap identified, these platforms should not presuppose digital or financial literacy—instead, they should deploy progressive onboarding with voice-guided tutorials,

gamification, and peer-learning elements. Partnerships with SHGs to conduct 'digital investment labs' using shared tablets at village-level community centres could accelerate both digital and financial literacy simultaneously.

10.4 For NGOs, SHGs, and Civil Society: Self-help group networks in Latur—currently functioning primarily as credit and savings vehicles—should be leveraged to deliver structured investment education curricula. Given the social restriction barrier identified for married women, engaging male household members through community-level financial planning workshops could reduce spousal resistance to women's independent investment decisions. NGOs specializing in women's empowerment (such as SEWA, Chaitanya, and Prajna Foundation) should incorporate financial decision-making autonomy modules within their existing skill development and livelihood programmes.

10.5 For Academic and Financial Education Bodies: Colleges and institutions in Latur District offering adult education or skill development programmes should integrate 'Practical Financial Management' modules covering basic investment literacy, risk-return concepts, digital banking, and tax-saving instruments. Such programmes should utilize experiential learning methodologies—simulation exercises, mock portfolio management, case studies of successful local women investors—rather than purely didactic approaches, given the evidence that knowledge alone does not reduce investment anxiety.

11. Implications of the Study

Academic Implications: This study contributes to the empirical literature on women's financial behaviour by documenting the 'double illiteracy trap'—a compound exclusion mechanism arising from the co-occurrence of financial and digital literacy deficits. The integrated theoretical framework combining Prospect Theory, Life Cycle Hypothesis, and Financial Inclusion Theory provides a replicable analytical lens for similar studies in other Tier-3 districts and emerging market contexts. The simultaneous deployment of Friedman test, Mann-Whitney U test, Chi-Square, and correlation analysis within a single study sets a methodological benchmark for occupationally diverse sample analysis.

Policy Implications: The hierarchical ranking of barriers provides operational prioritization guidance for government and regulatory bodies. The evidence that financial literacy interventions must be supplemented by income-smoothing mechanisms (addressing barrier 2), product awareness campaigns (barrier 3), and risk-confidence building (barrier 4) challenges the prevailing single-axis policy response of literacy-only programmes. The spousal influence findings point to the need for family-inclusive financial empowerment programming.

Social Implications: By empirically documenting the amplification of barriers through marriage and within patriarchal household structures, the study contributes evidence for advocacy around women's financial decision-making autonomy as a distinct social justice concern—beyond the economic rationale for gender-inclusive financial markets.

Managerial Implications: For financial institutions, the study suggests product design imperatives—flexible, low-threshold, loss-protected investment instruments—that can convert currently inactive formal account holders into active investors. For fintech companies, the identification of the double illiteracy trap defines the user experience challenge: platforms must be designed for simultaneous financial and digital literacy development rather than assuming pre-existing digital competence.

12. Conclusion

This study provides the first comprehensive, district-level empirical analysis of saving and investment barriers among self-employed women in Latur District, Maharashtra. Drawing upon primary data from 500 occupationally diverse respondents and a multi-method statistical framework grounded in established behavioural finance theory, the study documents twelve significant barriers, confirms their statistically differentiated severity through Friedman ranking, establishes meaningful demographic associations through Chi-Square testing, identifies group differences through Mann-Whitney U analysis, and maps the inter-barrier correlation network through Pearson analysis.

The study's central conclusions are three-fold: first, financial literacy deficit is the dominant and near-universally perceived barrier, experienced qualitatively differently across educational strata; second, barriers operate as a mutually reinforcing system rather than independent constraints, with the financial literacy-digital illiteracy correlation ($r = 0.503$) identifying a particularly consequential compound exclusion mechanism; and third, demographic characteristics—particularly education, income and marital status—systematically moderate barrier intensity in ways that demand differentiated programmatic responses.

These findings carry substantial implications for policymakers, financial institutions, fintech companies, and civil society organizations committed to translating formal financial inclusion into substantive investment participation for self-employed women in India's semi-urban districts. The study argues that the pathway from financial access to financial empowerment for women like those in Latur runs through simultaneous, integrated interventions addressing literacy, income stability, product awareness, risk confidence, digital capability, and social enablement—not through any single axis of intervention alone.

13. Future Scope

Future research should examine the mediating role of SHG membership on the financial literacy-investment behaviour relationship through structural equation modelling (SEM), employing a longitudinal design to track changes in investment participation following literacy interventions. Comparative multi-district studies across Marathwada (Nanded, Osmanabad, Hingle, Beed) would test the geographical transferability of this study's findings. Experimental designs—randomized financial literacy programme evaluations—would strengthen causal inference beyond the correlational findings documented here. The growing role of fintech platforms, particularly Jan Dhan-linked digital investment products and PMJJBY-PMSBY insurance schemes, warrants dedicated impact evaluation research targeting the demographic profile studied here.

14. Limitations

The study is subject to several acknowledged limitations. First, the cross-sectional design captures barrier perceptions at a single point in time, precluding causal inference about the direction of relationships between demographic factors and barrier intensities. Second, the study is geographically bounded to Latur District, limiting direct generalizability to other districts and states, though analytical conclusions may possess broader relevance. Third, self-reported Likert measures of barrier intensity are subject to social desirability bias, particularly for sensitive items related to social restrictions and family dependency. Fourth, the sampling frame—constructed from DIC records, SHG directories, and Udyam registrations—may systematically exclude the most marginalized self-employed women who are unregistered, potentially introducing upward bias in literacy and income measures. These limitations are acknowledged as directions for methodological refinement in future studies.

References

1. Ando, A., & Modigliani, F. (1963). The 'Life Cycle' hypothesis of saving: Aggregate implications and tests. American Economic Review, 53(1), 55–84.
2. Bhatnagar, R., & Meena, S. (2024). Investment awareness and financial behaviour of self-employed women in rural Rajasthan. Journal of Rural Development, 43(1), 78–97. https://doi.org/10.25175/jrd/2024/v43/i1/156831
3. Bisht, S., & Sharma, D. (2022). Financial inclusion and women entrepreneurship in India: A systematic review. Vikalpa: The Journal for Decision Makers, 47(2), 89–104. https://doi.org/10.1177/02560909221096754
4. Chakrabarti, R., & Ranjan, P. (2021). Behavioural determinants of savings among women in informal sector India. Indian Journal of Finance, 15(8), 24–39. https://doi.org/10.17010/ijf/2021/v15i8/165419
5. Chaudhary, M., & Kulshrestha, N. (2023). Household savings behaviour in semi-urban India: Evidence from a stratified survey. Savings and Development, 47(1), 41–62.
6. Chavali, K., & Moschini, G. (2021). Behavioural biases in women's financial decisions: A cross-sectional empirical study. Journal of Behavioral and Experimental Finance, 32, 100569. https://doi.org/10.1016/j.jbef.2021.100569
7. Cochran, W. G. (1977). Sampling techniques (3rd ed.). John Wiley & Sons.

8. Demirguc-Kunt, A., Klapper, L., Singer, D., & Ansar, S. (2022). The Global Findex Database 2021: Financial inclusion, digital payments, and resilience in the age of COVID-19. World Bank Group. https://doi.org/10.1596/978-1-4648-1897-4
9. Dhar, B. B., & Sharma, N. (2023). Financial literacy and investment decisions of women entrepreneurs: Mediating role of risk perception. Asian Journal of Business Research, 13(2), 112–130. https://doi.org/10.14707/ajbr.230120
10. Garg, N., & Mahakud, J. (2021). Gender gap in financial literacy: Evidence from India. Millennial Asia, 12(3), 1–22. https://doi.org/10.1177/09763996211040756
11. George, D., & Mallery, P. (2003). SPSS for Windows step by step: A simple guide and reference (4th ed.). Allyn & Bacon.
12. Goyal, K., & Kumar, S. (2021). Financial literacy: A systematic review and bibliometric analysis. International Journal of Consumer Studies, 45(1), 80–105. https://doi.org/10.1111/ijcs.12605
13. Gupta, P., & Banerjee, A. (2021). Women entrepreneurs and risk perception: Evidence from rural India. Asian Journal of Women's Studies, 27(4), 459–481. https://doi.org/10.1080/12259276.2021.1988672
14. Huston, S. J. (2010). Measuring financial literacy. Journal of Consumer Affairs, 44(2), 296–316. https://doi.org/10.1111/j.1745-6606.2010.01170.x
15. Jain, M., & Jain, V. (2022). Role of financial inclusion in women empowerment: A study of Rajasthan. FIIB Business Review, 11(4), 415–427. https://doi.org/10.1177/23197145221089467
16. Kahneman, D., & Tversky, A. (1979). Prospect theory: An analysis of decision under risk. Econometrica, 47(2), 263–292. https://doi.org/10.2307/1914185
17. Khatun, N., & Islam, M. R. (2022). Barriers to investment behaviour of women entrepreneurs in rural Bangladesh: An empirical analysis. Journal of Asian Finance, Economics and Business, 9(2), 229–240. https://doi.org/10.13106/jafeb.2022.vol9.no2.0229
18. Kumar, A., & Goyal, M. (2020). Examining financial literacy among self-employed women: Evidence from India. International Journal of Bank Marketing, 38(6), 1376–1395. https://doi.org/10.1108/IJBM-09-2019-0347
19. Kumari, D. A. T. (2020). The impact of financial literacy on investment decisions. International Journal of Research in Business and Social Science, 9(3), 22–35. https://doi.org/10.20525/ijrbs.v9i3.707
20. Loke, Y. J. (2017). Financial vulnerability of working adults in Malaysia. Contemporary Economics, 11(2), 205–218. https://doi.org/10.5709/ce.1897-9254.236
21. Lusardi, A., & Mitchell, O. S. (2014). The economic importance of financial literacy: Theory and evidence. Journal of Economic Literature, 52(1), 5–44. https://doi.org/10.1257/jel.52.1.5
22. Lusardi, A., Michaud, P. C., & Mitchell, O. S. (2020). Optimal financial knowledge and wealth inequality. Journal of Political Economy, 125(2), 431–477. https://doi.org/10.1086/690950
23. Modigliani, F., & Brumberg, R. (1954). Utility analysis and the consumption function: An interpretation of cross-section data. In K. Kurihara (Ed.), Post-Keynesian economics (pp. 388–436). Rutgers University Press.
24. Nair, M. (2023). Self-help groups and financial inclusion in Maharashtra: Savings behaviour and investment gaps. Indian Journal of Agricultural Economics, 78(3), 441–457.
25. OECD. (2020). OECD/INFE 2020 International survey of adult financial literacy. OECD Publishing. https://doi.org/10.1787/49516ab9-en
26. Pandey, A., & Sehgal, S. (2022). Determinants of financial investment behaviour among women entrepreneurs. IIMB Management Review, 34(2), 138–151. https://doi.org/10.1016/j.iimb.2022.03.006
27. Patel, A., & Rathod, D. (2023). Exploring the investment decision-making patterns of rural women in Gujarat. South Asian Journal of Business and Management Cases, 12(1), 7–21. https://doi.org/10.1177/2277977923115532
28. PLFS. (2023). Periodic Labour Force Survey 2022–23: Annual report. Ministry of Statistics and Programme Implementation, Government of India.
29. Ramdas, M., & Arunachalam, R. (2023). Fintech adoption and financial behaviour of women-owned micro enterprises: A PLS-SEM analysis. Journal of Financial Services Marketing, 28(3), 415–430. https://doi.org/10.1057/s41264-022-00174-9
30. RBI. (2023). Annual report 2022–23. Reserve Bank of India. https://www.rbi.org.in
31. Remund, D. L. (2010). Financial literacy explicated: The case for a clearer definition in an increasingly complex economy. Journal of Consumer Affairs, 44(2), 276–295. https://doi.org/10.1111/j.1745-6606.2010.01169.x
32. Sarma, M., & Pais, J. (2011). Financial inclusion and development. Journal of International Development, 23(5), 613–628. https://doi.org/10.1002/jid.1698
33. SEBI. (2023). Annual report 2022–23. Securities and Exchange Board of India. https://www.sebi.gov.in
34. Sharma, A., & Kukreja, S. (2021). Women entrepreneurs and financial decision-making: A qualitative study from Punjab. Entrepreneurship Research Journal, 11(3), 20190023. https://doi.org/10.1515/erj-2019-0023
35. Shukla, P., & Mishra, D. (2022). Digital financial inclusion in rural India: The mediating role of digital literacy. Transforming Government: People, Process and Policy, 16(2), 151–167. https://doi.org/10.1108/TG-05-2021-0089

36. Singh, V., & Awasthi, S. (2024). Saving constraints among rural women entrepreneurs: Empirical evidence from Uttar Pradesh. Journal of Small Business and Enterprise Development, 31(1), 55–72. https://doi.org/10.1108/JSBED-03-2023-0100
37. Srinivasan, R., & Thangaraj, M. (2021). Investment behaviour and financial well-being of women: A longitudinal perspective. Finance India, 35(1), 219–238.
38. Thaler, R. H. (1980). Toward a positive theory of consumer choice. Journal of Economic Behavior & Organization, 1(1), 39–60. https://doi.org/10.1016/0167-2681(80)90051-7
39. Trivedi, R., & Nagpal, A. (2022). Barriers to financial planning among women entrepreneurs in India: A multi-dimensional analysis. Asian Social Science, 18(3), 45–59. https://doi.org/10.5539/ass.v18n3p45
40. Tyagi, P., & Rathore, R. (2023). Digital financial literacy and women's investment participation in Tier-2 and Tier-3 cities. Journal of Development Policy and Practice, 8(1), 67–83. https://doi.org/10.1177/24551333221148952
41. Verma, S., & Sinha, P. (2022). Self-help groups, women empowerment and financial inclusion: A systematic review. Global Social Welfare, 9(2), 77–91. https://doi.org/10.1007/s40609-021-00208-7
42. World Bank. (2022). Women, business and the law 2022. World Bank Group. https://doi.org/10.1596/978-1-4648-1817-2
43. Yadav, P., & Sharma, R. (2021). Behavioural finance and investment decisions: A study of women investors in India. Prabandhan: Indian Journal of Management, 14(5), 8–22. https://doi.org/10.17010/pijom/2021/v14i5/159595
44. Zainudin, R., Mahdzan, N. S., & Yet, C. H. (2019). Debt and financial wellbeing: Examining the role of financial literacy. International Journal of Bank Marketing, 37(4), 1032–1054. https://doi.org/10.1108/IJBM-06-2018-0159

Women Empowerment vs Ground Reality in India: A Sociological Analysis

Apurwa Mishra
Research Scholar
Digvijay Nath PG College, Gorakhpur

Abstract:

Women empowerment has emerged as a central theme in contemporary development discourse in India, reflected in constitutional guarantees, legislative measures, and a wide range of welfare schemes. Despite these efforts, a persistent gap remains between the formal framework of empowerment and the lived realities of women across diverse socio-economic contexts. This paper critically examines the paradox of progress and persistence of inequality by analyzing structural, cultural, and institutional dimensions of women's status in India. Using a qualitative methodology based on secondary data, the study synthesizes insights from academic literature, policy reports, and national surveys. The analysis reveals that while improvements in education, political participation, and legal rights are evident, deep-rooted patriarchy, economic dependency, and social norms continue to constrain women's agency. The paper argues that empowerment must be understood not merely as access to resources but as the ability to exercise autonomy and make meaningful choices. It concludes by suggesting a multidimensional approach that integrates legal reform, socio-cultural transformation, and economic inclusion.

Keywords: Women Empowerment, Gender Inequality, Patriarchy, Social Change, India, Feminism, Development

1. Introduction:

Women empowerment refers to the process through which women gain the capacity to make strategic life choices in contexts where such ability has been historically denied. In India, the discourse on women empowerment has evolved significantly over time, shaped by colonial history, nationalist movements, constitutional ideals, and global development frameworks.

The Indian Constitution guarantees equality before law, prohibits discrimination on the basis of sex, and provides for affirmative action. Over the decades, various policies and programs have been introduced to enhance women's access to education, healthcare, employment, and political participation. Initiatives such as Beti Bachao Beti Padhao, Self Help Groups (SHGs), and reservation in Panchayati Raj Institutions are often cited as milestones in promoting gender equality.

However, the reality on the ground presents a more complex picture. Women continue to face discrimination in family, workplace, and public spaces. Issues such as gender-based violence, wage disparity, limited mobility, and unequal access to resources highlight the gap between policy intentions and lived experiences. This contradiction raises critical sociological questions about the nature and effectiveness of empowerment in India.

This paper seeks to explore this gap by examining the interplay between structural constraints and empowerment initiatives, and by analyzing whether existing measures have translated into substantive change.

2. Review of Literature:

The concept of women empowerment has been widely debated in sociological and feminist scholarship. Amartya Sen's capability approach emphasizes freedom and the expansion of choices as key indicators of development. Naila Kabeer conceptualizes empowerment in terms of resources, agency and achievements, highlighting the importance of both material and non-material factors.

Feminist theories provide diverse perspectives on empowerment. Liberal feminism focuses on equal opportunities and legal reforms, while radical feminism critiques the patriarchal structure that perpetuates gender inequality. Socialist feminism links women's oppression to both patriarchy and capitalism, emphasizing economic independence as a crucial factor.

In the Indian context, scholars have highlighted the persistence of patriarchy despite modernization. Studies show that education and employment do not automatically translate into empowerment unless accompanied by shifts in social norms and gender relations. Research also indicates that caste, class, religion, and region intersect with gender, creating multiple layers of disadvantage.

Government and international reports, including those by the National Family Health Survey (NFHS) and UN Women, provide empirical evidence on issues such as domestic violence, female labor force participation, and access to healthcare. These reports consistently highlight the gap between policy frameworks and implementation outcomes.

3. Statement of the Problem:

Despite progressive laws and numerous empowerment programs, women in India continue to experience inequality and discrimination in various domains. The persistence of patriarchal norms, coupled with socio-economic disparities, limits the effectiveness of empowerment initiatives. There exists a significant gap between the ideal of women empowerment as envisioned in policies and its realization in everyday life.

4. Objectives of the Study:

1. To examine the concept and dimensions of women empowerment in India
2. To analyze the gap between policy frameworks and ground realities
3. To identify socio-cultural and economic barriers to empowerment
4. To explore the role of institutions in shaping women's status
5. To suggest measures for enhancing the effectiveness of empowerment initiatives

5. Research Questions:

1. What is the current status of women empowerment in India?
2. Why does a gap persist between policy and practice?
3. How do socio-cultural norms influence women's empowerment?
4. What role do economic factors play in shaping women's agency?
5. How can empowerment initiatives be made more inclusive and effective?

6. Methodology:

This study adopts a qualitative research methodology based on secondary data. Sources include academic books, peer-reviewed journal articles, government reports, and publications by international organizations. The study employs a thematic analysis approach to identify patterns and key issues related to women empowerment.

The analysis is interpretive in nature and aims to provide a comprehensive understanding of the subject rather than statistical generalization. The limitation of the study lies in its reliance on secondary data, which may not capture localized variations.

7. Discussion and Analysis:

7.1 Education and Empowerment

Education is widely regarded as a fundamental tool for empowerment. In India, female literacy rates have improved significantly over the years. Increased enrollment of girls in schools and higher education institutions reflects positive change.

However, disparities persist in terms of access, quality, and outcomes. In rural areas, girls often drop out due to early marriage, household responsibilities, or lack of infrastructure. Moreover, education does not always lead to employment or autonomy. Many educated women remain confined to traditional roles due to societal expectations.

Thus, while education is necessary, it is not sufficient for empowerment unless accompanied by changes in social attitudes and opportunities for economic participation.

7.2 Economic Participation and Dependency

Economic independence is a critical component of empowerment. Women's participation in the labor force in India remains relatively low compared to global averages. Factors such as unpaid domestic work, lack of childcare facilities, and workplace discrimination contribute to this trend.

Even when women are employed, they often face wage disparities and limited career advancement. Informal sector employment, which lacks job security and benefits, is common among women.

Self Help Groups and microfinance initiatives have provided some opportunities for economic participation. However, their impact is uneven and often limited by structural constraints.

7.3 Political Representation and Agency

Political empowerment has been promoted through reservation policies in local governance. Women's participation in Panchayati Raj Institutions has increased significantly.

However, the phenomenon of proxy representation, where male family members influence or control decision-making, undermines genuine empowerment. While representation is important, it must be accompanied by capacity building and autonomy.

At higher levels of politics, women remain underrepresented, indicating structural barriers in accessing leadership roles.

7.4 Socio-Cultural Constraints

Patriarchy remains a dominant feature of Indian society. Gender roles are deeply embedded in cultural norms and practices. Women are often expected to prioritize family responsibilities over personal aspirations.

Practices such as dowry, son preference, and restrictions on mobility continue to limit women's freedom. Socialization processes reinforce gender inequality from an early age.

These cultural factors play a significant role in shaping women's experiences and often negate the impact of formal empowerment measures.

7.5 Violence Against Women

Gender-based violence is one of the most serious challenges to women empowerment. Domestic violence, sexual harassment, and other forms of abuse are widespread.

Although laws exist to protect women, implementation remains weak. Many cases go unreported due to stigma, fear, and lack of support systems.

Violence not only affects physical well-being but also undermines confidence, autonomy, and participation in public life.

7.6 Intersectionality and Multiple Inequalities

Women's experiences are not uniform. Factors such as caste, class, religion, and region intersect with gender to create multiple forms of disadvantage.

Marginalized women, such as those belonging to lower castes or tribal communities, face compounded challenges. Policies often fail to address these intersecting inequalities effectively.

An intersectional approach is essential for understanding and addressing the diverse realities of women in India.

8. Research Gap:

While extensive research exists on women empowerment, many studies focus either on policy analysis or specific social issues in isolation. There is a lack of integrated research that examines the disconnect between empowerment initiatives and lived realities across different socio-economic contexts.

Moreover, limited attention has been given to successful models of empowerment and the conditions under which they operate effectively.

9. Expected Findings:

The study is expected to reveal that while women empowerment initiatives have led to improvements in certain areas, they have not fundamentally transformed gender relations. Structural inequalities, cultural norms, and institutional weaknesses continue to limit the effectiveness of these initiatives.

True empowerment requires not only access to resources but also the ability to exercise agency and make independent decisions.

10. Conclusion:

Women empowerment in India is a complex and multidimensional process. Significant progress has been made in terms of legal rights, education, and political participation. However, these achievements coexist with persistent inequalities and challenges.

The gap between policy and ground reality highlights the need for a more holistic approach. Empowerment must go beyond formal provisions and address underlying social and cultural structures. Efforts should focus on changing attitudes, promoting economic independence, and strengthening institutional mechanisms.

Only when women are able to exercise autonomy and participate fully in all aspects of life can true empowerment be achieved. Bridging the gap between ideals and realities remains a critical task for policymakers, scholars, and society at large.

11. References:

1. Sen, A. (1999). Development as Freedom.
2. Kabeer, N. (1999). Resources, Agency, Achievements.
3. Government of India Reports on Women Empowerment.
4. National Family Health Survey (NFHS) Reports.
5. UN Women Reports.
6. Agarwal, B. (1994). A Field of One's Own.
7. Desai, N. (2010). Women in Modern India.
8. World Bank Gender Equality Reports.

Feminist Voices in Sudha Murty's Select Novels

Prof. Jyoti Digambar Sampale

Abstract-

Sudha Murty is one of the major Indian English authors who has written about women empowerment through self-reliance and education. This is vivid in all her works specifically novels. She wrote about women's issues, society, relationship conflicts, corporate world issues etc. Indian English literature represents the real life struggles of Indian women. Sudha Murty is an eminent author who realistically portrayed all her women protagonists living in Indian Society and negotiating patriarchal structures and traditions. She highlighted on the sufferings of women, their resilience and resistance to oppression through their stand against Injustice. Her novels do not reflect radical feminism but they present feminist voices against the inequality and injustice present in Indian Society.

Keywords- Self-Reliance, Resistance, Inequality, injustice, oppression, feminist voice Etc.

Introduction-

Sudha Murty is herself an example of Woman Empowerment and Feminist Voice living in the structural patriarchal social system. Her first Step towards woman empowerment can be seen as her course in engineering which was mostly male dominated at that time. Later, when she applied for acceptance for women to enter in corporate jobs at Tata company is also an example of her strong voice and readiness to work in male dominated services. Murty's women protagonists from her novels are strong feminist voices just like her, denying subjugation and aspiring for meaningful life. Anupama in Mahashweta, Shrimati in Gently Falls the Bakula and Mridula in House of Cards embody strong feminist voices living in the established patriarchal social norms. All these three women protagonists can be termed as examples of feminist voices as they all are against the oppression and systemic exploitation in their lives.

These women are the carriers of value systems and the examples of self-reliance that one needs in life to pursue a satisfied and happy life.

Anupama is shown as suffering from leukoderma and struggles to search her identity as she is abandoned by her family and Society. Her resilient stand for her life shows her inner strength and aspiration to lead her life of happiness instead of embracing negativities and ending her life. Anupama is an example of ideal woman who in spite of going through a lot of obstacles in her life, she does not give up and leads her life peacefully. She understood and realized the true meaning of life that life is not about what you get but it is more about what you accept and find peace within it. Anupama's journey from dependence to empowerment reflects the power of education and self-reliance. **Anupama's ultimate expression shows her determination which is the result of disbelief of her family in the beginning:**

"How can you possibly expect a burnt seed to grow into a tree? Husband, children, affection, and love… they are all irrelevant to me now. It is too late for us. I am no longer the naïve Anupama whose world revolved around you. I know what my goals are and where I am heading, and I don't need anyone's help to reach my destinations. God has been very kind to me. I have been fortunate enough to live in a place like Bombay where even this mad rush has a human side to it. I have excellent friends who trust me and will not hesitate to help me if I am in trouble. All my students are as dear to me as my own children would have been. Their unconditional love has never made me think of myself as blemished. I cannot help feeling sad for those women who are still at the mercy of their husband and in-laws, and are emotionally and economically dependent on them. What will their fate be if they are unfortunate enough to get this kind of a disease? I am not dependent on anyone for emotional or financial support and that has given me enormous strength. I thank God for having been so fortunate." (Mahashweta 148-149)

In gently Falls the Bakula, the character Shrimati, a devoted wife compromises her career for home and husband's career growth. She dedicates wholeheartedly but at the end, what she received is disrespect and negligence. Shrimati is an example of a devoted wife meeting to unexpected incidents in her life causing distress and ultimately lonely life due to conflicts in relationship.

Shrikant's friend Ravi views clearly shows how devoted Shrimati was:

"Shrikant, there are very few achievers in life. Those who achieve what they set out to, are even more rare. What you have dreamt, you have realized. My heart jumps with joy. I also remember 'the other hand of yours' that is behind your success. She has been unassuming, undemanding, and totally submissive to your needs and to your achievements. Shrikant, without her, you would not have been what you are today." (Gently Falls Bakula 102)

Murty realistically captured Shrimati's emotions through following words:

"She sat there for a long time, and then without warning it began to rain. It was an unseasonable shower. Shrimati was drenched. There was so much water in the sea and there was so much water in the clouds but she felt thirsty. All she needed was a few kind words from Gangakka or a few words of appreciation from her husband, to quench her thirst." (Gently Falls the Bakula 133)

Mridula is another woman protagonist of Murty who sacrificed her life for the sake of her husband but did not receive the same concern for her devotion. This novel depicts the struggle of a woman, Mridula who navigates moral dilemma throughout her life. The novel highlights emotional strength and self-reliance of a woman living in traditional Indian society. Mridula's final words reflect her turmoil:

"No, I've spent twenty-five of my most voice. S important years with you, and yet, I never felt like I belonged to you or your family. I'm still an outsider. My father's house now belongs to Vatsala and I don't want to be a burden on my brother and her. Sishir is independent and you can take care of him better than I can. My duty towards both of you is over. I've fulfilled all my duties as a wife, mother and daughter-in-law. Now, I want to live for myself. I have my job, my school and my village. You don't have to worry about me any longer. You and Sishir can visit me whenever you want." (House of Cards 218)

Murty's focus is on realistic and middle-class struggle of her protagonists. Her feminism is not radical but advocating balance and not the rebellion of her characters. Her protagonists try to reform within the traditional codes. This is the peculiar feature of all her works and this makes her different from other Indian English Feminist Authors. Murty's Vision revolves around the values like compassion, integrity and social responsibility. These values are reflected through all her women protagonists.

Conclusion

Murty's women protagonists evolve throughout the story from suffering to empowerment. Her novels highlight dowry issues, women empowerment, relationship conflicts, social expectations Etc. Her women transform from dependency to Independence.

Although her feminism is not revolutionary but it is more about ethics and deeply connected to Indian society.

References-

1. Murty, Sudha. "Mahashweta". India: Penguin Books, 2007.
2. Murty, Sudha. "Gently Falls the Bakula".India: Penguin Books, 2008.
3. Murty, Sudha. "House of Cards". India: Penguin Books, 2013.
4. Feminist Journal of Politics, vol. 15, no. 1, 2013

Mary Shelley's *Frankenstein* : Nature, Monstrosity and Society

Assistant Prof. Nandini k. Janbandhu
Dept. Of English
Late. Mansaramji Padole Arts College, Bhandara
RTM Nagpur University, Nagpur, Maharashtra, India.

Abstract

In the analysis of *Frankenstein* the novel is a representative of science- fiction. This paper aims to analyses Mary Shelley 's Frankenstein through different themes like nature, science, Monstrosity. This paper focuses how the creator creates monster and creator meets his end at the hand of his own creation. Frankenstein is a gothic novel. The entire novel revolves around the creator and the creature. The novel presents a reality of society and makes it relatable, universal. The result of the study reveal that Frankenstein could well be ready as nature's revenge pn man for the violation.The aim of this study is to analyze novel and finding the meaning and explore realities of life. The method used is descriptive qualitative method. This study uses a qualitative textual analysis of Frankenstein by Mary Shelley.The study uses close reading and analysis to understand different themes like science, ambition. Frankenstein is a novel about man making.

Keywords: Mary shelley, Frankenstein, ambition,creature, nature, science

Introduction

Mary Shelley was an English novelist. Shelly wrote Frankenstein and it is first scientific fiction (posthumanism). Mary Shelley 's Frankenstein or the modern Prometheus was published in and It is a fictive story about the scientist Frankenstein and his creature also called monster. The main character in Shelley's novel young scientist Frankenstein who got obsessed by philosophy and this interest leads to creating human life who later caused the tragedy. It deals with Working on bones of dead body. The subtitle is The modern Prometheus. It is a revenge story. Victor Frankenstein from a privileged family who becomes obsessed with pursuing scientific advancement and is eventually able to make a living being.

Methodology

The study uses a qualitative textual analysis of Frankenstein by mary Shelley. The study uses close reading and analysis to understand different themes like science, ambition is taken from novel and the secondary data includes journals, articles books and previous research study.

Result

The novel tells about the scientist Victor Frankenstein and the monster he created. Victor Frankenstein is a man from a privilege family who becomes obsessed with pursuing scientific advancement and is eventually able to make a living being. Victor does succeed at creating a living being but he does not succeed at creating a human being. Victor's creation attempt to humanize himself and become part ab society but unable to do so. The creature attempts to join and be a part of the community but is met with constant and violent rejection. The creature tries to use language as a way to relate to humans, just trying to compensate for his singular appearance. He uses his acquired language in hopes of creating relations, in order to become a part of the human community. The creature is able to speak yet is not recognised as a human by society. Due to the way he looks we cannot be consider human and hence denied and therefore excluded.

Victor is a human and the creature is a lifeless thing. Victor does not see him as a been that could be part of the human community. Victor can only describe his creation as an object. Creation is made from human parts and in human likeness but it is not seen as a human being. Victor was so involved in his own fantasy that he could not see that what he was creating. The creatures disgusting body human will deny the creature because of the way he looks yet the creature is made from human bodies. Since the creature is not a naturally occurring being he does not have human nature. The creature has been given life the creature threatens to society. The creature is so horrifying therefore

people cannot deal with him naturally. People assumes him as a monster because he is ugly. People relate to each other due to having things in common but visually the creature cannot relate to humans.

There is no other being like him so the creature cannot start his own community in which to exist. So because of the fact that the creature does not look like humans normally. Therefore not a being that would be accepted socially.It is the creatures physical body that is the problem. The creature has committed a good did but its punished for his actions due to the way he looks. Creature was not born with a knowledge of human emotion or knowledge of how humans are act. Creature is fascinated by human communication and makes efforts to learn the language.

Victor Frankenstein's obsession with creating life he became creature of Darkness hunting the unhallowed dams of the grave and collecting bones from charnel houses. Victors on words with alienated him from the two sources of substance in life that is nature and human relationship.

Conclusion

Frankenstein is a novel in Victor failed to control his own creature and caused and awful tragedy. Frankenstein Monster is made out of dead human body parts shows the relation of human and monster. Shailesh synthesized human, Monster and God together in the novel. Frankenstein's Monster is similar to human being because Victor created him from human body parts. The creature is a new life from his presence is threatening to humans. This all illustrate that the creatures physical appearance is crippling to him. All who see him are horrified and assume the worst of the creature.

This creator who spent almost two years constructing him villagers and youth all reject him. His figure is so horrifying that people seem to be unable to look at him. He is a unnatural and there for lacks human nature. He is excluded. The creature has realised that despite his ability to communicate with humans they will not accept him. So he desires another being that is analogous to his own being that look similar and creature would be able to stimulate the aspects of human life. If he has another being of his kind he will have someone to Converse with when Victor does not give the creature a mate he denies him ever having acceptance. Being the only one of his kind the creature was destined to exit outside.

The creature rejection in the novel is due to the nature of his being. People are prejudiced against those who are different and form relation with those who are similar. Because of his physical body is completely excluded. It is human nature to reject those that look different from yourself. Frankenstein is a novel about man making. Victor is in the end destroyed by his own creation. Similar to the Monsters wish for a bride in Frankenstein he destroys the man who created him. The theme of the delusional scientist whose ambitions place his world in mortal danger.

The conflict between artificial human beings and their creators has been a standard ingredient of science fiction. The artificial humans aur cyborgs are abandoned to mercy of creator which does not want them because they have superior physical power. Victor creates monster and meets his end at the hands of his own creation. Frankenstein could well be read as natures revenge on man for the violation. The reading of the novel touches upon the new discourse of science and it's application. It is a science fiction of mary Shelley. Finally this is what makes Shelley's novel not only a story but all of this combined to make a strikingly tragedy as well.

Reference

1. Baldick, Chris. In *Frankenstein* s Shadow: Myth, Monstrosity, and Nineteenth-Century Writing. Clarendon Press, 1987.
2. Gilbert, Sandra M., and Susan Gubar. "Horror's Twin: Mary Shelley s Frankenstein." The Madwoman in the Attic: The Woman Writer and the Nineteenth-Century Literary Imagination. Yale University Press, 1979, pp. 213-47.
3. Mary W. Shelley, *Frankenstein*, ed. M. K. Joseph.
4. Mellor, Anne K. Mary Shelley: Her Life, Her Fiction, Her Monsters. Methuen, 1988. (Specifically, Chapter 2: "Making a Monster," pp. 38-51, is often cited)
5. Shelley, M Wollstonecraft. *Frankenstein* or The modern Prometheus. London. Penguin, 2003.
6. University of Maryland Libraries Guide: "Mary Shelley s *Frankenstein*: *Frankenstein* Editions & Criticism." (lib.guides.umd.edu/c.php? g=741698&p=5306097)

भारत में स्त्री शिक्षा

उमा बणिचुल
शोधार्थी

'स्त्री शिक्षा' का अर्थ है – 'महिलाओं को शिक्षा देना' । यह शिक्षा स्त्रियों के लिए बनाई गई विशेष शिक्षा पद्धति को संदर्भित करता है । यह शिक्षा समाज के विकास में एक महत्वपूर्ण भूमिका निभाती है । महिलाएँ शिक्षित होने से अपने के साथ – साथ अपने परिवार और समाज को आदर्श बनाने में योगदान देती है । स्त्री शिक्षा राष्ट्रीय और अंतराष्ट्रीय विकास में मदद करता है ।

प्राचीन भारत में स्त्री शिक्षा – भारत में प्राचीन काल से ही स्त्री शिक्षा का प्रमाण मिलता है । उस काल से ही स्त्री शिक्षा व्यापक रूप से प्रचलित थी । विश्वतारा, गार्गी, लोपामुद्रा, घोषा, अदिति, इन्द्राणी, यमी, मैत्रेयी आदि उस कल की प्रसिद्ध विदुषी महिलाएँ थी । स्त्रियाँ ब्रम्हचर्य का पालन करते हुए विद्या अध्ययन करती थी । उनके लिए अध्ययन संस्कार किया जाता था । उसके बाद वेद आदि धर्म - शास्त्र का अध्ययन करती थी । काव्य, नृत्य, संगीत तथा अन्य ललित कलाओं की शिक्षा भी प्राप्त करती थी । बौद्धकालीन शिक्षा' में भी स्त्रियों को अनुमति दी थी । स्त्रियों के लिए पृथक मठों की व्यवस्था की गयी । इससे स्त्री शिक्षा को प्रत्साहन मिला और बड़ी संख्या में स्त्रियाँ भिक्षुणी बनीं । स्त्रियाँ दर्शनशास्त्र, आलोचना, वेदान्त, आयुर्वेद और उच्च साहित्य का अध्ययन करती थी । इस काल में शुभ, अनुपमा, सुमेधा, भट्टारिका, प्रभुदेवी, संघमित्रा आदि विदुषी स्त्रियाँ थीं । उसके पश्चात् स्त्रियों का महत्व कम होता गया । बाल विवाह की प्रथा भी प्रचलित हो गयी जिसके परिणामस्वरुप उनकी शिक्षा दिक्षा में भी ह्रास होने लगा ।

मध्यकालीन भारत में स्त्री शिक्षा / मुस्लिम काल में स्त्री शिक्षा – मध्यकालीन भारत में **स्त्री** शिक्षा का अधिक महत्व नहीं था । क्यों कि उस समय स्त्रियों में पर्दाप्रथा प्रचलन था । स्त्रियों को पुरुषों की भांति सामाजिक स्वतंत्रता नहीं थी, इसलिए वे लड़कों की तरह मकतब (मकतब का अर्थ – वह स्थान, जहाँ पढ़ना लिखना सिखाया जाता है । मकतब मस्जिद के साथ जुड़ा रहता है) और मदरसों (विद्यालय) में नहीं जाति थी । केबल छोटी बालिकाएं प्राथमिक शिक्षा प्राप्त करती थीं । इस सन्दर्भ में मजूमदार रायचौधरी व दत्त ने लिखा है – " प्रयः प्रत्येक मस्जिद से संलग्न मकतब होता था, जिसमें आस – पास के बालक और बालिकाएँ प्राथमिक शिक्षा ग्रहण करते थे । शाही घराने और धनी अमीरों की लडकियाँ अपने घरों में ही शिक्षा प्राप्त करती थीं और हम यह मान सकते है कि हिन्दुओं में माध्यम वर्ग के व्यक्तियों की लडकियाँ स्कूलों में लड़कों के साथ प्राथमिक शिक्षा प्राप्त करती थीं और उनमें से कुछ को धार्मिक साहित्य का ज्ञान था । "[१] इस कथन में विशेषकर प्राथमिक स्तर हिन्दुओं और मुसलमानों दोनों में बालिकाओं को शिक्षा प्राप्ति को दर्शाया गया है । स्पष्ट रूप से कहा गेया है कि प्राथमिक शिक्षा से लाभान्वित अल्पआयु की बालिकाओं होती थी । बालिकाएँ धार्मिक शास्त्र पढ़कर धार्मिक ज्ञान अर्जन करती थीं । इस कल में कुछ स्त्रियाँ रजिया सुलताना, सुल्ताना सलीका, नूरजहाँ, जेबुन्निस आदि विदुषी उच्च शिक्षा प्राप्त करके इतिहास में उल्लेखनीय स्थान प्राप्त किया था ।

ब्रिटिशकालीन भारत में स्त्री शिक्षा – भारत के वैभव और समृद्धि से आकर्षित होकर पुर्तुगाली, फ्रांसीसी, डच, डेन और अंग्रेजों ने अपनी – अपनी व्यापारिक कंपनियों की स्थापना कर के भारत में व्यापार करना प्रारंभ किया था । भारत की तत्कालीन राजनीतिक व्यवस्था से लाभ उठाते हुए अपना साम्राज्य स्थापित करने के लिए प्रतिद्वंदिता करने लगे । शेष में अंग्रेजों ने विजय प्राप्त करके पूर्ण अधिकार जताने लगे । ईस्ट इंडिया नाम से एक कंपनी बनाए । कंपनी की शासन व्यवस्था स्वतंत्र रूप से अंग्रेजों के ही था । ईस्ट इंडिया कंपनी के शासन काल में भारत में स्त्री शिक्षा को

अनावश्यक माना जाता था। उस समय में स्त्री शिक्षा के प्रति भारतीयों का दृष्टीकोण अत्यधिक रूढ़िवादी था। विलियम एडम ने स्त्री शिक्षा का वर्णन करते हुए लिखा – "शिक्षा की समस्त स्थापित देशी संस्थाएँ केवल पुरुषों के लाभार्थ है, और समस्त महिला – जगत को विधिपूर्वक अज्ञानता को अर्पित कर दिया गया है।"[२] इस काल में मिशनरियों ने प्रवेश करके अपने धार्मिक सिद्धांतों को प्राचार करने के लिए शिक्षा को अपना साधन बनाया और आधुनिक शिक्षा व्यवस्था के साथ जगह – जगह शिक्षा संस्थाएँ स्थापना किया था। १८८२ में लार्ड रिपन भारत के वाइसराय नियुक्त हुए। भारत में ब्रिटिश शासन के दौरान शिक्षा प्रणाली में सुधर के लिए सदस्य विलियम हंटर की अध्यक्षता में भारतीय शिक्षा आयोग की नियुक्त किया। आयोग ने कहा है कि –" स्त्री शिक्षा अभितक अत्यधिक पिछड़ी हुई है। अतः इस बात की आवश्यकता है कि संभव उपाय द्वारा इसका विकास किया जाए। आयोग ने स्त्री शिक्षा के विकास के लिए निम्नलिखित सुझाव दिए –

१. स्थानिय तथा प्रांतीय सार्वजनिक कोषों तथा बालिकाओं की शिक्षा के लिए उचित अनुपात में धन व्यय किया जाए।
२. बालिकाओं के विद्यालयों के लिए सहायता अनुदान की मात्रा वर्तमान की अपेक्षा बढ़ा दी जाये। उनके लिए सहायता – अनुदान के नियम सरल और उदार बना दी जायें।
३. बालिकाओं का पाठ्यक्रम और पाठ्यपुस्तकें बालकों से भिन्न हो। बालिकाओं के पाठ्यक्रम में साहित्यिक विषयों की अपेक्षा प्रायोगिक विषयों पर विशेष बल दिया जाए।
४. बलिकओं की शिक्षा को प्रोत्साहित करने के लिए अधिक छात्रवृतियाँ दी जाएँ।
५. बालिका – बालिकाओं के साथ छात्रावासों की व्यवस्था की जाए , जिससे दूर से आनेवाली बालिकाओं की कठिनाई न हो और वे वहीँ विद्यालयों में रह सकें।
६. बालिकाओं के विद्यालयों में यथा संभव स्त्री शिक्षिकाओं को ही रखा जाए।
७. बालिका विद्यालयों के निरिक्षण के लिए महिला निरिक्षकाएं नियुक्त की जाए।
८. पर्दानशी महिलाओं के लिए ऐसी महिला शिक्षिकाओं को नियुक्त किया जाए, जो घर पर जाकर उन्हें पढ़ा सकें।
९. माध्यमिक स्तर पर बालिकाओं की शिक्षा को अधिक प्रत्साहन दिया जाए क्यों कि इस स्तर पर अभी बहुत कम कार्य हुआ है।
१०. बालिका विद्यालयों के प्रबंध में जनता का अधिकाधिक सहयोग प्राप्त किया जाए। जो व्यक्ति स्त्री – शिक्षा में रूचि रखते हों उन्हें बालिका – विद्यालयों की प्रबंध समिति में रखा जाए।
११. बालिका विद्यालयों का प्रबंध स्थानिय संस्थाओं को हस्तांतरित कर दिया जाए। जहाँ ऐसा संभवन हो , वहाँ पर यह कार्य सरकार को अपने हाथों में ले लेना चाहिए।
१२. बालिकाओं को निःशुल्क शिक्षा प्रदान की जाए।
१३. स्त्रियों को अध्ययन व्यवसाय के प्रति आकृष्ट करने के लिए अध्यापक प्रशिक्षण संस्थाएँ स्थापित की जाए।
१४. शिक्षा के वार्षिक प्रतिवेदन में बालिका शिक्षा की प्रगति का अलग से उल्लेख किया जाए , जिससे तत्काल तदनुकूल प्रभावी कदम उठाये जा सकें।"[३]

कमीशन की विचारों ने सरकार के साथ - साथ जनता को भी स्त्री शिक्षा का प्रसार करने की प्रेरणा प्रदान किया। एस. एन. मुकर्जी के अनुसार –" जनता एवं सरकार के सम्मिलित प्रयासों के फलस्वरुप बालिकाओं की शिक्षा

अति द्रुत गति से प्रगति हुई और १९०२ में सब प्रकार की बालिका शिक्षालयों की संख्या ६१०७ हो गई ।" ४ इसमें बालिकाओं की शिक्षा क्षेत्र का विकास को दर्शाया गया है ।

लार्ड कर्जन विद्या – प्रेमी था । लार्ड कर्जन के समय में भारतीय शिक्षा, विशेषकर स्त्री शिक्षा के विस्तार के लिए महत्वपूर्ण नीतियाँ अपनाई गई थी । कर्जन ने शिक्षा प्रस्तावों में स्त्री शिक्षा की दयनीय स्थिति से क्षुब्ध होकर, उसका उत्थान करने का संकल्प किया । बालिकाओं को प्राथमिक स्तर पर शिक्षा देने के लिए प्रत्साहन स्वरुप निःशुल्क शिक्षा प्रदान करने की नीति अपनाई गई । महिला शिक्षकों के प्रशिक्षण के लिए सुविधाएँ वृद्धि की गई । स्त्री शिक्षा का विकास को नापने लिए वार्षिक रिपोर्ट में बालिका शिक्षा का अलग सा उल्लेख और समीक्षा की व्यवस्था की गई । ब्रह्म समाज, आर्य समाज, सर्वेन्ट्स ऑफ़ इंडिया सोसाइटी जैसी अनेक सुधारवादी सामाजिक संस्थाओं ने स्त्री शिक्षा के मार्ग को प्रशस्त किया । महात्मा गाँधी के रास्ट्रीय आंदोलन के कारण स्त्रियों में उत्पन्न होने वाली जागृति, राष्ट्रीय महिला परिषद स्थापना, अखिल भारतीय स्त्री शिक्षा सम्मेलन, बाल विवाह का निषेध आदि से स्त्री शिक्षा क्षेत्र में अदितीय प्रगति को दर्शाता है ।

स्वतंत्र भारत में स्त्री शिक्षा – स्वतंत्रता प्राप्ति के बाद भारत सरकार विद्यालय में अधिक लडकियों को पढ़ने का मौका देने के लिए और स्कूल में उपस्थित बढ़ाने के लिए अनेक योजनाएँ बनायें हैं । जैसे कि निःशुल्क पुस्तकें, दोपहर का भोजन आदि भारतीय संविधान ने नारी को समकक्षता प्रदान करते हुए घोषित किया है - " राज्य किसी नागरिक के विरुद्ध केवल धर्म, प्रजाति, जाति, लिंग, जन्म - स्थान या इनमें से किसी के आधार पर कोई विभेद नहीं करेगा ।" ५ इस कथन में नागरिक की समानता को दर्शाया गया है । भारत सरकार ४ नवम्बर १९४८ को डॉ. सर्वपल्ली राधाकृष्णन की अध्यक्षता में " विश्वविद्यालय शिक्षा आयोग नियुक्त किया था । इस आयोग ने स्त्री के महत्व पर बल दिया । उसने कहा कि शिक्षित स्त्रियों के बिना शिक्षित पुरुष नहीं हो सकते । अतः पुरुषों के साथ - साथ स्त्रियों को भी शिक्षा प्राप्त करने का अवसर दिया जाना चाहिए । स्त्री शिक्षा के विषय में आयोग ने निम्न लिखित सुझाव दिये –

१. स्त्रियों को इस प्रकार शिक्षा दी जाए जिससे सु- माता और सु- गृहिणी बन सकें, उसमें स्त्रीयोचित गुणों का विकास हो सके ।
२. स्त्रियों की शिक्षा सुविधायों में विस्तार किया जाए और विश्वविद्यालय में अध्ययन करने वाली स्त्रियों को हर प्रकार की सुविधाएं प्रदान की जाए ।
३. स्त्रियों की पाठ्यक्रम में गृह अर्थशास्त्र, गृह – प्रबंध व ललित कलाओं की स्थान मिलना चाहिए ।
४. विश्वविद्यालय स्तर पर सह शिक्षा को प्रत्साहन किया जाना चाहिए ।
५. महिला शिक्षकों को पुरुष शिक्षकों के साथ समान वेतन मिलना चाहिए ।

२३ सितम्बर, १९५२ को डॉ. लक्ष्मणस्वामी मुदालियर की अध्यक्षता में माध्यमिक शिक्षा आयोग नियुक्त किया गया । यह मुदालियर कमीशन नाम से भी परिचित है ।। यह आयोग स्त्री शिक्षा के बारे में कहा है कि –

१. लड़के तथा लड़कियों की शिक्षा में किसी प्रकार का कोई अंतर नहीं होना चाहिए ।
२. लड़कियों के लिए गृह विज्ञान के अध्ययन की व्यवस्था की जानी चाहिए ।
३. राज्य सरकारों को आवश्यकता अनुसार अलाग़्फ़ स्कूल खोलने चाहिए ।

सन १९५८ में स्त्री शिक्षा पर विचार करने के लिए श्रीमती दुर्गाबाई देशमुख की अध्यक्षता में रास्ट्रीय महिला – शिक्षा – समिति की नियुक्त किया गया । इस समिति को देशमुख समिति भी कहा जाता है यह समिति का सुझाव निम्नलिखित है –

१. केंद्रीय सरकार को एक निश्चित योजना के अनुसार निश्चित अवधि में स्त्री शिक्षा का विकास एवं विस्तार करना चाहिए।

२. केंद्रीय सरकार को सब राज्य के लिए स्त्री शिक्षा के विस्तार की नीति निर्धारित करनी चाहिए और इसके लिए अर्थ भी देना चाहिए।

३. ग्रामीण क्षेत्र में स्त्री शिक्षा का प्रसार कर ने के लिए विशेष प्रयास किए जाने चाहिए और केंद्रीय सरकार को प्रसार सम्बन्धी समस्त व्यय का भर अपने लेना चाहिए।

४. पुरुष एवं स्त्रियों की शिक्षा में विद्यमान विषमता को यथाशीघ्र समाप्त करके दोनों की शिक्षा में समानता स्थापित की जानी चाहिए।

५. केंद्रीय शिक्षा मंत्रालय की स्त्री शिक्षा की समस्याओं पर विचार करने के लिए राष्ट्रीय महिला 'शिक्षा – परिषद' नामक एक पृथक इकाई की सृष्टि करनी चाहिए।

६. राज्य में स्त्री शिक्षा का प्रसार करने के लिए 'बालिका एवं स्त्री शिक्षा की राज्य – परिषदों' का निर्माण करना चाहिए।

७. प्राथमिक एवं माध्यमिक स्तरों पर बालिकाओं को शिक्षा की अधिक सुविधाएँ प्रदान की जानी चाहिए।" [६]

'देशमुख समिति' की सिफारिश को स्वीकार करके केंद्रीय शिक्षा मंत्रालय ने १९५९ में 'राष्ट्रीय महिला शिक्षा परिषद' का निर्माण किया। इसका मुख्य कार्य –

१. विश्वविद्यालय स्तर पर बालिकाओं की और प्रौढ स्त्रियों की शिक्षा से संबंधित समस्याओं पर सरकार को परामर्श देना।

२. उक्त क्षेत्र में बालिकाओं एवं स्त्रियों की शिक्षा के प्रसार एवं सुधार के लिए, लक्ष्यों नीतियों, कार्यक्रम और प्राथमिकताओं के विषय में सुझाव देना।

३. उक्त क्षेत्र में व्यक्तिगत प्रयासों का सर्वोत्तम प्रयोग करने के लिए उपायों का सुझाव देना।

४. बालिकाओं एवं स्त्रियों की शिक्षा के पक्ष में जानामत का निर्माण करने के लिए उचित उपायों का सुझाव देना।

५. उक्त शिक्षा के क्षेत्र में होने वाली प्रगति समय – समय पर मूल्यांकन करना और भावी कार्यक्रम पर दृष्टि रखना।

६. उक्त शिक्षा से संबंधित समस्याओं पर विचार करने के लिए समय – समय पर आवश्यकतानुसार सर्वेक्षण, अनुसन्धान, एवं विचार - गोष्ठियों का आयोजन किये जाने की सिफारिश करना। [७]

'राष्ट्रीय महिला शिक्षा परिषद' ने समस्या पर विचार करने के लिए १९६२ में ' मेहता समिति ' की नियुक्त किया। इस समिति का अध्यक्ष हंस मेहता। इस समिति का सुझाव था कि

१. विद्यालय स्तर पर बालकों और बालिकाओं के पाठ्यक्रम में अंतर नहीं होना चाहिए। हम भारत में लोकतंत्रीय एवं समाजवादी समाज स्थापना करने की चेष्टा कर रहे हैं। ऐसे समाज में शिक्षा का संबंध व्यक्तिगत क्षमताओं, रुझानों एवं रुचियों से होना चाहिए।

२. पुरुषों एवं स्त्रियों के मनोवैज्ञानिक एवं सामाजिक कार्यों के भेदों के आधार पर बालकों एवं बालिकाओं के लिए विभिन्न पाठ्यक्रमों का निर्माण करना चाहिए।

सन १९६४ में डॉ. दौलत सिंह कोठारी के अध्यक्षता में शिक्षा आयोग बनाया गया था। यह शिक्षा आयोग कोठारी कमीशन नाम से परिचित है। कोठारी कमीशन ने स्त्री शिक्षा के समस्त पक्षों के विषयों में महत्वपूर्ण सुझाव दिए। कोठारी कमीशन ने बालिकाओं की प्राथमिक शिक्षा के संबंध में कहा है कि –

१. भारतीय संविधान द्वारा प्रतिपादित लक्ष की प्राप्ति के लिए बालिकाओं में अनिवार्य शिक्षा का प्रसार करने के लिए विशेष प्रयास किये जाए।
२. बालिकाओं को मुफ्त पुस्तकें, लेखन सामग्री एवं वस्त्र देकर शिक्षा प्राप्त करने के लिए प्रत्साहित किया जाए।
३. उच्च प्राथमिक स्तर पर बालिकाओं के लिए पृथक विद्यालयों की स्थापना करने का प्रयत्न किया जाए।
४. बालिकाओं को प्राथमिक विद्यालय में भेजने के लिए जनमत का निर्माण किया जाए।
५. ११ – १३ आयु की बालिकाओं के लिए अल्पकालीन शिक्षा की व्यवस्था की जाए।[८]

कोठारी कमीशन ने बालिकाओं की माध्यमिक शिक्षा के विषय में निम्नलिखित विचार प्रकट किया है –

१. बालिकाओं के लिए पृथक विद्यालय की स्थापना की जाए। जहाँ यह संभव नहीं है , वहाँ के विद्यालय में कुछ अह्यापिकाओं की अनिवार्य रूप से नियुक्त की जाए।
२. बालिकाओं को छात्रावास एवं यातायत के साधनों की सुविधाएँ प्रदान की जाएँ।
३. बालिकाओं के लिए छात्रवृत्तियों अल्पकालीन एवं व्यवसायिक शिक्षा की योजनाएँ आरंभ की जाये।[९]

कोठारी कमीशन ने बालिकाओं की उच्च शिक्षा के बारे में निम्नलिखित सुझाव दिए हैं –

१. छात्रवृत्तियों एवं मितव्ययी छात्रावासों की व्यवस्था करके, बालिकाओं के उच्च शिक्षा प्राप्त करने के लिए प्रत्साहित किया जाये।
२. बालिकाओं के लिए पूर्व – स्नातक स्तर पर पृथक कॉलेजों का निर्माण किया जाये।
३. बालिकाओं को कला, विज्ञान, प्रौद्योगिकी, मानवशास्त्र आदि पाठ्य – विषयों में से चयन करने की स्वतंत्रता प्रदान की जाए।
४. शिक्षा, गृह – विज्ञान एवं सामाजिक कार्य के पाठ्य – विषय को विकसित करके उनको बालिकाओं के लिए अधिक आकर्षक बनाया जाए।
५. बालिकाओं को व्यवसायिक प्रबंध एवं प्रशासन की उच्च शिक्षा प्राप्त करने का अवसर दिया जाए।
६. एक या दो विश्वविद्यालय में स्त्री शिक्षा की समस्याओं का समाधान खोजने के लिए अनुसन्धान केन्द्रों की स्थापना की जाए।[१०]

सन १९८६ में राष्ट्रीय शिक्षा नीति तथा नयी शिक्षा नीति स्वीकार किया गया। इसमें कहा गया है कि स्त्रियों के आधारभूत स्तर में परिवर्तन लाना चाहिए। समयबद्ध कार्यक्रमों द्वरा स्त्री निरक्षरता उन्मूलन तथा प्राथमिकता शिक्षा में बल दिया जाएगा। व्यवसायिक, तकनीकी, वृतिकशिक्षा तथा विद्यमान और उभरती प्रौद्योगिकी में महिलाओं के प्रवेश को बढ़ाना चाहिए। स्त्रियों से संबंधित अध्ययन को विभिन्न पाठ्य चर्चाओं के भाग के रूप में प्रात्साहित किए जाने के साथ – साथ शिक्षा संस्थाओं को स्त्रियों को विकास करने के लिए प्रेरित किया जाएगा। सन १९९० को प्रसिद्ध गांधीवादी विचारक आचार्य राम मूर्ति की अध्यक्षता में एक समिति गठन किया गया। यह समिति राममूर्ति समीक्षा समिति नाम से परिचित है। राष्ट्रीय शिक्षा नीति १९८६ की समीक्षा के लिए बनाई गई। आचार्य राम मूर्ति समिति ने महिला शिक्षा के सम्बन्ध में किया गया सिफारिशों हैं – लिंग – आधारित पक्षपात को दूर करने के लिए

पाठ्यक्रम और पाठ्य पुस्तकों में महिलाओंभूमिका तथा योगदान को उभारना चाहिए। तथा लिंग भेद से संबंधित रूढ़िवादी धारणाओं का पूर्णतः उन्मूलन किया जाना चाहिए। महिलाओं के लिए व्यवसायिक प्रशिक्षण की योजनाएँ बनायीं जानी चाहिए। महिलाओं की निरक्षरता को समाप्त करने के लिए महिला प्रौढ़ शिक्षा चलाये जाने चाहिए। योग्य छात्रयों को छात्रवृत्तियाँ प्रदान की जाए। शाला त्यागी बच्चों के लिए गैर – औपचारिक विधियों को कम में लाया जाए। महिला शिक्षकों की संख्या बढाई जाए।

भारत सरकार २०२० को नई शिक्षा नीति घोषित किया इस नई शिक्षा नीति का उद्देश्य देश में शिक्षा का सार्वभौमीकरण करना है। २०३० तक स्चूली शिक्षा में लड़कियों की १०० प्रतिशत और २०३५ तक उच्च शिक्षा में लडकियों की ५० प्रतिशत सुनिश्चित की जाएगी।

नई शिक्षा नीति में स्त्री शिक्षा के मुख्य बिन्दु – इसमें महिला सशक्तिकरण और स्त्री शिक्षा को बढ़ावा देने में बल दिया गया । सामाजिक आर्थिक रूप से वंचित समूहों के लिए लौंगिक समावेशी कोष, कस्तूरबा गाँधी बालिका विद्यालयों का विस्तार के साथ – साथ सुरक्षित शैक्षणिक वातावरण संयुक्त है। इसमें लड़किओं के लिए तकनीकि शिक्षा, सुरक्षा और कौशल के माध्यम से लैंगिक समानता के उपर ध्यान दिया गया।

देश के उज्ज्वल भविष्य की कल्पना को सफल रूपायन करने में शिक्षित महिलाओं की भूमिका अत्यन्त महत्वपूर्ण है। परिवार, समाज और देश की उन्नति के लिए स्त्री शिक्षित होना आवश्यक है। भारत के लोकतंत्र को को सफल बनाने का रास्ता में पुरुषों के साथ स्त्री भी शिक्षित होना है। शिक्षित महिला ही परिवार, समाज और देश में खुसहाली ला सकती है। अतः सभी लड़कियों को शिक्षा के समान अवसर प्रदान करें ताकि वे अपने जीवन में सफल हो सकें और देश की प्रगति में योगदान कर सकें।

संदर्भ ग्रन्थ सूची :-

१. पी. ड़ी. पाठक , भारतीय शिक्षा और उसकी समस्याएँ पृ.-४१६
२. पी. ड़ी. पाठक , भारतीय शिक्षा और उसकी समस्याएँ पृ.-४१६
३. डॉ. गिरीश पचौरी , भारतीय शिक्षा का इतिहास पृ.-८२
४. पी. ड़ी. पाठक , भारतीय शिक्षा और उसकी समस्याएँ पृ.-४१७
५. पी. ड़ी. पाठक , भारतीय शिक्षा और उसकी समस्याएँ पृ.-४१८
६. रिपोर्ट ऑफ़ द नेशनल कमेटी ओन वुमेनस एजुकेशन
७. पी. ड़ी. पाठक , भारतीय शिक्षा और उसकी समस्याएँ पृ.-४१८ – ४१९
८. कोठारी कमीशन रिपोर्ट पृ.- १६४
९. कोठारी कमीशन रिपोर्ट पृ.- १७५ – १७६
१०.कोठारी कमीशन रिपोर्ट पृ.- ६५१

ममता कालिया की रचनाओं में स्त्री जीवन की विडंबनाएँ: एक अध्ययन

डॉ. रमा विनोद सिंह

एसोसिएट प्रोफेसर,

महाराष्ट्र कॉलेज ऑफ आर्ट्स साइंस एंड कॉमर्स, बेलासिस रोड, मुंबई 400 008

डॉ. स्मृति कुमारी सिंह

असिस्टेंट प्रोफेसर,

सोफिया महिला महाविद्यालय (सशक्त स्वायत), भूलाभाई देसाई रोड, मुंबई – 400 026

बीज शब्द:-

ममता कालिया - मध्यमवर्गीय स्त्रियों की दशा -परिस्थितियों से लड़ती हुई नायिका- स्त्री प्रताड़ना - विषम परिस्थितियाँ- सपनों की होम डिलीवरी -नायिका रुचि -सुधा अरोड़ा – ताराबाई चॉल कमरा नंबर एक सौ पैतीस - लक्ष्मी - बोलने वाली औरत - शिखा -इरादा - शांति - स्त्री भ्रूण हत्या - पॉलिथीन में पृथ्वी - मधु कांकरिया - जनम - मनोरमा - दो बेटियां -ससुराल में जीना मुश्किल - स्त्रियों के जीवन के संघर्ष - पीड़ा - अनुभव।

सारांश:-

आज के आधुनिक भूमंडलीकरण एवं बाजारवाद के युग में भी हमारा समाज पुरुष प्रधान समाज है। इस पुरुष प्रधान समाज में स्त्रियों की दशा चाहे वह शिक्षित हो या अनपढ़ सभी की स्थिति सोचनीय है। स्त्रियों की इसी आंतरिक पीड़ा और बाह्य संघर्ष को हिंदी साहित्य जगत की सुप्रसिद्ध महिला रचनाकार ममता कालिया ने अपनी अनेक साहित्यिक रचनाओं की मुख्य विषय- वस्तु रखी है यथा : - सपनों की होम डिलीवरी, बोलने वाली औरत, इरादा, बेघर इत्यादि। उपरोक्त रचनाओं के अलावा अन्य रचनाओं में भी ममता कालिया ने मध्यम वर्गीय स्त्रियों की पीड़ा, संघर्ष, अनुभूतियां एवं उनकी विषम परिस्थितियों का सजीव चित्रण किया है। 'सपनों के होम डिलीवरी' में जहाँ एक ओर नायिका 'रुचि' का अपने पति और बेटे द्वारा प्रताड़ित होना तथा अंत में अकेले और स्वावलंबी बनाना दिखाया गया है तो वहीं दूसरी तरफ 'बोलने वाली औरत' की नायिका 'शिखा' द्वारा उन्होंने घरेलू और मानसिक प्रताड़ना ससुराल द्वारा किए जाने तथा उन विषम परिस्थितियों में स्त्रियों का अकेला होना लेखिका ने बखूबी दर्शाया है। 'इरादा' कहानी की नायिका 'शांति' के द्वारा उन्होंने एक बेटी, जो विधवा बूढी मां की एकमात्र संतान और सहारा होने की स्थिति में उस स्त्री के संघर्ष तथा उसकी दारूण ने स्थिति को बखूबी दर्शाया है। एक महिला लेखिका होने के नाते ममता कालिया ने स्त्री जीवन के हर आयाम को अपनी लेखनी में उतारा है।

ममता कालिया हिंदी साहित्य जगत की एक प्रमुख हस्ताक्षर हैं। ममता कालिया हिंदी साहित्य में एक सशस्त्र, निर्भीक एवं यथार्थवादी महिला रचनाकार के रूप में प्रसिद्ध है। उन्होंने अपनी महत्वपूर्ण लेखनी रूपी तलवार न केवल जवलंत समस्याओं पर ही चलाया बल्कि उन्होंने जीवन के छोटे-छोटे अनुभवों एवं संघर्षों पर भी बड़ी सहजता एवं तीखे व्यंग्य के साथ चलाया। पिता द्वारा प्रदत्त साहित्यिक माहौल में रचनाकार ममता कालिया ने बचपन से ही कमल रूपी तलवार को चलाना सीख लिया, जिसका सफल प्रयोग उन्होंने अपने भावी जीवन में किया। यही कारण

है कि उन्होंने 'एक अदद औरत', 'सपनों की होम डिलीवरी', 'बेघर', 'दौड़', 'नरक दर नरक' इत्यादि अद्भुत तथा अनमोल साहित्यिक धरोहरों की सृजनकर्ता बनी।

स्त्री रचनाकार होने के कारण ममता जी ने स्त्रियों के जीवन अनुभव, संघर्ष एवं पीड़ा का सजीव चित्रण अपनी अनेक रचनाओं में सफलतापूर्वक किया। यथा : -

'सपनों की होम डिलीवरी' में नायिका 'रुचि' का पहला विवाह उसकी मर्जी के खिलाफ उसके परिवार वालों ने बिना लड़के की जांच- पड़ताल किये कर दी। बददिमाग और बदचलन प्रभाकर (रुचि का पति) जो रुचि को झेलना हर दिन एक नए संघर्ष के साथ जीना जैसे था। न चाहते हुए भी रुचि अपना हर दिन, हर पल अनेक यातनाओं एवं पीड़ा के साथ गुजारने को विवश थी। भारतीय पुरुष प्रधान समाज की यही विडंबना रही है कि पति चाहे कितना भी बुरा क्यों न हो, भारतीय नारी उसे सदैव अपना परमेश्वर मान कर पूजती ही रहती है। स्त्रियों की इसी दशा को सुप्रसिद्ध महिला लेखिका 'सुधा अरोड़ा' जी ने अपने प्रसिद्ध कहानी 'ताराबाई चॉल कमरा नंबर... एक सौ पैतीस..' की नायिका 'लक्ष्मी' की दशा के माध्यम से उजागर करने का सफल प्रयास किया है-

"उस दिन जब भायखला की लोकल ट्रेन दुर्घटना में उसके मर्द की जगह उसकी लाश लौटी तो उसे विश्वास ही नहीं हुआ। उसके बदन पर पड़े तमाम घाव जिंदा हो गए थे। वह धारे मार-मार कर रो रही थी, पता नहीं अपनी छाती पर रिश्ते जख्मों के कारण या अपने पति की मौत पर।"[१]

नायिका 'लक्ष्मी' की तरह ही 'सपनों की होम डिलीवरी' कहानी की नायिका 'रुचि' भी पति की प्रताड़ना तथा घरेलू हिंसा की शिकार थी।

"भाई साहब को रुचि क्या बताती कि जब प्रभाकर को प्रचंड क्रोध चढ़ता है, तो वह झाड़ू, चाकू, डंडे किसी भी चीज से उस पर प्रहार करता है। वह पड़ोस की कितनी ही लड़कियों से छेड़खानी के जुर्म में वह पिट चुका है। कुकर्म वह करता है, शर्मिंदगी रुचि को झेलना पड़ता है।"[२]

भारतीय समाज में स्त्रियों की स्थिति पर स्वयं लेखिका ममता कालिया ने अपने विचार कुछ इस प्रकार व्यक्त किए हैं:-

"महिलाओं के साथ दिन भर में जाने कितनी ऐसी घटनाएं होती रहती हैं जिन पर, यदि वे गंभीरता से सोचे तो भारतीय परिवारो की चिंदिया उड़ जाए।"[३]

भारतीय पुरुष प्रधान समाज में घर-परिवार को संभालने तथा उसे सही तरीके से चलाने की पूरी जिम्मेदारी अकेले स्त्रियों पर ही डाल दी जाती है। विवाह के उपरांत बेटियों की विदाई पर उन्हें यह कहा जाता है - 'बेटी अब वही तुम्हारा घर परिवार है। उस घर में तुम्हारी डोली जा रही है, अर्थी में ही उस घर से निकलना।' अर्थात जो जैसा ससुराल और पति है उसे हर हाल में निभाते रहना। चाहे बेटी जिए या मर जाए। समाज क्या कहेगा? लोग क्या सोचेंगे? जैसे वाक्य की भारी बोझ बेटियों की कोमल पीठ पर उनकी मर्जी के बिना लाद दी जाती है। रुचि की माता जी भी भारतीय समाज की इसी रूढ़िवादी सोच को दर्शाती हैं-

"मम्मी की आवाज ठंडी और ठहरी हुई थी, 'फिर शुरू हो गई तुम्हारी और प्रभाकर की नौटंकी? इस बार क्या हो गया।' अपनी छोटी बहन से कुछ सीख। कैसी टेढ़ी ससुराल उसे मिली है पर उसने सबको संभाल लिया। एक तू है, अकेला आदमी भी नहीं संभालता तुझसे।"[४]

स्त्री विमर्श की मशहूर लेखिका 'ममता कालिया' की रचनाओं की नायिका चुपचाप हर जुल्मो सितम को केवल विधि का विधान मानकर अबला नारी की तरह सहती नहीं रहती हैं। आरंभिक प्रयास के बाद जब उसे स्थिति में सुधार नहीं दिखता है तो वह प्रतिरोध करती है। जैसा कि 'सपनों की होम डिलीवरी' की नायिका 'रुचि' ने जब अपने शराबी, बदचलन, पति और नालायक बेटा में कोई सुधार की उम्मीद नहीं देखी तो वह अपने पति का घर छोड़कर न केवल अपने माता-पिता के घर जाती है बल्कि वह अपनी माता और समाज के हजारों ताने और बातों को सुनकर भी आगे बढ़ती है और पूर्णत: अपने पैरों पर खड़ी होती है। रुचि अपनी जिंदगी की भाग्य विधाता स्वयं बनती है।

"इससे आगे की कहानी रुचि ने अपने संकल्प और हौसले से लिखी। जोगेश्वरी की तंग गलियों से चलकर वह 'क' चैनल और 'म' चैनल की सितारा शेफ़ बन गई। उसने लगातार अपने हुनर को निखारा। अखबारों ने सिर्फ उसके कारण अपने पृष्ठों पर व्यंजन कॉलम देना शुरू किया। अखबारों में व्यंजनों के साथ उसकी रंगीन मोहक तस्वीर छपती गई। एक नहीं दो-दो व्यंजनों की होम डिलीवरी हो रही हो।"[५]

नायिका 'रुचि' की तरह ही 'बोलने वाली औरत' कहानी की नायिका 'शिखा' के माध्यम से भी लेखिका ने मध्यम वर्गीय परिवारों में स्त्रियों की स्थिति को दर्शाया है। स्त्रियां घर-परिवार को संभालने में अपने-आप को खो देती हैं। इतनी शिद्दत से संभालने और अपनी जिम्मेदारियां को निभाने के बावजूद बदले में उन्हें उपहास और उपेक्षा ही मिलती है-

"रात उसने कमरे में शिखा से कहा, 'तुम माँ से क्यों उलझती रहती हो दिन भर।'
इस बात का विलोम भी उतना ही सच है।
हम विलोम -अनुलोम में बात नहीं कर रहे हैं, एक संबंध है जिसकी इज्जत तुम्हें करनी होगी।
गलत बातों की भी।
मां की कोई बात गलत नहीं होती।
कोई भी इंसान परफेक्ट नहीं हो सकता ।
कपिल तैश में आ गया 'तुमने मां को इन परफेक्ट कहा। तुम्हें शर्म आनी चाहिए ।तुम हमेशा ज्यादा बोल जाती हो और गलत भी।
तुम मेरी आवाज बंद करना चाहते हो।"[६]

भारतीय समाज स्त्रियों के मामले में एक ऐसी स्त्री की कामना करती है जो चुपचाप न, बिना किसी सवाल-जवाब के, बिना सही-गलत के सवाल के ससुराल वालो के हर हाँ में हाँ मिलाये। जैसे : -

"शिखा लगातार ऐसे लोगों से मुखातिब हैं जिन्हें उसके इस भारी भरकम शब्दकोश की जरूरत ही नहीं है। घर को सुचारू रूप से चलने के लिए सिर्फ दो शब्द की दरकार थी जी और हां जी।
कल छोले बनेंगे?
जी छोले बनेंगे।
पजामा के नाड़े बदले जाने चाहिए।
हां जी पजामों के नाड़े बदले जाने चाहिए।"[७]

अर्थात एक ऐसी चलती-फिरती मशीन जिसे न दर्द हो, जिसकी अपनी कोई इच्छा न हो, घर वालों की बेइज्जती-अपमान के बाद भी वह हमेशा घर वालों के सामने मुस्कुराती रहे, सभी की सेवा में उपस्थित रहे। इस चलती-फिरती स्त्री रूपी मशीन को न तो थकने की इजाजत है, न बीमार पड़ने ने की और न ही दुखी होने की। पर जब कोई स्त्री इन सब का प्रतिरोध करती है तो वह बोलने वाली औरत, बदतमीज औरत, संस्कार विहीन औरत इत्यादि बन जाती है।

मध्यम वर्ग की स्त्रियों की जीवन की विडंबनाओ को प्रस्तुत करने की भूमि पर लेखिका की एक अन्य कोशिश कहानी 'इरादा' की नायिका 'शांति' के माध्यम से किया है। विधवा बूढ़ी माँ की इकलौती संतान और सहारा शांति मायका और कठोर ससुराल के बीच जिम्मेदारियों के बीच पिसती रहती है। हकीम मिजाज पति शंकर और परिवार की हर हुकुम के बीच शांति को अपनी बूढ़ी माँ को नजर अंदाज करना पड़ता है।

"शंकर ने शांति की तरफ तैश से देखा, 'यह क्या नौटंकी करती रहती हो तुम लोग?'
मां ने तुनक कर मुंह बिचकाया, 'इसी से पूछो। कहती है, माँ की चिट्ठी नहीं आई है, येई मारे मइके जावे को तैयार उड़ी है। मैं कहूं निकाल अब बैंक से खड़ी चोट दो सौ रुपया और भेज इसे मायके।
'अभी तो तुम घर से लौटी हो, अब जाने की क्या बात पड़ गई?'
शांति चुप।"[८]

हर चीज के बर्दाश्त करने की एक सीमा होती है और जब वह उस सीमा को पार कर जाता है, तब उस इंसान के सबर का बांध टूट जाता है। उस टूटे हुए बांध के तेज बहाव से उस इंसान का डर, खौफ, अशांति सब बह जाता है। वह निडर, बेखौफ और अंजाम से बेखबर हो जाता है। ऐसी ही कुछ स्थिति कहानी की नायिका 'शांति' के साथ हुआ। जब उसे अपनी लाचार, बीमार मां के पास नहीं जाने दिया गया, उल्टा उस पर तोहमतें लगाई गई तो शांति ने उन सब का पुरजोर विरोध किया और यह ऐलान कर दिया कि अब तो कुछ भी हो जाए, वह अपनी मां से मिलने अवश्य जाएगी।

"माँ ठीक कहती थी, तुम बड़ी चंट हो, रातोंरात न जाने की खबर भी, लगता है, कोई दे गया तुम्हें! खुश तुम्हें होना चाहिए या मुझे?
शांति निर्वाक, निष्पद पति को देखते रह गई। ऐसे रोगी के साथ सारा जीवन कैसे बीतेगा? शांति ने कहा, 'रात मैंने सोचा था, मैं नहीं जाऊंगी, पर अब मेरा इरादा बदल गया है। मैं अगली गाड़ी से जा रही हूँ। अब जब तुम्हारा दिमाग एकदम ठीक हो जाएगा, तभी वापस आऊंगी।"[९]

स्त्री 'जननी' के रूप में भी जाने जाते हैं। स्त्री जननी के रूप में भी वह सदा ही वंदनीय होती है। पर पुरुष प्रधान समाज में स्त्री सभी जगहों, सभी परिस्थितियों में पूजनीय नहीं होती है। हमारे समाज में आज भी कई परिवारों और समाजों में बेटी का जन्म लेना शुभ और खुशी का सौगात नहीं माना जाता है और यह भी सच है कि एक बेटी को जन्म के जन्म पर दूसरी बेटी जो सास, ननद के रूप में है, वह खुश नहीं होती है। उन्हें वंश चलाने वाला बेटा चाहिए। फिर भले ही वह बेटा शराबी, जुआरी, नालायक हो, माँ-बाप पर बोझ हो पर उन्हें चाहिए बेटा ही। यही कारण है कि स्त्री भ्रूण हत्या इतनी तेजी से कानूनी रोकथाम के बावजूद बढ़ती जा रही है। स्त्री भ्रूण हत्या जैसी अमानवीय एवं क्रूर क्रिया पर सुप्रसिद्ध महिला लेखिका मधु कांकरिया ने अपनी प्रसिद्ध कहानी 'पॉलिथीन में पृथ्वी' में कुछ इस प्रकार प्रकाश डाला है-

"उसने कहा - ठीक है सोनोग्राफी करवा लेते हैं। यदि लड़का हुआ तो तुम्हारी किस्मत पर, यदि लड़की हुई तो गर्भपात। यदि तुमने इस पर भी अपनी जिद रखी तो सोच लो... मैं ...मैं ...इसकी परवरिश के लिए ढेला नहीं दूंगा - और तो और मैं उसे देखने तक नहीं आऊंगा क्योंकि वह सिर्फ तुम्हारी मर्जी से होगी, इस कारण उसकी जिम्मेदारी तुम्हारी और सिर्फ तुम्हारी होगी।...जैसे ही डॉक्टर ने बेबी गर्ल कहा, मेरी सांस रुक गई। मेरे प्राण सूख गए। आँखों के आगे वही पॉलिथीन बैग झूलने लगा। ..."[१०]

ममता कालिया ने भी अपनी प्रसिद्ध कहानी 'जननी' के माध्यम से स्त्रियों की इसी वास्तविकता को जग जाहिर किया है। कहानी की नायिका 'मनोरमा' की सास और ननद उसकी दूसरी बेटी के जन्म पर उसे सरकारी अस्पताल में अकेला छोड़ देती है। अस्पताल में सरकारी नसों की बदहाली देखरेख में बड़ी मुश्किलों से मनोरमा ने अपना दर्द और तकलीफ वाले दिन निकालें। अस्पताल से लाने में मनोरमा के सास और ननद कोई नहीं गई बल्कि उसकी पड़ोसन 'रामो' को भेज दिया। रामो का भी व्यवहार मनोरमा और उसके नवजात बच्चे के प्रति प्रेम पूर्वक नहीं था। मनोरमा को फिर से बेटी होने के कारण उसके आगे की दिनचर्या बहुत ही मुश्किल भरी लग रही थी, जिसे झेलने के सिवाय मनोरमा के पास दूसरा कोई उपाय नहीं बच गया था।

"यह रोना केवल बच्ची को लेकर नहीं वरन अपनी रोजमर्रा की स्थिति को लेकर अधिक था जो एक और बिटिया के होने से अनिवार्यत : और विकट होनी ही थी। मनोरमा की दैनिक चर्या जेल में रहने वाले कैदी की दिनचर्या से भी ज्यादा कठोर थी। कैदी को सिर्फ मशक्कत करनी पड़ती है, खुशामद नहीं। मनोरमा के लिए अपना अस्तित्व बनाए रखने के लिए मशक्कत और मान-मनोहार दोनों निहायत जरूरी था।"[११]

इस प्रकार हम यह कह सकते हैं कि ममता कालिया की रचनाओं में मध्यमवर्ग की स्त्रियों के जीवन के संघर्ष, पीड़ा तथा अनुभवों ने उचित स्थान प्राप्त किया है मशक्कत। ममता जी की रचनाएं पाठक वर्ग को सोचने के लिए मजबूर करती हैं। अपनी अनमोल रचनाओं के माध्यम से ममता कालिया ने नारी - सशक्तिकरण, आत्मसम्मान तथा आत्म - अभिव्यक्ति का सशक्त संदेश संपूर्ण विश्व को तटस्थता के साथ देती हैं।

संदर्भ:-

१. सुधा अरोड़ा - मेरी तेरह कहानियाँ - पेज नंबर १२२- अभिरुचि प्रकाशन, दिल्ली -२००४ .

२. ममता कालिया - सपनों की होम डिलीवरी पेज नंबर २४ - लोक भारती प्रकाशन, इलाहाबाद - २०१६

३. -वही -पेज नंबर -आवरण पृष्ठ

४. -वही पेज नंबर ४४

५. -वही पेज नंबर २४

६. ममता कालिया - ममता कालिया की कहानियाँ - पेज नंबर १२७, वाणी प्रकाशन, नई दिल्ली-२००६

७. -वही पेज नंबर ११८

८. -वही पेज नंबर १२८

९. -वही पेज नंबर १२२

१०. मधु कांकरिया – युद्ध और बुद्ध – पेज नंबर ९०- ९१, ज्ञानपीठ प्रकाशक, नई दिल्ली -२०१५

११. ममता कालिया - ममता कालिया की कहानियाँ - पेज नंबर १६२, वाणी प्रकाशन, नई दिल्ली-२००६

भारतीय संविधान में व्यक्ति की प्रतिष्ठा, अवसर की समता तथा मानव गरिमा से सम्बन्धित प्रावधानों का विश्लेषणात्मक अध्ययन

मोहम्मद नासिर
असिस्टेन्ट प्रोफेसर / शोधार्थी,
राजकीय रज़ा डिग्री कॉलेज, रामपुर (उ0प्र0)
महात्मा ज्योतिबा फुले रूहेलखण्ड विश्वविद्यालय, बरेली (उ0प्र0)
प्रोफेसर नरेश कुमार
राजकीय डिग्री कॉलेज, कांठ मुरादाबाद (उ0प्र0)
महात्मा ज्योतिबा फुले रूहेलखण्ड विश्वविद्यालय, बरेली (उ0प्र0)

शोध सारांश–

भारतीय संविधान में व्यक्ति की प्रतिष्ठा, अवसर की समानता तथा मानव गरिमा को सुरक्षित रखने हेतु अनेक महत्वपूर्ण उपबंध किए गए हैं। संविधान की प्रस्तावना सामाजिक, आर्थिक एवं राजनीतिक न्याय, स्वतंत्रता, समानता तथा बंधुत्व के माध्यम से प्रत्येक नागरिक की गरिमा सुनिश्चित करने का लक्ष्य निर्धारित करती है।

अनुच्छेद 14 सभी नागरिकों को कानून के समक्ष समानता एवं कानून के समान संरक्षण का अधिकार देता है। अनुच्छेद 15 धर्म, जाति, लिंग, जन्मस्थान आदि के आधार पर भेदभाव को प्रतिबंधित करता है तथा कमजोर वर्गों के लिए विशेष प्रावधान की अनुमति देता है। अनुच्छेद 16 सरकारी नौकरियों में समान अवसर प्रदान करता है। अनुच्छेद 17 अस्पृश्यता का अंत कर सामाजिक सम्मान और मानव गरिमा को मजबूत करता है।

अनुच्छेद 19 नागरिकों को अभिव्यक्ति, संगठन एवं आवागमन की स्वतंत्रता देता है, जबकि अनुच्छेद 21 जीवन और व्यक्तिगत स्वतंत्रता के अधिकार के अंतर्गत सम्मानपूर्वक जीवन जीने का अधिकार सुनिश्चित करता है। अनुच्छेद 21(क) शिक्षा के अधिकार को मान्यता देकर व्यक्तित्व विकास और अवसर की समानता को बढ़ावा देता है।

राज्य के नीति निदेशक तत्वों में अनुच्छेद 39 समान वेतन एवं आर्थिक न्याय, अनुच्छेद 41 काम और शिक्षा का अधिकार, तथा अनुच्छेद 46 अनुसूचित जाति, जनजाति एवं कमजोर वर्गों के हितों की रक्षा पर बल देता है। इन सभी प्रावधानों का उद्देश्य एक समतामूलक, न्यायपूर्ण और गरिमामय समाज की स्थापना करना है।

भारतीय संविधान में व्यक्ति की प्रतिष्ठा एवं अवसर की समता से सम्बन्धित प्रमुख उपबन्ध–

"समानता सामाजिक न्याय के सिद्धान्त का मूल तत्व है। यह सिद्धान्त एक ऐसे समाज की कल्पना करता हैं जहाँ नागरिकों को समान अवसर और सम्मान मिले।"[1]

भारतीय संविधान के भाग 3 में निहित मौलिक अधिकारों का मूल उद्देश्य प्रत्येक नागरिक को समानता, न्याय और गरिमा (प्रतिष्ठा) का अधिकार प्रदान करना है। इनमें अनुच्छेद 14, 15 और 16 विशेष रूप से प्रतिष्ठा एवं अवसर की समानता स्थापित करने वाले प्रमुख संवैधानिक प्रावधान हैं। ये अनुच्छेद न केवल नागरिकों के आत्मसम्मान की रक्षा करते हैं, बल्कि उन्हें सामाजिक, आर्थिक और राजनीतिक जीवन में समान भागीदारी के अवसर प्रदान करते हैं।

अनुच्छेद 14– विधि के समक्ष समानता (Equality before Law)– अनुच्छेद 14 के अनुसार, "राज्य किसी व्यक्ति को विधि के समक्ष समानता या विधियों के समान संरक्षण से वंचित नहीं करेगा।"

यह प्रावधान दो महत्वपूर्ण सिद्धांतों पर आधारित है– कानून के समक्ष समानता (Equality before Law)– सभी व्यक्ति कानून की दृष्टि में समान हैं। विधियों का समान संरक्षण (Equal Protection of Laws)– समान परिस्थितियों में सभी को समान कानूनी सुरक्षा प्राप्त होगी।

इस अनुच्छेद के अंतर्गत किसी भी प्रकार का भेदभाव असंवैधानिक है। अनुच्छेद 14 केवल समानता का औपचारिक आश्वासन नहीं, बल्कि मनमानी के विरुद्ध एक ठोस संवैधानिक प्रतिरक्षा है। यह प्रावधान नागरिकों की प्रतिष्ठा की सुरक्षा का आधार बनता है क्योंकि यह सुनिश्चित करता है कि कोई भी व्यक्ति सामाजिक या प्रशासनिक भेदभाव का शिकार न हो।

अनुच्छेद 15 – भेदभाव का निषेध (Prohibition of Discrimination) अनुच्छेद 15 यह सुनिश्चित करता है कि राज्य किसी नागरिक के विरुद्ध धर्म, नस्ल, जाति, लिंग या जन्मस्थान के आधार पर कोई भेदभाव नहीं करेगा।

यह प्रावधान सामाजिक न्याय और मानवीय गरिमा के संवैधानिक स्तंभ के रूप में कार्य करता है।

मुख्य उपबंध–

अनुच्छेद 15(1)– राज्य किसी नागरिक के साथ उपर्युक्त आधारों पर भेदभाव नहीं करेगा।

अनुच्छेद 15(2)– सार्वजनिक स्थलों – जैसे विद्यालय, होटल, कुएँ या जलाशयों में किसी भी व्यक्ति को प्रवेश से वंचित नहीं किया जा सकता।

अनुच्छेद 15(3) और 15(4)– राज्य को महिलाओं, बच्चों, अनुसूचित जाति/जनजाति और पिछड़े वर्गों के लिए विशेष प्रावधान करने का अधिकार देता है ताकि समानता को व्यावहारिक रूप से स्थापित किया जा सके।

अनुच्छेद 15(6)– आर्थिक रूप से कमजोर वर्गों (EWS) को भी शिक्षा और रोजगार में 10% आरक्षण का संवैधानिक आधार प्रदान किया गया है। इस प्रकार, अनुच्छेद 15 प्रतिष्ठा और समान सम्मान की भावना को मूर्त रूप देता है तथा सामाजिक समरसता की दिशा में एक महत्वपूर्ण कदम है।

अनुच्छेद 16– सार्वजनिक रोजगार में समान अवसर– अनुच्छेद 16 का उद्देश्य नागरिकों को सरकारी सेवाओं में अवसर की समानता प्रदान करना है।

इस अनुच्छेद के अंतर्गत राज्य को यह सुनिश्चित करना होता है कि रोजगार के अवसर किसी जाति, धर्म, लिंग या वंश के आधार पर सीमित न हों।

मुख्य प्रावधान–

अनुच्छेद 16(1)– प्रत्येक नागरिक को राज्य के अधीन किसी पद के लिए समान अवसर प्राप्त होगा।

अनुच्छेद 16(2)– किसी भी व्यक्ति के साथ भेदभाव उसके धर्म, जाति, लिंग, वंश या जन्मस्थान के आधार पर नहीं किया जा सकता।

अनुच्छेद 16(4)– राज्य अनुसूचित जाति, जनजाति और पिछड़े वर्गों के लिए नियुक्तियों में आरक्षण प्रदान कर सकता है।

अनुच्छेद 16(4A) और (4B)– पदोन्नति में आरक्षण और रिक्तियों के संचयन (carry forward) का प्रावधान।

अनुच्छेद 16(6)– आर्थिक रूप से कमजोर वर्गों (EWS) को सार्वजनिक सेवाओं में 10% आरक्षण की अनुमति।

इस अनुच्छेद का उद्देश्य केवल औपचारिक समानता नहीं, बल्कि वास्तविक समान अवसर सुनिश्चित करना है जिससे प्रत्येक नागरिक अपनी योग्यता और क्षमता के अनुसार राज्य की सेवा में भाग ले सके।

अनुच्छेद 14, 15 और 16 भारतीय संविधान के समानता और प्रतिष्ठा के त्रिस्तंभ हैं। ये अनुच्छेद व्यक्ति की गरिमा की रक्षा करते हुए यह सुनिश्चित करते हैं कि कोई भी नागरिक सामाजिक, आर्थिक या राजनीतिक कारणों से वंचित न रहे। इन प्रावधानों के माध्यम से संविधान ने अवसर की समानता को केवल सैद्धांतिक नहीं बल्कि व्यावहारिक एवं क्रियाशील सिद्धांत के रूप में स्थापित किया है। इस प्रकार, ये अनुच्छेद भारतीय गणराज्य को एक न्यायपूर्ण, समानतामूलक और प्रतिष्ठा–संपन्न लोकतंत्र बनाने में मौलिक भूमिका निभाते हैं।

सुप्रीम कोर्ट के निर्णय इंद्रा साहनी बनाम भारत संघ (1992) ने इस बात को और स्पष्ट किया कि समान अवसर की अवधारणा केवल कानूनी अधिकार तक सीमित नहीं रह सकती, इसे वास्तविक जीवन में लागू होना चाहिए।[2]

समानता का विस्तार नीति निर्देशक तत्वों के माध्यम से भी देखने को मिलता है। अनुच्छेद 39 और अनुच्छेद 46 राज्य को उत्तरदायी बनाते हैं कि वह नागरिकों को न्यूनतम जीवन स्तर, उचित शिक्षा और रोजगार के अवसर प्रदान करे और कमजोर तथा पिछड़े वर्गों की सामाजिक और शैक्षणिक उन्नति सुनिश्चित करे। इन प्रावधानों की विशेषताएँ बहुआयामी हैं।

ये न केवल नागरिकों को उनके प्रयास और क्षमता के अनुसार जीवन में प्रगति का अवसर प्रदान करते हैं, बल्कि जाति, धर्म, लिंग या सामाजिक स्थिति के आधार पर भेदभाव और अन्याय के खिलाफ सुरक्षा भी देते हैं।

भारतीय संविधान में प्रतिष्ठा और अवसर की समता केवल कानूनी संरचना नहीं है– यह सामाजिक न्याय, समानता और लोकतांत्रिक आदर्शों का गहन मिश्रण है। समान अवसर केवल अधिकारों की उपलब्धता नहीं, बल्कि व्यक्तिगत और सामाजिक चेतना का हिस्सा हैं। यही विचार किसी भी लोकतांत्रिक राष्ट्र की स्थिरता, सामाजिक समरसता और वैश्विक विश्वसनीयता का आधार बनते हैं। भारतीय संविधान ने इस दृष्टि से न केवल नागरिकों के अधिकार सुनिश्चित किए हैं, बल्कि उन्हें सम्मान, गरिमा और अवसर की वास्तविकता भी प्रदान की है।

व्यक्ति की गरिमा से सम्बन्धित संवैधानिक प्रावधान–

भारतीय संविधान की प्रस्तावना में व्यक्त आदर्शों में व्यक्ति की गरिमा का विशेष महत्व है। किसी समाज की प्रगति और लोकतांत्रिक स्थिरता इस बात पर निर्भर करती है कि उसके नागरिकों को उनके व्यक्तित्व, अधिकार और प्रयास के अनुसार सम्मान और गरिमा मिले। गरिमा केवल व्यक्तिगत आत्म–सम्मान का विषय नहीं है, बल्कि यह नागरिकों के सामाजिक, आर्थिक और राजनीतिक जीवन में उनकी हिस्सेदारी, स्वतंत्रता और अवसर से भी जुड़ा हुआ है। भारतीय संविधान ने इसे अपने आदर्शों में सर्वोच्च स्थान दिया है और इसे व्यवहारिक रूप देने के लिए अनेक प्रावधान स्थापित किए हैं।

प्रस्तावना में व्यक्त आदर्श यह सुनिश्चित करता है कि भारत का लोकतंत्र "समानता, न्याय और स्वतंत्रता के सिद्धांतों" पर आधारित हो और प्रत्येक नागरिक को उसके मानव अधिकारों और सम्मान का अधिकार मिले। यह केवल कागजी सिद्धांत नहीं, बल्कि वास्तविक जीवन में नागरिकों की गरिमा सुनिश्चित करने का मार्गदर्शन करता है। यह आदर्श कानून के माध्यम से सामाजिक और आर्थिक नीतियों में साकार होता है, जिससे सभी नागरिक समान रूप से न्याय और अवसर प्राप्त कर सकें।

भारतीय संविधान का अनुच्छेद 21 प्रत्येक नागरिक को उसके जीवन और व्यक्तिगत स्वतंत्रता का अधिकार प्रदान करता है। इसका मूल शब्दांकन है–

- "किसी भी व्यक्ति को उसके जीवन या दैहिक स्वतंत्रता से विधि द्वारा स्थापित प्रक्रिया को छोड़कर अन्य किसी प्रकार से वंचित नहीं किया जा सकता।''
- प्रारंभिक रूप में यह केवल जीवन के भौतिक अस्तित्व की सुरक्षा सुनिश्चित करता था। लेकिन सुप्रीम कोर्ट ने कई महत्वपूर्ण निर्णयों में इसे व्यापक अर्थ दिया और इसे नागरिकों के सम्मानजनक, सुरक्षित और गरिमापूर्ण जीवन के अधिकार के रूप में विकसित किया।

सुप्रीम कोर्ट द्वारा अनुच्छेद 21 का विस्तार–

1. **जीवन का विस्तारित अर्थ–** मेनका गांधी बनाम भारत संघ, 1978– जीवन में सुरक्षा, सम्मान और गरिमापूर्ण जीवन शामिल है।[3]

2. **स्वास्थ्य और चिकित्सा का अधिकार–** पी. रथिनम बनाम भारत संघ, 1994– जीवन का अधिकार केवल अस्तित्व तक सीमित नहीं, इसमें स्वास्थ्य और सुरक्षा शामिल हैं। कॉमन कॉज बनाम भारत संघ, 2018 – "Right to Die with Dignity" (सम्मानपूर्वक मृत्यु का अधिकार) को मान्यता।

3. शिक्षा और रोजगार का अधिकार– उन्नी कृष्णन बनाम आंध्र प्रदेश राज्य, 1993– शिक्षा जीवन का अभिन्न अंग है। ओल्गा टेलिस बनाम बॉम्बे नगरपालिका, 1985– रोजगार और जीविका का अधिकार जीवन की गरिमा सुनिश्चित करता है।

4. पर्यावरण और जीवन की गुणवत्ता– एम.सी. मेहता बनाम भारत संघ, 1987– स्वच्छ पर्यावरण का अधिकार जीवन की गुणवत्ता के लिए आवश्यक है।

5. निजता और व्यक्तिगत स्वतंत्रता– न्यायमूर्ति के.एस. पुत्तास्वामी बनाम भारत संघ, 2017– निजता का अधिकार जीवन और व्यक्तिगत स्वतंत्रता का अभिन्न हिस्सा है।

6. सामाजिक सुरक्षा और अन्याय से संरक्षण– बंधुआ मुक्ति मोर्चा बनाम भारत संघ, 1984–जबरन श्रम और बाल मजदूरी से सुरक्षा।

मानव गरिमा की रक्षा हेतु महिलाओं को न्याय और समानता का अधिकारः– भारतीय संविधान मानव गरिमा, समानता और सामाजिक न्याय पर आधारित एक न्यायपूर्ण व्यवस्था की परिकल्पना करता है। महिलाओं ने इतिहास में लम्बे समय तक सामाजिक, आर्थिक और राजनीतिक असमानताओं का सामना किया है, इसलिए संविधान ने उनके अधिकारों, गरिमा और सुरक्षा को विशेष महत्व देते हुए अनेक प्रावधानों को शामिल किया है। ये प्रावधान केवल आदर्श नहीं हैं, बल्कि राज्य को सक्रिय रूप से यह दायित्व सौंपते हैं कि वह महिलाओं के लिए समान अवसर, न्याय, संरक्षण और सम्मान सुनिश्चित करे। भारतीय गणराज्य में महिला गरिमा की रक्षा हेतु निर्मित यह संवैधानिक ढाँचा आधुनिक न्याय–तत्वज्ञान, मानवाधिकारों और सामाजिक सुधार की भावना से सम्पन्न है।

सबसे पहले, अनुच्छेद 15(3) महिलाओं की समानता और न्याय के संवैधानिक आधार को सुदृढ़ करता है। यद्यपि अनुच्छेद 15(1) किसी भी प्रकार के लैंगिक भेदभाव को निषिद्ध करता है, किंतु 15(3) यह स्पष्ट करता है कि महिलाओं के लिए विशिष्ट संरक्षणात्मक उपाय समानता प्राप्त करने के लिए आवश्यक हैं। यह सिद्धांत सकारात्मक भेदभाव को वैध बनाता है और महिलाओं की दशकों से चली आ रही संरचनात्मक विषमताओं को कम करने का मार्ग प्रशस्त करता है। महिलाओं के लिए विशेष कानून, कल्याणकारी योजनाएँ, सुरक्षा उपाय तथा आरक्षण–सभी इसी अनुच्छेद से संवैधानिक वैधता प्राप्त करते हैं।

आर्थिक और सामाजिक न्याय के क्षेत्र में अनुच्छेद 39 का महत्व अत्यधिक है। अनुच्छेद 39(A) राज्य को निर्देश देता है कि वह पुरुषों और महिलाओं दोनों के लिए आजीविका के पर्याप्त अवसर सुनिश्चित करे। यह उपबंध आर्थिक स्वतंत्रता को मानव गरिमा का अविभाज्य अंग मानता है। अनुच्छेद 39(D) समान कार्य हेतु समान वेतन की व्यवस्था करता है, जिससे महिलाओं के श्रम का अवमूल्यन समाप्त हो और कार्यस्थल पर लैंगिक न्याय स्थापित हो। वहीं अनुच्छेद 39(E) कार्यस्थलों को हानिकारक या शोषणकारी परिस्थितियों से मुक्त रखने का निर्देश देता है, विशेषकर उन क्षेत्रों में जहाँ महिलाएँ अधिक संवेदनशील स्थिति में होती हैं। ये तीनों उपबंध मिलकर महिलाओं की गरिमा के लिए आर्थिक संरचना को न्यायसंगत बनाते हैं।

महिलाओं से संबंधित श्रम–सुरक्षा को विशिष्ट रूप से नियंत्रित करने हेतु अनुच्छेद 42 अत्यंत महत्वपूर्ण है। यह प्रावधान मानवोचित कार्य–स्थितियों तथा मातृत्व राहत सुनिश्चित करने का निर्देश देता है, जो आधुनिक कल्याणकारी राज्य के लिए अनिवार्य तत्व है। मातृत्व अवकाश, प्रसूति लाभ, कार्यस्थलों पर सुरक्षा–व्यवस्था और मातृत्व के कारण रोजगार के अधिकार को क्षति न पहुँचने की संवैधानिक गारंटी इसी अनुच्छेद की प्रेरणा से विकसित हुई है।[4] यह प्रावधान महिला–शरीर की जैविक वास्तविकताओं का सम्मान करता है और उन्हें गरिमामय श्रम–परिस्थितियाँ प्रदान करने की संवैधानिक नींव तैयार करता है।

समानता आधारित सामाजिक व्यवस्था के निर्माण में अनुच्छेद 44 विशेष भूमिका निभाता है। यद्यपि यह नीति–निर्देशक तत्व है, परन्तु इसका उद्देश्य यह सुनिश्चित करना है कि व्यक्तिगत कानूनों में उपस्थित लैंगिक असमानताओं को समाप्त किया जाए तथा विवाह, तलाक, उत्तराधिकार और पारिवारिक जीवन से संबंधित अधिकारों में महिलाओं को पूर्ण समानता मिले। इसका दीर्घकालिक लक्ष्य महिलाओं की कानूनी स्थिति को आधुनिक, धार्मिक–भेद से मुक्त और समान नागरिकता पर आधारित बनाना है।[5]

महिलाओं की गरिमा का संवैधानिक संरक्षण केवल राज्य–नियंत्रित व्यवस्थाओं तक सीमित नहीं हैय इसे सामाजिक और नागरिक उत्तरदायित्व के रूप में भी स्थापित किया गया है। अनुच्छेद 51A(D) नागरिकों को महिलाओं की गरिमा का सम्मान करने, उनके विरुद्ध हिंसा और उत्पीड़न के विरोध में खड़े होने तथा महिलाओं की स्वतंत्रता और सम्मान में बाधा बनने वाले व्यवहारों का त्याग करने का नैतिक व संवैधानिक दायित्व प्रदान करता है। यह प्रावधान समाज को यह स्पष्ट संदेश देता है कि महिलाओं का सम्मान केवल विधिक आदेश नहीं, बल्कि राष्ट्रीय चरित्र का अनिवार्य तत्व है।

राजनीतिक समानता महिलाओं के न्याय और गरिमा का एक अत्यंत महत्वपूर्ण अंग है। इस संदर्भ में अनुच्छेद 243–D पंचायतों में तथा अनुच्छेद 243–(T) नगर निकायों में महिलाओं के लिए कम–से–कम एक–तिहाई आरक्षण का प्रावधान करते हैं।[6] ये दोनों अनुच्छेद महिलाओं को स्थानीय शासन में प्रत्यक्ष भागीदारी प्रदान करते हैं, जिससे वे नीति–निर्माण, प्रशासनिक नेतृत्व और सामाजिक परिवर्तन की प्रक्रियाओं में सक्रिय भूमिका निभा सकें। राजनीतिक सशक्तिकरण सामाजिक और आर्थिक सशक्तिकरण का आधार बनता है, जिसे ये संवैधानिक प्रावधान सुनिश्चित करते हैं।

निष्कर्षः–

इन सभी संवैधानिक प्रावधानों का सामूहिक प्रभाव यह दर्शाता है कि भारतीय संविधान व्यक्ति की गरिमा, स्वतंत्रता और समानता को राष्ट्र के मौलिक मूल्यों का अनिवार्य घटक मानता है। संविधान व्यक्तियों को न केवल कानूनी सुरक्षा प्रदान करता है, बल्कि राज्य, समाज और प्रत्येक नागरिक पर यह उत्तरदायित्व भी डालता है कि वे एक ऐसा वातावरण निर्मित करें जिसमें सभी नागरिक भय, भेदभाव और असमानता से मुक्त होकर गरिमामय जीवन व्यतीत कर सकें। इस प्रकार भारतीय संविधान व्यक्तियों की गरिमा और न्याय के अधिकार को केवल औपचारिक रूप से नहीं, बल्कि संरचनात्मक, नैतिक और लोकतांत्रिक रूप से स्थापित करता है।

सन्दर्भ सूचीः–

1. आशीर्वादम, ए.डी. मिश्र, कृष्णकान्त– 'राजनीति विज्ञान' एस. चन्द एण्ड कम्पनी लि0 नई दिल्ली–2006 पृष्ठ सं0–213
2. इंद्रा साहनी आदि बनाम भारत सरकार संघ व अन्य एआईआर–1993 एस.सी 477
3. मेनका गांधी बनाम भारत संघ एआईआर 1978 एससी 597
4. ओझा, एस.के.– 'भारतीय संविधान एवं राजव्यवस्था', बौद्धिक प्रकाशन इलाहाबाद 2014–15, पृष्ठ सं0–96
5. काश्यप, सुभाष– 'हमारा संविधान–भारत का संविधान और संवैधानिक विधि' नेशनल बुक ट्रस्ट ऑफ इण्डिया नई दिल्ली 2008, पृष्ठ सं0–138
6. लक्ष्मीकांत, एम,– 'भारत की राजव्यवस्था' मेक्ग्राहिल एजुकेशन इंडिया लि0 चेन्नई 2017, पृष्ठ सं0–7.43

2019 नंतर महाराष्ट्रातील काँग्रेस: बदलत्या सत्ता समीकरणांच्या संदर्भातील एक चिकित्सक अभ्यास

भागवत जांबूतराव जाधव

संशोधक विद्यार्थी पीपल्स कॉलेज, नांदेड

प्रा. डॉ. पी. डी. सूर्यवंशी

राज्यशास्त्र विभाग प्रमुख स्वा. सै. सू. पवार महाविद्यालय पूर्णा (जं)

गोषवारा (Abstract)

महाराष्ट्राच्या राजकारणात 2019 नंतर मोठे अनपेक्षित उलट फेर घडून आला. पारंपारिक राजकीय आघाड्या आणि युत्या तुटून नवीन राजकीय समीकरणे उदयाला आली त्यामुळे राज्यातील सत्ता समीकरणांमध्ये लक्षणीय बदल झाले. या संपूर्ण सत्ता बदलामध्ये भारतीय राष्ट्रीय काँग्रेस पक्षाने महत्त्वाची भूमिका बजावली. 2019 ची निवडणूक निकालानंतर वैचारिक दृष्ट्या वेगळ्या असणाऱ्या शिवसेना आणि भारतीय राष्ट्रवादी काँग्रेस पक्ष यांना सोबत घेऊन सत्ता स्थापन केली. हे महाराष्ट्राच्या राजकारणातील पहिलाच प्रयोग होता. यातूनच पुढे 2022 मध्ये शिवसेना पक्ष आणि 2023 मध्ये राष्ट्रवादी काँग्रेस पक्ष यांच्यामध्ये विभाजन झाले. त्या कारणाने महाराष्ट्रामध्ये सत्तांतर घडून आले. सोबतच 2024 च्या विधानसभा निवडणुकातील आव्हाने अशा विविध कारणांनी काँग्रेस पक्षाच्या राजकीय भूमिकेत अमुलाग्र बदल होत गेला. सदरील संशोधन पत्रिकेच्या माध्यमातून 2019 नंतरच्या महाराष्ट्रातील राजकीय घटना, काँग्रेस पक्षाची रणनीती, येणाऱ्या आव्हाने आणि भविष्यातील रणनीतींचा आढावा घेण्यात आला आहे.

बीजसज्ञा (Keywords):

महाराष्ट्र, काँग्रेस, महाविकास आघाडी, विधानसभा निवडणूक, राजकीय आघाड्या,विरोधी पक्ष, सत्ता समीकरण

प्रस्तावना (Introducation):

महाराष्ट्र हे राष्ट्रीय राजकारणातील एक महत्त्वाचे राज्य समजले जाते. स्वातंत्र्योत्तर काळात काँग्रेस हा राज्यातील प्रमुख पक्ष होता. परंतु 1999 नंतरच्या काळात प्रादेशिक पक्षांचा उदय तसेच हिंदुत्ववादी विचारसरणी असलेल्या भाजपच्या उदयामुळे काँग्रेस पक्षाच्या वर्चस्वाला हादरे बसायला सुरुवात झाली. 1999 ला राष्ट्रवादी काँग्रेस पक्ष हा शरद पवारांनी स्थापन केला व 2004 च्या विधानसभा निवडणुकीत त्याचाही फटका काँग्रेसला बसला. या निवडणुकीनंतर धर्मनिरपेक्षता या मुद्द्यावर दोन्ही पक्षांमध्ये आघाडी होऊन त्यांनी सत्ता स्थापन केली व 2009 मध्ये सुद्धा त्यांनी आपली सत्ता कायम राखली. परंतु 2014 व 2019 च्या विधानसभा निवडणुकांमध्ये या दोन्ही पक्षांना अपेक्षित यश प्राप्त झाले नाही. परंतु 2019 ला झालेल्या राजकीय स्थित्यंतरामुळे काँग्रेस पक्षाला पुन्हा सत्तेमध्ये सहभागी होण्याची संधी प्राप्त झाली.

संशोधनाची उद्दिष्टे (Objectives of the Study)

1. 2019 नंतरची महाराष्ट्रातील बदलत्या राजकीय समीकरणांचा अभ्यास करणे.
2. काँग्रेस पक्षाच्या भूमिकेचा अभ्यास करणे.
3. महाविकास आघाडीतील काँग्रेस पक्षाचे भूमिका समजून घेणे.

4. 2022 नंतरच्या बदललेल्या राजकीय स्थिती आणि काँग्रेस पक्षा पुढील आव्हानांचा आढावा घेणे.
5. पक्षाच्या भविष्यकालीन शक्यतांचा अभ्यास करणे.

गृहीतकृत्य (Hypothesis)

1. 2019 नंतर महाराष्ट्रातील राजकीय परिस्थितीत बदल झाला.
2. काँग्रेसने महाविकास आघाडीत महत्वपूर्ण भूमिका बजावली.

संशोधन पद्धती (Research Methodology):

सदरील संशोधनासाठी दुय्यम स्त्रोतांचा वापर करण्यात आला आहे. वृत्तपत्रे, विविध संशोधन लेख, राजकीय विश्लेषण, विविध ग्रंथ तसेच काही संकेतस्थळांचा यामध्ये अभ्यास करण्यात आला आहे. मांडणीसाठी वर्णनात्मक आणि विश्लेषणात्मक पद्धतीचा वापर करण्यात आला.

अ) 2019 ची विधानसभा निवडणूक आणि नवीन सत्ता समीकरणे:

2014 ते 2019 राज्यात भाजपा आणि शिवसेनाप्रमुख युती सरकार सत्तेत होते. 2019 ची विधानसभा निवडणूक एकत्रितच युती म्हणून लढविली आणि भाजपा सेना युतीला बहुमतही मिळाले होते. परंतु मुख्यमंत्री पदाच्या वाटपावरून दोन्ही पक्षात रस्सीखेच होती. त्यातून त्यांच्यात मतभेद निर्माण झाले. परिणामतः शिवसेनेने भाजपपासून वेगळे होण्याचा निर्णय घेतला. सदरील काळात राष्ट्रवादी पक्षाचे नेते अजित पवार व इतर आमदारांनी अल्पावधीसाठी भाजपाच्या वतीने मुख्यमंत्री म्हणून देवेंद्र फडणवीस यांनी पदाची शपथ घेतली. परंतु ते सरकार अल्पावधीतच पायउतार झाले. या परिस्थितीत काँग्रेस आणि राष्ट्रवादी पक्षाने शिवसेनेला आपला पाठिंबा देऊ केला. शिवसेनेने सुद्धा त्यांचा हा राजकीय पाठिंबा स्विकारून महाविकास आघाडीचा नवीनच प्रयोग महाराष्ट्रात केला. या आघाडीमध्ये शिवसेना, काँग्रेस, राष्ट्रवादी हे तीन प्रमुख पक्ष व बच्चू कडू यांचा प्रहार इत्यादींचा समावेश होता. नोव्हेंबर 2019 मध्ये उद्धव बाळासाहेब ठाकरे यांच्या नेतृत्वाखाली महाविकास आघाडीचे (MVA) सरकार स्थापन होऊन नवीन सत्ता समीकरणाचा उदय झाला.

महविकास आघाडीतील काँग्रेसची भूमिका राज्यात विधानसभा निवडणुकीनंतर **सत्ता** स्थापनेचा जो तिढा निर्माण झाला होता तो सोडविण्यात मोलाचा वाटा उचललेला दिसतो महाविकास आघाडी स्थापनेत काँग्रेस पक्षाने सामंजस्य, संयमी आणि समन्वयाची भूमिका घेतली होती. पक्षाने आपल्या पारंपारिक धर्मनिरपेक्षता, सामाजिक न्याय, आणि लोकशाही मूल्यांच्या आधारेच भाजप विरोधी राजकारणाला प्राधान्य दिले. त्यावेळी त्यांच्यावर विचारधारेला बगल दिल्याचा आरोप झाला. तसेच शिवसेनेवरही हिंदुत्व सोडल्याची टीका भाजप व मित्र पक्षांनी केली होती. महाविकास आघाडी सरकारच्या काळात काँग्रेसकडे महसूल, ऊर्जा, शिक्षण आणि सामाजिक न्याय यासारखी महत्त्वपूर्ण खाती दिल्या गेली. कोविड-19 सारख्या जागतिक संकटाच्या काळामध्ये सरकारचा घटक म्हणूनही प्रशासनात सक्रिय सहभाग घेऊन राज्यातील परिस्थिती हाताळण्यास मदत केली. त्याचबरोबर शेतकरी, कामगार आणि दुर्बल घटकांच्या प्रश्नांवरही पक्षाने आपली बाजू लावून धरल्याचे अभ्यासातून दिसते. महाविकास आघाडीच्या स्थापनेमुळे काँग्रेस पक्षाला राज्यातील सत्तेत सहभागी होण्याची संधी मिळाली. परंतु शिवसेना आणि राष्ट्रवादी या दोन मित्र पक्षांमधील विभाजनामुळे त्यांची राजकीय ताकद क्षीण झाल्याने त्यांना(MVA) सत्तेतून पायउतार व्हावे लागले.

ब) 2022 मध्ये शिवसेनेतील बंडाने आलेले राजकीय संकट आणि काँग्रेस

2022 मध्ये शिवसेना पक्षांमध्ये मोठे बंड उफाळून आले. या बंडामुळे सहाजिकच महाविकास आघाडी सरकार संकटात आले. शिवसेना नेते एकनाथ शिंदे यांचे नेतृत्वाखाली एका गटाने शिवसेनेपासून वेगळी भूमिका घेत

महाविकास आघाडीतून बाहेर पडण्याचा व भाजपसोबत सरकार स्थापन करण्याचा निर्णय घेतला. त्यामुळे तत्कालीन उद्धव ठाकरे यांचे मविआ सरकार पायउतार झाले. या राजकीय संकटामुळे काँग्रेसवर राजकीय आणि संघटनात्मक दोन्ही बाबतीत परिणाम दिसून आले. या घटनेमुळे काँग्रेस पुन्हा विरोधी पक्षाच्या भूमिकेत आली. सरकारमधील एक घटक पक्ष असूनही त्यांना या काळात निर्णायक भूमिका व ठरविता आली नाही. यामुळेच पक्षाचा प्रभाव आणि आघाडीतील स्थान याबाबत चर्चा निर्माण झाली. सरकार कोसळण्याच्या कारणांमध्ये वैचारिक विसंगती, अंतर्गत मतभेद, सत्ता संघर्ष, राजकीय कुरघोड्या या सर्वच मुद्द्यांचा समावेश होतो. या घटनेने काँग्रेस समोर नेतृत्व उभारणी, संघटन बांधणी आणि आपला जनाधार परत मिळविण्याची गरज प्रकर्षाने जाणवते. त्याचप्रमाणे प्रादेशिक पक्षांचा विचार करता पक्षाची राजकीय पकड सैल झाल्याचे अभ्यासातून ठळकपणे दिसते. या राजकीय संकटामुळे राज्यातील बदलती राजकीय गणिते आणि आघाडीच्या राजकारणातील प्रश्न/आव्हाने स्पष्टपणे उघडी पडली.

क) राष्ट्रवादी काँग्रेस पक्षाचे विभाजन आणि राज्यातील बदलते राजकारण:

शिवसेना पक्षातील बंडा प्रमाणे राष्ट्रवादी पक्षामध्ये सुद्धा 2023 मध्ये दुफळी निर्माण झाली. राष्ट्रवादीचे दिवंगत नेते आणि राज्याचे उपमुख्यमंत्री अजित पवार यांनी पक्षातील अनेक आमदारांसह वेगळी भूमिका घेत राज्य सरकारमध्ये मंत्री पदाची शपथ घेतली. तसेच पक्षावरही आपला दावा केला. त्यामुळे ज्याप्रमाणे शिवसेनेची दोन शकले झाली, तशीच राष्ट्रवादी काँग्रेसची सुद्धा झाली. एक म्हणजे राष्ट्रवादी अजित पवार गट (मूळ घड्याळ चिन्ह) आणि दुसरा राष्ट्रवादी पक्ष शरद पवार (तुतारी वाजविणारा माणूस). त्यामुळे महाराष्ट्रातील राजकारण आणखीच गोंधळाचे व गुंतागुंतीचे झाले. अशा परिस्थितीत काँग्रेसने शिवसेना (उबाठा) आणि राष्ट्रवादी (शरद पवार) या पक्षांसोबत विरोधी आघाडी टिकवून ठेवली व 2024 ची विधानसभा निवडणूक लढविली. काँग्रेसने यामधून विरोधी राजकारणाचा केंद्रबिंदू बनण्याचा प्रयत्न केला. परंतु निवडणूक निकालात त्यांची ही राज्यातील आतापर्यंतची सर्वात खराब कामगिरी नोंदवली गेली.

ड) 2024 ची विधानसभा निवडणूक आणि काँग्रेसचे आव्हान:

2024 च्या विधानसभा निवडणुकीमध्ये महाविकास आघाडी म्हणून स्थापन झालेल्या काँग्रेस राष्ट्रवादी (श.प.) शिवसेना (उबाठा) संयुक्त आघाडीची भाजपा, शिवसेना (एकनाथ शिंदे गट) राष्ट्रवादी पक्ष (अजित पवार गट) यांची महायुती म्हणून विरुद्ध लढत झाली.

तथापि महायुतीने मजबूत संघटन, प्रचार-प्रसार आणि कल्याणकारी योजनांच्या बळावर मोठे यश संपादन केले, तर काँग्रेस व तिच्या सहयोगी पक्षांना अपेक्षित यश मिळाले नाही. या प्रभावाच्या निमित्ताने काँग्रेस पक्ष समोर अनेक गंभीर आव्हाने दिसतात. त्यात राज्यात संघटनात्मक कमजोरी, नेतृत्वाचा अभाव, ग्रामीण भागात त्यांचा घटता प्रभाव, युवा मतदारांशी संवादाचा अभाव, निवडणूक रणनीती मधील फोलपणा व प्रादेशिक पक्षांवर वाढलेले अवलंबित यांचा विचार करावा लागेल आणि योग्य त्या उपाययोजना आखाव्या लागतील. त्यासोबतच निवडणुकीनंतरच्या आघाडीतील मतभेदांची ही चर्चा आहेच त्याचीही गांभीर्याने दखल पक्षाला घेणे गरजेचे राहील.

इ) काँग्रेस पुढील प्रमुख आव्हाने:

पुढील प्रमाणे आहेत.

1. संघटनात्मक पुनर्बांधणी:

राज्यातील बहुतांश जिल्ह्यामध्ये काँग्रेस पक्षाची संघटनात्मक ताकद कमी झाल्याचे दिसते. यामध्ये राजकीय हेतू ने होणारी पक्षांतरे, प्रभावी नेतृत्वाचा अभाव, पक्षामध्ये अंतर्गत वाद अशा विविध कारणांनी पक्ष कमजोर होत

आहे. उदा. नांदेडच्या अशोक चव्हाण यांनी भाजपात प्रवेश केल्याने तेथील पक्षाची अवस्था बिकट झाली. त्याचप्रमाणे अहिल्यानगर मधील विखे घराणे व हिंगोली येथील सातव घराणे यांनीही तेच केले. पक्षाला तळागाळातील कार्यकर्त्यांचे जाळे पुन्हा मजबूत करण्यावर भर द्यावा लागेल.

2. युवा नेतृत्वाची गरज:

काँग्रेस पक्षाला राज्यातील राजकारणात आपला प्रभाव वाढविण्यासाठी नव्या पिढीतील नेतृत्व समोर आणावे लागेल. ही काळाची गरज झाली आहे. युवा मतदारांना आकर्षित करण्यासाठी नवीन चेहऱ्यांना संधी देणे अत्यावश्यक आहे.

3. आघाडीचे राजकारण:

महाराष्ट्रातील राजकीय संघटनांच्या पार्श्वभूमीवर बहुपक्षीय राजकारणात काँग्रेसला भविष्यातही आघाड्यांचे राजकारण करावे लागण्याची दाट शक्यता आहे. त्यामुळे समन्वय आणि वाटाघाटीची क्षमता पक्षाने ठेवणे त्यांच्यासाठी महत्त्वपूर्ण बाब राहील.

4. वैचारिक स्पष्टता:

काँग्रेस पक्षाने आपल्या धर्मनिरपेक्ष, सामाजिक न्याय आणि विकास या मुद्द्यांचा आधार पुढील काळातही घेऊन स्पष्ट आणि सातत्यपूर्ण भूमिका ठेवणे आवश्यक आहे.

ई) भविष्यातील शक्यता:

महाराष्ट्रामध्ये पक्षाने 2024 च्या विधानसभा निवडणुकीत व 2026 ला झालेल्या स्थानिक स्वराज्य संस्थांच्या निवडणूक सरस कामगिरी केली नसली, तरी काँग्रेसच्या आधार पूर्णपणे संपला असे नाही. आताही ग्रामीण भाग, दलित, आदिवासी, अल्पसंख्यांक आणि काही पारंपारिक मतदार वर्ग पक्षाच्या मागे आहे. योग्य संघटनात्मक उपाय योजना, प्रभावी नेतृत्व आणि जनतेच्या प्रश्नांवर सातत्याने भूमिका लावून धरल्यास काँग्रेसला पुन्हा पर्याय म्हणून मतदार पाहू शकतात. पक्ष सत्तेत येऊ शकेल. महाविकास आघाडीच्या माध्यमातून काँग्रेस पक्षाने आपली सहकार्याची आणि सर्व समावेशकतेची क्षमता दाखवून दिली. परंतु भविष्यात स्वतःची पूर्वीसारखी स्वतंत्र राजकीय ओळख व विश्वासार्हता मजबूत करणे, हे पक्षासमोर असणारे सर्वात मोठे आव्हान राहील.

निष्कर्ष (Conclusion)

2019 ला झालेल्या महाराष्ट्र विधानसभा निवडणूक निकाल नंतर राज्याच्या राजकारणात अनपेक्षित स्थित्यंतर झाले. भाजप-सेना युतीचे विभाजन, महाविकास आघाडीची स्थापना (परस्पर विचार विसंगती असून समान कार्यक्रमाच्या आधारावर), 2022 मधील सत्तांतर आणि त्या पार्श्वभूमीवर राज्यात झालेल्या पक्ष विभाजनामुळे राज्याचे राजकारण ढवळून निघाले आणि राजकीय गणिते पूर्णपणे बदलली. या सर्व राजकीय प्रक्रियेत काँग्रेसने निर्णायक अशी मात्र तुलनेने दुय्यम भागीदाराची भूमिका निभावल्याचे अभ्यासातून स्पष्टपणे दिसते.

मविआच्या स्थापनेत काँग्रेस पक्षाचे योगदान महत्त्वपूर्ण होते. तथापि बदलत्या राजकीय परिस्थितीच्या पार्श्वभूमीवर पक्षाला संघटनात्मक आणि वैचारिक पातळीवर अनेक आवाहनांचा सामना करावा लागत आहे. भविष्यातील त्यांच्या यशासाठी पक्षाने नेतृत्व विकास, संघटनात्मक उपाय, लोक आधारित राजकारणावर जोर देणे गरजेचे राहील. महाराष्ट्राच्या राजकारणात काँग्रेस आणखी सुद्धा एक महत्त्वपूर्ण घटक असून तिची भूमिका पुढील काळात निर्णायक असण्याची शक्यता नाकारता येत नाही.

संदर्भसूची:

1. Maharashtra in 2019: Year of Unlikely Alliance. (The New Indian Express)
2. Thackeray Rise: Uddhav Takes Charge as Maharashtra CM. (The New Indian Express)
3. Maharashtra Political Developments and NCP Split. (The Times of India)
4. Palshikar Suhas, From Congress-Systeam to Non-hegemonic Multiparty Competition: Politics in Maharashtra, ISAS Working Paper No. 220.
5. Takkar Usha and Kulkarni Mangesh, Politics In Maharashtra, Om Publication, 2022
6. दीक्षित जितेंद्र, 35 दिवस: 2019 ने दिली महाराष्ट्राच्या राजकारणाला कलाटणी, अनुवाद- पराग पोतदार, ऑगस्ट 2020.
7. चेकमेट:भाजपने महाराष्ट्र कसा जिंकला आणि गमावला(मराठी आवृत्ती), अनुवाद- क्षेमकल्यानी ममता, डायमंड पब्लिकेशन, 2021.
8. दै. लोकसत्ता, तिसरा अंक कधी? विशेष संपादकीय- 3 जुलै 2023
9. दै. लोकसत्ता अग्रलेख, खरे की काय? 14 एप्रिल 2025.
10. दै. लोकसत्ता, एका काँग्रेस कार्यकर्त्याची खंत, 3 ऑगस्ट 2025.

ग्रंथालय विकासासाठी नवकल्पना बदलांचे व्यवस्थापन

डॉ. गणपत रामसिंग पवार
ग्रंथपाल
शिवाजी महाविद्यालय हिंगोली

सारांश

वाचनाची आवड ज्ञानाचा प्रसार आणि शैक्षणिक समृद्धी यासाठी ग्रंथालयांची भूमिका अत्यंत महत्त्वाची आहे. परंतु काळानुसार ग्रंथालयांची भूमिका, कार्यक्षमता आणि विकासाच्या दृष्टीने अनेक बदल झाले आहे. यामध्ये नवकल्पना व बदलांचे व्यवस्थापन महत्त्वपूर्ण ठरते. माहिती व तंत्रज्ञान क्षेत्रातील प्रगतीमुळे जी अत्याधुनिक इलेक्ट्रॉनिक्स माध्यमे अस्तित्वात आली आहे. त्यामुळे ग्रंथपाल व ग्रंथालयासमोर या माध्यमांचा वापर करण्याचे आव्हान उभे आहे. त्यात केवळ ग्रंथावर अवलंबून न राहता तंत्रांचा उपयोग करून वाचकांना अत्यंत महत्त्वाची सेवा पुरवण्यात येतात. याकरिता ग्रंथालय व्यवस्थापकीय घटकांचा विचार करून आर्थिक परिस्थिती, कर्मचाऱ्यांना प्रशिक्षण द्यावे. ग्रंथालय सेवां देत असताना कोणताही सेवावर परिणाम होतील यांची काळजी घ्यावी. तंत्रज्ञानाचा फायदा घेण्याकरिता ग्रंथपालांना पारंपारिक व्यवस्थापन सोडून नवीन तंत्रज्ञानाचा उपयोग करणे गरजेचे आहे. तेव्हाच ग्रंथपालास येणाऱ्या आव्हानांना सामोरे जाता येईल.

एक विसाव्या शतकाचा उंबरठा ओलांडताना आपण एका नव्या युगामध्ये प्रवेश करीत आहोत. ते युग म्हणजे माहितीचे युग माहिती तंत्रज्ञानाच्या क्षेत्रात झालेल्या प्रगतीमुळे निर्माण झालेल्या संगणक, सी.डी. रोम, डेटाबेस, नेटवर्क यासारख्या नवीन तांत्रिक साधनांचा वापर आजही ग्रंथालयात करत आहेत. कागदावर अवलंबून ग्रंथालयात जी कामे आज पर्यंत हाताने केली जात होती आणि अभिलेख कागदा सारखा पारंपारिक माध्यमातून जतन करून ठेवले जात होते. आता मात्र इलेक्ट्रॉनिक माध्यमात संग्रहित करून ठेवले जात. ग्रंथालय नव्या युगाकडे वाटचाल करीत आहे.

शोध संज्ञा बदलांचे व्यवस्थापन, परिवर्तन, माहिती तंत्रज्ञान, परिवर्तनातील घटक.

प्रस्तावना

बदल हा निसर्गाचा नियम आहे.परिवर्तन ही निरंतर चालणारी प्रक्रिया आहे. या परिवर्तनाला बदलीला संस्थेच्या गुणात्मक विकासासाठी सामोरे जावे लागते. परिवर्तनासोबतच संस्थात्मक बदल करावे लागतात. अन्यथा संस्था चे अस्तित्व धोक्यात येण्याची शक्यता असते. या सर्व परिक्रियांना ग्रंथालय अपवाद नाहीत. भूमिका संस्था किंवा संरचना असलेल्या व्यवस्था यांच्या संदर्भात काळांच्या ओघात घडून येणाऱ्या कोणत्याही बदलांना उद्देशून परिवर्तन ही संज्ञा वापरली जाते. परिवर्तनामध्ये संख्यात्मक बदल व तांत्रिक बद्दल महत्त्वाचे दिसून येते. परिवर्तनाचे व्यवस्थापन ही संकल्पना मांडण्याचा प्रयत्न करण्यात येत आहे. परिवर्तन हे सामाजिक, राजकीय, आर्थिक व तांत्रिक कारणामुळे घडू शकते. परिवर्तन हे वैयक्तिक जीवनावर कमी अधिक प्रमाणात परिणाम करू शकते. परंतु संस्था पातळीवर या परिवर्तनाचे मोठ्या प्रमाणावर परिणाम होऊ शकतो. परिवर्तनाच्या व्यवस्था, कर्मचारी, सेवा, भौतिक सुविधा इत्यादी गोष्टीवर परिणाम करू शकतो. सध्या स्थितीला ग्रंथालय व माहिती केंद्रांचा विचार करता माहिती व तंत्रज्ञानाचे युग या ग्रंथालयासाठी संक्रमणांचा काळ आहे. सगळीकडे ग्रंथालयांचे संगणकीकरण हे अतिशय वेगाने होत आहे. पारंपारिक ग्रंथालयांचे अस्तित्व धोक्यात येऊ पाहत आहे. याला महत्त्वाचे कारण म्हणजे माहिती व तंत्रज्ञानाच्या युगामध्ये ज्ञान व्यवस्थापन ही संकल्पना पुढे येत आहे. ग्रंथालयासमोर व्यावसायिक संस्थांच्या रूपाने अतिशय बलशाली प्रतिस्पर्धी येत आहेत. त्यांच्याकडून इलेक्ट्रॉनिक माध्यमाद्वारे जल व अचूक माहिती ग्राहकांना त्यांच्या सोयीनुसार भव्य त्या जागी देण्याचा प्रयत्न होत आहे. या सर्व गोष्टींचा विचार करता ग्रंथालयाने या परिवर्तनांचे स्वागत करून त्यांचा ग्रंथालयांच्या गुणात्मक विकासासाठी वापर करून घेतला पाहिजे.

ग्रंथालयांच्या विकासासाठी नवकल्पना

1. अंकीय ग्रंथालय (digital library)

तंत्रज्ञानाच्या वापरामुळे पारंपरिक ग्रंथालयांना डिजिटल स्वरूपात बदललेले आहे डिजिटल ग्रंथालयात सर्व प्रकारची माहिती ऑनलाईन उपलब्ध असते हे एक अत्याधुनिक साधन आहे ज्यामुळे वाचनाचे क्षमता वाढवण्यास मदत होते यामध्ये इलेक्ट्रॉनिक्स पुस्तके अंकीय मॅक्झिन्स ऑनलाइन रीडिंग प्लॅटफॉर्म समाविष्ट असतात.

2. ऑनलाइन संसाधने(online resources)

इंटरनेट आणि इतर डिजिटल माध्यमाचा वापर करून वेगवेगळ्या विषयांच्या संदर्भातील संसाधनांची उपलब्धता सुलभ झाली आहे या संसाधनांची पोच विविध ठिकाणी झाली आहे ज्यामुळे ग्रामीण व दुर्गम भागातील लोकांना देखील माहिती मिळवता येते.

3. स्मार्ट ग्रंथालय (smart libraries)

ही एक नव कल्पना आहे जिथे वाचकांच्या प्रवेशासाठी ऑटोमेशन क्यू आर कोड रीडिंग डिव्हाईस चे वापर आणि स्मार्ट दिवस चे उपयोग केला जातो. यामध्ये रोबोटस IoT (internet of things)व अन्य तंत्रज्ञानाचा वापर करून ग्रंथालयांचे कार्य अधिक सुलभ व कार्यक्षम बनवले जाते.

4. सहयोगात्मक वाचन (Collaborative reading)

ग्रंथालय वाचनाच्या पर्यावरणात फक्त एकाच व्यक्तींचे वाचन न करता समाजाच्या इतर सदस्यांनाही प्रेरित करतात. ग्रंथालय या क्षेत्रात वाचन व विचारांच्या सामायिकीकरणांचा एक जागा बनतात. यामध्ये पुस्तक क्लब वाचन समूह कार्यशाळा व सत्रांचा समावेश असतो.

5. संवर्धन व कलेक्शन (Preservation and collection)

दुर्गम व ऐतिहासिक ग्रंथाचे संरक्षण करण्यासाठी डिजिटल संग्रह कागदपत्रांचा डिजिटलीकरण आणि विकीकरण (digitization) करण्यात येते. यामुळे जुन्या ग्रंथांची माहिती सुलभ व सुरक्षितपणे संकलित केली जाऊ शकते.

व्यवस्थापनाची आवश्यकता

कोणत्याही परिवर्तनाला सामोरे जाताना त्या परिवर्तनांचे व्यवस्थापन करावे लागते. माहिती व तंत्रज्ञानात होत असलेला बदल व्यवस्थापनांची आवश्यकता स्पष्ट करताना दोन गोष्टी लक्षात घ्याव्या लागतात. त्यापैकी पहिली म्हणजे माहितीचा उद्रेक हा होय. माहिती विस्फोटामुळे प्रचंड प्रमाणात वेगवेगळ्या माध्यमावर व वेगवेगळ्या स्वरूपात माहिती उपलब्ध होत आहे. उदा. ग्रंथ,नियतकालिके, सी.डी. अंकीय स्वरूपात, इंटरनेट इत्यादी साधनामुळे किती प्रचंड माहिती उपलब्ध झाली यांची कल्पना येऊ शकते. या अनुषंगाने ग्रंथालयामध्ये व्यवस्थापकीय बदल किती आवश्यक आहे यांचा विचार करणे गरजेचे आहे.

दुसरा महत्त्वाचा मुद्दा म्हणजे माहिती तंत्रज्ञानाचे ग्रंथालयात शेवट होणारे परिणाम वाचकांना माहिती त्यांच्या कामांच्या जागी किंवा घरी बसल्या विनाविलंब हवी असते. त्यांची गरज भागवण्याचे काम माहिती तंत्रज्ञानामुळे होत आहे. माहिती तंत्रज्ञान हे आधुनिक ग्रंथालयासाठी उपयुक्त ठरलेले आहे. ग्रंथालय सेवा साठवण व संवर्धन अधिक परिणामकारक येऊ लागले आहे. यासाठी आधुनिक ग्रंथालयाने आपला दृष्टिकोन बदलणे आवश्यक आहे. या परिवर्तनाचा ग्रंथालयांच्या गुणात्मक विकासासाठी चांगल्या प्रकारे वापर करून घेता येऊ शकतो.

या दोन्ही घटकांमध्ये परिवर्तन अपरिहार्य आहे. त्यांची दखल घेतली नाही तर ते लागू केले जाईल. अशा असाहय्य परिस्थितीत काम करताना ग्रंथपालास अक्षरशः कसरत करण्याची वेळ येईल. यातून नवीनच प्रश्न निर्माण होतील. म्हणून बदल घडवून आणण्यामध्ये ग्रंथपालांनीच पुढाकार घ्यायला हवा. म्हणजे बदलांची प्रक्रिया घडत असताना त्यांची सूत्रे आपल्या हाती राहतील. त्यावर आपले नियंत्रण राहिले पाहिजे हाच बदलांचे व्यवस्थापन या संकल्पनेचा अर्थ आहे. यासाठी दूरच शक्य नसते तरी जवळच्या भविष्यकाळा बाबत अंदाज बांधायला हवा. त्यानुसार कोणत्याही घटकावर त्वरित परिणाम होतील यांचा शोध घेऊन ते घटक बदलास प्रयत्न करावयास सुरुवात केली पाहिजे.

बदलांचे व्यवस्थापन

बदलांचे व्यवस्थापन म्हणजे सभोवतालची परिस्थिती व वातावरणात होणाऱ्या बदलास अनुसरून योग्य असे निर्णय घेण्याची प्रक्रिया होय. बदलांचे व्यवस्थापन म्हणजे काळानुसार विविध क्षेत्रात होणाऱ्या बदलांच्या संदर्भात आवश्यक असे सर्व व्यवस्थापकीय बद्दल घडून आणणे होय. यात बदलत्या परिस्थितीत ग्रंथालयांचे स्वरूप, ग्रंथालयांचे तंत्र, धोरणे, उद्दिष्टे, गुणवत्ता, विपणन तंत्र इत्यादी संदर्भात आवश्यक असे सर्व बद्दल घडून आणणे होय. बदलत्या परिस्थितीत व्यवस्थापनास आपल्या कार्यात नवीन कल्पना, पद्धती व तंत्रांचा वापर करावा लागतो. व त्या बदलास अनुकूल असे व्यवस्थापकीय स्वरूप ठेवावे लागते. आधुनिक परिस्थितीनुसार व्यवस्थापन तंत्रात बदल घडवून आणल्यास त्याला बदलांचे व्यवस्थापन असे म्हणतात. बदलांचे व्यवस्थापन ही अशी बुद्धिनिष्ठ व सुनियोजित प्रक्रिया आहे की जी व्यवसायांचे भवितव्य ज्यांच्या हाती सोपविली जाते. त्यांच्याकडून व्यवसायावर परिणाम करणाऱ्या नियंत्रणबाह्य घटकावर सातत्यपूर्ण आणि जागरूक देखरेख करण्यासाठी व अनियंत्रित शक्तींचा नियंत्रित शक्तीवरील प्रभाव तपासण्यासाठी आणि त्याद्वारे सुयोग्य व्यावसायिक डावपेच व कार्यक्रम निर्माण करून नियंत्रित व अनियंत्रित घटकांमध्ये समतोल राखण्यासाठी कार्यान्वित केली जाते. व्यवस्थापनात दोन प्रकारचे घटक कार्यरत असतात.

ग्रंथालयामध्ये व्यवस्थापनातील घटकांची अंमलबजावणी करत असताना खालील मुद्दे लक्षात घेतले पाहिजे.

1. **नियंत्रण योग्य घटक**

व्यवस्थापनातील नियंत्रण योग्य घटकात अशा घटकांचा समावेश होतो की ज्या घटकांची पुरेशी माहिती उपलब्ध असते. अशा घटकांचे व्यवस्थापन सहजपणे करता येईल व यावर योग्य नियंत्रणही ठेवता येते.

2. **नियंत्रणबाह्य घटक**

ज्या घटकाबद्दलची पुरेशी माहिती नसते व ज्यावर कोणतेही नियंत्रण ठेवता येत नाही त्यांना नियंत्रण बाह्य घटक असे म्हणतात. या नियंत्रण बाहेर घटकांचा नियंत्रण योग्य घटकावर प्रभाव त्यांच्या व्यवस्थापकीय कार्यावर मर्यादा पडतात. प्रत्येक सामाजिक घटकातील बदलास तोंड द्यावे लागतात. व्यवस्थापन हा देखील सामाजिक प्रक्रिया आहे. तेव्हा बदलत्या परिस्थितीनुसार किंवा काळानुसार व्यवस्थापन प्रक्रियेत देखील बदल करावे लागतात असे बदल व्यवस्थापनास मोठ्या प्रमाणात संघटनात्मक पातळीवर करावे लागतात.

ग्रंथालयामध्ये व्यवस्थापन बदलाचे टप्प्यांची व्यवस्थापनातील घटकांची अंमलबजावणी करत असताना खालील मुद्दे लक्षात घेतले पाहिजे.

1. व्यावसायिक परिस्थिती व वातावरणाचा अभ्यास करून घडणाऱ्या बदलांचा अभ्यास करणे व असे बदल व्यवसायिक फायद्यासाठी करता यावे.
2. घडून आलेल्या बदलाबाबत व्यवसायातील कर्मचाऱ्यांच्या प्रक्रिया आजमावणे कारण या बदलाविषयक भूमिकेचा अवलंब प्रत्यक्ष कर्मचाऱ्याकडून होत असतो. तेव्हा ते या बदलाविषयक भूमिकेत सहमत आहेत किंवा नाही याबाबत खात्री करणे.
3. संघटनात्मक बदल घडून आणावयाचे असल्यास त्याबाबत त्वरित निर्णय लागू करण्यासाठी योजना तयार करणे.
4. घेतलेल्या निर्णयांची कल्पना कर्मचारी यांना देणे त्यांच्या विरोध किंवा प्रतिकार असेल तर त्याबाबत चर्चा करून त्यांची मते विचारात घेणे व एक परिपूर्ण बदल विषय योजना तयार करून सर्वांच्या संमतीने अमलात आणणे.
5. नव्याने ठरविलेल्या नियोजनात बदलाप्रमाणे प्रत्यक्ष अंमलबजावणी करणे व त्या बदलांच्या परिणामांचा अभ्यासाशी तुलना करून पुढील धोरण ठरणे किंवा बदल कायम करणे. व्यवसाय अंतर्गत राबवण्याच्या धोरणामध्ये अवलंबिलेल्या बदलांचे संकल्पना सर्वांना घ्यावयास असल्यास याबाबत घेतलेल्या निर्णयामध्ये पारदर्शकता अत्यंत आवश्यक आहे. नसता गोंधळ होण्याची शक्यता असते. असे बदल घडून आणल्यानंतर त्या बदलांचा परिणाम सकारात्मक होतो किंवा नकारात्मक होतो याबाबत ही उच्च व्यवस्थापनाचा अभ्यास करावा. सध्याच्या स्थितीतही यासारख्या योजना योग्य प्रमाणात लागू करण्याचे धोरण अनेक व्यवस्थापनाने स्वीकारलेले आहे. परंतु अशा अनेक बदलाविषयक बाबी सर्वच व्यावसायिका करिता फायदेशीर ठरतील असे

नाही. एका संस्थेत घडून आलेला बदल दुसऱ्या संस्थेला फायदेशीर ठरेल असेही नाही संपूर्ण संगणकीकरणाला देखील सुरुवातीला खूपच विरोध झाला. परंतु आता हा बदल अनेक व्यवसायातून अटळ आहे. हे देखील सर्वांना कळून चुकले.

ग्रंथालय व्यवस्थापन बदल प्रकारांची माहिती माहिती देत असताना खालील बाबींचा विचार करावा लागतो.

1. वातावरण व कार्य परिस्थिती बद्दलामुळे सध्या जग अतिशय वेगाने बदलत आहे. दिवसेंदिवस ग्रंथालय वाचकांच्या संख्येत वाढ होत आहे. त्यामुळे वाचकांची संख्या, त्यांची मागणी, संशोधक, आधुनिक तंत्र, ग्रंथालयांचे स्वरूप, आर्थिक स्थिती, यात वेगाने बदल घडून येत आहेत. उपभोक्त्यांचे स्वरूप, मागणी, माहिती तंत्रज्ञान क्षेत्र यातील बदलामुळे ग्रंथालय क्षेत्रात अनेक समस्या निर्माण होत आहे. त्यामुळे व्यवस्थापकांना, ग्रंथपालांना सतत माहिती तंत्रज्ञानाचे अद्यावत माहिती मिळवणे व त्यानुसार त्वरित निर्णय घेण्याची आवश्यकता निर्माण झाली आहे. उपभोग्यांची मूल्य आशा आकांक्षा अपेक्षा यात होणाऱ्या बदलांचा व्यवस्थापकीय निर्णयावर परिणाम होतो.
2. वर्तमानकालीन व्यवस्थापकांच्या प्रश्नांच्या स्वरूपातील बदल समकालीन व्यवस्थापकांच्या प्रश्नांचे स्वरूपीही बदललेले आहे. मोठ्या प्रमाणावरील वाचक संशोधक माहितीचा विस्फोट आर्थिक तंत्र, इलेक्ट्रॉनिक्स तंत्रज्ञान, आधुनिक विपणन, तंत्र व्यवस्थापन इत्यादी कारणे त्यास कारणीभूत आहे त्याचबरोबर कर्मचारी वर्गांची जागरूकता व उपभोक्तांना त्यांच्या हक्कांची झालेली जाणीव ही कारणे आजच्या काळातील व्यवस्थापकांच्या प्रश्नांच्या स्वरूपात होणाऱ्या बदलास कारणीभूत झाले आहे.
3. व्यवस्थापकीय ज्ञानाच्या व व्याप्तींच्या स्वरूपातील बदल सध्याच्या काळात व्यवस्थापकीय ज्ञानाचे स्वरूपी बदलले आहे विविध प्रकारच्या संघटनांच्या व्यवस्थापकीय समस्या विविध स्वरूपांच्या आहेत या समस्यांच्या सोडवणुकीसाठी सर्वसामान्य व्यवस्थापन तत्त्वांचा वापर करावा लागतो व्यवस्थापकांची व्याप्ती वाढल्यामुळे व्यवस्थापकीय वैशिष्ट्य व अत्याधुनिक व्यवस्थापकीय ज्ञान व कौशल्य यांचा उपयोग आवश्यक बनला आहे अशा बदलांचे व्यवस्थापन ही आजची गरज झाली आहे.
4. तंत्रज्ञान यातील बदल आधुनिक युगात व तांत्रिक युगात ग्रंथालयाचे तंत्र पूर्णपणे बदललेले आहे संगणीकरणांच्या या युगात सर्व क्षेत्रात अमुलाग्र बदल झाले आहेत.

व्यवस्थापन परिवर्तनासाठी कार्य करणारे घटक

कोणत्याही परिवर्तनासाठी बाह्य घटक व अंतर्गत घटक कार्य करीत असतात यातील बाह्य घटकावर संस्थेच्या अंकुश नसतो. यामध्ये प्रामुख्याने सामाजिक, आर्थिक, राजकीय व कायदा या घटकांचा समावेश करता येतो. या परिवर्तनासाठी कार्य करणारे काही घटक खालील प्रमाणे आहेत.

1.सामाजिक घटक

सामाजिक घटक प्रामुख्याने समाज हिताच्या दृष्टीने कार्य करतात. समाजाला ज्ञानाची भूक असते ही भूक भागवण्यासाठी ग्रंथालयावर दबाव येत असतो. यांचा परिणाम म्हणून ग्रंथालयांना परिवर्तनाला सामोरे जावे लागते.

2.आर्थिक घटक

आर्थिक घटकांमध्ये किंमत खरेदी प्रक्रिया आय किंवा उत्पन्न गुणात्मक ज्ञानसाधनाची उपलब्धता शब्दांच्या आर्थिक परिस्थितीचे भान इत्यादी बाबींचा समावेश होतो. अलीकडेच पैसे मोजून ज्ञान माहिती विकत घेण्याची प्रवृत्ती वाढत आहे. या संबंधीचा फायदा ग्रंथालयांना करून घेता आला पाहिजे.

3. राजकीय व कायदा

यामध्ये प्रामुख्याने राजकीय स्थिती राज्यकर्त्यांचा दृष्टिकोन शासनाची ध्येयधोरणे व त्या अनुषंगाने केले जाणारे कायदे त्यांचे अंमलबजावणी यांचा समावेश होतो याबरोबरच आंतरराष्ट्रीय पातळीवरील घडामोडी उदा. उदारीकरण, खाजगीकरण, स्वामित्व हक्क इत्यादी बाबींचा समावेश होतो. या सर्व गोष्टी ग्रंथालय सेवा दर्जावर

परिणाम करतात या सर्व बाबींच्या आग्रहामुळे ग्रंथालयाला किंवा कोणत्याही संस्थेला परिवर्तनाला सामोरे जावे लागते.

4. **अंतर्गत घटक**

बाहेरील घटका शिवाय अंतर्गत घटकांचा विचार करणे आवश्यक ठरते अंतर्गत घटक हे व्यवस्थापकीय पातळीवर कार्य करीत असतात व्यवस्थापन बाहेरील बदलांचा स्वीकार करते किंवा नाही बाहेरील बदलांचे स्वागत करून संस्थेचा दर्जा व गुणवत्ता वाढवण्याचा प्रयत्न करते की बाहेर बदलांना विरोध करते या गोष्टी महत्त्वाच्या ठरतात. बाह्य बदल स्वीकारायची तयारी असेल तर त्या अनुषंगाने संस्थेच्या नियमांमध्ये ध्येय धोरणामध्ये बदल करणे यासाठी नवीन नोकर भरती पदोन्नती सेवानिवृत्ती कामाचे वाटप इत्यादी बाबी महत्त्वाच्या ठरतात.

बद्दल व्यवस्थापनाची भूमिका

बदलाला सामोरे जाताना त्या बदलांचे कोणत्याही व्यवस्थापन करावे लागतात. बदलत्या तंत्रज्ञान व्यवस्थापनाची आवश्यकता स्पष्ट करताना दोन गोष्टी लक्षात घ्याव्या लागतात त्यापैकी पहिली गोष्ट माहिती विस्फोट यामुळे प्रचंड प्रमाणात व वेगवेगळ्या माध्यमावर वेगवेगळ्या स्वरूपात माहिती उपलब्ध झाली आहे. युनोस्कोच्या अहवालानुसार ही शिक्षण च्या सुरुवातीपासून सोळाव्या शतकात जेवढ्या ज्ञान शाखांचा अभ्यास झाला त्यांच्या आठपट 1960 ते 1970 या काळात झाला यावरून विषयावर शतकांच्या शेवटी किती प्रचंड प्रमाणात माहिती उपलब्ध झाली. यांची कल्पना येते या अनुषंगाने व्यवस्थापकीय बदल करणे आवश्यक आहे. दुसरा महत्त्वाचा मुद्दा म्हणजे माहिती तंत्रज्ञानाचे ग्रंथालय सेवेवर होणारे परिणाम म्हणजे वाचकांना माहिती त्यांच्या कामांच्या जागी विना विलंब हवे असते. ही गरज भागवण्याचे काम माहिती तंत्रज्ञानामुळे सोपे झाले आहे. माहिती तंत्रज्ञान आधुनिक ग्रंथालयासाठी उपयुक्त ठरले आहे. त्यामुळे ग्रंथालय सेवा साठवांवर संवर्धन अधिक परिणामकारकता येऊ लागले आहे. या परिवर्तनांचा ग्रंथालयांच्या गुणात्मक विकासासाठी चांगल्या प्रकारे वापर करता येऊ शकतो.

घटकांची दखल घेणे ग्रंथपालास आवश्यक आहे. त्यासाठी ग्रंथपालांनीच बदल घडवून आणण्यासाठी आवश्यक तो पुढाकार घ्यायला हवा यामुळे ग्रंथपालांना पारंपारिक व्यवस्थापन सोडून अपारंपारिक व्यवस्थापनाचा अवलंब करावा लागेल. ग्रंथपालासमोर अत्याधुनिक इलेक्ट्रॉनिक्स माध्यमांचा वापर करून व्यवस्थापन करण्याचे आव्हान आहे. ग्रंथपालांनी परिवर्तन स्वीकारताना खालील बाबी लक्षात घ्याव्या लागतील.

1. नवीन आर्थिक तरतुदींची पूर्तता करणे.
2. कर्मचाऱ्यांना या परिवर्तनाचे महत्त्व समजावून व त्यांची मानसिक तयारी करून सामोरे जाण्यास प्रवृत्त करणे.
3. त्यांच्यातील गुणवत्ता व कार्य कुशलता वाढवण्यासाठी प्रशिक्षण देणे.
4. ग्रंथालयाची गरज ओळखून आर्थिक उपाययोजना कर्मचारी हार्डवेअर सॉफ्टवेअर यांचे व्यवस्थापनातील नियोजन करणे.
5. यात कर्मचाऱ्यांचा होणारा फायदा समजून यातील सहभाग जास्तीत जास्त कसा वाढेल याकडे लक्ष देणे.

उपरोक्त सर्व गोष्टींचा विचार करून ग्रंथालय कार्यातील त्रुटी दूर करून अंमलबजावणी केली तर ग्रंथालयांमध्ये आवश्यक बदल घडवून आणणे कठीण होणार नाही.

व्यवस्थापन परिवर्तनाला विरोध

सुरुवातीलाच सांगितल्याप्रमाणे परिवर्तन ही निरंतर चालणारी प्रक्रिया आहे. प्रत्येक वेळी मानवाने प्रथम परिवर्तनाला विरोध करून त्यांची उपयोगिता खात्रीलायक झाल्यावर त्यांचा स्वीकार केला आहे. संस्था पातळीवर परिवर्तन हे हिताचे सुरक्षिततेचे असेल तर स्वीकारले जाते. परिवर्तन हे संस्थेच्या संस्था सभासदांच्या हिताविरुद्ध हानिकारक असेल तर विरोध होतो. या परिवर्तनाच्या विरोधामध्ये प्रामुख्याने सामाजिक, आर्थिक,मानसशास्त्रीय

घटक कार्य करत असतात अनेक कारणामुळे परिवर्तनाला विरोध होतो. त्यापैकी काही महत्त्वाची कारणे खालील प्रमाणे आहेत.

1. कर्मचाऱ्याला नोकरीत असुरक्षितता वाटणे.
2. नवीन कौशल्य शिकण्याची गरज व त्यातून नवीन जबाबदारी अंगावर पडण्याची भीती.
3. त्यांच्याकडील सध्या स्थितीतील ज्ञान कार्य कुशलता उपयुक्त व कार्यक्षम वाटणे.
4. अस्थैर्य व बदलांची भीती वाटणे.

ग्रंथपाल व व्यवस्थापकाकडून होणारा विरोधाची अंमलबजावणी करत असताना खालील मुद्दे लक्षात घेतले पाहिजे.

1.ग्रंथपालांची विचारसरणी

ग्रंथालयांच्या व्यवस्थापन तंत्रात बदल करण्यास व नवनवीन व्यवस्थापन तंत्र स्वीकारणार ग्रंथपाल फारसे तयार नसतात विशेषता भारतासारख्या देशाचे ग्रंथपालांची प्रतिगामी वृत्ती असे बदल स्वीकारण्यास तयार नसतात. आजच्या आधुनिकीकरणाच्या युगात भारतीय ग्रंथालय फारसे टिकाव धरू शकत नाहीत. यांच्या अनेक कारणांपैकी एक महत्त्वाचे कारण म्हणजे या ग्रंथालयात पारंपारिक पद्धतीने करण्यात येणारे व्यवस्थापन आवश्यक आहे. या व्यवस्थापनात रचनेत बदल करण्याची तयारी नसते.

2.ग्रंथपालांची मनोवृत्ती

ग्रंथपालांची देखील व्यवस्थापनातील बदल स्वीकारण्याची तयारी नसते आधुनिक आजच्या गतिमान वातावरणात व्यवस्थापकांचे जुने अनुभव फार झपाट्याने कुचकामी ठरतात. आजच्या काळात निर्णय घेण्याच्या पद्धती तंत्र फार विकसित झाले आहे व्यवस्थापक आमदार आपले ज्ञान ताजेतवाने ठेवावे लागते नवीन व्यवस्थापनांचे तंत्र व सिद्धांत आत्मसात करावी लागतात त्यासाठी प्रशिक्षणाची गरज असते व्यवस्थापन विकास कार्यक्रमात सहभागी व्हावे लागते. हे सर्व करण्याची व नवीन जबाबदारी स्वीकारण्याची त्यांची मानसिक तयारी असली पाहिजे. त्यामुळे व्यवस्थापकाकडूनही नवीन व्यवस्थापकीय बदलास प्रति विरोध होतो.

3. नवीन काही न स्वीकारण्याची वृत्ती

मग आंतरराष्ट्रीय पातळी ग्रंथालय व्यवसाय व व्यवस्थापन क्षेत्रात संगणक व माहिती तंत्रज्ञानाचा मोठ्या प्रमाणावर वापर केला जातो निर्णय प्रक्रियेचे स्वरूपी तांत्रिक झाले आहे. हे सर्व बद्दल स्वीकारण्याची तयारी असली पाहिजे व या नवीन तंत्रांच्या व्यवस्थापनासाठी वापर झाला पाहिजे. परंतु भारतीयांची वृत्ती असे नवीन काही स्वीकारण्याची नसते हे ही व्यवस्थापकीय बदलास प्रति विरोध होण्याचे एक कारण आहे.

4. आधुनिकीकरणास विरोध

आजच्या स्पर्धेच्या काळात ग्रंथालयांच्या विकासासाठी व त्यांच्या सुयोग्य व्यवस्थापनासाठी आधुनिकीकरणा शिवाय पर्याय नाही. सेवा देण्यात यांत्रिकीकरण विपण विपणनात आधुनिकीकरण, व्यवस्थापनात संगणकीकरण आवश्यक आहे त्यासाठी व्यवस्थापनात हे सर्व बदल शिकारावे लागणार आहेत परंतु अशा आधुनिकीकरणाला तसेच क्षेत्राकडून होणारा विरोध ही व्यवस्थापनातील परिवर्तनास होणाऱ्या प्रति विरोधकांची एक महत्त्वाची कारण आहे.

5. प्रशिक्षणास विरोध

व्यवस्थापकीय कार्यशैली व तंत्रामध्ये जी विविध परिवर्तने सातत्याने होणार आहे. त्यांचे अद्यावत ज्ञान प्राप्त करण्यासाठी व्यवस्थापकांना निरंतर स्वरूपाचे प्रशिक्षण आवश्यक आहे. निर्णय प्रक्रियेचे नवीन तंत्र, संदेश वाहनांच्या नवीन तंत्रांचे ज्ञान, व्यवस्थापन पद्धतीतील नवे प्रवाह, नवीन दृष्टिकोन हे सर्व समजावून घेण्यासाठी व्यवस्थापकीय प्रशिक्षण आवश्यक असते परंतु व्यवस्थापक व ग्रंथपाल कडून अशा निरंतर प्रशिक्षणाला विरोध असतो पर

प्रशिक्षणावरील खर्च अनुत्पादन स्वरूपाचा आहे अशा गैरसमज असतो त्यामुळे अनुत्पादन स्वरूपाचा आहे त्यामुळे व्यवस्थापनातील नवीन बदला बदलास प्रतिरोध होतो.

ग्रंथालयामध्ये नियोजनबद्ध परिवर्तनांची प्रक्रिया करत असताना खालील बाबींचा विचार करावा लागतो.

1. बदल मुक्त करणे

व्यवस्थापकाने परिवर्तनास होणाऱ्या विरोध ची कारणे शोधून काढली पाहिजेत. हा विरोध सर्वच स्तरावरून होण्याची शक्यता असते. विशेषतः कर्मचाऱ्याकडून आर्थिक सामाजिक मानसशास्त्रीय वैयक्तिक कारणामुळे मोठ्या प्रमाणावर विरोध केला जातो. त्यांच्या विरोधात विरोधाची कारणे शोधून काढून कमी करण्यासाठी प्रयत्न करण्याची गरज असते. व्यवस्थापन परिवर्तनाची आवश्यकता व गरज सर्व कर्मचाऱ्यांना समजावून देण्याची जबाबदारी व्यवस्थापनाने पार पाडली पाहिजे. अशा बदलामुळे कर्मचाऱ्यांच्या हितसंबंधावर कोणताही विपरीत परिणाम होणार नाही. उलट त्यामुळे कर्मचाऱ्यांना त्यांच्या आर्थिक फायदा होऊ शकेल हे पटवून देऊन बदलांचे व्यवस्थापन अमलात आणले पाहिजे.

2. नवीन पातळीवर जाणे

परिवर्तन घडवून आणावयाचे ते बदल एकदम घडवून आणता हळूहळू बदल घडून आणले पाहिजेत. त्यामुळे कर्मचारी वर्ग नवीन बद्दल स्वीकारण्यास तयार व्हावे लागतो. एकदा होणाऱ्या बदलास कर्मचारी सहजासहजी मान्यता देत नाही असे बदल एकदम स्वीकारले जात नाही. पण हेच बदल सावकाश हळूहळू करत गेल्यास कर्मचाऱ्याकडून ते स्वीकारले जातात व त्यांच्याकडून जसजसे हे बदल स्वीकारले जातील. तसतशी त्या बदलांची व्याप्ती वाढविता येते त्यामुळे बदलाला सहायकांचे पूर्ण सहकार्य मिळवता येते व बदलातून निर्माण होणारे प्रश्न काळजीपूर्वक हाताळता येतात. बदलामुळे निर्माण होणारे संघर्ष टाळता येतो व समन्वयांचे वातावरण निर्माण होते. नंतर असे बदल करून सहाय्यकांची नवीन कार्यपातळी तयार करता येते व कर्मचाऱ्यांना या नवीन पातळीवर आणता येते. बदलासंबंधी सहकार्यांशी चर्चा करून त्यातील प्रश्नांची स्वरूप समजावून सांगून त्यांचे अधिक चांगले सहकार्य मिळवता येते व त्याद्वारे बदलांचे व्यवस्थापन व्यवस्थित रित्या अमलात आणता येते.

3.बदल स्थिर करणे

परिवर्तनाचे व्यवस्थापन पूर्णपणे स्वीकारल्यावर व त्यांच्या अंमलबजावणीची नवीन कार्यपातळी तयार झाल्यावर असे बद्दल स्थिर करावे लागतात. अशा बदलास संस्थात्मक रूप द्यावे लागते. नवीन परिवर्तन करणे आवश्यक वाटे पर्यंत अशा बदलाला स्थिर व कायमस्वरूप प्राप्त करून द्यावे लागते. अशा परिवर्तनास कर्मचाऱ्यांचे व अधिकाऱ्यांची भूमिका त्यांची कार्यपद्धती नवीन बदलाशी जुळणारे नाते प्रस्तावित करावे लागते. तसे बदल कर्मचाऱ्यांना फायदेशीर ठरत आहेत. यांची प्रचिती आणून द्यावी लागते. तरच व्यवस्थापन यशस्वी ठरू शकते. अशा परिवर्तन करण्यात येणाऱ्या बदलास परिस्थितीनुरूप काही आणखी परिवर्तन करणे आवश्यक वाटत असतील तर कर्मचाऱ्यांच्या सहकार्याने असे बदल केले पाहिजेत. कर्मचाऱ्यांच्या मनात असे परिवर्तन आवश्यक आहेत. अशी भावना निर्माण करता आली पाहिजे. तरच असे परिवर्तन स्थिर होऊ शकतात.

परिवर्तनाच्या व्यवस्थापनास होणाऱ्या विरोधावर उपाय योजना

परिवर्तनाच्या व्यवस्थापनास अनेक घटकांकडून विरोध होत असला तरी हा विरोध नाहीसा करून असा बदल प्रत्यक्षात अमलात आणणे आवश्यक असते.अशा विविध चे खालील मार्गाने निराकरण करता येते.

1. उद्दिष्टे निश्चिती व परिवर्तनाच्या परिणामांचा अभ्यास करणे कोणतेही बद्दल स्वीकारण्यापूर्वी त्या बदलांचे उद्दिष्टे निश्चित असले पाहिजे. तसेच अशा बदलामुळे व्यवसायावर होणाऱ्या परिणामांचा सखोल अभ्यास केला पाहिजे. परिवर्तनासाठी लागणारा वेळ बद्दल चांगले वाईट परिणाम यांचा विचार करून बदल केल्यास त्या परिवर्तनाच्या विरोधांची धार बोथट करता येते.

2. प्रस्तापित बदलावरील प्रतिक्रिया बदल घडवून आणताना विचारात घ्यावयाचा दुसरा महत्त्वाचा मुद्दा म्हणजे प्रस्थापित परिवर्तनावर सहाय्यक व इतर कर्मचाऱ्यांची प्रतिक्रिया विचारात घेणे होय. व्यवस्थापनाने संघटनेतील सर्व घटकाशी तथा परिवर्तनाची साधक बाधक चर्चा केल्यास व कर्मचाऱ्यांची मते जाणून घेऊन त्याप्रमाणे बदल केल्यास कर्मचाऱ्याकडून होणारा विरोध कमी करता येतो.
3. बदलांची माहिती देणे व्यवस्थापनाने व्यवस्थापकीय व बदलांची संघटित माहिती सर्व घटकांना दिल्यास असा बद्दल सर्वमान्य होऊ शकतो.
4. कर्मचारी प्रशिक्षण परिवर्तनाच्या व्यवस्थापनास सर्वात मोठा विरोध कर्मचाऱ्याकडून होत असतो कारण नवीन कल्पना यंत्रणा स्वीकारण्यास स्वीकारावयास ते सहजासहजी तयार नसतात. अशावेळी कर्मचाऱ्यांना नवीन परिवर्तनासंबंधीचे शिक्षण व प्रशिक्षण घेऊन बदलाविषयीची वस्तुस्थिती समजावून सांगितल्यास त्यांच्या बदलाकडे पाहण्याचा दृष्टिकोन बदलता येतो व विरोध कमी करता येते.
5. नेतृत्वाकडून मार्गदर्शन व्यवस्थापनांच्या बदलास कर्मचाऱ्यांचा विरोध असतो. अशावेळी त्यांना विश्वासात घेऊन तसे परिवर्तन कर्मचाऱ्यांच्या हिताचे कसे आहेत, हे समजावून सांगितल्यास तसेच परिवर्तन कसे आवश्यक व फायदेशीर आहेत हे सांगू शकतात व त्यातून विरोध नाहीसा होऊ शकतो.

माहिती तंत्रज्ञान परिवर्तन

ग्रंथालय पुढील आव्हान ग्रंथालयांच्या विचार करता काही मोठ्या शहरातील ग्रंथांचे विरोध व्यावसायिक व तांत्रिक महाविद्यालयीन ग्रंथालय सोडतात. इतर ग्रंथालयांमध्ये माहिती तंत्रज्ञानाच्या शिरकाव फारसा झालेला नाही. ग्रामीण भागातील अगदी नगण्य महाविद्यालयामध्ये ग्रंथालय परिवर्तन स्वीकारताना ग्रंथालय प्रमुखांना ग्रंथपालांना अनंत अडचणींना तोंड द्यावे लागत आहे. बहुतेक ग्रंथपाल विशेषता जुने ग्रंथपाल या परिवर्तनाबद्दल उदासीनता बाळगून आहेत.

1. ग्रंथालयांची गरज ओळखून आर्थिक उपाय व नियोजन कर्मचारी, हार्डवेअर, सॉफ्टवेअर यांचे व्यवस्थित नियोजन करावे लागते.
2. नवीन आर्थिक तरतुदीचे पूर्तता कशी करता येईल याबाबतीत विचार करावा लागेल.
3. आवश्यक ती नवीन संगणक प्रणाली हार्डवेअर, सॉफ्टवेअर कोणकोणते लागतील कुठे मिळतील त्यांची किंमत या बाबत विचार करावा लागेल.
4. कर्मचाऱ्यांना या बदलांचे महत्त्व समजावून त्याला सामोरे जाण्याची मानसिक तयारी करून घ्यावी लागेल.
5. त्यांच्यातील गुणवत्ता व कार्य कुशलता वाढविण्यासाठी प्रशिक्षण घ्यावे लागेल.
6. यामध्ये होणारा कर्मचाऱ्यांचा फायदा समजावून सांगावा लागेल व त्यांच्यामधील जास्तीत जास्त सहभाग कसा वाढेल याकडे लक्ष द्यावे लागेल.

निष्कर्ष

ग्रंथालयांचा विकास साधण्यासाठी नवकल्पना व बदलांचे व्यवस्थापन अत्यंत महत्त्वाचे आहे. तंत्रज्ञानाच्या मदतीने ग्रंथालयांना अधिक कार्यक्षम सुलभ, आणि माहितीपूर्ण बनवता येईल. यासाठी योग्य परिवर्तनाची योजना, प्रशिक्षण, संवाद आणि मूल्यांकन यावर लक्ष केंद्रित करणे आवश्यक आहे. ग्रंथालय ज्ञानाच्या प्रसारासाठी आणि समाजाच्या शैक्षणिक विकासासाठी अत्यंत महत्त्वाची भूमिका पार पाडतात, त्यामुळे त्यांच्या कार्याची कार्यक्षमता वाढवण्यासाठी हे बदल आवश्यक आहेत.

माहिती व तंत्रज्ञानाचे हे युग ग्रंथालयासाठी संक्रमण का ठरत आहे. याच काळात ग्रंथालयांना खाजगी व व्यावसायिक पर्याय निर्माण झालेले आहेत. त्यामुळे ग्रंथालयांची एक सामाजिक संस्था आहे. ही व्याख्या बदलण्याची वेळ येते की काय अशी भीती निर्माण झाली आहे. किंबहुना ग्रंथालय ही संकल्पना नामशेस होण्याची भीती व्यक्त केली जात आहे. त्यासाठी प्रत्येक ग्रंथालय अधिकारांचे ग्रंथपालांचे आद्य कर्तव्य ठरते की, या परिवर्तनाचे स्वागत करून त्यातील उपयुक्तेचा ग्रंथालयांच्या गुणात्मक दर्जात्मक विकासासाठी वापर करून ग्रंथालय अधिक समृद्ध कशी

होती याकडे लक्ष दिले पाहिजे. या परिवर्तनाचे व्यवस्थापन करून आपला भविष्यकाळ अधिक उज्वल करता येईल. त्यासाठी वैयक्तिक सामूहिक प्रयत्नांची गरज आहे. ग्रंथालयांना भविष्यकाळात टिकवून ठेवण्यासाठी केवळ पुस्तकांचे रक्षण करणे पुरेसे नाही. तर आधुनिक तंत्रज्ञान आणि वाचकांच्या बदलत्या गरजानुसार स्वतःमध्ये बदल करणे आणि नवीन प्रयोग करणे ही काळाची गरज आहे.

संदर्भसूची

१. देशमुख, प्रभाकर. (1988), व्यवस्थापन प्रक्रिया, नागपूर: पिंपळापुरे अँड कंपनी पब्लिकेशन.

२. ब्राटमनकर, ए.बा. (1976), औद्योगिक व्यवस्थापन, पुणे: कॉन्टिनेन्टल प्रकाशन.

३. घुमरे, शंकर. ग्रंथालयांचा गुणात्मक विकासासाठी परिवर्तनाचे व्यवस्थापन, ज्ञानगंगोत्री, नाशिक: यशवंतराव चव्हाण महाराष्ट्र मुक्त विद्यापीठ.

४. मानकर, सुधाकर. (2003), व्यवसाय व्यवस्थापनाची तत्त्वे, कोल्हापूर: फडके प्रकाशन.

५. गाढवे, विद्या. (2003), बदलते तंत्रज्ञान व शैक्षणिक ग्रंथालय, ग्रंथपरिवार,परभणी :मराठवाडा विभाग संघ.

६. मानकर, सुधाकर. (2004), व्यवसाय व्यवस्थापनाची तत्वे, कोल्हापूर : फडके प्रकाशन.

७. गिरीधारी, डी.जे. (2004) व्यवसाय व्यवस्थापनाची तत्वे, औरंगाबाद : उदय पब्लिकेशन.

८. ब्राटमनकर ए.बा.(1976), औद्योगिक व्यवस्थापन, पुणे : कॉन्टिनेटल प्रकाशन.

९. सातारकर, सु.प. (2016) , सकल गुणवत्ता व्यवस्थापनांचा ग्रंथालयाकरिता उपयोग, ज्ञानगंगोत्री नाशिक: यशवंतराव चव्हाण महाराष्ट्र मुक्त विद्यापीठ.

१०.श्रीवास्तव, डी.(2016) , ग्रंथालय आणि माहितीशास्त्र, दिल्ली : भारतीय ग्रंथालय संघ.

११.शर्मा, र.(2018), महाविद्यालयीन ग्रंथालये: सेवा व सुविधा , मुंबई: ज्ञानप्रकाश प्रकाशन.

१२.कुमार, एन.(2020) , ऑनलाईन ग्रंथालयीन सेवांचा प्रभाव, पुणे: शैक्षणिक प्रकाशन.

१३.पाटील, एस (2019) तंत्रज्ञानाचा ग्रंथालय सेवांवर प्रभाव , नागपूर: इन्फोविजन पब्लिकेशन

१४.सिंह, ए (2017) ग्रंथालय व्यवस्थापन आणि अनुप्रयोग, दिल्ली : ग्रंथालय प्रकाशन.

१५.निकोसे,सत्यप्रकाश,(2007) संशोधन पद्धती,नागपूर: प्रज्ञा प्रकाशन.

१६.थोरात, लक्ष्मण (2015) ग्रंथालय माहितीशास्त्र पुणे : डायमंड पब्लिकेशन्स.

१७.देशमुख, अ. (2023). *पर्यावरण शिक्षण आणि समाजातील जागरूकता*. पुणे : विद्या प्रकाशन.

१८.शिंदे, म. (2021). *माहिती प्रसार आणि आधुनिक ग्रंथालये*. मुंबई : ज्ञानदीप प्रकाशन.

१९.पाटील, र. (2022). *ग्रंथालय आणि माहिती सेवा*. कोल्हापूर : शैक्षणिक प्रकाशन.

२०. Kumar, S. (2024). *Environmental Awareness and Role of Libraries*. New Delhi: Academic Publications.

२१. Sharma, R. (2025). *Libraries and Knowledge Dissemination*. New Delhi : Research India Press.

२२. Singh, A. (2023). *Role of Libraries in Promoting Environmental Awareness. International Journal of Library and Information Studies*, 13(2), 45–52.

२३. Gupta, R. (2024). *Digital Information Services and Environmental Knowledge* Dissemination. *Journal of Library and Information Technology*, 44(1), 60–67.

महाराष्ट्र आणि मराठी भाषा

शिंदे संतोष मारुती

मु. राजेवाडी, पो. पोखरी, ता. आंबेगाव, जि. पुणे-४१०५०९

मानवाला निसर्गाने दिलेली सर्वांत महत्त्वाची देणगी म्हणजे त्याची भाषा होय. प्रत्येकाला आपल्या मनातील विचार व्यक्त करण्यासाठी, संवाद साधण्यासाठी भाषा आवश्यक आहे. व्यक्ती ज्या समूहातील आहे, त्या समूहाच्या भाषेला बोलीभाषा म्हणून संबोधले जाते. औद्योगिक क्रांतीच्या आधीच्या कालखंडात दळणवळणाची साधने कमी होती आणि मानव प्रवासासाठी घोडा, गाढव, बैल, उंट इत्यादी प्राण्यांचा वापर करत होता. मर्यादित साधनांमुळे तो दूरवरचा प्रवास करू शकत नव्हता. आपल्याच परिसरात प्रवास करून त्याला आपल्या गरजा पूर्ण कराव्या लागत होत्या. या वेळी संप्रेषण ही क्रिया घडून येत होती, मात्र ती तुटक स्वरूपाची होती. या वेळी काही प्रमाणात इतर बोलीभाषांतील शब्द स्वीकारले जात होते.

औद्योगिक क्रांतीनंतर दळणवळणाच्या सुविधा मोठ्या प्रमाणावर निर्माण झाल्या आणि व्यापार उद्योगांना मोठ्या प्रमाणावर चालना मिळाली. व्यापार उद्योगांच्या माध्यमातून विचाराविचारांची देवाण-घेवाण सुरू झाली. कालांतराने शिक्षण खेडोपाड्यापर्यंत तळागाळात पोहोचण्यास मदत झाली. या वेळी सर्व सोयी-सुविधा असलेल्या शहरांच्या ठिकाणी बोलली जाणारी भाषा हीच शासन-प्रशासनाची भाषा म्हणून वापरली जाऊ लागली. याच भाषेचा शिक्षणामध्ये वापर झाला. बहुसंख्य लोकांना आपल्या बोलीभाषेकडून मराठी भाषेकडे वळावे लागले. आपली पारंपारिक बोलीभाषा सोडून मराठी भाषेत लेखन-वाचन सुरू झाल्याने बोलण्यातही काही प्रमाणात बोलीभाषेतील शब्द जाऊन प्रमाणभाषेतील शब्द वापरले जाऊ लागले.

मराठी भाषेच्या अनेक बोली आहेत जसे की- १) अहिराणी, २) आगरी, ३) आरे राठी, ४) इस्त्रायली, ५) कातकरी, ६) कोलाणी, ७) कोकणी, ८) कोल्हापुरी, ९) कोरकू, १०) कोटली, ११) कैकाडी, १२) कदोडी/सामवेदी, १३) कोळी, १४) कुच्चकोरवी, १५) कोल्हाटी, १६) कोलामी, १७) कोकणा, १८) कारवारी, १९) खानदेशी, २०) खानदेश भिल्ली, २१) गौण्डी, २२) गावित, २३) गोसावी, २४) गोरमाटी, २५) गोल्हा, २६) गुजरी, २७) घिसाडी, २८) चंदगडी, २९) चितपावनी, ३०) चितोडिया, ३१) छत्तीसगडी, ३२) छप्परबंद, ३४) जिप्सी बंजारा, ३५) जव्हार, ३६) जुदाऊ, ३७) झाडीबोली, ३८) ठाकरी, ३९) डोंबारी, ४०) डांगी, ४१) डोरकोळी, ४२) तंजावर, ४३) तावडी, ४४) देहबोली, ४५) दखनी उर्दू, ४६) धामी, ४७) धोडी, ४८) नंदभाषा, ४९) नागपुरी, ५०) नारायणपेठी, ५१) नंदीवाले, ५२) नाथपंती डवरी, ५३) नॉलिंग मुरुड कोर्लाई, ५४) निमार भिल्ली, ५५) नासिक बागलाणी, ५६) पांचाळ विश्वकर्मा, ५७) पोवारी, ५८) परधानी, ५९) पारोशीमांग, ६०) पारधी, ६१) बेलदार, ६२) बाणकोटी, ६३) बेळगावी, ६४) भटक्या विमुक्त, ६५) भिल्ल, ६६) भिल्ली, ६७) भिलाऊ, ६८) मराठवाडी, ६९) मॉरिशस, ७०) मालवणी, ७१) मथवाडी, ७२) मल्हार कोळी ७३) मावची ७४) माडिया ७५) मांगेली ७६) मांगगारुडी ७७) मेहाली ७८) मठवाडी ७९) मावची टकाडी, ८०) मिरज दखनी, ८१) महाराष्ट्रीय सिंधी, ८२) महाराऊ, ८३) यवतमाळ दखनी, ८४) लेवा, ८५) लेवापाटीदार, ८६) लाडसिक्की ८७) वडारी, ८८) वैदू, ८९) व्हराडी, ९०) वारली, ९१) वाडवळी, ९२) वाघरी, ९३) सिद्धी, ९४) हळबी.

वरील काही बोली ह्या प्रदेशवाचक आहेत, तर काही जात किंवा समूहवाचक आहेत. वऱ्हाडी बोली ही विदर्भामध्ये बोलली जाते, मराठवाड्यात बोलली जाणारी मराठवाडी बोली, कोकण परिसरात बोलली जाणारी कोकणी आहे. धुळे-जळगाव परिसरात बोलली जाणारी अहिराणी तसेच प्रत्येक जातीच्या म्हणून काही बोली आपल्याकडे बोलल्या जात होत्या. उदा. गोंड समूहाची गोंडी. या बोलीभाषा मराठी भाषेच्याच बरोबरीने

अभ्यासल्या जाणे आवश्यक होते, मात्र तसे झाले नाही. 'सर जॉर्ज ग्रियर्सन (१८५१-१९४६) यांच्या नेतृत्वाखाली भारतीय भाषा-पोटभाषांच्या पाहणीचे कार्य १८९४ पासून १९२८ पर्यंत ३४ वर्षे सुरू होते. हैद्राबाद, म्हैसूर, त्रावणकोर, कोचीन ही पूर्वीची संस्थाने आणि पूर्वीचा मद्रास इलाखा सोडून, आजच्या पाकिस्तानासह सर्व प्रदेशांची भाषिक पाहणी ग्रियर्सन यांनी केली. त्या पाहणीनुसार एकूण १७९ प्रमुख भाषा आणि ५४४ उपबोली आढळून आल्या. एकूण ८७२ केंद्रांतून माहिती मिळविण्यात आली.'१

ब्रिटिश अधिकारी सर जॉर्ज ग्रीयर्सन ह्यांनी भारतीय भाषांची पहिली पाहणी केली. भारतातील चारही भाषा कुटुंबातील सुमारे ३६४ भाषांचे आणि बोलींचे लिंग्विस्टिक सर्व्हे ऑफ इंडिया ह्या ग्रंथाच्या १९ खंडांच्या स्वरूपात जतन केले. यापैकी सातव्या खंडात मराठी (आर्य भाषाकुटुंबाच्या दक्षिण समूहातील भाषा) आणि तिच्या बोलींचे सविस्तर विवेचन केले आहे'. यानंतर 'राज्य मराठी विकास संस्था, मुंबई आणि डेक्कन कॉलेज अभिमत विद्यापीठ, पुणे ह्यांच्या संयुक्त विद्यमाने २०१७पासून 'मराठीच्या बोलींचे सर्वेक्षण : प्रतिमांकन आणि आलेखन' हा प्रकल्प कार्यरत आहे. हा प्रकल्प म्हणजे ग्रीयर्सन ह्यांच्या पाहणीनंतरची महाराष्ट्रव्यापी स्वरूपाची ही पहिलीच भाषिक पाहणी म्हणावी लागेल. बोलीभाषेचा अभ्यास झाला नाही. मात्र बोलीभाषातील काही शब्दांनी लोकसाहित्याच्या रूपाने मराठी साहित्यात भर टाकण्याचे महत्त्वाचे काम केले. नंतरच्या कालखंडात बोलीभाषांचा वापर झाला नाही. लोकसाहित्यामध्येच त्यांचं अस्तित्व असल्याचे दिसून येते आणि त्या त्या जातीतील लोक त्यांच्या भाषेत काही प्रमाणात संवाद साधत आहेत. 'गुजराती समाजानं अनेक शतकानंतरही आपली बोली घरगुती वापरापुरती, समाजबांधवांपुरती का होईना, टिकवून ठेवली आहे. याउलट 'आमच्या नातवंडांना मराठी येत नाही, हे अभिमानानं सांगणाऱ्या मराठीच्या प्राध्यापिका आपल्याकडं आहेत.'२

या सर्व घडामोडींमध्ये मराठी भाषेसाठी साहाय्यक ठरणाऱ्या बोलीभाषांचा म्हणावा असा वापर न झाल्यामुळे बोलीभाषा आज मृत होण्याच्या मार्गावर आहेत. मराठी भाषा आणि बोलीभाषा यामध्ये काही प्रमाणात साम्य होते. जिल्ह्यांमध्ये वेगवेगळ्या बोली असताना शिक्षणामध्ये बोली भाषांना स्थान मिळाले नाही. ज्या मराठी भाषेला सहायक ठरल्या असत्या. 'भाषेचा ऱ्हास कसा रोखणार? इंग्रजी भाषेचे मराठीवरील आक्रमण कसे रोखणार? सद्यःस्थितीत मराठी भाषेसमोरील हे मोठे आव्हान आहे.

माध्यमांमधील मराठी भाषेचा वापर मराठी भाषा कमकुवत करत आहे. याविषयी मराठी भाषा अभिमानी, मराठी भाषेचा राजकारणासाठी उपयोग करणारे, मराठीला अभिजात भाषेचा दर्जा देणारे, त्याचबरोबर शाळा, महाविद्यालये, विद्यापीठ, मराठी भाषा विषयक काम करणाऱ्या संस्था, संघटना, संशोधन अध्यासन दुर्लक्ष करीत आहेत. या वस्तुस्थितीकडे कोण लक्ष देणार? आज सर्व प्रकारच्या माध्यमांमधून मराठी भाषेचा उपयोग इंग्रजीमिश्रित मराठी रूपाने होत आहे. मराठी वृत्तपत्रे, समाज माध्यमे, चित्रपट, दूरदर्शन व खाजगी वाहिन्यांमध्ये उपयोगात आणली जाणारी मराठी भाषा इंग्रजी प्रभावाखाली आहे. मराठी वाक्यच आहे, पण त्यातील शब्द मराठी कमी व इंग्रजी जास्त असतात. साधे, सोपे, सुंदर, सुश्राव्य, सहज मराठी ऐकणे, लिहिणे, वाचणे दुर्मीळ होत चालले आहे. ही वस्तुस्थिती नाकारून कसे चालेल.'३

आजमितिला मात्र मराठी भाषेच्या ऱ्हासास सुरुवात झाली आहे, असे वाटत आहे. कारण,

१) बोलीभाषेमुळे आपली जात माहिती होईल : जसे मुंबईसारख्या शहरामध्ये मराठी भाषेमुळे आपला आर्थिकस्तर माहिती होईल, या कारणामुळे महाराष्ट्रातील बोलीभाषा-मराठीभाषा यांचा वापर बंद झाला आहे.

२) मराठी भाषा ही आज शिक्षणाची भाषा राहिली नाही : या भाषेची जागा इंग्रजी भाषेने घेतली आहे. विविध शाखांचा अभ्यासक्रम आज इंग्रजी, हिंदी भाषेत शिकवला जात आहे. पहिली ते दहावीपर्यंतचा अभ्यासक्रम हा मराठी मध्ये आहे मात्र मराठी माध्यमामध्ये शिकणाऱ्या विद्यार्थ्यांची संख्या बोटावर मोजता येईल इतकेच शिल्लक आहे. इंग्रजी माध्यमांच्या शाळांमध्ये बहुसंख्य विद्यार्थी शिक्षण घेत असल्याचे आपल्याला दिसून येते. बारावी ते पदवी तसेच इतर अभ्यासक्रम हे पूर्णतः इंग्रजी भाषेत आहेत. इंग्रजी भाषा प्रतिष्ठित मानली जात आहे.

३) व्यापारी किंवा व्यावसायीक यांची भाषा : महाराष्ट्रातील महत्त्वाच्या शहरांमध्ये जसे पुणे, मुंबई, नाशिक, नागपूर, औरंगाबाद (संभाजीनगर), अहमदनगर (अहिल्यानगर) या शहरांमध्ये असणारे व्यापारी हे काही प्रमाणात जरी स्थानिक असले तरी त्यांच्याकडे काम करणारे कामगार मात्र उत्तर प्रदेश, गुजरात, राजस्थान या ठिकाणांहून आलेले आहेत, तसेच काही परप्रांतीयांनी स्वत:चे व्यवसाय उभारले आहेत. गुजरात, राजस्थान या ठिकाणचे व्यावसायिक आपल्याकडे मोठ्या प्रभावावर आहेत. महाराष्ट्रामध्ये परप्रांतीयांची संख्या विचारात घेता देशाच्या दहा ठिकाणांहून आलेल्या लोकांना संवादाची भाषा म्हणून हिंदी भाषेचा वापर करत आहेत आणि महाराष्ट्रीय माणसाला इंग्रजी भाषेचा वापर करण्याचा मोह होतो आहे.

४) मराठी चित्रपटांमध्ये मोठ्या प्रमाणावर हिंदी-इंग्रजी शब्दांचा वापर :

माणूस हा समाजशील प्राणी आहे. तो मोठ्या प्रमाणावर अनुकरण करत असतो जसे शिक्षण, नोकरी निमिताने शहरात आलेला व्यक्ती पाच दहा वर्षात मुळ भाषा सोडून तो ज्या ठिकाणी स्थायिक झालेला आहे त्या प्रदेशाची भाषा तो बोलू लागतो हे तो जाणीवपूर्वक करत नाही, मात्र निसर्गनियमाप्रमाणे ही कृती त्याच्याकडून होत असते आणि त्याच्या भाषेत काही प्रमाणात बदल होत असल्याचे दिसून येते. करमणुकीचे साधन म्हणून चित्रपट पाहिले जातात. हिंदी चित्रपटांमध्ये आलेल्या विविध प्रयोगांचा प्रभाव तर भाषेवर पडत आहेच, मात्र मराठी चित्रपटातील अभिनेते-अभिनेत्री स्वतःला वेगळे दाखविण्याच्या हव्यासापोटी मराठी चित्रपटांमधील संवादामध्ये हिंदी-इंग्रजी शब्दांचा वापर करताना आपल्याला दिसून येत आहेत. चित्रपटाला प्रेक्षकवर्ग मिळावा म्हणून समाजमाध्यमांवरील विनंती करणारे मराठी अभिनेते चित्रपटात मात्र हिंदी अभिनेत्यांची नक्कल करण्यामध्ये धन्यता मानतात. प्रस्थापित मराठी दिग्दर्शक चित्रपटांमध्ये मराठी भाषेचा, ग्रामीण भाषेचा वापर व्हावा यासाठी म्हणावे तितके जागरूक असल्याचे दिसून येत नाही. उलटपक्षी दिग्दर्शनाच्या क्षेत्रात नव्याने आलेले नवोदित दिग्दर्शक प्रादेशिक भाषेचा किंवा ग्रामीण भाषेचा वापर करताना दिसून येतात, मात्र त्यांच्या चित्रपटाची संख्या कमी असते. या सर्वांचा प्रभाव मराठी भाषेवर पडत आहे.

५) उद्योगधंदे : महाराष्ट्रातील औद्योगिक वसाहतीमध्ये असलेल्या विविध उद्योगांना भाषेच्या बाबतीत कोणत्याच प्रकारची नियमावली नाही. इंग्रजी, हिंदी आणि काही प्रमाणात मराठी भाषा वापरली जात आहे. कामगार उत्तर भारतातील असल्यास हिंदी भाषेचा वापर करतात, तर दक्षिण भारतीय इंग्रजी भाषेचा वापर करतात. एकूणच त्या उद्योगाच्या परिसरात असलेल्या कामगारांमुळे या व्यवसायाशी निगडित शब्दप्रयोग जनमानसात रुजण्यास सुरवात होते आणि त्या प्रदेशात इंग्रजी किंवा हिंदीमिश्रित भाषा बोलल्या जाऊ लागल्या आहेत.

६) पाश्चिमात्य जीवनशैलीचे अनुकरण : पाश्चिमात्य लोकांचे आपण मोठ्या प्रमाणावर अनुकरण करत आहोत. त्यामध्ये आपला पोशाख, आहार, निवास, या संदर्भात किंवा काही विजेवर चालणारी उपकरणे या सर्वांसाठी मराठी शब्दप्रयोग आज वापरले जात नाहीत.

७) प्रसारमाध्यमांची भाषा : समाजमाध्यमांवर वापरल्या जाणाऱ्या भाषांचा प्रभाव बोलीभाषा आणि प्रमाणभाषेवर पडत आहे. समाजमाध्यमांवर वापरल्या जाणाऱ्या भाषांचा मराठी भाषेच्या बरोबरीने वापर होत आहोत. माहिती तंत्रज्ञानामुळे जग जवळ आले आहे आणि प्रत्येक व्यक्तीला समाजापर्यंत आपले विचार पोहोचवण्याची सोय झाली आहे. देश-विदेशातील सुप्रसिद्ध व्यक्तीने एखाद्या विषयावर व्यक्त केलेले विचार लोकांच्या मनाला भिडतात, परिणामकारक ठरतात. ज्या भाषेचा वापर त्या व्यक्तीने केलेला आहे त्या भाषेतील शब्द स्वीकारले जात आहेत. उदा. आज, राजकारणी, अभिनेते ,खेळाडू, धर्मगुरू, विचारवंत हे हिंदी, इंग्रजी भाषेचा वापर करत आहेत आणि त्याचा परिणाम सामान्य मासावर तात्काळ होताना दिसत आहे. यु-ट्यूबसारखे माध्यम मागणी तसा पुरवठा या तत्त्वाने काम करत आहे. आपल्या आवडत्या विषयाचीच माहिती आपल्यापर्यंत तत्काळ पोहोचविण्याचे काम त्यांच्या माध्यमातून केले जाते.

प्रसारमाध्यमांची भाषा ही सोयीनुसार स्वीकारलेली असल्याचे दिसून येते. दृक-श्राव्य माध्यमे, श्राव्य माध्यमे आणि मुद्रित माध्यमे या सर्वांची भाषा ही आपल्या सोयीनुसार वापरली जात असल्याचे दिसून येते. जसे की, संगणकावर टंकलेखन करावयाचे असल्याने इंग्रजी शब्दांचा वापर हा दृक-श्राव्य माध्यमांमध्ये मोठ्या प्रमाणामध्ये होत असल्याचे दिसून येते. आकाशवाणीसारख्या महत्त्वाच्या प्रसारमाध्यमावरही इंग्रजी शब्दांचा मोठ्या प्रमाणावर वापर होत असल्याचा दिसून येते. मराठी भाषेतील नियमितपणे प्रकाशित होणारी वृत्तपत्रे मराठी भाषेच्या बाबतीत जागृत नाहीत असे दिसते. प्रत्येक माध्यमातून इंग्रजी शब्दांचा वापर देवनागरी लिपीमधून केला जात आहे आणि एकप्रकारे इंग्रजीमिश्रित मराठी भाषा बोलण्यासाठी लोकांना प्रशिक्षण देण्यात येत आहे. नवीन इंग्रजी शब्दांना बातमीचा मथळा करून रोज मराठी शब्दांना अडगळीत टाकून देण्याचे कार्य प्रसारमाध्यमांनी चालवले आहे. 'मराठी भाषेचे राजकारण करून उदो उदो करून मराठी भाषा जिवंत राहणार नाही. मराठी भाषा बोलली जाईल, तेव्हाच जिवंत राहील. दैनंदिन जीवनात व व्यवहारात जोपर्यंत मराठी भाषा बोलणार नाही, तोपर्यंत मराठी भाषेला जगविणे कठीण आहे. दैनंदिन व्यवहारात, कार्यालयीन कामकाजात मराठी भाषेचा उपयोग झाला पाहिजे म्हणून शासन स्तरावरून अनेक आदेश निर्गमित करण्यात आले... मात्र मराठी भाषेची घसरण सतत सुरूच आहे.'[४]

'थेंबे थेंबे तळे साचे' या उक्तीप्रमाणे मराठी भाषेमध्ये इतर भाषांच्या शब्दांचे प्रमाण व दिवसेंदिवस वाढत आहे. आणि त्यात या सर्व माध्यमांनी इंग्रजी शब्दांचा केलेला वापर हा मराठीसाठी फायद्याचा नाही. वरील सर्व कारणांपैकी हे एक महत्त्वाचे कारण आहे असे वाटते. आज आपल्याला मराठी भाषेला अभिजात दर्जा मिळावा ही सर्वांचे अपेक्षा पूर्ण झाली आहे. मात्र आपण मनापासून मराठी भाषेवर प्रेम करणे, मराठी भाषेचा वापर करणे हेच महत्त्वाचे आहे. महाराष्ट्रामध्ये मात्र मराठी भाषिक हा घाणेरडा, भिकारडा, ठरला गेला आहे. म्हणजेच मराठी भाषेचा आणि तुमच्या प्रतिष्ठेचा सबंध लावण्यास आज सुरुवात झाली आहे.

आपल्या मित्र-मैत्रिणीमध्ये मराठी मुले-मुली हिंदी इंग्रजीचा वापर करू लागले आहेत. व्यवहाराच्या सोयीसाठी लोक हिंदी भाषा वापरू लागले आहेत. मात्र इतर ठिकाणी मराठी भाषिक आपली मराठी अस्मिता प्रखर करत आहे. जसे 'मॉरिशसमधील मराठी समाजात गोंधळ, जागरण, कथा, पूजा पाठ, सर्व सण, उत्सव, भजन, कीर्तन हे आजही मराठी भाषेतूनच करतात. इतकेच नव्हे तर पाचवी, बारसे, साखरपुडा, लग्नविधी आणि अंतिम संस्कारही मराठी भाषेतूनच होतात. म्हणी, वाक्प्रचार, उखाणे, लोककथा, लोकगीते, विधिनाट्य यातून मराठी सांस्कृतिक परंपरा दिसून येते. त्यातूनच त्यांनी मराठी भाषेबद्दल, मायदेशाबद्दलची ओढ, हळवेपणा आणि कृतज्ञतेची भावना जपली आहे. भारतीय संस्कृतीतील मूल्ये त्यांनी नव्या पिढीपर्यंत पोहोचवली आहेत. त्यातूनच एक छोटा भारत, एक छोटा महाराष्ट्र या लोकांनी मॉरिशस येथे निर्माण केला आहे.'[५]

महाराष्ट्रापासून भारतापासून दूर असलेल्या मॉरिशससारख्या देशामध्ये मराठी भाषेचे आज संवर्धन होत आहे आणि सर्वच विधी हे मराठी भाषेमध्ये होत आहेत, ही अभिमानास्पद गोष्ट आहे. ते त्यांच्या मातृभूमीमध्ये तिथल्या स्थानिक भाषेचादेखील वापर करू शकले असते, मात्र त्यांनी आपली मराठी अस्मिता जपण्याचे महत्त्वाचे काम केले. विविध विषयांमधून डॉक्टरेट मिळवणारे अनेक विद्यार्थी मराठी भाषेमधूनच पदवी मिळवत आहेत आणि मराठी भाषेची आज त्यांनी मातृभाषा म्हणूनच तिचे संवर्धन केले आहे. या सर्व घडामोडींमध्ये भारतातून दुसऱ्या देशांमध्ये जाऊनही त्यांनी आपली भाषा सोडली नाही किंवा पर्यायी भाषेचा वापर केला नाही, जरी केला असला तरी आपल्या रोजच्या व्यवहारामध्ये मातृभाषा म्हणून मराठी भाषेचाच वापर होत आहे आणि आपण आपल्या मातृभाषेत आपल्याच मातृभूमीमध्ये आपल्या मातृभाषेमधून बोलण्यासाठी आपल्याला संकोच वाटत आहे. मुंबईसारख्या शहरांमध्ये आज मराठी माणूस जाणीवपूर्वक हिंदी-इंग्रजी भाषांचा वापर करू लागलेला आहे. यामागील सामाजिक, राजकीय आणि सांस्कृतिक ही महत्त्वाची कारणे आहेत. परप्रांतीय लोक राजकारणामध्ये ज्या प्रभागामध्ये प्रबळ आहेत, त्या ठिकाणी त्यांनी आपला स्वतःचा मतदार म्हणून आपल्याच राज्यातून आलेले परप्रांतीय लोक वस्ती निर्माण झाली आहे आणि मग आपोआपच मराठी भाषिक हा त्या ठिकाणी अल्पसंख्याक होत गेलेला आहे.

आज मराठी भाषा अभिजात भाषेचा दर्जा मिळाला म्हणून कोट्यवधी रुपये खर्च करून परदेशामध्येसुद्धा मराठी भाषा अध्यापन केंद्रांची उभारणी होत आहे. चर्चासत्रे, साहित्य संमेलने यांसारख्या संमेलनांवरती हजारो-लाखो रुपये उधळले जात आहेत. मात्र आज मराठी भाषेतून शिक्षण घेणारा विद्यार्थी आणि त्याला शिक्षण देणारा शिक्षक या दोघांचीही उपेक्षाच होत आहे. शासन स्तरावर सत्तेमध्ये असताना आम्ही मराठी भाषेच्या बाबतीत हे करू ते करू... अशा मोठ्या वल्गना करणारे राज्यकर्ते सत्तेवर आल्यानंतर आपल्या राज्याचा राज्यकारभार हा मराठी भाषेतून चालावा यासाठी प्रयत्न करत नाहीत... मात्र हा सर्व इतिहास आहे, पण मराठी भाषेचे भवितव्य हे आपल्याच हातात आहे आणि मराठी भाषेच्या संवर्धनातच आपली संस्कृतीचे भवितव्य आहे हे विसरून चालणार नाही. म्हणून प्रत्येकाने आपल्या कुटुंबापासून आपल्या स्वतःपासून सुरुवात करून मराठी भाषा आपली बोलीभाषा बोलण्याचा प्रमाणिक प्रयत्न केला पाहिजे. तुम्ही इंग्रजी भाषा, हिंदी भाषा, तमीळ, तेलगू, स्पॅनिश अगदी जेवढ्या तुम्हाला बोलता येतील तेवढ्या भाषांमध्ये पारंगत व्हा, परंतु मातृभाषा म्हणून मराठी भाषेला दूर लोटू नका.

मराठी भाषेतून साधलेला संवाद हा आपल्या नात्यांची वीण घट्ट करणार आहे. दुसऱ्या कोणत्याच भाषेतून आपले नाते घट्ट होत नाही. ती त्या भाषिकांच्या भाषेमध्येच त्यांची नाती घट्ट होत आहेत. म्हणून आपण हिंदी बोलून, इंग्रजी बोलून आपल्या नात्यांमधला विसंवाद वाढवण्यापेक्षा आपण मराठी भाषा बोलून आपल्या नात्यांमधला सुसंवाद वाढवून आपल्या नात्यांची वीण घट्ट करू आणि आपल्या कुटुंबाला, आपल्या गावाला, आपल्या तालुक्याला, जिल्ह्याला, मराठी भाषेच्या अभिमान बाळगायला भाग पाडू आणि हाच खरा छत्रपती शिवाजी महाराजांच्या महाराष्ट्राचा, मराठी भाषेचा अभिमान असेल आणि मराठी भाषेमध्ये असलेले वैभव पुढील पिढ्यांसाठी आपण जपणूक करणे महत्त्वाचे आहे, असे वाटते.

संदर्भ ग्रंथ :

१) मालशे स. गं. (डॉ.), भाषाविज्ञान परिचय, पद्मगंधा प्रकाशन, पुणे, १८ जून २००९, पृ. ९२.

२) शेलार सुधाकर (डॉ.), 'अभिजात भाषा म्हणजे काय रे भाऊ?', लोकआवाज, ९ ऑक्टोबर २०२५.

३) कुलकर्णी धनंजय, 'सकाळ'- सारांश, पुणे, ता. २९ जुलै २०२५.

४) अग्रवाल सुधीर (डॉ.), 'मराठीच्या अवनतीला जबाबदार कोण'?, मागोवा, वर्धा, ता. ११ ऑगस्ट २०२५.

५) तावरे स्नेहल (डॉ.), 'मॉरिशस आणि मराठी भाषा', ऑगस्ट २०२५.

सोशल मीडिया, राजकीय प्रचार आणि युवा मतदारः महाविद्यालयीन विद्यार्थांच्या दृष्टिकोनातून एक अध्ययन

संशोधन मार्गदर्शक
डॉ. प्रा. पी.डी. सूर्यवंशी
(राज्यशास्त्र विभाग प्रमुख)
स्वा. सै. सू. पावर महाविद्यालय,
पूर्णा (जं.), जि. परभणी

संशोधन विद्यार्थी
अतूल भगवान शिंदे
(संशोधक विद्यार्थी)
पिपल्स महाविद्यालय,
नांदेड.

प्रस्तवाना

आधुनिक माहिती व संप्रेषण तंत्रज्ञानाच्या युगात सोशल मीडिया हे समाजजीवनातील एक प्रभावी आणि अपरिहार्य माध्यम बनले आहे. फेसबुक, इन्स्टाग्राम, एक्स (Twitter), युट्युब, व्हॉटसअप आणि टेलिग्राम यांसारख्या विविध सोशल मीडिया प्लॅटफॉर्मचा वापर आज मोठ्या प्रमाणात केला जात आहे. विशेषतः युवा वर्ग आणि महाविद्यालयीन विद्यार्थी हे सोशल मीडियाचे प्रमुख वापरकर्ते असून त्यांच्या समाजिक, सांस्कृतिक आणि राजकीय विचारांवर या माध्यमाचा लक्षणीय प्रभाव पडत आहे. परिणामी, राजकीय पक्ष, नेते आणि विविध राजकीय संघटना यांनीही सोशल मीडियाचा वापर राजकीय प्रचाराचे प्रभावी साधन म्हणून सुरु केला आहे. लोकशाही व्यवस्थेमध्ये युवा मतदार हे परिवर्तनाचे महत्वपूर्ण घटक मानले जाते. भारतासारख्या लोकशाहीप्रधान देशात युवकांची संख्या मोठी असल्यामुले त्यांच्या राजकीय सहभागाला विशेष महत्व प्राप्त झाले आहे.

सोशल मीडिया युवा मतदारांना राजकीय घडामोडी, सार्वजनिक धोरणे, निवडणुका, राजकीय विचारधारा आणि विविध सामाजिक प्रश्नांविषयी माहिती उपलब्ध करुन देतो. तसेच या माध्यमातून युवकांना आपली मते व्यक्त करण्याची, राजकीय चर्चांमध्ये सहभागी होण्याची आणि लोकशाही प्रक्रियेत सक्रिय भूमिका बजावण्याची संधी प्राप्त होते. दुसरीकडे, सोशल मीडियाच्या माध्यमातून खोट्या बातम्या, दिशाभूल करणारी माहिती, राजकीय ध्रुवीकरण आणि अपप्रचार यांचाही प्रसाह होत असल्याचे दिसून येते. त्यामुळे सोशल मीडियाचा युवा मतदारांच्या राजकीय विचारसरणी, मतदान वर्तन आणि राजकीय सहभागावर नेमका कसा प्रभाव पडतो, याचा अभ्यास करणे आवश्यक ठरते. प्रस्तुत संशोधनामध्ये महाविद्यालयीन विद्यार्थांच्या दृष्टिकोनातून सोशल मीडिया, राजकीय प्रचार आणि युवा मतदार यांच्यातील परस्परसंबंधांचा अभ्यास करण्यात येणार असून त्याद्वारे सोशल मीडियाची राजकीय प्रक्रियेतील भूमिका स्पष्ट करण्याचा प्रयत्न करण्यात आला आहे.

संशोधनाची पार्श्वभूमी

पूर्वी राजकीय प्रचारासाठी सभा, जाहीर सभा, वृत्तपत्रे, रेडिओ आणि दूरदर्शन यांसारख्या पारंपारिक माध्यमांचा वापर केला जात असे. परंतु डिजिटल क्रांतीनंतर सोशल मीडिया हे प्रचाराचे प्रभावी साधन बनले आहे. आज राजकीय पक्ष निवडणुकीच्या काळात तसेच निवडणुकीबाहेरील कालावधीतही सोशल मीडियाद्वारे जनतेशी संवाद साधतात. युवा मतदार विविध राजकीय घडामोडी, निवडणूक प्रचार, धोरणे आणि राजकीय विचारधारा सोशल मीडियावरून जाणून घेतात. त्यामुळे त्यांच्या राजकीय मतनिर्मितीवर सोशल मीडियाचा प्रभाव पडतो.

संशोधन समस्या

महाविद्यालयीन विद्यार्थी सोशल मीडियाचा मोठ्या प्रमाणात वापर करतता. सोशल मीडियावरील राजकीय प्रचारामुळे त्यांच्या राजकीय विचारसरणी, मतदान वर्तन आणि राजकीय सहभागावर काय परिणाम होतो, हा या संशोधनाचा मुख्य प्रश्न आहे.

संशोधनाची उद्दिष्टे

1) महाविद्यालयीन विद्यार्थ्यांच्या सोशल मीडिया वापराचे स्वरुप अभ्यासणे.
2) सोशल मीडियावरील राजकीय प्रचाराचे प्रकार समजून घेणे.
3) युवा मतदारांच्या राजकीय मतनिर्मितीवर सोशल मीडियाचा प्रभाव अभ्यासणे.
4) विद्यार्थ्यांच्या मतदान वर्तनावर सोशल मीडियाचा प्रभाव तपासणे.

5) सोशल मीडियामुळे राजकीय सहभागामध्ये होणारे बदल अभ्यासणे.

6) सोशल मीडियाद्वारे प्रसारित होणाऱ्या राजकीय माहितीबाबत विद्यार्थ्यांची भूमिका जाणून घेणे.

संशोधन प्रश्न

1) महाविद्यालयीन विद्यार्थी कोणत्या सोशल मीडिया प्लॅटफॉर्मचा सर्वाधिक वापर करतात?

2) विद्यार्थ्यांना राजकीय माहिती कोणत्या माध्यमातून प्राप्त होते ?

3) सोशल मीडियावरील राजकीय प्रचारामुळे विद्यार्थ्यांच्या मतदान निर्णयावर परिणाम होतो का?

4) सोशल मीडियामुळे विद्यार्थ्यांचा राजकीय सहभाग वाढतो का ?

गृहितके

1) सोशल मीडियाचा वापर वाढल्यामुळे महाविद्यालयीन विद्यार्थ्यांमध्ये राजकीय जागरूकता वाढते.

2) सोशल मीडियावरील राजकीय प्रचार विद्यार्थ्यांच्या मतदान वर्तनावर प्रभाव टाकतो.

3) सोशल मीडियामुळे युवा मतदारांचा राजकीय सहभाग वाढतो.

4) सोशल मीडियावरील माहिती विद्यार्थ्यांच्या राजकीय मतनिर्मितीमध्ये महत्वाची भूमिका बजावते.

संशोधन पध्दती

प्रस्तुत संशोधनासाठी वर्णनात्मक (Descriptive) व विश्लेषणात्मक (Analytical) संशोधन पध्दतीचा अवलंब करण्यात आला आहे. संशोधनाचा मुख्य उद्देश प्रश्नावलीच्या सहाय्याने महाविद्यालयीन विद्यार्थ्यांच्या राजकीय सहभागावर सोशल मीडियाचा होणार प्रभाव, राजकीय प्रचारातील सोशल मीडियाची भूमिका आणि युवा मतदारांच्या राजकीय दृष्टिकोनाचे अध्ययन करणे हा आहे.

वर्णनात्मक संशोधन: पध्दती अंतर्गत सोशल मीडिया, राजकीय प्रचार, युवा मतदार आणि राजकीय सहभाग या संकल्पनांचे स्वरुप, वैशिष्ट्ये आणि परस्परसंबंध यांचे सविस्तर वर्णन करण्यात आले आहे. तसेच सोशल मीडियाच्या विविध माध्यमांचा वापर, त्यावरील राजकीय माहितीचे स्वरुप, विद्यार्थ्यांची सोशल मीडिया वापरण्याची प्रवृत्ती आणि त्यांचे राजकीय वर्तन यांचा अभ्यास करण्यात आला आहे. या पध्दतीमुळे विषयाशी संबंधित तथ्ये, माहिती आणि परिस्थितीचे वस्तुनिष्ठ चित्र स्पष्ट करण्यास मदत होते.

या संशोधनासाठी प्रामुख्याने दुय्यम माहिती स्त्रोतांचा (Secondary Sources) वापर करण्यात आला असून पुस्तके, संशोधन लेख, जर्नल्स, शोधनिबंध, वृत्तपत्रे, अधिकृत संकेतस्थळे आणि संबंधित साहित्याचा संदर्भ घेण्यात आला आहे. त्यामुळे विषयाचे सैध्दांतिक आणि समीक्षात्मक स्वरुपात सखोल विश्लेषण करणे शक्य झाले आहे.

नमुना निवड

प्रस्तुत संशोधन हे प्रामुख्याने सैध्दांतिक, वर्णनात्मक व विश्लेषणात्मक स्वरुपाचे असून यामध्ये दुय्यम माहिती स्त्रोतांचा वापर करण्यात आला आहे. त्यामुले प्रत्यक्ष क्षेत्रीय सर्वेक्षण करण्यात आलेले नसल्याने पारंपारिक अर्थाने नमुना निवडीचा वापर करण्यात आलेला नाही. तथापिर, संशोधन विषयाशी संबंधित साहित्याची निवड हेतुपुरस्सर नमुना निवड (Purposive Sampling) पध्दतीने करण्यात आली आहे. या संशोधनासाठी सोशल मीडिया, राजकीय प्रचार, युवा मतदार, राजकीय सहभाग आणि माहाविद्यालयीन विद्यार्थी यांच्याशी संबंधित पुस्तके, संशोधन लेख, राष्ट्रीय व आंतरराष्ट्रीय जर्नल्स, शोधनिबंध, शासकीय अहवाल, निवडणूक आयोगाचे प्रकाशन, वृत्तपत्रे तसेच अधिकृत संकेतस्थळांवरील उपलब्ध माहिती यांची निवड करण्यात आली आहे. निवडलेले साहित्य संशोधन विषयाशी थेट संबंधित, विश्वसनीय आणि अद्ययावत असल्याची खात्री करण्यात आली आहे.

हेतुपुरस्सर नमुन निवड पध्दतीद्वारे संशोधनाच्या उद्दिष्ट्यांशी सुसंगत साहित्यात समावेश केल्यामुळे विषयाचे सखोल, वस्तुनिष्ठ आणि चिकित्सक विश्लेषण करणे शक्य झाले आहे. त्यामुळे प्रस्तुत अध्ययनामध्ये नमुना निवडीचा आधार हा व्यक्ती अथवा प्रतिसादक नसून विषयाशी संबंधित उपलब्ध साहित्य आणि दुय्यम माहिती स्त्रोत आहेत.

संकल्पनात्मक चौकट

प्रस्तुत संशोधनामध्ये सोशल मीडिया, राजकीय प्रचार आणि युवा मतदार या प्रमुख संकल्पनांचा अभ्यास करण्यात आला आहे. संशोधन विषय समजून घेण्यासाठी या संकल्पनांचे स्वरुप, वैशिष्ट्ये आणि परस्परसंबंध समजून घेणे आवश्यक आहे.

1) सोशल मीडिया (Social Media)

सोशल मीडिया म्हणजे इंटरनेट आधारित असे डिजिटल संवादमाध्यम होय, ज्याद्वारे व्यक्ती, गट आणि संस्था माहिती, विचार, मत, छायाचित्रे, व्हिडिओ आणि इतर सामग्रीची देवाणघेवाण करतात. सोशल मीडिया हे केवळ संवादाचे माध्यम नसून माहिती प्रसार, जनमत निर्मिती आणि सामाजिक तसेच राजकीय सहभागाचे प्रभावी साधन बनले आहे.

फेसबुक, इन्स्टाग्राम, एक्स (Twitter), युट्युब, व्हॉटसअप, टेलिग्राम आणि लिंक्डइन यांसारखे विविध सोशल मीडिया प्लॅटफॉर्म आज व्यापक प्रमाणात वापरले जातात. सोशल मीडियामुळे माहितीचा प्रसार जलद गतीने होतो, तसेच नागरिकांना आपली मते व्यक्त करण्यासाठी आणि सार्वजनिक चर्चेत सहभागी होण्यासाठई व्यासपीठ उपलब्ध होते. आधुनिक लोकशाही व्यवस्थेमध्ये सोशल मीडिया हे राजकीय संवाद आणि जनसंपर्काचे प्रभावी साधन म्हणून उदयास आले आहे.

2) राजकीय प्रचार (Political Campaigning)

राजकीय प्रचार म्हणजे राजकीय पक्ष, उमेदवार किंवा राजकीय संघटनांनी मतदारांवर प्रभाव टाकण्यासाठी, जनमत निर्माण करण्यासाठी आणि राजकीय उद्दिष्टे साध्य करण्यासाठी राबविलेल्या विविध उपक्रमांची प्रक्रिया होय. राजकीय प्रचाराचा मुख्य उद्देश मतदारांना विशिष्ट विचारधारा, धोरणे किंवा उमेदवारांच्या समर्थनासाठई प्रेरित करणे हा असतो. पारंपारिक काळात राजकीय प्रचारासाठी सभा, मेळावे, पदयात्रा, पोस्टर्स, वृत्तपत्रे, रेडिओ आणि दूरदर्शन यांचा वापर केला जात असे. परंतु डिजिटल युगात सोशल मीडिया हे राजकीय प्रचाराचे अत्यंत प्रभावी माध्यम बनले आहे. सोशल मीडियाच्या साहाय्याने राजकीय पक्ष आणि नेते अल्पावधीत मोठ्या प्रमाणावर मतदारांपर्यंत पोहोचू शकतात. तसेच मतदारांशी थेट संवाद साधणे, प्रचार संदेश प्रसारित करणे जनमत जाणून घेणे सुलभ झाले आहे.

3) युवा मतदार (Young Voters)

भारतातील निवडणूक व्यवस्थेनुसार 18 वर्षे किंवा त्याहुन अधिक वय असलेल्या नागरिकांना मतदानाचा अधिकार प्राप्त होतो. साधारणपणे 18 ते 29 वर्षे वयोगटातील मतदारांना युवा मतदार असे संबोधले जाते. युवा मतदार हे लोकशाही प्रक्रियेतील महत्वाचे घटक असून देशाच्या राजकीय, सामाजिक आणि आर्थिक विकासामध्ये त्यांची भूमिका महत्वपूर्ण असते. युवा मतदार हे नवीन विचार, आधुनिक तंत्रज्ञान आणि सामाजिक बदल यांना अधिक स्वीकारणारे असतात. त्यामुळे त्यांच्यावर सोशल मीडियाचा प्रभाव तुलनेने अधिक दिसून येतो. राजकीय माहिती मिळविणे, राजकीय घडामोडींवर चर्चा करणे, मतदानाचा निर्णय घेणे आणि राजकीय प्रक्रियेत सहभाग घेणे यामध्ये सोशल मीडिया महत्वपूर्ण भूमिका बजावतो. आजच्या काळात महाविद्यालयीन विद्यार्थी हे युवा मतदारांचे प्रमुख प्रतिनिधी मानले जातात आणि त्यांचा राजकीय दृष्टिकोन घडविण्यात सोशल मीडियाचे योगदान लक्षणीय आहे.

सोशल मीडियाचे राजकीय प्रचारातील महत्व

आधुनिक डिजिटल युगात सोशल मीडिया हे राजकीय प्रचाराचे अत्यंत प्रभावी साधन बनले आहे. इंटरनेट आणि स्मार्टफोनच्या वाढत्यया वापरामुळे राजकीय पक्ष, नेते आणि विविध राजकीय संघटना मतदारांपर्यंत पोहोचण्यासाठी सोशल मीडियाचा मोठ्या प्रमाणात वापर करीत आहेत. विशेषतः युवा मतदार आणि महाविद्यालयीन विद्यार्थी हे सोशल मीडियाचे प्रमुख वापरकर्ते असल्याने राजकीय प्रचारामध्ये त्याचे महत्व अधिक वाढले आहे.

1) त्वरित संवाद

सोशल मीडियाचे सर्वात महत्वाचे वैशिष्ट्य म्हणजे त्वरित संवाद साधण्याची क्षमता होय. राजकीय पक्ष आणि नेते आपल्या भूमिका, धोरणे, कार्यक्रम आणि प्रतिक्रिया काही क्षणांत लाखो लोकांपर्यंत पोहोचवू शकतात.

कोणत्याही राजकीय घडामोडीवर तत्काळ माहिती देणे आणि मतदारांशी थेट संवाद साधणे सोशल मीडियामुळे शक्य झाले आहे.

2) कमी खर्चातील प्रचार

पारंपारिक प्रचार माध्यमांच्या तुलनेत सोशल मीडियावरील प्रचाराचा खर्च अत्यंत कमी असतो. सभा, जाहिराती, पोस्टर्स आणि प्रचार साहित्य यासाठी मोठ्या आर्थिक खर्चाची आवश्यकता असते, परंतु सोशल मीडिया प्लॅटफॉर्मद्वारे कमी खर्चात व्यापक प्रचार करता येतो. त्यामुळे लहान राजकीय पक्ष आणि स्वतंत्र उमेदवारांनाही प्रभावी प्रचाराची संधी मिळते.

3) मोठ्या प्रमाणात मतदारांपर्यंत पोहोच

सोशल मीडियाच्या माध्यमातून अल्पावधीत मोठ्या प्रमाणावर मतदारांपर्यंत पोहोचणे शक्य होते. भौगोलिक सीमा, वेळ आणि अंतर यांची मर्यादा कमी झाल्यामुळे राजकीय संदेश देशाच्या कोणत्याही भागातील नागरिकांपर्यंत सहज पोहोचविता येतात. त्यामुळे प्रचाराची व्याप्ती आणि प्रभाव दोन्ही वाढतात.

4) प्रत्यक्ष अभिप्राय मिळविण्याची सुविधा

सोशल मीडिया हे द्विमार्गी संवादाचे माध्यम आहे. मतदार प्रतिक्रिया, टिप्पण्या, संदेश आणि चर्चाद्वारे आप्लाय भावना व मत व्यक्त करु शकतात. यामुळे राजकीय पक्षांना जनतेची मते, अपेक्षा आणि समस्या समजून घेण्यास मदत होते. तसेच प्रचाराच्या प्रभावाचे तात्काळ मूल्यांकन करणेही शक्य होते.

5) युवा मतदारांशी थेट संपर्क

आजचा युवा वर्ग सोशल मीडियावर सर्वाधिक सक्रिय आहे. त्यामुळे राजकीय पक्ष आणि नेते युवा मतदारांपर्यंत थेट पोहोचण्यासाठी सोशल मीडियाचा प्रभावी वापर करतात. विविध पोस्ट, व्हिडिओ, थेट संवाद (Live Sessions), मोहिमा आणि जनजागृती कार्यक्रमांच्या माध्यमातून युवकांमध्ये राजकीय जागरूकता निर्माण केली जाते. परिणामी, युवा मतदारांचा राजकीय सहभाग आणि लोकशाही प्रक्रियेतील सहभाग वाढण्यास मदत होते.

सोशल मीडियाचे सकारात्मक परिणाम

आधुनिक काळात सोशल मीडिया हे केवळ संवादाचे माध्यम न राहता सामाजिक, शैक्षणिक आणि राजकीय परिवर्तनाचे प्रभावी साधन बनले आहे. विशेषतः महाविद्यालयीन विद्यार्थी आणि युवा मतदारांच्या राजकीय जागरुकता, सहभाग आणि लोकशाही प्रक्रियेतील सक्रियतेमध्ये सोशल मीडियाचे महत्वपूर्ण योगदान दिसून येते. सोशल मीडियाचे विविध सकारात्मक परिणाम पुढीलप्रमाणे आहेत.

1) राजकीय जागरुकता वाढ (Increase in Political Awareness)

सोशल मीडिया नागरिकांना देशातील आणि जगातील राजकीय घडामोडींची त्वरित माहिती उपलब्ध करून देतो. विविध राजकीय पक्ष, नेते, शासकीय संस्था आणि वृत्तसंस्था सोशल मीडियाद्वारे नियमितपणे माहिती प्रसारित करतात. त्यामुळे महाविद्यालयीन विद्यार्थ्यंना राजकीय घटना, निवडणुका, सार्वजनिक धोरणे आणि सामाजिक प्रश्नांविषयी अद्ययावत माहिती मिळते. परिणामी, त्यांच्यामध्ये राजकीय जागरुकता आणि सार्वनिक प्रशनांविषयीची संवेदनशीलता वाढते.

2) राजकीय सहभाग वाढ (Increases in Political Participation)

सोशल मीडियामुळे युवकांना राजकीय चर्चांमध्ये सहभागी होण्याची, आपली मते व्यक्त करण्याची आणि विविध राजकीय मोहिमांमध्ये सहभागी होण्याची संधी मिळते. ऑनलाइन चर्चा, जनजागृती मोहीम, डिजिटल याचिका मतदान जनजागृती उपक्रम आणि सामाजिक चळवळींमध्ये युवकांचा सहभाग वाढताना दिसून येतो. त्यामुळे राजकीय प्रक्रियेबद्दलची त्यांची रुची वढून लोकशाही व्यवस्थेत सक्रिय सहभागाची भावना निर्माण होते.

3) लोकशाही बळकट होणे (Strengthening of Democracy)

लोकशाही व्यवस्थेचा पाया हा नागरिकांच्या सक्रिय सहभागावर आधारित असतो. सोशल मीडिया नागरिकांना शासनाच्या धोरणांवर प्रतिक्रिया देण्याची, प्रश्न उपस्थित करण्याची आणि सार्वजनिक चर्चेत सहभागी होण्याची संधी प्रदान करतो. यामुळे शासन आणि नागरिक यांच्यातील संवाद अधिक प्रभावी होतो. तसेच माहितीचा मुक्त प्रवाह आणि मतांची देवाणघेवाण लोकशाही मूल्यांना अधिक बळकटी प्रदान करते.

4) राजकीय शिक्षण (Political Education)

सोशल मीडिया हे राजकीय शिक्षणाचे प्रभावी साधन ठरत आहे. विविध राजकीय विचारधारा राज्यघटनात्मक मूल्ये, निवडूक प्रक्रिया, नागरिकांचे अधिकार आणि कर्तव्ये याविषयी माहिती सहज उपलब्ध होते. विविध तज्ज्ञांचे लेख, चर्चासत्रे, व्हिडिओ, मुलाखती आणि विश्लेषणात्मक कार्यक्रमांमधून विद्यार्थ्यांना राजकीय ज्ञान प्राप्त होते. त्यामुळे त्यांच्यामध्ये चिकित्सक विचारसरणी विकसित होण्यास मदत होते आणि ते अधिक सजग व जबाबदार नागरिक बनतात.

सोशल मीडियाचे नकारात्मक परिणाम

सोशल मीडिया हे राजकीय माहिती आणि संवादाचे प्रभावी माध्यम असले तरी त्याचे काही नकारात्मक परिणाम देखील दिसून येतात. विशेषतः महाविद्यालयीन विद्यार्थी आणि युवा मतदार सोशल मीडियाचा मोठ्या प्रमाणात वापर करत असल्याने त्यांच्यावर या नकारात्मक परिणामांचा प्रभाव पडण्याची शक्यता अधिक असते. राजकीय प्रचाराच्या संदर्भात सोशल मीडियाचे काही महत्वाचे नकारात्मक परिणाम पुढीलप्रमाणे आहेत.

1) खोट्या बातम्या (Fake Naws)

सोशल मीडियावरील सर्व माहिती सत्य आणि विश्वासार्ह असेलच असे नाही. अनेक वेळा अप्रमाणित, दिशाभूल करणाऱ्या किंवा खोट्या बातम्या मोठ्या प्रमाणात प्रसारित केल्या जातात. अशा माहितीमुळे मतदारांची दिशाभूल होऊ शकते आणि चुकीच्या माहितीच्या आधारे राजकीय मतनिर्मिती होण्याची शक्यता वाढते. निवडणुकांच्या काळात खोट्या बातम्यांना वापर विरोधकांची प्रतिमा खराब करण्यासाठई किंवा जनमत प्रभावित करण्यासाठी केला जात असल्याचे दिसून येते.

1. Indian Express च्या नावाने व्हायरल झालेले खोटे शीर्षक (2018 संदर्भ)

In name of fake news, Govt frames rules to blacklist journalists

Look who is busting fake news for 13 Ministers: site with Exam Warriors link

WHAT IT CALLS FAKE: ANTI-BJP AND A NOTE BY CABINET SECRETARY

The Indian EXPRESS

2. औरंगजेबच्या कबरीबाबत बनावट Indian Express स्क्रीनशॉट (एप्रिल-2021)

3. जशोदाबेन-मोदी विवाहासंदर्भातील बनावट Indian Express कात्रण (नोव्हेंबर-2015)

2) राजकीय ध्रुवीकरण (Political Polarization)

सोशल मीडियावरील माहिती अनेकदा विशिष्ट राजकीय विचारसरणीला पूरक असते. त्यामुळे वापरकर्ते आपल्या विचारांशी जुळणारी माहितीच अधिक पाहतात आणि स्वीकारतात. परिणामी, विविध मतप्रवाहांबद्दल सहिष्णुता कमी होऊन समाजात वैचारिक विभाजन वाढू शकते. अशा परिस्थितीत राजकीय ध्रुवीकरण निर्माण होऊन परस्परविरोधी गटांमध्ये तणाव वाढण्याची शक्यता असते.

3) ट्रोलिंग आणि द्वेषपूर्ण प्रचार (Trolling and Hate Campaigns)

सोशल मीडियावर अनेकदा व्यक्ती, राजकीय नेते किंवा विशिष्ट गटांविरुध्द अपमानास्पद भाषा, वैयक्तिक टीका आणि द्वेषपूर्ण संदेशांचा वापर केला जातो. याला ट्रोलिंग असे म्हणतात. ट्रोलिंगमुळे रचनात्मक चर्चेऐवजी संघर्ष आणि वैमनस्य वाढते. तसेच धार्मिक, जातीय किंवा राजकीय द्वेष पसरविणाऱ्या संदेशांमुळे सामाजिक सलोखा धोक्यात येऊ शकतो आणि लोकशाही चर्चेची गुणवत्ता कमी होऊ शकते.

4) माहितीचा अतिरेक (Information Overload)

सोशल मीडियावर दररोज प्रचंड प्रमाणात माहिती प्रसारित होत असते. विविध स्त्रोतांकडून सतत येणाऱ्या माहितीमुळे वापरकर्त्यांना कोणती माहिती योग्य, अचूक आणि महत्वाची आहे हे ओळखणे कठीण होते. माहितीच्या अतिरेकामुळे गोंधळ निर्माण होतो तसेच चुकीची किंवा अपूर्ण माहिती स्वीकारण्याची शक्यता वाढते. विशेषतः युवा मतदारांच्या निर्णय प्रक्रियेवर याचा परिणाम होऊ शकतो.

महाविद्यालयीन विद्यार्थ्यांचा दृष्टिकोन

महाविद्यालयीन विद्यार्थी हे समाजात सर्वाधिक जागरुक, सक्रिय आणि परिवर्तनशील घटक मानले जातात. आधुनिक तंत्रज्ञानाचा व्यापक वापर करणारा हा वर्ग सोशल मीडियाशी सर्वाधिक जोडलेला आहे. त्यामुले सोशल मीडिया, राजकीय प्रचार आणि राजकीय सहभाग यांविषयीचा त्यांचा दृष्टिकोन समजून घेणे आवश्यक ठरते. आजचे विद्यार्थी केवळ माहिती ग्रहण करणारे नसून माहितीचे देवाणघेवाण करणारे, चर्चेत सहभागी होणारे आणि विविध सामाजिक-राजकीय प्रश्नांवर मत व्यक्त करणारे सक्रिय नागरिक म्हणून उदयास येत आहेत. महाविद्यालीन विद्यार्थ्यांच्या मते सोशल मीडिया हे राजकीय माहितीचे सुलभ आणि प्रभावी माध्यम आहे. फेसबुक, इन्स्टाग्राम, एक्स(Twitter), युट्युब आणि व्हॉट्सअप यांसारख्या माध्यमांद्वारे त्यांना देशातील आणि जगातील राजकीय घडामोडी, निवडणुका, शासनाची धोरणे, सामाजिक प्रश्न आणि विविध राजकीय विचारधारा यांची माहिती सहजपणे प्राप्त होते. पारंपारिक माध्यमांच्या तुलनेत सोशल मीडियावरील माहिती अधिक वेगाने उपलब्ध होत असल्याने विद्यार्थी त्याचा मोठ्या प्रमाणावर वापर करतात.

राजकीय प्रचाराच्या संदर्भात विद्यार्थ्यांचे मत असे दिसून येते की, सोशल मीडियामुळे राजकीय पक्ष आणि नेते थेट मतदारांपर्यंत पोहोचू शकतात. विविध प्रचार मोहिमा, तेट संवाद, व्हिडिओ संदेश, पोस्ट आणि चर्चांद्वारे युवकांशी संपर्क साधला जातो. त्यामुळे विद्यार्थ्यांमध्ये राजकीय जागरुकता वाढण्यात मदत होते. अनेक विद्यार्थी

सोशल मीडियामुळे मतदानाचे महत्व, लोकशाही मूल्ये आणि नागरिक म्हणून असलेल्या जबाबदऱ्या यांविषयी अधिक सजग झाल्याचे मानतात. तथापि, विद्यार्थ्यांचा दृष्टिकोन पूर्णतः सकारात्मक नाही. सोशल मीडियावर प्रसारित होणाऱ्या सर्व माहितीवर विश्वास ठेवणे योग्य नसल्याचे अनेक विद्यार्थ्यांचे मत आहे. खोट्या बातम्या, अफवा, दिशाभूल करणारी माहिती आणि पक्षपाती प्रचार यांमुळे योग्य माहिती ओळखणे कठीण होत असल्याची भावना अनेक विद्यार्थ्यांनी व्यक्त केली आहे. त्यामुळे सोशल मीडियावरील माहितीची सत्यता पडताळणे आवश्यक असल्याचे ते मानतात.

काही विद्यार्थ्यांच्या मते सोशल मीडिया राजकीय चर्चेसाठी उपयुक्त असला तरी अनेकदा ट्रोलिंग, द्वेषपूर्ण भाषा आणि वैचारिक संघर्ष यांमुळे आरोग्यदायी चर्चेला बाधा येते. परिणामी काही विद्यार्थी राजकीय विषयांवरील चर्चेत सहभागी होण्यास टाळाटाळ करतात. दुसरीकडे, अनेक विद्यार्थी सोशल मीडियाला आपले विचार व्यक्त करण्यासाठी आणि सामाजिक तसेच राजकीय प्रश्नांवर भूमिका मांडण्यासाठी महत्वाचे व्यासपीठ मानतात. महाविद्यालयीन विद्यार्थ्यांना दृष्टिकोनातून सोशल मीडिया हे राजकीय शिक्षण, राजकीय जागरुकता आणि लोकशाही प्रक्रियेत सहभाग वाढविणारे प्रभावी साधन आहे. मात्र या माध्यमाचा जबाबदारीने वापर करणे, माहितीची पडताळणी करणे आणि चिकित्सक विचारसरणी विकसित करणे आवश्यक असल्याचे ते मानतात. त्यामुळे सोशल मीडियाचा प्रभाव केवळ राजकीय प्रचारापुरता मर्यादित नसून विद्यार्थ्यांच्या राजकीय दृष्टिकोन, मतनिर्मिती आणि सहभाग प्रक्रियेवरही महत्वपूर्ण परिणाम करणारा आहे.

नमुना निवडीमध्ये नांदेड जिल्ह्यातील 3 महाविद्यालयीन विद्यार्थ्यांकडुन भरुन घेतलेल्या प्रश्नावलीच्या आधारे माहितीचे खालील प्रमाणे विश्लेषण करण्यात आले आहे.

नांदेड जिल्ह्यातील तीन महाविद्यालय :- 1) पिपल्स महाविद्याल, 2) यशवंत महाविद्यालय, 3) शासकीय अध्यापक महाविद्यालय, नांदेड

तक्ता क्र. 1 : विद्यार्थ्यांकडून वापरले जाणारे प्रमुख सोशल मीडिया प्लॅटफॉर्म

सोशल मीडिया प्लॅटफॉर्म	वारंवारता	टक्केवारी
Instagram	60	40%
WhatsApp	45	30%
YouTube	25	16.67%
Facebook	12	8%
X (Twitter)	8	5.33%
एकूण	150	100%

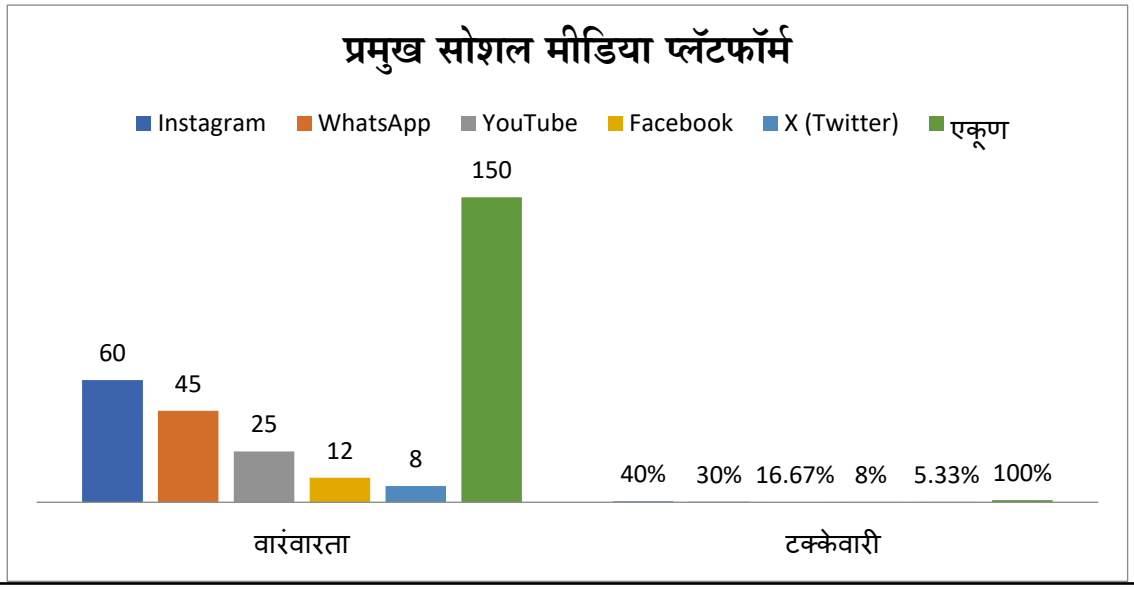

तक्ता क्र. 2: सोशल मीडियामुळे राजकीय जागरूकतेत वाढ झाली का?

प्रतिसाद	वारंवारता	टक्केवारी
होय	105	70%
नाही	20	13.33%
निश्चित सांगता येत नाही	25	16.67%
एकूण	150	100%

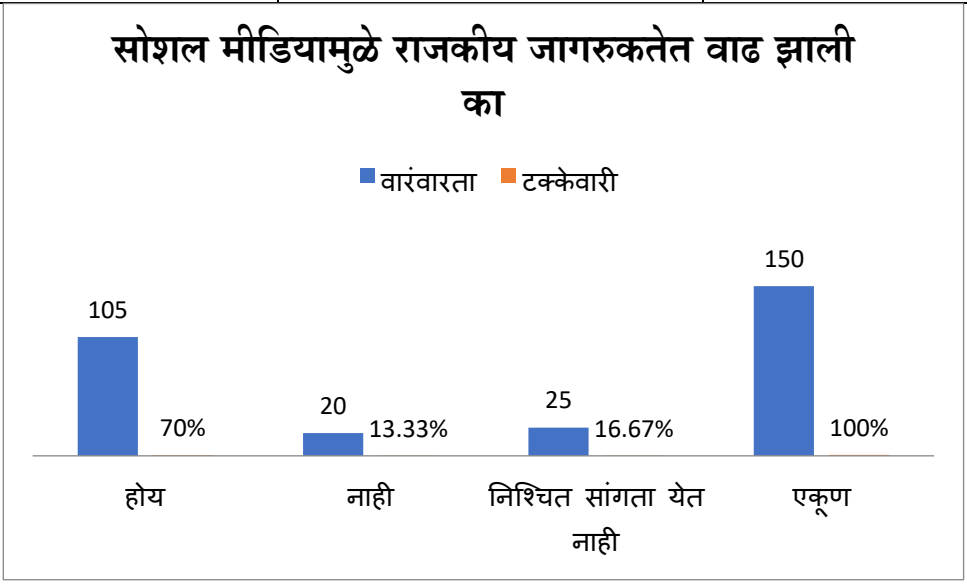

तक्ता क्र. 3: सोशल मीडियाचा मतदान निर्णयावर प्रभाव

प्रतिसाद	वारंवारता	टक्केवारी
प्रभाव पडतो	90	60%
प्रभाव पडत नाही	35	23.23%
काही प्रमाणात प्रभाव पडतो	25	16.67%
एकूण	100	100%

तक्ता क्र. 4: सोशल मीडियावरील राजकीय माहिती कितपत विश्वासार्ह वाटते?

प्रतिसाद	वारंवारता	टक्केवारी
पूर्णपणे विश्वासार्ह	30	20%
काही प्रमाणात विश्वासार्ह	85	56.67%
विश्वासार्ह नाही	35	23.33%
एकूण	150	100%

तक्ता क्र. 5: फेक न्यूजचा अनुभव

प्रतिसाद	वारंवारता	टक्केवारी
होय	110	73.33%
नाही	40	26.67%
एकूण	150	100%

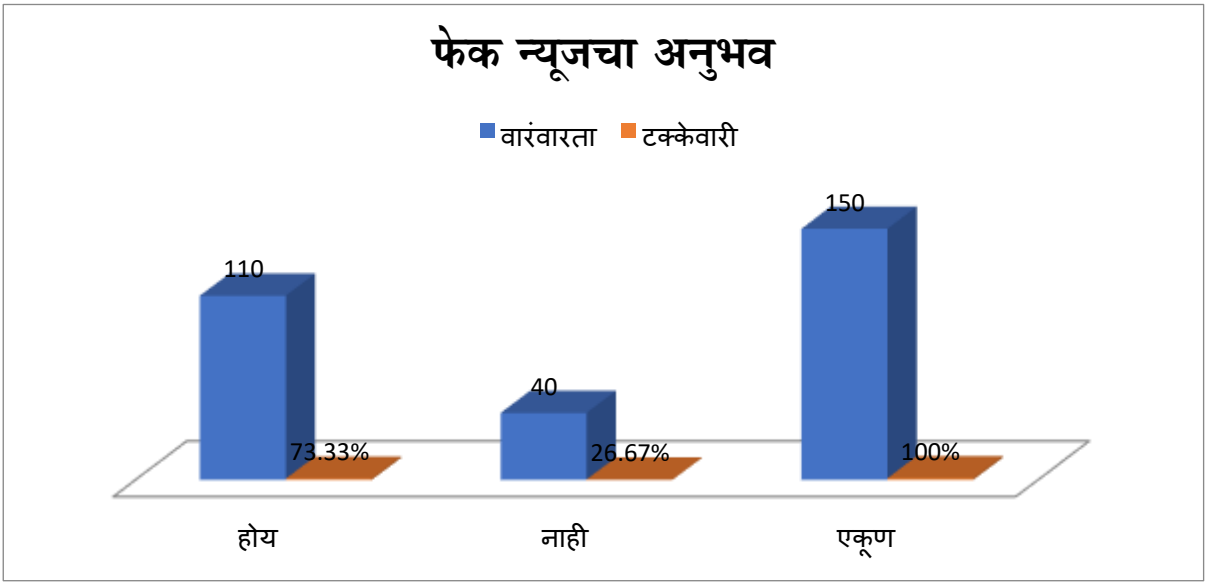

संदर्भग्रंथ सुची

1) Abdulrauf, A.A., Hamid, N.B.A., & Ishak, M.S. (2015). Social Media and Youth Online Political participation: Perspectives on Cognitive Engagement. International Journal of Social Science Studies.
2) Mir, A.A. (2022). Social Media and Political Participation Among the Students in India. A Survey analysis. International Journal of Advanced Multidisciplinary Research, 9(8), 10-20.
3) Singh, D.P. (2021). Motivations for Youth's Political participation on Social Media. International Journal of Indian Culture and Business Management, 22(1). 19-36
4) Kumar, S., Sharma, A., & Verma, V. (2021). Social Media: A Tool for Social and Political Inclusion among Youth- A Study of Indian University Students. Current Research journal of Social Sciences and Humanities, 4(1).
5) Alodat, A. M. (2023). Social Media Platforms and Political Participation: A Study of Youth Engagement. Social Sciences, 12(7).

राजर्षी शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य : एक ऐतिहासिक व समाजशास्त्रीय विश्लेषण

डॉ. शिल्पा मेश्राम
सहायक प्राध्यापक
डॉ. आंबेडकर विचारधारा विभाग, डॉ. आंबेडकर महाविद्यालय दीक्षाभूमी, नागपूर

सारांश :

राजर्षी शाहू महाराज यांचे शैक्षणिक कार्य हे भारतीय समाजसुधारणेच्या इतिहासातील एक महत्त्वपूर्ण आणि परिवर्तनवादी पर्व मानले जाते. त्यांनी शिक्षणाला सामाजिक समता, सामाजिक न्याय आणि बहुजन मुक्तीचे प्रभावी साधन मानून वंचित घटकांच्या उन्नतीसाठी व्यापक शैक्षणिक धोरणे राबवली. तत्कालीन भारतीय समाजरचना ही जातिव्यवस्थेवर आधारित विषम आणि श्रेणीबद्ध स्वरूपाची होती. शिक्षणावर उच्चवर्णीयांचे वर्चस्व असल्यामुळे दलित, शूद्र-अतिशूद्र, स्त्रिया आणि इतर मागास घटक शिक्षणापासून वंचित राहिले होते. अशा परिस्थितीत शाहू महाराजांनी मोफत व सक्तीचे शिक्षण, वसतिगृहे, शिष्यवृत्ती, स्त्रीशिक्षण आणि सर्वांसाठी समान शिक्षण या उपाययोजनांद्वारे शिक्षणाचे लोकशाहीकरण करण्याचा प्रयत्न केला. या शोधनिबंधामध्ये राजर्षी शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्याचे ऐतिहासिक आणि समाजशास्त्रीय विश्लेषण करण्यात आले आहे. त्यांच्या कार्यामागील सामाजिक, आर्थिक आणि राजकीय परिस्थितीचा अभ्यास करून शिक्षण आणि समाजरचना यांतील संबंध स्पष्ट करण्यात आला आहे. समाजशास्त्रीय दृष्टिकोनातून पाहता, शिक्षण हे समाजातील सत्ता, प्रतिष्ठा आणि सामाजिक स्थान निश्चित करणारे महत्त्वाचे साधन आहे. शाहू महाराजांनी शिक्षणाचा वापर सामाजिक विषमता टिकवून ठेवण्यासाठी नव्हे, तर सामाजिक परिवर्तन आणि सामाजिक न्याय प्रस्थापित करण्यासाठी केला. शाहू महाराजांच्या शिक्षणधोरणांमुळे सामाजिक समतेला चालना मिळाली आणि बहुजन समाजासाठी सामाजिक गतिशीलतेचे मार्ग खुले झाले. शिक्षणामुळे वंचित घटकांमध्ये आत्मसन्मान, जागृती आणि सक्षमीकरणाची प्रक्रिया सुरू झाली. दलित, मागासवर्गीय आणि स्त्रियांसाठी उपलब्ध करून दिलेल्या शैक्षणिक संधींमुळे भारतीय समाजातील पारंपरिक सत्तासंबंधांना आव्हान निर्माण झाले. त्यांच्या कार्यामुळे शिक्षण हे सामाजिक पुनरुत्पादनाचे साधन न राहता सामाजिक परिवर्तनाचे प्रभावी माध्यम बनले. या अभ्यासामध्ये सामाजिक समता, सामाजिक गतिशीलता आणि सक्षमीकरण या संकल्पनांच्या संदर्भात शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्याचे विश्लेषण करण्यात आले आहे. तसेच शिक्षण आणि समाजरचना यांतील परस्परसंबंध स्पष्ट करताना शिक्षण हे समताधिष्ठित समाजनिर्मितीचे प्रभावी साधन असल्याचे अधोरेखित करण्यात आले आहे. शाहू महाराजांनी शिक्षणाच्या माध्यमातून बहुजन समाजाला सामाजिक, आर्थिक आणि राजकीय क्षेत्रात सहभाग घेण्यास सक्षम केले. आधुनिक काळातही राजर्षी शाहू महाराजांचे कार्य अत्यंत उपयुक्त आणि प्रेरणादायी ठरते. समावेशक शिक्षण, सामाजिक न्याय, स्त्रीसक्षमीकरण आणि वंचित घटकांच्या विकासाच्या दृष्टीने त्यांचे विचार आजही मार्गदर्शक आहेत. अशा प्रकारे, राजर्षी शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य हे भारतीय समाजाच्या लोकशाहीकरण, सामाजिक समता आणि परिवर्तनवादी समाजनिर्मितीच्या प्रक्रियेत अत्यंत महत्त्वपूर्ण योगदान देणारे ठरते.

मुख्य शब्द : राजर्षी शाहू महाराज, शैक्षणिक कार्य, बहुजन शिक्षण, मोफत व सक्तीचे शिक्षण, शिक्षणाचे लोकशाहीकरण, वसतिगृहे व शिष्यवृत्ती, समाजरचना आणि शिक्षण

प्रस्तावना :

एकोणिसाव्या शतकाच्या उत्तरार्धात आणि विसाव्या शतकाच्या प्रारंभी भारतातील सामाजिक व शैक्षणिक संरचना अत्यंत असमान, बहिष्कृत आणि मर्यादित स्वरूपाची होती. शिक्षण हे काही मोजक्या उच्चवर्णीय व आर्थिक

दृष्ट्या सक्षम वर्गापुरते सिमित होते, तर बहुसंख्य लोकसंख्या विशेषतः दलित, मागासवर्गीय आणि स्त्रिया शिक्षणाच्या मूलभूत अधिकारापासून वंचित होते. जातीव्यवस्था, सामाजिक बहिष्कार, आर्थिक दारिद्र्य आणि रुढीपरंपरांचा प्रभाव यामुळे ज्ञानप्राप्तीचे दरवाजे बहुसंख्य समाजासाठी बंदच राहिलं होते. परिणामी, शिक्षण हे सामाजिक असमानतेचे प्रतिबिंब आणि त्याचे पुनरुत्पादन करणारे साधन बनले होते. अशा प्रतिकूल पार्श्वभूमीवर कोल्हापूर संस्थानाचे प्रगतिशील शासक राजर्षी शाहू महाराज यांनी शिक्षणाला सामाजिक परिवर्तनाचे शक्तिशाली साधन म्हणून स्वीकारले. त्यांनी शिक्षणाला केवळ वैयक्तिक प्रगतीचा मार्ग न मानता, समाजातील विषमता दूर करून समताधिष्ठित व न्याय्य समाज रचना उभारण्याचे माध्यम मानले. त्यांच्या दृष्टीने शिक्षण हे सामाजिक सक्षमीकरणाचे केंद्रबिंदू होते, जे वंचित घटकांना मुख्य प्रवाहात आणण्यास सक्षम ठरते. शाहू महाराजांनी आपल्या राज्यकारभारात शिक्षणाच्या लोकशाही करण्यासाठी अनेक क्रांतिकारक उपाययोजना राबविल्या. मोफत व सक्तीचे शिक्षण लागू करून त्यांनी शिक्षणाचा हक्क सर्वसामान्यांपर्यंत पोहोचवला. विशेषतः मागासवर्गय, दलित आणि आर्थिक दृष्ट्या दुर्बल घटकांसाठी शाळा, वसतीगृहे आणि शिष्यवृत्तीची व्यवस्था करून त्यांनी शिक्षणातील प्रवेशाच्या अडथळ्यांना कमी केले. या उपायोजनांमुळे शिक्षण क्षेत्रात समावेशकता आणि समान संधी या संकल्पना रूढ झाल्या. स्त्री शिक्षणाच्या क्षेत्रात शाहू महाराजांचे योगदान विशेष उल्लेखनीय आहे. त्या काळात महिलांच्या शिक्षणाला सामाजिक मान्यता नव्हती, तरीही त्यांनी स्त्रियांसाठी शिक्षणाच्या संधी निर्माण केल्या आणि त्यांच्या सक्षमीकरणासाठी शिक्षणाचे महत्त्व अधोरेखित केले. त्यांच्या मते स्त्री पुरुष समानते शिवाय समाजाचा विकास अपूर्ण राहतो आणि ही समानता शिक्षणाद्वारेच साध्य होऊ शकते. समाजशास्त्रीय दृष्टिकोनातून पाहता, शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य हे सामाजिक परिवर्तनाच्या प्रक्रियेचे प्रभावी उदाहरण आहे. त्यांच्या धोरणांमुळे सामाजिक समता, सामाजिक गतिशीलता आणि सक्षमीकरण यांना चालना मिळाली. शिक्षणाच्या माध्यमातून त्यांनी पारंपारिक सामाजिक संरचनेतील असमानता कमी करण्याचा प्रयत्न केला आणि वंचित घटकांना सामाजिक, आर्थिक व सांस्कृतिक उन्नतीची संधी उपलब्ध करून दिली. ऐतिहासिक दृष्ट्या शाहू महाराजांचे कार्य हे भारतीय समाजाच्या आधुनिकीकरणाच्या प्रक्रियेतील एक महत्त्वपूर्ण टप्पा मानला जातो त्यांच्या सुधारणा पुढील समाजसुधारक चळवळींसाठी प्रेरणादायी ठरल्या आणि सामाजिक न्याय, समता व समावेशक शिक्षण या तत्त्वांना बळकटी मिळाली. त्यांच्या कार्याचा प्रभाव पुढील काळात भारतीय शिक्षण धोरणे, आरक्षण व्यवस्था आणि सामाजिक न्यायाच्या संकल्पनांमध्ये दिसून येतो. आजच्या आधुनिक काळातही शिक्षणातील असमानता, सामाजिक विषमता आणि संधीचा असमतोल हे प्रश्न पूर्णपणे सुटलेले नाहीत. अशा परिस्थितीत शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य आणि त्यामागील तत्त्वज्ञान अत्यंत प्रासंगित ठरते. त्यांच्या विचारांमधून प्रेरणा घेऊन समताधिष्ठित, न्याय्य आणि सर्वसमावेशक शिक्षण व्यवस्था उभारणे ही आजची गरज आहे. या शोधनिबंधात राजर्षी शाहू महाराज यांच्या शैक्षणिक कार्याचा ऐतिहासिक व समाजशास्त्रीय दृष्टिकोनातून सखोल अभ्यास करून त्यांच्या योगदानाचे स्वरूप, परिणाम आणि आधुनिक संदर्भातील उपयुक्तता यांचे विश्लेषण करण्यात येणार आहे.

शोधनिबंधाची उद्दिष्टे

1. शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्याचे स्वरूप स्पष्ट करणे.
2. यांच्या शैक्षणिक सुधारणांची ऐतिहासिक पार्श्वभूमी समजून घेणे.
3. वंचित घटकांसाठीच्या त्यांच्या उपक्रमांचे विश्लेषण करणे.
4. शिक्षणाद्वारे सामाजिक परिवर्तनावर त्यांच्या कार्याचा परिणाम अभ्यासणे.
5. आधुनिक काळातील त्यांच्या शैक्षणिक कार्याची उपयुक्तता तपासणे.

संशोधन पद्धती : या शोधनिबंधासाठी वर्णनात्मक व विश्लेषणात्मक संशोधन पद्धतीचा वापर करण्यात आला आहे. वर्णनात्मक पद्धतीद्वारे शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्याचे स्वरूप मांडले आहे आणि विश्लेषणात्मक पद्धतीद्वारे त्यांच्या कार्याचा सामाजिक परिणाम तपासला आहे. यामुळे ऐतिहासिक माहिती आणि समाजशास्त्रीय विश्लेषण यांचा समन्वय साधता येईल.

समाजशास्त्रीय दृष्टिकोन : समाजशास्त्रीय दृष्टिकोन म्हणून सामाजिक समता, गतिशीलता आणि सक्षमीकरण यांचा अभ्यास करण्यात आला आहे आणि शिक्षण आणि समाज रचना यातील संबंधाचे विश्लेषण केले आहे.

माहितीचे स्त्रोत : या शोध निबंधासाठी दुय्यम स्त्रोताचा वापर करण्यात आला आहे.

तथ्य विश्लेषण पद्धती : गुणात्मक विश्लेषण पद्धतीच्या अंतर्गत शाहू महाराजांचे शैक्षणिक विचार, धोरणे, संकल्पना यांचे अर्थ लावणे. तसेच त्यांच्या या कार्यामुळे झालेल्या सामाजिक परिणामांचे सखोल विश्लेषण करणे.

तुलनात्मक विश्लेषण : शाहू महाराजांच्या काळातील शिक्षण आणि आजच्या शिक्षणाची तुलना करून विश्लेषण केले आहे.

शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्याची ऐतिहासिक व सामाजिक पार्श्वभूमी :

भारताच्या सामाजिक इतिहासात राजर्षी शाहू महाराजांचे कार्य अत्यंत क्रांतिकारी आणि परिवर्तनवादी मानले जाते. त्यांनी शिक्षणाला सामाजिक समतेचे आणि बहुजन मुक्तीचे प्रभावी साधन मानले. त्यांच्या शैक्षणिक कार्यामागे तत्कालीन भारतातील सामाजिक विषमता, जातीव्यवस्था, ब्राह्मणवादी वर्चस्व, स्त्रियांची दयनीय स्थिती आणि बहुजन समाजाची शैक्षणिक उपेक्षा ही ऐतिहासिक व सामाजिक पार्श्वभूमी होती. शाहू महाराजांनी शिक्षणाच्या माध्यमातून सामाजिक न्याय प्रस्थापित करण्याचा प्रयत्न केला.

ऐतिहासिक पार्श्वभूमी : एकोणिसाव्या शतकाच्या उत्तरार्धात आणि विसाव्या शतकाच्या प्रारंभी भारत ब्रिटिशांच्या अधिपत्याखाली होता. या काळात भारतीय समाजात मोठ्या प्रमाणावर सामाजिक विषमता होती. शिक्षणाची संधी मुख्यतः उच्चवर्णीय आणि श्रीमंत वर्गापुर्ती मर्यादित होती. बहुजन, शूद्र-अतिशूद्र, दलित आणि स्त्रिया शिक्षणापासून वंचित होते. जातीव्यवस्थेमुळे खालच्या जातींना शाळांमध्ये प्रवेश मिळत नव्हता. शिक्षण हे सामाजिक प्रतिष्ठेचे साधन बनले होते आणि त्यावर विशिष्ट वर्गाचे नियंत्रण होते. या परिस्थितीत शिक्षण हे सामाजिक परिवर्तनाचे महत्त्वाचे माध्यम ठरू शकते याची जाणीव शाहू महाराजांना झाली. महात्मा ज्योतिराव फुले आणि सावित्रीबाई फुले यांनी सुरू केलेल्या सत्यशोधक चळवळीचा शाहू महाराजांवर मोठा प्रभाव पडला होता. महात्मा फुले यांनी शिक्षणाला बहुजनांच्या मुक्तीचे शस्त्र मानले. स्त्री शिक्षण, दलित शिक्षण आणि सर्वांसाठी शिक्षण या महात्मा फुले व सावित्रीबाई फुले यांच्या विचारांचा शाहू महाराजांनी स्वीकार केला. शिक्षणाशिवाय सामाजिक परिवर्तन अशक्य आहे हा विचार त्यांनी आपल्या धोरणाचा केंद्रबिंदू बनविला. "फुले यांच्या शैक्षणिक विचारांचा वारसा पुढे नेण्यासाठी शाहू महाराज शिक्षणातून समाजपरिवर्तन घडविण्याचे स्वप्न पाहत होते."[1] शाहू महाराजांच्या कारकिर्दीपूर्वी कोल्हापूर संस्थानात शिक्षणाची स्थिती अत्यंत असमान होती. ब्राह्मण समाजाचे शिक्षणावर वर्चस्व होते. ग्रामीण व बहुजन समाजात निरक्षरतेचे प्रमाण जास्त होते. अस्पृश्य आणि मागासवर्गीय मुलांना शाळांमध्ये प्रवेश मिळत नव्हता. स्त्रियांच्या शिक्षणाकडे दुर्लक्ष केले जात होते. या असमतोलाला दूर करण्यासाठी शाहू महाराजांनी शिक्षण क्षेत्रात मोठ्या प्रमाणावर सुधारणा केल्या.

सामाजिक पार्श्वभूमी : भारतीय समाजात जातीव्यवस्था अत्यंत कठोर स्वरूपात अस्तित्वात होती. उच्चवर्णीय समाजाने शिक्षणावर एकाधिकार निर्माण केला होता. खालच्या जातींना धार्मिक आणि शैक्षणिक अधिकार नाकारले जात होते. अस्पृश्य समाजाला सार्वजनिक ठिकाणीही प्रवेश नव्हता. शाहू महाराजांनी ही विषमता मोडून काढण्यासाठी शिक्षणाचा वापर सामाजिक संस्थेच्या साधना प्रमाणे केला. बहुजन समाज आर्थिक, सामाजिक आणि शैक्षणिक दृष्ट्या मागासलेला होता. बहुतेक लोक शेती, मजूरी किंवा पारंपारिक व्यवसायावर अवलंबून होते. गरिबीमुळे मुलांना शिक्षण घेणे शक्य नव्हते. शिक्षणाचा खर्च परवडत नव्हता. म्हणून शाहू महाराजांनी मोफत शिक्षण, वसतिगृहे, शिष्यवृत्ती आणि आर्थिक मदत यासारख्या योजना सुरू केल्या. त्या काळात स्त्रियांची स्थिती अत्यंत दुर्दैवी होती. स्त्री शिक्षणाला समाजात विरोध होता. बालविवाह, विधवा अवस्था, आणि पितृसत्ताक प्रथा प्रचलित होत्या. स्त्रियांना शिक्षणापासून दूर ठेवले जात होते. शाहू महाराजांनी स्त्री शिक्षणाला प्रोत्साहन देऊन समाज सुधारण्याची दिशा दिली. शाहू महाराजांचे शिक्षण विषयक धोरण मानवतावादी आणि लोकशाहीवादी होते. त्यांच्या मते शिक्षण हा प्रत्येकाचा मूलभूत अधिकार आहे. शिक्षणामुळे आत्मसन्मान आणि सामाजिक जागृती निर्माण होते. शिक्षण हे सामाजिक गुलामगिरी विरुद्ध चे प्रभावी शस्त्र आहे. बहुजन समाजशिक्षित झाल्याशिवाय खऱ्या अर्थाने लोकशाही प्रस्थापित होऊ शकत नाही. त्यांनी शिक्षणाला केवळ ज्ञान प्राप्तीचे साधन न मानता सामाजिक न्यायाचे माध्यम मानले. त्या काळातील परिस्थिती लक्षात घेता त्यांच्या शैक्षणिक कार्याची आवश्यकता पुढील कारणांमुळे

निर्माण झाली- बहुजन समाजातील निरक्षरता दूर करणे, जातीय विषमता कमी करणे, शिक्षणात सर्वसमावेशकता निर्माण करणे, स्त्री शिक्षणाला चालना देणे, सामाजिक न्याय व समता प्रस्थापित करणे, मागास समाजात आत्मविश्वास निर्माण करणे, आणि आधुनिक आणि प्रगतिशील समाजाची निर्मिती करणे. शाहू महाराजांच्या या कार्याला काही घटकांनीही प्रेरणा दिली. त्यात पाश्चिमात्य शिक्षणाचा प्रभाव, सामाजिक सुधारणा चळवळी, सत्यशोधक विचारसरणी, ब्रिटिशकालीन आधुनिक शिक्षण व्यवस्था, लोकशाही आणि समतेचे विचार. या सर्वांचा परिणाम त्यांच्या धोरणांवर झालेला दिसतो. शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य भारतीय सामाजिक इतिहासात मैलाचा दगड मानले जाते. त्यांनी शिक्षणाचे लोकशाहीकरण केले. बहुजन समाजाला शिक्षणाच्या मुख्य प्रवाहात आणले. सामाजिक न्याय आधारित शिक्षण व्यवस्थेची पायाभरणी केली. त्यामुळे शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य भारतीय समाज सुधारणेच्या इतिहासात अत्यंत महत्त्वपूर्ण आणि प्रेरणादायी ठरते.

शैक्षणिक कार्य व धोरणे : सन 1917 मध्ये शाहू महाराजांनी कोल्हापूर संस्थानात प्राथमिक शिक्षण सक्तीचे केले. हा निर्णय भारतीय इतिहासातील अत्यंत महत्त्वाचा टप्पा मानला जातो. ठराविक वयोगटातील मुलांना शाळेत जाणे बंधनकारक करण्यात आले. पालकांनी मुलांना शाळेत पाठवणे आवश्यक होते. शिक्षण न दिल्यास पालकांवर दंडाची तरतूद करण्यात आली होती. हा निर्णय त्या काळात अत्यंत क्रांतिकारी होता. "1913 मध्ये महाराजांनी संस्थानातील प्रत्येक खेड्यात शाळा असावी असा आदेश जरी केला."[2] यानुसार गावोगावी प्राथमिक शाळा सुरू करण्यात आल्या. शिक्षकांची नियुक्ती करण्यात आली. " 24 जुलै 1917 रोजी एका हुकूमाद्वारे प्राथमिक शिक्षण सक्तीचे व मोफत करण्याची योजना मांडली."[3] यात "7 ते 14 वयोगटातील मुलांना सक्तीचे व मोफत शिक्षण देण्याची व्यवस्था केली होती."[4] प्राथमिक शिक्षण मोफत करण्यात आले. तसेच "माध्यमिक शिक्षणही मोफत करण्यात आले."[5] कारण गरीब कुटुंबांना शिक्षणाचा खर्च परवडत नव्हता. मुलांना शिक्षणाऐवजी कामावर पाठवले जात होते. म्हणून गरीब विद्यार्थ्यांकडून कोणतेही शुल्क घेतले जात नव्हते. त्यामुळे गरीब मुलांनाही शिक्षणाची संधी मिळाली. विद्यार्थ्यांना विविध प्रकारच्या शैक्षणिक सुविधा मोफत देण्यात आल्या. त्यात मोफत पुस्तके, लेखन साहित्य, भोजन व्यवस्था इत्यादींचे व्यवस्था होती. त्या काळात भारतीय समाजात कठोर जाती व्यवस्था अस्तित्वात होती आणि या जाती व्यवस्थेने दलित आणि मागास समाजाला शिक्षणाची संधी दिली नाही. बहुजन समाजातील बहुतांश लोक गरीब होते. शिक्षणाचा खर्च परवडत नव्हता. विद्यार्थ्यांना राहण्याची व अन्नाची व्यवस्था नव्हती. ग्रामीण भागात उच्च शिक्षणाच्या सुविधा कमी होत्या. बऱ्याच ग्रामीण भागामध्ये शाळाच अस्तित्वात नव्हत्या. विद्यार्थ्यांना शहरात जावे लागेल. निवासाची व्यवस्था नसल्याने अनेक विद्यार्थी शिक्षण अर्धवट सोडत. या सर्व समस्यांवर उपाय म्हणून शाहू महाराजांनी वसतीगृहे आणि शिष्यवृत्ती योजना सुरू केल्या. शाहू महाराज म्हणत असत 'गरीब विद्यार्थ्यांना निवास आणि अन्नाची सोय नसेल तर शिक्षणाचा लाभ त्यांच्यापर्यंत पोहोचणार नाही.' शिक्षणासाठी पोषक वातावरण आवश्यक असल्याचे ते मानत. बहुजन विद्यार्थ्यांमध्ये आत्मविश्वास निर्माण झाला पाहिजे. या विचारातून त्यांनी विविध समाज घटकांसाठी वसतिगृहे सुरू केली. विविध जाती धर्म आणि समाज घटकांसाठी अनेक वसतिगृहे सुरू केली. "1891-92 मध्ये महाराजांनी राजाराम महाविद्यालयात एक वस्तीगृह सुरू केले. 1901 मध्ये त्यांनी मागासवर्गीय विद्यार्थ्यांसाठी व्हिक्टोरिया मराठा बोर्डिंग हाऊस या नावाने वस्तीगृह सुरू केले."[6] "अस्पृश्य जातीच्या उन्नतीचे पुरस्कर्ते असलेल्या व्हॉइलेट क्लार्क यांच्या संपर्कात महाराज आले व त्यांनी त्यांच्या नावाने 1908 मध्ये दलित वर्गातील विद्यार्थ्यांसाठी वसतिगृह सुरू केले. अशाप्रकारे त्यांनी विविध जातीतील विद्यार्थ्यांसाठी कोल्हापूर नाशिक नगर पुणे इत्यादी शहरात सुमारे 26 वसतिगृहे सुरू केली."[7] ही वसतीगृहे त्यांनी बहुजन, मराठा, दलित, शेतकरी, मागास, मुस्लिम, विद्यार्थ्यांसाठी निर्माण केली. मुस्लीम विद्यार्थ्यांसाठी स्वतंत्र सुविधा दिल्या. त्यांच्यासाठी विशेष सुविधांची व्यवस्था केली. त्यांच्या वस्तीगृहामध्ये मोफत किंवा कमी खर्चातील सुविधा उपलब्ध होत्या. निवास, भोजन, अभ्यासाची जागा अशा मूलभूत गरजा त्यामध्ये उपलब्ध होत्या. शाहू महाराजांनी आर्थिक दृष्ट्या दुर्बल विद्यार्थ्यांसाठी शिष्यवृत्ती योजना ही सुरू केल्या होत्या. या त्यांच्या शिष्यवृत्ती योजनेचे उद्दिष्टे म्हणजे गरीब विद्यार्थ्यांना आर्थिक मदत देणे, शिक्षणातील गळती थांबवणे, उच्च शिक्षणासाठी प्रोत्साहन देणे, बहुजन समाजात शिक्षणाची आवड निर्माण करणे. शिष्यवृत्तीच्या माध्यमातून राजर्षी शाहू महाराज प्राथमिक व माध्यमिक शिक्षणासाठी मदत करीत असत. गरीब विद्यार्थ्यांचे शैक्षणिक शुल्क माफ करीत असत. पुस्तके व साहित्य उपलब्ध

करून दिली जात असत. " राजर्षी छत्रपती शाहूंनी उच्च शिक्षणाची सोय राजाराम महाविद्यालयातून देण्याची व्यवस्था केली होती. ते कोल्हापूर संस्थानात उच्च शिक्षण देणारे एकमेव महाविद्यालय होते. त्यातून बहुजनसमाजातील विद्यार्थ्यांना उच्च शिक्षण देण्याची संधी प्राप्त करून देण्यात आली होती. तसेच बहुजनसमाजातील लोकांना संस्कृत विषय अभ्यासण्यासाठी त्यांनी 'छत्रपती संस्कृत महाविद्यालया ' ची स्थापना केली होती."[8] महाविद्यालयीन शिक्षणासाठी आर्थिक सहाय्य करून गुणवंत विद्यार्थ्यांना प्रोत्साहनही दिले जात असे. "तांत्रिक शिक्षणाकडे राजर्षी शाहूंनी लक्ष केंद्रित केलेले दिसते केवळ शेतकरी आणि सैनिक यावरच आनंद न मानता व्यापार व उच्चप्रतीचे उद्योगही केले पाहिजे यावर छत्रपती शाहूंनी जोर दिला होता. उद्योग योग्यप्रकारे करून ते यशस्त्रीपणे समाजाला पुढे नेण्यासाठी शिक्षणाची आवश्यकता प्रतिपादन केली."[9] "व्यावसायिक शिक्षणासाठी १९१२ रोजी जयसिंगराव टेक्निकल इन्स्टिट्यूटची स्थापना केली होती."[10] "त्यातूनच त्यांनी कोल्हापूरला शाहुपुरी ही व्यापारी पेठ सुरु केली होती. उद्योग व्यवसाय यशस्वीपणे करण्यासाठी शिक्षण प्रशिक्षणाची गरज प्रतिपादन केली."[11] परदेशी शिक्षणासाठी मदत दिली जात असे. याच मदतीतून डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांच्या शिक्षण कार्यालाही सहकार्य केले. शाहू महाराजांनी स्त्री शिक्षणालाही विशेष महत्त्व दिले. "भारतातील प्रत्येक स्त्री-पुरुषास जोपावे तो शिक्षण मिळत नाही तोपर्यंत भारत स्वतंत्र, समृद्ध, बलवान होऊ शकत नाही यावर त्यांचा विश्वास होता म्हणून सर्वांना शिक्षण मिळावे यासाठी त्यांचा कटाक्ष होता."[12] यासाठी पुरुषां प्रमाणे स्त्रियांसाठी ही मोफत शिक्षण सुरू केले. स्त्रियांसाठी वसतिगृहांची व्यवस्था केली. समाजातील स्त्री शिक्षण विरोधी मानसिकतेला विरोध केला.

समाजशास्त्रीय विश्लेषण : राजर्षी शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य हे केवळ शिक्षणाचा प्रसार करणारे कार्य नव्हते तर ते भारतीय समाजातील पारंपारिक विषमता जातीय श्रेणीकरण आणि सामाजिक बहिष्कारणाला दिलेले प्रभावी आव्हान होते. त्यांच्या शिक्षण धोरणामध्ये सामाजिक समता सामाजिक गतिशीलता आणि वंचित घटकांचे सक्षमीकरण ही मूलभूत तत्वे केंद्रस्थानी होती. समाजशास्त्रीय दृष्टिकोनातून पाहिले असता शाहू महाराजांचे कार्य हे भारतीय समाज रचनेतील असमान सत्ता संबंध बदलण्याचा आणि बहुजन समाजाला सामाजिक मुख्य प्रवाहात आणण्याचा एक परिवर्तनवादी प्रयत्न होता. भारतीय पारंपरिक समाजरचना ही जातीव्यवस्थेवर आधारित होती. या व्यवस्थेमध्ये शिक्षण, सत्ता, संपत्ती आणि सामाजिक प्रतिष्ठा यावर उच्चवर्णीयांचे नियंत्रण होते. दलित, शूद्र-अतिशूद्र, स्त्रिया आणि इतर मागास घटकांना शिक्षणापासून दूर ठेवण्यात आले होते. समाजशास्त्रज्ञांच्या मते शिक्षण हे समाजातील सामाजिक स्थान निश्चित करणारे महत्वाचे साधन असते. परंतु भारतीय पारंपारिक समाजात शिक्षणाचा वापर सामाजिक समतेसाठी न होता सामाजिक वर्चस्व टिकवण्यासाठी केला जात होता. अशा परिस्थितीत शाहू महाराजांनी शिक्षणाला सामाजिक परिवर्तनाचे साधन बनवले.

सामाजिक समतेच्या दृष्टीने विश्लेषण :

शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य सामाजिक समतेच्या तत्त्वावर आधारित होते. समाजशास्त्रीय दृष्टिकोनातून सामाजिक समता म्हणजे समाजातील सर्व घटकांना समान संधी, समान अधिकार, आणि समान प्रतिष्ठा मिळणे होय. भारतीय समाजात जाती व्यवस्थेमुळे निर्माण झालेली विषमता ही सामाजिक असमानतेचे प्रमुख कारण होती. उच्चवर्णीय समाज शिक्षणाच्या माध्यमातून आपले सामाजिक वर्चस्व टिकवून ठेवत होता, तर बहुजन समाज शिक्षणापासून वंचित राहिल्यामुळे सामाजिक दृष्ट्या मागे पडत होता. शाहू महाराजांनी मोफत आणि सक्तीचे शिक्षण सुरू करून शिक्षणाचे लोकशाहीकरण केले. शिक्षण सर्वांसाठी खुले करून त्यांनी सामाजिक समतेचा पाया मजबूत केला. दलित आणि मागासवर्गीय विद्यार्थ्यांना शाळांमध्ये प्रवेश देणे, त्यांच्यासाठी वसतिगृहे व शिष्यवृत्ती सुरू करणे, स्त्री शिक्षणाला प्रोत्साहन देणे या उपाययोजनांमुळे शिक्षणातील सामाजिक विषमता कमी होण्यास मदत झाली. हे कार्य समाजशास्त्रीय दृष्ट्या समान संधीचे तत्व प्रत्यक्षात आणणारे होते.

सामाजिक गतिशीलतेच्या दृष्टीने विश्लेषण :

समाजशास्त्रात सामाजिक गतिशीलता म्हणजे व्यक्ती किंवा समूहाच्या सामाजिक स्थानामध्ये होणारा बदल होय. हर्टन आणि हंट च्या शब्दात सांगायचे तर, "श्रेष्ठ व कनिष्ठ सामाजिक दर्जात होणारे भ्रमण म्हणजे सामाजिक गतिशीलता होय."[13] मात्र पारंपारिक भारतीय समाजात जाती व्यवस्था ही बंद स्वरूपाची सामाजिक व्यवस्था असल्याने खालच्या जातींना उच्च सामाजिक स्थान प्राप्त करण्याची संधी नव्हती. जन्मावर आधारित सामाजिक स्थान निश्चित होत असल्याने सामाजिक गतिशीलता मर्यादित होती. शाहू महाराजांनी शिक्षणाच्या माध्यमातून बहुजन

समाजासाठी सामाजिक गतिशीलतेचे नवीन मार्ग खुले केले. शिक्षणामुळे दलित, मागासवर्गीय आणि ग्रामीण समाजातील लोकांना शासकीय नोकऱ्या, प्रशासकीय क्षेत्र, आणि आधुनिक व्यवसायांमध्ये प्रवेश मिळू लागला. त्यामुळे पारंपारिक व्यवसायांवरील अवलंबित्व कमी झाले आणि सामाजिक उन्नतीची प्रक्रिया सुरू झाली. शाहू महाराजांनी वसतिगृहे, शिष्यवृत्ती आणि मोफत शिक्षणाच्या माध्यमातून आर्थिक अडथळे कमी केले. यामुळे गरीब विद्यार्थ्यांना उच्च शिक्षण घेणे शक्य झाले. समाजशास्त्रीय दृष्ट्या हे उर्ध्व सामाजिक गतिशीलतेचे महत्त्वपूर्ण उदाहरण आहे. कारण "व्यक्ती जेव्हा कनिष्ठ सामाजिक स्थानातून उच्च सामाजिक स्थानात किंवा स्तरात संक्रमीत होते तेव्हा त्याला उर्ध्वगामी गतिशीलता असे म्हटले जाते."[14] ही उर्ध्वगामी गतिशीलता शिक्षणामुळे निर्माण झाली. ज्या समाज व्यवस्थेत कोणतेही अधिकार नव्हते तेथे शिक्षणामुळे वंचित समाजात आत्मविश्वास आणि नेतृत्व गुण निर्माण झाले. पुढे या शिक्षित वर्गातून सामाजिक आणि राजकीय नेतृत्व उद्यास आले, ज्यामुळे भारतीय समाजातील सत्ता संबंधामध्ये बदल घडू लागला. स्त्री शिक्षणालाही शाहू महाराजांनी दिलेले महत्त्व सामाजिक गतिशीलतेच्या प्रक्रियेत महत्त्वाचे ठरते. स्त्रियांना शिक्षण मिळाल्यामुळे त्यांचा सामाजिक सहभाग वाढला. पारंपारिक पितृसत्ताक नियंत्रणाला आवाहन मिळाले आणि स्त्रियांच्या सामाजिक दर्जामध्ये सुधारणा झाली. त्यामुळे शाहू महाराजांचे शिक्षण कार्य हे केवळ जातीय नव्हे तर लैंगिक समतेलाही चालना देणारे होते.

सक्षमीकरणाच्या दृष्टीने विश्लेषण :

सक्षमीकरण म्हणजे व्यक्ती किंवा समूहाला स्वतःचे अधिकार, निर्णय क्षमता, आत्मविश्वास आणि सामाजिक सहभाग वाढविण्याची क्षमता प्राप्त होणे होय. समाजशास्त्र दृष्टिकोनातून शिक्षण हे सक्षमीकरणाचे सर्वात प्रभावी साधन मानले जाते. शाहू महाराजांनी शिक्षणाच्या माध्यमातून वंचित समाजाला आर्थिक, आणि मानसिक दृष्ट्या सक्षम करण्याचा प्रयत्न केला. दलित, बहुजन आणि मागास समाज शतकानूशतके सामाजिक गुलामगिरी आणि आत्महत्येच्या भावनेने जगत होता. शिक्षणामुळे या समाजात आत्मसन्मान आणि स्वाभिमानाची भावना निर्माण झाली. शाहू महाराजांनी अस्पृश्य विद्यार्थ्यांना शिक्षणाची संधी देऊन त्यांना मानवी प्रतिष्ठेचा अधिकार मिळवून दिला. हे कार्य समाजशास्त्रीय दृष्ट्या मानवी सक्षमीकरण म्हणून पाहता येते. शिष्यवृत्ती, वसतीगृहे आणि व्यावसायिक शिक्षणाच्या माध्यमातून त्यांनी आर्थिक सक्षमीकरणालाही चालना दिली. शिक्षणामुळे रोजगाराच्या संधी वाढल्या आणि बहुजन समाज आर्थिक दृष्ट्या स्वावलंबी होऊ लागला. यामुळे पारंपरिक सामाजिक अवलंबित कमी झाले. राजकीय सक्षमीकरणाच्या दृष्टीनेही शाहू महाराजांचे कार्य महत्त्वाचे ठरते. शिक्षित बहुजन समाजाने पुढे सामाजिक न्याय, आरक्षण आणि समान अधिकारांच्या चळवळींमध्ये सक्रिय सहभाग घेतला. यामुळे भारतीय लोकशाही अधिक समावेशक बनण्यास मदत झाली. शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य हे सांस्कृतिक सक्षमीकरणाचे ही माध्यम होते. त्यांनी बहुजन समाजात ज्ञान, जागृती आणि विवेकाची भावना निर्माण केली. अंधश्रद्धा, जातीय न्यूनगंड आणि सामाजिक भीती यापासून मुक्त होण्यासाठी शिक्षणाचा वापर करण्यात आला. यामुळे शिक्षण हे सामाजिक नियंत्रणाचे नव्हे तर सामाजिक मुक्तीचे साधन बनले.

शिक्षण आणि समाजरचना यातील संबंध व शिक्षणाचा समाजरचनेवरील परिणाम:

समाजशास्त्र दृष्टिकोनातून शिक्षण आणि समाजरचना यांचा परस्पर संबंध अत्यंत घनिष्ठ आणि परस्परावलंबी मानला जातो. कोणत्याही समाजातील शिक्षणव्यवस्था ही त्या समाजाच्या आर्थिक, सामाजिक, राजकीय आणि सांस्कृतिक रचनेशी निगडित असते. समाजारचना जशी असेल तशी शिक्षण व्यवस्था घडत जाते आणि त्याचवेळी शिक्षणही समाजरचनेत बदल घडवून आणण्याचे कार्य करते. त्यामुळे शिक्षण हे केवळ ज्ञान प्राप्तीचे साधन नसून समाजाच्या पुनरुत्पादनाचे तसेच सामाजिक परिवर्तनाचे प्रभावी माध्यम आहे. राजश्री शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्याच्या संदर्भात पाहिले असता, शिक्षण आणि समाजरचना यांचा संबंध अधिक स्पष्टपणे समोर येतो. शाहू महाराजांच्या काळातील भारतीय समाजरचना ही जातीव्यवस्थेवर आधारित विषम आणि श्रेणीबद्ध स्वरूपाची रचना होती. समाजातील सत्ता, संपत्ती, प्रतिष्ठा आणि शिक्षण यावर उच्चवर्णीय समाजाचे नियंत्रण होते. बहुजन, दलित, शूद्र-अतिशूद्र, स्त्रिया आणि इतर वंचित घटकांना सामाजिक जीवनाच्या मुख्य प्रवाहापासून दूर ठेवण्यात आले होते. समाजशास्त्रज्ञांच्या मते समाजातील शिक्षण व्यवस्था ही विद्यमान सामाजिक मूल्य, नियम आणि सत्ता संबंध टिकून ठेवण्याचे कार्य करते. भारतीय पारंपरिक समाजात ब्राह्मणवादी सामाजिक व्यवस्थेमुळे ज्ञान आणि शिक्षण हे विशिष्ट वर्गापुरते मर्यादित ठेवण्यात आले. परिणामी खालच्या जातींना शिक्षणापासून वंचित ठेवून त्यांचे सामाजिक

अधिनत्व कायम राखले गेले. समाजशास्त्रातील संघर्षवादी दृष्टिकोन या प्रक्रियेचे विश्लेषण करताना सांगतो की शिक्षण व्यवस्था अनेकदा सत्ताधारी वर्गाच्या हिताचे संरक्षण करते. शाहू महाराजांनी या विषम सामाजिक रचनेला आव्हान देत शिक्षणाचे लोकशाहीकरण केले. शाहू महाराजांनी मोफत आणि सक्तीचे शिक्षण सुरू करून शिक्षणाला सर्वांसाठी खुले केले. हे कार्य समाजरचनेतील पारंपारिक विषमता कमी करण्याचा प्रयत्न होता. शिक्षणाच्या माध्यमातून त्यांनी बहुजन समाजाला सामाजिक प्रतिष्ठा आणि समानतेचा अधिकार मिळवून देण्याचा प्रयत्न केला. यामुळे शिक्षण हे सामाजिक पुनरुत्पादनाचे साधन न मानता सामाजिक परिवर्तनाचे साधन बनले. समाजशास्त्रीय दृष्टिकोनातून ही प्रक्रिया परिवर्तनवादी शिक्षण म्हणून पाहिली जाते.

शिक्षण आणि समाजरचना यांचा संबंध सामाजिक स्तरीकरणाशीही जोडला आहे. समाजातील वर्ग, जात, लिंग आणि आर्थिक स्तर यांच्या आधारे व्यक्तींना विविध संधी उपलब्ध होतात. पारंपारिक भारतीय समाजात जात हा व्यक्तीच्या सामाजिक स्थानाचा मुख्य निर्धारक होता. शिक्षणावर उच्च वर्णी यांचे नियंत्रण असल्यामुळे सामाजिक गतिशीलतेचे मार्ग बंद झाले होते. शाहू महाराजांनी दलित, मागासवर्गीय आणि स्त्रियांना शिक्षणाची संधी उपलब्ध करून दिल्यामुळे समाज रचनेतील बंद स्वरूपाला धक्का बसला. समाजशास्त्रात शिक्षणाला सामाजिक गतिशीलतेचे प्रमुख साधन मानले जाते. शिक्षणामुळे व्यक्तीच्या सामाजिक दर्जामध्ये बदल होऊ शकतो. शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक धोरणांमुळे बहुजन समाजातील लोकांना नवीन व्यावसायिक, प्रशासकीय आणि सामाजिक संधी उपलब्ध झाल्या. त्यामुळे जन्माधारित सामाजिक स्थानाऐवजी गुणवत्ता आणि शिक्षणावर आधारित सामाजिक प्रगतीची प्रक्रिया सुरू झाली. ही प्रक्रिया भारतीय समाजरचनेच्या आधुनिकीकरणासाठी महत्त्वाची ठरली. शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्यामुळे समाजातील सत्ता संबंधांमध्येही बदल घडून आला. पूर्वी शिक्षणाच्या माध्यमातून उच्चवर्णीय समाजाचे वर्चस्व टिकून राहत होते, परंतु बहुजन समाजशिक्षित झाल्यानंतर त्यांनी सामाजिक, राजकीय आणि आर्थिक क्षेत्रात सक्रिय सहभाग घेण्यास सुरुवात केली. यामुळे समाजातील पारंपारिक सत्ता केंद्रांना आवाहन निर्माण झाले. समाजशास्त्र दृष्ट्या हे सामाजिक सक्षमीकरण आणि सत्तेचे पुनर्वितरण म्हणून पाहता येते.

स्त्री शिक्षणाच्या संदर्भातही शिक्षण आणि समाजरचना यांचा संबंध स्पष्ट दिसून येतो. पितृसत्ताक समाजरचनेमध्ये स्त्रियांना दुय्यम स्थान देण्यात आले होते. स्त्रियांना शिक्षणापासून दूर ठेवून त्यांची सामाजिक आणि आर्थिक परावलंबित्वाची स्थिती कायम ठेवली जात होती. शाहू महाराजांनी स्त्री शिक्षणाला प्रोत्साहन देऊन या पितृसत्ताक रचनेला आवाहन दिले. शिक्षणामुळे स्त्रियाचा सामाजिक सहभागात वाढ झाली आणि त्यांच्यात आत्मविश्वास व स्वाभिमान निर्माण झाला. त्यामुळे समाजरचनेतील लैंगिक विषमता कमी करण्यासाठी शिक्षण प्रभावी ठरले.

समाजशास्त्रीय कार्यात्मक दृष्टिकोन शिक्षणाला समाजाच्या स्थैर्यासाठी आवश्यक संस्था मानतो. शिक्षण समाजातील मूल्यांचे संक्रमण, सामाजिक एकात्मता आणि कौशल्य निर्मितीचे कार्य करते. शाहू महाराजांच्या शिक्षण धोरणामुळे बहुजन समाज मुख्य प्रवाहात आला आणि सामाजिक एकात्मतेची प्रक्रिया मजबूत झाली. परंतु संघर्षवादी दृष्टिकोनानुसार शिक्षण हे असमानतेचे पुनरुत्पादन करणारे साधनही असू शकते. शाहू महाराजांचे महत्त्व यामध्ये आहे की त्यांनी शिक्षणाला विषमता टिकवण्याऐवजी समता प्रस्थापित करण्याचे माध्यम बनवले. शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्यामुळे भारतीय समाजरचनेत दीर्घकालीन बदल घडून आले. शिक्षणामुळे बहुजन समाजात आत्मसन्मान जागृती आणि संघटनशक्ती निर्माण झाली. सामाजिक न्याय, आरक्षण, समान हक्क आणि लोकशाही मूल्यांच्या चळवळींना यामुळे बळ मिळाले. शिक्षणाच्या माध्यमातून समाजातील उपेक्षित घटकांना सामाजिक प्रतिष्ठा आणि निर्णय प्रक्रियेत सहभाग मिळू लागला. त्यामुळे शिक्षण हे सामाजिक परिवर्तनाचे गतिशील साधन ठरले. राजश्री शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्याच्या संदर्भात शिक्षण आणि समाजरचना यांचा संबंध अत्यंत व्यापक आणि परिवर्तनवादी स्वरूपाचा दिसून येतो. शिक्षण ही केवळ ज्ञान देणारी संस्था नसून समाजातील सत्ता, समता, सामाजिक गतिशीलता आणि सक्षमीकरण यांना आकार देणारी प्रक्रिया आहे. शाहू महाराजांनी शिक्षणाला सामाजिक विषमता दूर करण्याचे, बहुजन समाजाला मुख्य प्रवाहात आणण्याचे आणि समताधिष्ठित समाजरचना निर्माण करण्याचे प्रभावी साधन बनवले. यामुळे त्यांचे शैक्षणिक कार्य भारतीय समाजशास्त्रीय विचारांमध्ये सामाजिक परिवर्तनाच्या आदर्श विचारापैकी एक मानले जाते.

राजर्षी शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्याची आधुनिक संदर्भातील उपयुक्तता :

राजर्षी शाहू महाराज यांचे कार्य आधुनिक काळात अत्यंत उपयुक्त आणि प्रेरणादायी मानले जाते. त्यांनी शिक्षण सामाजिक समता, सामाजिक न्याय आणि बहुजन सक्षमीकरण यांना केंद्रस्थानी ठेवून जे कार्य केले त्याची प्रसंगीता आजही कायम आहे. आधुनिक भारतीय समाजात जातीय विषमता, शैक्षणिक असमानता, आर्थिक दरी, स्त्री असमानता आणि सामाजिक बहिष्कारण यासारख्या समस्या अध्यापही विविध स्वरूपात अस्तित्वात आहेत. अशा परिस्थितीत शाहू महाराजांचे विचार आणि धोरणे मार्गदर्शक ठरतात. शाहू महाराजांनी मोफत व सक्तीचे शिक्षण वंचित घटकांसाठी वस्तीगृहे, शिष्यवृत्ती आणि समान शैक्षणिक संधी यावर भर दिला. आजच्या काळात सर्वांसाठी शिक्षण, समावेशक शिक्षण आणि शैक्षणिक हक्क या संकल्पनांमध्ये त्यांच्या विचारांचे प्रतिबिंब दिसून येते. सामाजिक न्यायाच्या दृष्टीने त्यांनी मागासवर्गीयांसाठी केलेले आरक्षण आणि कल्याणकारी उपाय आधुनिक लोकशाही व कल्याणकारी राज्य व्यवस्थेचे आधारस्तंभ ठरले आहे. स्त्री शिक्षण आणि स्त्री सक्षमीकरणासाठी त्यांनी केलेले कार्य आजच्या महिला सक्षमीकरणाच्या चळवळींना प्रेरणा देते. तसेच शिक्षणाद्वारे आत्मसन्मान, स्वाभिमान आणि सामाजिक जागृती निर्माण करण्याचा त्यांचा दृष्टिकोन आजच्या सामाजिक परिवर्तनाच्या प्रक्रियेतही महत्त्वाचा आहे. समाजशास्त्रीय दृष्टिकोनातून पाहिले असता शाहू महाराजांचे कार्य हे समताधिष्ठ लोकशाहीवादी आणि मानवतावादी समाज निर्मितीचे आदर्श उदाहरण आहे. त्यामुळे आधुनिक भारतात सामाजिक समता समावेशक विकास आणि सामाजिक न्याय प्रस्थापित करण्यासाठी राजर्षी शाहू महाराजांचे कार्य अत्यंत उपयुक्त प्रेरणादायी आणि समकालीन ठरते.

निष्कर्ष :

राजर्षी शाहू महाराज यांचे शैक्षणिक कार्य भारतीय समाज सुधारण्याच्या इतिहासातील एक क्रांतिकारी आणि परिवर्तनवादी पर्व मानले जाते. त्यांनी शिक्षणाला केवळ ज्ञानप्राप्तीचे साधन न मानतात सामाजिक समता, सामाजिक न्याय, बहुजन मुक्ती आणि मानव मुक्तीचे प्रभावी माध्यम बनवले. त्यांच्या कार्याचा अभ्यास ऐतिहासिक आणि समाजशास्त्रीय दृष्टिकोनातून केला असता हे स्पष्ट होते की त्यांनी तत्कालीन भारतीय समाजातील जातीय विषमता, शैक्षणिक बहिष्कार, सामाजिक अन्याय आणि आर्थिक दुर्बलता यांना थेट आवाहन दिले. शाहू महाराजांच्या काळातील समाजरचना ही जातीव्यवस्थेवर आधारित विषम आणि श्रेणीबद्ध स्वरूपाची होती. शिक्षणावर उच्चवर्गीयांचे वर्चस्व असल्यामुळे बहुजन, दलित, स्त्रिया आणि इतर वंचित घटक सामाजिक प्रगतीपासून दूर राहिले होते. अशा परिस्थितीत शाहू महाराजांनी मोफत व सक्तीचे शिक्षण, वसतिगृहे, शिष्यवृत्ती, स्त्री शिक्षण, दलित शिक्षण आणि सर्वांसाठी समान शैक्षणिक संधी यासारख्या उपाययोजना राबवून शिक्षणाचे लोकशाहीकरण केले. त्यांच्या या धोरणामुळे शिक्षण समाजातील विशिष्ट वर्गापुरते मर्यादित न राहता सर्व सामान्य लोकांपर्यंत पोहोचले. समाजशास्त्रीय विश्लेषणातून असे दिसून येते की शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य सामाजिक समता प्रस्थापित करण्यासाठी अत्यंत प्रभावी ठरले. त्यांनी शिक्षणाच्या माध्यमातून बहुजन समाजात आत्मसन्मान, स्वाभिमान आणि सामाजिक जागृती निर्माण केली. शिक्षणामुळे वंचित समाजासाठी सामाजिक गतिशीलतेचे मार्ग खुले झाले आणि त्यांना सामाजिक, आर्थिक व राजकीय क्षेत्रात सहभाग घेण्याची संधी मिळाली. त्यामुळे त्यांच्या कार्यामुळे भारतीय समाजातील पारंपारिक सत्ता संबंध आणि सामाजिक वर्चस्वाला मोठे आव्हान निर्माण झाले. शाहू महाराजांचे कार्य हे सक्षमीकरणाच्या प्रक्रियेचेही प्रभावी उदाहरण आहे. त्यांनी शिक्षणाद्वारे दलित, मागासवर्गीय, स्त्रिया आणि गरीब घटकांना सामाजिक प्रतिष्ठा, निर्णय क्षमता आणि आत्मविश्वास मिळवून दिला. त्यांच्या शिक्षण धोरणामुळे समाजातील उपेक्षित घटकांमध्ये नेतृत्व गुण विकसित झाले आणि पुढे सामाजिक न्याय, समान हक्क आणि लोकशाही मूल्यांच्या चळवळींना बळ मिळाले. शिक्षण आणि समाजरचना यांचा संबंध लक्षात घेतला असता शाहू महाराजांनी शिक्षणाला सामाजिक परिवर्तनाचे गतिशील साधन बनवले. त्यांनी शिक्षणाच्या माध्यमातून समाजातील असमानता कमी करण्याचा आणि समताधिष्टीत समाजरचना निर्माण करण्याचा प्रयत्न केला. त्यामुळे त्यांचे कार्य हे केवळ शैक्षणिक सुधारणा नसून व्यापक सामाजिक क्रांतीचे आंदोलन होते. आधुनिक काळातही राजश्री शाहू महाराजांचे विचार आणि कार्य अत्यंत उपयुक्त आणि प्रेरणादायी ठरतात. आजही भारतीय समाजात सामाजिक विषमता, शैक्षणिक असमानता आणि वंचित घटकांचे प्रश्न विविध स्वरूपात अस्तित्वात आहेत. अशा परिस्थितीत समावेशक शिक्षण, सामाजिक न्याय, स्त्री सक्षमीकरण आणि बहुजन विकास यासाठी शाहू महाराजांचे धोरण मार्गदर्शक ठरते. अशाप्रकारे राजश्री शाहू महाराजांचे शैक्षणिक कार्य हे भारतीय समाजाच्या लोकशाहीकरण, समताधिष्टीत विकास

आणि सामाजिक न्यायाच्या प्रक्रियेत अत्यंत महत्त्वपूर्ण योगदान मानले जाते. त्यांचे कार्य भारतीय समाज सुधारण्याच्या इतिहासात प्रेरणादायी, परिवर्तनवादी आणि मानवतावादी मूल्यांचे श्रेष्ठ उदाहरण म्हणून सदैव स्मरणात राहील.

शिफारशी :

1. शिक्षणव्यवस्थेमध्ये सामाजिक न्याय, समता आणि सर्वसमावेशकता या मूल्यांना अधिक प्रभावीपणे समाविष्ट करणे आवश्यक आहे.
2. वंचित, दलित, आदिवासी, मागासवर्गीय आणि आर्थिकदृष्ट्या दुर्बल घटकांसाठी मोफत व गुणवत्तापूर्ण शिक्षणाच्या सुविधा सरकारद्वारे दिल्या जाव्यात, त्या अधिक व्यापक कराव्यात व शिक्षणाचे खाजगीकरण थांबवावे.
3. ग्रामीण आणि दुर्गम भागांमध्ये शैक्षणिक पायाभूत सुविधा, डिजिटल शिक्षणसाधने आणि प्रशिक्षित व सवेतन पूर्णकालीन शिक्षकांची उपलब्धता वाढवावी.
4. शाहू महाराजांच्या धर्तीवर विद्यार्थ्यांसाठी वसतिगृहे, भोजन योजना आणि शिष्यवृत्ती योजना अधिक प्रभावीपणे राबवाव्यात.
5. स्त्रीशिक्षण आणि महिला सक्षमीकरणासाठी विशेष शैक्षणिक धोरणे आणि आर्थिक सहाय्य वाढविणे आवश्यक आहे.
6. शिक्षणामध्ये जातीय, लैंगिक आणि आर्थिक भेदभाव रोखण्यासाठी कठोर आणि संवेदनशील अंमलबजावणी यंत्रणा तयार करावी.
7. शिक्षणाला केवळ रोजगाराभिमुख न ठेवता सामाजिक जागृती, संविधानिक मूल्ये, वैज्ञानिक दृष्टिकोन आणि मानवतावादी विचार यांच्याशी जोडले पाहिजे.
8. शाळा आणि महाविद्यालयांच्या अभ्यासक्रमामध्ये राजर्षी शाहू महाराज यांच्या सामाजिक आणि शैक्षणिक विचारांचा समावेश वाढवावा.
9. सामाजिकदृष्ट्या वंचित विद्यार्थ्यांसाठी समुपदेशन, मार्गदर्शन आणि कौशल्यविकास कार्यक्रम राबवावेत, जेणेकरून त्यांचा आत्मविश्वास आणि शैक्षणिक सहभाग वाढेल.
10. शिक्षणाद्वारे सामाजिक गतिशीलता आणि सक्षमीकरण वाढवण्यासाठी कौशल्याधारित, तांत्रिक आणि व्यावसायिक शिक्षणाला प्रोत्साहन द्यावे.
11. आधुनिक काळातील डिजिटल दरी कमी करण्यासाठी गरीब विद्यार्थ्यांना इंटरनेट, संगणक आणि ई-लर्निंग साधनांची उपलब्धता करून द्यावी.
12. शिक्षणसंस्थांमध्ये समावेशक आणि भेदभावमुक्त वातावरण निर्माण करण्यासाठी सामाजिक संवेदनशीलता प्रशिक्षण आयोजित करावे.
13. सामाजिक न्यायाधारित शैक्षणिक धोरणांच्या प्रभावी अंमलबजावणीसाठी शासन, शैक्षणिक संस्था आणि समाजसंस्था यांच्यात समन्वय वाढवावा.
14. शाहू महाराजांच्या शैक्षणिक कार्यावर अधिक संशोधन, चर्चासत्रे आणि अभ्यास प्रकल्प राबवून त्यांच्या विचारांची आधुनिक संदर्भात पुनर्मांडणी करावी.
15. शिक्षण हे सामाजिक परिवर्तनाचे प्रभावी साधन आहे, या शाहू महाराजांच्या विचाराला केंद्रस्थानी ठेवून समताधिष्ठित आणि लोकशाहीवादी समाजनिर्मितीसाठी दीर्घकालीन शैक्षणिक धोरणे तयार करावीत.

संदर्भ :

1) घोरमोडे के. यु., घोरमोडे कला (2006),शैक्षणिक विचारवंत भारतीय व पाश्चात्य, विद्या प्रकाशन, नागपूर, पृष्ठ क्र. 21
2) लेखक मंडळ सदस्य, महाराष्ट्र राज्य पाठ्यपुस्तक निर्मिती व अभ्यासक्रम संशोधन मंडळ, पुणे, पृष्ठ क्र. 140

3) घोरमोडे के. यु., घोरमोडे कला (2006),शैक्षणिक विचारवंत भारतीय व पाश्चात्य, विद्या प्रकाशन, नागपूर, पृष्ठ क्र. 21
4) तत्रैव, पृष्ठ क्र. 21
5) तत्रैव, पृष्ठ क्र. 23
6) लेखक मंडळ सदस्य, महाराष्ट्र राज्य पाठ्यपुस्तक निर्मिती व अभ्यासक्रम संशोधन मंडळ, पुणे, पृष्ठ क्र. 140
7) तत्रैव, पृष्ठ क्र. 140
8) घोरमोडे के. यु., घोरमोडे कला (2006),शैक्षणिक विचारवंत भारतीय व पाश्चात्य, विद्या प्रकाशन, नागपूर, पृष्ठ क्र. 23
9) तत्रैव, पृष्ठ क्र. 23
10) तत्रैव, पृष्ठ क्र. 28
11) तत्रैव, पृष्ठ क्र. 23
12) घोरमोडे के. यु., घोरमोडे कला (2006),शैक्षणिक विचारवंत भारतीय व पाश्चात्य, विद्या प्रकाशन, नागपूर, पृष्ठ क्र. 21
13) पाटील प्रमोद (2016), समाजशास्त्र : परिचय आणि दृष्टीकोण, अंशुल पब्लिकेशन, नागपूर, पृष्ठ क्र. 202
14) तत्रैव, पृष्ठ क्र. 204

महाराष्ट्रातील जलसिंचन: सद्यस्थिती आणि उपाययोजना

डॉ. पी. एस. मिसाळ

सहयोगी प्राध्यापक, अर्थशास्त्र विभाग,

मोरेश्वर कला, विज्ञान व वाणिज्य महाविद्यालय, भोकरदन, जि. जालना

गोषवारा:

जलसिंचन सुविधांची उपलब्धता हि कृषी क्षेत्राच्या विकासाला गती देणारी महत्वाची तंत्रात्मक सुधारणा आहे. महाराष्ट्र राज्यात कृषी क्षेत्राच्या विकासाच्या दृष्टीने शासकीय पातळीवरून जलसिंचन क्षेत्रात वाढ करण्याचे सतत प्रयत्न केले जात आहेत. जलसंपदा विभागाच्या अखत्यारीत राज्यस्तर प्रकल्पावर ५५.६१ लक्ष हेक्टर तर जलसंधारण विभागाच्या स्थानिकस्तर प्रकल्पावर १९.९८ लक्ष हेक्टर एवढी सिंचन क्षमता निर्माण करण्यात आली असून वर्तमान स्थितीत राज्याची एकूण निर्मित सिंचन क्षमता जवळपास ७५.५८ लक्ष हेक्टर पर्यंत पोहचली आहे. निर्मित सिंचन क्षमतेचे लागवडीलायक क्षेत्राशी असलेले प्रमाण जवळपास २७ टक्के असे कमी असून येणाऱ्या काळात महाराष्ट्र राज्यातील जलसिंचन क्षेत्र वाढीसाठी मोठ्या प्रमाणात प्रयत्न करण्याची गरज आहे. या पार्श्वभूमीवर महाराष्ट्र राज्यातील जलसिंचन स्थितीवर प्रकाश टाकून जलसिंचन क्षेत्रामध्ये वाढ व्हावी यासाठी काही उपाययोजना सुविचविण्याचा प्रयत्न प्रस्तुत संशोधन लेखात केला आहे.

प्रस्तावना:

कोणत्याही देशाच्या आर्थिक विकासात कृषी क्षेत्राची भूमिका अत्यंत महत्वाची मानली जाते. दैनंदिन जीवन जगत असतांना लोकांना लागणारे अन्नधान्य आणि उद्योगांना लागणारा कच्चा माल केवळ कृषी क्षेत्रातूनच पुरवला जाऊ शकतो. कृषी क्षेत्राचा विकास हा औद्योगिक क्षेत्राच्या विकासासाठी आवश्यक मानला मानला जातो तर दुसऱ्या बाजूला काही उद्योगांचा विकास कृषी क्षेत्राच्या विकासासाठी आवश्यक मानला जातो. वित्त पुरवठा, विपणन सुविधा, जलसिंचन, सुधारित बियाणे, रासायनिक खते, कीटक नाशके, आधुनिक यंत्रे आणि अवजारे यासारख्या संस्थात्मक आणि तंत्रात्मक सुधारणांची जोड दिल्यास कृषी क्षेत्राच्या विकासाला गती मिळते. कृषी क्षेत्राच्या विकासासाठी जलसिंचन सुविधांची उपलब्धता हि इतर सुधारणांच्या तुलनेत अत्यंत महत्वाची आहे कारण यामुळे कृषी क्षेत्राची उत्पादकता वाढते शिवाय कृषी क्षेत्राला स्थैर्य प्राप्त होते.

पाणी हे एक नैसर्गिक संसाधन असून पाण्याचा वापर कृषी क्षेत्रात जलसिंचनासाठी केला जातो याशिवाय पिण्यासाठी तसेच स्वच्छता, घरगुती वापर, उद्योगांमध्ये उत्पादन निर्मिती, वीज निर्मिती, जल वाहतुक यासारख्या विविध कारणांसाठी पाण्याचा वापर केला जातो. पृथ्वीचा दोन तृतीयांश भाग पाण्याने व्यापलेला असला तरी मानवाला वापरण्यायोग्य चांगल्या पाण्याची उपलब्धता मात्र एक टक्क्यापेक्षा कमी आहे म्हणून पाण्याचे जतन, संवर्धन व योग्य व्यवस्थापन करणे आवश्यक ठरते. महाराष्ट्र जल व सिंचन आयोगाच्या अंदाजानुसार महाराष्ट्रातील सरासरी जलसंपत्ती १६३८२० दशलक्ष घनमीटर एवढी आहे. महाराष्ट्रात राज्यात सर्वाधिक पाणी वापर कृषी क्षेत्रात जलसिंचनासाठी केला जात असून कृषी क्षेत्रातील पाण्याची मागणी दिवसेंदिवस वाढत जाणार असल्याचा अंदाज विविध अहवालातून व्यक्त केला जात आहे.

संशोधन लेखाचे उद्देश:

१. महाराष्ट्रातील निर्मित सिंचन क्षमतेचा आढावा घेणे.

२. महाराष्ट्रातील मोठे, मध्यम आणि लघु प्रकल्पाच्या निर्मित सिंचन क्षमतेचा तुलनात्मक अभ्यास करणे.

३. महाराष्ट्रातील सिंचन क्षेत्र वाढीसाठी उपाययोजना सुचवणे.

संशोधन पध्दती : प्रस्तुत संशोधन लेखासाठी वर्णनात्मक व विश्लेषणात्मक संशोधन पध्दतीचा वापर करण्यात आला असून केवळ दुय्यम स्त्रोतांचा आधार घेण्यात आला आहे. यात विविध संदर्भ ग्रंथ, मासिके, शासकीय अहवाल, वर्तमानपत्रातील लेख, संगणक संकेतस्थळे यासारख्या दुय्यम स्त्रोतांच्या आधारे संशोधन लेख पूर्ण करण्यात आला आहे.

महाराष्ट्रातील जलसंपत्ती आणि वापर : महाराष्ट्र जल व सिंचन आयोगाच्या अहवालानुसार महाराष्ट्र राज्यात दरवर्षी सरासरी १३१५३२ दशलक्ष घनमीटर एवढी जलसंपत्ती उपलब्ध होते. या जलसंपत्तीचे खोरे निहाय विवरण पुढील तक्त्यात दर्शविल्या प्रमाणे आहे.

तक्ता क्र. १

महाराष्ट्रातील खोरे निहाय जलसंपत्ती

(द.ल.घ.मी.)

पाणी उपलब्धता / नदी खोरे	गोदावरी	तापी	नर्मदा	कृष्णा	कोकणातील पश्चिम वाहिनी	महाराष्ट्र राज्य
वार्षिक सरासरी उपलब्धता	५०८८० (३१.०६)	९११८ (५.५७)	५८० (०.३५)	३४०३२ (२०.७७)	६९२१० (४२.२५)	१६३८२० (१००)
७५ टक्के विश्वासार्हतेची उपलब्धता	३७३०० (२८.३५)	६९७७ (५.३०)	३१५ (०.२४)	२८३७१ (२१.५६)	५८५९९ (४४.५४)	१३१५६२ (१००)

स्त्रोत: सिंचन स्थितीदर्शक अहवाल २०२२-२३, जलसंपदा विभाग, महाराष्ट्र शासन, पृष्ठ क्र. ५

तक्ता क्र. १ मध्ये महाराष्ट्र राज्यातील नदी खोरे निहाय जल संपत्ती दर्शविलेली असून यातून असे स्पष्ट होते कि, महाराष्ट्रात पर्जन्याच्या माध्यमातून दरवर्षी सरासरी १६३८२० दशलक्ष घनमीटर एवढे पाणी उपलब्ध होते. यात सर्वाधिक ४२.२५ टक्के एवढे पाणी कोकणातील पश्चिम वाहिनी नदी खो-यातून उपलब्ध होते तर सर्वात कमी नर्मदा नदी खो-यातून ०.३५ टक्के एवढे पाणी उपलब्ध होते. नदी खो-यातील पाणी उपलब्धतेचे प्रमाण, दर हेक्टरी पाण्याची उपलब्धता आणि उपलब्ध पाण्यातून कमीत कमी घेता येऊ शकणारी पिके या आधारावर कोकणातील पश्चिम वाहिनी नदी खोरे अतिविपुल पाणी उपलब्धतेचे तर या खालोखाल नर्मदा नदी खोरे विपुलतेचे, गोदावरी आणि कृष्णा खोरे सरासरी पाणी उपलब्धतेचे तर तापी खोरे तुटीच्या वर्गवारीत असल्याचे दिसून येते. कोकणातील पश्चिम वाहिनी नदयातील पाण्याचा महाराष्ट्रातील इतर भागात जलसिंचनासाठी कसा वापर करता येईल यासाठी भविष्यात प्रयत्न होणे आवश्यक आहे.

तक्ता क्र. २

महाराष्ट्रातील सिंचन व बिगर सिंचन पाणी वापर

(३० जून २०२२ अखेर)

वर्ष	एकूण पाणी वापर (दलघमी)	पाणी वापराची टक्केवारी	
		सिंचन	बिगर सिंचन
२०१३-१४	२९९६८	७२	२८
२०१४-१५	२८८८६	६९	३१
२०१५-१६	२३४८२	६३	३७
२०१६-१७	३३०३१	७२	२८
२०१७-१८	३२९०९	७२	२८
२०१८-१९	३००३५	६८	३२
२०१९-२०	३३१५०	७१	२९
२०२०-२१	३२५१५	७५	२५
२०२१-२२	३३१५०	७६	२४
२०२२-२३	३४८९६	७४	२६

स्त्रोत: सिंचन स्थितीदर्शक अहवाल २०२२-२३, जलसंपदा विभाग, महाराष्ट्र शासन, पृष्ठ क्र.१४

तक्ता क्र. २ मध्ये महाराष्ट्र राज्यातील एकूण पाणी वापर तसेच सिंचन आणि बिगर सिंचन पाणी वापराची टक्केवारी दर्शविलेली आहे. तक्त्यावरून असे निदर्शनास येते कि महाराष्ट्र राज्यात बिगर सिंचनाच्या तुलनेत सिंचनासाठीचा पाणी वापर जास्त आहे. सन २०१३-१४ ते २०२२-२३ या काळात सिन्चानासाठीचा पाणी वापर जवळपास ६३

ते ७६ टक्के तर बिगर सिंचनासाठीचा पाणी वापर जवळपास २४ ते ३७ टक्के असल्याचे दिसून येते. सन २०१२-१३ मध्ये सिंचनासाठीचा पाणी वापर ७२ टक्के तर बिगर सिंचनासाठीचा पाणी वापर २८ टक्के एवढा होता. सन २०२२-२३ मध्ये सिंचानासाठीचा पाणी वापर ७४ टक्के तर बिगर सिंचनासाठीचा पाणी २६ टक्के एवढा आहे.

महाराष्ट्रातील जलसिंचनाची सद्यस्थिती : महाराष्ट्र राज्यात जलसिंचन क्षेत्रामध्ये वाढ व्हावी या हेतूने जलसंपदा, जलसंधारण, जिल्हा परिषद, कृषी यासारख्या विभागांतर्गत सतत प्रयत्न केले जातात. महाराष्ट्र राज्यात जलसंपदा विभागाच्या अखत्यारीत ८६ मोठे, २९८ मध्यम व ३३१३ लघु प्रकल्पावर जवळपास ५५.६१ लक्ष हेक्टर तर मृद व जलसंधारण विभागाच्या अखत्यारीत एकूण १११६३५ एवढ्या स्थानिकस्तर प्रकल्पावर जवळपास १९.९८ लक्ष हेक्टर अशी एकूण ७५.५८ लक्ष हेक्टर एवढी सिंचन क्षमता निर्माण करण्यात आली आहे. महाराष्ट्रात एकूण निर्मित सिंचन क्षमतेचे एकूण लागवडीखालील क्षेत्राशी असलेले प्रमाण जवळपास २७ टक्के एवढे असल्याचे दिसून येते. महाराष्ट्रातील जलसिंचनाची सद्यस्थिती पुढील तक्त्यामधून अधिक स्पष्ट होईल.

तक्ता क्र. ३

महाराष्ट्रातील प्रकल्प निहाय निर्मित सिंचन क्षमता

(३० जून २०२२ अखेर, लक्ष हेक्टर)

प्रकल्प प्रकार	प्रकल्प संख्या	एकूण प्रकल्प संख्येतील प्रमाण (%)	निर्मित सिंचन क्षमता	एकूण निर्मित सिंचन क्षमतेतील प्रमाण (%)
मोठे	८६	२.३३	२८.७३	५१.६६
मध्यम	२९८	८.०६	९.९६	१७.९१
लघु	२९७८	८०.५५	१३.३०	२३.९२
उपसा	३३५	९.०६	३.६१	६.४९
एकूण	३६९७	१००	५५.६१	१००

स्त्रोत: सिंचन स्थितीदर्शक अहवाल २०२२-२३, जलसंपदा विभाग, महाराष्ट्र शासन, पृष्ठ क्र. १८

तक्ता क्र. ३ मध्ये महाराष्ट्रातील मोठे, मध्यम व लघु प्रकल्पाची संख्या आणि निर्मित सिंचन क्षमता दर्शविलेली आहे. महाराष्ट्र राज्यात जलसंपदा विभागांतर्गत जवळपास ३६९७ एवढ्या प्रकल्पांची निर्मिती करण्यात आली असून यात सर्वाधिक ८०.५५ टक्के प्रमाण हे लघु प्रकल्पांचे आहे तर या खालोखाल ९.०६ टक्के एवढे प्रमाण उपसा सिंचन योजनेचे असून मध्यम प्रकल्पाचे प्रमाण ८.०६ टक्के आणि मोठ्या प्रकल्पाचे प्रमाण २.३३ टक्के एवढे आहे. राज्यात ५५.६१ लक्ष हेक्टर एवढी सिंचन क्षमता निर्माण करण्यात आली असून यात सर्वाधिक ५१.६६ टक्के प्रमाण हे मोठ्या प्रकल्पाचे तर या खालोखाल लघु प्रकल्पाचे प्रमाण २३.९२ टक्के, मध्यम प्रकल्पाचे प्रमाण १७.९१ टक्के आणि ६.४९ टक्के प्रमाण हे उपसा सिंचन योजनेचे आहे. महाराष्ट्र राज्यात सर्वाधिक सिंचन क्षमता मोठ्या प्रकल्पाच्या माध्यमातून निर्माण करण्यात आली असून याखालोखाल लघु आणि मध्यम प्रकल्पाचा क्रम लागत असल्याचे दिसून येते.

तक्ता क्र. ४

महाराष्ट्रातील वर्ष निहाय निर्मित सिंचन क्षमता

(३० जून अखेर, लक्ष हेक्टर)

वर्ष	निर्मित सिंचन क्षमता		
	मोठे व मध्यम प्रकल्प	लघु प्रकल्प (उपसासह)	एकूण
२०१३	३४.०० (७०.७९)	१४.०३ (२९.२१)	४८.०३
२०१४	३४.२८ (७०.४५)	१४.३८ (२९.५५)	४८.६६
२०१५	३४.४६ (७०.१८)	१४.६४ (२९.८२)	४९.१०
२०१६	३४.७६ (७०.०१)	१४.८९ (२९.९९)	४९.६५
२०१७	३५.३४ (७०.१७)	१५.०२ (२९.८३)	५०.३६
२०१८	३५.९५ (७०.१७)	१५.२८ (२९.८३)	५१.२३
२०१९	३६.८८ (६९.५३)	१६.१६ (३०.४७)	५३.०४
२०२०	३७.४३ (६९.१२)	१६.७२ (३०.८८)	५४.१५
२०२१	३८.१६ (६९.४४)	१६.७९ (३०.५६)	५४.९५

२०२२	३८.६९ (६९.५७)	१६.९२ (३०.४३)	५५.६१

स्त्रोत: सिंचन स्थितीदर्शक अहवाल २०२२-२३, जलसंपदा विभाग, महाराष्ट्र शासन, पृष्ठ क्र. १५

टीप: कंसातील आकडे हे एकूणाशी प्रतिशत प्रमाण दर्शवितात.

तक्ता क्र. ४ मध्ये महाराष्ट्रातील मोठे व मध्यम प्रकल्प आणि लघु प्रकल्प (उपसासह) यांची निर्मित सिंचन क्षमता वर्ष निहाय दर्शविलेली आहे. महाराष्ट्रात मोठ्या व मध्यम प्रकल्पाच्या माध्यमातून निर्माण करण्यात आलेली सिंचन क्षमता हि लघु प्रकल्पाच्या माध्यमातून (उपसासह) निर्माण करण्यात आलेल्या सिंचन क्षमतेपेक्षा जास्त आहे. महाराष्ट्रात ३० जून २०१३ अखेर ४८.०३ लक्ष हेक्टर एवढी सिंचन क्षमता निर्माण करण्यात आली होती ज्यात मोठ्या व मध्यम प्रकल्पांचे प्रमाण ७०.७९ टक्के एवढे तर लघु प्रकल्प व उपसा सिंचन योजनेचे प्रमाण २९.२१ टक्के एवढे होते. राज्यात ३० जून २०२२ अखेर मोठे, मध्यम व लघु (उपसासह) प्रकल्पाची निर्मित सिंचन क्षमता ५५.६१ लक्ष हेक्टर एवढी असून यात मोठे व मध्यम प्रकल्पाच्या निर्मित सिंचन क्षमतेचे प्रमाण ६९.५७ टक्के एवढे आहे तर लघु प्रकल्पाच्या (उपसासह) निर्मित सिंचन क्षमतेचे प्रमाण ३०.४३ टक्के एवढे आहे.

उपाययोजना : महाराष्ट्र राज्यात उपलब्ध पाण्यातून सिंचन क्षेत्रात अधिकाधिक वाढ व्हावी यासाठी शासकीय पातळीवरून विविध प्रयत्न केले जात असले तरी निर्मित सिंचन क्षमतेचे लागवडीलायक क्षेत्राशी असलेले प्रमाण मात्र बरेच कमी असल्याचे दिसून येते. महाराष्ट्रातील सिंचन क्षेत्रात वाढ व्हावी यासाठी शासकीय पातळीवरील प्रयत्ना बरोबरच वैयाक्तिक पातळीवर देखील विशेष प्रयत्नांची गरज आहे. पुढील काही उपाययोजना राज्यातील सिंचन क्षेत्र वाढीसाठी नक्कीच लाभदायक ठरतील असे वाटते.

१. पावसाचा जमिनीवर पडणारा प्रत्येक थेंब जमिनीत कसा मुरवता येईल किंवा भूपृष्ठावर कसा साठवता येईल यासाठी शासकीय प्रयत्नाबरोबरच मोठ्या प्रमाणात लोकसहभाग वाढवला जावा. शासकीय पातळीवरून कमी वेळेत पूर्ण होणाऱ्या लघु प्रकल्पाची तसेच गाव तलावांची अधिक निर्मिती केली जावी तसेच प्रत्येक नदी नाल्यावर सिमेंट नाला बंधारा, कोल्हापुरी बंधारा, वनराई बंधारा यांची मोठ्या प्रमाणात निर्मिती करावी. वैयाक्तिक पातळीवर प्रत्येकाने घराच्या छतावरील पाणी जमिनीत मुरविणे, बोरवेलचे जल पुनर्भरण करणे, विहिरीच्या पाण्याचे पुनर्भरण करणे यासारखे उपाय केल्यास पाण्याची उपलब्धता वाढून सिंचन क्षेत्र वाढीस मदत होईल.

२. सिंचन प्रकल्पातील गाळ, नदी नाल्यावरील बंधाऱ्यातील गाळ दरवर्षी काढण्यात यावा तसेच प्रकल्पाची रखडलेली कामे आणि प्रकल्पाची डागडुजी वेळेवर पूर्ण करावी यामुळे पाणीसाठ्यात वाढ होऊन त्याचा वापर सिंचनासाठी करता येईल.

३. प्रत्येक प्रकल्पाचे कालवे आणि चाऱ्या यांची नियमित देखभाल करावी तसेच प्रत्येक कालवा आणि चाऱ्या याना सिमेंट कॉन्क्रीटचे अस्तरीकरण असावे यामुळे पाण्याचा वेग वाढून सिंचनासाठी कमी वेळेत पाणी उपलब्ध होईल तसेच पाणी जमिनीत झिरपणार नाही यामुळे सिंचन क्षेत्रात वाढ होण्यास मदत होईल.

४. प्रत्येक गावाचे हवामान, पर्जन्यमान आणि उपलब्ध पाणी यांचा अभ्यास करून पिक पद्धती ठरविण्यात यावी, पाण्याचा वापर काळजीपूर्वक केला जावा यासाठीची जाणीवजागृती केली जावी, प्रत्येक शेतातील पाणी वाहून जाऊ न देता ते ज्या त्या शेतात कसे मुरवता येईल यासाठी प्रत्येकाने जल पुनर्भरणाचे प्रयोग राबवावे यामुळे भूजल पातळीत वाढ होऊन सिंचनासाठीच्या पाण्यात वाढ होईल.

५. पारंपारिक सिंचन पद्धती ऐवजी ठिबक सिंचन, तुषार सिंचन यासारख्या आधुनिक सिंचन पद्धतीचा वापर जास्तीत जास्त केल्यास पाण्याची बचत होऊन अधिक क्षेत्राला सिंचन सुविधा उपलब्ध करून देता येईल. आधुनिक सिंचन पद्धतीच्या वापरामुळे पाण्याची बचत होते शिवाय एकाच वेळी मोठे क्षेत्र सिंचित करता येते त्यामुळे आधुनिक सिंचन पद्धतीचा वापर जास्तीत जास्त करावा.

६. डोंगर उताराची जमीन, शासकीय पडीत जमीन, माळरानाची पडीत जमीन यावर मोठ्या प्रमाणात वृक्ष लागवड करावी तसेच जमीन उताराच्या आडव्या दिशेने चर खोदले जावे यामुळे पाणी वाहून जाण्याचा वेग कमी होऊन पाणी जमिनीत मुरविले जाईल व भूजल पाणीसाठा वाढून सिंचन क्षेत्रात वाढ करता येईल.

संदर्भ सूची :

१. शेखर गायकवाड, कौस्तुभ दिवेगावकर आणि डॉ. चंद्रकांत भोयर, महाराष्ट्राची भूजलगाथा, टेक्निकल पब्लिकेशन, पुणे, ऑक्टोबर २०२०.

२. ढमढेरे एस. व्ही., भारतीय जलसंपदा महाराष्ट्राच्या विशेष संदर्भात, डायमंड पब्लिकेशन्स पुणे, २०१६.

३. ए. के. पाटील, महाराष्ट्रातील जलसंपत्ती, योजना, विकास समर्पित मासिक, माहिती व प्रसारण मंत्रालय, मुंबई, अंक ७, मार्च २००६.

४. सिंचन स्थितीदर्शक अहवाल २०२२-२३, जलसंपदा विभाग, महाराष्ट्र शासन.

५. महाराष्ट्र राज्य जलनीती, जलसंपदा विभाग, महाराष्ट्र शासन, २०१९

६. महाराष्ट्र जल व सिंचन आयोग अहवाल, खंड -१, महाराष्ट्र शासन, १९९९

७. Suresh C., Indian Irrigation System and Its Impact on the Indian Economy, International Journal of Creative Research Thoughts, Vol- 6, Issue- 1, March 2019.

८. Landge A A & Kadam Avinash, Major and Medium Irrigation Projects in Maharashstra – Special Reference to Irrigation Potential Created (IPC) and Irrigation Potential Utilized (IPU), Online International Interdisciplinary Research Journal, Vol -09, Special Issue- 02, Jan. 2019.

९. Dr. Madhukar R. Gitte, Development and Management of Water Resources in Maharashtra, International Journal of Humanities and Social Science Invention, Vol- 2, Issue- 4, April 2013.

१०. Report on Water Auditing of Irrigation Projects in Maharashtra State, Govt. of Maharashtra, 2019

सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास : एक तुलनात्मक अभ्यास

डॉ. आरती राणे

अर्थशास्त्र विभाग

के.आर.एम.महिला महाविद्यालय, नांदेड.

सारांश (Abstract) :

सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास हे आधुनिक कृषी व्यवस्थेतील अत्यंत महत्त्वाचे दृष्टिकोन आहेत. रासायनिक शेतीमुळे निर्माण झालेल्या पर्यावरणीय समस्या, मातीची सुपीकता घट, पाणी प्रदूषण आणि मानवी आरोग्यावर होणारे परिणाम लक्षात घेता या दोन्ही संकल्पनांचा तुलनात्मक अभ्यास आवश्यक ठरतो. या शोध निबंधातील समस्या विधान असे आहे की पारंपरिक रासायनिक शेतीमुळे पर्यावरणीय असंतुलन निर्माण होत असून, सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास यांपैकी कोणती पद्धत दीर्घकालीन दृष्टीने अधिक उपयुक्त आहे हे स्पष्ट करणे आवश्यक आहे.

या अभ्यासाचे प्रमुख संशोधन प्रश्न असे आहेत: (1) सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास यांमध्ये काय फरक आहे? (2) पर्यावरण, अर्थव्यवस्था आणि समाजावर त्यांचा काय परिणाम होतो? (3) कोणती पद्धत दीर्घकालीन शेती टिकवण्यासाठी अधिक प्रभावी आहे?

या अभ्यासासाठी वर्णनात्मक आणि तुलनात्मक संशोधन पद्धती वापरण्यात आली आहे. प्राथमिक माहिती शेतकऱ्यांच्या मुलाखती व प्रत्यक्ष निरीक्षणातून गोळा करण्यात आली, तर दुय्यम माहिती पुस्तके, शासकीय अहवाल आणि संशोधन लेखांमधून संकलित करण्यात आली. गोळा केलेल्या माहितीचे विश्लेषण करून दोन्ही पद्धतींची तुलना करण्यात आली.

या अभ्यासातील अपेक्षित निष्कर्ष असा आहे की सेंद्रिय शेतीमुळे पर्यावरणीय प्रदूषण कमी होते आणि आरोग्यदायी अन्न उत्पादन होते, तर शाश्वत कृषी विकासामुळे दीर्घकालीन उत्पादनक्षमता, आर्थिक स्थैर्य आणि संसाधनांचे संरक्षण साध्य होते. दोन्ही पद्धती एकमेकांना पूरक असून त्यांचा समन्वय केल्यास टिकाऊ कृषी विकास साध्य होऊ शकतो.

कीवर्ड्स : सेंद्रिय शेती, शाश्वत कृषी विकास, पर्यावरण संरक्षण, तुलनात्मक अभ्यास, शाश्वत शेती, नैसर्गिक संसाधने, कृषी विकास.

1.प्रस्तावना :

आजच्या आधुनिक काळात वाढती लोकसंख्या, अन्नाची वाढती मागणी आणि नैसर्गिक संसाधनांवर वाढणारा ताण यामुळे शेती क्षेत्रासमोर अनेक आव्हाने उभी राहिली आहेत. हरितक्रांतीनंतर रासायनिक खते व कीटकनाशकांचा मोठ्या प्रमाणावर वापर झाला, ज्यामुळे उत्पादन वाढले असले तरी मातीची सुपीकता कमी होणे, पाण्याचे प्रदूषण आणि मानवी आरोग्यावर विपरीत परिणाम यांसारख्या समस्या निर्माण झाल्या.

या पार्श्वभूमीवर सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास या संकल्पनांना विशेष महत्त्व प्राप्त झाले आहे. सेंद्रिय शेती ही नैसर्गिक साधनसंपत्तीचा वापर करून पर्यावरणपूरक पद्धतीने शेती करण्यावर भर देते, तर शाश्वत कृषी विकास हा दीर्घकालीन दृष्टीकोन ठेवून पर्यावरण, अर्थव्यवस्था आणि समाज यांचा समतोल राखण्याचा प्रयत्न करतो.

या दोन्ही पद्धतींचा मुख्य उद्देश म्हणजे पर्यावरणाचे संरक्षण, मातीची सुपीकता टिकवणे आणि सुरक्षित व गुणवत्तापूर्ण अन्न उत्पादन करणे हा आहे. त्यामुळे सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास यांचा तुलनात्मक अभ्यास करणे अत्यंत आवश्यक ठरते.

समस्या विधान :

आजच्या शेती व्यवस्थेत रासायनिक खतांचा व कीटकनाशकांचा अतिरेकी वापर, जमिनीची घटती सुपीकता, पाण्याचे कमी होत चाललेले स्रोत आणि पर्यावरणीय असंतुलन या गंभीर समस्या निर्माण झाल्या आहेत. यामुळे शेतीची उत्पादनक्षमता दीर्घकालीन दृष्टीने धोक्यात येत आहे तसेच मानवी आरोग्यावरही विपरीत परिणाम होत आहेत.

या पार्श्वभूमीवर सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास या पर्यायी पद्धतींचा विचार महत्त्वाचा ठरतो. मात्र, सेंद्रिय शेतीत सुरुवातीला उत्पादन घटण्याची शक्यता, प्रमाणन प्रक्रिया आणि बाजारपेठेतील मर्यादा या अडचणी आहेत. दुसरीकडे, शाश्वत कृषी विकासासाठी आवश्यक तांत्रिक ज्ञान, आर्थिक गुंतवणूक आणि योग्य नियोजन यांचा अभाव अनेक शेतकऱ्यांसमोर अडथळा ठरतो.

म्हणूनच, या दोन्ही पद्धतींचा सखोल अभ्यास करून त्यातील साम्य, फरक, फायदे आणि मर्यादा समजून घेणे आवश्यक आहे, जेणेकरून पर्यावरणपूरक आणि आर्थिकदृष्ट्या सक्षम अशी शेती व्यवस्था विकसित करता येईल.

अभ्यासाचे महत्त्व :

आजच्या वेगाने बदलणाऱ्या कृषी व्यवस्थेत पर्यावरणीय संतुलन, अन्नसुरक्षा आणि शेतकऱ्यांचे आर्थिक स्थैर्य ही मोठी आव्हाने बनली आहेत. रासायनिक शेतीमुळे अल्पकालीन उत्पादन वाढले असले तरी दीर्घकालीन दृष्टीने मातीची सुपीकता कमी होणे, पाण्याचे प्रदूषण आणि जैवविविधतेचा ऱ्हास यांसारख्या समस्या प्रकर्षाने जाणवू लागल्या आहेत. अशा परिस्थितीत सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास या संकल्पनांचा अभ्यास अत्यंत महत्त्वाचा ठरतो.

सेंद्रिय शेती ही नैसर्गिक साधनसंपत्तीचा योग्य वापर करून रसायनमुक्त पद्धतीने अन्न उत्पादन करण्यावर भर देते. त्यामुळे मातीतील सूक्ष्मजीवांचे संवर्धन होते आणि जमिनीची सुपीकता टिकून राहते. दुसरीकडे, शाश्वत कृषी विकास हा केवळ उत्पादनावरच नव्हे तर पर्यावरण, अर्थव्यवस्था आणि समाज या तिन्ही घटकांचा समतोल राखण्यावर लक्ष केंद्रित करतो. या दोन्ही पद्धतींचा अभ्यास केल्यामुळे पर्यावरणपूरक शेती तंत्रज्ञानाचे महत्त्व अधिक स्पष्ट होते.

या अभ्यासाचे आणखी एक महत्त्व म्हणजे आरोग्यदायी अन्न उत्पादन. रसायनमुक्त अन्नामुळे मानवी आरोग्य सुरक्षित राहते आणि ग्राहकांमध्ये जागरूकता वाढते. तसेच, शाश्वत पद्धतींमुळे नैसर्गिक संसाधनांचे जतन होते, पाण्याचा कार्यक्षम वापर होतो आणि हवामान बदलाच्या परिणामांना तोंड देण्याची क्षमता वाढते.

आर्थिक दृष्टिकोनातून पाहता, सेंद्रिय आणि शाश्वत शेतीमुळे शेतकऱ्यांना दीर्घकालीन स्थैर्य मिळू शकते. उत्पादनाचा दर्जा सुधारल्यामुळे बाजारात चांगला दर मिळण्याची शक्यता वाढते. याशिवाय, विविध पिकांच्या लागवडीमुळे जोखीम कमी होते आणि उत्पन्नाचे स्रोत वाढतात. एकूणच, सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास यांचा अभ्यास केवळ पर्यावरण संरक्षणापुरता मर्यादित नसून तो सामाजिक, आर्थिक आणि आरोग्यविषयक दृष्टीनेही

अत्यंत उपयुक्त आहे. त्यामुळे भविष्यातील शेती अधिक सुरक्षित, पर्यावरणपूरक आणि टिकाऊ करण्यासाठी या अभ्यासाचे विशेष महत्त्व आहे.

अभ्यासाची उद्दिष्टे :

1.सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास यांच्या संकल्पना स्पष्ट करणे.

2.सेंद्रिय शेतीच्या पद्धती आणि तंत्रांचा अभ्यास करणे.

3.शाश्वत कृषी विकासाच्या तत्त्वांचा अभ्यास करणे.

4.दोन्ही पद्धतींची तुलना करून साम्य व फरक शोधणे.

5.सेंद्रिय शेतीचे पर्यावरणीय परिणाम विश्लेषित करणे.

6.शाश्वत कृषी विकासाचा नैसर्गिक संसाधनांवर होणारा परिणाम समजून घेणे.

7.दोन्ही पद्धतींचा शेतकऱ्यांच्या आर्थिक स्थितीवर होणारा प्रभाव तपासणे.

8.आरोग्यदायी अन्न उत्पादनात सेंद्रिय शेतीचे योगदान ओळखणे.

9.हवामान बदलाच्या पार्श्वभूमीवर शाश्वत शेतीचे महत्त्व अधोरेखित करणे.

10.पर्यावरणपूरक व दीर्घकालीन शेतीसाठी योग्य उपाय सुचवणे.

अभ्यासाची गृहितके :

1.सेंद्रिय शेतीमुळे मातीची सुपीकता वाढते.

2.सेंद्रिय शेतीमुळे पर्यावरणीय प्रदूषण कमी होते.

3.शाश्वत कृषी विकासामुळे नैसर्गिक संसाधनांचे संवर्धन होते.

4.सेंद्रिय शेतीत उत्पादित अन्न अधिक आरोग्यदायी असते.

5.शाश्वत कृषी पद्धतींमुळे दीर्घकालीन उत्पादनक्षमता टिकून राहते.

6.सेंद्रिय शेतीमुळे शेतकऱ्यांना दीर्घकालीन आर्थिक लाभ होतो.

7.शाश्वत कृषी विकासामुळे हवामान बदलाचा परिणाम कमी होतो.

8.सेंद्रिय आणि शाश्वत पद्धतींचा समन्वय केल्यास शेती अधिक फायदेशीर ठरते.

9.रासायनिक शेतीपेक्षा सेंद्रिय शेती पर्यावरणासाठी अधिक सुरक्षित आहे.

10.योग्य प्रशिक्षण व मार्गदर्शन मिळाल्यास शेतकरी शाश्वत पद्धती सहज स्वीकारू शकतात.

अभ्यासाची संशोधन पद्धती :

सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास या विषयाचा अभ्यास करताना योग्य आणि सुसंगत संशोधन पद्धतींचा अवलंब करणे अत्यंत आवश्यक आहे. या अभ्यासासाठी प्रामुख्याने वर्णनात्मक आणि तुलनात्मक संशोधन पद्धतीचा उपयोग करण्यात आला आहे. ज्यायोगे दोन्ही शेती पद्धतींचे स्वरूप, वैशिष्ट्ये, फायदे आणि मर्यादा यांचे सखोल विश्लेषण करता आले.

या संशोधनात प्राथमिक आणि दुय्यम अशा दोन्ही प्रकारच्या माहितीचा वापर केला आहे. प्राथमिक माहिती मिळवण्यासाठी शेतकऱ्यांची मुलाखत, प्रश्नावली तसेच प्रत्यक्ष शेतभेटींचा उपयोग केला. यामुळे सेंद्रिय आणि शाश्वत शेती पद्धतींचा प्रत्यक्ष अनुभव, अंमलबजावणीतील अडचणी आणि त्यांचे फायदे यांची वास्तव माहिती मिळाली.

दुय्यम माहिती गोळा करण्यासाठी विविध पुस्तके, संशोधन लेख, शासकीय अहवाल, कृषी विषयक संकेतस्थळे आणि जर्नल्स यांचा आधार घेतला. या स्रोतांमधून सैद्धांतिक माहिती, आकडेवारी आणि आधी झालेल्या संशोधनांचे निष्कर्ष प्राप्त झाले, ज्यामुळे अभ्यास अधिक विश्वसनीय आणि व्यापक बनला.तुलनात्मक पद्धतीचा वापर करून सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास यांतील साम्य व फरक स्पष्ट केले . तसेच, निष्कर्ष काढताना निरीक्षणे आणि उपलब्ध माहितीच्या आधारे तर्कसंगत मांडणी केली.

अशा प्रकारे, विविध संशोधन पद्धतींचा समन्वय साधून केलेला हा अभ्यास अधिक अचूक, सखोल आणि उपयुक्त ठरतो, ज्यामुळे सेंद्रिय आणि शाश्वत शेतीच्या प्रभावी अंमलबजावणीसाठी योग्य दिशा मिळू शकते.

2.संकल्पना :

i)सेंद्रिय शेती :

व्याख्या: सेंद्रिय शेती म्हणजे अशी शेती पद्धती ज्यामध्ये रासायनिक खते, कीटकनाशके व तणनाशके यांचा वापर टाळून नैसर्गिक घटकांच्या साहाय्याने पिकांचे उत्पादन केले जाते.

या पद्धतीत शेणखत, हिरवळीची खते, वर्मी-कंपोस्ट, जैविक कीटकनाशके यांचा वापर केला जातो.

मातीतील सेंद्रिय अंश वाढवून तिची सुपीकता टिकवण्यावर भर दिला जातो.

उद्दिष्ट: मातीची सुपीकता वाढवणे, पर्यावरणाचे संरक्षण करणे आणि सुरक्षित व गुणवत्तापूर्ण अन्न उत्पादन करणे.

ii)शाश्वत कृषी विकास :

व्याख्या: शाश्वत कृषी विकास म्हणजे अशी शेती पद्धती जी वर्तमान पिढीच्या अन्न व आर्थिक गरजा पूर्ण करताना भविष्यातील पिढ्यांसाठी नैसर्गिक संसाधने अबाधित ठेवते.

या पद्धतीत पर्यावरण, अर्थव्यवस्था आणि समाज या तिन्ही घटकांचा समतोल राखला जातो.

नैसर्गिक संसाधनांचा कार्यक्षम वापर, आधुनिक तंत्रज्ञान आणि पारंपरिक ज्ञान यांचा समन्वय केला जातो.

उद्दिष्ट: दीर्घकालीन उत्पादनक्षमता टिकवून ठेवणे, पर्यावरण संरक्षण करणे आणि शेतकऱ्यांचे आर्थिक स्थैर्य वाढवणे.

3.उद्दिष्टे :

i)सेंद्रिय शेती :

अ) सेंद्रिय शेतीचे प्रमुख उद्दिष्ट रासायनिक खते व कीटकनाशकांमुळे होणारे प्रदूषण कमी करणे हे आहे.

ब)या पद्धतीत अन्नाची गुणवत्ता आणि त्याचे पोषणमूल्य वाढवण्यावर भर दिला जातो.

क) मातीतील उपयुक्त सूक्ष्मजीवांचे संवर्धन करून जमिनीची नैसर्गिक सुपीकता टिकवणे हेही महत्त्वाचे उद्दिष्ट आहे.

ii)शाश्वत कृषी विकास :

अ) शाश्वत कृषी विकासाचे प्रमुख उद्दिष्ट नैसर्गिक संसाधनांचे जतन करणे, विशेषतः पाणी आणि जमीन यांचे संरक्षण करणे हे आहे.

ब) या पद्धतीद्वारे शेतकऱ्यांना आर्थिक स्थिरता मिळवून देणे आणि त्यांचे उत्पन्न वाढवणे अपेक्षित आहे.

क) ग्रामीण भागाचा सर्वांगीण विकास साधणे आणि सामाजिक न्याय प्रस्थापित करणे हेही शाश्वत कृषी विकासाचे महत्त्वाचे उद्दिष्ट आहे.

4.पद्धती :

i)सेंद्रिय शेती :

सेंद्रिय शेतीमध्ये पिकांचे उत्पादन नैसर्गिक आणि पर्यावरणपूरक पद्धतीने केले जाते. यासाठी रासायनिक घटकांचा वापर टाळून जैविक उपायांचा अवलंब केला जातो. या पद्धतीत शेणखत, वर्मी-कंपोस्ट यांसारख्या जैविक खतांचा मोठ्या प्रमाणावर वापर केला जातो, ज्यामुळे मातीची सुपीकता वाढते आणि तिची नैसर्गिक गुणवत्ता टिकून राहते. तसेच पिकांचे फेरपालट करून जमिनीतील पोषक घटकांचे संतुलन राखले जाते. कीड नियंत्रणासाठी नीम, जैविक द्रव्ये आणि इतर नैसर्गिक घटकांचा वापर करून पर्यावरणपूरक पद्धतीने कीटकांचा नाश केला जातो.

ii)शाश्वत कृषी विकास :

शाश्वत कृषी विकासामध्ये पर्यावरण, अर्थव्यवस्था आणि सामाजिक घटक यांचा समतोल राखत शेती केली जाते. यामध्ये एकात्मिक कीड व्यवस्थापन वापरून कीटक नियंत्रणासाठी रासायनिक आणि जैविक पद्धतींचा संतुलित वापर केला जातो. पाण्याचे कार्यक्षम व्यवस्थापन करण्यासाठी ठिबक सिंचन सारख्या आधुनिक तंत्रांचा अवलंब केला जातो, ज्यामुळे पाण्याची बचत होते. तसेच आधुनिक तंत्रज्ञान आणि पारंपरिक शेती ज्ञान यांचा समन्वय करून उत्पादनक्षमता वाढवली जाते आणि संसाधनांचा योग्य वापर सुनिश्चित केला जातो.

5.पर्यावरणावर परिणाम :

i)सेंद्रिय शेती :

सेंद्रिय शेतीचा पर्यावरणावर सकारात्मक परिणाम दिसून येतो. या पद्धतीत रासायनिक खते व कीटकनाशकांचा वापर टाळल्यामुळे माती, पाणी आणि हवा यांचे प्रदूषण मोठ्या प्रमाणात कमी होते. नैसर्गिक घटकांचा वापर केल्यामुळे शेतजमिनीत उपयुक्त जीवाणू आणि सूक्ष्मजीवांचे प्रमाण वाढते, ज्यामुळे जैवविविधतेला चालना मिळते. तसेच, जमिनीची नैसर्गिक सुपीकता दीर्घकाळ टिकून राहते आणि पर्यावरणीय संतुलन राखले जाते.

ii)शाश्वत कृषी विकास :

शाश्वत कृषी विकासामध्ये नैसर्गिक संसाधनांचा संतुलित आणि जबाबदारीने वापर केला जातो. पाणी, जमीन आणि इतर संसाधनांचे योग्य व्यवस्थापन केल्यामुळे त्यांचा ऱ्हास कमी होतो. ही पद्धत हवामान बदलाच्या परिणामांना तोंड देण्याची क्षमता वाढवते, कारण यात पर्यावरणपूरक तंत्रांचा वापर केला जातो. एकूणच, शाश्वत कृषी विकासामुळे पर्यावरणीय हानी कमी करण्यावर विशेष भर दिला जातो आणि दीर्घकालीन पर्यावरण संरक्षण साध्य होते.

6.आर्थिक पैलू ;

i)सेंद्रिय शेती :

सेंद्रिय शेतीच्या आर्थिक पैलूंमध्ये सुरुवातीला काही अडचणी दिसून येतात. या पद्धतीत रासायनिक खते व कीटकनाशकांचा वापर न केल्यामुळे उत्पादन कमी होऊ शकते आणि नैसर्गिक निविष्ठांमुळे खर्च तुलनेने जास्त येऊ शकतो. मात्र, कालांतराने मातीची सुपीकता सुधारल्यामुळे उत्पादन वाढते आणि सेंद्रिय उत्पादनांना बाजारात चांगला दर मिळतो. तसेच, सेंद्रिय शेतीतील उत्पादने निर्यातक्षम असल्यामुळे शेतकऱ्यांना अधिक आर्थिक लाभ मिळण्याची शक्यता असते.

ii)शाश्वत कृषी विकास :

शाश्वत कृषी विकासामध्ये उत्पादन आणि नफा यांचा संतुलित विचार केला जातो. ही पद्धत दीर्घकालीन आर्थिक स्थैर्य निर्माण करण्यावर भर देते, ज्यामुळे शेतकऱ्यांचे उत्पन्न सतत टिकून राहते. विविध पिकांची लागवड केल्यामुळे आर्थिक जोखीम कमी होते आणि एकाच पिकावर अवलंबित्व राहत नाही. त्यामुळे नैसर्गिक किंवा बाजारातील बदलांचा परिणाम कमी होतो आणि शेती अधिक सुरक्षित व स्थिर बनते.

7.उत्पादनक्षमता :

i)सेंद्रिय शेती :

सेंद्रिय शेतीमध्ये सुरुवातीच्या टप्प्यात रासायनिक खते व कीटकनाशकांचा वापर न केल्यामुळे उत्पादन तुलनेने कमी होऊ शकते. मात्र, कालांतराने सेंद्रिय पदार्थांचा वापर, कंपोस्ट व जैविक खतांमुळे मातीची रचना सुधारते आणि सुपीकता वाढते. त्यामुळे दीर्घकाळात उत्पादनक्षमता वाढण्याची शक्यता निर्माण होते आणि शाश्वत उत्पादन मिळू शकते.

ii)शाश्वत कृषी विकास :

शाश्वत कृषी विकासामध्ये उत्पादनक्षमता टिकवून ठेवणे किंवा वाढवणे यावर भर दिला जातो. या पद्धतीत पाणी, जमीन आणि इतर संसाधनांचा कार्यक्षम आणि संतुलित वापर केला जातो. आधुनिक तंत्रज्ञान आणि योग्य व्यवस्थापनामुळे उत्पादन स्थिर राहते तसेच दीर्घकालीन शेतीसाठी उपयुक्त वाढ साध्य होते.

8.सामाजिक प्रभाव :

i)सेंद्रिय शेती :

सेंद्रिय शेतीचा सामाजिक दृष्टिकोनातून महत्त्वपूर्ण परिणाम दिसून येतो. या पद्धतीत रसायनमुक्त आणि आरोग्यदायी अन्न उत्पादन केले जाते, ज्यामुळे समाजाच्या आरोग्याचे संरक्षण होते. तसेच, सेंद्रिय उत्पादनांमुळे शेतकरी आणि ग्राहक यांच्यात विश्वासाचे नाते निर्माण होते, कारण उत्पादनाची गुणवत्ता आणि सुरक्षितता अधिक असते. त्यामुळे समाजात पर्यावरणपूरक जीवनशैलीबाबत जागरूकता वाढते.

ii)शाश्वत कृषी विकास :

शाश्वत कृषी विकासामुळे ग्रामीण भागात रोजगाराच्या नवीन संधी निर्माण होतात, ज्यामुळे ग्रामीण अर्थव्यवस्था मजबूत होते. या पद्धतीत सामाजिक समतोल राखण्यावर भर दिला जातो आणि सर्व घटकांचा समावेश करून विकास साधला जातो. परिणामी, ग्रामीण भागाचा सर्वांगीण आणि टिकाऊ विकास होतो तसेच समाजात स्थैर्य निर्माण होते.

9.मर्यादा :

i)सेंद्रिय शेती :

सेंद्रिय शेती ही पर्यावरणपूरक आणि आरोग्यदायी पद्धत असली तरी तिच्या काही मर्यादा आहेत. या पद्धतीत रासायनिक खतांचा वापर टाळल्यामुळे सुरुवातीच्या काळात उत्पादन कमी होण्याची शक्यता असते, ज्याचा शेतकऱ्यांच्या उत्पन्नावर परिणाम होऊ शकतो. तसेच, सेंद्रिय शेतीसाठी आवश्यक असलेली प्रमाणित प्रक्रिया खर्चिक आणि वेळखाऊ असते, ज्यामुळे लहान शेतकऱ्यांसाठी ती अवघड ठरते. याशिवाय, सेंद्रिय उत्पादनांची बाजारपेठ तुलनेने मर्यादित असल्यामुळे विक्रीच्या संधी कमी होऊ शकतात आणि योग्य बाजारभाव मिळणे कधी कधी कठीण जाते.

ii)शाश्वत कृषी विकास :

शाश्वत कृषी विकासामध्ये काही महत्त्वाच्या मर्यादाही आढळतात. या पद्धतीची योग्य अंमलबजावणी करण्यासाठी आधुनिक तंत्रज्ञानाचे ज्ञान आणि प्रशिक्षण आवश्यक असते, जे सर्व शेतकऱ्यांकडे उपलब्ध नसते. तसेच, सुरुवातीच्या टप्प्यात ठिबक सिंचन, यंत्रसामग्री आणि इतर संसाधनांसाठी जास्त गुंतवणूक करावी लागते, ज्यामुळे आर्थिक भार वाढतो. त्यामुळे काही शेतकरी या पद्धती स्वीकारण्यास संकोच करतात. अशा प्रकारे, जरी ही पद्धत दीर्घकालीन फायदेशीर असली तरी तिच्या अंमलबजावणीत प्रारंभी काही अडचणी निर्माण होतात.

10. समानता :

सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास या दोन्ही शेती पद्धतींचे उद्दिष्ट वेगवेगळे असले तरी त्यांच्यात अनेक महत्त्वाच्या समानता आढळतात. या दोन्ही पद्धती पर्यावरण संरक्षणावर विशेष भर देतात आणि नैसर्गिक संसाधनांचे रक्षण करण्याचा प्रयत्न करतात.

दोन्ही पद्धतींमध्ये मातीची सुपीकता टिकवणे आणि तिची गुणवत्ता सुधारण्यावर लक्ष केंद्रित केले जाते. यासाठी सेंद्रिय घटकांचा वापर, पिकांचे योग्य नियोजन आणि संसाधनांचा संतुलित उपयोग केला जातो.

तसेच, या दोन्ही पद्धती रासायनिक खते आणि कीटकनाशकांचा वापर कमी करण्याचा किंवा नियंत्रित करण्याचा प्रयत्न करतात, ज्यामुळे पर्यावरणावर होणारा नकारात्मक परिणाम कमी होतो.

याशिवाय, सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास या दोन्ही पद्धती दीर्घकालीन शेती विकासासाठी उपयुक्त मानल्या जातात. त्या केवळ तात्कालिक उत्पादनावर लक्ष न देता भविष्यातील शेतीच्या टिकाऊपणावर भर देतात. अशा प्रकारे, दोन्ही पद्धतींचा मुख्य हेतू पर्यावरणपूरक आणि शाश्वत शेती व्यवस्था निर्माण करणे हा आहे.

11.मुख्य फरक :

सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास या दोन्ही संकल्पना पर्यावरणपूरक शेतीशी संबंधित असल्या तरी त्यांच्यात काही महत्त्वाचे फरक आढळतात. सेंद्रिय शेती ही एक विशिष्ट आणि ठराविक पद्धत आहे, ज्यामध्ये शेती पूर्णपणे नैसर्गिक घटकांवर आधारित केली जाते. तर शाश्वत कृषी विकास हा एक व्यापक दृष्टिकोन आहे, ज्यामध्ये पर्यावरण, अर्थव्यवस्था आणि समाज या तिन्ही घटकांचा समतोल साधण्यावर भर दिला जातो. सेंद्रिय शेतीमध्ये पूर्णपणे नैसर्गिक इनपुट्सचा वापर केला जातो, जसे की शेणखत, कंपोस्ट, जैविक कीटकनाशके इत्यादी, आणि रासायनिक खतांचा पूर्णतः त्याग केला जातो. त्यामुळे ही पद्धत अधिक कठोर आणि मर्यादित स्वरूपाची मानली जाते. याउलट, शाश्वत कृषी विकासामध्ये काही प्रमाणात आधुनिक तंत्रज्ञानाचा आणि आवश्यकतेनुसार मर्यादित रासायनिक घटकांचा वापर केला जाऊ शकतो, जेणेकरून उत्पादनक्षमता टिकवून ठेवता येईल आणि संसाधनांचा योग्य उपयोग होईल. अशा प्रकारे, सेंद्रिय शेती ही नैसर्गिक शेतीवर केंद्रित असलेली पद्धत आहे, तर शाश्वत कृषी विकास हा अधिक व्यापक आणि लवचिक दृष्टिकोन असून दीर्घकालीन शेती विकासावर भर देतो.

थोडक्यात,सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास या दोन्ही संकल्पना आधुनिक शेती व्यवस्थेत अत्यंत महत्त्वाच्या ठरतात. सेंद्रिय शेती ही रासायनिक खते, कीटकनाशके आणि तणनाशके टाळून नैसर्गिक घटकांवर आधारित शेती पद्धत आहे. यात शेणखत, कंपोस्ट आणि जैविक कीड नियंत्रण यांचा वापर करून मातीची सुपीकता टिकवली जाते आणि सुरक्षित अन्न उत्पादन केले जाते.

शाश्वत कृषी विकास हा व्यापक दृष्टिकोन असून त्यामध्ये वर्तमान पिढीच्या गरजा पूर्ण करताना भविष्यातील पिढ्यांसाठी नैसर्गिक संसाधने जपली जातात. यात पर्यावरण, अर्थव्यवस्था आणि समाज यांचा समतोल राखण्यावर भर दिला जातो आणि आधुनिक तंत्रज्ञान व पारंपरिक ज्ञानाचा समन्वय केला जातो. या अभ्यासातून असे स्पष्ट होते की सेंद्रिय शेतीमुळे पर्यावरणीय प्रदूषण कमी होते, मातीची गुणवत्ता सुधारते आणि आरोग्यदायी अन्न मिळते. तर शाश्वत कृषी विकासामुळे दीर्घकालीन उत्पादनक्षमता टिकून राहते, नैसर्गिक संसाधनांचे संरक्षण होते आणि शेतकऱ्यांचे आर्थिक स्थैर्य वाढते. दोन्ही पद्धतींमध्ये पर्यावरण संरक्षण, रासायनिक वापर कमी करणे आणि दीर्घकालीन शेती विकास ही समान उद्दिष्टे आढळतात. तथापि, सेंद्रिय शेती ही विशिष्ट पद्धत असून पूर्णपणे नैसर्गिक इनपुटवर आधारित आहे, तर शाश्वत कृषी हा अधिक व्यापक आणि लवचिक दृष्टिकोन आहे.

एकूणच, सेंद्रिय शेती आणि शाश्वत कृषी विकास यांचा योग्य समन्वय केल्यास पर्यावरणपूरक, आर्थिकदृष्ट्या फायदेशीर आणि टिकाऊ शेती प्रणाली निर्माण होऊ शकते, जी भविष्यातील अन्नसुरक्षेसाठी अत्यंत आवश्यक आहे.

12.निष्कर्ष :

1. सेंद्रिय शेती ही पर्यावरणपूरक आणि आरोग्यदायी अन्न उत्पादनासाठी उपयुक्त पद्धत आहे.
2. शाश्वत कृषी विकास हा दीर्घकालीन शेती टिकवण्यासाठी आवश्यक समग्र दृष्टिकोन आहे.
3. दोन्ही पद्धती पर्यावरण संरक्षण आणि संसाधन संवर्धनासाठी महत्त्वपूर्ण आहेत.
4. सेंद्रिय शेतीमुळे मातीची सुपीकता वाढते आणि प्रदूषण कमी होते.
5. शाश्वत कृषी विकासामुळे आर्थिक स्थैर्य आणि सामाजिक विकास साधता येतो.
6. दोन्ही पद्धतींचा समन्वय केल्यास शेती अधिक टिकाऊ आणि फायदेशीर ठरते.
7. भविष्यातील अन्नसुरक्षेसाठी या दोन्ही पद्धती अत्यंत आवश्यक आहेत.

13.शिफारशी :

1. शेतकऱ्यांनी रासायनिक खतांचा वापर कमी करून सेंद्रिय शेतीकडे वळावे.
2. सरकारने सेंद्रिय आणि शाश्वत शेतीसाठी आर्थिक मदत व अनुदाने वाढवावीत.
3. शेतकऱ्यांना आधुनिक तंत्रज्ञान आणि प्रशिक्षण उपलब्ध करून द्यावे.
4. सेंद्रिय उत्पादनांसाठी मजबूत बाजारपेठ आणि विपणन व्यवस्था निर्माण करावी.
5. पाणी व जमीन संवर्धनासाठी ठिबक सिंचनासारख्या पद्धतींचा वापर वाढवावा.
6. शाळा व समाजात शाश्वत शेतीबाबत जनजागृती करावी.
7. संशोधन संस्थांनी कमी खर्चिक आणि प्रभावी जैविक शेती तंत्र विकसित करावे.

14.संदर्भ ग्रंथ सूची :

1. Food and Agriculture Organization of the United Nations. (2018). Organic agriculture and sustainable development. FAO.https://www.fao.
   org.
2. Altieri, M. A. (2015). Agroecology: The science of sustainable agriculture (2nd ed.). CRC Press.
3. Pretty, J. (2018). Sustainable intensification of agriculture. Nature Sustainability, 1(12), 695–699.
4. Lampkin, N., & Padel, S. (Eds.). (2014). The economics of organic farming. CAB International.
5. Indian Council of Agricultural Research. (2020). Handbook of organic farming. ICAR Publication.
6. Reddy, S. S., Ram, P. R., Sastry, T. V. N., & Devi, I. B. (2016). Agricultural economics. Oxford & IBH Publishing.
7. Government of India, Ministry of Agriculture. (2019). National mission for sustainable agriculture: Guidelines and reports.

हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय: पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यांचा समतोल अभ्यास

डॉ. शिवराज कदम

अर्थशास्त्र विभाग

राजीव गांधी महाविद्यालय मुदखेड जि. नांदेड

सारांश (Abstract) :

हा संशोधन निबंध हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय आणि पर्यावरण, समाज व अर्थव्यवस्था यांमधील समतोल यांचा विश्लेषणात्मक अभ्यास सादर करतो. आधुनिक औद्योगिकीकरणामुळे वाढते प्रदूषण, नैसर्गिक संसाधनांचा ऱ्हास, हवामान बदल आणि जैवविविधतेचे नुकसान यांसारख्या गंभीर समस्या निर्माण झाल्या आहेत. या पार्श्वभूमीवर पारंपरिक विकास मॉडेल टिकाऊ नसल्याचे स्पष्ट होत असून, पर्यावरणपूरक आणि शाश्वत विकास साधणाऱ्या आर्थिक प्रणालीची गरज निर्माण झाली आहे. त्यामुळे या अभ्यासातील प्रमुख समस्या म्हणजे विकास, समाज आणि पर्यावरण यामध्ये संतुलन साधण्याची आवश्यकता होय.

या अभ्यासाचा मुख्य संशोधन प्रश्न असा आहे की, हरित अर्थव्यवस्था पर्यावरणीय संरक्षणासोबत सामाजिक समता आणि आर्थिक विकास यांचा समतोल कितपत प्रभावीपणे साधते? तसेच हरित तंत्रज्ञान, अक्षय ऊर्जा आणि सरकारी धोरणे या घटकांचा त्यावर काय परिणाम होतो?

या संशोधनात वर्णनात्मक आणि विश्लेषणात्मक कार्यपद्धती वापरण्यात आली आहे. दुय्यम माहिती स्रोतांमध्ये पुस्तके, शोधनिबंध, सरकारी अहवाल, आंतरराष्ट्रीय संस्थांचे प्रकाशन आणि विश्वसनीय ऑनलाइन स्रोतांचा समावेश आहे. संकलित माहितीचे गुणात्मक विश्लेषण करून निष्कर्ष काढण्यात आले आहेत.

या अभ्यासातून अपेक्षित निष्कर्ष असे आहेत की हरित अर्थव्यवस्था शाश्वत विकासाला चालना देते, कार्बन उत्सर्जन कमी करते, हरित रोजगार निर्माण करते आणि पर्यावरणीय समतोल राखते. तसेच सार्वजनिक-खाजगी भागीदारी आणि सरकारी धोरणे तिच्या यशस्वी अंमलबजावणीसाठी अत्यावश्यक आहेत.

कीवर्ड्स (Keywords): हरित अर्थव्यवस्था, शाश्वत विकास, पर्यावरणीय समतोल, सामाजिक समता, आर्थिक विकास, अक्षय ऊर्जा, हरित तंत्रज्ञान, कार्बन उत्सर्जन, प्रदूषण नियंत्रण.

1.प्रस्तावना :

हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय हा आधुनिक विकास प्रक्रियेतील एक महत्त्वाचा टप्पा मानला जातो. औद्योगिकीकरण, शहरीकरण आणि तांत्रिक प्रगतीमुळे आर्थिक विकासाचा वेग वाढला असला तरी त्याचा पर्यावरणावर गंभीर परिणाम झाला आहे. वाढते प्रदूषण, नैसर्गिक संसाधनांचा अतिरेकी वापर, जंगलतोड आणि हवामान बदल यांसारख्या समस्यांमुळे पर्यावरणीय संतुलन बिघडले आहे. या पार्श्वभूमीवर पर्यावरणाचे संरक्षण करत आर्थिक आणि सामाजिक विकास साधण्याची गरज निर्माण झाली आणि त्यातून हरित अर्थव्यवस्थेची संकल्पना पुढे आली.

हरित अर्थव्यवस्था ही अशी आर्थिक प्रणाली आहे जी पर्यावरणीय हानी कमी करून शाश्वत विकासाला प्रोत्साहन देते. यामध्ये कमी कार्बन उत्सर्जन, अक्षय ऊर्जेचा वापर, नैसर्गिक संसाधनांचे संवर्धन आणि पर्यावरणपूरक तंत्रज्ञानाचा अवलंब यांना विशेष महत्त्व दिले जाते. आर्थिक विकास, सामाजिक समता आणि पर्यावरण संरक्षण या तीनही घटकांचा समतोल राखणे हे या संकल्पनेचे मुख्य उद्दिष्ट आहे.

आजच्या जागतिक परिस्थितीत हवामान बदल आणि संसाधनांची कमतरता ही गंभीर आव्हाने निर्माण झाली आहेत. त्यामुळे हरित अर्थव्यवस्था ही केवळ एक पर्याय नसून शाश्वत आणि टिकाऊ विकासासाठी आवश्यक दिशा बनली आहे. म्हणूनच पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यांचा समतोल साधण्यासाठी हरित अर्थव्यवस्थेचा अभ्यास अत्यंत महत्त्वाचा ठरतो.

समस्या विधान :

आधुनिक विकास प्रक्रियेत औद्योगिकीकरण, शहरीकरण आणि लोकसंख्या वाढ यामुळे आर्थिक प्रगती वेगाने होत असली तरी पर्यावरणीय असंतुलन मोठ्या प्रमाणावर वाढले आहे. नैसर्गिक संसाधनांचा अतिरेकी वापर, वाढते प्रदूषण, जंगलतोड आणि कार्बन उत्सर्जन यामुळे हवा, पाणी आणि मातीचे मोठ्या प्रमाणावर नुकसान होत आहे. परिणामी हवामान बदल, जागतिक तापमानवाढ आणि जैवविविधतेचा ऱ्हास यांसारख्या गंभीर समस्या निर्माण झाल्या आहेत.

या परिस्थितीत असा प्रश्न निर्माण होतो की आर्थिक विकास कायम ठेवत असताना पर्यावरणाचे संरक्षण कसे करता येईल आणि समाज, पर्यावरण व अर्थव्यवस्था यामध्ये समतोल कसा साधता येईल? पारंपरिक विकास मॉडेलमध्ये या घटकांमध्ये असमतोल दिसून येतो. त्यामुळे शाश्वत विकास साधण्यासाठी पर्यावरणपूरक आर्थिक प्रणालीची आवश्यकता भासते.

या समस्येवर उपाय म्हणून हरित अर्थव्यवस्थेची संकल्पना पुढे आली आहे, जी विकास आणि पर्यावरण संरक्षण यामध्ये समतोल साधण्याचा प्रयत्न करते.

अभ्यासाचे महत्त्व :

हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय हा विषय आजच्या जागतिक पर्यावरणीय आणि आर्थिक परिस्थितीत अत्यंत महत्त्वाचा आहे. वाढते प्रदूषण, हवामान बदल, नैसर्गिक संसाधनांचा ऱ्हास आणि जैवविविधतेचे नुकसान यामुळे शाश्वत विकासाची गरज अधिक तीव्र झाली आहे. या पार्श्वभूमीवर पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यांचा समतोल साधणारी हरित अर्थव्यवस्था ही संकल्पना अधिक उपयुक्त ठरते.

या अभ्यासामुळे हरित अर्थव्यवस्थेची संकल्पना, तिचे स्वरूप आणि तिचा शाश्वत विकासाशी असलेला संबंध स्पष्ट होतो. तसेच अक्षय ऊर्जा, हरित तंत्रज्ञान, प्रदूषण नियंत्रण आणि नैसर्गिक संसाधनांचे संरक्षण यामध्ये तिची भूमिका समजून घेण्यास मदत होते. यामुळे धोरणकर्ते, संशोधक आणि समाजातील विविध घटकांना योग्य दिशा मिळू शकते.

हा अभ्यास आर्थिक विकासाबरोबरच पर्यावरण संरक्षण आणि सामाजिक समता साधण्याचे महत्त्व अधोरेखित करतो. त्यामुळे भविष्यातील पिढ्यांसाठी सुरक्षित, स्वच्छ आणि शाश्वत पर्यावरण निर्माण करण्याच्या दृष्टीने हा अभ्यास अत्यंत उपयुक्त ठरतो.

अभ्यासाची उद्दिष्टे :

1. हरित अर्थव्यवस्थेच्या उदयाची संकल्पना समजून घेणे.
2. पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यातील समतोलाचा अभ्यास करणे.
3. हरित अर्थव्यवस्थेचा शाश्वत विकासाशी संबंध स्पष्ट करणे.
4. औद्योगिकीकरणाचा पर्यावरणावर होणारा परिणाम विश्लेषित करणे.
5. प्रदूषण नियंत्रणामध्ये हरित अर्थव्यवस्थेची भूमिका अभ्यासणे.
6. नैसर्गिक संसाधनांच्या संरक्षणाचे महत्त्व समजून घेणे.
7. अक्षय ऊर्जेच्या वापराचा अभ्यास करणे.
8. हरित तंत्रज्ञानाचा विकास आणि उपयोग समजून घेणे.
9. सामाजिक समतेवर हरित अर्थव्यवस्थेचा परिणाम विश्लेषित करणे.
10. शाश्वत आणि पर्यावरणपूरक विकासासाठी उपाय सुचवणे.

अभ्यासाची गृहितके :

1. हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय शाश्वत विकासाला चालना देतो.
2. हरित अर्थव्यवस्थेमुळे पर्यावरणीय प्रदूषण कमी होते.
3. पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यामध्ये समतोल साधता येतो.
4. अक्षय ऊर्जा वापर वाढल्यास कार्बन उत्सर्जन कमी होते.
5. हरित तंत्रज्ञानामुळे संसाधनांचा कार्यक्षम वापर होतो.
6. हरित अर्थव्यवस्थेमुळे रोजगाराच्या संधी वाढतात.
7. नैसर्गिक संसाधनांचे संरक्षण हरित अर्थव्यवस्थेमुळे शक्य होते.
8. सरकारी धोरणांचा हरित अर्थव्यवस्थेच्या विकासावर सकारात्मक परिणाम होतो.
9. जनजागृतीमुळे हरित अर्थव्यवस्थेची अंमलबजावणी अधिक प्रभावी होते.
10. सार्वजनिक आणि खाजगी क्षेत्राच्या सहकार्यामुळे हरित विकासाला गती मिळते.

संशोधन पद्धती :

या अभ्यासात "हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय: पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यांचा समतोल अभ्यास" या विषयासाठी वर्णनात्मक आणि विश्लेषणात्मक संशोधन पद्धतींचा वापर करण्यात आला आहे. या संशोधनाचा मुख्य उद्देश हरित अर्थव्यवस्थेची संकल्पना, तिचा उदय आणि तिचे पर्यावरणीय, सामाजिक व आर्थिक परिणाम समजून घेणे हा आहे.

या अभ्यासासाठी प्रामुख्याने दुय्यम माहिती स्रोतांचा वापर करण्यात आला आहे. यामध्ये विविध पुस्तके, शोधनिबंध, सरकारी अहवाल, आंतरराष्ट्रीय संस्थांचे प्रकाशन, पर्यावरणीय संघटनांचे अहवाल आणि विश्वासार्ह ऑनलाइन स्रोतांचा समावेश आहे. या माहितीचे संकलन करून तिचे सखोल विश्लेषण करण्यात आले आहे.

संकलित माहितीचे वर्गीकरण करून हरित अर्थव्यवस्थेच्या विविध पैलूंवर प्रकाश टाकण्यात आला आहे. या संशोधनात गुणात्मक दृष्टिकोनाचा अवलंब करून पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यांमधील परस्परसंबंध समजून घेण्याचा प्रयत्न करण्यात आला आहे.

अशा प्रकारे ही संशोधन पद्धती अभ्यासाला अधिक वस्तुनिष्ठ, विश्वासार्ह आणि विश्लेषणात्मक स्वरूप प्रदान करते.

2.हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय :

हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय हा आधुनिक विकास प्रक्रियेतील एक महत्त्वाचा टप्पा आहे. औद्योगिकीकरणामुळे आर्थिक विकासाला गती मिळाली असली तरी त्याचबरोबर पर्यावरणावर मोठा नकारात्मक परिणाम झाला आहे. कारखान्यांमधून होणारे प्रदूषण, नैसर्गिक संसाधनांचा अतिरेकी वापर, जंगलतोड आणि शहरीकरण यामुळे पर्यावरणीय संतुलन बिघडले आहे. या परिस्थितीत पर्यावरणाचे संरक्षण करत विकास साधण्याची गरज निर्माण झाली आणि त्यातून हरित अर्थव्यवस्थेची संकल्पना उदयास आली.

हरित अर्थव्यवस्थेच्या उदयामागे हवामान बदल आणि जागतिक तापमानवाढ या समस्या देखील महत्त्वपूर्ण आहेत. वाढते कार्बन उत्सर्जन, अनियमित पर्जन्य, दुष्काळ, पूर आणि उष्णतेच्या लाटा यांसारख्या घटनांमुळे पर्यावरणीय संकट अधिक गंभीर झाले आहे. त्यामुळे विकास प्रक्रियेत पर्यावरणपूरक दृष्टिकोन स्वीकारणे अत्यावश्यक ठरले आहे.

या पार्श्वभूमीवर संयुक्त राष्ट्रे आणि इतर आंतरराष्ट्रीय संस्था यांनी हरित विकासाला मोठ्या प्रमाणावर प्रोत्साहन दिले आहे. शाश्वत विकास उद्दिष्टे आणि विविध हवामान करारांच्या माध्यमातून देशांना पर्यावरण संरक्षणासाठी मार्गदर्शन केले जाते. यामुळे हरित अर्थव्यवस्थेची संकल्पना जागतिक स्तरावर स्वीकारली जात आहे.

अशा प्रकारे, पर्यावरणीय समस्या आणि जागतिक प्रयत्न यांच्या परिणामस्वरूप हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय झाला असून ती आज शाश्वत विकासासाठी एक महत्त्वाचा आधार बनली आहे.

3.पर्यावरणीय समतोल :

पर्यावरणीय समतोल हा हरित अर्थव्यवस्थेचा एक अत्यंत महत्त्वाचा घटक आहे. नैसर्गिक संसाधनांचे संरक्षण आणि त्यांचा शाश्वत वापर यावर या संकल्पनेचा मुख्य भर आहे. औद्योगिकीकरण, शहरीकरण आणि वाढती लोकसंख्या यामुळे नैसर्गिक संसाधनांवर मोठा ताण निर्माण झाला आहे. त्यामुळे पर्यावरणाचे संतुलन राखणे ही आजच्या काळातील एक महत्त्वाची गरज बनली आहे.

हरित अर्थव्यवस्थेमध्ये नैसर्गिक संसाधनांचा शाश्वत वापर सुनिश्चित केला जातो. पाणी, जमीन, जंगल आणि खनिज संसाधने यांचा विचारपूर्वक वापर करून त्यांचे संवर्धन केले जाते. यामुळे भविष्यातील पिढ्यांसाठीही ही संसाधने उपलब्ध राहतात.

हवा, पाणी आणि माती प्रदूषण कमी करण्यावर विशेष भर दिला जातो. औद्योगिक कचरा व्यवस्थापन, स्वच्छ तंत्रज्ञानाचा वापर आणि प्रदूषण नियंत्रण उपाय यांद्वारे पर्यावरणावर होणारा नकारात्मक परिणाम कमी केला जातो. त्यामुळे आरोग्यदायी आणि स्वच्छ पर्यावरण निर्माण होण्यास मदत होते.

वृक्षारोपण आणि जैवविविधता संवर्धन हे पर्यावरणीय समतोल राखण्यासाठी महत्त्वाचे उपाय आहेत. झाडे कार्बन डायऑक्साइड शोषून ऑक्सिजन सोडतात, त्यामुळे हवामान स्वच्छ राहते. तसेच विविध वनस्पती आणि प्राणी प्रजातींचे संरक्षण केल्याने परिसंस्थेचा समतोल टिकून राहतो.

कार्बन उत्सर्जन कमी करून हवामान बदलावर नियंत्रण ठेवणे हे देखील पर्यावरणीय समतोलाचे महत्त्वाचे उद्दिष्ट आहे. अक्षय ऊर्जा स्रोतांचा वापर वाढवून आणि जीवाश्म इंधनांचा वापर कमी करून जागतिक तापमानवाढ नियंत्रित केली जाते.

अशा प्रकारे, हरित अर्थव्यवस्था पर्यावरणीय समतोल राखण्यासाठी प्रभावी भूमिका बजावते आणि शाश्वत विकासाला चालना देते.

4.सामाजिक समतोल :

सामाजिक समतोल हा हरित अर्थव्यवस्थेचा एक महत्त्वाचा पैलू आहे. केवळ आर्थिक विकास साधणे पुरेसे नसून तो विकास समाजातील सर्व घटकांना समान प्रमाणात लाभदायक ठरणे आवश्यक आहे. हरित अर्थव्यवस्था पर्यावरण संरक्षणासोबतच सामाजिक विकासालाही चालना देते, त्यामुळे ती सामाजिक समतेसाठी प्रभावी साधन ठरते.

हरित अर्थव्यवस्थेमुळे रोजगाराच्या नवीन संधी निर्माण होतात. सौर ऊर्जा, पवन ऊर्जा, जैवऊर्जा, कचरा व्यवस्थापन आणि पुनर्वापर उद्योग यांसारख्या क्षेत्रांमध्ये मोठ्या प्रमाणावर रोजगार उपलब्ध होतो. त्यामुळे बेरोजगारी कमी होऊन लोकांचे आर्थिक आणि सामाजिक जीवन सुधारते.

आरोग्यदायी आणि स्वच्छ पर्यावरणामुळे लोकांचे जीवनमान सुधारते. प्रदूषण कमी झाल्यामुळे श्वसनाचे आजार, जलजन्य रोग आणि इतर आरोग्य समस्या कमी होतात. त्यामुळे समाज अधिक निरोगी आणि सक्षम बनतो.

ग्रामीण आणि शहरी भागातील विकासातील असमानता कमी करण्यास हरित अर्थव्यवस्था मदत करते. ग्रामीण भागात सौर पंप, हरित उद्योग आणि वृक्षारोपण मोहिमा यामुळे स्थानिक विकासाला चालना मिळते, तर शहरी भागात हरित तंत्रज्ञान आणि स्वच्छ ऊर्जा प्रकल्पांमुळे विकास साधला जातो.

पर्यावरण शिक्षण आणि जनजागृती वाढवणे हे देखील सामाजिक समतोलाचे महत्त्वाचे अंग आहे. नागरिकांमध्ये पर्यावरणाबाबत जागरूकता निर्माण झाल्यास ते अधिक जबाबदारीने वर्तन करतात आणि शाश्वत विकासाला पाठिंबा देतात.

अशा प्रकारे, हरित अर्थव्यवस्था सामाजिक समतोल राखण्यासाठी अत्यंत उपयुक्त ठरते आणि समावेशक विकासाला प्रोत्साहन देते.

5.आर्थिक समतोल :

आर्थिक समतोल हा हरित अर्थव्यवस्थेचा एक महत्त्वाचा पैलू आहे, ज्यामध्ये आर्थिक विकास आणि पर्यावरणीय जबाबदारी यांचा संतुलित विचार केला जातो. पारंपरिक आर्थिक विकास मॉडेलमध्ये नफ्यावर अधिक भर दिला जात असला तरी हरित अर्थव्यवस्था दीर्घकालीन शाश्वत आर्थिक वाढीवर लक्ष केंद्रित करते. त्यामुळे ती अधिक स्थिर आणि टिकाऊ विकासाची दिशा प्रदान करते.

हरित उद्योगांमुळे शाश्वत आर्थिक वाढ साध्य होते. पर्यावरणपूरक उत्पादन पद्धती आणि स्वच्छ ऊर्जा वापर यामुळे उद्योगांचा विकास होतो आणि त्याच वेळी पर्यावरणाचे संरक्षणही होते. त्यामुळे आर्थिक विकास अधिक जबाबदारीने घडून येतो.

अक्षय ऊर्जा, पुनर्वापर आणि हरित तंत्रज्ञान यांमुळे नवीन बाजारपेठा निर्माण होतात. सौर ऊर्जा उपकरणे, इलेक्ट्रिक वाहने, कचरा व्यवस्थापन सेवा आणि हरित बांधकाम उद्योग यांसारख्या क्षेत्रांमध्ये मोठ्या प्रमाणावर आर्थिक संधी उपलब्ध होतात. यामुळे अर्थव्यवस्था अधिक विविध आणि गतिशील बनते.

उत्पादन खर्च कमी होऊन दीर्घकालीन आर्थिक स्थिरता मिळते. ऊर्जा कार्यक्षम तंत्रज्ञान आणि संसाधनांचा योग्य वापर केल्यामुळे अनावश्यक खर्च कमी होतो. त्यामुळे उद्योग अधिक नफ्यात राहतात आणि आर्थिक स्थिरता वाढते.

हरित गुंतवणुकीमुळे अर्थव्यवस्था अधिक मजबूत होते. पर्यावरणपूरक प्रकल्पांमध्ये गुंतवणूक वाढल्याने पायाभूत सुविधा सुधारतात आणि रोजगार निर्मितीला चालना मिळते. त्यामुळे संपूर्ण अर्थव्यवस्था अधिक शाश्वत आणि सक्षम बनते.

अशा प्रकारे, हरित अर्थव्यवस्था आर्थिक समतोल साधण्यासाठी अत्यंत प्रभावी ठरते आणि दीर्घकालीन विकासाला दिशा देते.

6.हरित तंत्रज्ञानाची भूमिका :

हरित अर्थव्यवस्थेच्या विकासात हरित तंत्रज्ञानाची भूमिका अत्यंत महत्त्वाची आहे. आधुनिक काळात औद्योगिकीकरण आणि तांत्रिक प्रगतीमुळे उत्पादनक्षमता वाढली असली तरी पर्यावरणावर त्याचा मोठा नकारात्मक परिणाम झाला आहे. त्यामुळे पर्यावरणाचे संरक्षण करत विकास साधण्यासाठी हरित तंत्रज्ञानाचा अवलंब करणे आवश्यक ठरते.

हरित तंत्रज्ञानामध्ये ऊर्जा कार्यक्षम यंत्रे आणि डिजिटल तंत्रज्ञानाचा वापर मोठ्या प्रमाणावर केला जातो. कमी ऊर्जा वापरणारी उपकरणे, स्वयंचलित प्रणाली आणि स्मार्ट तंत्रज्ञान यांमुळे उत्पादन प्रक्रिया अधिक कार्यक्षम बनते. यामुळे ऊर्जा बचत होते आणि पर्यावरणावर होणारा ताण कमी होतो.

प्रदूषण नियंत्रणासाठी आधुनिक प्रणाली विकसित केल्या जातात. औद्योगिक कचरा, सांडपाणी आणि वायू प्रदूषण नियंत्रित करण्यासाठी फिल्टर, शुद्धीकरण यंत्रणा आणि पर्यावरणपूरक प्रक्रिया वापरल्या जातात. त्यामुळे हवा, पाणी आणि माती प्रदूषण कमी होऊन पर्यावरण अधिक स्वच्छ राहते.

हरित तंत्रज्ञानामुळे उद्योग अधिक पर्यावरणपूरक बनतात. उत्पादन प्रक्रियेत पुनर्वापर, ऊर्जा बचत आणि अक्षय ऊर्जेचा वापर यांचा समावेश केला जातो. त्यामुळे उद्योगांचा पर्यावरणावर होणारा परिणाम कमी होतो आणि शाश्वत विकास साध्य करण्यास मदत होते.

अशा प्रकारे, हरित तंत्रज्ञानाची भूमिका हरित अर्थव्यवस्थेच्या यशस्वी अंमलबजावणीसाठी अत्यंत महत्त्वाची आहे. ते पर्यावरण संरक्षण आणि आर्थिक विकास यामध्ये समतोल राखून भविष्यकालीन विकासाला दिशा देते.

7.सरकार आणि धोरणात्मक पाठबळ :

हरित अर्थव्यवस्थेच्या विकासात सरकार आणि धोरणात्मक पाठबळ यांची भूमिका अत्यंत महत्त्वाची आहे. पर्यावरण संरक्षण आणि शाश्वत विकास साध्य करण्यासाठी केवळ खाजगी प्रयत्न पुरेसे नसतात, तर त्यासाठी मजबूत धोरणात्मक चौकट आणि सरकारी हस्तक्षेप आवश्यक असतो. त्यामुळे सरकार विविध हरित धोरणे, कायदे आणि योजना लागू करून पर्यावरणपूरक विकासाला चालना देते.

सरकार प्रदूषण नियंत्रण, नैसर्गिक संसाधनांचे संरक्षण आणि ऊर्जा बचत यांसाठी विविध योजना राबवते. उद्योग आणि नागरिकांनी पर्यावरणपूरक पद्धती स्वीकाराव्यात यासाठी आवश्यक नियम व मार्गदर्शक तत्त्वे तयार केली जातात. यामुळे विकास प्रक्रिया अधिक शाश्वत आणि नियंत्रित होते.

अक्षय ऊर्जा प्रकल्पांना अनुदान आणि प्रोत्साहन देणे हे सरकारचे एक महत्त्वाचे कार्य आहे. सौर ऊर्जा, पवन ऊर्जा आणि जैवऊर्जा यांसारख्या प्रकल्पांना आर्थिक सहाय्य दिल्यामुळे त्यांचा विस्तार वेगाने होतो. त्यामुळे जीवाश्म इंधनांवरील अवलंबित्व कमी होऊन पर्यावरणीय संतुलन राखण्यास मदत होते.

आंतरराष्ट्रीय पर्यावरण करारांमध्ये सहभाग घेणे हे देखील सरकारचे महत्त्वाचे योगदान आहे. पॅरिस करारासारख्या जागतिक उपक्रमांद्वारे देश कार्बन उत्सर्जन कमी करण्याचे उद्दिष्ट ठरवतात आणि एकत्रितपणे हवामान बदलावर नियंत्रण ठेवण्याचा प्रयत्न करतात. यामुळे जागतिक स्तरावर पर्यावरण संरक्षणाला गती मिळते.

अशा प्रकारे, सरकार आणि धोरणात्मक पाठबळ हे हरित अर्थव्यवस्थेच्या यशस्वी अंमलबजावणीसाठी अत्यावश्यक आहेत आणि ते शाश्वत विकास साध्य करण्यास महत्त्वाची मदत करतात.

8.सार्वजनिक-खाजगी भागीदारी :

सार्वजनिक-खाजगी भागीदारी ही हरित अर्थव्यवस्थेच्या विकासातील एक अत्यंत प्रभावी आणि महत्त्वाची संकल्पना आहे. पर्यावरण संरक्षण आणि शाश्वत विकास साध्य करण्यासाठी सरकार आणि खाजगी उद्योगांनी एकत्रितपणे काम करणे आवश्यक ठरते. या सहकार्यामुळे मोठ्या प्रमाणावर हरित प्रकल्पांची अंमलबजावणी अधिक कार्यक्षमतेने करता येते.

सार्वजनिक खाजगी भागीदारी मॉडेल अंतर्गत सरकार धोरणात्मक मार्गदर्शन, नियमावली आणि आवश्यक परवानग्या पुरवते, तर खाजगी क्षेत्र तांत्रिक कौशल्य, गुंतवणूक आणि व्यवस्थापनाची जबाबदारी पार पाडते. या संयुक्त प्रयत्नांमुळे प्रकल्पांची गुणवत्ता आणि अंमलबजावणीची गती वाढते.

सौर ऊर्जा, पवन ऊर्जा आणि कचरा व्यवस्थापन यांसारखे मोठ्या प्रमाणावरील प्रकल्प सार्वजनिक खाजगी भागीदारीच्या माध्यमातून यशस्वीपणे राबवले जातात. अशा प्रकल्पांमुळे स्वच्छ ऊर्जा उत्पादन वाढते, प्रदूषण कमी होते आणि पर्यावरणीय संतुलन राखले जाते. तसेच ग्रामीण आणि शहरी भागात ऊर्जा उपलब्धता सुधारते.

सार्वजनिक खाजगी भागीदारी मुळे संसाधनांचा कार्यक्षम वापर सुनिश्चित होतो. सार्वजनिक आणि खाजगी क्षेत्राच्या एकत्रित प्रयत्नांमुळे आर्थिक जोखीम विभागली जाते आणि उपलब्ध संसाधनांचा अधिक प्रभावी उपयोग केला जातो. त्यामुळे विकास अधिक शाश्वत आणि व्यापक होतो.

अशा प्रकारे, सार्वजनिक-खाजगी भागीदारी ही हरित अर्थव्यवस्थेच्या यशस्वी अंमलबजावणीसाठी एक महत्त्वाचा आधार आहे आणि ती पर्यावरण संरक्षण व आर्थिक विकास यामध्ये समतोल साधण्यास मदत करते.

9.आव्हाने :

हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय हा शाश्वत विकासासाठी अत्यंत महत्त्वाचा असला तरी त्याच्या अंमलबजावणीत अनेक प्रकारची आव्हाने निर्माण होतात. पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यांचा समतोल साधण्याचा प्रयत्न करताना विविध आर्थिक, सामाजिक आणि तांत्रिक अडचणी समोर येतात, ज्यामुळे हरित अर्थव्यवस्थेचा वेग काही प्रमाणात कमी होतो.

हरित तंत्रज्ञानाचा उच्च प्रारंभिक खर्च हे एक प्रमुख आव्हान आहे. सौर ऊर्जा प्रकल्प, पवन ऊर्जा प्रकल्प, हरित इमारती आणि प्रदूषण नियंत्रण प्रणाली यासाठी मोठ्या प्रमाणावर भांडवली गुंतवणूक आवश्यक असते. त्यामुळे अनेक देश आणि उद्योगांसाठी अशा तंत्रज्ञानाचा स्वीकार करणे कठीण ठरते.

जनजागृतीचा अभाव आणि सामाजिक स्वीकार कमी असणे हे देखील महत्त्वाचे आव्हान आहे. अनेक नागरिक आणि उद्योगांना हरित अर्थव्यवस्थेचे फायदे पूर्णपणे समजलेले नसल्यामुळे पर्यावरणपूरक पद्धती स्वीकारण्यात विलंब होतो.

पारंपरिक उद्योगांचा विरोध हा आणखी एक अडथळा आहे. जीवाश्म इंधन आणि पारंपरिक उत्पादन पद्धतींवर आधारित उद्योगांना बदल स्वीकारणे कठीण वाटते, कारण त्यासाठी नवीन तंत्रज्ञान आणि अतिरिक्त खर्च आवश्यक असतो.

आर्थिक आणि तांत्रिक मर्यादा देखील हरित अर्थव्यवस्थेच्या विस्तारात अडथळा निर्माण करतात. विशेषतः विकासशील देशांमध्ये पुरेशा निधीची कमतरता आणि आधुनिक तंत्रज्ञानाचा अभाव यामुळे हरित प्रकल्पांची अंमलबजावणी मर्यादित राहते.

अशा प्रकारे, हरित अर्थव्यवस्थेसमोर विविध आव्हाने असली तरी योग्य धोरणे, जनजागृती आणि तांत्रिक प्रगतीच्या माध्यमातून या अडचणींवर मात करता येऊ शकते.

10.निष्कर्ष :

1. हरित अर्थव्यवस्थेचा उदय हा शाश्वत विकासाचा महत्त्वाचा टप्पा आहे.
2. ती पर्यावरण, समाज आणि अर्थव्यवस्था यांचा समतोल साधते.
3. नैसर्गिक संसाधनांचे संरक्षण हरित अर्थव्यवस्थेमुळे शक्य होते.
4. प्रदूषण कमी करण्यासाठी हरित अर्थव्यवस्था प्रभावी भूमिका बजावते.
5. अक्षय ऊर्जेचा विकास पर्यावरणीय संतुलन राखण्यास मदत करतो.
6. हरित अर्थव्यवस्था सामाजिक समता आणि रोजगार निर्मितीला चालना देते.
7. ती आर्थिक विकासाला अधिक शाश्वत आणि स्थिर बनवते.
8. हरित तंत्रज्ञान पर्यावरणपूरक विकासाला दिशा देते.
9. सरकारी धोरणे आणि PPP मॉडेल तिच्या यशस्वी अंमलबजावणीस मदत करतात.
10. हरित अर्थव्यवस्था भविष्यातील सुरक्षित आणि टिकाऊ विकासासाठी अत्यावश्यक आहे.

11.शिफारशी :

1. हरित अर्थव्यवस्थेला प्रोत्साहन देण्यासाठी सरकारने अधिक प्रभावी धोरणे राबवावीत.
2. अक्षय ऊर्जा प्रकल्पांमध्ये अधिक गुंतवणूक वाढवावी.
3. उद्योगांनी पर्यावरणपूरक तंत्रज्ञानाचा व्यापक वापर करावा.
4. प्रदूषण नियंत्रणासाठी कठोर कायदे आणि त्यांची प्रभावी अंमलबजावणी करावी.
5. जनतेमध्ये पर्यावरण विषयक जागरूकता वाढवण्यासाठी व्यापक मोहिमा राबवाव्यात.
6. शाळा व महाविद्यालयांमध्ये पर्यावरण शिक्षण अनिवार्य करावे.
7. कचरा व्यवस्थापन आणि पुनर्वापर प्रणाली अधिक सक्षम करावी.

8. हरित रोजगार निर्मितीसाठी विशेष योजना विकसित कराव्यात.
9. कार्बन उत्सर्जन कमी करण्यासाठी सर्व क्षेत्रांनी एकत्रित प्रयत्न करावेत.
10. सार्वजनिक-खाजगी भागीदारीद्वारे हरित प्रकल्पांचा विस्तार करावा.

संदर्भ ग्रंथसूची :

1. Intergovernmental Panel on Climate Change. (2023). Climate change 2023: Synthesis report. https://www.ipcc.ch/report/ar6/syr
2. United Nations Environment Programme. (2024). Emissions gap report 2024. https://www.unep.org/resources/emissions-gap-report
3. United Nations. (2015). Transforming our world: The 2030 agenda for sustainable development. https://sdgs.un.org
4. World Bank. (2022). Green growth overview. https://www.worldbank.org/en/topic/green-growth.
5. Organisation for Economic Co-operation and Development. (2023). Green growth indicators. https://www.oecd.org
6. Ministry of Environment, Forest and Climate Change, Government of India. (2023). Annual report 2022–23. https://moef.gov.in.
7. Pearce, D. W., & Barbier, E. B. (2020). Blueprint for a green economy. Routledge.
8. Daly, H. E. (2019). Beyond growth: The economics of sustainable development. Beacon Press.

'स्त्री-पुरुष तुलना' मधील पितृसत्ताक व्यवस्थेचे विश्लेषण

डॉ. शिल्पा मेश्राम
सहायक प्राध्यापक
डॉ. आंबेडकर विचारधारा विभाग, डॉ. आंबेडकर महाविद्यालय दीक्षाभूमी, नागपूर

सारांश :

'स्त्री पुरुष तुलना' हा ताराबाई शिंदे यांनी लिहिलेला भारतीय स्त्रीवादी साहित्याच्या इतिहासातील एक महत्त्वपूर्ण आणि क्रांतिकारी ग्रंथ आहे. प्रस्तुत शोधनिबंधामध्ये 'स्त्री पुरुष तुलना' मधील पितृसत्ताक व्यवस्थेचे चिकित्सक विश्लेषण करण्यात आले आहे. एकोणिसाव्या शतकातील भारतीय समाजव्यवस्था ही पूर्णतः पुरुषप्रधान स्वरूपाची होती. धर्म, परंपरा, रूढी आणि सामाजिक संकेत यांच्या माध्यमातून स्त्रियांना दुय्यम स्थान देण्यात आले होते. स्त्रियांच्या शिक्षण, स्वातंत्र्य, संपत्तीवरील अधिकार आणि सामाजिक सहभागावर अनेक बंधने लादण्यात आली होती. समाजातील सर्व निर्णयप्रक्रिया पुरुषांच्या नियंत्रणाखाली असल्यामुळे स्त्रियांचे मानसिक, सामाजिक आणि आर्थिक शोषण मोठ्या प्रमाणात होत होते. या शोधनिबंधामध्ये पितृसत्ताक व्यवस्थेची संकल्पना, स्वरूप आणि भारतीय समाजातील तिची रचना यांचा सखोल अभ्यास करण्यात आला आहे. पितृसत्ताक व्यवस्थेमध्ये पुरुषांना श्रेष्ठ आणि स्त्रियांना कनिष्ठ मानले जाते. स्त्रियांच्या जीवनावर कुटुंब, धर्म आणि समाजाचे नियंत्रण ठेवले जाते. स्त्रियांसाठी कठोर नैतिक नियम बनविले जातात, परंतु पुरुषांच्या चुकीच्या वर्तनाकडे समाज दुर्लक्ष करतो. या दुहेरी नैतिकतेमुळे स्त्रियांना अपमान, अन्याय आणि सामाजिक दडपण सहन करावे लागते. शोधनिबंधामध्ये ताराबाई शिंदे यांच्या जीवनकार्याचा आणि त्यांच्या वैचारिक पार्श्वभूमीचाही अभ्यास करण्यात आला आहे. सत्यशोधक चळवळीचा आणि महात्मा ज्योतिराव फुले यांच्या विचारांचा त्यांच्या लेखनावर मोठा प्रभाव होता. स्त्रीशिक्षण, सामाजिक समानता आणि अन्यायाविरोधातील संघर्ष या मूल्यांनी प्रेरित होऊन त्यांनी 'स्त्री पुरुष तुलना' हा ग्रंथ लिहिला. एका ब्राह्मण विधवेवर झालेल्या अन्यायाच्या घटनेमुळे त्या व्यथित झाल्या आणि समाजातील दुहेरी नैतिकतेविरोधात त्यांनी निर्भीडपणे आवाज उठविला. या ग्रंथामध्ये पुरुषप्रधान समाजव्यवस्थेवर कठोर टीका करण्यात आली आहे. धर्मग्रंथ, विवाहसंस्था, सामाजिक रूढी आणि परंपरा यांच्या माध्यमातून स्त्रियांचे दमन कसे केले जाते, याचे ताराबाई शिंदे यांनी प्रभावी विश्लेषण केले आहे. स्त्रियांच्या चारित्र्यावर संशय घेणारा समाज पुरुषांच्या दोषांकडे दुर्लक्ष करतो, ही विसंगती त्यांनी स्पष्ट केली आहे. विवाहसंस्था ही स्त्रियांच्या शोषणाचे साधन बनली असून बालविवाह, विधवांचे दुःखद जीवन आणि पुनर्विवाहास विरोध यांसारख्या समस्यांमुळे स्त्रियांचे जीवन अत्यंत कठीण बनले होते, हे त्यांनी मांडले आहे. शोधनिबंधामध्ये आधुनिक संदर्भातील या ग्रंथाच्या उपयुक्ततेचाही अभ्यास करण्यात आला आहे. आजच्या आधुनिक समाजात स्त्रिया शिक्षण, रोजगार आणि राजकारणामध्ये प्रगती करत असल्या तरी लैंगिक भेदभाव, कौटुंबिक हिंसा, कार्यस्थळी होणारा छळ आणि पुरुषप्रधान मानसिकता विविध स्वरूपांत अजूनही अस्तित्वात आहे. त्यामुळे ताराबाई शिंदे यांनी मांडलेले स्त्री-पुरुष समानतेचे आणि सामाजिक न्यायाचे विचार आजही अत्यंत समकालीन आणि महत्त्वपूर्ण ठरतात. या अभ्यासातून असे निष्पन्न होते की 'स्त्री पुरुष तुलना' हा ग्रंथ केवळ साहित्यिक कृती नसून पुरुषसत्ताक व्यवस्थेविरोधातील एक प्रभावी वैचारिक विद्रोह आहे. ताराबाई शिंदे यांनी स्त्रियांच्या शिक्षण, स्वातंत्र्य, आत्मसन्मान आणि समान अधिकारांचा पुरस्कार करून भारतीय स्त्रीवादी विचारसरणीचा पाया मजबूत केला. त्यामुळे हा ग्रंथ सामाजिक परिवर्तन, स्त्रीसमानता आणि मानवी मूल्यांच्या दृष्टीने अत्यंत महत्त्वपूर्ण ठरतो.

मुख्य शब्द : स्त्री पुरुष तुलना, ताराबाई शिंदे, पितृसत्ताक व्यवस्था, पुरुषसत्ताक मानसिकता, स्त्रीवादी विचार, स्त्री-पुरुष समानता, स्त्रीदमन, दुहेरी नैतिकता, स्त्रीशिक्षण, विवाहसंस्था, सामाजिक विषमता, धर्म आणि स्त्रीदमन, भारतीय समाजव्यवस्था

प्रस्तावना :

मानवी समाजाच्या विकासाच्या प्रक्रियेत लिंगभेद (स्त्री-पुरुष तुलना) हा केवळ जैविक किंवा शारीरिक फरक न राहता सामाजिक, सांस्कृतिक, आर्थिक आणि राजकीय सत्तासंबंधांचा मूलभूत आधार बनला आहे. या संबंधांमध्ये पुरुषसत्ताक व्यवस्था ही एक प्रबळ व दीर्घकाळ टिकलेली संरचना म्हणून उदयास आली आहे. पुरुषसत्ताकता ही केवळ पुरुषांच्या वर्चस्वाची प्रणाली नसून, ती एक अशी व्यवस्था आहे जी पुरुषांना सामाजिक सत्ता, निर्णयाधिकार, संसाधनांवर नियंत्रण आणि नैतिक-सांस्कृतिक श्रेष्ठता प्रदान करते, तर स्त्रियांना दुय्यम स्थान, अवलंबित्व आणि सीमित स्वायत्तता लादते. ही व्यवस्था कुटुंब, धर्म, शिक्षण, कला, कायदे आणि अर्थव्यवस्था या सर्व क्षेत्रांत रुजलेली असते. ऐतिहासिकदृष्ट्या पाहिले तर, कृषी क्रांतीपासून ते औद्योगिक युगापर्यंत पुरुषसत्ताक रचना विविध संस्कृतींमध्ये वेगवेगळ्या रूपांत टिकून राहिली. वेदकालीन भारतीय समाजात स्त्रियांची तुलनेने सन्माननीय स्थिती असली तरी, नंतरच्या काळात मनुस्मृतीसारख्या ग्रंथांनी स्त्री-पुरुष संबंधांना पदानुक्रमात्मक स्वरूप दिले. आधुनिक काळात लोकशाही, शिक्षण आणि तंत्रज्ञानाच्या प्रसाराने स्त्री-मुक्तीचे आवाज बुलंद झाले, तरीही जागतिक स्तरावर वेतन असमानता, घरगुती हिंसा, राजकीय प्रतिनिधित्वाची कमतरता, कामाचे लैंगिक विभाजन आणि मीडिया-संस्कृतीत स्त्री-शरीराचे वस्तुकरण यासारख्या समस्या पुरुषसत्ताकतेच्या सततच्या अस्तित्वाची साक्ष देतात. स्त्री-पुरुष तुलनेच्या चौकटीत पुरुषसत्ताक व्यवस्थेचे विश्लेषण करणे म्हणजे केवळ दोघांमधील असमानता मोजणे नव्हे, तर त्या असमानतेच्या मुळाशी असलेल्या सत्तेच्या रचना, त्यांची पुनरुत्पादन यंत्रणा आणि त्यांचे सांस्कृतिक न्यायीकरण यांचा शोध घेणे होय. सिमोन द बोव्हार, कॅथरीन मॅककिनन, ज्युडिथ बटलर, रैया ओक्या यांसारख्या विचारवंतांनी या व्यवस्थेला सैद्धांतिक अधिष्ठान दिले आहे. त्याचबरोबर भारतीय संदर्भात सावित्रीबाई फुले, ताराबाई शिंदे, डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर, उर्मिला पवार आणि कविता कृष्णन यांच्या चिंतनाने स्थानिक व जागतिक पुरुषसत्ताकतेच्या छटांचा उलगडा केला आहे. हा शोधनिबंध पुरुषसत्ताक व्यवस्थेच्या बहुआयामी स्वरूपाचा (सैद्धांतिक, ऐतिहासिक, सामाजिक-आर्थिक आणि समकालीन) सखोल विश्लेषण करण्याचा प्रयत्न करतो. स्त्री-पुरुष तुलनेच्या माध्यमातून केवळ अंतर दाखवणे नव्हे तर, त्या अंतरामागील सत्तेच्या गतिमान प्रक्रिया समजून घेणे, त्यातील अंतर्विरोध उघड करणे आणि समतामूलक भविष्याकडे जाण्याच्या शक्यता शोधणे हा या अभ्यासाचा मुख्य उद्देश आहे. कारण पुरुषसत्ताकता केवळ स्त्रियांसाठीच नव्हे, तर पुरुषांसाठीही भावनिक दमन, स्पर्धात्मक ताण आणि मानवी संबंधांच्या ऱ्हासासाठी कारणीभूत ठरते. खऱ्या अर्थाने लिंग-न्यायाची प्राप्ती ही केवळ स्त्री-मुक्ती नसून, संपूर्ण मानवी मुक्तीशी निगडित आहे. या शोधनिबंधाद्वारे पुरुषसत्ताक संरचनेच्या गहनतेला समजून घेण्याचा विवेकपूर्ण प्रयत्न केला आहे.

शोध निबंधाचा उद्देश :

1. ताराबाई शिंदे यांनी मांडलेल्या स्त्री-पुरुष असमानतेच्या विचारांचे विश्लेषण करणे.
2. समाजातील दुहेरी नैतिक निकष आणि स्त्रियांच्या शोषणाचे चिकित्सक परीक्षण करणे.
3. धर्म, परंपरा, विवाहसंस्था आणि सामाजिक रूढी यांच्या माध्यमातून स्त्रियांचे दमन कसे केले जाते, याचा अभ्यास करणे.
4. एकोणिसाव्या शतकातील स्त्रियांची सामाजिक, धार्मिक आणि आर्थिक स्थिती समजून घेणे.
5. ताराबाई शिंदे यांच्या स्त्रीवादी विचारांचे महत्त्व आणि सामाजिक योगदान अभ्यासणे.

6. 'स्त्री पुरुष तुलना' या ग्रंथातील स्त्रीस्वातंत्र्य, समानता आणि सामाजिक न्यायाच्या संकल्पनांचा अभ्यास करणे.
7. आधुनिक समाजातील पुरुषप्रधान मानसिकता आणि ताराबाई शिंदे यांच्या विचारांची समकालीन उपयुक्तता तपासणे.
8. पितृसत्ताक व्यवस्थेविरोधातील वैचारिक प्रतिकार म्हणून या ग्रंथाचे महत्त्व अधोरेखित करणे.

संशोधन पद्धती : या शोधनिबंधासाठी मुख्यतः गुणात्मक आणि विश्लेषणात्मक संशोधन पद्धतीचा अवलंब करण्यात आला आहे. संशोधनाचा प्रकार म्हणून वर्णनात्मक आणि विश्लेषणात्मक प्रकार स्वीकारण्यात आला आहे. तथ्य संकलनासाठी दुय्यम स्त्रोतांचा वापर करण्यात आला आहे.

पितृसत्ताक व्यवस्थेची संकल्पना आणि स्वरूप : पितृसत्ताक व्यवस्था ही अशी सामाजिक व्यवस्था आहे ज्यामध्ये पुरुषांना कुटुंब, समाज, धर्म आणि अर्थव्यवस्थेमध्ये प्रमुख स्थान दिले जाते, तर स्त्रियांना दुय्यम मानले जाते. या व्यवस्थेमध्ये सत्ता, निर्णयक्षमता, संपत्ती आणि सामाजिक अधिकार हे प्रामुख्याने पुरुषांच्या हातात केंद्रीत असतात. स्त्रियांच्या जीवनावर कुटुंब आणि समाजाचे नियंत्रण राहते तसेच त्यांचे स्वातंत्र्य मर्यादित केले जाते. धर्म, परंपरा आणि सामाजिक रूढी यांच्या माध्यमातून या व्यवस्थेला मान्यता मिळालेली दिसून येते. पितृसत्ताक व्यवस्थेची काही ठळक वैशिष्ट्ये म्हणजे पुरुषांचे वर्चस्व, स्त्रियांची दुय्यम भूमिका, स्त्रियांच्या स्वातंत्र्यावर निर्बंध आणि स्त्री-पुरुषांसाठी वेगवेगळे नैतिक निकष. या व्यवस्थेमध्ये स्त्रियांनी घरकाम, मुलांचे संगोपन आणि कुटुंबसेवा करावी, अशी अपेक्षा ठेवली जाते, तर पुरुषांना निर्णय घेण्याचा अधिकार दिला जातो. स्त्रियांच्या शिक्षण, संपत्ती आणि रोजगाराच्या संधींवर मर्यादा घालून त्यांना पुरुषांवर अवलंबून ठेवले जाते. भारतीय समाजातील पितृसत्ताक रचना प्राचीन काळापासून अस्तित्वात आहे. धर्मग्रंथ, जातिव्यवस्था आणि सामाजिक परंपरा यांनी पुरुषप्रधान व्यवस्थेला अधिक बळ दिले. कुटुंबामध्ये पुरुष हा प्रमुख मानला जातो आणि स्त्रियांनी वडील, पती किंवा मुलांच्या अधीन राहावे, अशी सामाजिक अपेक्षा निर्माण झाली. त्यामुळे स्त्रियांचे स्वतंत्र अस्तित्व आणि व्यक्तिमत्त्व मर्यादित राहिले. स्त्रियांचे सामाजिक, धार्मिक आणि आर्थिक स्थान दीर्घकाळ दुय्यम राहिले. सामाजिकदृष्ट्या त्यांना कनिष्ठ समजले गेले, धार्मिक क्षेत्रात अनेक अधिकारांपासून वंचित ठेवले गेले आणि आर्थिकदृष्ट्या त्या पुरुषांवर अवलंबून राहिल्या. संपत्तीवरील अधिकार, शिक्षण आणि रोजगाराच्या संधी त्यांना कमी प्रमाणात उपलब्ध होत्या. त्यामुळे स्त्रियांचे शोषण आणि अन्याय अधिक वाढला. एकोणिसाव्या शतकातील स्त्रियांची परिस्थिती अत्यंत दयनीय होती. बालविवाह, विधवांचे दुःखद जीवन, स्त्रीशिक्षणाचा अभाव आणि पुनर्विवाहास विरोध यामुळे स्त्रियांचे जीवन कठीण बनले होते. स्त्रियांच्या इच्छेला समाजात महत्त्व दिले जात नव्हते आणि त्यांच्यावर नैतिकतेचे कठोर नियम लादले जात होते.

ताराबाई शिंदे यांचे जीवन आणि वैचारिक पार्श्वभूमी : ताराबाई शिंदे या एकोणिसाव्या शतकातील महत्त्वपूर्ण समाजसुधारक आणि स्त्रीवादी विचारवंत होत्या. त्यांचा जन्म महाराष्ट्रातील बहुजन समाजात झाला. त्या सुशिक्षित आणि प्रगत विचारांच्या कुटुंबातून आल्यामुळे त्यांना सामाजिक प्रश्नांविषयी जागरूकता प्राप्त झाली. त्या काळात स्त्रियांना शिक्षणाची संधी कमी असताना ताराबाई शिंदे यांनी समाजातील स्त्रियांची दयनीय अवस्था, अन्याय आणि शोषण यांचा सखोल अभ्यास केला. त्यांनी आपल्या लेखनातून स्त्रियांच्या प्रश्नांना वाचा फोडण्याचे धाडस केले. 'ताराबाई शिंदे यांच्या विचारांवर महात्मा ज्योतिराव फुले व सत्यशोधक समाज चळवळीचा मोठा प्रभाव होता.'[1] महात्मा ज्योतिराव फुले यांनी स्थापन केलेल्या सत्यशोधक समाजाने जातिभेद, अंधश्रद्धा आणि स्त्रीदमनाविरोधात कार्य केले. या चळवळीमुळे स्त्री-पुरुष समानता, शिक्षण आणि सामाजिक न्याय यांविषयी जागृती निर्माण झाली. ताराबाई शिंदे यांनी या विचारांचा स्वीकार करून पुरुषप्रधान व्यवस्थेवर कठोर टीका केली. महात्मा फुले यांच्या विचारांचा ताराबाई शिंदे यांच्या लेखनावर विशेष प्रभाव दिसून येतो. फुले यांनी स्त्रीशिक्षण, विधवा पुनर्विवाह आणि सामाजिक समानतेचा पुरस्कार केला. त्यांनी स्त्रियांच्या शोषणाला कारणीभूत असलेल्या धर्माधारित आणि

जातीय व्यवस्थेवर कठोर टीका केली. ताराबाई शिंदे यांनीही याच वैचारिक परंपरेतून स्त्रियांच्या स्वातंत्र्य आणि समानतेचा पुरस्कार केला. स्त्री प्रश्नांविषयी ताराबाई शिंदे यांची भूमिका अत्यंत प्रखर आणि निर्भीड होती. त्यांनी समाजातील दुहेरी नैतिकतेचा विरोध केला आणि स्त्रियांच्या शोषणाला जबाबदार असलेल्या पुरुषसत्ताक मानसिकतेवर कठोर प्रहार केला. स्त्रियांच्या चारित्र्यावर संशय घेणाऱ्या समाजाने पुरुषांच्या दोषांकडे दुर्लक्ष करणे, ही गंभीर विसंगती त्यांनी स्पष्ट केली. त्यांनी स्त्रियांना समान अधिकार, शिक्षण आणि स्वातंत्र्य मिळाले पाहिजे, अशी भूमिका मांडली. ही भूमिका त्यांनी स्त्री-पुरुष तुलना या ग्रंथातून मांडली. या ग्रंथाची प्रेरणा म्हणजे विधवे संबधातील घटना होय. 'विधवा असलेल्या विजयालक्ष्मी नावाच्या ब्राह्मण गरोदर स्त्रीने गर्भपात न व्हावा असा बंदोबस्त केला असल्यावरही गर्भपात केला. ते फोन कचऱ्याच्या पेटीत पोलिसांना सापडले. कुणाचा गुन्हा विजयालक्ष्मी लावून फाशीची शिक्षा निश्चित केल्या गेली. त्या विरोधात विजयालक्ष्मी हायकोर्टात अपील केले आणि फाशीची शिक्षा रद्द होऊन जन्मठेपेत शिक्षा परावर्तित केली. काही प्रयत्नांनी नंतर ही शिक्षा पाच वर्षाची करण्यात आली. यावर अनेक अनुकूल प्रतिकूल चर्चा वृत्तपत्रांमध्ये प्रसिद्ध झाल्या.'[2] त्यात स्त्रियांनाच दोषी म्हणून जाहीर करणाऱ्या चर्चा अधिक होत्या. या घटनेमुळे ताराबाई शिंदे अत्यंत व्यथित झाल्या. समाजाने त्या स्त्रीला दोष देत कठोर शिक्षा केली, परंतु त्या घटनेतील पुरुषाच्या भूमिकेकडे दुर्लक्ष केले गेले. या दुहेरी नैतिकतेविरोधात आवाज उठविण्यासाठी त्यांनी 'स्त्री पुरुष तुलना' हा ग्रंथ लिहिला. आपल्या या पुस्तकाच्या प्रस्तावनेच्या सुरुवातीलाच "ज्या परमेश्वराने ही आश्चर्यकारक सृष्टी उत्पन्न केली, त्यानेच स्त्री-पुरुष निर्माण केले, तरी सर्व प्रकारचे साहस दुर्गुण स्त्रियांचेच अंगी वसतात किंवा जे अवगुण स्त्रियांचे अंगी आहेत तेच पुरुषात आहेत किंवा नाहीत हे अगदी स्पष्ट करून दाखवावे याच हेतूने",[3] असे म्हणतात. या ग्रंथाचा मुख्य उद्देश पुरुषसत्ताक व्यवस्थेचे खरे स्वरूप समाजासमोर आणणे हा होता. ताराबाई शिंदे यांनी स्त्रियांच्या शोषणाला कारणीभूत असलेल्या धर्म, परंपरा, रूढी आणि सामाजिक संकेत यांची चिकित्सा केली. त्यांनी स्त्री-पुरुष समानतेचा पुरस्कार करून स्त्रियांना शिक्षण, स्वातंत्र्य आणि समान अधिकार मिळावेत, अशी भूमिका मांडली. समाजातील स्त्रियांच्या दुःख, अपमान आणि अन्यायाला वाचा फोडून सामाजिक परिवर्तन घडवून आणणे, हा या ग्रंथामागील महत्त्वाचा उद्देश होता.

स्त्री-पुरुष तुलनामधील पितृसत्ताक व्यवस्थेचे विश्लेषण : स्त्री पुरुष तुलना ग्रंथामध्ये ताराबाई शिंदे यांनी तत्कालीन भारतीय समाजातील पितृसत्ताक व्यवस्थेचे अत्यंत प्रभावी आणि चिकित्सक विश्लेषण केले आहे. त्यांनी पुरुषप्रधान समाजव्यवस्थेवर कठोर टीका करताना समाजातील अन्याय, विषमता आणि स्त्रियांचे शोषण यांचे वास्तववादी चित्रण केले आहे. त्या काळातील समाजामध्ये पुरुषांना श्रेष्ठ मानले जात होते, तर स्त्रियांना कनिष्ठ आणि अवलंबून समजले जात होते. समाजातील सर्व अधिकार, निर्णयक्षमता आणि सामाजिक प्रतिष्ठा पुरुषांच्या हातात केंद्रीत झालेली होती. स्त्रियांनी पुरुषांच्या अधीन राहावे, अशी मानसिकता समाजात दृढ झाली होती. "पुरुष आणि स्त्री या दोघांमध्ये पुरुषाला प्राधान्य देऊन स्त्रीला कनिष्ठ ठरविण्याचा कावा हा उघड उघड सत्तासंबंधावर अधिष्ठित आहे, त्यामागे कोणतेही तर्कशास्त्र वा विवेक नाही, हे स्पष्ट करीत ताराबाईंनी आपले लेखन केले आहे."[4] ताराबाई शिंदे यांनी या पुरुषप्रधान व्यवस्थेचा विरोध करून स्त्री-पुरुष समानतेची भूमिका मांडली. ग्रंथामध्ये स्त्रियांवर लादण्यात आलेल्या दुहेरी नैतिक निकषांवर विशेष टीका करण्यात आली आहे. समाज स्त्रियांच्या चारित्र्यावर कठोरपणे प्रश्न उपस्थित करतो, परंतु पुरुषांच्या चुकीच्या वर्तनाकडे दुर्लक्ष करतो, ही गंभीर विसंगती त्यांनी दाखवून दिली. स्त्रियांनी नैतिकतेचे सर्व नियम पाळावेत, अशी अपेक्षा ठेवली जात असताना पुरुषांना अधिक स्वातंत्र्य दिले जात होते. "ताराबाई शिंदे यांनी पुरुषांना देवत्व बहाल करणाऱ्या परंपरेला आव्हान दिले. देवसंस्कृतीवर त्यांनी कठोर प्रहार करून देवपरंपरेने स्त्रीयांवर विषम प्रवृत्तीतून आघात केल्याचे स्पष्ट केले."[5] कारण त्यामुळे स्त्रियांना सामाजिक अपमान, अन्याय आणि मानसिक दडपण सहन करावे लागत होते. ताराबाई शिंदे यांनी धर्मग्रंथ आणि सामाजिक परंपरांच्या माध्यमातून होणाऱ्या स्त्रीदमनावरही कठोर टीका केली आहे. कारण "हिंदू धर्मशास्त्राच्या आधारे चालत

आलेल्या आपल्या साऱ्या परंपरा व प्रघात अखेर स्त्री जातीच्या दुःखास कारणीभूत होतात. हा इतिहास आहे आणि हा इतिहास बदलविणे आणि महिलांना सन्मान व प्रतिष्ठा लाभावी यासाठी प्रयत्न करणे यामधूनच ताराबाई शिंदे यांच्या विचारांची मालिका सुरू होते. म्हणून ताराबाई लिहितात की, "हिंदू धर्मग्रंथात त्यांनी (पुरुषांनी) पशूप्रमाणे लिहून ठेवले आहे. परंतु आता निस्तरणे हे स्त्रियांच्या कपाळी आले आहे."[6] धर्माच्या नावाखाली स्त्रियांच्या स्वातंत्र्यावर बंधने घालण्यात आली आणि त्यांना दुय्यम स्थान देण्यात आले. धार्मिक रूढी आणि परंपरांनी स्त्रियांच्या जीवनावर नियंत्रण ठेवून पुरुषप्रधान व्यवस्थेला अधिक बळ दिले. या भूमिकेवर ताराबाई ठाम होत्या. स्त्री कर्तव्याविषयी त्या लिहितात, स्त्रियांनी पतीची सेवा करणे, त्याच्या अधीन राहणे आणि स्वतःच्या इच्छांचा त्याग करणे हेच त्यांचे कर्तव्य मानले जात होते. स्त्रियांच्या स्वातंत्र्यावर अनेक प्रकारची सामाजिक आणि मानसिक बंधने लादण्यात आली होती. शिक्षण, संपत्ती, रोजगार आणि सामाजिक निर्णयप्रक्रियेमध्ये स्त्रियांचा सहभाग मर्यादित ठेवण्यात आला. स्त्रियांनी घराच्या चौकटीत राहावे आणि समाजाने ठरवून दिलेल्या नियमांचे पालन करावे, अशी अपेक्षा होती. त्यामुळे स्त्रियांच्या व्यक्तिमत्त्व विकासाला आणि आत्मसन्मानाला मोठा अडथळा निर्माण झाला. विवाहसंस्था ही देखील स्त्रियांच्या शोषणाचे एक प्रमुख माध्यम असल्याचे ताराबाई शिंदे यांनी स्पष्ट केले आहे. विवाहाविषयी लिहितांना जन्म देणाऱ्या पित्यावरही रोष व्यक्त करतात, याविषयी त्या म्हणतात, "अनेक बापांचे वर्तन कसे असते याच्या चार तहऱ्हा त्यांनी पुढीलप्रमाणे स्पष्ट केल्या आहेत -(१) श्रीमंत म्हातारा व बालवधू विवाह. (२) सवतीवर मुली देणे. (३) विजोड-बालवधू विवाह-कोणाला लेकी फार असल्यामुळे आल्या वरास देणे. मग तो वर कसा का असेना (कुरूप, दुर्गुणी, हीनवर, खाण्या-पिण्याचेही हालअपेष्टा करणारा असा कसाही असला तरीही त्याच्या हाती मुली सोपविताना कसाबाच्या हाती गायीप्रमाणे कोणी आपल्या मुली सोपवितात). (४) कित्येक श्रीमंत गृहस्थ आपल्या लाडक्या लेकीचे फक्त लाडाकरिता व आवडीकरिता एखादे गरिबाचे मुलाबरोबर लग्न करून ते जोडपे आपल्याजवळ बाळगतात."[7] हा रोष व्यक्त करून त्या प्रश्न विचारतात, "तुम्हाला जशी वाईट, कुरूप, दुर्गुणी, गावंढळ बायको आवडत नाही तसा बायकोला तरी या मासल्याचा नवरा आवडेल का?"[8] बालविवाह, विधवांचे दुःखद जीवन आणि पुनर्विवाहास विरोध यामुळे स्त्रियांचे जीवन अत्यंत कठीण बनले होते. "विधवांना पुनर्विवाहास परवानगी न दिल्यामुळे होणाऱ्या, अनेक दुष्परिणामांची यादी त्यांनी पुढीलप्रमाणे नमूद केली आहे :(१) विधवेच्या माथ्यावर कायम अशुभाचा शिक्का बसतो. (२) वाट्याला येणाऱ्या विद्रूपतेचा मूकपणा स्वीकार करावा लागतो. (३) तारुण्यसुलभ कामनांची सक्तीने गोठवणूक केली जाते. (४) निरंतर कष्टप्रद व अवमानयुक्त आयुष्याची सजा भोगावी लागते. (५) पुरुषी विषयवासनेस बळी पडण्याचे भय अखंड राहते. (६) कुटुंबातील एक बटीक म्हणून जगण्याची."[9]

विवाहामध्ये स्त्रीची भूमिका केवळ सेवा करणारी आणि आज्ञाधारक अशी मानली जात होती. पुरुषांना मात्र अधिक स्वातंत्र्य आणि अधिकार मिळत होते. या विषमतेमुळे विवाहसंस्था ही स्त्रियांच्या दमनाचे साधन बनली होती. ग्रंथामध्ये पुरुषसत्ताक मानसिकतेचेही प्रभावी विश्लेषण केले आहे. समाजातील पुरुष स्वतःला श्रेष्ठ समजून स्त्रियांना कनिष्ठ व दुर्बल मानतात, ही मानसिकता स्त्रियांच्या शोषणाला कारणीभूत ठरते, असे ताराबाई शिंदे यांनी मांडले आहे. स्त्रियांच्या भावनांना, मतांना आणि अधिकारांना महत्त्व न देता त्यांना केवळ कुटुंबापुरते मर्यादित ठेवले जात होते. ताराबाई शिंदे यांनी स्त्रियांच्या शिक्षण आणि अधिकारांविषयी प्रगत विचार मांडले आहेत. स्त्रियांनी शिक्षित झाले पाहिजे, त्यांना स्वतंत्र विचार करण्याचा अधिकार मिळाला पाहिजे आणि समाजात समान स्थान मिळाले पाहिजे, अशी त्यांची भूमिका होती. त्यांनी स्त्री-पुरुष समानता, स्त्रीस्वातंत्र्य आणि सामाजिक न्याय यांचा पुरस्कार करून समाजातील अन्यायकारक पितृसत्ताक व्यवस्थेविरोधात वैचारिक संघर्ष उभा केला. त्यामुळे 'स्त्री पुरुष तुलना' हा ग्रंथ भारतीय स्त्रीवादी विचारसरणीतील एक महत्त्वपूर्ण आणि क्रांतिकारी दस्तऐवज मानला जातो.

आधुनिक संदर्भातील उपयुक्तता : स्त्री पुरुष तुलना आजही विविध स्वरूपांत दिसून येते. त्यामुळे ताराबाई शिंदे यांनी मांडलेले विचार आजच्या स्त्रीवादी आणि सामाजिक न्यायाच्या चर्चामध्ये विशेष महत्त्व प्राप्त करतात. आधुनिक समाजातील पितृसत्ताकतेचे स्वरूप पूर्वीपेक्षा बदलले असले तरी त्याचे अस्तित्व अजूनही कायम आहे. आज स्त्रिया शिक्षण, रोजगार, राजकारण आणि विविध क्षेत्रांमध्ये प्रगती करत असल्या तरी घरगुती हिंसा, लैंगिक छळ, वेतनातील

असमानता, स्त्रियांच्या स्वातंत्र्यावर नियंत्रण आणि सामाजिक दबाव या समस्या अजूनही दिसून येतात. अनेक ठिकाणी स्त्रियांच्या निर्णयस्वातंत्र्यावर कुटुंब आणि समाजाचे नियंत्रण असते. त्यामुळे आधुनिक समाजातही पुरुषप्रधान मानसिकतेचा प्रभाव स्पष्टपणे जाणवतो. ताराबाई शिंदे यांच्या विचारांमध्ये स्त्रीवादाची प्रारंभिक आणि प्रभावी मांडणी दिसून येते. त्यांनी स्त्रियांवरील अन्याय, दुहेरी नैतिकता आणि पुरुषांच्या वर्चस्ववादी मानसिकतेवर कठोर टीका केली. स्त्रियांना समान अधिकार, शिक्षण आणि स्वातंत्र्य मिळाले पाहिजे, अशी त्यांची भूमिका होती. त्यांच्या विचारांमध्ये स्त्री-पुरुष समान मानवी अधिकार आणि सामाजिक न्याय यांचा पुरस्कार दिसून येतो. त्यामुळे त्यांचे लेखन भारतीय स्त्रीवादी विचारसरणीचा महत्त्वपूर्ण पाया मानले जाते. आजच्या स्त्री प्रश्नांशी 'स्त्री-पुरुष तुलना' मधील अनेक विचारांचे साम्य दिसून येते. आजही स्त्रियांना कौटुंबिक हिंसा, लैंगिक अत्याचार, हुंडाबळी, कार्यस्थळी होणारा भेदभाव आणि सामाजिक असमानता यांसारख्या समस्यांना सामोरे जावे लागते. स्त्रियांच्या चारित्र्यावर प्रश्न उपस्थित करणे आणि पुरुषांच्या चुकींकडे दुर्लक्ष करणे ही दुहेरी नैतिकता आजही काही प्रमाणात समाजात अस्तित्वात आहे. त्यामुळे ताराबाई शिंदे यांनी मांडलेले प्रश्न आजही तितकेच महत्त्वाचे वाटतात. लैंगिक समानता आणि सामाजिक न्याय या संकल्पनांच्या दृष्टीनेही या ग्रंथाचे महत्त्व मोठे आहे. स्त्री आणि पुरुष यांना समान अधिकार, संधी आणि सन्मान मिळाला पाहिजे, ही भूमिका आधुनिक लोकशाही मूल्यांशी सुसंगत आहे. समाजामध्ये समानता आणि न्याय प्रस्थापित करण्यासाठी स्त्रियांचे शिक्षण, आर्थिक स्वावलंबन आणि सामाजिक सहभाग आवश्यक असल्याचे या विचारांतून स्पष्ट होते. आधुनिक स्त्री चळवळींसाठी 'स्त्री-पुरुष तुलना' हा ग्रंथ प्रेरणादायी आणि मार्गदर्शक ठरतो. स्त्रियांच्या अधिकारांसाठी संघर्ष करणाऱ्या चळवळींना या ग्रंथातून वैचारिक बळ मिळते. ताराबाई शिंदे यांनी निर्भीडपणे पुरुषप्रधान व्यवस्थेचा विरोध करून स्त्रीस्वातंत्र्य आणि समानतेचा पुरस्कार केला. त्यामुळे हा ग्रंथ केवळ ऐतिहासिक दस्तऐवज नसून आधुनिक स्त्रीवादी चळवळींसाठी एक महत्त्वपूर्ण वैचारिक आधार मानला जातो.

निष्कर्ष :

'स्त्री-पुरुष तुलना' एक दस्तऐवज आहे. ताराबाई शिंदे यांनी या ग्रंथाद्वारे एकोणिसाव्या शतकातील पुरुषप्रधान आणि पितृसत्ताक समाजव्यवस्थेचे अत्यंत चिकित्सक विश्लेषण केले आहे. समाजातील स्त्री-पुरुष असमानता, दुहेरी नैतिक निकष, धर्माच्या नावाखाली होणारे स्त्रीदमन आणि स्त्रियांच्या स्वातंत्र्यावर असलेली बंधने यांचे त्यांनी प्रभावीपणे चित्रण केले आहे. या अभ्यासातून स्पष्ट होते की त्या काळातील समाजामध्ये स्त्रियांना दुय्यम स्थान देण्यात आले होते आणि त्यांच्या जीवनावरील नियंत्रण पुरुषांच्या हातात केंद्रीत होते. विवाहसंस्था, धार्मिक परंपरा आणि सामाजिक रूढी यांच्या माध्यमातून स्त्रियांचे शोषण कायम ठेवले जात होते. स्त्रियांच्या चारित्र्यावर कठोर नियम लागू केले जात असताना पुरुषांच्या चुकीच्या वर्तनाकडे दुर्लक्ष केले जात होते. या विषम आणि अन्यायकारक व्यवस्थेविरोधात ताराबाई शिंदे यांनी निर्भीडपणे आवाज उठविला. 'स्त्री पुरुष तुलना' या ग्रंथामध्ये स्त्री-पुरुष समानता, स्त्रीस्वातंत्र्य आणि सामाजिक न्याय यांचा प्रभावी पुरस्कार करण्यात आला आहे. ताराबाई शिंदे यांनी स्त्रियांना शिक्षण, समान अधिकार आणि स्वतंत्र व्यक्तिमत्त्वाची गरज अधोरेखित केली. त्यांच्या विचारांमधून स्त्रियांच्या आत्मसन्मानाची आणि मानवी हक्कांची जाणीव स्पष्टपणे दिसून येते. त्यामुळे हा ग्रंथ भारतीय स्त्रीवादी विचारसरणीचा पाया मजबूत करणारा मानला जातो. आधुनिक काळातही स्त्रियांवरील भेदभाव, लैंगिक असमानता, कौटुंबिक हिंसा आणि पुरुषप्रधान मानसिकता विविध स्वरूपांत अस्तित्वात असल्यामुळे या ग्रंथाची उपयुक्तता आजही कायम आहे. ताराबाई शिंदे यांनी मांडलेले विचार आधुनिक स्त्रीवादी चळवळींसाठी प्रेरणादायी ठरतात. त्यामुळे 'स्त्री-पुरुष तुलना' मधील पितृसत्ताक व्यवस्थेचे विश्लेषण हा विषय सामाजिक, साहित्यिक आणि स्त्रीवादी अभ्यासाच्या दृष्टीने अत्यंत महत्त्वपूर्ण आणि समकालीन ठरतो.

पितृसत्ताक व्यवस्थेच्या निर्मूलनासाठी उपाय : पितृसत्ताक व्यवस्थेच्या निर्मूलनासाठी समाजामध्ये स्त्री-पुरुष समानतेची जाणीव निर्माण करणे अत्यंत आवश्यक आहे. स्त्रियांना कनिष्ठ समजणारी मानसिकता बदलण्यासाठी शिक्षण, सामाजिक जागृती आणि संवेदनशील विचारांची गरज आहे. लहानपणापासूनच मुलगा आणि मुलगी यांना

समान वागणूक दिली गेली पाहिजे. कुटुंब, शाळा आणि समाज या सर्व स्तरांवर समानतेची मूल्ये रुजविणे आवश्यक आहे. स्त्रियांचे शिक्षण हे पितृसत्ताक व्यवस्थेविरोधातील सर्वात प्रभावी साधन मानले जाते. शिक्षणामुळे स्त्रियांमध्ये आत्मविश्वास, स्वावलंबन आणि अधिकारांविषयी जागरूकता निर्माण होते. त्यामुळे स्त्रियांना उच्च शिक्षण, व्यावसायिक संधी आणि कौशल्यविकासाच्या सुविधा उपलब्ध करून देणे आवश्यक आहे. आर्थिकदृष्ट्या सक्षम झालेल्या स्त्रिया अन्यायाविरोधात अधिक प्रभावीपणे आवाज उठवू शकतात. समाजातील धर्म, परंपरा आणि रूढी यांच्या नावाखाली स्त्रियांवर लादली जाणारी अन्यायकारक बंधने दूर करणे गरजेचे आहे. स्त्रियांच्या स्वातंत्र्य, शिक्षण, संपत्तीवरील अधिकार आणि निर्णयक्षमतेला सामाजिक मान्यता मिळाली पाहिजे. विवाहसंस्थेमध्येही स्त्री-पुरुष समानतेचे तत्त्व स्वीकारले गेले पाहिजे. बालविवाह, हुंडा, कौटुंबिक हिंसा आणि लैंगिक भेदभाव यांसारख्या समस्यांविरोधात कठोर कायदे आणि त्यांची प्रभावी अंमलबजावणी आवश्यक आहे. स्त्रियांच्या अधिकारांविषयी समाजामध्ये व्यापक जनजागृती करणेही महत्त्वाचे आहे. माध्यमे, साहित्य, शिक्षणव्यवस्था आणि सामाजिक चळवळी यांच्या माध्यमातून स्त्रीसमानतेचा संदेश पोहोचविला गेला पाहिजे.

स्त्री-पुरुष समानतेसाठी शिफारशी :

1. स्त्रियांना सर्व स्तरांवर दर्जेदार आणि समान शिक्षणाच्या संधी उपलब्ध करून द्याव्यात.
2. मुलगा आणि मुलगी यांना समान वागणूक देण्याविषयी कुटुंब आणि समाजामध्ये जनजागृती केली जावी.
3. स्त्री-पुरुष समानता प्रस्थापित करण्यासाठी समाजामध्ये समानतेची आणि मानवी मूल्यांची जाणीव निर्माण केली. जावी .
4. स्त्रियांना कनिष्ठ समजणारी पुरुषप्रधान मानसिकता बदलण्यासाठी शिक्षण द्यावे सामाजिक प्रबोधन करावे.
5. कुटुंब, शाळा आणि समाज या सर्व स्तरांवर स्त्री-पुरुष समानतेची मूल्ये रुजवावे.
6. ग्रामीण आणि शहरी भागातील सर्व मुलींना दर्जेदार शिक्षणाच्या संधी उपलब्ध करून द्यावी.
7. स्त्रियांच्या आर्थिक स्वावलंबनासाठी रोजगार, कौशल्यविकास आणि उद्योजकतेला प्रोत्साहन दिले जावे.
8. स्त्रियांवरील अत्याचार, कौटुंबिक हिंसा, लैंगिक छळ आणि हुंडाबळीविरोधी कायद्यांची कठोर अंमलबजावणी केली जावी.
9. स्त्रियांच्या सुरक्षिततेसाठी कायदेशीर संरक्षण अधिक मजबूत केले जावे.
10. स्त्रियांच्या तक्रारींचे त्वरित निवारण होण्यासाठी संवेदनशील प्रशासन आणि न्यायव्यवस्था निर्माण करावी.
11. स्त्रियांना संपत्ती, वारसा आणि निर्णयप्रक्रियेमध्ये समान अधिकार दिले जावेत.
12. बालविवाह, लिंगभेद आणि स्त्रियांना दुय्यम मानणाऱ्या सामाजिक रूढी दूर करण्यासाठी सामाजिक प्रबोधन केले जावे.
13. स्त्रियांच्या आरोग्य, सुरक्षितता आणि मानसिक सक्षमीकरणासाठी विशेष योजना राबविण्यात याव्यात.
14. माध्यमे, साहित्य आणि शिक्षणव्यवस्थेद्वारे स्त्री-पुरुष समानतेचे मूल्य समाजामध्ये रुजविले जावे.
15. राजकीय, सामाजिक आणि प्रशासकीय क्षेत्रांमध्ये स्त्रियांचा सहभाग वाढविण्यासाठी विशेष संधी उपलब्ध करून दिल्या जाव्यात.

संदर्भ :

1. लोटे रा. ज. (2017), भारतातील समाजशास्त्रीय परंपरा, पिंपळापुरे ॲण्ड कं पब्लिशर्स, नागपूर, पृष्ठ क्र. 192
2. तत्रैव, पृष्ठ क्र. 194
3. तत्रैव

4. तत्रैव, पृष्ठ क्र. 195
5. पाटील प्रमोद (2017), पाश्चात्य आणि भारतीय साज्शास्त्रीय विचार परंपरा, अंशुल पब्लिकेशन, नागपूर, पृष्ठ क्र. 238
6. आगलावे प्रदीप (2017), मुलभूत समाजशास्त्रीय विचार, श्री.साईनाथ प्रकाशन, नागपूर, पृष्ठ क्र.213
7. लोटे रा. ज. (2017), भारतातील समाजशास्त्रीय परंपरा, पिंपळापुरे अॅण्ड कं पब्लिशर्स, नागपूर, पृष्ठ क्र. 198
8. तत्रैव
9. तत्रैव

मराठी भाषा व वृत्तपत्रासाठी जाहिरात लेखन

प्रा. डॉ. नवनाथ निवृत्ती बेंडे

मराठी विभाग

श्री संत गाडगे महाराज महाविद्यालय लोहा, जि. नांदेड

अगदी सुरवातीच्या काळापासून भाषेला विशेष महत्त्व आहे. भाषेच्या माध्यमातून मानवी जीवन व्यवहार सुकर होताना दिसून येतो. आदीम काळापासून मानवाने भाषेचा वापर करून आपली प्रगती घडवून आणली आहे. भाषा हे विचार विनिमयाचे, संदेश वहनाचे प्रमुख साधन आहे. भाषा ही भाषिक व्यवहाराचे व आपले विचार,भावभावना इतरांपर्यंत पोहोचविण्याचे प्रमुख माध्यम आहे. भाषेच्याद्वारे आपणास आपल्या भावभावना वेगवेगळ्या माध्यमाद्वारे मांडता येतात. म्हणून मानवी जीवनात भाषेला अनन्य साधारण महत्व आहे.जीवनाच्या प्रत्येक क्षेत्रामध्ये मानवाकडून प्रत्येक व्यवहार भाषेद्वारे होत असतो. आजही भाषेच्या माध्यमातून आपले प्रकटीकरण, संदेशवहन आणि संप्रेषणाचे महत्त्वपूर्ण कार्य होत असते. भाषा नसती तर मनुष्य हा पशुवत राहिला असता. अन्न,वस्त्र आणि निवारा या मूलभूत गरजांबरोबरच मानवाला भाषेची सुद्धा गरज आहे मानवाचा आजपर्यंतचा विकास हा भाषेमुळेच झाला. असे म्हणता येईल.

समाजात वावरत असताना भाषेचा आणि समाजाचा फार मोठा घनिष्ठ संबंध आहे समाज व्यवहारात भाषेला विशेष महत्त्व आहे. जस जसा समाजाचा विकास होत गेला तस तशी भाषा विकसित होत गेली. भाषा म्हणजे विचार,भावना,अनुभव व कल्पना व्यक्त करण्याचे साधन होय. 'भाष' या धातूचा अर्थ बोलणे असा होतो. भाषा म्हणजे बोलण्याची विशिष्ट पद्धती व्यवस्था. भाषा म्हणजे मनुष्याने परस्पर विचार विनिमयासाठी प्रतिकात्मक ध्वनी समूहांची रूढ केलेली सुसंगत व सर्वमान्य व्यवस्था".1 या सर्वमान्य व सुसंगत व्यवस्थेतून मानवाने भाषिक कौशल्य आत्मसात केली. त्यातूनच त्यानी आपल्या मातृभाषेतून भाषण, संभाषण, संवाद,लेखन व वाचन यामध्ये प्रगती केली आहे.बोलणारा व ऐकणारा यांना जोडणारा दुवा म्हणजे भाषा होय.जगामध्ये हजारो भाषा बोलल्या जातात परंतु अशी एकमेव भाषा आहे तिला आपण मातृभाषा या नावाने संबोधतो आणि ती म्हणजे मराठी भाषा होय.

आज मराठी भाषेने साहित्याच्या क्षेत्रात आपले कर्तृत्व सिद्ध केले आहे.त्याचबरोबर व्यावहारिक जगात मराठीचा बोलबाला आहे. मराठी भाषा शिकून रोजगाराच्या अनेक संधी उपलब्ध झाल्या आहेत. आज आपण आधुनिक तंत्रज्ञानाच्या युगात वावरत असून खाजगीकरण, उदारीकरण आणि जागतिकीकरण या धोरणांमुळे शिक्षण क्षेत्रावर चांगला परिणाम झाला आहे. खाऊज्या धोरणामुळे अमेरिकेतील माणूस क्षणात भारतीय बाजारपेठेवर आधारित विक्रीमूल्य निश्चित करू शकतो. हाकेच्या अंतरावर अथवा एका क्लिकवर जग जवळ आले आहे. मराठी भाषेच्या संदर्भात केवळ कथा, कविता, कादंबरी, नाटक या वाङ्मय प्रकारापुरताच मर्यादित न राहता मराठी भाषेचा अभ्यासक्रम हा रोजगाराभिमुख होईल याची काळजी घेणे आवश्यक आहे. शालेय आणि महाविद्यालयीन पातळीवर मराठी भाषेचा अभ्यास करत असताना तो नुसता अभ्यास न राहता मराठी भाषेचे अध्ययन, वाचन लेखन व आकलन याचा उपयोग स्वविकासासाठी करता आला पाहिजे. या दृष्टीने मराठी भाषेकडे पहाणे गरजेचे आहे. अलीकडच्या काळात मराठी भाषेचा वापर करून रोजगाराच्या संधी उपलब्ध होत आहेत. निवेदन, सूत्रसंचालन, प्रवचन, कीर्तन, निरूपण, काव्यवाचन, कथाकथन, गीतलेखन, पटकथालेखन, संहिता लेखन, बातमी लेखन, भाषांतर, अनुवाद आणि

जाहिरात लेखन यासारख्या अनेक क्षेत्रात मराठी भाषेवर प्रभुत्व मिळवून स्वविकास व रोजगार मिळू शकतो. विशेषतः वेगवेगळ्या प्रसारमाध्यमांमध्ये जाहिरात लेखन करून चांगल्या प्रकारची रोजगार संधी मिळू शकते.

प्रसार माध्यमातील जाहिरात लेखन

आधुनिक तंत्रज्ञानाच्या युगात जाहिरातीला विशेष महत्त्व प्राप्त झाले आहे. आजचे युग हे जाहिरातीचे युग आहे. असे म्हटले जाते. आधुनिक काळात जाहिरातीला विविधागी रूपे प्राप्त झाली आहे. असे असले तरी जाहिरातीला खूप जुनी परंपरा आहे. युरोपियन देशांमध्ये काही टोळ्या मालाची विक्री करण्याचा व्यवसाय करत, तेव्हा ते तोंडाने मोठ्याने आवाज करत किंवा एखादे वाद्य वाजवत व आपल्या मालाची जाहिरात करत असत. आपल्याकडेही पूर्वी दवंडी देऊन एखादी गोष्ट लोकांपर्यंत पोहोचवत. आज नव्या संशोधन व तंत्रज्ञानामुळे जाहिरातीचे स्वरूप बदलले आहे. आधुनिक काळातील प्रभावी प्रसारमाध्यम म्हणून वर्तमानपत्र,आकाशवाणी व दूरदर्शन या माध्यमांबरोबरच आजच्या सामाजिक माध्यमांचा वापर देखिल जाहिरातीसाठी केला जात आहे.

जाहिरात ही संज्ञा 'ॲडव्हेंचर' या लॅटिन शब्दापासून तयार झाली आहे. या शब्दाचा अर्थ त्याकडे मन वळविणे असा होतो आपल्या उत्पादित मालाकडे लोकांचे लक्ष केंद्रित करून आपल्या मालाचे किंवा वस्तूचे आकर्षण निर्माण करणे हा उद्देश जाहिरातीचा असतो. तसेच ती वस्तू विकत घेण्यास लोकांना प्रेरित करणे. हा जाहिरातीचा मुख्य हेतू असतो. विक्रेता आणि ग्राहक यांना एकमेकाजवळ आणणारे एक प्रभावी माध्यम म्हणजे जाहिरात होय. डॉ.प्रकाश मेदकर यांच्या मते आपल्या मालाचा जनतेला परिचय देऊन मालाची मागणी वाढविण्यासाठी त्याची स्वखर्चाने केलेली प्रसिद्धी म्हणजे जाहिरात होय.2 तर डॉ. केशव तुपे यांच्यामते "आपली वस्तू विकण्यासाठी त्या वस्तूची विविध गुणवैशिष्ट्ये लोकांपर्यंत पोहोचवण्यासाठी उद्योजक किंवा वितरक आर्थिक मोबदला देऊन जे माध्यम वापरतात त्याला जाहिरात असे संबोधतो"3 डॉ. मेदकर यांच्या मते मालाचा परिचय, मालाची मागणी व स्वखर्च अशा तीन बाबी जाहिरातीमध्ये येतात; तर डॉ.तुपे यांच्या व्याख्येत वस्तूची गुणवैशिष्ट्ये, उद्योजक किंवा वितरक यांचा स्वखर्च इत्यादी घटक महत्त्वपूर्ण वाटतात. असे असले तरी वरील दोन्ही व्याख्येत वस्तू आणि त्यांच्या विक्रीला केंद्रबिंदू मानले आहे.

जगभर व्यापार क्षेत्रात मोठ्या प्रमाणात स्पर्धा असल्यामुळे उत्पादित मालाची विक्री होणे, हे खूप जिकरीचे व संघर्षमय काम झाले आहे. अशा परिस्थितीत आपलीच वस्तू किंवा माल इतरांपेक्षा कशी चांगली व दर्जेदार आहे, हे जाहिरातीच्या माध्यमातून कलात्मकरीत्या सांगितले जाते. या वस्तूची जाहिरात प्रभावीपणे व आकर्षक पद्धतीने सांगितली जाते. त्याच वस्तूकडे ग्राहकाचा कल दिसून येतो.यासंदर्भात ल. रा. नशिराबादकराचे मत लक्षात घेणे महत्त्वाचे ठरते. त्यांच्यामते, ग्राहक ग्रहित धरून उत्पादन सुरू झाल्याने उत्पादित वस्तू खपविण्यासाठी नवनवीन तंत्रे आणि माध्यम शोधली जाऊ लागली. विज्ञानाचे नवनवे शोध आणि सुविधा यामुळे जाहिरातीचे रंग रूप पालटू लागले.ती वृत्तपत्र व इतर माध्यमातून वाचकाला भेटू लागली. जाहिरात हा आजच्या युगाचा महत्त्वाचा भाग बनला आहे. म्हणजेच आजचे युग हे जाहिरातीचे युग आहे. कोणत्याही कंपनीच्या उत्पादित मालाचा परिचय लोकांना करून देणे आपल्याच मालाची बाजारपेठेमध्ये मागणी वाढविण्यासाठी लोकांपुढे स्वखर्चाने आपल्या मालाची प्रसिद्धी केली जाते.

आजच्या यंत्रयुगाच्या काळात जाहिरातीचे स्वरूप व कला बदललेली दिसून येते. विज्ञानाच्या प्रगतीमुळे बदलत्या कालखंडात सामान्य जनतेपर्यंत पोहोचवण्यासाठी जाहिरातीची अनेक माध्यमे उपलब्ध झाली आहेत. त्यामुळे जाहिरातीच्या क्षेत्रात रोजगाराच्या संधी भरपूर उपलब्ध आहेत. यामध्ये दैनंदिन वर्तमानपत्र, मासिके, पोस्टर्स, फलक, आकाशवाणी, दूरदर्शन, मोबाईल, सामाजिक माध्यमे या सर्वांच्या माध्यमातून अनेक उत्पादक

आपल्या उत्पादनाच्या जाहिराती लोकांपर्यंत प्रभावीपणे पोहोचवत आहेत. त्यामुळे जाहिरातीचे स्वरूपही बदलत चालले आहे. "सकाळी उठल्यापासून ते रात्री झोपेपर्यंत प्रत्येक व्यक्तीचे जीवन जाहिरातीनेच व्यापून राहिले आहे. म्हणून जाहिरात लोकांची करमणूक व्हावी व लोकांनी त्यांचा माल घ्यावा म्हणून आकर्षकरित्या सादर केल्या जातात. जाहिरातीवर उत्पादक बराच पैसा खर्च करतात. एखाद्या वस्तूची फक्त एकदाच जाहिरात करून चालत नाही, तर आपला माल चांगला असल्याचे गि्हाईकाच्या मनावर अनेकदा जाहिरात करून बिंबवावे लागतो".5 वस्तूच्या उत्पादकाला किंवा व्यावसायिकाला मोठ्या प्रमाणावर व्यक्तीशी संस्थांशी संपर्क साधण्यासाठी जाहिरात सोयीचे साधन वाटते. उत्पादित वस्तूची किंवा सेवेची प्रतिमा ग्राहकांच्या मनात निर्माण करणे व ग्राहकाला वस्तू खरेदीस भाग पाडणे, ग्राहकाचे प्रबोधन करणे, वस्तूबद्दल आकर्षण निर्माण करणे अशा अनेक उद्देशांसाठी जाहिरात लेखन केले जाते.

वृत्तपत्रासाठी जाहिरात लेखन

जाहिरातीच्या प्रसाराचे मुख्य माध्यम म्हणून मुद्रित माध्यमाचा उल्लेख करावा लागतो. या माध्यमातून जाहिरात ठराविक काळात किंवा दैनिक स्वरूपात प्रसिद्ध होत असतात. यामध्ये वृत्तपत्र हे मुद्रित माध्यम फार प्रभावी व समाजाच्या कानाकोपऱ्यापर्यंत पोहोचणारे एक समर्थ माध्यम म्हणून त्याचा निर्देश करावा लागतो. सर्वात लोकप्रिय माध्यम म्हणून वृत्तपत्राचा उल्लेख करता येईल. वृत्तपत्र वाचकांची संख्या फार मोठ्या प्रमाणात असल्यामुळे वृत्तपत्राचा खपही मोठ्या प्रमाणात होतो. वृत्तपत्रे प्रत्येक घराघरात पोहोचत असल्यामुळे त्यामध्ये जाहिराती मोठ्या प्रमाणात दिल्या जातात. वृत्तपत्रांमधून मोठ्या व छोट्या जाहिराती येत असतात. ठराविक काळाने वृत्तपत्रांमधून जाहिराती प्रसिद्ध होत असतात. तसेच यातील जाहिरात साक्षरांसाठी उपयुक्त असतात. तसेच वृत्तपत्र हे अल्प किमतीत असल्यामुळे हे सर्वसामान्य गरीब जनताही खरेदी करू शकतात. ग्राहकाची गरज लक्षात घेऊन जाहिरात व त्यातील शब्द वापरले जातात. कमीत कमी शब्दांच्या माध्यमातून म्हणजेच शब्दसंखेच्या मर्यादेत जाहिरातीचा मजकूर बसविणे हे देखील एक कलाच असल्यामुळे भाषिक कौशल्य वापरून जाहिरातीचे लेखन करावे लागते. त्यासाठी जाहिरात लेखन करणाऱ्या व्यक्तीला भाषेतील संक्षिप्त लेखन किंवा सारांश लेखनाचे ज्ञान आणि कौशल्य असणे आवश्यक आहे.केवळ अधिक तपशील दिल्याने जाहिरात परिणामकारक व प्रभावी होत नाही, तर मोजक्या शब्दयोजनेतून जाहिरात परिणामकारक प्रभावी होऊ शकते. त्यासाठी जाहिरात संहिता लेखन करणाऱ्या लेखकाकडे शब्दसामर्थ्य असले पाहिजेत. जाहिरातीतील शब्द हे ग्राहकाच्या अंतर्मनापर्यंत पोहोचणारे असल्यामुळे ग्राहकाच्या मनाचा ठाव घेतात.

वृत्तपत्रांमध्ये जाहिरात लेखन करण्यासाठी मध्यवर्ती कल्पना,मथळा,पूरक मथळा,संहिता,जाहिरातीची मुद्रा व घोषवाक्य इत्यादी घटकांचा समावेश होतो. या घटकांचा आकृतीबंध ठरलेला आहे.त्याच आकृतीबंधात जाहिरात लेखकाला जाहिरात लेखन करावे लागेल भाषेचे उत्तम ज्ञान असणारा लेखक याच पद्धतीने जाहिरात लेखन करून आपली जाहिरात परिणामकारक करत असत. कोणतीही जाहिरात तयार करताना मध्यवर्ती कल्पना सूचने आवश्यक आहे. त्यानंतर जाहिरातीचा मथळा हा महत्त्वपूर्ण असावा लागतो. म्हणजे 75 टक्के जाहिरात असे मथळ्याच्या बाबतीत म्हटले जाते. वाचकाचे मन आकर्षित करून त्याच्या मनात कुतुहूल निर्माण करणे हे दोन कामे मथळ्यातून केली जातात. त्यामुळे मथळ्याचे लेखन काळजीपूर्वक व कल्पनातीत असावे लागते. त्यासाठी संहिता लेखन करणाऱ्या लेखकाला म्हणी, वाक्प्रचार व काव्य यांचा अभ्यास असावा लागतो. मथळ्याचे लेखन करताना उत्पादनाची अवास्तव

स्तुती न करता मथळा हा अर्थपूर्ण व ग्राहकांना पटणारा असावा.मथळयात अवघड व चुकीची शब्दयोजना करू नये. जाहिरात मसुदा लेखनात मथळा यासोबतच पूरक मथळाही जोडलेला असतो. मथळयाला पुष्टी देणे, आशय स्पष्ट करणे, स्पष्टीकरण देण्याची कार्य पूरक मथळा करीत असतो. मथळा वाचकाला जाहिरातीकडे आकर्षित करतो,तर पूरक मथळा त्याला संपूर्ण जाहिरात वाचण्यासाठी उद्युक्त करतो.

जाहिरात मसुदा लेखन

जाहिरात म्हणजे विक्रीचा पूर्वारंभ असल्यामुळे जाहिरात प्रभावी होण्यासाठी तिचे लेखन काळजीपूर्वक केले तरच ती जाहिरात यशस्वी होईल. जाहिरातीतील वस्तू बदल माहिती द्यावी लागते. ग्राहकाच्या मानसशास्त्राचे आकलन करून जाहिरात मसुदा लेखनाचे काम करावे लागेल. तसेच ग्राहकाच्या सामाजिक,आर्थिक व सांस्कृतिक पार्श्वभूमी लक्षात घेऊन मसुदा लेखन केले जाते. जाहिरातीच्या भाषेतून अभिव्यक्त होणारा आशय थेट ग्राहकाच्या मनाला भिडणारा असावा. म्हणून जाहिरात लेखन करताना भाषाही साधी सोपी व सुलभ परिचयाची असावी लागते. म्हणून त्यातील शब्द अर्थपूर्ण करणारे असावे तसेच शब्द योजनेसोबतच जाहिरातीत चित्र,रंग, सजावट या घटकांनाही महत्त्व असते. म्हणून जाहिरातीची मांडणी करताना या घटकांकडे लक्ष द्यावे. या सर्वांसोबतच जाहिरातीमध्ये शब्दही महत्त्वाचे असतात. ग्राहकांच्या बुद्धी व भावनेला साद घालण्याचे सामर्थ्य शब्दांमध्ये असते. म्हणून ग्राहकाची बौद्धिक पातळी लक्षात घेऊनच शब्दाचे उपयोजन करावे लागते. म्हणून जाहिरात लेखनासाठी लेखकाकडे शब्द सामर्थ्य असणे महत्त्वाचे ठरते.जाहिरात मसुदा लेखन करणाऱ्या लेखकाकडे शब्द सामर्थ्यासोबतच कल्पकता व निवेदनशैली असावी लागते. शब्दाच्या विविध अर्थछटा व त्याचा अचूक वापर करण्याचे कौशल्य देखील असले पाहिजे. तसेच उत्पादनाच्या स्वरूपानुसार जाहिरातीची भाषा असावी.

एकूणच जाहिरातीचे लेखन वस्तूच्या वैशिष्ट्यानुसार करून जाहिरात प्रभावी व परिणामकारक करणे हे महत्त्वाचे कार्य लेखकाचे आहे. जाहिरात हे एक स्वतंत्र क्षेत्र झाले आहे.तसेच ते स्वतंत्र व्यवसायही झाला आहे. उद्योगाचे व व्यवसायाचे मोठे अर्थकारण त्या भोवती आहे.म्हणून ती तयार करण्यासाठी लागणाऱ्या आवश्यक गोष्टी आपल्याजवळ असतील तर त्या रोजगाराच्या संधी उपलब्ध करून देणारे क्षेत्र आहे. स्पर्धेमुळे आणि प्रसिद्धीच्या हव्यासापोटी जाहिरातीचे क्षेत्र वाढत आहे.म्हणून जाहिरात लेखन करणाऱ्या व्यक्तीस व्यवसायाभिमूख संधी उपलब्ध आहे. आज समाजात मोठ्या प्रमाणात सुशिक्षित बेरोजगार तरुणांची संख्या वाढत आहे. आज अनेक तरुण सामाजिक माध्यमांचा वापर करून अधिकच कल्पकता वापरून वेगवेगळया प्रकारच्या जाहिराती करत आहेत. हीच कल्पकता व शब्द सामर्थ्याच्या जोरावर वेगवेगळया प्रसार माध्यमांद्वारे जाहिरात करून मोठ्या प्रमाणात रोजगार मिळू शकतो.

संदर्भ ग्रंथ

1. पुंडलिक मधुकर, मराठीचे अध्यापन श्री विद्या प्रकाशन, पुणे,1985,पृ. क्र. 10
2. प्रकाश मेदकर, उपयोजित मराठी भाग दोन, विद्या बुक पब्लिशर्स, औरंगाबाद, 2004
3. माध्यमांची भाषा आणि लेखन कौशल्य, चिन्मय प्रकाशन, छत्रपती संभाजीनगर, 2010
4. ल.रा.नसिराबादकर व्यावहारिक मराठी, फडके प्रकाशन, कोल्हापूर 2008 पृ. क्र. 211
5. सदाशिव सरकटे,मुद्रित माध्यमांसाठी लेखन कौशल्य, एज्युकेशन पब्लिशर्स, छत्रपती संभाजीनगर 2013 पृ. क्र. 117

१९९० नंतरच्या लेखिकांच्या कथा : प्रवृत्ती आणि प्रवाह

संशोधक विद्यार्थी
दीपज्योती बन्सीलाल करंडे
(पीएच.डी. संशोधक विद्यार्थी) मु.पो. देहरे, ता.जि. अहिल्यानगर
मार्गदर्शक
प्रा. डॉ. प्रतीक्षा गायकवाड
मराठी विभागप्रमुख, पेमराज सारडा महाविद्यालय, अहिल्यानगर
अभ्यास केंद्र: मराठी संशोधन केंद्र, पेमराज सारडा महाविद्यालय, अहिल्यानगर

प्रस्तावना :-

गोष्ट सांगणे आणि ऐकणे ही माणसाची सहज प्रवृत्ती आहे. त्यानंतर इतरांच्या आयुष्यात डोकावण्याची नैसर्गिक जिज्ञासाही व्यक्तीमध्ये असते. त्यामुळे एक गोष्ट सांगू का? असं म्हटलं की आपोआप उत्सुकता वाढते. तशी प्रत्येक व्यक्तीच्या आयुष्यात गोष्ट बालपणीच आई,आजी, मावशी अशा विविध नात्यामधून आलेली असते. थोडक्यात काय तर स्त्रीच्या विविध नात्यातून, माध्यमातून गोष्ट ही आपणापर्यंत पोहचलेली असते. या अर्थाने स्त्री ही पहिली कथाकार असते. कथेच्या माध्यमातून योग्य संस्कार, मूल्य व्यक्तीच्या अंगात रुजली जातात.

साहित्यामध्ये कथा, कादंबरी, नाटक, प्रवासवर्णन अशा विविध घटकांचा समावेश होतो. ते स्त्रीने लिहिले की, पुरुषाने असा भेद करता येत नाही. परंतु स्त्रियांचे काही नैसर्गिक अनुभव, भावना, विचार, शारीरिक गुणधर्म या सर्वांना एक स्त्री म्हणून ती चांगल्या पद्धतीने मांडू शकते. याविषयी विद्या देवधर म्हणतात, "तिच्या अभिव्यक्तीला, भाषेला तिनेच स्त्रीत्वाचे बंधन घातले आहे. त्या बंधनातून बाहेर येऊन स्त्रीला लेखन करायचे असते. एक लेखक म्हणून स्वतःला सिद्ध करायचे असते. स्त्रियांचे साहित्य आणि आव्हाने असा विचार करू लागलो तर परंपरेतून आलेली भाषिक आणि वैचारिक बंधने पार करून लिहिण्याचे मोठे आव्हान तिच्यासमोर असते."[१] हे आव्हान पेलून आजची स्त्री काही प्रमाणात का होईना पण धाडसाने लिहिताना दिसते.

या ठिकाणी समकालीन लेखिकांच्या कथा आणि तिची प्रवृत्ती व प्रवाह या अनुषंगाने काही निरीक्षणे नोंदविली आहेत. समकालीन हा कालवाचक शब्द आहे. सम म्हणजे समान, समांतर, सोबत होय. एखाद्या विशिष्ट कालखंडामध्ये काही एक प्रमाणात समान, समान जाणिवा, समान अनुभव, समान प्रेरणास्त्रोत, समान भाषावैशिष्ट्ये, समान मूल्यांचा पुरस्कार करणारे, समान जीवनदृष्टी असलेले साहित्य निर्माण होऊ लागते. १९९० नंतरच्या काळातील काही निवडक लेखिकांच्या कथांचा थोडक्यात विचार करावयाचा आहे. १९६० नंतर मराठी साहित्यामध्ये आमूलाग्र बदल झाले. या काळातील ग्रामीण, दलित, आदिवासी अशा प्रवाहांनी मराठी साहित्य विस्तारले गेले. १९७५ नंतर मराठीमधील स्त्रीवादी साहित्य प्रवादाने स्त्रियांचे भावविश्वही धीटपणे मांडायला सुरुवात केली. १९७५ ते १९९० पर्यंत कमल देसाई, विजया राजाध्यक्ष, वसुंधरा पटवर्धन यासारख्या लेखिकांनी आणि त्यानंतर गौरी देशपांडे, आशा बगे, प्रिया तेंडुलकर, मेघना पेठे, सानिया, उर्मिला पवार अशा लेखिकांनी स्त्रीच्या वाट्याला आलेले दुःख, अवहेलना, व्यथा-वेदना यांना बाजूला करून एक स्वतंत्र व्यक्ती म्हणून स्त्रीकडे बघण्याचा दृष्टिकोन निर्माण केला. १९९० नंतर भारताने मुक्त अर्थव्यवस्था धोरण स्वीकारले त्यामुळे सर्वत्र जागतिकीकरणाचे वारे वाहू लागले व स्त्री लेखिकांनी पुन्हा नव्याने लेखनास सुरुवात केलेली या काळात पहावयास मिळते. त्यामध्ये मोनिका गजेंद्रगडकर, प्रज्ञा दया पवार आणि मनस्विनी लता रवींद्र या काही लेखिकांच्या कथांकडे बघून आश्वासकता निर्माण झाली. म्हणून या ठिकाणी या कालखंडातील नीरजा, मोनिका गजेंद्रगडकर, प्रज्ञा दया पवार आणि मनस्विनी लता रवींद्र या

लेखिकांच्या कथांचा थोडक्यात विचार केला आहे. काळ बदलला म्हणून साहित्यामध्ये बदल घडून येतो असे नाही. मानवी जीवनात जसजसे बदल घडतात ते संवेदनशील मनात पाझरून त्याचे प्रतिबिंब साहित्यामध्ये उमटू लागते अशी ही निरंतर घडत जाणारी प्रक्रिया आहे. परंतु अभ्यासाच्या सोयीसाठी हा कालखंड कल्पिलेला असतो. यामुळेच एकविसाव्या शतकातील या वीस वर्षाच्या कालखंडामध्ये आधीच्या कालखंडातील लेखिकांचे कथालेखनही काही प्रमाणात सुरूच आहे. त्यामध्ये गौरी देशपांडे, विजया राजाध्यक्ष, उर्मिला पवार, मेघना पेठे, प्रिया तेंडुलकर यांचा उल्लेख करता येईल. तसेच पारंपरिक, कौटुंबिक कथेच्या अनुषंगाने लिहिणाऱ्या छाया महाजन, रेखा बैजल, प्रतिमा इंगोले, मेनका धुमाळे, ललिता गादगे, आशा कर्दळे, नीलम माणगावे अशा काही स्त्री कथाकारांचा उल्लेख करता येईल.

लेखिका नीरजा यांच्या कथालेखनामध्ये 'जे दर्पणी बिबले' (२००१), 'ओल हरवलेली माती' (२००६), 'पावसात सूर्य शोधणारी माणसं' (२०१२) आणि 'अस्वस्थ मी अशांत मी' (२०१८) असे एकूण चार कथासंग्रह या काळामध्ये प्रकाशित झालेले आहेत. ''मला स्वतःला पुरुष नाकारणारा स्त्रीवाद मान्य नाही. मी ज्या स्त्रीवादाविषयी बोलत असते त्याविषयी मी म्हणेन की, आपण एक स्वतंत्र व्यक्ती आहोत, आपले स्वतःचे असे एक स्वतंत्र व्यक्तिमत्त्व आहे, स्वत्व आहे, माझ्या स्त्रीवादाच्या संकल्पनेत स्त्री-पुरुषांनी एकमेकांच्या विचारांचा भावनांचा, निर्णयांचा, स्वातंत्र्याचा आदर करणे यावर प्रामुख्याने भर असतो.''[२] कथालेखनामागच्या समदृष्टीची त्यांची भूमिका महत्त्वाची आहे. त्यांच्या कथांमधील स्त्री ही 'स्वत्वा'ची जाणीव असणारी असून ती आत्मसन्मानाने जगते. जसे की 'सावर रे' कथेतील मानसी, 'जवळ तरी दूर' कथेतील माई, 'पार्टी' या कथेतील रंजना यांचा उल्लेख करता येईल. लैंगिक भावनेविषयी त्यांच्या कथेतील स्त्रिया या मोकळेपणाने बोलतात. पारंपरिक स्त्रीवर पुरुषी समाजव्यवस्थेने लादलेल्या त्याग, समर्पण, वात्सल्य, करुणा, ममता, प्रेम या भावना त्यांच्या कथेतील स्त्रिया जुमानत नाहीत. उलट मुक्तपणे वागतात. स्त्री-पुरुष नात्यातील संबंधांना त्या अतिशय संवेदनशीलपणे व धीटपणे हाताळतात.

लेखिका मोनिका गजेंद्रगडकर यांचे या काळात 'भूप' (२००४), 'आर्त' (२००८), 'शिल्प' (२०११) असे तीन कथासंग्रह प्रकाशित झालेले आहेत. त्यांना कलावंतांच्या व्यक्तिमत्त्वाचे विशेष आकर्षण असून त्यांच्या कथांमध्ये लेखक, चित्रकार, शिल्पकार, गायक असे अनेक कलावंत येतात. उदा. 'भूप' या कथेतील अवधूत पंत, 'आधार' कथेतील मामा. व्यक्तीच्या मनामध्ये निर्माण होणाऱ्या भावना, स्पंदने योग्य पद्धतीने टिपले आहेत. त्यामुळे त्यांच्या कथेतील पात्रे ही शारीरिक व्यक्तिमत्त्वापेक्षा आंतरिक स्वभावातून उभी राहतात. कारण त्यांच्या अनेक कथांमधून हळवेपणा सतत पाझरत असतो हे विशेष अनुभवास येते.

लेखिका प्रज्ञा दया पवार यांचा 'अफवा खरी ठरावी म्हणूनन हा कथासंग्रह २०१० मध्ये प्रकाशित झाला आहे. या कथासंग्रहातून दलित जाणिवेच्या गावपातळीवरील वास्तवापासून महानगरीय स्त्री जगण्याची घुसमट दाखविण्याचा प्रयत्न त्या करतात. त्याच्या कथेत येणारा वर्तमान, सामाजिक, आर्थिक व सांस्कृतिक पर्यावरणाचा वापर विशेषत्वाने उल्लेख करण्यासारखा आहे. त्यांच्या कथेतील स्त्रिया या कर्तृत्ववान व सामाजिक भान असणाऱ्या आहेत. 'एक्झिट-१' मधील मीता ही अभिनेत्री असून, ती तिच्या कर्तृत्वाने उभी राहते. लग्न न करता अनेक पुरुषांसोबत लिव्ह इन मध्ये राहते. 'एक्झिट-२' या फॅन्टसीसदृश्य कथेमधून लेखकानेच उभे केलेले स्त्री पात्र प्रश्नांचा भडिमार करून समाजभान देण्याचे काम करते. तर 'पेडिक्युअर' कथेतील सवर्ण स्त्री माया पुरोहित दलित स्त्रीच्या पायाजवळ बसून पेडिक्युअर करते; परंतु तिच्या घरातील खाद्यपदार्थ खाण्याचे टाळते. ही अस्पृश्यता त्या दाखवितात. स्त्रीला दुबळे ठरवणाऱ्या समाजव्यवस्थेला विरोध करतात. प्रज्ञा दया पवार या मुळातच कवयित्री असल्यामुळे त्याच्या निवेदनाला एक काव्यात्मकता प्राप्त होते व कथा आशयपूर्ण बनते. त्यांचे उदाहरण घ्यायचे झाले तर 'एक्झिट-१' या कथेतील निवेदन ''काठावर मिता बसलेली, तिनं आपल्या हाताने योनीतून आपलं गर्भाशय खेचून बाहेर काढलं आणि

नदीच्या पात्रात सोडून दिलं. क्षणार्धात नदीच्या पाण्याचा रंग बदलला. रक्तासारखा लालभडक. ती अचंबित झाली. पलीकडच्या काठाला लक्ष गेलं. तिचं तर तिथं दुसरी बाई तीही बाई तिच्या हातानं तिचं गर्भाशय नदीत सोडत होती. मितानं चमकून आजूबाजूला जरा नीट पाहिलं तर तिला नदीच्या दोन्ही काठांना अशा कितीतरी बायका दिसल्या. आपापली गर्भाशय सोडून देणाऱ्या. आता समुद्र काय करेल? सामावून घेईल अशा नदीला?"[३] या प्रतीकामधून स्त्रीत्वाच्या नैसर्गिक सर्जनशीलतेचा प्रत्यय जसा त्या देतात तसेच याचं सर्जनशीलतेला तिची कमजोरी समजणाऱ्या समाजाला त्या सडेतोडपणे उत्तर देतात.

लेखिका मनस्विनी लता रवींद्र यांच्या 'ब्लॉगच्या आरशापल्याड' (२०१४) या कथासंग्रहास २०१६ चा साहित्य अकादमीचा युवा पुरस्कार मिळालेला आहे. एक कलावंत म्हणून त्या नाटक, अभिनय, दिग्दर्शन, कथा-पटकथा, संवाद अशा विविध क्षेत्रात स्वतःचा शोध घेताना दिसतात. स्त्री-पुरुष नात्यातील लिंगभावना, लैंगिकता, समाजकारण, जातीयता, राजकारण यांची जाण त्यांच्या ठिकाणी दिसून येते. 'तुझ्याविना' मधील ग्रामीण दुःख, दारिद्र्य, स्त्रीची वेदना नेमकेपणाने मांडली आहे. 'काळ्याकुट्ट वेळी' मधील आर्य पुरुषांच्या परंपरा मिरवणारा व स्वतःच्याच मुलीशा कुकर्म करणारा कर्नल साहेब किंवा 'मळक्या पायाची मुलगी' मधील तारुण्यसुलभ लैंगिक भावनांचा मुक्त आविष्कार असो या व अशा अनेक वृत्ती-प्रवृत्तीच्या व्यक्तिरेखा त्या उभ्या करतात. या नव्या बदलाविषयी त्या म्हणतात, "इथे कोण माणूस नाही, फक्त जनीवरं आहेत. ओरबाडून घेणारी इथे येऊन हवे तेवढे सर्च करा, समोरच्याला ओरबाडून घ्या, स्वतःच्याच चिधळ्या होऊ द्या. कारण सगळ्यांचे चेहरे झाकलेले आहेत. कोण कोणाशी संभोग करतोय कळत नाहीये आणि संभोगही कसला तर कल्पनेतला, मनातला, मनाची ओकारी करायचं बेसिन आहे हे असंच म्हणायला हवं. अ ग्लोबल सायबर बेसिन."[४] हे सोशल मिडियाच्या विकृततेला त्यांनी दाखवून दिले आहे.

एकविसाव्या शतकाचा विचार केला तर स्त्रियांचे कथालेखन काहीसे कमी झाले आहे. पारंपरिक स्वरूपांच्या कथा निर्माण होत नाहीत. नीरजा, मोनिका गजेंद्रगडकर, प्रज्ञा दया पवार, मनस्विनी लता रवींद्र या कथालेखिकांच्या कथा काही प्रमाणात आशादायक वाटतात. हा वीस वर्षाचा काळ झपाट्याने बदलला आहे की, त्याने जीवनाच्या सर्वच क्षेत्रावर प्रभाव टाकला आहे. त्यामुळे मध्यमवर्गीय व उच्चमध्यमवर्गीय जीवनाचे चित्रण साहित्यातून मांडले जायचे तेही आज योग्य पद्धतीने मांडले जात नाही. स्त्रीच्या व्यथा, वेदना योग्य पद्धतीने मांडल्या जात नाही; परंतु असे असले तरी वरील चार कथा लेखिकांच्या कथेने मराठी स्त्री लेखिकांच्या कथेमध्ये चैतन्य निर्माण केले आहे. डॉ. अंजली सोमण म्हणतात त्याप्रमाणे "आरंभ काळातील कथा लेखिकांना सामाजिक बंधनामुळे घराच्या उंबरठ्याबाहेर पडता येत नव्हते, ही त्यांच्या अनुभव विश्वाची मर्यादा होती. आताच्या स्त्री कथाकारांनी स्वतःवर स्त्रीवादी दृष्टिकोनाची मर्यादा घालून आपली जीवन जाणीव मर्यादित करू नये."[५] याचे भान वरील चारही कथा लेखिकांनी स्त्रीवादाची बंदिस्त चौकट बाजूला सारून, जो सामाजिक दृष्टिकोन स्वीकारला आहे तो महत्त्वाचा आहे हा प्रयत्न मराठी कथेसाठी सकारात्मक आहे.

संदर्भ ग्रंथ :-

१) स्त्री-लिखित मराठी साहित्य, संदर्भ आणि चिकित्सा, बदलते समाजवास्तव आणि स्त्रियांचे साहित्य, विद्या देवधर, संपादक आशुतोष पाटील, शब्दालय प्रकाशन, श्रीरामपूर, प्रथमावृत्ती २०१५, पृ.क्र. १७७.

२) स्त्री लिखित मराठी कथा १९५० ते २०१० मुलाखत - नीरजा, संपादक अरुणा ढेरे, पद्मगंधा प्रकाशन, पुणे, प्रथमावृत्ती २०१४, पृ.क्र. ५१०.

३) अफवा खरी ठरावी म्हणून, प्रज्ञा दया पवार, शब्द पब्लिकेशन, मुंबई, दुसरी आवृत्ती २०१०, पृ.क्र. १४.

४) ब्लॉगच्या आरशापल्याड, मनस्वी लता रवींद्र, शब्द पब्लिकेशन, मुंबई, दुसरी आवृत्ती २०१७, पृ.क्र. ८९.

५) मराठी कथेची स्थितीगती, डॉ. अंजली सोमण, प्रतिमा प्रकाशन, प्रथमावृत्ती १९९५, पृ.क्र. २७१.

खानदेशातील लोकपरंपरा : वहीगायन एक अभ्यास

कल्पतेश भिकनराव देशमुख
सहाय्यक प्राध्यापक (CHB) (इतिहास विभाग)
(नानासाहेब य. ना. चव्हाण कला, विज्ञान आणि वाणिज्य महाविद्यालय चाळीसगाव)

सारांश

खानदेश हा सांस्कृतिकदृष्ट्या समृद्ध प्रदेश असून येथे विविध लोककला आणि लोकपरंपरा आजही जिवंत स्वरूपात अस्तित्वात आहेत. त्यापैकी वहीगायन ही एक महत्त्वपूर्ण लोककला परंपरा आहे. वहीगायन हा मौखिक स्वरूपातील लोककला प्रकार असून त्यामध्ये स्थानिक लोकजीवन, लोकसंस्कृती, श्रद्धा, दैवतपरंपरा आणि ऐतिहासिक स्मृती यांचे दर्शन घडते. प्रस्तुत संशोधनामध्ये खानदेशातील वहीगायन या लोकपरंपरेचा अभ्यास करण्यात आला आहे. संशोधनासाठी दुय्यम संशोधन पद्धतीचा वापर करण्यात आला असून उपलब्ध संदर्भग्रंथ, संशोधन लेख आणि लोकसाहित्यविषयक साहित्याचे विश्लेषण करण्यात आले आहे. अभ्यासातून असे आढळून आले की वहीगायन ही केवळ मनोरंजनाची कला नसून ती सामाजिक ऐक्य, सांस्कृतिक वारसा आणि लोकअभिव्यक्तीचे प्रभावी माध्यम आहे. तथापि आधुनिकतेच्या प्रभावामुळे, स्थलांतरामुळे आणि लोकाश्रयाच्या कमतरतेमुळे या कलेसमोर अस्तित्वाचा प्रश्न निर्माण झाला आहे. त्यामुळे या लोककलेचे संवर्धन आणि जतन करणे आवश्यक आहे.

बीजशब्द : खानदेश, लोकपरंपरा, वहीगायन, लोककला, लोकसाहित्य, लोकसंस्कृती

१. प्रस्तावना

लोकसाहित्य आणि लोककला या कोणत्याही समाजाच्या सांस्कृतिक इतिहासाच्या जिवंत अभिव्यक्ती मानल्या जातात. लोकजीवनातील अनुभव, श्रद्धा, परंपरा, मूल्यव्यवस्था आणि सामाजिक संबंध यांचे प्रतिबिंब लोककलांमध्ये दिसून येते. महाराष्ट्रातील विविध भागांप्रमाणेच खानदेश प्रदेशातही अनेक समृद्ध लोककला परंपरा विकसित झालेल्या आहेत. खानदेशातील विविध बोलीभाषा, सांस्कृतिक विविधता आणि लोकश्रद्धा यांमुळे येथील लोककलांना विशेष महत्त्व प्राप्त झाले आहे.

अशाच लोककलांपैकी वहीगायन हा एक महत्त्वपूर्ण कला प्रकार आहे. हा प्रकार प्रामुख्याने धार्मिक, सामाजिक आणि कुळाचाराशी संबंधित प्रसंगी सादर केला जातो. वहीगायनाच्या माध्यमातून स्थानिक देवता, ऐतिहासिक प्रसंग, लोककथा आणि लोकश्रद्धा यांचे जतन होत आले आहे. मौखिक परंपरेतून पिढ्यान् पिढ्या हस्तांतरित झालेली ही कला आजही ग्रामीण समाजात लोकप्रिय आहे.

२. साहित्य समीक्षा

डॉ. किसन पाटील यांनी लोकसाहित्याच्या अभ्यासामध्ये लोकजीवन आणि लोकसंस्कृती यांचे महत्त्व स्पष्ट केले आहे. त्यांच्या मते लोकसाहित्य हे समाजाच्या सांस्कृतिक स्मृतीचे जतन करणारे प्रभावी माध्यम आहे.

डॉ. रामचंद्र देखणे यांनी महाराष्ट्रातील विविध लोककलांचा अभ्यास करताना लोककलांच्या सामाजिक आणि सांस्कृतिक भूमिकेवर प्रकाश टाकला आहे. लोककला ही समाजातील सांस्कृतिक मूल्ये जपण्याचे कार्य करते असे ते नमूद करतात.

रा. चिं. ढेरे यांनी लोकसाहित्य आणि लोकपरंपरांच्या अभ्यासातून लोकश्रद्धा, लोकसंस्कृती आणि लोककला यांचा परस्परसंबंध स्पष्ट केला आहे. त्यांच्या संशोधनामुळे महाराष्ट्रातील अनेक लोकपरंपरांच्या अभ्यासाला दिशा मिळाली.

वरील अभ्यासांचा विचार करता महाराष्ट्रातील लोककला आणि लोकसाहित्य यांवर संशोधन झाले असले तरी खानदेशातील वहीगायन या विशिष्ट लोककला प्रकाराचा स्वतंत्र आणि सखोल अभ्यास तुलनेने कमी प्रमाणात झालेला दिसून येतो.

३. संशोधनातील अंतर

महाराष्ट्रातील लोककला आणि लोकसाहित्य यांवर विविध अभ्यास उपलब्ध आहेत. तथापि खानदेशातील वहीगायन या लोकपरंपरेचे सामाजिक, सांस्कृतिक आणि कलात्मक पैलू समजून घेण्यासाठी स्वतंत्र संशोधन अल्प प्रमाणात उपलब्ध आहे. तसेच आधुनिक काळात या कलेत झालेले बदल, कलाकारांची सामाजिक पार्श्वभूमी आणि या कलेसमोरील आव्हाने यांचा सविस्तर अभ्यास झालेला दिसत नाही. प्रस्तुत संशोधन या संशोधनातील अंतर भरून काढण्याचा प्रयत्न करते.

४. संशोधनाची उद्दिष्टे

१. खानदेशातील वहीगायन या लोकपरंपरेचा अभ्यास करणे.
२. वहीगायन कला प्रकाराची वैशिष्ट्ये समजून घेणे.
३. वहीगायन कलाकारांची सामाजिक आणि सांस्कृतिक पार्श्वभूमी अभ्यासणे.
४. वहीगायनातील लोकजीवन आणि लोकसंस्कृतीचे प्रतिबिंब समजून घेणे.
५. वहीगायनासमोरील आव्हाने आणि संवर्धनाच्या शक्यता अभ्यासणे.

५. संशोधन पद्धती

प्रस्तुत संशोधन हे वर्णनात्मक स्वरूपाचे असून दुय्यम संशोधन पद्धतीचा अवलंब करण्यात आला आहे. संशोधनासाठी लोकसाहित्य, लोककला आणि खानदेशातील सांस्कृतिक परंपरा यांच्याशी संबंधित पुस्तके, संशोधन लेख, नियतकालिके आणि उपलब्ध संदर्भ साहित्याचा वापर करण्यात आला आहे. संकलित माहितीचे विश्लेषण करून वहीगायनाचा इतिहास, स्वरूप, वैशिष्ट्ये आणि वर्तमान स्थिती यांचा अभ्यास करण्यात आला आहे.

संशोधनाच्या मर्यादा

१. संशोधन मुख्यतः दुय्यम माहितीवर आधारित आहे.
२. क्षेत्रीय सर्वेक्षण व मुलाखतींचा समावेश करण्यात आलेला नाही.
३. वहीगायन ही मौखिक परंपरा असल्याने लिखित माहिती मर्यादित उपलब्ध आहे.

६. वहीगायन : संकल्पना व स्वरूप

खानदेशातील विविध लोककला प्रकारांमध्ये वहीगायन हा एक महत्त्वपूर्ण आणि वैशिष्ट्यपूर्ण लोककला प्रकार मानला जातो. या लोककलेचा उगम खानदेशात झाल्याचे लोकपरंपरेतून सांगितले जाते. वही हा लोकगीतांचा प्रकार असून त्याची रचना प्रामुख्याने मौखिक स्वरूपाची असते. बहुतांश रचनाकार निरक्षर किंवा अल्पशिक्षित असल्यामुळे वह्यांमध्ये छंद, वृत्त आणि अलंकार यांची शास्त्रीय बांधणी आढळत नाही. तथापि या रचनांमध्ये भावनांची सहजता, अनुभवांची प्रामाणिकता आणि लोकजीवनाचे वास्तव चित्रण दिसून येते.

वहीचे लिखित स्वरूप गद्यसदृश वाटत असले तरी प्रत्यक्ष गायनाच्या वेळी ताल, लय आणि सुरांच्या साहाय्याने ती पद्यात्मक अनुभव देणारी कलाकृती ठरते. त्यामुळे वहीगायन ही लोकजीवनातून निर्माण झालेली उत्स्फूर्त काव्यात्मक अभिव्यक्ती मानली जाते.

७. लोककला प्रकार म्हणून वहीगायनाची वैशिष्ट्ये

वहीगायन ही खानदेशातील सण, उत्सव, नवस, जत्रा, कुळाचार आणि धार्मिक कार्यक्रमांशी निगडित असलेली लोककला आहे. या कलेचे वैशिष्ट्य म्हणजे तिची मौखिक परंपरा, स्थानिक बोलीभाषेचा वापर आणि लोकसंगीताशी असलेली जवळीक.

वहीगायनाच्या माध्यमातून खानदेशातील लोकजीवन, लोकसंस्कृती, लोकदैवतांवरील श्रद्धा, सामाजिक मूल्ये आणि ऐतिहासिक स्मृती यांचे जतन केले जाते. वहीची रचना प्रामुख्याने कन्हेर कानबाई, मुंजोबा, ग्रामदैवत तसेच स्थानिक ऐतिहासिक व्यक्तिमत्त्वे आणि प्रेरणादायी घटनांवर आधारित असते. अनेक वह्यांमध्ये रामायण, महाभारत यांसारख्या महाकाव्यांतील प्रसंगांचाही समावेश आढळतो.

वहीगायनाचे आणखी एक वैशिष्ट्य म्हणजे कलाकार स्वतःच वहीची निर्मिती करतात, तिला चाल लावतात आणि सादर करतात. त्यामुळे या कलेमध्ये सर्जनशीलतेचा आणि लोकसहभागाचा अनोखा संगम दिसून येतो.

८. वहीगायनातील कलाकार, वाद्ये आणि वेशभूषा

वहीगायनामध्ये सहभागी होणारे कलाकार हे प्रामुख्याने शेतकरी, शेतमजूर आणि कष्टकरी वर्गातील असतात. या कला प्रकारात विविध जाती-पंथांतील लोक सहभागी होतात. कला सादर करताना सामाजिक भेद विसरून सर्व कलाकार एकत्रितपणे सहभागी होतात. ही बाब सामाजिक ऐक्याच्या दृष्टीने महत्त्वपूर्ण मानता येईल.

एका वही मंडळामध्ये सामान्यतः मुख्य गायक, कोरस गायक आणि वादक अशा विविध भूमिका पार पाडणारे आठ ते दहा कलाकार असतात. काही ठिकाणी ही संख्या अधिकही असते.

वाद्ये

वहीगायनामध्ये डफ, ढोलकी, टाळ, झांज, खंजिरी, संबळ, कडी आणि तुणतुणे यांसारखी पारंपरिक वाद्ये वापरली जातात. आधुनिक काळात हार्मोनियम आणि इलेक्ट्रॉनिक वाद्यांचाही वापर होताना दिसून येतो.

वेशभूषा

वहीगायन करणारे कलाकार दिवसभर शेती अथवा मजुरीचे काम करीत असल्यामुळे पूर्वी ते दैनंदिन वेशभूषेतच सादरीकरण करीत असत. अलीकडच्या काळात काही मंडळे नेहरू कुर्ता, पायजमा, टोपी, फेटा आणि जाकीट यांसारख्या पारंपरिक पोशाखांचा वापर करताना दिसतात.

९. वहीगायनातील महिलांचा सहभाग

लोककला ही समाजाच्या सांस्कृतिक जीवनाचा अविभाज्य घटक असली तरी अनेक लोककलांमध्ये महिलांचा सहभाग ऐतिहासिकदृष्ट्या मर्यादित राहिलेला दिसून येतो. खानदेशातील वहीगायन या लोककला प्रकारामध्येही अशीच परिस्थिती आढळून येते. उपलब्ध माहितीनुसार वहीगायनामध्ये महिलांचा सहभाग अत्यल्प प्रमाणात दिसून येतो. काही अपवादात्मक ठिकाणी महिलांचा सहभाग आढळत असला तरी बहुतांश ठिकाणी ही कला पुरुषप्रधान स्वरूपात विकसित झालेली दिसते.

यामागे सामाजिक, सांस्कृतिक आणि पारंपरिक घटक कारणीभूत असल्याचे दिसून येते. ग्रामीण भागातील सामाजिक संकेत, सार्वजनिक कार्यक्रमांमधील स्त्रियांच्या सहभागाविषयी असलेले पारंपरिक दृष्टिकोन तसेच घरगुती जबाबदाऱ्या यांमुळे महिलांचा सहभाग मर्यादित राहिला असावा. लोकपरंपरेतून पुढे आलेल्या या कलेमध्ये पुरुषांचे वर्चस्व दीर्घकाळ टिकून राहिल्यामुळे महिलांना संधी मिळण्याचे प्रमाण कमी राहिले आहे.

तथापि आधुनिक काळात शिक्षणाचा प्रसार, सामाजिक जागरूकता आणि सांस्कृतिक क्षेत्रातील महिलांची वाढती उपस्थिती यांमुळे परिस्थितीत काही प्रमाणात बदल होताना दिसत आहे. लोककला संवर्धनाच्या दृष्टीने महिलांचा सहभाग वाढविणे आवश्यक आहे. महिलांचा सहभाग वाढल्यास या कलेला नवीन अभिव्यक्ती, नवीन विषय आणि व्यापक सामाजिक स्वीकार्यता प्राप्त होऊ शकते.

त्यामुळे भविष्यातील संशोधनामध्ये महिलांच्या सहभागाच्या शक्यता, त्यांच्यासमोरील अडचणी आणि या कलेच्या जतनामध्ये त्यांची भूमिका यांचा स्वतंत्रपणे अभ्यास होणे आवश्यक आहे.

१०. वहीगायनाचा इतिहास, गुरु-शिष्य परंपरा आणि काळानुसार झालेले बदल

खानदेशातील वहीगायन या लोककला प्रकाराचा इतिहास मुख्यतः मौखिक परंपरेवर आधारित आहे. या कलेच्या उत्पत्तीविषयी निश्चित लिखित पुरावे उपलब्ध नसले तरी स्थानिक लोककलावंत आणि लोकपरंपरा यांमधून तिचे प्राचीन अस्तित्व अधोरेखित होते. लोककलावंतांच्या मते ही कला अनेक शतकांपासून अस्तित्वात असून तिच्याशी संबंधित विविध दंतकथा खानदेशात प्रचलित आहेत. यादवकालीन हेमाद्री, फारुकी राजवट, खानबाई यांसारख्या ऐतिहासिक आणि अर्धऐतिहासिक कथांचा उल्लेख लोकपरंपरेत वारंवार आढळतो.

लोकपरंपरेचे वैशिष्ट्य म्हणजे तिचे सातत्य. वहीगायनाच्या बाबतीत हे सातत्य गुरु-शिष्य परंपरेतून जपले गेलेले दिसते. लिखित नोंदींचा अभाव असला तरी या कलेचे ज्ञान पिढ्यान्पिढ्या मौखिक स्वरूपात हस्तांतरित होत

आले आहे. अनेक वह्यांच्या शेवटच्या चरणांमध्ये गुरु आणि शिष्य यांचा उल्लेख आढळतो, यावरून या परंपरेचे अस्तित्व स्पष्ट होते.

वहीगायन ही केवळ कलात्मक अभिव्यक्ती नसून ती सांस्कृतिक वारशाचे संवहन करणारी लोकशिक्षणाची एक प्रभावी पद्धत आहे. लोकदैवतांच्या कथा, ऐतिहासिक प्रसंग, सामाजिक मूल्ये आणि लोकजीवनातील अनुभव यांचे जतन या परंपरेद्वारे होत आले आहे.

मात्र बदलत्या सामाजिक आणि आर्थिक परिस्थितीमुळे या कलेमध्ये अनेक परिवर्तन घडून आले आहेत. पारंपरिक वाद्यांबरोबर आधुनिक वाद्यांचा वापर वाढला आहे. सादरीकरणाच्या शैलीत बदल झाला आहे. तसेच आधुनिक मनोरंजनाच्या साधनांमुळे लोककलेविषयीचे आकर्षण काही प्रमाणात कमी झालेले दिसते.

विशेषतः युवा पिढीचे शहरांकडे होणारे स्थलांतर, रोजगाराच्या बदलत्या संधी आणि लोककलांमधून मर्यादित आर्थिक उत्पन्न यांमुळे या क्षेत्राकडे वळणाऱ्या तरुणांची संख्या कमी होत आहे. परिणामी वहीगायन मंडळांची संख्या घटत असल्याचे दिसून येते. ही परिस्थिती भविष्यात या लोककलेच्या अस्तित्वासाठी गंभीर आव्हान ठरू शकते.

अशा परिस्थितीत वहीगायनाचे दस्तावेजीकरण, संशोधन आणि संवर्धन यांना विशेष महत्त्व प्राप्त होते. कारण ही कला केवळ सांस्कृतिक अभिव्यक्ती नसून खानदेशाच्या लोकस्मृतीचा आणि सांस्कृतिक ओळखीचा एक महत्त्वपूर्ण भाग आहे.

११. निष्कर्ष

प्रस्तुत संशोधनामध्ये खानदेशातील वहीगायन या लोकपरंपरेचा अभ्यास करण्यात आला. अभ्यासातून असे स्पष्ट होते की वहीगायन ही खानदेशातील एक महत्त्वपूर्ण, प्राचीन आणि वैशिष्ट्यपूर्ण लोककला परंपरा आहे. या कलेच्या माध्यमातून स्थानिक लोकजीवन, लोकसंस्कृती, लोकश्रद्धा, सामाजिक मूल्ये आणि ऐतिहासिक स्मृती यांचे जतन होत आले आहे.

वहीगायनाचा अभ्यास केवळ एका लोककलेचा अभ्यास नसून खानदेशाच्या सांस्कृतिक इतिहासाचा आणि सामाजिक जीवनाचा अभ्यास आहे. या लोककलेमध्ये विविध जाती, पंथ आणि सामाजिक स्तरांतील लोकांचा सहभाग दिसून येतो. त्यामुळे सामाजिक ऐक्य, सांस्कृतिक समन्वय आणि लोकपरंपरेचे जतन या दृष्टीने या कलेचे महत्त्व विशेष अधोरेखित होते.

अभ्यासातून असेही दिसून येते की वहीगायन ही कला मुख्यतः मौखिक परंपरेवर आधारित असल्यामुळे तिच्या जतनासंबंधी अनेक अडचणी निर्माण झालेल्या आहेत. आधुनिक जीवनशैली, लोकाश्रयाचा अभाव, रोजगारासाठी होणारे स्थलांतर आणि नव्या पिढीचा कमी होत चाललेला सहभाग यांमुळे या कलेसमोर अस्तित्वाचा प्रश्न निर्माण झाला आहे. विशेषतः तरुण पिढीचा सहभाग कमी होत असल्याने या परंपरेचे सातत्य धोक्यात येण्याची शक्यता आहे.

तथापि, या सर्व आव्हानांनंतरही वहीगायन आजही ग्रामीण समाजाच्या सांस्कृतिक जीवनात महत्त्वपूर्ण स्थान टिकवून आहे. लोकदैवतांवरील श्रद्धा, सण-उत्सव, कुळाचार आणि सामूहिक सांस्कृतिक कार्यक्रम यांमधून या कलेचे अस्तित्व आजही जपले जात आहे.

म्हणूनच वहीगायनाचे शास्त्रीय दस्तावेजीकरण, संशोधन, संवर्धन आणि प्रसार करणे ही काळाची गरज आहे. शासन, शैक्षणिक संस्था, संशोधक आणि लोककलावंत यांच्या संयुक्त प्रयत्नांमधून या लोकपरंपरेचे संरक्षण केल्यास भविष्यातील पिढ्यांसाठी हा अमूल्य सांस्कृतिक वारसा जतन करता येईल.

१२. सूचना

१. वहीगायनाचे ध्वनी आणि दृकश्राव्य दस्तावेजीकरण करण्यात यावे.

२. शाळा, महाविद्यालये आणि विद्यापीठांमध्ये लोककला संवर्धन कार्यक्रम आयोजित करावेत.

३. युवा पिढीला या कलेत सहभागी होण्यासाठी प्रोत्साहन द्यावे.

४. लोककलावंतांना आर्थिक सहाय्य, शिष्यवृत्ती आणि मानधन उपलब्ध करून द्यावे.

५. सांस्कृतिक महोत्सवांमध्ये वहीगायनाला प्राधान्याने स्थान द्यावे.

६. लोककला संशोधन केंद्रांमार्फत वहीगायनावर विशेष संशोधन प्रकल्प राबवावेत.

७. डिजिटल माध्यमांद्वारे वहीगायनाचे जतन व प्रसार करण्यासाठी प्रयत्न करावेत.

संदर्भसूची

1. पाटील, किसन. *लोकसाहित्य आणि इहतत्त्व.* अमळनेर : कस्तुरी प्रकाशन.
2. देखणे, रामचंद्र. *महाराष्ट्राची सांस्कृतिक लोककला.* पुणे : पद्मगंधा प्रकाशन.
3. ढेरे, रा. चिं. *लोकसाहित्य : शोध आणि समीक्षा.* पुणे : पद्मगंधा प्रकाशन.
4. पाटील, व. भा. *सामाजिक संशोधन पद्धती.*

भारतीय शेतीतील परिवर्तनाचा अर्थशास्त्रीय अभ्यास

प्रा. डॉ. सूर्यकांत पवार

लोकमान्य महाविद्यालय सोनखेड, ता. लोहा जि नांदेड

प्रस्तावना:

1960 पूर्वीच्या अन्नसुरक्षेच्या अभावापासून ते 2024- 25 मध्ये 353.96 दशलक्ष टणांच्या विक्रमी उत्पादनापर्यंत झालेले भारताचे कृषी परिवर्तन हे राष्ट्राच्या विकसित भारताच्या दिशेने होणाऱ्या प्रवासाचे उत्तम उदाहरण आहे. हे कृषी पुनर्जीवन केवळ उदरनिर्वाह पुरते मर्यादित न राहता दुग्ध व्यवसाय, कुक्कुटपालन आणि मत्स्य व्यवसाय यासारख्या विविध कृषी उद्योगापर्यंत विकसित झाले आहे. तथापि या उल्लेखनीय कामगिरीनंतरही कृषी क्षेत्राला उत्पादकता, शास्वतता आणि आधुनिकीकरण यामध्ये अजूनही गंभीर आव्हानांचा सामना करावा लागत आहे. आर्थिक स्थिरतेचा पाया म्हणून कृषी क्षेत्र एका महत्वपूर्ण नदीप्रमाणे आहे, जी एकदा हे अडथळे दूर झाल्यानंतर 2047 पर्यंत भारताला एक विकसित राष्ट्र बनवण्याच्या दृष्टिकोनाच्या दिशेने निर्णायकपणे प्रवाहित होईल.

अभ्यासाची उद्दिष्टे:

1. भारतीय कृषी क्षेत्रात परिवर्तन घडवून आणणाऱ्या प्रमुख घटकांचा अभ्यास करणे
2. भारतीय कृषी प्रणालीचा परिणामकारकतेत अडथळा आणणाऱ्या घटकांचा अभ्यास करणे.
3. कृषी क्षेत्राच्या पुनर कल्पनेचा अभ्यास करणे.

संशोधन पद्धती:

सदरील संशोधन पेपर लिखाणासाठी दुय्यम साधनसामग्रीचा आधार घेण्यात आलेला आहे, ज्यामध्ये प्रकाशित ग्रंथ, प्रबंध, वर्तमानपत्रे, साप्ताहिके, संकेतस्थळ या साधनांचा वापर करण्यात आला आहे.

I] भारतीय कृषी क्षेत्रात परिवर्तन घडवून आणणारे प्रमुख घटक:

कृषी पायाभूत सुविधा मधील गुंतवणूक:- भारत सरकारने कृषी पायाभूत सुविधांमध्ये केलेल्या भरीव गुंतवणुकीमुळे या क्षेत्रात परिवर्तन घडत आहे कृषी पायाभूत सुविधा निधी आणि प्रधानमंत्री किसान संपदा योजना यासारख्या उपक्रमामुळे साठवणूक प्रक्रिया आणि वाहतूक प्रणालींचे आधुनिकीकरण होत आहे कापणी नंतरचे नुकसान कमी करण्यासाठी आणि पुरवठा साखळीची कार्यक्षमता सुधारण्यासाठी हे प्रयत्न महत्वपूर्ण आहेत. >2022 23 मध्ये कृषी क्षेत्राची सकल भांडवल निर्मिती 19.04 प्रतिशत दराने वाढली. एक लाख कोटी रुपयांच्या गुंतवणुकीचे उद्दिष्टे असलेला, अन्नाची नासाडी कमी करण्यासाठी आवश्यक असलेली साठवणूक व्यवस्था, शीत साखळी आणि बाजारपेठेची असलेले संबंध सुधारत आहेत.

तंत्रज्ञानाचे एकीकरण आणि शेतीचे डिजिटलिकरण:- भारत कृषी उत्पादकता वाढवण्यासाठी ए आय ब्लॉक चेन आणि ड्रोन यासारख्या आधुनिक तंत्रज्ञानाचा अधिकाधिक अवलंब करत आहे 2024 मध्ये 2817 कोटी रुपयांच्या आर्थिक तरतुदीसह सुरू करण्यात आलेल्या डिजिटल कृषी अभियानाचा उद्देश कृषी क्षेत्रासाठी डिजिटल सार्वजनिक पायाभूत सुविधा स्थापित करणे आहे. अग्री स्टाक हा डीपीआयचा पायाभूत स्तंभ असून शेतकऱ्यांसाठी आधार प्रमाणेच एक डिजिटल सार्वजनिक सुविधा म्हणून त्याची रचना करण्यात आली आहे. इ -नाम सारखे डिजिटल उपक्रम शेतकऱ्यांसाठी बाजारपेठ सुलभ करत आहेत, चांगला भाव निश्चिती करत आहेत आणि माध्यमांना कमी करत आहेत.

शाश्वत शेती आणि सेंद्रिय शेतीच्या वाढीला चालना:- धोरणात्मक प्रोत्साहन आणि बदलत्या ग्राहक मागणीमुळे सेंद्रिय शेतीच्या जलद वाढीला चालना मिळून शाश्वततेला गती मिळत आहे. मार्च 2024 पर्यंत देशात अंदाजे 17.6 लाख सेंद्रिय शेतीची जमीन होती आणि अतिरिक्त 36.3 जमीन सेंद्रिय शेतीमध्ये रूपांतरित केली जात होती भारतातील सेंद्रिय उत्पादनांची बाजारपेठ 2025 पर्यंत 75 000 कोटी रुपया पर्यंत (9.1 अब्ज अमेरिकन डॉलर्स) पोहोचणार

आहे. यानुसार भारताच्या सेंद्रिय निर्यातीत वाढ झाली असून गेल्या पाच वर्षात सेंद्रिय फळाच्या निर्यातीत 47.5% वाढ झाली आहे जे मजबूत आंतरराष्ट्रीय मागणी दर्शविते.

पशुधन आणि दुग्ध क्षेत्राचे पुनरावजीवन :-वाढलेले उत्पादन आणि जागतिक मागणीमुळे भारताच्या दुग्ध आणि पशुधन क्षेत्रात मोठी तेजी आली आहे. भारत हा जगातील सर्वात मोठा दूध उत्पादक देश असून जागतिक दूध उत्पादनात त्याचा वाटा अंदाजे 24% आहे. दूध शीतकरण प्रकल्प आणि पशुंच्या जातीमध्ये सुधारणा यासारख्या पायाभूत सुविधा साठी सरकारने दिलेल्या प्रोत्साहनामुळे भारताला जगातील सर्वात मोठा दूध उत्पादक देश म्हणून स्थान मिळाले आहे. गौचिप आणि महिषाची यासारख्या स्वदेशी जीनोमिक चिप्सच्या विकासामुळे भारतीय गाई आणि म्हशींच्या अनुवंशिक सुधारणेला गती मिळण्यास मदत होत आहे.

मत्स्य व्यवसाय आणि जल शेती विकास:- पायाभूत सुविधा आणि शाश्वत जल शेती पद्धतीमध्ये सरकार मोठ्या प्रमाणावर गुंतवणूक करत असल्यामुळे मत्स्य व्यवसाय क्षेत्र एक प्रमुख विकासाचे क्षेत्र म्हणून उदयास येत आहे. प्रधानमंत्री मत्स्य संपदा योजनेमुळे आर्थिक वर्षे 2025 पर्यंत मत्स्य उत्पादन 210 लाख टनापर्यंत वाढण्याची अपेक्षा आहे, 2014- 15 ते 2024- 25 या कालावधीत भारताची सागरी खाद्यपदार्थाची निर्यात प्रमाण 60 टक्क्यांनी वाढवून 16.85 लाख मॅट्रिक टन झाली .

अन्नप्रक्रिया क्षेत्राचा विस्तार:

भारतातील अन्नप्रक्रिया क्षेत्रांच्या वाढीमुळे मूल्यवर्धनाच्या असंख्य संधी निर्माण होत असून देशांतर्गत आणि निर्यात बाजारपेठांचा विस्तार होत आहे. पी एम के एस वाय आणि अन्नप्रक्रिया उद्योगासाठी उत्पादन संलग्न प्रोत्साहन योजना यासारख्या सरकारी उपक्रमामुळे हे क्षेत्र 2025 पर्यंत 3. 45 लाख कोटी रुपयांपर्यंत वाढलेले आहे.

कृषी संशोधन आणि विकास बळकटीकरण:- कृषी संशोधन आणि विकासामधील गुंतवणूक पिकांच्या जाती सुधारणे कीड व्यवस्थापन आणि हवामान बदलांना तोंड देण्याची क्षमता यामध्ये महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावत आहे सरकार आनुवंशिक सुधारणा आणि पर्यायी शेती पद्धतीमधील प्रगत संशोधनावर लक्ष केंद्रित करत आहे.

II] भारतीय कृषी प्रणालीच्या परिणामकारकतेत अडथळा आणणारे प्रमुख घटक:-

- **संरचनात्मक आणि संसाधनावर आधारित समस्या जमिनीची तुकडे**:- भारतातील कृषी उत्पादकतेसाठी जमिनीचे तुकडे होणे हा एक मोठा अडथळा आहे. भारतातील कृषी प्रधान लोकसंख्या 85 टक्के पेक्षा जास्त असलेले लहान आणि अल्पभूधारक शेतकरी एकूण पेरणीयोग्य क्षेत्राच्या जवळपास 45% क्षेत्रावर लागवड करतात, असे असूनही सन्मान जनक उदरनिर्वाहासाठी लहान जमिनीतून मिळणारे उत्पन्न अपुरे असते.
- **सिंचन पायाभूत सुविधांची कमतरता** :-प्रधानमंत्री कृषी सिंचन योजनेसारखे प्रयत्न करूनही सिंचन मोठ्या प्रमाणावर मान्सूनवर अवलंबून आहे. भारतातील सुमारे 61 टक्के शेतकरी पावसावर अवलंबून असलेल्या शेतीवर अवलंबून आहेत ,आणि एकूण लागवडीखालील क्षेत्रापैकी 55% क्षेत्र पावसावर आधारित शेती खाली आहे. ज्यामुळे ते हवामान बदलास असुरक्षित बनते.
- **रासायनिक खतावरील सततचे अवलंबित्व** :-रासायनिक खतावरील अति अवलंबनामुळे अल्पकाळात उत्पादनात वाढ होत असली तरी त्यामुळे दीर्घकाळात जमिनीचा ऱ्हास आणि पर्यावरणाची हानी होत आहे. भारत हा जागतिक स्तरावर खतांचा दुसरा सर्वात मोठा उपभोक्ता आहे. 2023- 24 मध्ये एकूण वार्षिक वापर सुमारे 601 लाख मॅट्रिक टन होता. भारतातील खतांच्या अत्याधिक वापरामुळे जमिनीचा सुपीकपणा खालावतो आणि काही विशिष्ट प्रदेशांमध्ये प्रतीही तर उत्पादकता घटली आहे.
- **हवामान बदल आणि पर्यावरण** :-अनियमित पर्जन्यमान, वाढते तापमान आणि दुष्काळ व पूर यासारख्या तीव्र हवामान घटकामुळे पिकांच्या उत्पादनावर प्रतिकूल परिणाम होत असल्याने भारताची कृषीक्षेत्र हवामान बदलास अत्यंत संवेदनशील आहे. 2023- 24 मध्ये प्रामुख्याने अपुऱ्या आणि उशिरा आलेल्या

मान्सूनमुळे अन्नधान्याचे उत्पादन 328.8 दशलक्ष टन इतकी कमी होते जे हवामानाच्या अनिश्चिततेच्या थेट परिणाम दर्शवते.

- **संस्थात्मक आणि आर्थिक मर्यादा** :- पत पुरवठा आणि आर्थिक मदतीचा समान प्रवेशाचा अभाव ,अनेक शेतक़ऱ्यांसाठी विशेषता अल्पभूधारक शेतक़ऱ्यांसाठी वेळेवर आणि परवडणारा पतपुरवठा मिळवणे हे एक मोठे आव्हान आहे.
- **किमान आधारभूत किमतीतील समस्या** :-किमान आधारभूत किंमत प्रणाली शेतक़ऱ्यांना बाजारभावातील चढउतारापासून संरक्षण देण्यासाठी तयार केली असली तरी तिच्या अंमलबजावणी आणि परिणामकारकतेमध्ये मोठ्या समस्यांना सामोरे जावे लागेल. 23 हून अधिक पिकासाठी किमान आधारभूत किंमत निश्चित केलेली असली तरी खरेदी मर्यादित आहे.

III] विकसित भारताच्या उद्दिष्टासाठी सुसंगत राहण्यासाठी कृषी क्षेत्राची पुनर कल्पना डिजिटल सहकारी शेती मंचाद्वारे भूमी एकत्रीकरण भूमीच्या विखंडनावर मात करण्यासाठी भारताने डिजिटल सहकारी शेती वंचना प्रोत्साहन दिले पाहिजे जिथे अल्पभूधारक शेतकरी स्मार्ट करार आणि ब्लॉगचेन समर्पित करारादारे शिवसेने जमीन आणि संसाधने एकत्र करतात हे प्लॅटफॉर्म मालकी हक्क आबाधित ठेवून सामायिक यांत्रिकीकरण निविष्ठांची खरेदी आणि बाजारपेठ प्रवेश सुलभ करू शकतात पंचायत स्तरावरील जलपरिषदामार्फत विकेंद्रीत सूक्ष्म सिंचन केंद्र खराब सिंचन पायाभूत सुविधांची समस्या सोडविण्यासाठी ग्रामपंचायत स्तरावरील जलसंसाधन परिषदांना सौर उर्जेवर चालणारे पंप आणि जमिनीतील आद्रतेच्या रियल टाईम माहितीचा वापर करून समूह आधारित ठिबक आणि तुषार सिंचन प्रणाली लागू करण्यासाठी सक्षम केले पाहिजे.

निष्कर्ष:-

अन्नतंचाई असलेल्या अर्थव्यवस्थेपासून जागतिक कृषी महासत्ता बनवण्यापर्यंतच्या भारताच्या प्रवासाला आता अन्नसुरक्षा पासून शेतक़ऱ्यांच्या समृद्धीकडे आणि नांगरापासून प्लॅटफॉर्मकडे मोठी झेप घेण्याची गरज आहे. विकसित भारताची संकल्पना साकार करण्यासाठी कृषी क्षेत्राला तंत्रज्ञान एकीकडे हवामान अनुकूल आणि मूल्य आधारित क्षेत्रात विकसित होणे आवश्यक आहे. जिथे माती आणि सॉफ्टवेअर एकत्र येतात आणि मिशन व सर्वसमावेशकता नांदतात, ग्रामीण मुळापासून विकसित भारताची बिजे पेरून भारत हे सुनिश्चित करू शकतो की, कृषी केवळ राष्ट्राला अन्न पुरवणार नाही तरी विकसित अर्थव्यवस्थेत होणाऱ्या त्याच्या परिवर्तनालाही चालना देईल. शेवटी असे म्हणता येईल की भारतीय शेती ही निर्वाह शेतीतून तंत्रज्ञान आधारित आणि हवामान बदलांना तोंड देऊ शकणाऱ्या विकासाच्या इंधनामध्ये रूपांतरित होत आहे.

संदर्भसूची:-

1. Kekane M.A.(2013),Indian Agriculter Status,Importance and Role In Indian economy,International journal of Agriculture and food science Technology, reviewed by research india publications ISSN 2249-3050,Volume 4,pp,343-346
2. Ministry of agriculture, annual report 2025.
3. Directore of economic and statistics, ministry of agriculture.

यशवंत मनोहर यांच्या कवितेतील जीवनदृष्टीचे स्वरूप

डॉ. शिवसांब कापसे

श्री गुरु बुद्धीस्वामी महाविद्यालय, पूर्णा जि.परभणी

आंबेडकरवादी कवितेची मूळ प्रेरणा हे महामानव डॉ बाबसाहेब आंबेडकर हेच आहेत. सर्व सृजनाला जीवनाशय देणारी आणि क्रांतीकारी, युवप्रवर्तक, दलितांच्या उत्थानाला नवसंजीवनी, गतप्राण झालेल्यांना संवेदनशील बनवणारी, अस्मिता प्रास करून देणारी उर्जा म्हणून बाबासाहेबांच्या पाहीले जाते. या जाणीवेने स्वातंत्र्य, समता, बंधुता, सामाजिक, आर्थिक, सांस्कृतिक, वैचारिक अधिकार न्याय यास प्राधान्य देऊन काव्याभिव्यक्ती केलेली आढळते. डॉ बाबासाहेबांनी साहित्यविषयक घेतलेली भूमिका ही जीवनवादी दृष्टीची आहे याविषयी सारीपुत्र तुपेरे म्हणतात, डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांचे वाङ्मयीन चिंतन मूल्याधिष्ठित आहे. साहित्य मानव आणि संस्कृती यांच्यातील दुवा असते, त्यामुळे साहित्यातून मानवी जीवन, समान आणि संस्कृतीला मूल्यात्मकता प्राप्त होऊ शकते. हे जीवनवादी, समाजसन्मुख, संस्कृतीनिष्ठ मूल्यतत्व डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांच्या साहित्यविचारात अभिव्यक्त होते. डॉ. बाबासाहेबांनी जीवनातील सारी दुःख, उपेक्षा, यास एकच उत्तर म्हटले ते म्हणजे शिक्षण आणि शिक्षणानेच परिवर्तन, होईल, जुन्या रुढी, परंपरा, अमानुषता, अन्याय, अत्याचार, यातून बाहेर पडावयाचे असेल तर शिका, संघटीत होऊन व संघर्ष करणे हा विचार जीवनात उपयोग करता आला पाहीजे'[1] उपेक्षित, तळागाळातील वर्गाने आपल्या या ऊर्जास्त्रोताचे, प्रज्ञासूर्याचे दैदीप्यमान जीवन डोळ्यासमोर ठेवून जीनवाल दीशा द्यायला सुरुवात केली.

लेखनी, विचार आणि कार्यातून बाबासाहेबांची प्रतिज्ञा उमटू लागली. समग्र जीवनाला व्यापलेले महामानव ही ओळख बनले आहेत. त्यांच्या प्रेरणेतून अनेक कवी लिहीते झाले, नामदेव ढसाळ , केशव मेश्राम,त्रिंबक सपकाळे, वामन निंबाळकर, दया पवार, यशवंत मनोहर, अर्जुन डांगळे, ज.वि. पवार, प्रल्हाद चेदंवण-कर, प्रकाश जाधव, हिरा बनसोडे, जोती लांजेवार, राम दोतोंडे, भीमसेन देठे, बबन चहांदे, प्रज्ञा पवार, लहू कानडे , लोकनाथ यशवंत, अशा अनेक कवींनी दलित कविता समृद्ध केली. त्यांच्या जीवनदृष्टीने उभे केलेले काव्य हे अस्सल अनुभवाचे वास्तव रूप म्हणून पाहीले जाते, याविषयी प्रा. केशव वसेकर म्हणतात "येथील दलित माणूस कोंडवाड्यात जगतो आहे. चार मजली मोडकळीस आलेली पायऱ्या नसलेली इमारत पाडण्यासाठी 'सुरुंग ' लावावा लागतो. उच्च वर्णीयांच्या काळ्या कर्तृत्त्वाचे ऑडीट' करावे लागते, असा हा संघर्ष आणि संघर्षच. विशेष म्हणजे हा संघर्ष स्वातंत्र्या-नंतर अस्पृश्य माणसास करावा लागतोय."[2] या संघर्षाला उत्तर देण्याचे बळ डॉ बाबासाहेबांच्या जीवनातून मिळते. आयुष्यभर व्यवस्थेच्या विरोधात सामन्य अति सामन्य जणांनी लढा उभारण्यातून त्यांच्या महानतेची जाणीव होते, कवी अर्जुन डांगळे यांच्या 'हात' कवितेतून बाबासाहेबांविषयीची जाणीव प्रकट होते,

गावकुसाबाहेरील निश्चल वरतीत
तू येऊन गरजलाय
सारी वस्ती खडबडली
धूळ झटकीत सावध झाली "[3]

परंपरा, धर्मव्यवस्थेचा पगडा, अज्ञान, शिक्षणाचा अभाव यातून उपेक्षित समाज बाहेर पडतो आहे, त्याने नव्या दीशा स्वीकारल्या, दास्य, गुलामी, शोषण, अत्याचार याविरोधात बंडाचे निशाण हाती घेऊन तो जीवन जाणतो आहे ,त्यातून आत्मभान, अस्मिता जागी झाल्याचा प्रत्यय येतो. ही जीवनदृष्टी कवितेच्या ओळी ओळीतून साक्षात होते आहे.

ऊरभर ढगाळलेल्या कवितांची ही गर्दी
नकार फोडतानाही छिन्नी थकत नाही
माणूसच आहे अंतिम सत्य आणि सौदर्यही
हा पहाडच पायाखाली वीट होतो नि सागर आटत नाही'[4] (जीवनायन-45)

आंबेडकरी कवितेने 'माणसाला प्रथम महत्त्व दिले आहे. सत, शिव, सौंदर्याची आराधना करणाऱ्या व्यवस्थेला माणसापेक्षा अलौकीक जशा गोष्टीत सौंदर्याची प्रचिती येते, त्या पेक्षा 'माणूस' हेच अंतिम सत्य असा भाव कवी व्यक्त करतो. भदन्त एन. बोधिरत्व नायक थेरो म्हणतात. डॉ. बाबासाहेबांच्या दृष्टीसारखी डॉ. मनोहरांची दृष्टी भव्य आहे. जीवनमूल्यांची जीननदृष्टी असली पाहीजेया तत्त्वशील स्वभावाचे ते पुरस्कर्ते आहेत.[5] त्यांच्या कवितेने आंबेडकरी तत्त्वज्ञानाला अविभाज्य भाग बनवले, बौध्दिक, मानसिक आणि भावनात्मक पातळीवर ही उविता परिवर्तन, गतीशिलता, सम्यक क्रांती, विज्ञानवाद, स्वातंत्र्य, समता, बंधुता, सामाजिक न्याय यासह अभिव्यक्त होते.

या कवितेला मानवाच्या कल्याणाचा वेध आहे परंपरेतून उपेक्षितांना बाहेर काढण्याची जिद्द आहे. सर्वाना समान पातळीवर आणन्याचे ध्येय आहे. माणुसकीची प्रतिष्ठा हे मूल्य मागणारी ही कविता आहे. या सर्वांच्या मुळाशी डॉ. बाबासाहेच आंबेडकर यांची शिकवण आहे. त्या विचार आणि दृष्टीकोनातून कधी विद्रोहाची, कधी बंडाची भाषा बोलत ही निर्मिती होताना दिसते. त्यांच्या आंबेडकरी जाणीवेच्या कवितेविषयी भाष्य करताना वामन निंबाळकर म्हणतात, "मनोहरांच्या आजच्या कविता वाचल्यावर आज मराठी कवितेत मान्यता, प्रतिष्ठा प्राप्त झालेल्या आंबेडकवादी कवींच्या पुढे त्यांची कविता झेपावणारी आहे असे दिसते. एव्हडेच नव्हे तर आजच्या महान कवितेतही त्यांची कविता अग्रेसर दिसते. मनोहर शब्दासाठी अडून बसत नाहीत, तर शब्दांचे खजिने त्यांच्यासाठी सदैव उघडे असतात. प्रतिमा आणि हात जोडून उभ्या असतात सर्व कवितेचे प्रयोजन शोधले तर सर्वांचे हित,परिवर्तन, लोकांच्या कल्याणासाठी तळमळणारा आढळतो.[6]

'आणि एक दिवस अंधार पेटवणारा सूर्य पाहिला।
गरीब हातालाही काव्याची पालवी आली
सगळेच मग उलटेपालले होत गेले
डोके संविधान झाले, लेखणी विद्युत झाली' (स्वप्नसंहिता-32)

भारतीय माणसांना एका संविधानाच्या छताखाली आणून डॉ. बाबासाहेबांनी अनमोल असे कार्य केले. त्यांच्या कार्यातून देशाची एकसंध वाटचाल सुरु आहे. सामान्यातिसामान्यांच्या अधिकाराची हक्काची गळचेपी होऊ न देता देशाच्या नागरिकांना समानतेच्या वाटेवर आणण्याचे काम होते आहे. स्वातंत्र्य, बंधुता,समता,सामाजिक न्याय याची जाणीव साहित्यातून करून देण्याचे प्रयत्न कवी करताना दिसतात.

संदर्भ:

1 डॉ.सारीपुत्र तुपेरे आंबेडकरवादी समीक्षारूपे (प्रतावना) शब्दाली प्रकाशन,पुणे पृ.06
2 संपा.केशव बा. वसेकर मध्ययुगीन व आधुनिक कविता कैलास पब्ली. औरंगाबाद 2008 पृ.46
3 संपा. तू. श. कुलकर्णी स्वातंत्र्योत्तर मराठी कविता साहित्य अकादमी ,2008 पृ.138
4 यशवंत मनोहर जीवनायन पृ.45
5 संपा. सुधीर भगत नवनिर्माणाची कार्यशाळा युगसाक्षी प्रका.नागपूर 2009 पृ.77
6 संपा. अरुणा देशमुख उस्मानगुंफा आकलनाचे आलेख पृ.182

छत्रपती शिवाजी महाराजांची गुणवैशिष्ट्ये : आधुनिक समाजासाठी प्रेरणादायी नेतृत्वाचा आदर्श

श्री. दत्तात्रय अंगद घवले

उपशिक्षक, न्यू इंग्लिश स्कूल, कोल्हार बुद्रुक, ता. राहाता, जि. अहिल्यानगर

सारांश (Abstract)

छत्रपती शिवाजी महाराज हे केवळ स्वराज्याचे संस्थापक नव्हते, तर आदर्श नेतृत्व, न्यायप्रियता, दूरदृष्टी, स्त्रीसन्मान, धर्मसहिष्णुता आणि लोककल्याणकारी शासनव्यवस्था यांचे मूर्तिमंत प्रतीक होते. प्रस्तुत संशोधन लेखात शिवाजी महाराजांच्या प्रमुख गुणवैशिष्ट्यांचा अभ्यास करून त्यांचे आधुनिक शिक्षण, प्रशासन, व्यवस्थापन आणि सामाजिक जीवनातील महत्त्व स्पष्ट करण्याचा प्रयत्न करण्यात आला आहे.

प्रमुख शब्द (Keywords)

छत्रपती शिवाजी महाराज, गुणवैशिष्ट्ये, नेतृत्व, स्वराज्य, न्याय, व्यवस्थापन, शिक्षण, राष्ट्रनिर्माण

अ. प्रस्तावना

छत्रपती शिवाजी महाराजांनी भारतीय इतिहासात स्वराज्याची संकल्पना प्रत्यक्षात आणली. त्यांचे व्यक्तिमत्त्व अनेक गुणांनी समृद्ध होते. आजच्या बदलत्या सामाजिक आणि शैक्षणिक परिस्थितीत त्यांच्या गुणांचा अभ्यास विद्यार्थी, शिक्षक आणि प्रशासक यांच्यासाठी प्रेरणादायी ठरतो.

आ. संशोधनाची उद्दिष्टे

१. शिवाजी महाराजांच्या प्रमुख गुणवैशिष्ट्यांचा अभ्यास करणे.
२. शिवाजी महाराजांच्या गुणांचे आधुनिक समाजातील महत्त्व स्पष्ट करणे.
३. शैक्षणिक व सामाजिक क्षेत्रात शिवाजी महाराजांच्या या गुणांचा उपयोग कसा होऊ शकतो याचे विश्लेषण करणे.
४. शालेय शिक्षणामध्ये शिवाजी महाराजांच्या गुणवैशिष्ट्यांवर आधारित व्यक्तिमत्त्व विकास उपक्रमांची आवश्यकता व उपयुक्तता तपासणे.
५. विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगीण व्यक्तिमत्त्व विकासासाठी शिवाजी महाराजांच्या गुणवैशिष्ट्यांवर आधारित एक प्रभावी व्यक्तिमत्त्व विकास मॉडेल विकसित करणे.

इ. संशोधन पद्धती

- ऐतिहासिक ग्रंथांचा अभ्यास
- संदर्भ साहित्याचे विश्लेषण
- संशोधन लेख व चरित्रग्रंथांचा अभ्यास
- गुणात्मक (Qualitative) संशोधन पद्धती

ई. शिवाजी महाराजांची प्रमुख गुणवैशिष्ट्ये

१. **दूरदर्शी नेतृत्व** - छत्रपती शिवाजी महाराज हे अत्यंत दूरदर्शी नेतृत्व असलेले राजे होते. त्यांनी स्वराज्याची संकल्पना त्या काळात मांडली, जेव्हा भारतातील बहुतांश प्रदेश परकीय सत्तांच्या अधिपत्याखाली होता. भविष्यातील धोके आणि संधी यांचा अचूक अंदाज घेऊन त्यांनी आपली रणनीती आखली. किल्ल्यांचे बांधकाम, आरमाराची स्थापना आणि सक्षम प्रशासन यांद्वारे त्यांनी स्वराज्याचा मजबूत पाया रचला. त्यांच्या दूरदृष्टीमुळे मर्यादित साधनसामग्री असूनही स्वराज्याचा विस्तार शक्य झाला. त्यांनी प्रजेच्या सुरक्षिततेला आणि राज्याच्या दीर्घकालीन विकासाला प्राधान्य दिले. त्यामुळे त्यांचे नेतृत्व आजही आदर्श मानले जाते.

उदा : सिद्दी, पोर्तुगीज आणि इतर परकीय शक्तींकडून समुद्रमार्गे होणारा धोका ओळखून शिवाजी महाराजांनी किनारपट्टीवर **सिंधुदुर्ग** सारखे जलदुर्ग बांधले आणि आरमार उभे केले. हा निर्णय त्यांच्या दूरदर्शी नेतृत्वाचे उत्कृष्ट उदाहरण मानला जातो.

२. **शौर्य** - शिवाजी महाराज अत्यंत पराक्रमी आणि धाडसी होते. संकटसमयी त्यांनी कधीही माघार घेतली नाही. त्यांनी अनेक बलाढ्य शत्रूंना सामोरे जाऊन विजय मिळवला. शौर्याबरोबरच बुद्धिमत्तेचाही वापर केला. त्यांच्या धैर्यामुळे मावळ्यांमध्ये आत्मविश्वास निर्माण झाला. त्यांच्या शौर्यकथा आजही प्रेरणादायी आहेत.

उदाहरण: अफजलखान वध, शायीस्ताखानाची फजिती

३. **स्वराज्यनिष्ठा** - शिवाजी महाराजांचे संपूर्ण जीवन स्वराज्य स्थापनेसाठी समर्पित होते. त्यांनी परकीय सत्तेपासून मुक्त राज्याची संकल्पना मांडली. अनेक अडचणी असूनही त्यांनी स्वराज्याचा ध्यास सोडला नाही. त्यांची स्वराज्यनिष्ठा जनतेसाठी प्रेरणादायी ठरली. स्वराज्य म्हणजे जनतेच्या हिताचे शासन अशी त्यांची धारणा होती.

उदाहरण: रायरेश्वर मंदिरातील स्वराज्याची शपथ.

४. **न्यायप्रियता** - शिवाजी महाराज न्यायनिष्ठ शासक होते. त्यांनी सर्वांना समान न्याय दिला. कोणत्याही व्यक्तीचा दर्जा किंवा पद न पाहता न्याय केला जात असे. प्रशासनात पारदर्शकता आणि उत्तरदायित्व यांना महत्त्व दिले. अन्याय करणाऱ्यांवर कठोर कारवाई केली जात असे.

उदाहरण: प्रजेवर अत्याचार करणाऱ्या जवळच्या अधिकाऱ्यांना शिक्षा.

५. **स्त्रीसन्मान** - शिवाजी महाराजांनी स्त्रियांच्या सन्मानाचे कठोर धोरण अवलंबले. युद्धात मिळालेल्या स्त्रियांना सन्मानाने त्यांच्या घरी पाठवले जाई. स्त्रियांवर अत्याचार करणाऱ्यांना कठोर शिक्षा दिली जात असे. त्यांच्या राज्यात स्त्रियांच्या सुरक्षिततेला प्राधान्य होते. हा गुण आजच्या समाजासाठीही आदर्श आहे.

उदाहरण: कल्याणच्या सुभेदाराच्या सुनेला सन्मानाने परत पाठवणे.

६. **प्रजेप्रती प्रेम** - शिवाजी महाराजांना प्रजेच्या सुख-दुःखाची जाणीव होती. त्यांनी लोककल्याणकारी शासन दिले. शेतकरी, व्यापारी आणि सामान्य जनतेच्या हिताचे निर्णय घेतले. प्रजेच्या सुरक्षिततेसाठी सतत प्रयत्न केले. त्यामुळे त्यांना लोकांचा मोठा पाठिंबा मिळाला.

उदाहरण: शेतकऱ्यांच्या संरक्षणासाठी विशेष उपाययोजना.

७. **संघटन कौशल्य** - शिवाजी महाराजांनी विविध समाजघटकांना एकत्र आणले. मावळे, सरदार आणि अधिकारी यांचे सक्षम संघटन निर्माण केले. योग्य व्यक्तीला योग्य जबाबदारी देण्याची कला त्यांच्याकडे होती. संघटनामुळे स्वराज्य मजबूत झाले. त्यांनी सामूहिक कार्यावर भर दिला.

उदाहरण: अष्टप्रधान मंडळाची स्थापना.

८. **निर्णयक्षमता** - संकटाच्या वेळी योग्य आणि जलद निर्णय घेण्याची क्षमता त्यांच्यात होती. परिस्थितीचे अचूक विश्लेषण करून ते निर्णय घेत. त्यांच्या निर्णयांमुळे अनेक संकटे टळली. नेतृत्वासाठी निर्णयक्षमता अत्यंत आवश्यक मानली जाते.

उदाहरण: आग्रा येथून सुटकेचा निर्णय.

९. **स्वाभिमान** - शिवाजी महाराजांना स्वत्व आणि स्वाभिमानाची जाणीव होती. त्यांनी कोणत्याही परकीय सत्तेसमोर लाचारी पत्करली नाही. स्वाभिमानामुळे त्यांचे व्यक्तिमत्त्व प्रभावी बनले. त्यांनी मराठी जनतेत आत्मविश्वास निर्माण केला.

उदाहरण: औरंगजेबाच्या दरबारातील स्वाभिमानी भूमिका.

१०. **मातृभक्ती** - जिजाऊंच्या संस्कारांचा शिवाजी महाराजांवर मोठा प्रभाव होता. त्यांनी मातोश्रींचा सन्मान राखला. त्यांच्या मार्गदर्शनातूनच स्वराज्याची प्रेरणा मिळाली. मातृभक्तीमुळे त्यांच्यात नैतिक मूल्ये विकसित झाली.

उदाहरण: जिजाऊंच्या सल्ल्यानुसार अनेक निर्णय.

११. **गनिमी कावा** - गनिमी युद्धतंत्र हे शिवाजी महाराजांचे वैशिष्ट्य होते. कमी साधनसामग्रीत मोठ्या शत्रूला पराभूत करण्याची ही पद्धत होती. भौगोलिक परिस्थितीचा प्रभावी उपयोग केला जात असे. या तंत्रामुळे अनेक विजय मिळाले.

उदाहरण: सुरत मोहिम.

१२. **व्यवस्थापन कौशल्य** - शिवाजी महाराज कुशल व्यवस्थापक होते. त्यांनी सैन्य, अर्थकारण आणि प्रशासन यांचे प्रभावी नियोजन केले. संसाधनांचा योग्य वापर केला. जबाबदाऱ्या स्पष्टपणे वाटून दिल्या. **उदाहरण:** अष्टप्रधान मंडळाची कार्यपद्धती, गड-किल्ल्यांचे व्यवस्थापन.

१३. **लोककल्याणकारी दृष्टीकोन** - प्रजेचे हित हेच राज्याचे उद्दिष्ट असावे, असा त्यांचा दृष्टिकोन होता. त्यांनी करप्रणालीत सुधारणा केल्या. शेतकरी व सामान्य जनतेच्या हिताचे निर्णय घेतले. जनकल्याणाला प्राधान्य दिले. **उदाहरण:** शेतकऱ्यांना संरक्षण देणारी धोरणे.

१४. **चिकाटी** - अनेक अडचणी असूनही शिवाजी महाराजांनी प्रयत्न सुरू ठेवले. अपयशाने खचून न जाता नव्या जोमाने कार्य केले. त्यांच्या चिकाटीमुळे स्वराज्याची स्थापना शक्य झाली. यशासाठी सातत्य आवश्यक असल्याचा संदेश त्यांच्या जीवनातून मिळतो.

उदाहरण: पुरंदर तहानंतर पुन्हा स्वराज्य विस्तार.

१५. **प्रेरणादायी व्यक्तिमत्त्व** - शिवाजी महाराजांचे व्यक्तिमत्त्व लोकांना प्रेरणा देणारे होते. त्यांच्या विचारांनी हजारो मावळे स्वराज्यासाठी झटले. त्यांचे नेतृत्व लोकांना उद्दिष्टपूर्तीसाठी प्रेरित करत असे. आजही त्यांचे चरित्र प्रेरणास्रोत आहे.

उदाहरण: तानाजी मालुसरे, बाजीप्रभू देशपांडे यांचे बलिदान.

१६. **आदर्श शासनव्यवस्था** - शिवाजी महाराजांनी सुशासनाचा आदर्श निर्माण केला. प्रशासनात पारदर्शकता, न्याय आणि उत्तरदायित्व यांवर भर दिला. लोकहिताला केंद्रस्थानी ठेवून शासन चालवले. त्यांच्या शासनपद्धतीचा अभ्यास आजही केला जातो.

उदाहरण: अष्टप्रधान मंडळ आणि कार्यक्षम महसूल व्यवस्था.

फ. आधुनिक काळातील उपयुक्तता

१. **शैक्षणिक नेतृत्व** - छत्रपती शिवाजी महाराजांचे दूरदर्शी नेतृत्व, निर्णयक्षमता आणि संघटन कौशल्य आजच्या शैक्षणिक नेतृत्वासाठी मार्गदर्शक ठरते. शाळा व महाविद्यालयांमध्ये गुणवत्तापूर्ण शिक्षण, शिस्त आणि विद्यार्थीकेंद्रित दृष्टिकोन विकसित करण्यासाठी त्यांच्या नेतृत्वगुणांचा उपयोग होऊ शकतो. शिक्षक व प्रशासकांनी त्यांच्या कार्यपद्धतीतून प्रेरणा घेणे आवश्यक आहे.

२. **प्रशासन व व्यवस्थापन** - शिवाजी महाराजांनी सुबक, कार्यक्षम आणि लोकाभिमुख प्रशासन उभारले. योग्य व्यक्तीला योग्य जबाबदारी देणे, संसाधनांचा प्रभावी वापर आणि नियोजनबद्ध कार्यपद्धती ही त्यांची वैशिष्ट्ये होती. आधुनिक प्रशासन व व्यवस्थापन क्षेत्रात ही तत्त्वे यशस्वी नेतृत्वासाठी उपयुक्त आहेत.

३. **सामाजिक ऐक्य** - शिवाजी महाराजांनी जात, धर्म आणि पंथ यांपलीकडे जाऊन सर्व समाजघटकांना एकत्र आणले. धर्मसहिष्णुता आणि सर्वधर्मसमभाव या मूल्यांमुळे सामाजिक सलोखा निर्माण झाला. आजच्या विविधतेने नटलेल्या समाजात सामाजिक ऐक्य टिकवण्यासाठी त्यांच्या विचारांची गरज आहे.

४. **स्त्री सुरक्षा व सन्मान** - शिवाजी महाराजांनी स्त्रियांच्या सन्मानाचे कठोर धोरण अवलंबले आणि त्यांच्यावर होणाऱ्या अत्याचारांना आळा घातला. स्त्रियांना आदराने वागवणे आणि त्यांची सुरक्षितता सुनिश्चित करणे हे त्यांच्या राज्यकारभाराचे महत्त्वाचे तत्त्व होते. आधुनिक समाजात स्त्री-सुरक्षा व लैंगिक समानतेसाठी हा आदर्श अत्यंत महत्त्वाचा आहे.

५. **नैतिक मूल्यांचे संवर्धन** - सत्यनिष्ठा, न्यायप्रियता, कर्तव्यनिष्ठा आणि प्रामाणिकपणा ही शिवाजी महाराजांच्या व्यक्तिमत्त्वाची प्रमुख वैशिष्ट्ये होती. त्यांच्या जीवनातून नैतिक आचरण, जबाबदारीची जाणीव आणि सामाजिक बांधिलकी यांचे महत्त्व स्पष्ट होते. विद्यार्थ्यांमध्ये व नागरिकांमध्ये मूल्यसंवर्धनासाठी त्यांचे चरित्र प्रेरणादायी ठरते.

ग. निष्कर्ष

छत्रपती शिवाजी महाराजांचे व्यक्तिमत्त्व हे बहुआयामी होते. त्यांच्या गुणवैशिष्ट्यांचा अभ्यास केल्यास आधुनिक समाजाला आदर्श नेतृत्व, सुशासन आणि नैतिक मूल्यांची दिशा मिळू शकते. त्यामुळे त्यांच्या विचारांचा आणि गुणांचा शैक्षणिक अभ्यास अधिक व्यापकपणे होणे आवश्यक आहे.

संदर्भसूची -

१. सभासद बखर
२. शिवभारत
३. जदुनाथ सरकार – Shivaji and His Times
४. बाबासाहेब पुरंदरे – राजा शिवछत्रपती
५. महाराष्ट्र राज्य पाठ्यपुस्तक मंडळाची इतिहास पुस्तके
६. विविध संशोधन नियतकालिके व ऐतिहासिक संदर्भग्रंथ

योगीराज वाघमारे यांच्या 'शिक्षणनामा' कादंबरीचा सामाजिक अन्वयार्थ

संशोधक

गुलाब भिमराव टेंभुर्णे

एम.ए. (मराठी, अर्थशास्त्र)

मार्गदर्शक

प्रा. डॉ. विद्याधर देवदास बन्सोड

एम.ए. (मराठी), नेट, पीएच.डी.

प्राध्यापक तसेच मराठी विभागप्रमुख

सरदार पटेल महाविद्यालय, चंद्रपूर

संशोधन केंद्र : उच्च शिक्षण व संशोधन केंद्र सरदार पटेल महाविद्यालय, चंद्रपूर

सारांश:

योगीराज वाघमारे यांची शिक्षणनामा ही कादंबरी मराठी सामाजिक कादंबरीच्या परंपरेत महत्त्वाची ठरते. शिक्षणक्षेत्र हे समाजपरिवर्तनाचे साधन मानले जात असले तरी प्रत्यक्षात ते राजकीय हस्तक्षेप, प्रशासकीय दडपशाही, संघटनात्मक स्वार्थ, जात-वर्गीय संबंध, ग्रामीण गरिबी आणि मूल्यह्रास यांच्या जाळ्यात कसे अडकते, याचे प्रभावी चित्रण या कादंबरीत आढळते. कादंबरीचा केंद्रबिंदू केवळ शाळा किंवा शिक्षक नसून शिक्षणव्यवस्थेभोवती उभा राहिलेला संपूर्ण सामाजिक सत्तासंबंध आहे. जनता दरबार, बदली रद्द करण्याची शिफारस, गटसंमेलनातील सत्कारसंस्कृती, शिक्षकांची अनुपस्थिती, बदली शिक्षक नेमण्याची पद्धत, डेप्युटेशनचा प्रश्न आणि लोकप्रतिनिधींचा हस्तक्षेप या प्रसंगांतून शिक्षणातील सामाजिक विसंगती उघड होते. प्रस्तुत संशोधनपत्रात *शिक्षणनामा* कादंबरीचा सामाजिक अन्वयार्थ शोधण्याचा प्रयत्न केला आहे. सामाजिक कादंबरीची संकल्पना, कादंबरीतील शिक्षणव्यवस्थेचे राजकारण, ग्रामीण समाजाचे वास्तव, प्रशासकीय यंत्रणेचे स्वरूप, उपरोधात्मक अभिव्यक्ती आणि मूल्यसंकट यांचा अभ्यास या लेखात करण्यात आला आहे.

बीजशब्द: शिक्षणनामा, योगीराज वाघमारे, सामाजिक कादंबरी, शिक्षणव्यवस्था, ग्रामीण समाज, प्रशासन, सत्ताकारण, उपरोध, मूल्यह्रास.

प्रस्तावना:

मराठी वाङ्मयात 'सामाजिक कादंबरी' ही केवळ मनोरंजनापुरती मर्यादित राहिली नसून, ती समाजातील रचनात्मक बदल, वर्गसंघर्ष, जातीय असमानता आणि मानवी अस्तित्वाच्या जटिल समस्यांचे चिकित्सकपणे निदान करते. दिलेल्या अभ्याससाहित्यानुसार, सामाजिक कादंबरीची मूलभूत ओळख ही तिच्या वास्तवनिष्ठतेत आणि सामाजिक चेतनेच्या प्रगल्भतेत दडलेली आहे. ग. त्र्यं. माडखोलकर यांनी या संकल्पनेची पायाभरणी करताना स्पष्ट केले आहे की, "सामाजिक कादंबरी ही समाजाच्या गाभ्यातील प्रश्नांना स्पर्श करते आणि केवळ घटना सांगण्यापेक्षा त्या घटनांच्या मागील सामाजिक गतिशीलता व संरचनात्मक बदल उलगडते."[1] द.न. गोगटे यांच्या मते, "कादंबरी जेव्हा वर्गसंघर्ष, सांस्कृतिक मूल्ये आणि मानवी संबंधांचे वास्तवदर्शी चित्रण करते, तेव्हाच ती सामाजिक कादंबरी बनते."[2] शाता शेळके यांनी या व्याख्येला अधिक स्पष्ट करताना लिहिले आहे की, "सामाजिक कादंबरी ही समाजाच्या बदलत्या स्वरूपाचे दस्तऐवजीकरण करते; ती केवळ मनोरंजनापुरती मर्यादित नसून, ती सामाजिक चेतनेला दिशा देणारे साधन आहे."[3] अरुण साधू यांच्या विचारांनुसार, "सामाजिक कादंबरीमध्ये लेखक हा निरीक्षक नसून, तो समाजाचा सक्रिय सहभाग नोंदवणारा इतिहासकार असतो."[4] ना.सी. फडके यांनी या संकल्पनेला वास्तववादी दृष्टिकोनातून मांडले आहे: "सामाजिक कादंबरी ही समाजातील असमानता, जातिव्यवस्था, लिंगभेद आणि आर्थिक शोषण यांसारख्या मुद्द्यांना केंद्रस्थानी ठेवते आणि त्यांचे मूल्यमापन करते."[5] या सर्व विवेचनांवरून असे स्पष्ट होते

की, सामाजिक कादंबरी ही साहित्यिक कृती असली तरी, तिचा उद्देश केवळ वाचकांना गुंतवून ठेवणे नसून, त्यांच्यात सामाजिक जाणीव व चिकित्सक विचारसरणी निर्माण करणे हा आहे. विशेषतः, दलित समीक्षकांनी या संकल्पनेला जातीय अस्मिता, शोषित अनुभव आणि सांस्कृतिक पुनर्बांधणीच्या संदर्भात नव्याने मांडले आहे. डॉ. शरच्चंद्र मुक्तिबोध यांच्या मते, "सामाजिक कादंबरीत दलित अनुभवाचे समावेशन हे केवळ विषयवस्तूचा विस्तार नसून, ती सामाजिक न्यायाच्या मागणीची वाङ्मयीन अभिव्यक्ती आहे."[6] शरणकुमार लिंबाळे यांनी हे स्पष्ट केले आहे की, "दलित सामाजिक कादंबरी ही परंपरागत सामाजिक कादंबरीपेक्षा वेगळी आहे; ती शोषिताच्या अंतर्द्वंद्वाला केंद्रस्थानी ठेवते आणि जातीय संरचनेच्या भेसळलेल्या स्वरूपाला उघड करते."[7]

सामाजिक कादंबरीचे स्वरूप अत्यंत बहुआयामी आणि गतिमान आहे. ग. त्र्यं. माडखोलकर यांच्या मते, "सामाजिक कादंबरीचे स्वरूप केवळ कथानकापुरते मर्यादित नसून, ती सामाजिक परिसराचे सूक्ष्म निरीक्षण करते आणि त्या परिसरातील मानवी वर्तनाचे विश्लेषण करते."[8] द.न. गोगटे यांनी या स्वरूपाचे तीन मूलभूत स्तंभ सांगितले आहेत: वास्तववाद, सामाजिक संदर्भ आणि मानवी चरित्रचित्रण.[9] शांता शेळके यांच्या अनुसार, "सामाजिक कादंबरीमध्ये लेखक हा केवळ कथाकार नसून, तो समाजशास्त्रीय दृष्टिकोनातून घटनांचे विश्लेषण करतो; त्यामुळे कादंबरीचे स्वरूप केवळ साहित्यिक न राहता सामाजिक-ऐतिहासिक बनते."[10] अरुण साधू यांनी नमूद केले आहे की, "सामाजिक कादंबरीचे स्वरूप गतिमान असते; ते काळानुसार बदलते आणि नव्या सामाजिक वास्तवांना सामावून घेते. यामुळेच एकाच विषयावर लिहिलेल्या वेगवेगळ्या काळातील कादंबऱ्यांचे स्वरूप भिन्न असते."[11] ना.सी. फडके यांच्या मते, "सामाजिक कादंबरीमध्ये व्यक्तिगत भावना आणि सामूहिक सामाजिक प्रवाह यांचा मेळ साधला जातो; लेखक वैयक्तिक जीवनातून सामाजिक सत्यापर्यंत पोहोचतो."[12] ग.त्रि. माडखोलकर यांनी हे स्पष्ट केले आहे की, "सामाजिक कादंबरीमध्ये लेखक हा समाजाचे आरसे धरतो, ज्यामध्ये समाजाचे सुंदर आणि कुरूप दोन्ही पैलू दिसतात; हे आरसे केवळ दाखवत नाहीत, तर प्रश्नही उपस्थित करतात."[13] दलित दृष्टिकोनातून हे स्वरूप अधिक तीव्र बनते. सुनील गंगाधर पानतावणे यांनी लिहिले आहे की, "दलित सामाजिक कादंबरीचे स्वरूप हा वास्तवाचा केवळ दस्तऐवज नसून, तो जातीय अत्याचाराविरुद्धचा वाङ्मयीन प्रतिकार आहे; लेखक हा येथे नोंदवणारा नसून, तो चिकित्सक आणि क्रांतिकारी बनतो."[14] यशवंत मनोहर यांच्या मते, "सामाजिक कादंबरीतील दलित अनुभवाचे चित्रण हे बाह्य वास्तवाचे प्रतिबिंब नसून, ते अंतर्गत शोषणाच्या मानसिक भूकंपाचे दस्तऐवजीकरण करते."[15] जयंत पावणकर यांनी हे नमूद केले आहे की, "दलित सामाजिक कादंबरीचे स्वरूप परंपरागत नायककेंद्रित कथानकातून मुक्त होऊन, सामूहिक चेतनेच्या प्रवाहाशी जोडले जाते; येथे व्यक्तिगत विजय नसून, सामाजिक मुक्तीचा शोध असतो."[16] नामदेव ढसाळ यांच्या कविता आणि गद्यलेखनाचा प्रभाव सामाजिक कादंबरीच्या स्वरूपावर पडला आहे, हे लक्षात घेता, कादंबरीची भाषा आता केवळ शिष्ट न राहता ती संघर्षाची, आक्रोशाची आणि अस्तित्वाची भाषा बनली आहे, असे दलित समीक्षक स्पष्ट करतात.[17]

'शिक्षणनामा'चा सामाजिक अन्वयार्थ:

शिक्षणनामा कादंबरीतील सर्वांत ठळक सामाजिक आशय म्हणजे शिक्षणव्यवस्थेतील सत्ताकारण. शिक्षण हे ज्ञान, समता आणि सामाजिक परिवर्तनाचे साधन असावे; पण कादंबरीत ते राजकीय आश्रय, शिफारस आणि बदली व्यवस्थेच्या भोवऱ्यात अडकलेले दिसते. गटशिक्षणाधिकारी जनता दरबारात आमदाराची शिफारस मिळवण्यासाठी जातात. लोकशाहीतील जनता दरबार हा लोकांच्या प्रश्नांसाठी असावा; पण कादंबरीत तो सत्तेच्या निष्ठा व्यक्त करण्याचा, शिफारशी मिळवण्याचा आणि प्रशासकीय निर्णयांवर राजकीय शिक्कामोर्तब करवून घेण्याचा मंच बनतो.

आमदाराच्या बंगल्यावर "पक्षकार्यकर्ते, युवाकार्यकर्ते तसेच सरपंच आणि ग्रामपंचायत सदस्यांची गर्दी" असते आणि शासकीय अधिकारीही आपल्या विभागाच्या कामाचा आढावा देण्यासाठी तिथे उपस्थित राहतात.[18] ही स्थिती लोकशाही प्रशासनातील विकृती दाखवते. गटशिक्षणाधिकाऱ्याची बदली रद्द करण्यासाठी दगडी कार्यालयातील ओ.एस. त्यांना "लोकप्रतिनिधीची म्हणजे आमदारसाहेबांची शिफारस आणा" असा सल्ला देतो.[19] प्रशासकीय निर्णय नियमांवर न ठरता राजकीय शिफारशींवर ठरतात, ही कादंबरीतील महत्त्वाची सामाजिक टीका आहे. पुढे आमदारसाहेब विचारतात, "यांचा आपणाला काही उपयोग?" आणि पी.ए. उत्तर देतो, "आपल्या शाळा आहेत." त्यानंतर शिफारस दिली जाते.[20] या संवादात शिक्षणव्यवस्थेचे राजकीय उपयोजन स्पष्ट होते. अधिकारी, लोकप्रतिनिधी आणि संस्था यांचा संबंध सार्वजनिक हितावर नव्हे तर परस्पर उपयोगितेवर आधारित आहे. येथे 'जनहित' ही संकल्पना देखील व्यंगात्मक बनते. बदली रद्द होण्याच्या आदेशात "जनहित लक्षात घेऊन बदली रद्द करण्यात आली आहे" असे नमूद होते.[21] प्रत्यक्षात निर्णय वैयक्तिक स्वार्थ, ओळखी आणि राजकीय हस्तक्षेपातून घडतो; पण त्याला 'जनहित' अशी अधिकृत भाषा दिली जाते. अशा प्रकारे कादंबरी समाजातील भाषिक ढोंगाचेही उघड रूप दाखवते.

कादंबरीतील गटसंमेलनाचा प्रसंग शिक्षणक्षेत्रातील दिखाऊ संस्कृतीवर तीव्र उपरोध करतो. गटशिक्षणाधिकाऱ्याची बदली रद्द झाल्यानंतर शिक्षकसंघटना त्यांचा सत्कार करण्याचा निर्णय घेते; पण थेट सत्कार करता येत नसल्याने "शैक्षणिक मेळावा" आयोजित करण्याची कल्पना मांडली जाते[22] येथे शैक्षणिक उद्देश हा केवळ आडोसा आहे. कार्यक्रमाचे शीर्षक शैक्षणिक असले तरी केंद्रस्थानी ज्ञानचर्चा नाही, तर अधिकारीसंतुष्टी, संघटनात्मक प्रदर्शन आणि राजकीय गणित आहे. कार्यक्रमात "चर्चासत्र – शैक्षणिक साहित्य प्रदर्शन – सांस्कृतिक कार्यक्रम आणि त्यासोबत सत्कार समारंभ" अशी योजना आखली जाते.[23] परंतु प्रत्यक्षात शैक्षणिक चर्चा दुय्यम ठरते. स्टेजवर फेटे, शाली, श्रीफळे, हार, विशेषणे आणि चरणस्पर्श यांचा सुळसुळाट दिसतो. अधिकारीवर्गाचे गौरवीकरण इतके वाढते की अनाऊंस करणारे शिक्षक "ज्ञानवंत, बुद्धीवंत, प्रज्ञावान, तालुक्याचे लाडके भाग्यविधाते" अशा विशेषणांनी थकून जातात.[24] शिक्षणक्षेत्रात विचारांचा सन्मान व्हावा; पण येथे पदसत्तेचा सन्मान होतो. शिक्षकवर्गाचा आत्मसन्मान अधिकारीभक्तीत रूपांतरित झालेला दिसतो. या प्रसंगातील सामाजिक अन्वयार्थ असा की शिक्षणसंस्था समाजातील सत्ताक्रमाची पुनरावृत्ती करतात. शिक्षक ज्ञानदाता असण्यापेक्षा संघटनात्मक 'समर्थक' बनतात. अधिकारी मार्गदर्शक असण्यापेक्षा 'सत्कारमूर्ती' बनतो. शैक्षणिक कार्यक्रम तमाशात रूपांतरित होतो. लेखकाचा प्रश्न "कार्यक्रम शाळेचे आहेत की तमाशाचे आहेत ते समजायचे नाही" हा शिक्षणसंस्कृतीवरील थेट प्रहार आहे.[25] अशा उपरोधातून लेखक शिक्षणातील मूलभूत मूल्यह्रास दाखवतो.

कादंबरीतील सामाजिक वास्तवाचा आणखी एक महत्त्वाचा भाग म्हणजे ग्रामीण शाळांची अवस्था. शिक्षणव्यवस्थेवरील राजकारण, संघटना आणि प्रशासकीय चर्चा यांत सर्वाधिक दुर्लक्षित राहतो तो विद्यार्थी. धुमाळवाडीच्या शाळेचा प्रसंग हे स्पष्ट करतो. पंचायत समिती सदस्या सांगते की सातवीपर्यंतच्या शाळेत सात वर्ग असून फक्त चार शिक्षक आहेत; त्यापैकी एक सेवानिवृत्तीच्या उंबरठ्यावर आहे आणि एका शिक्षिकेचे डेप्युटेशन झाले आहे. परिणामी "तीन शिक्षक आहेत. कसं शिकवायचं? पट तर भरपूर हाय. पण गुरुजीच नाहीत" अशी स्थिती निर्माण होते.[26] हा संवाद ग्रामीण शिक्षणव्यवस्थेतील मूलभूत विसंगती उघड करतो.

शिक्षणाच्या घोषणांमध्ये सर्वांसाठी शिक्षण, गुणवत्तापूर्ण शिक्षण, समता, ग्रामीण विकास अशा संकल्पना मांडल्या जातात; परंतु वास्तवात वर्ग आहेत, विद्यार्थी आहेत, पालक आहेत, पण शिक्षक नाहीत. शिक्षक असले तरी ते स्थिर नाहीत; डेप्युटेशन, बदली, राजकीय हस्तक्षेप, संघटनात्मक दबाव यांमुळे शाळांची शैक्षणिक सातत्यता खंडित होते. येथे ग्रामीण मुलांचे शैक्षणिक नुकसान ही कादंबरीची केंद्रस्थानी असलेली सामाजिक चिंता आहे. लेखक शिक्षक

किंवा अधिकारी यांना वैयक्तिकरित्या दोष देत नाही; तो संपूर्ण व्यवस्थेतील गुंतागुंत दाखवतो. धुमाळवाडीचा प्रश्न फक्त एका शाळेचा नाही; तो ग्रामीण समाजातील संसाधनवाटपाचा प्रश्न आहे. सत्ता केंद्रांकडे असलेल्या लोकांना आपल्या सोयीच्या ठिकाणी शिक्षक, डेप्युटेशन आणि शिफारशी मिळतात; परंतु दुर्गम गावातील विद्यार्थ्यांना शिक्षणाचा मूलभूत अधिकारही अपूर्ण राहतो. त्यामुळे शिक्षणनामा ही कादंबरी शिक्षणातील सामाजिक न्यायाचा प्रश्न उपस्थित करते.

कादंबरीत प्रशासकीय यंत्रणा सर्वशक्तिमान वाटते. परंतु प्रत्यक्षात ती अनेकदा असहाय, दबावाखालील आणि दुटप्पी दिसते. अधिकारी शाळा तपासणीस जातात; पण स्थानिक राजकारण, शिक्षक संघटना आणि लोकप्रतिनिधी यांच्या दबावामुळे त्यांची कारवाई निष्प्रभ ठरते. एका शाळेच्या तपासणीत ठोंबरे गुरुजी अनुपस्थित असतात. त्यांच्या जागी बी.ए. झालेला अशोक सावंत नावाचा तरुण मुलांना शिकवत असल्याचे उघड होते. तो सांगतो की "झालं की तीन महिने" तो शिकवत आहे आणि महिन्याला तीनशे रुपये मिळतात.[27] हा प्रसंग शिक्षणातील अवैध पद्धती, गैरजबाबदारी आणि प्रशासनातील मौनसंमती उघड करतो.

शिक्षणाधिकारी या प्रकरणाचा मागोवा घेऊ पाहतात; पण लवकरच त्यांना समजते की ठोंबरे गुरुजी "संघटनेचा नेता" असून "शिक्षण समिती सभापतीचा मेव्हणा" आहे.[28] पुढे सभापती त्यांचे समर्थन करतात आणि म्हणतात की द्राक्षाचा मोसम असल्यामुळे गुरुजींना हैदराबादला जावे लागले; मुलांचे नुकसान होऊ नये म्हणून त्यांनी बदली माणूस ठेवला आहे.[29] अशा प्रकारे नियमभंगाला सामाजिक व्यवहाराची वैधता दिली जाते. शिक्षणाधिकारी सत्य पाहतात; पण सत्ताकारणापुढे त्यांची बोलती बंद होते.

ही स्थिती नोकरशाहीच्या दुटप्पी स्वरूपावर प्रकाश टाकते. अधिकृत नियम एक असतात; प्रत्यक्ष सामाजिक व्यवहार दुसरा असतो. नियमभंग करणारा शिक्षक दोषी असला तरी तो संबंधांच्या जाळयात सुरक्षित असतो. शिक्षणाधिकारी नियमाचा प्रतिनिधी असला तरी सामाजिक-राजकीय दडपणापुढे तो कमजोर ठरतो. त्यामुळे कादंबरीतील प्रशासन केवळ भ्रष्ट नाही; ते एकाच वेळी भ्रष्ट, दबलेले, आत्मसंरक्षणवादी आणि विसंगत आहे.

कादंबरीत स्त्रीप्रश्न थेट केंद्रस्थानी नसला तरी महिला शिक्षिका, पंचायत समिती सदस्या आणि ग्रामीण महिला यांच्या संदर्भातून सत्ता आणि लिंगसंबंधांचे सूक्ष्म चित्रण होते. डेप्युटेशनच्या प्रश्नावर महिला शिक्षिकेचे नाव पुढे येते. शिक्षणाधिकारी वस्तुस्थिती तपासण्यासाठी शाळेला भेट देतात; परंतु सभागृहात त्यांच्यावरच प्रश्न उपस्थित केला जातो की अशा वारंवार भेटींमुळे महिला शिक्षिका निर्भयपणे शिकवतील काय?[30] येथे स्त्रीसुरक्षेचा मुद्दा प्रत्यक्षात व्यवस्थात्मक उत्तरदायित्व टाळण्यासाठी वापरला जातो. स्त्रीच्या सुरक्षिततेचा प्रश्न खरा असला तरी तो शैक्षणिक अनियमितता झाकण्यासाठी राजकीय शस्त्र बनतो. यातून कादंबरी स्त्रीप्रश्नाचे गुंतागुंतीचे रूप दाखवते. ग्रामीण समाजात महिला शिक्षिकांना राहण्याच्या, सुरक्षिततेच्या आणि प्रवासाच्या अडचणी असतात; पण त्याच वेळी या अडचणींचा वापर प्रशासकीय तपासणी रोखण्यासाठी केला जातो. त्यामुळे स्त्री, सत्ता आणि शिक्षण या तिन्हींचा परस्परसंबंध कादंबरीत सूक्ष्मपणे उलगडतो.

शिक्षणनामाची एक महत्त्वाची ताकद म्हणजे तिची उपरोधात्मक शैली. लेखक गंभीर सामाजिक वास्तव सांगताना भाषेत विनोद, व्यंग आणि बोलीचा प्रभावी वापर करतो. जनता दरबारातील गर्दी, गटसंमेलनातील घोषणाबाजी, सत्कारातील अतिरेक, शिक्षकांच्या गप्पा, अधिकारीभक्ती, राजकीय संवाद आणि ग्रामीण बोली यांमधून कथनाला जिवंतपणा येतो. उपरोधामुळे कादंबरी उपदेशात्मक होत नाही; उलट वाचकाला वास्तवाची विडंबनात्मक तीव्रता जाणवते. उदाहरणार्थ, गटसंमेलनात अधिकारी "आता काही बदलून जात नाहीत" या वाक्यावर लोक हसतात.[31] हा विनोद केवळ प्रसंगातील हलकेपणा नाही; तो बदली-राजकारणाच्या संपूर्ण संरचनेवर भाष्य करतो. शिक्षणक्षेत्रातील स्थैर्य, निष्ठा आणि सेवा या मूल्यांऐवजी बदली, शिफारस आणि पदसंबंध हे निर्णायक घटक

बनतात. त्याचप्रमाणे "साहेब म्हणजे अमर" अशी अभिव्यक्ती अधिकारीसत्तेच्या मिथकीकरणावर तीव्र टीका करते.[32] लेखक बोलीभाषेच्या माध्यमातून ग्रामीण समाजाचे सामाजिक चित्रण प्रतिबिंबित करतात. "पट तर भरपूर हाय. पण गुरुजीच नाहीत" किंवा "गोरगरिबांची पोरं शिकूच नाय असं तुमाला वाटतंय?" अशा वाक्यांतून ग्रामीण लोकांचा रोष, असहायता आणि भाषिक वैशिष्ट्ये दिसतात.[33] बोलीभाषा ही येथे केवळ रंगत आणणारी बाब नाही; ती सामाजिक वास्तवाची प्रामाणिक अभिव्यक्ती आहे.

सामाजिक कादंबरीची प्रमुख वैशिष्ट्ये म्हणजे समाजाच्या संस्थांचे चित्रण, वर्ग-जात-सत्ता संबंधांचा अभ्यास, वास्तववादी घटना, व्यापक सामाजिक संदर्भ आणि मूल्यचिकित्सा ही होत. शिक्षणनामा ही कादंबरी या सर्व निकषांवर सामाजिक कादंबरी ठरते. तिचे कथाविश्व शिक्षण विभागाभोवती फिरत असले तरी त्यात राजकारण, प्रशासन, संघटना, ग्रामीण समाज, जातीय संकेत, आर्थिक स्वार्थ, स्त्रीप्रश्न आणि लोकशाहीतील विकृती यांचा समावेश आहे. कादंबरीतील पात्रे व्यक्ती म्हणून जितकी महत्त्वाची आहेत तितकीच ती सामाजिक भूमिकांचे प्रतिनिधित्व करतात. या कादंबरीमध्ये गटशिक्षणाधिकारी म्हणजे सत्तेच्या जवळ राहू इच्छिणारा अधिकारीवर्ग, आमदार म्हणजे लोकशाहीतील आश्रयदाता, पी.ए. म्हणजे सत्तेचा मध्यस्थ, शिक्षक संघटना म्हणजे सामूहिक हक्कांच्या नावाखाली चालणारी हितसंबंधी रचना, ग्रामीण पालक म्हणजे शिक्षणाच्या आशेवर जगणारा पण व्यवस्थेकडून उपेक्षित वर्ग, आणि विद्यार्थी म्हणजे सर्व निर्णयांचे निमित्त असूनही प्रत्यक्षात सर्वाधिक वंचित घटक होत. त्यामुळे कादंबरी व्यक्तिपरक न राहता समाजपरक बनते. कादंबरीतील शिक्षणव्यवस्था ही समाजाची प्रतिकृती आहे. जिथे सत्ता आहे तिथे शिफारस आहे; जिथे शिफारस आहे तिथे नियमांचे वाकडे अर्थ लावले जातात; जिथे नियमांचे उल्लंघन केले जाते तिथे सार्वजनिक हिताचा बळी जातो. या प्रक्रियेत शिक्षणाचे मूलभूत ध्येय म्हणजेच विद्यार्थ्यांचा विकास दिसेनासा होतो. त्यामुळे *शिक्षणनामा*चा सामाजिक अन्वयार्थ असा की शिक्षणक्षेत्रातील संकट हे फक्त शाळांचे किंवा शिक्षकांचे नाही; ते संपूर्ण सामाजिक-सत्तात्मक रचनेचे संकट आहे.

निष्कर्ष:

योगीराज वाघमारे यांची 'शिक्षणनामा' ही कादंबरी सामाजिक कादंबरी म्हणून मराठी साहित्य विश्वात महत्त्वपूर्ण आहे. शिक्षणव्यवस्था समाजाच्या प्रगतीचे साधन मानली जाते परंतु या कादंबरीत तीच व्यवस्था राजकीय आश्रय, प्रशासकीय तडजोड, संघटनात्मक स्वार्थ, सत्कारसंस्कृती, अनियमितता आणि ग्रामीण उपेक्षा यांच्या कचाट्यात सापडलेली दिसते. लेखकाने कोणताही सरळ उपदेश न करता प्रसंग, संवाद, बोलीभाषा आणि उपरोध यांच्या सहाय्याने शिक्षणक्षेत्रातील सामाजिक वास्तव उभे केले आहे.

कादंबरीचा सामाजिक अन्वयार्थ अनेक स्तरांवर उलगडतो. पहिला स्तर म्हणजे शिक्षणव्यवस्थेतील राजकारण. बदली, डेप्युटेशन, शिफारस आणि पदसंबंध यांमधून शिक्षणातील निर्णयप्रक्रिया विकृत होते. दुसरा स्तर म्हणजे प्रशासकीय असहायता. अधिकारी नियम जाणतात; पण संबंधांच्या दबावामुळे ते निष्प्रभ होतात. तिसरा स्तर म्हणजे ग्रामीण विद्यार्थ्यांची उपेक्षा. शिक्षणाविषयी मोठमोठ्या घोषणा असूनही ग्रामीण शाळा शिक्षकांशिवाय चालतात. चौथा स्तर म्हणजे सांस्कृतिक विडंबन. शैक्षणिक कार्यक्रम ज्ञानकेंद्रित न राहता सत्कार, नृत्य, जेवण आणि प्रदर्शन यांभोवती फिरतात. पाचवा स्तर म्हणजे मूल्यह्रास. शिक्षक, अधिकारी, संघटना आणि लोकप्रतिनिधी सर्वजण शिक्षणाचा वापर स्वतःच्या हितासाठी करतात.

या सर्वांमधून शिक्षणनामा ही कादंबरी केवळ शिक्षणक्षेत्रावरील कथन राहत नाही; ती भारतीय ग्रामीण समाजातील लोकशाही संस्था, सत्तासंबंध आणि सामाजिक न्याय यांचे चिंतन बनते. सामाजिक कादंबरी म्हणून तिचे महत्त्व याच ठिकाणी आहे. ती वाचकाला प्रश्न विचारते की शिक्षण खरोखरच कोणासाठी आहे? विद्यार्थ्यांसाठी, समाजासाठी की सत्तेसाठी? हा प्रश्न आजही तितकाच ज्वलंत आहे. म्हणून *शिक्षणनामा* ही कादंबरी समकालीन शिक्षणव्यवस्थेच्या चिकित्सेसाठी उपयुक्त आणि अभ्यासनीय ठरते.

संदर्भ सूची:

१. माडखोलकर, ग.त्रि. *मराठी कादंबरीचा विकास.* देशमुख प्रकाशन, १९६५. पृ.१२.

२. गोगटे, द.न. *मराठी कादंबरीचा इतिहास.* लोकवाङ्मय गृह, १९७०. पृ. २४.

३. शेळके, शांता. *मराठी कादंबरीत सामाजिक प्रवाह.* कॉन्टिनेन्टल प्रकाशन, १९७५. पृ. ३५.

४. साधू, अरुण. *कादंबरीविश्व.* देशमुख अँड कंपनी, १९८८. पृ. ४८.

५. फडके, ना.सी. *कादंबरी: स्वरूप आणि संकल्पना.* विद्या वाचन मंदिर, १९८२. पृ.६७.

६. मुक्तिबोध, डॉ. शरच्चंद्र. *दलित समीक्षा: संकल्पना आणि पद्धती.* सकाळ प्रकाशन, १९८४. पृ.७८.

७. लिंबाळे, शरणकुमार. *दलित साहित्य: अस्मिता आणि अभिव्यक्ती.* ग्रंथाली, १९८९. पृ. ८९.

८. माडखोलकर, ग.त्रि. *मराठी कादंबरीचा विकास.* देशमुख प्रकाशन, १९६५. पृ. ७२.

९. गोगटे, द.न. *मराठी कादंबरीचा इतिहास.* लोकवाङ्मय गृह, १९७०. पृ. ८९.

१०.शेळके, पृ. १०३.

११.साधू, पृ. ११५

१२.फडके, पृ. १३०

१३.माडखोलकर, पृ. १४५

१४.पानतावणे, सुनील गंगाधर. *दलित कादंबरी: स्वरूप आणि संदर्भ.* कॉन्टिनेन्टल प्रकाशन, १९८९. पृ. १५८.

१५.मनोहर, यशवंत. *दलित वाङ्मय आणि सामाजिक बदल.* राजहंस प्रकाशन, १९८७. पृ. १७२.

१६.पावणकर, जयंत. *सामाजिक कादंबरीतील दलित अनुभव.* देशमुख प्रकाशन, १९८५. पृ. १८५.

१७.ढसाळ, नामदेव. *दलित साहित्य: संकल्पना आणि स्वरूप.* लोकवाङ्मय गृह, १९८३. पृ. १९८.

१८.वाघमारे, योगीराज. *शिक्षणनामा.* प्रबुद्ध प्रकाशन, २००४. पृ. ११-१३

१९.तत्रैव, पृ. १४

२०.तत्रैव, पृ. १५

२१.तत्रैव, पृ. १५

२२.तत्रैव, पृ. १५

२३.तत्रैव, पृ. १६

२४.तत्रैव, पृ. १८

२५.तत्रैव, पृ. १९

२६.तत्रैव, पृ. ३२

२७.तत्रैव, पृ. २६-२७

२८.तत्रैव, पृ. २७

२९.तत्रैव, पृ. २८

३०.तत्रैव, पृ. ३७

३१.तत्रैव, पृ. १८

३२.तत्रैव, पृ. १९

३३.तत्रैव, पृ. ३२, ३०

पुण्यश्लोक अहिल्यादेवी होळकर : एक उत्कृष्ट प्रशासक

प्रा. वसंत पांडुरंग सरवदे

पुण्यश्लोक आहिल्यादेवी होळकर, महाविद्यालय राणीसावरगाव, ता. गंगाखेड जि परभणी, पिन कोड 431536

प्रस्तावना :

पुण्यश्लोक अहिल्यादेवी होळकर यांचा जन्म ३१ मे इ.स. १७२५ रोजी महाराष्ट्राच्या अहिल्यानगर जिल्ह्यातील जामखेड तालुक्यातील चौंडी या खेड्यात झाला. त्यांचे वडील माणकोजी शिंदे हे त्या गावचे पाटील होते. त्यावेळेस स्त्रीशिक्षण फारसे प्रचलित नसतानाही त्यांच्या वडिलांनी त्यांना लिहिण्यावाचण्यास शिकवले होते. मल्हारराव होळकर पुण्यास जाताना चौंडीस थांबले होते. आख्यायिकेनुसार, ८ वर्षाच्या अहिल्यादेवींना, मल्हाररावांनी एका देवळात बघितले. मुलगी आवडल्यामुळे त्यांनी तिला, स्वतःचा मुलगा खंडेराव याची वधू म्हणून आणले. मल्हारराव होळकरांच्या त्या सून होत. अहिल्यादेवींचे पती खंडेराव होळकर हे इ.स. १७५४ मध्ये कुम्हेबेरीच्य लढाईत धारातीर्थी पडले. त्यांच्या मृत्यूनंतर सासरे मल्हाररावांनी अहिल्याबाईंना सती जाऊ दिले नाही. १२ वर्षांनंतर, मल्हारराव होळकर हेही मृत्यू पावले. त्यानंतर अहिल्याबाई मराठा साम्राज्याच्या माळवा प्रांताचा कारभार बघू लागल्या. त्या लढाईत अहिल्यादेवी स्वतः सैन्याचे नेतृत्व करीत होत्या. पुढे त्यांनी तुकोजीराव होळकर यांची सेनापती म्हणून नेमणूक केली.

इंग्रजी लेखक लॉरेन्स यांनी अहिल्यादेवी होळकर, यांना भारताच्या **"कॅथरीन द ग्रेट, एलिझाबेथ मार्गरिट"** असे म्हणाले थोडक्यात अहिल्याबाई यांची तुलना रशियाची राणी कॅथरीन द ग्रेट, इंग्लंडची राणी एलिझाबेथ तसेच डेन्मार्कची राणी मार्गरिट यांच्याशी एकत्रित केली आहे. त्याने म्हणले आहे की ज्या वेळेस जगातील सर्वात महान स्त्रीयांचा इतिहास लिहिला जाईल त्या वेळेस पुण्यशलोक अहिल्यादेवी होळकर यांचे नाव सर्व प्रथम लिहिले जाईल.अहिल्याबाई होळकर या उचित न्यायदानासाठी प्रसिद्ध होत्या. त्यांनी भारतभरात अनेक हिंदू मंदिरे व नदीघाट बांधले, एवढचं नाही तर त्यानी लोकांना रोजगार निर्माण व्हावा म्हणून औद्योगिक धोरण आखल, प्रसिद्ध हिंदू मंदिराचा त्यांनी जीर्णोद्धार केला; महेश्वर व इंदूर या गावांना सुंदर बनवले. त्या अनेक देवळांच्या आश्रयदात्या होत्या. त्यांनी अनेक तीर्थक्षेत्री धर्मशाळांचे बांधकाम केले. त्यांत द्वारका, काशी, उज्जैन, नाशिक, पुरी जगन्नाथ मंदिर व परळी वैजनाथ यांचा प्रामुख्याने समावेश आहे. वेरावळ येथील सोमनाथचे गझनीच्या महंमदाने ध्वस्त केलेले देऊळ बघून अहिल्यादेवींनी शेजारीच एक शंकराचे एक देऊळ बांधले. सोमनाथला जाणारे लोक या देवळालाही भेट देतात. अहिल्याबाईंना प्रजेसाठी कल्याणकारी असे काम करण्याची आवड होती. आज ही ती वास्तुशिल्पे व त्यांनी उभारलेली स्थापत्य कला मातोश्रीच्या भव्य कार्याची साक्ष देत उभी आहेत. वास्तुशिल्प व बांधकाम केल्यामुळे कारागिरांची कला जोपासून संकृतीचा वारसा तर जपलाच पण त्याच बरोबर गोरगरीब जनतेच्या हाताला काम मिळवून दिले. त्यांच्या कामगिरीचा हा दुहेरी बाणा निश्चीतच अभिमानास्पद आहे

सैन्या तुकडी. :

ज्या प्रमाणे आहिल्यादेवी लोककल्याण आणि समाज सुधारना करीत त्याच प्रमाने लोकांमधे समानता अनन्याच काम करीत आहिल्यादेवी नी आपल्या सैन्या मध्ये पुरुषा ना संधी देत त्याच प्रमाने महिला नाही संधी मिळत आणि

म्हणुनच आहिल्यादेवी नी सैन्या मध्ये महिला ची ही एक मोठी तुकडी खास सामावुन घेतली आणि म्हणुनच आहिल्यादेवी ना समान न्याय करनार्या न्यायदेवता म्हनुन आहिल्यादेवी ना ओळखल जातं.

शेती व शेतकरी उद्धाराची कार्य :

शेतकरी सुखी तर जग सुखी या संकल्पनेतून शेतक़ऱ्यांच्या जाचक करातून मुक्त केले. अनेक ठिकाणी तलाव व विहिरी बांधल्या. शेतक़ऱ्यांना गोपालनाचे महत्त्व पटवून प्रजेला गाई देऊन मोठ्या प्रमाणात गोपालन घडवून आणले.

गुणग्राहता :

मातोश्रीची लोककल्याणाची कीर्ती ख्याती ऐकुन अनेक विद्वन लोक त्यांची भेट घेण्यास येत असत आणि नंतर त्या ठिकाणीच राहत असत. अनेक विषयाचे विद्वान, शास्त्री पंडीत, व्याकरणकार, कीर्तनकार, ज्योतिषी, पुजारी, वैद्य, हकीम यानाही त्या मुद्दाम बोलावून घेऊन त्यांना त्या राजाश्रय देत असत. महेश्वर नगरीत वास्तव करीत होते म्हणूनच महेश्वर नगरी त्याकाळी संस्कृती विद्वान व धर्माचे माहेरघर म्हणून नावारूपाला आली होती . ग्रंथ संपंदा-निर्मिती छापखाने नसल्याने त्या काळी धर्माचे तत्त्वज्ञान जाणून घेण्याकरिता हस्तलिखिते यावरच अवलंबून राहावे लागत होते. हस्तलिखिते लिहिणारे मोठ्या प्रमाणात रकमेची मागणी करत असत. ज्या प्रमाणे हिरा व रत्ने पारखणाऱ्या जवाहिऱ्याप्रमाणे त्या विद्द्येची महत्त्व जाणत असल्याने त्याच्या मागणीप्रमाणे रक्कम देऊन ग्रंथाची हस्तलिखिते तयार करून विद्वान विद्यार्थ्यांसाठी अनमोल ग्रंथसंपदा निर्माण करून जतन केली. शाळा काढून विद्याप्रसाराचे काम केले.

अंधश्रद्धा निवारण :

या काळात सती जाण्याची मोठी रूढी व परंपरा होती. सती गेल्याने पुण्य व न गेल्याने पाप असा समज समाजात रूढ होता. रामायण आणि महाभारत यामध्ये अनेक युद्ध होऊनही कोणी सती गेल्याचा उल्लेख नाहीत असे अनेक दाखले देऊन सती प्रथेला शास्त्राचा आधार नाही हे प्रजेला पटवून दिले. कालांतराने १८२९ साली राजाराम मोहन रॉय यांचा प्रयत्नामुळे सतीची अनिष्ट चाल कायद्याने बंद करण्यात आली यावरून अहिल्याबाई होळकर यांच्या दूरदृष्टतेची प्रचीती आपणास यते.

चोर व दरोडेखोर यांचे मत परिवर्तन

त्या काळी प्रवास करणाऱ्या प्रवाशांना व प्रजेची चोर दरोडेखोर व भिल्ल लुटमार करीत असत अशा लुटारू लोकांना ठिंगळे सरदारांमार्फत सैन्यात सामील करून पाळीव पशु व गायी, म्हशी आणि शेत जमीनी दिल्या व त्यांचे मत परिवर्तन केले व ते लोक शेती करू लागले त्यामुळे त्यांचा उदरनिर्वाहाचा प्रश्न मिटला. भिल्ल लोकांना भिलकवाडी कर घेण्याची परवानगी दिली. एवढे करूनही प्रजेला त्रस्त करणाऱ्या या लोकांना त्यांनी तोफेच्या तोंडी देऊन एक प्रकारचा दरारा नर्माण केला.

न्यायप्रियता :

अहिल्याबाई होळकर यांच्या न्यायप्रियतेची ख्याती सर्व दूर पसरली होती. सर्वांना समान न्याय हा त्यांचा बाणा होता. त्यांच्या संस्थानचा सुभेदार तुकोजी होळकर यांच्या मुलाने प्रजेला त्रास दिला म्हणून त्याला तुरुंगात डांबले. तर अहिल्यादेवी च्या सर्वांना समान न्याय या विचाराने डाॅ.बाबासाहेब आंबेडकर हे सुद्धा प्रभावित होते

शोकात्म अखेर – मृत्यू :

महेश्वर येथे संस्कृत पाठशाळा सुरू केली. अन्नछत्रे घातली. अनेक ठिकाणी मंदिरे बांधली. गुजराथेतील सोरटी सोमनाथाच्या मंदिराचा जिर्णोद्धार केला. असे पुण्यसंचयाचे काम अहिल्यादेवी करीत होत्या. तशातच त्यांचा नातू तेराव्या वर्षी मरण पावला. काही दिवसातच जावई लढाईत कामी आला आणि मुलगीही सती गेली. आयुष्यभर कोसळलेल्या संकटांनी त्यांचा अंत पाहिला होता. त्यांची प्रकृती बिघडत गेली आणि अखेर १३ ऑगस्ट १७९५ रोजी त्यांनी शांतपणे मृत्यूला जवळ केले.

अहिल्यादेवी एक अतिशय योग्य शासक व संघटक होत्या. मध्य भारताच्या इंदूरमधील त्याचा राज्यकाळ सुमारे तीस वर्षे चालला. हा एक स्वप्नवत काळ होता. या काळात कायद्याचे राज्य होते आणि त्यामुळे त्या काळात जनतेची भरभराट झाली. अहिल्यादेवी होळकरांना जीवनकालात तर सन्मान मिळालाच पण मृत्यूनंतरही लोकांनी त्यांना संताचा दर्जा दिला." "ज्याप्रमाणे शिवाजी महाराज हे जसे पुरुषांमधले उत्तम राजे होते, तसेच अहिल्यादेवी ही स्त्रियांमधील उत्तम राज्यकर्ती होती. तिच्या चांगल्या बुद्धीचे, चांगुलपणाचे व गुणांचे उदाहरण देता येऊ शकते. अशी अहिल्यादेवी ही एक महान स्त्री होती." "आपल्या असामान्य कर्तृत्वाने अहिल्यादेवींनी रयतेचे मन जिंकले. नाना फडणवीसांसकट अनेक उच्च धुरीण आणि माळव्यातील लोकांनुसार ती एक दिव्य अवतार होती. ती आजतागायतची सर्वांत शुद्ध व उदाहरण देण्याजोगी शासक होती. अलीकडच्या काळातील चरित्रकार अहिल्यादेवींना 'तत्त्वज्ञानी राणी' असे संबोधतात. याचा संदर्भ बहुतेक 'तत्त्वज्ञानी राजा' भोज याच्याशी असावा.

अहिल्यादेवी होळकर ह्या एक खरोखरीच विस्तृत राजकीय दृश्यपटलाच्या एक सूक्ष्म अवलोकनकर्त्या होत्या. सन १७७२ मध्ये पेशव्यांना लिहिलेल्या एका पत्रात त्यांनी ब्रिटिशांबरोबर हातमिळवणी करण्याबाबत एक ताकीद दिली होती. त्यांना कवटाळणे हे अस्वलास कवटाळण्याजोगे असल्याचे त्यांनी नोंदले आहे :" वाघासारखे इतर प्राणी हे शक्ती वा युक्तीने मारले जाऊ शकतात, परंतु अस्वल मारणे हे फारच कठीण असते. सरळ त्याच्या चेहऱ्यावर वार केल्यासच ते मरते. एकदा त्याच्या मजबूत पकडीत सापडल्यावर ते त्याच्या शिकारीस, गुदगुल्या करून ठार मारते. असाच इंग्रजांचा मार्ग आहे. हे बघता, त्यांच्यावर मात करणे कठीण आहे. "या इंदूरमधील शासकांनी, त्यांच्या अखत्यारीत असलेल्या सर्वांस चांगले काम करण्यास प्रोत्साहन दिले. व्यापाऱ्यांनी चांगल्या कपड्यांचे उत्पादन केले, व्यापार वाढला, शेतकरी हे शांततेत व दबावरहित होते. कोणतेही प्रकरण राणीच्या निदर्शनास आले की ते कडकपणे हाताळले जाई. अहिल्यादेवीना आपल्या प्रजेचा उत्कर्ष आवडत असे. तसेच ती प्रजा राजा हिसकावून घेईल म्हणून आपली संपत्ती उघड करण्यास घाबरत नाही, हे बघणे आवडत असे. दूरदूरपर्यंत, रस्त्यांच्या कडेला, दाट छायादार वृक्ष लावण्यात आले होते, विहिरी केल्या होत्या, पथिकांसाठी विश्रांतीगृहे. गरीब, घर नसलेले व अनाथ या सर्वांना त्यांच्या जरुरीनुसार, सर्व मिळत होते. बहुत काळापासून, भिल्ल लोक पहाडांतून सामानाची नेआण करत असतांना लूटमार करीत असत. अहिल्याबाईंनी भिल्ल लोकांना त्यापासून मुक्ती मिळवून दिली व प्रामाणिकपणे शेती करण्याची संधी त्यांना देऊ केली. सर्व समाजाला अहिल्यादेवी आवडत असत आणि तो त्यांच्या उदंड आयुष्याची प्रार्थना करी. त्यांच्या कन्येने तिचा पती, यशवंतराव फानसे यांच्या मृत्यूनंतर सती जाणे हे अहिल्यादेवींच्या आयुष्यातले शेवटचे सर्वात मोठे दुःख होते.वयाच्या ७०व्या वर्षी अहिल्यादेवी होळकरांची प्राणज्योत मावळली.भारत स्वतंत्र झाल्यावरही पुढील अनेक वर्षे शेजारील भोपाळ, जबलपूर किंवा ग्वाल्हेर या शहरांपेक्षा इंदूर सर्व बाबतीत प्रगतिशील राहिले. याच्या मागे अहिल्यादेवीची दूरदृष्टी होती.

संदर्भ :

1. ज्ञात अज्ञात अहिल्याबाई होळकर -विनया खडपेकर
2. लोकमाता अहिल्यादेवी - डॉ. धम्मपाल रेवन माशाळकर
3. लोकमाता पुण्यश्लोक अहिल्याबाई होळकर - श्री. बी. आर. काळे
4. अहिल्याबाई होळकर - ओमप्रकाश वसंत नजन

5. लोकमाता अहिल्यामाई - अशोक राणा
6. पुण्यश्लोक अहिल्याबाई होळकर - अंजली ठाकूर
7. लोकमाता अहिल्यादेवी होळकर - पुरुषोत्तम खेडेकर
8. हिंदुस्तानी यशवंताचा इतिहास - प्राचार्य मधुकर सलगरे.

शोधनिबंधाचा विषय: 'नटसम्राट' नाटकातील 'कावेरी' या भूमिकेचा चिकित्सक अभ्यास

प्रा. सुकृत भोसकर

मराठी विभाग, नेताजी सुभाषचंद्र बोस महाविद्यालय, नांदेड

१. प्रस्तावना

'नटसम्राट' हे केवळ एक नाटक नसून मराठी रंगभूमीवरचा एक धगधगता इतिहास आहे. थोर कवी आणि नाटककार वि. वा. शिरवाडकर (कुसुमाग्रज) यांनी १९७० मध्ये लिहिलेली ही कलाकृती कालातीत असून आजही तितकीच प्रभावी आणि काळजाला भिडणारी ठरते.

नटसम्राट' या अजरामर नाटकातील 'कावेरी' (सरकार) ही व्यक्तिरेखा म्हणजे सोशिकता, वात्सल्य आणि संघर्षाचे एक मूर्तिमंत प्रतीक आहे. कुसुमाग्रजांनी गणपतराव बेलवलकरांच्या वादळी व्यक्तिमत्वाला तोलून धरणारा 'कावेरी' हा आधारस्तंभ अत्यंत सामर्थ्याने व संवेदनशीलतेने उभा केला आहे.

१. नाटकाची पार्श्वभूमी

हे नाटक विल्यम शेक्सपिअरच्या 'किंग लिअर' (King Lear) या अजरामर शोकांतिकेवरून प्रेरित आहे. मात्र, शिरवाडकरांनी त्याला भारतीय कौटुंबिक व्यवस्थेचा, संस्कृतीचा आणि मराठी रंगभूमीचा असा काही साज चढवला की, ते पूर्णपणे भारतीय मातीतले नाटक बनले.

२. मध्यवर्ती विषय

नाटकाचा केंद्रबिंदू 'गणपतराव बेलवलकर' नावाचा एक वयस्कर व निवृत्त नट आहे. चाळीस वर्षे रंगभूमीवर पात्रांच्या मनोव्यापारांचे सूक्ष्म चित्रण करणाऱ्या अतिशय आव्हानात्मक विविध भूमिका स्वतःच्या अजोड अभिनयसामर्थ्याच्या बळावर लिलया रंगवणारा हा नट प्रत्यक्ष आयुष्यात बापाच्या भूमिकेत मात्र सपशेल अपयशी ठरतो. नटसम्राट आप्पासाहेब बेलवलकर यांच्या आयुष्याच्या माध्यमातून दोन पिढ्यांमधील संघर्ष दाखवण्यात लेखक कमालीचे यशस्वी ठरले आहेत.

नाटकाचे संक्षिप्त कथानक: काळ हा एक निष्ठूर न्यायाधीश आहे. प्रत्येकाचा काळ येतो आणि जातो. आपल्या तारुण्याचा काळात आप्पासाहेब बेलबलकरांनी रंगभूमी गाजवली, नाट्यसृष्टीचा अजरामर अनभिषिक्त सम्राट म्हणून लौकिक मिळवला. पत्नी कावेरी हिने त्यांची खंबीरपणे साथ दिली सुखदुःखाच्या प्रत्येक क्षणी ती त्यांच्यासोबत राहिली. कावेरी म्हणजे आप्पासाहेबांसाठी एकमेव आधार असते.

"बायको म्हणजे बंदर असतं कावेरी नवरा नावाच्या गलबतासाठी"

पैसा, पद, प्रतिष्ठा, पराकोटीची लोकप्रियता इत्यादी सर्व गोष्टी अप्पासाहेबांनी आपल्या कलेच्या सामर्थ्याच्या बळावर मिळवल्या. पण "कालाय तस्मै नमः" या उक्तीप्रमाणे त्यांचाही काळ निघून गेला आणि वृद्धत्व आले तेव्हा त्यांनी आपली सर्व मालमत्ता मिळकत कमाई आपल्या दोन्ही मुलांमध्ये वाटून दिली. हा विश्वास ठेवून की मुले त्यांचा नीट सांभाळ करतील. आप्पासाहेबांनी जगाची रीत पाळली पण मुले आप्पासाहेबांचा स्वभाव त्यांचा ताठरपणा त्यांची परिस्थितीनुसार स्वतःमध्ये बदल न करण्याची वृत्ती या सर्व कारणांमुळे त्यांच्याशी जमवून घेऊ शकत नाहीत व आप्पा साहेबांना आपल्या मुलगा व मुलगी यांच्या घरातून कालानुक्रमे दुःखी व अपमानित होऊन बाहेर पडावे लागते. त्यांची प्रिय पत्नी कावेरीचा दुःखद मृत्यू होतो. आप्पासाहेब आता पूर्णपणे कोलमडून पडतात. मुलगी नलू च्या घरातून न सांगता बाहेर पडून विमनस्क अवस्थेत विक्षिप्तपणे वाट फुटेल तिकडे फिरत राहतात. आप्पासाहेबांना अपेक्षित असलेले निरपेक्ष निस्वार्थी प्रेम त्यांना थिएटरच्या बाहेर बूट पॉलिश करणारा मुलगा राजा याच्या माध्यमातून काही काळ का होईना मिळते. पण तिथेही त्यांची खरी मुले नंदा आणि नलू त्यांना परत आपल्या घरी

घेऊन जायला येतात. कारण त्यांना आपल्या चुकीची उपरती झालेली असते पण अप्पासाहेब तेव्हा त्यांच्या घरी जायला परत जायला ठामपणे नकार देतात. शेवटी अप्पासाहेबांचा अंत नाटक आणि थिएटरच्या सानिध्यातच होतो हे दाखवून अस्सल कलाकाराची कला ही त्याला मरेपर्यंत सोबत करते आणि त्याशिवाय तो जिवंतही राहू शकत नाही हा संदेशही नाटककाराला द्यायचा आहे. निवृत्तीनंतर उतारवयात आप्पासाहेब आपली सर्व संपत्ती मुलांच्या नावे करतात. आणि एक प्रकारे मुलांवर अवलंबून राहण्यास भाग पाडले जातात. सर्व काही मुलांच्या नावे केल्यानंतर स्वार्थापोटी मुले त्यांना कशी वागवतात, याचे भीषण चित्रण यात आहे.

३. प्रमुख आकर्षण: स्वगतं (Soliloquies)

नटसम्राटची खरी ताकद त्यातील संवादांत आणि स्वगतांमध्ये आहे. ही स्वगतं मराठी साहित्यातील सर्वोच्च लेणं मानली जातात. ही स्वगतं म्हणजे आप्पासाहेबांचा प्रेक्षकांच्यासमोर केलेला स्वतःचा स्वतःशीच संवाद असून त्यातून त्यांच्या मनातील तीव्र दुःख, संताप इत्यादी भावना व्यक्त होतात. 'टु बी ऑर नॉट टु बी दॅट इज द क्वेश्चन, जगावं की मरावं? हा एकच सवाल आहे' या स्वगतातून आप्पांच्या जीवन, मृत्यू व स्वअस्तित्वाविषयीच्या असलेल्या गंभीर चिंतनाचे दर्शन प्रेक्षकांना घडते. "कुणी घर देता का घर? एका तुफानाला कुणी घर देता का घर?" – हे स्वगत नाटकातील व्याकुळता व करुणरसाच्या परिपोषाचा परमोच्च बिंदू गाठते. ऐकताना प्रेक्षकांच्या हृदयात कालवाकालव व डोळ्यांत पाणी आल्याशिवाय राहत नाही.

नाटकाची पार्श्वभूमी: वि. वा. शिरवाडकर (कुसुमाग्रज) यांच्या 'नटसम्राट' नाटकाचा थोडक्यात परिचय. महान लेखक व कवी वि. वा. शिरवाडकर (कुसुमाग्रज) लिखित 'नटसम्राट' हे मराठी रंगभूमीवरील एक अजरामर आणि मैलाचा दगड ठरलेले नाटक आहे. हे नाटक शेक्सपिअरच्या 'किंग लिअर' आणि शिरवाडकरांच्या स्वतःच्या अफाट कल्पकतेचे अपत्य आहे. संपूर्ण नाटक गणपतराव बेलवलकर या नटाच्या भोवती फिरत असले, तरी या वादळाला आपल्या संसाराच्या परिघात बांधून ठेवणारी आणि शेवटपर्यंत साथ देणारी व्यक्तिरेखा म्हणजे त्यांची पत्नी—कावेरी (ज्यांचा उल्लेख गणपतराव प्रेमाने 'सरकार' असा करतात).

बहुतांश वेळा नटसम्राटाच्या अथांग अभिनयापुढे आणि त्यांच्या भारदस्त, पल्लेदार मोठमोठ्या संवादांपुढे कावेरीची भूमिका गौण मानली जाते. परंतु, चिकित्सक दृष्टीने पाहिल्यास असे लक्षात येते की, जर कावेरी नसती तर गणपतरावांचे 'नटसम्राट' असणे कधीच पूर्ण झाले नसते. हा निबंध कावेरीच्या याच मूक त्यागाचा, तिच्या सोशिकतेचा आणि तिच्या स्वतंत्र अस्तित्वाचा अभ्यास करतो.

विषयाची निवड: गणपतराव बेलवलकरांच्या छायेत असूनही कावेरीचे स्वतःचे स्वतंत्र अस्तित्व आणि तिचे महत्त्व.

संशोधन समस्या: पुरुषप्रधान मानसिकतेत आणि कौटुंबिक विघटनात कावेरीच्या संघर्षाचे स्वरूप काय आहे?

२. संशोधनाची उद्दिष्टे

1. कावेरीच्या स्वभावातील विविध पैलू (पत्नी, आई आणि आजी) उलगडणे.
2. गणपतराव आणि कावेरी यांच्यातील परस्पर संबंधांचे विश्लेषण करणे.
3. नाटकातील शोकांतिकेला गती देण्यात कावेरीच्या भूमिकेचे योगदान तपासणे.
4. कावेरीच्या पात्रातून व्यक्त होणारी मध्यमवर्गीय भारतीय स्त्रीची मानसिकता अभ्यासणे.

३. गृहीतके (Hypotheses)

कावेरी ही केवळ गणपतरावांची सावली नसून, ती संसाराचा खरा कणा आहे. ती गणपतरावांचा खंबीर आधार आहे. तिचा मृत्यू हा नाटकातील संघर्षाचा सर्वोच्च बिंदू (Climax) आहे, ज्यानंतर गणपतराव पूर्णपणे कोलमडतात.

४. संशोधनाची कार्यपद्धती (Research Methodology)

प्राथमिक साधने: 'नटसम्राट' नाटकाचे मूळ संहिता वाचन.

दुय्यम साधने: नाटकाची विविध समीक्षणे, ज्येष्ठ लेखक, नट-नटींच्या मुलाखती, विश्लेषणपर लेख आणि संबंधित ग्रंथ.

१. कावेरी: एक सोशिक, सजग गृहिणी

कावेरी ही पारंपरिक भारतीय मध्यमवर्गीय स्त्रीचे प्रतिनिधित्व करते. तिच्या संपूर्ण आयुष्याचा केंद्रबिंदू तिचा संसार, तिची मुले (नंदा आणि थोरला मुलगा) आणि तिचे पती हेच आहेत. गणपतरावांनी रंगभूमीला आपले सर्वस्व मानले, तर कावेरीने गणपतरावांना आपले दैवत मानले. त्यांच्या कामाची वेळ अनियमित होती , रात्र रात्रभर पहाटेपर्यंत चालणाऱ्या नाटकांच्या प्रयोगांमुळे त्यांना घरी यायला होणारा उशीर, त्यामुळे झोपेचे होणारे खोबरे, नाटक संपल्यानंतर पहाटे अप्पासाहेबांचं जेवण आणि तिचं जेवण त्यांच्याही नंतर! आपोआप घडणारे व पती, मुलांच्या व संसाराच्या कल्याणासाठी ठरवून केलेले उपास, गरिबी-श्रीमंती, अभावग्रस्तता-चंगळ,विविध सुख-दुःखात ती सदैव पतीच्या पाठीशी खंबीरपणे उभी होती. हे सर्व तिने आपले कर्तव्य मानले. त्याबदल्यात कशाची अपेक्षा केली नाही. नाटकाच्या सुरुवातीला जेव्हा गणपतराव आपली सर्व संपत्ती मुलांच्या नावे करून टाकतात, तेव्हा कावेरीला भविष्याची चिंता असते.

ती म्हणते, "एक वेळ वाढलेलं जेवायचं ताट द्यावं पण बसायचा पाट देऊ नये माणसाने"

ती एका व्यावहारिक स्त्रीसारखा विचार करून गणपतरावांना सावध करण्याचा प्रयत्न करते.

परंतु, पतीच्या निर्णयावर तिचा इतका विश्वास आहे की ती स्वतःचा विरोध बाजूला सारून त्यांच्या निर्णयाला होकार देते. "तुम्ही म्हणाल ते मला प्रमाण आहे" मुलांवरील तिचे प्रेम इतके अधिक आहे की, भविष्यात त्यांच्याकडून होऊ शकणाऱ्या अपमानाची तिला कल्पनाही येत नाही.

२. कावेरी - एक त्यागी स्त्री, एक आदर्श भारतीय माता व पत्नी

कावेरीने पतीला प्रत्येक सुखदुःखाच्या क्षणात साथ देऊन भले अनुभव पचवले. पतीच्या मुलांच्या सुखासाठी स्वतःच्या इच्छांचा, स्वप्नांचा त्याग केला. शरीराची, मनाची हेळसांड सहन केली. झोपमोड, वेळीअवेळी जेवण, अनेक प्रसंगी घडणारे उपास आनंदाने सहन केले.

नाटकाच्या प्रयोगानंतर पतीला दृष्ट लागू नये म्हणून मीठमोहऱ्यांनी अगदी उतारवयातही त्याची दृष्ट काढत असे. नाटकाच्या पडत्या काळातील वनवासही कर्तव्य म्हणून आनंदाने सोसला. कोणत्याही परिस्थितीत पतीची साथ सोडली नाही. घरात आचारी असतानाही ती स्वतः स्वयंपाक घरात रमते. त्याशिवाय तिला करमत नाही स्वतःच्या हाताने विविध पदार्थ करून सर्वांना खाऊ घालण्यात तिला खूपच समाधान वाटते. सत्काराच्या दिवशी अप्पासाहेब जेव्हा चंद्रहार घेऊन येतात तेव्हा 'अहो मला कशाला पोरांना द्यायचं ते' असं म्हणून नाकारू लागते. नवऱ्याची पूरेपूर काळजी घेणारी कावेरी एक आदर्श पत्नी आहे. स्वतःच्या सुखाचा विचार न करता मुलांची व पतीचीही मायेनं काळजीनं सांभाळ करणारी ती आदर्श माता आहे.

३. गणपतराव आणि कावेरी: सहजीवनाचा प्रवास

नटसम्राट' मधील गणपतराव आणि कावेरी यांचे नाते हे मराठी साहित्यातील अत्यंत सुंदर आणि परिपक्व नात्यांपैकी एक आहे. गणपतराव तिला 'सरकार' अशी हाक मारतात. या एका शब्दात तिचा आदर, धाक, अधिकार आणि प्रेम सामावलेले आहे. अनेक वर्षांच्या संसारात कावेरीने कटुगोड अनुभवांत पतीची साथ दिली आहे त्याला सावरले आहे. ती अप्पासाहेबांचा खंबीर आधार आहे त्यांच्या घराचा, संसाराचा व आयुष्याचा ती कणा आहे.

गणपतराव हे अत्यंत भावनाप्रधान, विक्षिप्त आणि रागीट स्वभावाचे आहेत. त्यांच्या या वादळी स्वभावाला शांत करण्याचे काम कावेरी अत्यंत कौशल्याने करते. रंगभूमीवरील राजा असलेल्या गणपतरावाला खऱ्या आयुष्यात 'राजेपण' देणारी ही कावेरीच आहे. जेव्हा जग गणपतरावांना विसरते, तेव्हाही कावेरी त्यांच्यातील कलावंताचा आणि त्यांच्या स्वाभिमानाचा आदर करते.

४.अपमान आणि स्थलांतर

नाटकाच्या उत्तरार्धात जेव्हा मुलांच्या घरी या वृद्ध दांपत्याला जे अनुभव येतात तेव्हा कावेरीची खरी कसोटी लागते. सून शारदाच्या जुळवून न घेण्याच्या व सहन न करण्याच्या असमंजस स्वभावामुळे अप्पासाहेबांचा झालेला अपमान तिच्या जिव्हारी लागतो. मुलगा नंदा हा सुद्धा आपला संसार टिकवण्याच्या अपरिहार्यतेमुळे असहायतेने तिलाच साथ देतो व आप्पासाहेबांनाच आपल्या वर्तनात व स्वभावात बदल घडवण्याचा सल्ला देतो तेव्हा स्वाभिमानी स्त्रीला ते सहन होत नाही. ती म्हणते, "तुमचा अपमान झालेला एक वेळ तुम्ही सहन कराल पण मी नाही करायची." असे म्हणून खंबीर मनाने, ठाम निश्चय करून ती अप्पासाहेबांसोबत मुलाच्या घरातून बाहेर पडते व राहीनगरला मुलीकडे जाऊन राहण्याचा निर्णय घेते.

मुलीच्या घरी काही दिवस सुखात गेल्यानंतर एके दिवशी नवरा सुधाकरच्या पाकिटातले पैसे सापडत नसल्याने अस्वस्थ झालेली मुलगी नलू आईच्या ट्रंकेत पैसे पाहते. तिला आप्पांनी पैसे चोरल्याचा संशय येतो. मुलगी नलू अप्पासाहेबांवर पैसे चोरल्याचा आळ घेते. काही वेळानंतर पैसे सापडतात पण स्वतःच्या मुलीकडूनच झालेल्या त्या आरोपामुळे आपल्या प्रचंड स्वाभिमानी पतीचा झालेला घोर अपमान, त्याची कमालीची व्यथित अवस्था व उद्विग्नता हे सर्व कावेरीला सहन होत नाही व त्याचप्रसंगी छातीत कळ येऊन तिचा अत्यंत शोकपूर्ण असा मृत्यू होतो.

५. कावेरीचा मृत्यू: एक शोकांतिका

कावेरीचा मृत्यू हा या नाटकातील सर्वात मोठा परमोच्च बिंदू आहे. मुलीकडून पतीवर करण्यात आलेल्या चोरीच्या गलिच्छ आरोपामुळे, त्याच्या झालेल्या भयंकर अपमानामुळे घडून आलेल्या संघर्षाचा ताण असह्य होऊन छातीत तीव्र कळ येऊन कावेरीचा अंत होतो. मरतानाही तिच्या मनात केवळ पतीचाच विचार असतो. तिचा मृत्यू हा केवळ एका पात्राचा अंत नसून, गणपतरावांच्या जगण्याच्या आधाराचा अंत आहे. कावेरी जिवंत असेपर्यंत तिने गणपतरावांना वेडे होण्यापासून वाचवले होते. त्यांना समजून घेणारी त्यांचा सन्मान करणारी, काळजी घेणारी ती एकमेव व्यक्ती होती. ती गेल्यावर गणपतरावांच्या मनाचा बांध फुटतो आणि ते खऱ्या अर्थाने एकाकी, बेघर आणि निराधार होतात.

निष्कर्ष

१. खरा आधारस्तंभ : कावेरी ही 'नटसम्राट' नाटकाचा अदृश्य कणा आहे. गणपतरावांच्या यशापयशाच्या मागे तिची सोशिकता, सजग, जाणकार वृत्ती आणि मानी स्वभाव कारणीभूत आहे.

२. स्त्री मनाचे प्रकटीकरण : कुसुमाग्रजांनी कावेरीच्या माध्यमातून केवळ एका नटाच्या पत्नीचे दुःख मांडलेले नाही, तर भारतीय कुटुंब व्यवस्थेत स्वतःची ओळख पुसून जगणाऱ्या प्रत्येक आईचे आणि पत्नीचे वास्तव मांडले आहे.

३. अपराजित व्यक्तिमत्त्व : परिस्थितीपुढे शरणागती पत्करण्यापेक्षा स्वाभिमानाने गरिबी स्वीकारणारी कावेरी ही एक सशक्त आणि अपराजित व्यक्तिरेखा ठरते.

४. कावेरी: आदर्श भारतीय स्त्रीत्वाची प्रतिनिधी: भारतीय कुटुंब व्यवस्थेतील स्त्रीची ओढाताण या पात्राद्वारे प्रभावीपणे मांडली गेली आहे. स्वसुखाचा, स्वतःच्या इच्छांचा त्याग करून ती सतत पती व कुटुंबासाठी झिजताना आयुष्य व्यतीत करते. नवऱ्याच्या आत्मसन्मानाची जपणूक स्वतःच्या मानापमानापेक्षा अधिक पावलोपावली करताना दिसते.

७. संदर्भ सूची

१. नटसम्राट (मूळ नाटक) - वि. वा. शिरवाडकर
२. साहित्यातील स्त्री-वादविषयक विविध समीक्षा ग्रंथ.
३. मराठी नाटकांचा इतिहास.

महाश्वेता कादंबरीतील अनुपमा

सौ. पांचाळ सागर गोविंदराव

संशोधक विद्यार्थी

भाषा, वाङ्मय आणि संस्कृती, अभ्यास संकुल, स्वा.रा.ती.म. विद्यापीठ, नांदेड

सुधा मुर्ती लिखित 'महाश्वेता' या कादंबरीचा उमा कुलकर्णी यांनी मराठीत अनुवाद केला आहे. अनुपमा ही या कादंबरीची नायिका आहे. धैर्याने समर्थपणे जीवन जगू पाहणाऱ्या 'कोडग्रस्त' स्त्रियांची व्यथा, तिचा संघर्ष अनुपमाच्या जीवनप्रवासातून उलगडण्याचा प्रयत्न प्रस्तुत कादंबरीत करण्यात आलेला आहे. अंगावर कोडाचा डाग उमटणं म्हणजे जीवनाचा अंतच जवळ आला असं मानलं जातं. कोडाचा डाग म्हणजे केवळ 'चर्मरोग' आहे. असा विचार कुणी करत नाही आणि जर एखाद्या वयात येणाऱ्या मुलीच्या अंगावर कोडाचा डाग आला तर तो पांढरा/श्वेत डाग साऱ्या घराण्यावरचा कसा शाप बनतो ? याचे लेखिकेने चित्रण केले आहे. अनुपमा ही महाश्वेता या कादंबरीची नायिका असून ती अनुपम लावण्यवती, हुशार पण गरीब शाळा मास्तराची मुलगी असते. प्रथमदर्शनी आनंद तिच्या प्रेमात पडतो. आनंद हा एक देखणा डॉक्टर घरंदाज लक्ष्मीपुत्र असतो. सर्वांच्या मर्जीनुसार आनंद अनुपमाचा विवाह होतो. परंतु आनंदच्या आईला श्रीमंत घरातील मुलीला सून म्हणून आणायचे असते. वरकरणी हा विवाह जरी सर्वांच्या मर्जीनुसार वाटत असला, तरी तो सर्वांच्या मनाविरूद्ध होता. परंतु दुर्देवाने लग्नानंतर अल्पावधितच अनुपमाच्या अंगावर कोडाचा पांढरा डाग उमटतो. हे सत्य जेव्हा घरात कळते तेव्हा सासरची मंडळी तिला हीन समजते. तिच्याशी दुजाभाव करतात, तिला माहेरी हाकलून लावतात. सर्वांगाने हतबल झालेल्या अनुपमाने आपले स्वतंत्र अवकाश निर्माण केले. आयुष्यात आलेल्या अडचणी व संकटांवर निर्भीडपणे मात करत ती स्वत:च्या पायावर उभी राहते. कालांतराने तिचा डॉक्टर पती आनंद देखील अंतर्मनात तडफडू लागतो. तिचा शोध घेऊन तिला घरी आणायला जातो. पण... तोपर्यंत उशीर झालेला असतो. आयुष्यात होरपळून निघालेल्या अनुपमाला वास्तवाचे भान आल्यामुळे शेवटी स्वत:च्या आयुष्याला समर्थपणे आकार देण्याइतपत प्रगल्भता: तिच्यात आलेली दिसून येते.

'महाश्वेता' या कादंबरीचे कथानक 'अनुपमा' या स्त्रिच्या भोवती फिरते. अनुपमा ही या कादंबरीची मुख्य नायिका असून ती कादंबरीच्या कथानकाचा केंद्रबिंदू आहे. सुधा मूर्तींनी अनुपमाच्या सौंदर्यामुळे खुलणाऱ्या आयुष्याबरोबरच श्वेतकुष्ठामुळे होणारी त्या सौंदर्याची अवहेलना दाखवताना तिच्या कोमल मनाचेही कठोर, व्रतस्थ जीवनात होणारे स्थित्यंतर दर्शवले आहे.

सुख-दु:ख या एकाच नाण्याच्या दोन बाजू आहेत. हे विसरता कामा नये. अनुपमाच्या जीवनात डॉ.आनंदच्या आगमनाने सुख तर येतेच पण त्या पाठोपाठ दु:खही येते. आनंद-अनुपमाचं लग्न पार पडलं. तिचं जीवन आनंदानं बहरून आलेल्या ताटव्यासारखे भासत होते, पण तीन महिन्यानंतर आनंद इंग्लंडला जातो. त्याचा विरह तिला सोसावा लागतो. ननंद 'गिरिजा' हिच्या अव्यवहार्य वागण्याला प्रतिबंध घालण्याचा उघड प्रयत्न तिने केला नाही. अनुपमाचे हे वागणे भारतीय स्त्रियांच्या मर्यादा स्पष्ट करणारे आहे. साहजिकच स्वस्थ बसून पाहत राहणे आणि निमुटपणे सहन करणे अशी स्त्रियांची मुस्कटदाबी पूर्वापार चाल आलेली दिसते. अशातच दुर्देवाने काही महिन्यातच अनुपमाच्या अंगावर कोडाचा डाग उमटला. अन् न दिसणाऱ्या देवाशी आणि दैवाशी तिचा वाद चालला होता.

श्वेतकुष्ठ हा चर्मरोग आहे. त्याने संसर्ग होत नाही. त्यामुळे केवळ त्वचा कुरूप होते. एवढेच, या आजारामुळे कुठल्याही प्रकारची विकृती निर्माण होत नाही. असा डॉक्टरांनी विश्वास दिला तरी अनुपमा हे सत्य घरातील कोणालाही पटवून देऊ शकली नाही. तिच्या या कोडामुळे घरची छोटी मालकिणीचे असलेले स्थान कामवाल्या बाईपेक्षाही खालचे झाले. मानसिक क्लेश सहन करीत ती वडिलांसोबत माहेरी जाते. सा़ऱ्या घरादाराने तिला माहेरी हाकलून दिले. ती माहेरी सावत्र आई आणि वसुधा व नंदा या दोन सावत्र बहिणी अनुपमाचा लग्नाअगोदर पासूनच द्वेष करतात. त्या नेहमी म्हणायच्या, ''चार अक्षरं येतात म्हणून उगाच भाव खाते मेली ! शिवाय ती म्हण आहेच ना एक गोरी लाख चोरी म्हणून ! त्यातलीच हिची गत''[1] महाश्वेतातील मुख्य पात्रांच्या स्वभावाचे उठावदार वर्णन करण्यासाठी अशा 'बहीण' या स्त्री व्यक्तिरेखेचे चित्रण आले आहे. बहिणी बरोबरच मैत्रीण या नात्याकडे सुधा मूर्ती ठराविक अंतरावरूनच पाहतात. त्यांच्या महाश्वेता कादंबरीतून मैत्रीची काही उदाहरणे आलेली आहेत. निवेदनाच्या ओघात आणि गरज म्हणून मोजक्या प्रसंगातून त्यांनी मैत्रीचा निर्देश केलेला आहे. 'महाश्वेता' मधील अनुपमा आणि सुमन यांची कितीतरी वर्षापासूनची घट्ट मैत्री होती. एकाच हॉस्टेलमध्ये त्या दोघी राहत होत्या. बहिणीपेक्षाही जवळची अशी त्यांची मैत्री होती. अगदी जिवाभावाची प्राणप्रिय मैत्री. सुमन श्रीमंत होती. परंतू अनूपमापेक्षा रूपाने डावी होती. ती थट्टेनं म्हणायची, ''अनु तुझ्याबरोबर मी असते म्हणजे काजळाचं बोट लावल्यासारखंच ! तुला दृष्ट लागणार नाही कुणाची !''[2] अशी ही खेळकर मिश्कील स्वभावाची सुमन तिच्या रेशमी साड्या अनुपमाला नेसायला देत असे. पुढे परितक्त्या झालेल्या आपल्या मैत्रीणीला अनुपमाला सुमन मुंबईला आपल्या घरी आसरा देते. तिला नोकरी शोधून द्यायला मदत करते. पण मैत्रीणीचा नवरा अनुपमावर अतिप्रसंग करण्याचा प्रयत्न करतो. पण अनुपमा मैत्रीणीच्या संसाराचा विचार करून तिथून निघून जाते. सर्व बाजूंनी निराधार होत चाललेली अनुपमा नवरा डॉक्टर आहे. त्याला तर सगळेच माहित आहे. पत्रातून तिने सर्व व्यथा मांडली पण तिच्या पदरी निराशाच पडते. आनंदचं एकही पत्र तिला येत नाही. आनंदचा शाब्दिक दिलासा मिळेल या आशेपोटी आसूसलेली पण मिळालेल्या निराशेमुळे ती आणखी हतबल होते. पण स्वत:ला सावरत खंबीरपणे उभी राहते. कणखर मनाने स्वावलंबी जीवनाचा मार्ग अनुसरते. या कणखर मनाच्या पलीकडे तिचं स्त्रीपण उभं आहे. किमान समाजात नव़ऱ्याने टाकलेल्या किंवा नव़ऱ्यापासून अलिप्त राहणा़ऱ्या स्त्रियांना कुणीतरी आपल्या जिव्हाळ्याच्या माणसांचा आधार असावा लागतो. वखवखलेल्या नजरेने सावज टिपायला निघालेल्या पुरूषी समाजात तिचा केव्हा आणि कसा बळी घेतला जाईल हे सांगणे कठीणच आहे. स्त्री कितीही शिकली आणि कितीही मोठी झाली तरीही तिला या आश्रयाची गरज आजही आहे. याचेच येथे आपल्याला दर्शन घडते. कादंबरीच्या शेवटी मित्रांसोबत नाटक पहायला गेलेल्या आनंदला अनुपमा भेटली, नाटकाच्या ठिकाणीच पहिली भेट कादंबरीच्या सुरूवातीला होते. या भेटीतून प्रेम होते. प्रेमाचे रूपांतर विवाहात होते, पण इथे म्हणजे शेवटच्या भेटीत अनुपमा-आनंद दोघेही वेगवेगळे होतात. याचे कारण 'कोड' असते. या कोडासाठी आपण अनुपमाला सोडलो याची खंत आनंदला असते. कालांतराने आनंदमध्ये परिवर्तन होते अन् तो अनुपमाला घरी घेऊन जाण्यासाठी तिच्या माहेरी जातो. पण ती तिथे नसते. तिचा खूप शोध घेतो पण ती भेटत नाही. आता ती वेळ निघून गेलेली असते. जेव्हा अनुपमा भेटली तरी ती आनंद सोबत जात नाही. अनुपमा तिची शिक्षिकेची नोकरी, विद्यार्थी व आवडती रंगभूमी यासाठी ती स्वत:ला वाहून घेते.

संदर्भ :

१. मूर्ती सुधा, 'महाश्वेता', मेहता पब्लिशिंग हाऊस पुणे, प्रथम आवृत्ती ऑगस्ट 2002, पृ.क्र.14

एच. आय. व्ही. एड्सच्या सद्यस्थितीचा चिकित्सक अभ्यास : हिंगोली जिल्ह्याच्या संदर्भात

डॉ. शिवाजी विठ्ठलराव वायभासे

सहयोगी प्राध्यापक व विभाग प्रमुख

समाजशास्त्र विभाग, कै. डॉ. शंकरराव सातव कला व वाणिज्य महाविद्यालय, कळमनुरी. जिल्हा हिंगोली.

प्रस्तावना

भारतासारख्या प्राचीन परंपरा असलेल्या देशांमध्ये एच आय व्ही एड्स सारख्या अत्यंत दुर्मिळ व गंभीर अशा आजाराने आपले पाय रोवले असून केंद्र सरकार तसेच विविध राज्य सरकारांना या रोगाची गंभीर दखल घेत यावर उपचार व प्रतिबंध करण्याकरिता विविध असे उपाय करावे लागले आहेत. त्याकरिता वेगवेगळ्या जिल्ह्यात एड्स प्रतिबंध व नियंत्रण कक्ष, जिल्हा सामान्य रुग्णालयाच्या अंतर्गत आयसीटीसी व एआरटी केंद्र, सर्व शासकीय रुग्णालयांमध्ये मोफत एचआयव्ही समुपदेशन, तपासणी व उपचार सेवा तसेच त्याकरिता विविध शिबिर आयोजित करून लोकांमध्ये जनजागृती करण्याचे काम करावे लागले आहे. या आजाराची हिंगोली जिल्ह्यात काय स्थिती आहे याचा अभ्यास व्हावा याकरिता ' एच आय व्ही एड्स च्या सद्यस्थितीचा चिकित्सक अभ्यास:हिंगोली जिल्ह्याच्या संदर्भात' हा अभ्यास विषय निवडून या संदर्भाची माहिती घेण्याचा प्रयत्न प्रस्तुत शोधनिबंधात करण्यात आला आहे.

Keywords : एच आय व्ही (HIV) एड्स (AIDS) संसर्ग, विषाणू, प्रतिबंध, बाधित रुग्ण, समुपदेशन. इत्यादी

अभ्यास विश्व

प्रस्तुत शोधनिबंधासाठी हिंगोली जिल्हा हे अभ्यास विश्व म्हणून निवडले आहे. हिंगोली जिल्ह्यात एच आय व्ही एड्स ची सद्यस्थिती काय आहे याचा अभ्यास होण्याच्या दृष्टिकोनातून एच आय व्ही एड्स च्या सद्यस्थितीचा चिकित्सक अभ्यास : हिंगोली जिल्ह्याच्या संदर्भात हा अभ्यास विषय निवडला आहे.

अभ्यास विषयाची निवड

'एच आय व्ही एड्सच्या सद्यस्थितीचा चिकित्सक अभ्यास : हिंगोली जिल्ह्याच्या संदर्भात' हा अभ्यास विषय निवडून या संदर्भात माहिती घेण्याचा प्रयत्न प्रस्तुत संशोधनात करण्यात आला आहे. परंतु हा अभ्यास विषय निवडण्यामागे महत्वपूर्ण हेतू हा आहे की, हिंगोली जिल्हा हा एक नवीन व औद्योगिक दृष्ट्या मागास असलेला जिल्हा आहे या जिल्ह्याची लोकसंख्या ही इतर जिल्ह्याच्या तुलनेत कमीच आहे. तसा या जिल्ह्याला ग्रामीण भागाचा फार मोठ्या प्रमाणात संपर्क आहे. तेव्हा इतर जिल्ह्याच्या तुलनेत हिंगोली जिल्ह्यात आणि हिंगोली शहरांमध्ये एच आय व्ही एड्सची काय स्थिती आहे. याचा अभ्यास व्हावा या दृष्टिकोनातून या अभ्यास विषयाची निवड केली आहे.

अभ्यास विषयाचे महत्त्व

या संशोधनाचे महत्त्व हे अशा स्वरूपाचे आहे की येणाऱ्या काळात तरुण पिढीला तसेच समाजातील इतर सर्वांना एच आय व्ही एड्स बद्दल माहिती होऊन जनजागृती व्हावी. तसेच या आजाराची माहिती समाजातील सर्व घटकांपर्यंत पोहोचावी आणि या आजारापासून दूर कसे राहता येईल व यावर प्रतिबंध कसा करता येईल याची माहिती सर्वांपर्यंत पोहोचेल या दृष्टिकोनातून हा अभ्यास विषय महत्त्वपूर्ण आहे.

संशोधनाचा उद्देश

1. एच आय व्ही एड्सच्या स्वरूपाचा आढावा घेणे.
2. एच आय व्ही एड्सच्या कारणांचा शोध घेणे.
3. एच आय व्ही बाधितांकडे बघण्याचा समाजाचा दृष्टिकोन काय आहे याचा वेध घेणे.
4. उपाययोजना सुचविणे.

गृहीतकृत्य

1. एच आय व्ही बाधितांचे प्रमाण दिवसेंदिवस वाढत आहे.
2. ग्रामीण भागाच्या तुलनेत शहरी भागात एच आय व्ही बाधितांचे प्रमाण जास्त आहे.
3. स्त्रियांच्या तुलनेत पुरुषांचे प्रमाण अधिक आहे.
4. एच आय व्ही बाधित व्यक्तींकडे समाजाचा पाहण्याचा दृष्टिकोन नकारात्मक आहे.
5. एच आय व्ही बाधितांसाठी शासनाचे धोरण सकारात्मक आहे.

तथ्यसंकलन

प्रस्तुत शोधनिबंधासाठी संशोधकाने दुय्यम तथ्यसंकलनाच्या साधनाचा उपयोग केला आहे. यामध्ये प्रकाशित व अप्रकाशित असे ग्रंथ तसेच वर्तमानपत्रे व इंटरनेटचा उपयोग केला आहे.

संशोधन आराखडा

प्रस्तुत शोधनिबंधामध्ये वर्णनात्मक संशोधन आराखड्याचा उपयोग केला असून या आधारे ही समस्या लोकांपर्यंत पोहोचवण्याचा प्रयत्न केला आहे. प्रस्तुत समस्येचे वर्णन करून समाजातील सर्वांना ही समस्या काय आहे ते कळेल व या समस्येपासून दूर कसे राहता येईल याची माहिती होईल. या दृष्टिकोनातून वर्णनात्मक संशोधन आराखड्याचा उपयोग प्रस्तुत संशोधनासाठी करण्यात आला आहे.

हिंगोली जिल्ह्याची ओळख

हिंगोली जिल्हा तसा मराठवाड्याच्या उत्तरेस आहे. हिंगोली जिल्ह्याचा पूर्व पश्चिम उत्तर दक्षिण असा विचार केला असता हिंगोली जिल्ह्याच्या पूर्वेला विदर्भातील यवतमाळ व मराठवाड्यातील नांदेड, पश्चिमेला परभणी जालना, उत्तरेला बुलढाणा व वाशिम तर दक्षिणेला परभणी व नांदेड जिल्हा आहे.म्हणजेच परभणी, नांदेड, वाशिम, जालना, बुलढाणा, यवतमाळ या सहा जिल्ह्यांच्या सीमा हिंगोली जिल्ह्याला लागून आहेत. महाराष्ट्र राज्याच्या मराठवाडा विभागातील उत्तरेकडील भागात हिंगोली जिल्हा वसला आहे. या जिल्ह्याचे क्षेत्रफळ 4526 चौ.कि.मी. असून एकूण लोकसंख्या 2011 च्या जनगणनेप्रमाणे 11,77,345 एवढी आहे. यामध्ये पुरुष 6,06294 (50.50%) तर स्त्रियांची संख्या 5,71,051(48.50%) एवढी आहे. लोकसंख्येची घनता 260 प्रति चौरस किलोमीटर आहे. तसेच साक्षरता दर 76.04 असून दर हजार पुरुषामागे स्त्रियांचे प्रमाण 942 आहे.

हिंगोली जिल्ह्यात हिंगोली, कळमनुरी, सेनगाव, औंढा नागनाथ व वसमत हे पाच तालुके असून प्रमुख बाजारपेठा म्हणून आहेत.

हिंगोली हे जिल्ह्याचे ठिकाण असून या शहराचे नाव जुन्या काळात वंजारगढी म्हणून प्रसिद्ध होते. या शहराला ऐतिहासिक पार्श्वभूमी असून येथील अनेक भागांना ऐतिहासिक नावे आहेत जसे की वंजारवाडा, पलटण, रिसाला, तोफखाना, पेन्शनपुरा, गाडीपुरा, गवळीपुरा, गोलंदाज गल्ली, चांदमारी,बुरुड गल्ली ही नावे आजही कायम आहेत.

2001 च्या जनगणनेनुसार हिंगोली शहराची लोकसंख्या 69432 असुन यामध्ये 35639 पुरुष तर 33793 स्त्रिया होत्या एका दशकात शहरात 14 हजार 975 लोकांची वृद्धी झाली असलेली दिसून येते. ज्याप्रमाणे लोकसंख्येची वृद्धी होत गेली त्याप्रमाणेच विविध समस्या निर्माण होत गेल्या ज्यामध्ये एचआयव्ही एड्स ही एक मोठी गंभीर समस्या आजच्या काळात निर्माण झाली आहे. तेव्हा या आजारापासून दूर राहण्याकरिता काय करावे. म्हणजेच या आजारास प्रतिबंध कसा घालता येईल याची माहिती व्हावी या दृष्टिकोनातून 'एच आय व्ही एड्स च्या सद्यस्थितीचा चिकित्सक अभ्यास: हिंगोली जिल्ह्याच्या संदर्भात' हा अभ्यास विषय निवडला आहे.

एच आय व्ही (HIV) म्हणजे काय.

एच आय व्ही चा अर्थ ह्युमन इम्युनोडेफिशियन्सी व्हायरस (Human Immunodeficiency virus) असा आहे. हा एक असा विषाणू आहे जो शरीराच्या (D4 पेशींवर) रोगप्रतिकारक शक्तीवर हल्ला करतो. ज्यामुळे संसर्गाशी लढण्याची शरीराची क्षमता हळूहळू कमकुवत होते.

एड्स (AIDS) म्हणजे काय.

एड्स म्हणजे अक्वायर्ड इम्युनोडिफिशियनसी सिंड्रोम (Acquired Immunodeficiency syndrome) होय. म्हणजेच जेव्हा एचआयव्हीमुळे रोगप्रतिकारक शक्ती अत्यंत कमकुवत होते तेव्हा त्या स्थितीला एड्स म्हटले जाते. या स्थितीत शरीर साध्या आजारांशीही लढू शकत नाही आणि विविध संसर्ग सहज होतात.

लक्षणे

वजन वेगाने कमी होणे, सतत ताप येणे, अतिसार, थकवा, तोंडावर किंवा त्वचेवर चट्टे उठणे अशी लक्षणे दिसून येतात.

एच आय व्ही आणि एड्स मधील फरक

एचआयव्हीची लागण झाली म्हणजे एड्स झाला असे नाही. तर एड्स हा एचआयव्ही संसर्गाचा शेवटचा आणि सर्वात गंभीर टप्पा आहे. एच आय व्ही वर योग्य उपचार न केल्यास बऱ्याच वर्षानंतर रोगप्रतिकारक शक्ती अत्यंत कमकुवत होऊन एड्स होतो.

एच आय व्ही चा इतिहास.

उगम आणि मानवात प्रवेश.

एचआयव्ही हा आजार विसाव्या शतकापासून सुरू झाला आहे. शास्त्रज्ञांच्या मते एचआयव्हीचा उगम हा विसाव्या शतकाच्या सुरुवातीस मध्य आणि पश्चिम आफ्रिकेतील चिपांझी मध्ये आढळणाऱ्या (SIV) या विषाणूपासून झाला 1920 च्या दशकात कांगो मधील शिकारीदरम्यान रक्ताच्या संपर्कातून हा विषाणू मानवामध्ये पसरला असावा असा अंदाज आहे.

जागतिक ओळख.

जून 1981 मध्ये अमेरिकेत काही तरुण समलैंगिक पुरुषांमध्ये अत्यंत दुर्मिळ आजाराची लक्षणे आढळली. ऑगस्ट 1982 मध्ये अमेरिकेच्या सीडीसी (CDC) ने या आजाराला एड्स असे नाव दिले.

भारतातील प्रसार

भारतात एच आय व्ही एड्स 1986 मध्ये सुरू झाला. जेव्हा चेन्नईतील महिला सेक्स वर्कर्समध्ये या आजाराची लक्षणे दिसून आल्यानंतर त्यांची तपासणी केली असता त्यांना हा आजार झाल्याचे दिसून आले. त्यानंतर संपूर्ण देशात

या आजाराचा प्रसार झाला. नॅशनल एड्स कंट्रोल ऑर्गनायझेशन (NACO) च्या अंदाजानुसार भारतात 25 लाख लोकांना एचआयव्हीची लागण झाली असून भारताचा एचआयव्ही बाधित झालेल्यांमध्ये जागतिक पातळीवर दुसरा क्रमांक लागतो. यामध्ये पुरुषांच्या तुलनेत स्त्रियांची संख्या कमी असून 15 ते 29 या वयोगटातील तरुणांची संख्या ही अधिक म्हणजे 31 टक्के आहे. असे असले तरी एच आय व्ही संसर्गाच्या प्रमाणात 44% घट झाली आहे.

सर्वाधिक बाधित राज्य

भारतात महाराष्ट्र, आंध्र प्रदेश, कर्नाटक या राज्यांचा एचआयव्ही बाधित झालेल्यामध्ये सर्वाधिक प्रमाण असलेल्या राज्यांमध्ये क्रमांक लागतो.

महाराष्ट्रराज्याची सद्यस्थिती.

(NACO) च्या अहवालानुसार संपूर्ण देशात एच आय व्ही चा प्रसार दर 0.19 टक्के असताना महाराष्ट्रात हा दर 0.23% इतका जास्त आहे. एकूण संख्या 03 लाख 90 हजार एवढी आहे. यामध्ये पुणे, मुंबई, ठाणे, नाशिक, नागपूर आणि कोल्हापूर ही जिल्हे राज्यातील उच्च जोखीम क्षेत्रामध्ये येतात. या शहरांमध्ये एच आय व्ही चे प्रमाण अधिक असल्याचे दिसून येते. तसेच ग्रामीण व शहरी अशी आकडेवारी प्रसिद्ध केली जात नाही. परंतु राष्ट्रीय कौटुंबिक आरोग्य सर्वेक्षणानुसार ग्रामीण (0.25%) भागाच्या तुलनेत शहरी भागात (0.35%) एचआयव्ही संसर्गाचे प्रमाण किंचित जास्त असल्याचे दिसून येते.

हिंगोली जिल्ह्याची स्थिती

जिल्हा एड्स प्रतिबंधक व नियंत्रण समितीच्या अहवालानुसार 2022 ते 26 या पाच वर्षाच्या कालावधीमध्ये नवीन बाधित रुग्णांचे प्रमाण हे प्रत्येक वर्षी सरासरी 70 ते 85 असे आढळल्याचे दिसून येते. यामध्ये दरवर्षी 25 हजार लोकांची तपासणी करण्यात येते. सध्या एच आय व्ही पॉझिटिव्ह असलेल्या व्यक्तींची संख्या हिंगोली जिल्ह्यात 4304 असून असून यामध्ये 288 गर्भवती महिला बाधित नोंदल्या गेल्या असून 3471 जणांची ए आर टी केंद्रात नोंद झाली आहे. त्यांना नियमित औषधोपचार केले जातात.

एच आय व्ही बाधित रुग्णांसाठी आरोग्य विभागामार्फत समुपदेशन, मोफत औषध उपचार, गरोदर मातांमधील संसर्ग रोखण्यासाठी (पीपीटीसीटी) विशेष सुविधा पुरविल्या जातात.

एच आय व्ही होण्याची कारणे

1. असुरक्षित लैंगिक संबंध. असुरक्षित लैंगिक संबंध हा प्रमुख मार्ग किंवा कारण आहे ज्यामुळे एचआयव्हीचा संसर्ग होतो.
2. संक्रमित सुया किंवा सिरींज. संक्रमित सुया किंवा सिरींजचा उपयोग केल्यास रक्ताचा संपर्क येऊन एच आय व्ही चा प्रसार होऊ शकतो. तसेच अंमली पदार्थ सेवन करण्यासाठी किंवा टॅटू काढण्यासाठी सुद्धा या संक्रमित सुया किंवा सिरींज वापरल्या जातात त्यामधून सुद्धा प्रसार होऊ शकतो.
3. बाधित रक्त किंवा अवयवांचे संक्रमण. तपासणी न करता रक्तांचा संपर्क झाल्यास किंवा अवयव दान केल्यानंतर त्याची तपासणी न करता दुसऱ्या व्यक्तीला त्याचा वापर केल्यास त्या व्यक्तीला एचआयव्ही संक्रमण होऊ शकते.
4. आईकडून बाळाला. एच आय व्ही बाधित आईकडून तिच्या बाळाला एचआयव्ही संसर्ग होऊ शकतो परंतु यामध्ये जर व्यवस्थित काळजी घेतली तर आईकडून बाळाला होणारा संसर्ग टाळता येऊ शकतो.

5. या कारणामुळे एचआयव्ही होत नाही. एचआयव्ही बाधित व्यक्तीला मिठी मारल्याने, हस्तांदोलन केल्याने, एकत्र जेवल्याने, एकाच भांड्याचा वापर केल्याने किंवा एकाच शौचालयाचा वापर केल्याने, डास चावल्याने एचआयव्हीचा प्रसार होत नाही.

परिणाम.

1. रोगप्रतिकारक शक्ती नष्ट होते. हा विषाणू सीडी4 नावाच्या पांढऱ्या रक्तपेशी नष्ट करतो ज्यामुळे शरीर किरकोळ आजाराचाही सामना करू शकत नाही. तेव्हा रोगप्रतिकारक शक्ती नष्ट होणे हा सर्वात मोठा परिणाम या आजाराचा दिसून येतो.
2. संधी साधू संसर्ग. रोगप्रतिकारक शक्ती कमजोर झाल्यामुळे क्षयरोग, न्यूमोनिया आणि गंभीर संसर्ग सहज होतात.
3. दीर्घकालीन लक्षणे. जास्त प्रमाणात वजन कमी होणे, सतत ताप येणे, अतिसार आणि तीव्र थकवा जाणवणे इत्यादी.
4. मानसिक आणि सामाजिक परिणाम. समाजात आजही या आजाराला कलंक मानला जातो. प्रत्येक बाधित व्यक्तीला कलंकी समजले जाते. त्यामुळे एचआयव्ही बाधित रुग्णांना मानसिक तणाव, भेदभाव आणि सामाजिक एकाकीपणाचा सामना करावा लागतो. एखाद्या घरातील व्यक्तीला एचआयव्ही झाल्यास त्या घरातील इतर व्यक्तींचे विवाह जुळविणे सुद्धा अशक्य होते.
5. आर्थिक भार. नियमित वैद्यकीय तपासण्या आणि आयुष्यभर चालणाऱ्या औषधोपचारामुळे रुग्णावर मोठा आर्थिक भार पडू शकतो.

उपचार आणि काळजी

सद्यस्थितीत एच आय व्ही वर पूर्णपणे बरा होणारा कोणताही इलाज नाही. मात्र एआरटी या औषधोपचारामुळे विषाणूची वाढ नियंत्रित करता येते. नियमित औषध उपचारामुळे बाधित व्यक्ती दीर्घ आणि निरोगी आयुष्य जगू शकतो.

गृहितकृत्याची सत्यता.

एचआयव्ही बाधितांचे प्रमाण दिवसेंदिवस वाढत आहे.

या गृहीतकृत्यानुसार माहिती घेतली असता असे दिसून येते की, एच आय व्ही बाधित रुग्णांच्या संख्येमध्ये लोकसंख्येच्या प्रमाणात जी वाढ होत आहे ती निश्चितच कमी होत आहे. असे असले तरी मात्र जागतिक पातळीवर एच आय व्ही एड्स बाधित रुग्णांमध्ये भारताचा दुसरा क्रमांक लागतो. परंतु मागील काही वर्षापासून जवळजवळ 44% घट झाली आहे. नवीन संसर्ग होऊ नये म्हणून शासनाने कठीण प्रयत्न केले आहे. यावरून एचआयव्ही बाधितांचे प्रमाण दिवसेंदिवस वाढत आहे. हे गृहीतकृत्य अंशतः सिद्ध होत आहे.

ग्रामीण भागाच्या तुलनेत शहरी भागात एचआयव्हीचे प्रमाण जास्त आहे.

या गृहीतकृत्यानुसार माहिती घेतली असता असे आढळून आले की, राष्ट्रीय कौटुंबिक आरोग्य सर्वेक्षणानुसार ग्रामीण भागाच्या (0.25%) तुलनेत शहरी भागात (0.35%) एचआयव्ही संसर्गाचे प्रमाण किंचित जास्त आहे. तसेच पुणे, मुंबई, ठाणे, नाशिक, नागपूर आणि कोल्हापूर हे जिल्हे राज्यातील उच्च जोखीम क्षेत्रामध्ये येतात. या ठिकाणी सेक्स वर्कर्स काम करत असल्यामुळे व शहराची लोकसंख्या मोठी असल्यामुळे या ठिकाणी लोक बिनधास्तपणे लैंगिक

संबंध ठेवतात तसेच इतर अनेक गोष्टींची काळजी न घेता ते करत राहतात पर्यायाने अशा लोकांना एचआयव्ही संसर्ग सहज होतो. त्यामुळे ग्रामीण भागाच्या तुलनेत शहरी भागात एचआयव्हीचे प्रमाण अधिक असल्याचे दिसून येते. तेव्हा ग्रामीण भागाच्या तुलनेत शहरी भागात एचआयव्हीचे प्रमाण जास्त आहे हे गृहीतकृत्य सिद्ध होते.

स्त्रियांच्या तुलनेत पुरुषांचे एचआयव्हीचे प्रमाण अधिक आहे.

भारतातील एकूण संख्या बघितली असता स्त्रियांच्या तुलनेत पुरुषांचे एचआयव्हीचे प्रमाण अधिक असल्याचे दिसून आले. तसेच यामध्ये जवळजवळ 31 टक्के तरुण व्यक्ती म्हणजेच 15 ते 29 या वयोगटातील तरुणांचा समावेश असल्याचे दिसून आले .याचाच अर्थ असा की स्त्रियांच्या तुलनेत पुरुषांचे एचआयव्हीचे प्रमाण अधिक आहे हे गृहीतकृत्य सिद्ध होते .

समाजाचा एचआयव्ही बाधित व्यक्तींकडे पाहण्याचा दृष्टिकोन नकारात्मक आहे.

एचआयव्ही संसर्ग होणे हा भारतीय समाजामध्ये कलंक समजला जातो त्यामुळे समाजातील व्यक्ती बाधित व्यक्तीकडे व त्याच्या कुटुंबाकडे कलंकित या दृष्टिकोनातून बघते. ज्यामुळे या व्यक्तीला समाजात एकाकीपणाचा अनुभव येतो. तेव्हा समाजाचा एचआयव्ही बाधित व्यक्तींकडे पाहण्याचा दृष्टिकोन नकारात्मक आहे हे गृहीतकृत्य सिद्ध होते.

एच आय व्ही बाधितांसाठी शासनाचे धोरण सकारात्मक आहे.

या गृहीत कृत्यानुसार माहिती घेतली असता असे दिसून आले की, शासनामार्फत एआरटी सेंटर चालविले जाते. यामध्ये नोंदणीकृत रुग्णांना नियमित मोफत औषध उपचार दिले जातात तसेच समुपदेशन, गरोदर मातांमधील संसर्ग रोखण्यासाठी पीपीटीसीटी ही विशेष सुविधा पुरविली जाते. तेव्हा शासनामार्फत विविध अशा केंद्रातून एचआयव्ही बाधित रुग्णांसाठी फार मोठ्या सुविधा उपलब्ध करून दिल्या आहेत तसेच प्रत्येक जिल्ह्यातील आरोग्य विभागामार्फत त्या जिल्ह्यातील 25 ते 50 हजार व्यक्तींची दरवर्षी एच आय व्ही तपासणी केली जाते तसेच हा संसर्ग रोखण्याकरिता नियमित जाणीव जागृती केली जाते विविध अशा समाज माध्यमाच्या मार्फत जाणीव जागृती करण्याचे काम प्रत्येक जिल्ह्यातील शासकीय केंद्र करत असताना दिसून येते तेव्हा एच आय व्ही बाधितांसाठी शासनाचे धोरण सकारात्मक आहे हे गृहीतकृत्य सिद्ध होते.

उपाय योजना.

सुरक्षित लैंगिक संबंध

लैंगिक संबंध ठेवत असताना कंडोमचा वापर करा तसेच एकापेक्षा अधिक जोडीदाराशी संबंध ठेवू नका. यासंदर्भात तरुणांनी विशेष काळजी घेणे आवश्यक आहे.

निर्जंतुक सुयांचा वापर.

दवाखान्यामध्ये तसेच अंमलीपदार्थ घेताना, टॅटू काढताना निर्जंतुक सुयांचा वापर करा.

सुरक्षित रक्त संक्रमण.

रक्त घेत असताना व देत असताना एच आय व्ही ची तपासणी करूनच ते द्यावे व घ्यावे.

माता ते बाळ प्रतिबंध

एचआयव्ही बाधित मातेकडून आपल्या बाळाला एचआयव्ही होऊ नये म्हणून पीपीटीसीटी अंतर्गत विशेष काळजी घ्यावी म्हणजे गरोदर मातेकडून आपल्या बाळाला हा आजार होणार नाही.

नियमित एच आय व्ही ची चाचणी.

समाजातील प्रत्येक स्त्री- पुरुषाने एचआयव्हीची नियमित चाचणी करून घ्यावी. जेणेकरून एच आय व्ही संदर्भात आपणास नियमित औषधोपचार घेता येतील.

समाजाने एचआयव्ही बाधित रुग्णांकडे बघण्याच्या नकारात्मक दृष्टिकोनात बदल करावा.

आज एचआयव्ही बाधित रुग्ण असेल तर समाज त्याच्याकडे एक कलंकित व्यक्ती म्हणून बघतो. ज्यामुळे त्याला एकाकी पणाचा अनुभव येऊ लागतो. ज्यामुळे तो खचून जातो तसेच त्याचे कुटुंब ही खचून जाते. त्यामुळे समाजातील इतर व्यक्तींनी या आजारातील व्यक्तीला कलंकित न मानता एक समाजातील घटक मानावे कारण हा आजार संपर्क झाल्याशिवाय होत नाही. हस्तांदोलन केल्याने, कपडे घातल्याने, डास चावल्याने किंवा एकाच भांड्यात जेवल्याने किंवा एकच शौचालय वापरल्याने तो होत नाही. त्यामुळे अशा रुग्णांकडे समाजाने नकारात्मक दृष्टिकोनातून बघू नये जेणेकरून समाजात ह्या व्यक्ती खचून न जाता आपले जीवन व्यवस्थित व्यथित करू शकतील.

सारांश.

भारतात नवीन एचआयव्ही संसर्गाचे प्रमाण खूप घटले असून भारत एचआयव्ही नियंत्रणात एक यशस्वी देश मानला जातो. इतर जिल्ह्याच्या तुलनेत हिंगोली जिल्ह्यात एच आय व्ही बाधित रुग्णांची संख्या कमी असल्याचे दिसून येते. असे असले तरी मात्र या रोगांकडे आपणास डोळे झाक करता येणार नाही. तेव्हा समाजातील प्रत्येक व्यक्तीने सुरक्षित लैंगिक संबंध ठेवावेत, सुरक्षित निर्जंतुक सुया व सिरींजचा उपयोग करावा, नियमित रक्त तपासण्या कराव्यात, रक्त घेताना व देताना तपासूनच घ्यावे. तसेच समाजातील प्रत्येक व्यक्तीने या रुग्णांकडे मानवतेच्या दृष्टिकोनातून बघावे व एचआयव्ही संसर्ग होणार नाही. आपण या आजारापासून कसे दूर राहुत याची नेहमी काळजी करावी.

संदर्भ ग्रंथ

1. नाडगोंडे गुरुनाथ - सामाजिक संशोधन पद्धती, फडके प्रकाशन, कोल्हापूर, 2003.
2. वायभासे शिवाजी - स्त्री बळी, विश्व क्रांती प्रकाशन, छत्रपती संभाजीनगर, प्रथम आवृत्ती, डिसेंबर 2020
3. वायभासे शिवाजी - नागरीकरण, समृद्धी प्रकाशन, हिंगोली, प्रथम आवृत्ती, जानेवारी 2026.
4. दैनिक लोकमत, बुधवार दिनांक 21 फेब्रुवारी 2024.
5. www.google.com.

मा.शरदरावजी पवारसाहेब यांचे कृषिविषयक धोरण

प्रा. महेशकुमार पांडुरंग सोनावणे
सहा.प्राध्यापक व प्रमुख,मराठी विभाग
एस.वी आर.कॉलेज,म्हसवड
ता.माण, जि.सातारा,पि.४१५५०९
संलग्न: शिवाजी विद्यापीठ, कोल्हापूर.
मोबा./व्हॉ.ॲप: ९६५७३१२७९५
ता.माण, जि.सातारा,पि.४१५५०९
संलग्नित, शिवाजी विद्यापीठ कोल्हापूर
Email: mpsonawane69@gmail.com

१.प्रस्तावना -

देशाच्या राजकारणात, समाजकारणात आणि सांस्कृतिक क्षेत्रात १९६० नंतर जी नवीन पिढी पुढे आली या पिढीतील महाराष्ट्राचे प्रतिनिधी होते मा.शरदरावजी पवारसाहेब.त्यांचे वर्णन कोणत्या शब्दांत करावयाचे! 'शरद पवार हे एक अजोड व्यक्तिमत्त्व आहे'.[१] विकास आणि प्रगतीसाठी भविष्यवादी दृष्टीकोणातून कौशल्याने तसेच संवाद आणि सर्वसमावेशकतेच्या आधारे कोणतेही कार्य ध्येयापर्यंत तडीस नेणारे चतुरस्त्र व्यक्तिमत्त्व म्हणजे मा.शरद पवार.'त्यांच्या स्वभावाचे पैलू म्हणजे हिऱ्यांची खाण आहे.शासन ,प्रशासन,व्यवस्थापन, सामाजिक, सहकार, राजकीय,सांस्कृतिक, शैक्षणिक , वैचारिक, कृषी, उद्योग, व्यापार, औद्योगिक ,साखर कारखानदारी ,शेती, तंत्रज्ञान, जैवतंत्रज्ञान, पाणी, अर्थ, देश- विदेश आदि कित्येक क्षेत्रात त्यांचे ज्ञान प्रगल्भ आहे.[२] मा. पवारसाहेब ही एक व्यक्ती असली तरी कर्तृत्त्व अनेक असलेली असामान्य व्यक्ती आहे.महाराष्ट्राच्या आणि देशाच्या सर्वांगिण उत्कर्षा साठी मा.पवारसाहेब यांनी गेल्या पाच दशकात विविध स्तरांवरून पुरोगामी आणि प्रगतीशील नेतृत्व दिलेले आहे.विशेष उल्लेखनीय बाब म्हणजे 'ग्रामीण भागातील शेतमजूरापासून ते शेतकऱ्यांपर्यंत, शहरातील झोपडपट्टीपासून ते उद्योगपतीपार्यंत सर्वांगिण माहिती असणारा देशातील एकमेव नेता म्हणून त्यांची ख्याती आहे.कोकणचा कॅलिफोर्निया करणारा ध्येयवादी नेता, देशातील शेतीचे सखोल ज्ञान असलेला, वारंवार अत्याधुनिक प्रयोगातून शेतीची उत्पादकता वाढविणारा, सहकार टिकवून त्याच्या जोपासनेसाठी मदत करणारा , देशाचे राजकरण समजणारा एकमेव नेता म्हणजे मा.शरदरावजी पवारसाहेब हेच आहेत केवळ याच दृष्टीकोणातून प्रस्तुत शोधनिबंधात 'मा.शरदरावजी पवारसाहेब यांचे कृषिविषयक धोरण' या विषयावर प्रकाशझोत टाकण्याचा अल्पसा प्रयत्न केलेला आहे.

२.पूर्वचरित्र -

मा.शरदरावजी पवारसाहेब यांचा जन्म १२ डिसेंबर १९४० रोजी श्री.गोविंदराव व सौ.शारदाबाई पवार या दांपत्याच्या पोटी पुणे जिल्हयातील 'काटेवाडी' या गावी झाला.काटेवाडी हे बारामती तालुक्यातील गाव होय.त्यांचे मूळ गाव 'नांदवळ' (ता.कोरेगाव) असे असून वडिलांच्या व्यवसायानिमित्ताने ते 'काटेवाडी' येथे स्थायिक झाले .पुढे बारामती हे त्यांचे कार्यक्षेत्र बनून ते बारामतीचे सुपुत्र झाले.त्यांचे बालपण अत्यंत सामान्य परिस्थितीत गेले.त्यांचे

प्राथमिक शिक्षण बारामती येथील नगरपालिकेच्या शाळेत व माध्यमिक शिक्षण एम.ई.एस.हायस्कूल बारामती येथे झाले.पुढे महाविद्यालयीन शिक्षणासाठी ते पुणे येथे गेले.वृहन्महाराष्ट्र वाणिज्य कॉलेजमध्ये शिकत असतानाच त्यांना राजकारणाचे बाळकडू मिळाले.येथूनच त्यांच्या राजकीय नेतृत्व विकासाला आरंभ झाला.पुढे यशवंतरावांच्या सहवासात त्यांचे राजकीय क्षेत्र बहराला आले.त्यांचा 'काटेवाडी ते दिल्ली' हा राजकीय प्रवास थक्क करणारा आहे.आरंभाच्या क्षणापासून अगदी आजपर्यंत प्रवाहित राहिलेला आहे.त्यांचे विविधांगी व्यक्तिमत्त्व आणि कार्यही हिमालयाच्या उंचीसारखेच उत्तुंग आहे.

३.मा.शरदरावजी पवारसाहेब यांचे कृषिविषयक धोरण -

भारत हा कृषिप्रधान देश आहे असे आपण म्हणतो तेव्हा देशाचा विचार करताना पहिला विचार हा देशातील कृषिव्यवस्थेचा व्हायला हवा.कारण शेती उद्योग हा आपल्या देशाचे बलस्थान आहे.याचे प्रथम श्रेय आधुनिक महाराष्ट्राचे शिल्पकार मा.यशवंतराव चव्हाण यांना दिले जाते.त्यानंतर त्यांचा वारसा समर्थपणे चालविण्याचे सर्व श्रेय मा.शरदरावजी पवारसाहेब यांच्या नेतृत्वाला दिले जाते.याचे प्रमुख कारण असे की, त्यांनी कृषिक्षेत्रात केलेले अतुलनीय कार्य हे होय.महाराष्ट्र राज्य आणि केंद्रीय कृषिमंत्री म्हणून पदावर असताना त्यांनी कृषिक्षेत्रात केलेले बदल, अवलंबिलेले नवतंत्रज्ञान, घेतलेले विधायक कृषिपूरक निर्णय, केलेले ठराव, अतिशय महत्त्वपूर्ण ठरलेले आहेत.त्यांना मंत्रिमंडळात उच्च पदाच्या मखमली पायघडयांची शक्यता असतानाही देशातील दीनदुबळया,कष्टकरी शेतकऱ्यांची सेवा करता यावी, त्यांच्या सुखदु:खात सहभागी होता यावे म्हणून उदात्त हेतूने त्यांनी कृषि खात्याचा स्वीकार केला.पवारसाहेबांच्या कृषिखात्याचे महत्त्व अधोरेखित करताना.प्रणव मुखर्जी म्हणतात, "शरदरावांनी कृषि खाते मागून घेतले आणि मला धक्का बसला.त्यांनी मागून घेतलेल्या खात्यात अविरत काम केले.अन्नधान्याच्या संकटातून देशाला बाहेर काढले.एका अर्थाने त्यांनी देशात दुसरी हरितक्रांती घडवून आणली".इतकेच नव्हेतर ते केंद्रीय पातळीवरील मंत्री झाले तरीही त्यांचा ऋणानुबंध कायम शेती आणि शेतकऱ्यांशी राहिला आहे.ती नाळ अद्यापही तुटलेली नाही.

कृषिक्षेत्रातील पवारसाहेबांचा अभ्यास दांडगा आहे. "त्यांनी जेव्हा महाराष्ट्राचे कृषिमंत्री म्हणून सूत्रे हाती घेतली तेव्हा पुणे येथे कृषि विद्यापीठातील वैज्ञानिकांच्या बैठकीत चर्चेच्या आधारे गहू आणि ज्वारीच्या "किमान उत्पनाची हमी" या अभिनव योजनेचा प्रारंभ केला.आपल्या शेतातील दर एकरी उत्पादनावद्दल शेतकऱ्यांना अधिक जागरूक करण्याचा हा पहिलाच धोरणात्मक पुढाकार होता.[३] पुढे राष्ट्रीय विकास परिषदेची शेतीच्या संदर्भात जी पहिल्यांदा बैठक झाली तीही पवारांच्या पुढाकारानेच झाली.या बैठकीतील अहवालाच्या आधारे केंद्र व राज्य सरकार यांनी कृषिक्षेत्राचा व शेतकऱ्यांचा विकास करण्याच्या दृष्टीने स्वत:ला बांधून घेतले आणि पुढील पंचवार्षिक योजनेच्या कालावधीत समग्र स्वरूपाचा कार्यक्रम राववून कृषिक्षेत्रात विशेष बदल घडवून आणण्याचा ठराव संमत करण्यात आला.

आपल्या देशातील फलशेतीतील क्रांतीच्या शिल्पकारातही शरद पवार हेच प्रमुख आहेत.यामुळेच शंकरराव कोल्हे यांनी पवारांना 'फलोत्पादन क्रांतीचे जनक'[४] तर डॉक्टर एम.एस.स्वामीनाथन् यांनी 'फळशेतीचे शिल्पकार'[५] असे गौरवाने म्हटले आहे.परंतु हे फळशेतीचे बरेचसे यश नवतंत्रज्ञानावर आधारित असते.हे पवार यांनी अचूक

ओळखले. इतर प्रगत राष्ट्रात नवतंत्रज्ञानाचा अवलंब मोठया प्रमाणावर होत होता. भारताचे तसे नव्हते. भारतात पारंपरिक कृषिव्यवस्थेला महत्त्व दिले जात होते. अशा देशाला पारंपरिक कृषिव्यवस्थेतून नवतंत्रज्ञानाकडे वळवण्याचे सर्वात मोठे कार्य शरदचंद्रजी यांनी केले. रोगमुक्त वियाण्यांचा पुरवठा आणि ठिवक सिंचनासारखे तंत्र शेतकऱ्यांपर्यंत पोहचविण्याच्या दृष्टीने त्यांनीच प्रथम पावले उचलली. आपल्या पूर्ण राजकीय वाटचालीत त्यांनी नवतंत्रज्ञान, सार्व जनिक धोरण, उत्पादन व पीक तयार झाल्यानंतरचे धोरण यात साहचर्य व समतोल असला पाहिजे यावर विशेष भर दिला. शेती व शेतकऱ्यांबाबतीत हितैषी धोरण घेताना किंवा त्याची अंमलबजावणी करताना शासनकर्ते नेहमीच नाक मुरडत असतात. आणि मग शेतकऱ्यांना संप,हरताळ,फासून शासनकर्त्याच्या पायाशी लाचार होऊन न्यायहक्कासाठी झगडावे लागते. या दृष्टीने विचार करता मा. पवारसाहेब यांनी शासकीय वळाधारे व स्वकौशल्याने शेतीला सहकाराची जोड दिली. आणि त्यातून कृषि व कृषिपूरक उद्योगांना प्रोत्साहन दिले. शेतकऱ्यांच्या हितासाठी त्यांच्या पाठीशी ते सदैव उभे राहिले. कारण शेतकरी हा त्यांचा श्वास होता आणि आजही आहे.

शरदरावजी यांनी सहकाराच्या माध्यमातून आरंभलेल्या योजना तळागाळांपर्यंत, शेतकऱ्यांच्या गाई - गुरांच्या गोठयांपर्यंत, शेताच्या बांधापर्यंत पोहचविल्या. साखर उद्योग, फलोत्पादन, फुलशेती, कुक्कुटपालन, पशुपालन या व अशा अनेक सहकारी उद्योगांच्या माध्यमातून ग्रामीण भागाच्या विकासाला चालना दिली. वळ दिले. पशुपालन उद्योगाधारे जर्शी, होस्टन गाईच्या रूपाने त्यांनी महाराष्ट्रात धवलक्रांती घडवून आणली. ही सर्व उद्योग क्षेत्रे मा. पवारसाहेबाच्या दूरदृष्टितूनच विकसित झालेली आहेत.

उद्योग आणि उत्पादन क्षेत्रातील जैव-तंत्रज्ञानाच्याबाबतीत ते आजही आग्रही आहेत. देशाच्या सामाजिक व आर्थिक विकासासाठी विज्ञान आणि जैव-तंत्रज्ञान हे महत्त्वाचे साधन आहे हे त्यांनी पुरेपूर जाणले. त्यांच्या या आधुनिक दृष्टिकोणाबाबत डॉ. माशेलकर म्हणतात, "आधुनिक जैव-तंत्रज्ञान शेतीसह सर्व क्षेत्रात कायापालट घडवून आणू शकेल याबाबतचा त्यांचा दृढविश्वास मला अनेक वैज्ञानिकांत व तंत्रज्ञानातही आढळला नाही".[६] यावरून पवारसाहेब यांनी माहिती-तंत्रज्ञान व जैव-तंत्रज्ञान या क्षेत्रात किती भरीव कार्य केले आहे हे समजून येते. या खेरीज त्यांनी कृषि संशोधनसंस्था, शिक्षणसंस्था यांची उभारणी केली. फळपिकांच्या संघटना काढल्या शेतीच्या प्रशिक्षणाचे निरनिराळे कार्यक्रम आखले व असंख्य प्रयोग केले. कृषि, औद्योगिक विकासमंत्रामुळे महाराष्ट्रातील हजारो शेतकरी व शेकडो कार्यकर्त्यांना संपन्न जीवन लाभले. याचे सर्व श्रेय मा. यशवंतराव चव्हाण, मा. वसंतदादा पाटील यांच्या नंतर मा. पवारसाहेबांनाच द्यावे लागेल.

मा. पवारसाहेबाच्या कारकीर्दीत शेतमजूरांसाठी 'किमान वेतन धोरण' आखण्यात आले. मच्छिमारांना,शेतकऱ्यांना कर्जमाफी देण्यात आली. कृषि विकासासाठी बीजदरात सवलत , ठिवक सिंचनाला प्राधान्य, कृषिप्रक्रिया उद्योगांना चालना,वि-वियाणे फळपिकांना सरकारी अनुदान, शेतमालाच्या निर्यातीला प्राधान्य, कृषि संशोधनावर भर इ. माध्यमातून त्यांनी कृषिक्षेत्रात आमूलाग्र परिवर्तन घडवून आणले.

जलव्यवस्थापनाच्या कार्यात त्यांचे वेगळया प्रकारे कार्य आहे. दुष्काळ आणि पाणीटंचाई याबाबत राष्ट्रीय पाणलोट विकास कार्यक्रम,नदी खोरे विकास योजना,अवर्षणप्रवण विकास कार्यक्रम अशी जलसंधारणाची कामे, नदी

नाले अडवून तलाव, तळी व धरणांची बांधणी करून कृषिक्षेत्राला किंवहुना एकूण सजीवाच्या जीवनाला कर्दनकाळ ठरणाऱ्या पाण्याचे (पाणी हे जीवन असूनही) मेगा पाणलोट प्रकल्प रावबून व्यवस्थापन केले.

आज कुठे शेती पिकत नाही म्हणून आणि कुठे शेती भरघोस पिकली तरी शेतमालाला दर मिळत नाही म्हणून, परिणामी शेतकरी नैराश्यग्रस्त व कर्जबाजारी होऊन आत्महत्या करीत आहे. म्हणजे याचा अर्थ असा नव्हे की, मा. पवारसाहेबांच्या सत्ताकार्यकाळात शेतकऱ्यांच्या आत्महत्या होत नव्हत्या. त्यावेळीही आत्महत्या होत होत्या पण त्याचे प्रमाण अगदी नगण्य होते. परंतु शेतकऱ्यांच्या आत्महत्येचा प्रश्न त्यांनी कौशल्याने, मनापासून हाताळला. अगदी सत्तेत नसतानाही विविध भागात दौरे काढून, शेतकरी सभा, मेळावे घेऊन शेतकऱ्यांना आत्महत्या न करण्याविषयी तळमळीने आजही ते आवाहन करीत आहेत. कारण ते स्वत:च जातिवंत हाडाचे शेतकरी आहेत. वस्तूत: शेवटी शेती व्यवहार हा आतबट्ट्याचा ,एक प्रकारचा जुगारच असतो. पण एक लक्षात घेतले पाहिजे की शेतकऱ्यांने शेती पिकवली नाही तर .....! शेती शिवाय जे इतर उद्योग आहेत त्या उद्योगांना खूप मर्यादा आहेत. राष्ट्राच्या विकासासाठी अशा उद्योगांची आवश्यकताही आहे. परंतु बहुतांशी उद्योग हे कृषिव्यवस्थेशी निगडित आहेत. त्यामुळे 'शेतकऱ्याला आत्मविश्वास देणे ही आपली जबाबदारी आहे. तरच ग्रामीण भारताची अर्थव्यवस्था बळकट होईल'.[७] तसेच शेतकरी जगला, त्याला आधार दिला; तरच शेती जगेल, फुलेल. सजिवाचे आस्तित्व टिकेल. देशातील शेती आणि शेतकऱ्याच्या उन्नती शिवाय बहुसंख्यांकांच्या जगण्याला अर्थ उरणार नाही अशी पवारसाहेबाची ठाम भूमिका आहे.

आज जागतिकीकरणामुळे शेतीत नवनवीन तंत्रज्ञान आले आहे. शेतकरी त्याचा मोठ्या प्रमाणावर वापरही करीत आहे. त्यामुळे उत्पन्नात वाढ झालेली आहे. परंतु यांचबरोबर शेतकऱ्यांच्या मालाच्या दराचा प्रश्न भेडसावत आहेत. एका बाजूला शेतमालाचे उत्पन्न करणारा गरीब, कष्टाळू शेतकरी आहे. आणि दुसऱ्या बाजूला त्याच्या मालाची किंमत ठरवणारा अनुत्पादक शासनकर्ता, व्यापारी वर्ग आहे. शेती, शेतकरी, उत्पन्न, त्या उत्पन्नाचा दर आणि सत्ताधारी शासनकर्ता, व्यापारी वर्ग याच्यातील ही विषम, असमतोल दरी अनेक भयावह यक्ष प्रश्न निर्माण करीत आहे. त्यामुळे कष्टकरी, श्रमजीवी, शेतकरी वर्ग भांबावलेला आहे. व्यसनग्रस्त बनून आत्महत्येसारखा मार्ग जवळ करून काळोखाचा रस्ता स्वीकारत आहे. या पार्श्वभूमीवर शेती, शेतकरी आणि सहकारी चळवळ या पुढे आज; आणि या पुढे; काय आव्हाने असतील तसेच ही आव्हाने पेलण्यासाठी काय करावे लागते याची सखोल जाण असणारे भारत देशातील कृषिसमूहजनाचे एकमेव नेते म्हणून मा. शरदरावजी पवारसाहेब यांच्याकडेच पहावे लागते.

४. समारोप

उपरोक्त मांडणीतून मा. पवारसाहेबांच्या कृषिधोरणाबावत काही एक कल्पना येते. राज्य आणि देशाच्या कृषिमंत्री कार्यकाळात त्यांनी शेती व शेतकऱ्यांच्या हिताचे अनेक विधायक निर्णय घेतले. "विपन्न अवस्थेत असलेल्या भारतीय शेतकऱ्याला शरदरावांनी नवा प्रकाश दिला . शेती करणे फार कठीण झाले आहे. हा वाक्यप्रयोग त्यांनी पुसून टाकला. शेतीमालाला उचित बाजारभाव दिले. शेतकऱ्यांची ७१ हजार कोटींची कर्जे माफ केली. त्याला स्वस्तात पुरेसे कर्ज उपलब्ध करून दिले. फळबागा समृद्ध केल्या. शेतीतून नवनवी उत्पन्नाची साधने दिली. या साऱ्यातून भारतीय शेतीला नवा आत्मविश्वास मिळाला. मातीशी इमान राखण्याचे नवे बत मिळाले. पडिक जमिनीवर उपवने

झाली ,मेहनतीला मोल आले.श्रमांना महत्त्व आले.शेतीला नवा श्वास आला.[८] एकूणच कृषिक्षेत्राला आणि शेतकऱ्याला उर्जितावस्था मिळण्यासाठी त्यांनी ज्या ज्या योजना आखल्या त्या प्रत्यक्ष कृतीतून अमलात आणल्या. "कृषिच्या क्षेत्रात महाराष्ट्राने मोठी आघाडी घ्यावी,यासाठी मोठया जोमाने पाठपुरावा करणाऱ्यामध्ये शरदराव नेहमीच पुढे राहिले आहेत.त्यांनी राज्याच्या कृषिक्षेत्राला ,सहकार चळवळीला आणि तंत्र विज्ञानाच्या क्षेत्राला नवी दृष्टी दिली.भविष्याचा वेध घेणारी दिशा दिली.यावद्दल कोणाच्याही मनात शंका नाही.[९] यामुळेच महाराष्ट्र आणि भारतीय कृषिक्षेत्र आणि कृषिशास्त्राच्या इतिहासात मा.शरदरावजी पवारसाहेब यांचे नाव चिरकाल घेतले जाईल.

संदर्भ व टीपा :

१.मगर सतीश : "भविष्यवादी नेता" (लेख),दै.लोकसत्ता (पुणे),रविवार, २० डिसेंवर २०१५,पृ.४

२.कोल्हे शंकरराव : "विचारांचा ठेवा-संपादकीय", दै.पुण्यनगरी (पुणे)रविवार २० डिसेंवर २०१५ पृ.६

३.स्वामीनाथन् एम.एस : "फलशेती क्रांतीचे शिल्पकार" (समाविष्ट लेख) 'चैतन्याच चांदणं' शरद पवार गौरव समिती स्मरणिका,मुंबई,प्र.आ.२००२ पृ २३

४.कोल्हे शंकरराव : "फलोत्पादन क्रांतीचे जनक" (समाविष्ट लेख) 'चैतन्याच चांदणं' शरद पवार गौरव समिती स्मरणिका,मुंबई,प्र.आ.२००२ पृ ३५

५.उनि.स्वामीनाथन् एम.एस.पृ २३

६.माशेलकर रघुनाथ : "जैव-तंत्रज्ञानावर दृढविश्वास" (समाविष्ट लेख) 'चैतन्याच चांदणं' शरद पवार गौरव समिती स्मरणिका,मुंबई,प्र.आ.२००२ पृ ५१

७.टीप: राष्ट्रवादी मासिकाचे संपादक डॉ.सुधीर भोंगळे,यांनी मा.शरद पवार यांच्या अमृत महोत्सवानिमित्त घेतलेल्या मुलाखतीतील मा.शरदरावजी पवार यांचा विचार. 'राष्ट्रवादी' (मासिक),मुंबई, वर्ष ७ वे, अंक १२, डिसेंवर २०१५पृ.३६

८.भोंगळे सुधीर : "अमृतमहोत्सवी चांदणे -संपादकीय", 'राष्ट्रवादी' (मासिक) मुंवई, वर्ष ७ वे ,अंक १२, डिसेंवर २०१५पृ.११

९.गडकरी नितीन : "विधायक दृष्टी असलेले शरदराव" (समाविष्ट लेख) 'चैतन्याच चांदणं' शरद पवार गौरव समिती स्मरणिका,मुंवई,वर्ष ७ वे ,अंक १२.डिसेंवर२०१५ पृ ६०